Cổ Long

Thiên Đăng

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử

VNTHUQUAN.NET, 2009.

Hồi 1

Đại Lôi âm Tự

Trăng lạnh, sao thưa, gió não nùng.
Lù lù một khối đen che hẳn tầm mắt, đó là một ngọn núi cao ngất bao gồm cả
khu vực tới mấy trăm dặm, hiểm trở dị thường.
Lúc này ngay ở bình nguyên còn chìm trong giấc ngủ thì ở chốn hoang sơn tuyệt
cốc lại càng vắng lặng.
Thỉnh thoảng vẳng lên vài tiếng cú kêu đêm rồi tất cả chìm sâu vào tịch mịch.
Ở nơi heo hút sâu giữa trái núi hoang rợn này, ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống
một ngôi cổ tự khá lớn với sơn môn cao lớn, mấy dãy cư phòng, một tòa lầu và gác
chuông cao vút.
Sơn môn đã hư nát, hai cánh cổng gỗ rất lớn đã không còn nguyên vẹn, mái che
trên cổng cũng đã dột nát, tường bao quanh cổ tự đổ nhiều mảng

lớn, còn phần lớn lỗ
chỗ và đầy rêu phong.
Trên cửa treo một tấm hoành phi lớn đã tróc hết sơn nhưng nhờ ánh trăng vẫn
đọc được bốn chữ : Đại Lôi Âm Tự .
Cơn gió thổi qua làm lay động những tấm mạng nhện đóng thành từng lớp quanh
tấm hoành phi và bên dưới mái che mục nát.
Chỉ cần nhìn quang cảnh trước ngôi cổ tự cũng biết nơi đây đã từ lâu không được
ai tu bổ và vắng người hương khói.
Vào tư môn tới tiền viện rộng, tiếp đến Đại Hùng Bảo Điện.
Dưới ánh trăng, chợt thấy ngay trên bậc thềm trước bảo điện có một hắc y nhân
đang quỳ ở đó, không biết đã bao nhiêu lâu.
Người này tóc tai rũ rượi, y phục bê bết máu, xem không rõ diện mục nên không
phân biệt được đó là nam hay nữ.
Thậm chí khó có thể khẳng định đó có phải là người hay yêu ma trong núi thẳm ?
Cũng có thể là oan hồn trong cổ tự này?
Người đó ôm bọc gì trước ngực nhưng không ai nhìn rõ, tư thế bất động mặt
hướng vào Đại Hùng Bảo Điện.
Nếu không có những cơn gió làm mái tóc bay lòa xoà thì tưởng nhầm đó là pho
tượng đá.

Trăng dịch về hướng tây, bóng người quỳ trước bảo điện dài dần.
Đột nhiên có một âm thanh quái dị phát ra giữa rừng đêm làm người đang quỳ
phía trước điện giật nảy mình.
Nhưng âm thanh đó vừa vang lên đã tắt ngay.
Ngôi cổ tự lại chìm vào cảnh thức tĩnh chết chóc như trước.
Bỗng từ trong Đại Hùng Bảo Điện tối om có hai ánh chớp lóe lên, tiếp đó nghe
có tiếng thở dài rất khẽ và tiếng người nói:
- Đó là nghiệt chướng, nghiệt chướng ! Thôi được ! Hãy ẫm nó vào đây. Còn
ngươi không được đến tìm ta nữa. Chuyện đêm nay tuyệt đối không được tiết lộ cho ai
biết một chữ, mười tám năm sau ta sẽ hoàn trả nó cho ngươi.
Không biết người nào ở trong bảo điện nói ra những lời bí hiểm đó và nói với ai ?
Chỉ thấy hắc y nhân quỳ trước điện vẫn không nhúc nhích.
Bất ngờ từ vòm cây tối om mé bên phải tiền viện vang lên giọng nói lạnh lùng:
- Hoà thượng ! Lòng từ bi của ngươi đâu rồi ? Cửa tam bảo ngươi dành cho ai ?
Nói đi ! Nói nhanh lên và hãy giải thích rõ. Nếu không ta sẽ đốt Đại Lôi Âm Tự này
của ngươi !
- A di đà phật !
Tiếng niệm Phật sang sảng như chuông vang lên từ Đại Hùng Bảo Điện và tiếng

trả lời:
- Năm năm không gặp, thí chủ vẫn khang kiện như xưa !
Giọng lạnh lùng từ vòm lá tiếp lời:
- Hẳn ngươi không ngờ ta vẫn chưa chết ! Hoà thượng ! Đừng quanh co nữa ! Mau
giải thích vì sao ngươi lại giả câm giả điếc như vậy ?
Người trong bảo điện trả lời:
- Thí chủ, bần tăng không có lý do nào đáng nói !
Giọng nói lạnh lùng của người kia vang lên đầy đe dọa:
- Nếu vậy ta sẽ phóng hỏa !
- Thí chủ cứ làm việc theo ý mình ! Đại Lôi Âm Tự này là cổ tích của Phật môn
chứ không phải là tài sản riêng của bần tăng.
- Ngươi dám thách ta sao ? Ta chẳng cần lưu tâm là cổ tích của Phật môn hay
không. Ngay cả phủ Ngọc Hoàng Đại Đế hay Linh Tiêu Điện ta cũng đốt…
Người trong Đại Hùng Bảo Điện không đáp.
Người trong vòm lá tức giận gầm lên:
- Hoà thượng ! Ngươi điếc ư ?
- Bần tăng không điếc !
- Vậy ngươi nói ta nghe.
- Tính khí của thí chủ vẫn như năm xưa …
- Ngươi chỉ nói câu đó thôi sao? Chẳng lẽ tu luyện chừng ấy năm ngươi chỉ thu
được có bấy nhiêu thành quả sao?
- Thí chủ muốn bần tăng phải nói gì?

- Ngươi nói câu gì nghe lọt tai là được !
Tiếng người trong điện trả lời:
- Thí chủ ! Xưa nay cho dù khi còn tại gia hay đã xuất gia bần tăng chưa nói được
câu gì mà người khác nghe lọt tai cả !
- Vậy thì tối nay ta cần ngươi phá lệ một lần !
- Cái đó thí chủ hãy chờ đến khi nào mặt trời mọc lên từ hướng tây đã !
Người trong vòm cây phẫn nộ quát to:
- Con lừa trọc kia, ngươi dám ư ? Ngươi cho rằng ta không dám đốt Đại Lôi Âm Tự
này sao ?
Tiếng người trong bảo điện trả lời:
- Thí chủ danh lừng tứ hải, uy chấn tám phương, ngay cả quỷ thần cũng phải
kinh, có gì mà không dám ? Bần tăng nguyện tĩnh tọa ở ngay Đại Hùng Bảo Điện này
xem thí chủ phóng hoả !
- Được lắm hoà thượng ! Ngươi nói lời phải biết giữ lời. Nếu ngươi ra tay ngăn
cản ta hoặc định cứu hỏa thì không phải là …
Lời nói chưa dứt đã thấy ánh hỏa quang lóe lên.
Dưới ánh chớp chỉ thấy một tăng nhân trong bộ cà sa màu nâu ngồi tĩnh tọa trên
góc Đại Hùng Bảo Điện !
Lập tức một tia lửa bắn thẳng vào bảo điện.
Thế nhưng khi tia lửa mới chạm tới nóc điện thì chớp lên một cái rồi

vụt tắt.
Người trong vòm cây tức giận nói:
- Hoà thượng ! Thì ra ngươi chỉ là kẻ bẻm mép !
-Thí chủ đổ oan cho bần tăng rồi ! Với tu vi của thí chủ, chẳng lẽ bần tăng có
xuất thủ hay không vẫn không biết ?
Người trong lùm cây ngỡ ngàng hỏi:
- Nếu vậy vì sao …
Tiếng người trên bảo điện ngắt lời:
- Thí chủ ! Trên có trời, dưới là Phật ngã Như Lai hiển linh.
Người trong vòm cây hừ một tiếng hỏi:
- Hoà thượng ! Ngươi cho rằng đó là thiên ý hay Như Lai hiển linh?
- Chỉ cần biết bần tăng không động là được.
- Hừ ! Dù có là quỷ thần can thiệp thì đó là việc của ngươi. Ta bình sinh không
bao giờ tin vào những điều nhảm nhí đó vì ta cũng chính là thần linh !
Lại thấy một tia hỏa quang nữa, nhưng lần này bắn sang nóc tiểu điện ở phía bên
phải Đại Hùng Bảo Điện cách chỗ tăng nhân đang tĩnh tọa tới ba trượng.
Với khoảng cách đó, người có bản lĩnh cao cường đến đâu cũng không cứu được.
Thế nhưng tình hình vẫn như lúc trước, tia lửa vừa chạm tới mái điện đã tắt ngay.
Từ vòm cây có tiếng kêu kinh ngạc.
Người trong điện hỏi:
- Thí chủ đã tin trên có trời, dưới có Phật ngã Như Lai rồi chứ?

- Hắc hắc ! Hoà thượng ! Ngươi làm ta sợ đến phát run !
- Thí chủ minh giám ! Điều làm cho thí chủ sợ đến phát run không phải là bần
tăng …
Người trong vòm cây lặng thinh hồi lâu mới nói:
- Hoà thượng ! Xem ra mãi đến tận bây giờ ta vẫn không thắng được ngươi !
- Xin thí chủ xét kỹ ! Không phải thí chủ không thắng được bần tăng. Đó là chữ
chính ! Từ cổ chí kim không ai có thể thắng được chữ này.
- Hừ, được lắm ! Hòa thượng, cứ cho là ngươi chính, ta tà. Chung quy ngươi muốn
ta dẹp bỏ việc phóng hỏa chứ gì?
- Thí chủ thành danh mấy chục năm, tung hoành bốn cõi, khét tiếng giang hồ.
Chẳng lẽ những tội nghiệt mà thí chủ phải gánh trên mình còn chưa đủ hay sao ? Xin
nói thật điều này, nếu tối nay thứ tà hỏa đó đốt cháy Đại Lôi Aâm Tự thì bần tăng dám
chắc rằng thí chủ không thể ra khỏi ngọn núi này đâu.
- Hòa thượng ngươi trở thành độc ác từ khi nào thế ? Chính ngươi đã nói ngôi cổ
tự này không phải là tài sản riêng của mình mà?
- Thí chủ hiểu lầm ý bần tăng rồi ! Bần tăng dù thế nào cũng vẫn ở đây một chỗ
…
Người trong vòm cây ngắt lời:

- Vậy thì ai có thể giữ ta lại không cho đi khỏi ngọn núi này?
Người trong điện trả lời một tiếng:
- Trời !
Người trong vòm cây chợt cất lên một tràng cười ghê rợn khiến chim chóc giật
mình bay xao xác, chấn thanh làm rung cả ngôi cổ tự, những mảng tường bong ra rơi
xuống rào rào.
- Hoà thượng ! Ngươi khiến ta không tin mà sởn gáy, không lạnh mà run ! Thôi
được, đừng dọa nữa !
- Thí chủ vẫn không tin rồi …
Người kia đanh giọng:
- Thôi đừng quanh co nữa. Ta có tin hay không là việc không quan trọng. Ta chỉ
cần nghe lý do vì sao ngươi lòng gan dạ đá như vậy?
- Thí chủ, bần tăng đã nói qua không có lý do nào đáng nói.
Người kia nghiến răng ken két:
- Hòa thượng ! Ta nín nhịn đủ rồi, đừng bức ta phát hỏa …Đối với ngươi như vậy
là quá khoan dung rồi. Ngươi đã từng nghe nói ta chịu nhường nhịn ai đâu?
- Quả thật bần tăng chưa hề nghe nói. Tuy nhiên … bần tăng có câu không được
lọt tai lắm muốn phụng cáo thí chủ …
- Nói đi !
- Đừng nói rằng thí chủ phát hỏa mà cho dù thí chủ có nổi trận lôi

đình, đem Đại
Lôi Aâm Tự san thành bình địa hay thiêu thành tro tàn, bần tăng vẫn không có gì để nói.
- Hòa thượng …ngươi …thôi được ! Ta sẽ nhớ chuyện hôm nay. Tung hoành trong
giang hồ mấy chục năm, ta chưa từng cúi đầu thêm một lần nữa ! Chỉ vì ngươi cứng rắn
hơn ta …
Rồi chợt dịu giọng:
- Thế này, hòa thượng ! Chúng ta hãy thương lượng một chút. Ngươi hãy cho ta
thứ mà ngươi không cần.
- Thí chủ muốn nói tới chuyện gì ?
- Hoà thượng ! Ngươi đừng làm ra vẻ hồ đồ nữa !
Người trong bảo điện à một tiếng nói:
- Bần tăng hiểu rồi. Thí chủ muốn nói tới tội nghiệt trước mắt đây chứ gì?
- Ngươi cho đó là tội nghiệt, nhưng ta lại không nghĩ thế.
- Thí chủ có thể không nghĩ như thế. Nhưng bần tăng là người xuất gia đệ tử của
Phật môn, không thể tùy tiện…
- Sao ngươi không nói thẳng là vì ta mà nghĩ ?
- Thí chủ biết rõ nỗi khổ tâm của bần tăng là được.
- Ta biết rõ và cảm kích về điều đó nhưng ta không sợ. Những tội ngiệt ta gánh
trên người đã chồng chất, nay dù tăng thêm một tội lỗi nữa cũng thế thôi !

- Thí chủ ! Chỉ cần thêm một tội là đủ hãm thân vào mười tám tầng địa ngục,
vĩnh viễn không siêu thoát …
Người trong vòm cây cười nhạt ngắt lời:
- Hoà thượng ! Tội ta làm ta chịu. Nếu mười tám tầng địa ngục chưa đủ thì nay có
thể làm riêng một tầng nữa cho ta, cải thành mười chín tầng địa ngục cũng được.
- Nếu thí chủ đã nói thế, bần tăng không còn lời nào …
- Không ! Ngươi phải thừa nhận.
- Bần tăng không thể, và cũng không dám thừa nhận !
- Thôi được ! Vậy thì ta sẽ nói thẳng vậy, bóc trần hành vi của ngươi …
Người trong vòm cây dừng một lúc, nói tiếp:
- Hoà thượng ! Ngươi trả lời ta nghe, vì sao ngươi không nhận sớm mà chờ đúng
khi ta xuất hiện mới chịu chấp nhận?
Người trong điện trả lời:
- Thì ra thí chủ nói về việc đó. Thí chủ đổ oan cho bần tăng rồi ! Đó chỉ là ngẫu
nhiên …
- Hừ ! Ngẫu nhiên ư ? Thế ngươi có biết ta đến không ?
- Nếu thí chủ không nói thì bần tăng đâu biết .. có lẽ già rồi, tai mắt không được
việc gì nữa …
Người trong vòm cây quát lên:
- Nói láo ! Trọc hòa thượng ! Ngươi là thứ nham hiểm, dối trá không

bằng kẻ tà
ma như ta đây …
- A Di Đà Phật ! Thí chủ muốn nhục mạ bần tăng thế nào …
- Hoà thượng ! Ta không biết ngươi là thứ mặt dày thế nào nữa !
Mang danh đệ tử
Phật gia, lòng dạ từ bi, thế nhưng dám làm mà không dám nhận, còn bắt người khác
quỳ suốt đêm chảy đến giọt huyết hận cuối cùng …
- Thí chủ nói gì?
- Ngươi mù hay sao ? Nếu ngươi có đôi tròng mắt mà không trông thấy sự việc
diễn ra trước mũi thì khoét nó đi !
Chợt từ trong Đại Hùng Bảo Điện một nhân ảnh màu xám nhanh như vật sao
băng lướt xuống hành lang đứng lại trước mặt hắc y nhân vẫn quỳ bất động trước bậc
thạch cấp.
Người vừa xuất hiện là một trung niên hòa thượng bận tăng y màu xám, người
dong dỏng, diện mạo tuấn mỹ tuyệt luân.
Trung niên hoà thượng đứng nhìn người đang quỳ một lúc, bỗng nhiên toàn thân
run lên, gọi khẽ:
- Ngọc nương …
Vừa lúc ấy lại một ánh trăng lóe lên giữa tầng không ngang qua tiền viện rồi sà
xuống bên dưới bậc thềm.

Vầng trăng lại sáng lên chiếu rõ bóng trắng vừa xuất hiện là một người bận hắc
y, đứng đối diện với trung niên hòa thượng ngay sau lưng hắc y nhân đang quỳ.
Đó là một lão nhân tầm vóc trung bình, diện mạo cổ quái, mình bận nho bào
màu trắng, đầu đội khăn kiểu văn sinh, chân đi giày mũi cong, thắt lưng buộc chiếc đai
lấp lánh không biết làm bằng chất liệu gì.
Dưới cặp mi dày của bạch y lão nhân là một đôi mắt tuy nhỏ nhưng phát ra tinh
quang như hai mũi dao sắc khiến không ai dám nhìn thẳng vào đó.
Lão nhân chú mục vào trung niên hòa thượng, đanh giọng hỏi:
- Hoà thượng ! Ngươi gọi ai là Ngọc nương ?
Trung niên hòa thượng sửng sốt hỏi:
- Ngọc nương ư ? Ai là Ngọc nương?
Bạch y lão nhân cười nhạt nói:
- Hay thật ! Ta hỏi ngươi, ngươi bây giờ lại hỏi ngược ta .
- Bần tăng không hiểu thí chủ nói gì?
- Nếu vậy chắc ta nghe nhầm !
- Nhưng không hiểu thí chủ nghe thấy gì vậy?
Bạch y lão nhân tức giận quát:
- Hoà thượng ! Ngươi đừng giả vờ giả vịt nữa ! Nói đi, ngươi vừa rồi gọi Ngọc
nương, đó là ai vậy?
Trung niên hòa thượng lắc đầu:
- Thí chủ lại đổ oan rồi ! Vừa rồi tới đây bần tăng chưa hề hé môi,

sao bảo gọi ai
là Ngọc nương được?
Bạch y lão nhân hai mắt dựng ngược, hai mắt ti hí mở to, phát ra những tia sáng
sắc lạnh nhìn rất đáng sợ.
Thế nhưng trung niên hòa thượng làm như không nhìn thấy, vẻ mặt bình tĩnh lạ
thường.
Lát sau vẻ đáng sợ của lão nhân dần dần mất đi, lấy lại trầm tĩnh chậm chạp nói:
- Hoà thượng ! Ngươi có gọi Ngọc nương hay không thì ngươi thừa biết. Và Ngọc
nương đó là ai, trong lòng ngươi cũng biết rõ. Ta không nói đến chuyện đó nữa. Nhưng
hãy biết rằng để cô ta quỳ suốt đêm trước điện và nhỏ đến giọt máu cuối cùng, ngươi
nên là kẻ nhẫn tâm nhất trên đời. Nếu sau này ngươi không bị đày xuống mười tám
tầng địa ngục, ta nhất định phá hủy Đại Lôi Aâm Tự này, khoét đôi mắt mù quáng của
pho tượng phật trong bảo điện để người đời hết tin vào chuyện nhảm nhí …
Trung niên hòa thượng đưa tay hợp thập nói:
- Thiện tai ! Thiện tai ! Thí chủ báng bổ thần phật sẽ chuốc không ít tội nghiệt.
Nên biết đây là Lôi Aâm cổ tự, bần tăng quyết không để bất cứ ai có hành động nào làm

hại đến phật môn !
Bạch y lão nhân hừ một tiếng hỏi:
- Hòa thượng ngươi sẽ làm gì ta chứ?
- Nếu thí chủ dám đối với Phật tổ nói thêm một câu bất kính, bần tăng sẽ trục
xuất ra khỏi Đại Lôi Aâm Tự này.
Bạch y lão nhân râu vểnh ngược nói:
- Hòa thượng ! Mấy chục năm nay chưa có ai dám buông câu đại ngôn như thế
trước mặt ta …
- Nhưng bần tăng dám. Thí chủ cứ thử xem?
- Được lắm ! Hòa thượng, tối nay ta nhất định cần xem mấy năm khổ tu của
ngươi đã đạt thành tựu thế nào, có bao nhiêu bản lĩnh …
Trung niên Hòa thượng không đáp chiếu đôi mắt như ánh điện nhìn thẳng vào
lão nhân
Bạch y lão nhân trong lòng có phần chấn động nói:
- Hòa thượng ! Chẳng trách gì ngươi dám cuồng ngông như thế không coi ta vào
đâu …Thì ra ngươi đã đạt được …
Chưa hết câu, lão giẫm mạnh chân
Chỉ thấy trên thạch cấp bằng đá khối lún xuống sâu đến mấy tấc, vết chân hằn
rõ như nét khắc
Lão nhân nhìn trung niên Hòa thượng nói tiếp:
- Hòa thượng ! Ta lượng tình vị cố nhân của ngươi, lượng tình vật

mà cô ta ôm
trong vòng tay nên lùi trận chiến hôm nay thêm mười tám năm nữa. Sau đó hai chúng ta
sẽ phân cao hạ.
- Thí chủ vì sao phải nể tình vị nữ thí chủ này và vật trong tay cô ta?
- Vì ta muốn chia sẻ một nửa trách nhiệm !
- Thì ra thí chủ do tự nguyện …Nhưng bần tăng lại không muốn san sẻ một nửa
với thí chủ.
Bạch y lão nhân trừng mắt quát:
- Hòa thượng ! Ngươi dám ư ?
Trung niên Hòa thượng thản nhiên đáp:
- Thí chủ hiểu lầm ý của bần tăng …
Bạch y lão nhân ngạc nhiên hỏi:
- Hiểu lầm thế nào ?
- Nếu thí chủ muốn thì cứ đem tất đi, bần tăng sẽ không phản kháng một lời !
- Thế nào? Ngươi không cần, giao hết cho ta ư ?
- Đúng thế, thí chủ.
- Hòa thượng ! Ngươi nên biết vật trong tay cố nhân của ngươi có thiên chất thế
gian hiếm thấy, thậm chí không thể tìm được vật thứ hai …
Trung niên Hòa thượng lắc đầu:
- Người xuất gia không có lòng tham, không tranh bảo vật của nhân thế. Cho dù
đó là vàng khối ngọc châu, bần tăng cũng chỉ xem như phấn thổ.
Bạch y lão nhân biến sắc nhưng vẫn trấn tĩnh lại ngay cười nhạt nói:

- Hừ, ngươi cho ta không biết ý đồ thâm hiểm của ngươi sao? Trước khi ta đến,
ngươi ngồi tỉnh rụi trong Đại Hùng Bảo Điện như gỗ đá, nhắm mắt làm ngơ trước nỗi
đau khổ và cơn hấp hối của cố nhân. Vừa thấy ta đến, ngươi liền chấp nhận. Rõ ràng
ngươi sợ ta đoạt đi báu vật đó, sợ nó nhiễm phải tà khí của ta …Thế mà nay ngươi làm
bộ bàng quang hào phóng …
Trung niên Hòa thượng lắc đầu cười đáp:
- Thí chủ chớ lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử ! Thực tế bần tăng vẫn bàng quan.
Thí chủ cứ việc đưa thứ tội nghiệt đó đi, bần tăng sẽ không hề nhíu mày.
Nói xong quay lưng vào Đại Hùng Bảo Điện.
Bạch y lão nhân liền quát to:
- Trọc Hòa thượng đứng lại !
Trung niên Hòa thượng từ từ quay lại hỏi:
- Thí chủ còn việc gì nữa?
Bạch y lão nhân trầm giọng hỏi:
- Thế nào ? Một nửa ngươi cũng không cần hay sao?
- Bần tăng đã nói rõ …
Bạch y lão nhân bỗng nghiến răng nói:
- Thật là đồ lừa trọc vô lương tâm, lòng dạ hiểm độc hơn rắn rết ! Ta hận không
thể bóp nát thân ngươi ! Ngươi đã quá rõ ta ưu ái vật trong tay cố nhân của ngươi,

không muốn để nó cuốn vào đường ma đạo nhiễm phải tà khí mới cần chia với ngươi
một nửa, mong nhờ vào chính khí Phật gia mà tẩy đi sự ô uế, lớn lên thân sẽ kiêm hai
nhà …
Trung niên Hòa thượng ngắt lời:
- Thí chủ tính như thế ư?
- Ngươi đã hiểu rõ còn giả bộ hồ đồ ..
- Nói như thế thí chủ nhất định muốn phân đôi với bần tăng ?
- Đúng thế
- Nghĩa là thí chủ muốn nó ăn chay nằm đất, chịu mọi nỗi khổ ở Lôi Âm Tự này
chín năm …
- Sao lai chín năm ?
- Bần tăng nhận mười tám năm, nay chia một nửa chẳng phải là chín năm ư ?
- Ngươi nói thế cũng đúng. Nhưng phần ta, chẳng lẽ cứ nhất thiết phải ở Đại Lôi
Âm Tự này?
- Thí chủ định thế nào ?
- Ta sẽ mang nó đi, chín năm sau sẽ mang nó trở lại đây là được chứ gì?
- Không được !
- Vì sao?
- Bần tăng không thể nói lý do. Nhưng nhất định trong chín năm đó thí chủ phải
ở lại đây. Có nguyện ý hay không là tùy thuộc ở thí chủ.

Bạch y lão nhân nhíu mày nói:

- Sao ngươi làm khó ta thế?

- Thí chủ sai rồi ! Bần tăng hoàn toàn không phải làm khó …Thí chủ cũng biết để

một người đạt đến võ học thành tựu tuyệt đỉnh thì phải chịu đựng gian khó và tận lực

truyền thụ và bản thân khổ luyện đến thế nào. Càng chịu khổ mới càng mau đạt được

thành tựu …

Bạch y lão nhân nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu:

- Thôi được, ta chấp nhận nhưng có một điều kiện …

- Người đưa điều kiện phải là bần tăng chứ không phải thí chủ !

- Vì sao ?

- Vì thí chủ yêu cầu bần tăng chia sẻ một nửa với thí chủ chứ không phải bần

tăng yêu cầu.

- Ngươi thử nói điều kiện của mình xem !

- Thứ nhất, thí chủ sẽ tiếp nhận chín năm đầu.

- Vì lý do gì ?

- Thí chủ muốn nhận chín năm sau cũng được. Nhưng sau chín năm đầu tiên tình

hình thế nào bần tăng không dám đảm bảo.

Bạch y lão nhân trừng mắt quát:

- Hòa thượng ! Ngươi đúng là kẻ vô lại !

Trung niên Hòa thượng thản nhiên nói:

- Thí chủ muốn nhục mạ thế nào cũng được. Nhưng thế sự không ai dám đoán

trước sẽ thế nào nên cần phải xác định như vậy để tránh phiền phức sau này, đồng thời
cũng khỏi làm ảnh hưởng đến mối giao tình giữa chúng ta !
- Hừ ! Chẳng trách gì ngươi buộc ta ở lại nơi quỷ quái này suốt chín năm. Hóa ra
ngươi cũng sợ…
Trung niên Hòa thượng khinh khỉnh nói:
- Đối với người khác không thể không đề phòng !
- Hòa thượng ! Ngươi mới thật lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử ! Nói tiếp điều
kiện thứ hai đi !
- Bần tăng tuân lệnh ! Bần tăng sẽ sắp xếp để thí chủ ở lại trong hậu viện. Trong
chín năm, bần tăng sẽ không bén mảng tới hậu viện, và thí chủ cũng cùng vật trong
vòng tay thí chủ cũng không được bước vào tiền viện một bước.
- Có điều kiện nào khác không ?
- Điều kiện thứ ba là trong mười tám năm, cả thí chủ lẫn bần tăng đều phải dốc
tận lực, tuyệt đối không được giữ lại chút bản lĩnh nào.
Bạch y lão nhân cười đáp:
- Cái đó không thành vấn đề, cũng là điều kiện mà ta muốn đưa ra từ trước.
- Thí chủ đó là tất cả điều kiện của bần tăng.
- Được rồi ta chấp nhận !
Trung niên Hòa thượng không nói gì đưa hai tay phất một cái. Lập tức cái bọc mà

hắc y nhân ôm trước ngực bay thẳng đến tay Hòa thượng
Trung niên Hòa thượng thở dài nói:
- Tay của bần tăng từ nay đã nhuốm máu tanh rồi !
Đúng thế !
Cái bọc mà hắc y nhân ôm trước ngực đẫm máu, làm sao hai tay vị Hòa thượng
không bị dính máu được ?
Bạch y lão nhân cười nhạt nói:
- Không ai đến thì không cần phải tránh. Đã có người thượng môn thì muốn tránh
cũng không được. Đại Lôi Aâm Tự của ngươi cách xa nhân thế. Cô ta tìm đến đây không
thể không coi đó là thiên ý. Hòa thượng ! Ngươi hãy gắng sức vì kiếp nạn này !
Trung niên Hòa thượng lại thở dài lần nữa:
- Ài ! …người chết xuống đất là xong ! Cứ để nữ thí chủ này an nghỉ ở đây. Tay
bần tăng đang bận, xin phiền thí chủ một chút !
Bạch y lão nhân hỏi:
- Chẳng lẽ ngươi không nói gì với vị cố nhân này?
Trung niên Hòa thượng lưỡng lự một lát rồi cúi xuống thân thể bất động của hắc y
nhân vẫn ở tư thế quỳ như trước đây mấy canh giờ, chép miệng nói:
- Xin nữ thí chủ cứ yên tâm mà đi ! Vật mà thí chủ nâng niu cho đến chết sẽ
được bần tăng và vị thí chủ này chiếu cố chăm sóc, mười tám năm sau sẽ xin đem nó

đến trước mặt nữ thí chủ, xin hãy yên lòng mà nhắm mắt !
Hắc y nhân vẫn bất động, quả nhiên người đó đã chết !
Bạch y lão nhân cười nhạt hỏi:
- Sao ngươi không gọi một tiếng Ngọc nương?
Trung niên Hòa thượng cau mày:
- Thí chủ …
- Ta chỉ nhắc vậy thôi. Gọi hay không là tùy ngươi !
Trung niên Hòa thượng mấp máy môi nhìn hắc y nhân một lúc rồi thở dài nói:
- Thí chủ, bần tăng không nhận ra người này có gì quen, việc gì phải gọi như thế
? Xin thí chủ động thủ đi !
Bạch y lão nhân gật nhẹ đầu rồi cúi xuống xuất chỉ vạch mấy đường bên cạnh
chân mình rồi dụng lực hút mạnh, chỉ một lúc đã kéo lên được một khối đá rất lớn tới
gần trượng vuông
Lão lại dùng chỉ lực tách đôi phiến đá thành hai phần đều nhau, sau đó dùng hai
tay để khoét cả hai nửa thành một huyệt động.
Thế là một chiếc quan tài bằng đá đã hoàn thành.
Bạch y lão nhân bế hắc y nhân vẫn quỳ ở tư thế cũ đặt vào quan tài vừa làm
xong rồi sửa cho thẳng người ra.
Bấy giờ mới nhận rõ hình dáng và dung mạo của người đó.
Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt của một thiếu phụ còn rất trẻ, gầy đét giờ đây đã

trắng như sáp, còn giữ lại nỗi đau thương có lẽ mang xuống tận tuyền đài vẫn còn chưa
tan.
Tuy thế, vẫn còn nhận ra những nét diễm lệ tuyệt trần trên bộ mặt trắng nhợt,
gầy đét và đau khổ đó .
Trung niên Hòa thượng bỗng run rẩy toàn thân, may mà bạch y lão nhân không
nhận thấy.
Ngực áo của thiếu phụ trễ ra như kiểu người ta cho con bú, nhưng ngay ở ngực
trái bên dưới núm vú có một lỗ thủng nhỏ bằng ngón tay, máu từ lỗ thủng đó vẫn còn
tiếp tục ứa ra.
Lại nhìn kỹ, thấy cái bọc mà trung niên Hòa thượng đang ôm trên tay là một đứa
bé bọc trong lớp vải đen đang ngủ say, miệng nhỏ xíu đầy máu.
Chẳng lẽ vừa rồi thiếu phụ cho con bú bằng chính máu của mình cho đến chết ?
Bạch y lão nhân lắc đầu thở dài cất giọng bi thương nói:
- Trên thế gian trừ người mẹ, ai còn có thể lấy máu của mình … Aøi … cứ xem nó
ngủ ngon như thế hẳn đã no …
Nói chưa hết câu, lão cẩn thận sửa lại thi thể cho thiếu phụ rồi úp nửa kia phiến
đá lại, dùng tay miết một lúc chiếc quan tài bằng đá dính liền lại với nhau.

Sau đó lão nhân đặt tảng đá trở lại vị trí lúc đầu, khoảng sân liền lại như cũ,
không ai biết rằng bên dưới lại vừa táng một người.
Trung niên Hòa thượng thốt lên:
- Xin thí chủ nhận lấy và đưa đến hậu viện !
Bạch y lão nhân cẩn thận nhận lấy bọc vải và quay người bỏ đi.
Nhưng mới được hai bước lão quay lại hỏi:
- Hòa thượng ! Ta quên hỏi ngươi, rốt cục là chuyện gì đã xảy ra vậy ?
Trung niên Hòa thượng lắc đầu:
- Bần tăng chỉ biết đó là ma, là nghiệt. Ngoài ra mọi việc khác cũng như thí chủ
không biết gì thêm.
- Hòa thượng, ta không tin. Nhất định cô ta đã nói với ngươi .
- Không ! Từ khi nữ thí chủ đó đến cho tới bây giờ không nói câu nào cả.
- Hòa thượng ! Nếu cô ta không nói gì, có nghĩa là ngươi đã biết rõ mọi chuyện
nếu không chẳng có lý do gì mà cô ta chịu im lặng. Ngươi cần gì phải giấu ta chứ ?
- Đúng thế ! Bần tăng không cần phải giấu giếm thí chủ làm gì, chẳng qua là
không biết thật.
Bạch y lão nhân nhìn sâu vào mắt đối phương một lúc nhưng không hỏi thêm gì
nữa mà quay người bỏ đi.
Trung niên Hòa thượng đứng trầm mạc hồi lâu rồi bỗng quay người

đến trước

khối đá mà bạch y lão nhân vừa táng thiếu phụ vào đó đăm đăm nhìn

xuống đó, trên

mặt hiện lên nét gì không sao tả được.

Một lúc, chiếc quan tài bằng đá lại được đưa lên khỏi mặt sân …..

oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 2
Thiết Phiến xảo khách

Đại Tướng Quốc Tự ở Biện Lương vang danh không những vì quy mô đồ sộ của
ngôi chùa mà còn do lịch sử hiển hách của nó.
Ngôi chùa này vào thời Đường có tên là Tướng Quốc Tự, đến thời Tống được
Tống Thái Tổ ban hiệu là Đại Tướng Quốc Tự .
Tương truyền rằng mỗi lần sứ nước ngoài vào kinh đều có lệ, trước hết đến tham
chầu Thiên Tử, sau vào tham bái Tướng Quốc Tự, vì thế qua các triều vẫn được coi là
chốn rất tôn nghiêm.
Trước chùa dựng hai tấm bia đề lớn phía đông đề bốn chữ Trung Bang Phú Địa,
phía tây đề Lương Uyển Hương Lâm.
Vào thời cực thịnh, chùa có tới hơi ba ngàn tăng nhân, đủ biết Đại Tướng Quốc
Tự có quy mô to lớn biết dường nào.
Đại Tướng Quốc Tự được sánh với Thiên Kiều ở Bắc Đình, Khai Nguyên Tự ở
Trường An và Phu Tử Miếu ở Kim Lăng về quy mô, danh tiếng và kiến trúc.
Bởi thế nơi đây đêm ngày đều nườm nượp khách vãng lai, từ đó cũng tụ hội về
đây đủ hạng người làm đủ các nghề sinh sống, từ người buôn bán

đến khách điếm, tửu
lâu, từ hành khất đến gái lầu xanh, từ ca kỹ đến người kể chuyện rong mà vào giao
đoạn này rất thịnh hành được gọi là thuyết thoại nhân.
Do đó mà quanh khu vực Đại Tướng Quốc Tự tiếng đàn ca xướng hát, tiếng ồn ào
của thực khách vang lên thâu đêm suốt sáng.
Đây cũng là nơi tụ tập của đủ mọi hạng người, và không ít nhân vật võ lâm.
Bên tả Đại Tướng Quốc Tự có một dãy lều liên tiếp nhau.
Nơi đây khách vãng lai có thể dừng chân nghỉ ngơi đôi chút, hoặc nhấp vài
ngụm trà, hoặc nghe xướng ca, hoặc nhâm nhi ly rượu, hoặc nghe kể chuyện…
Hầu như tất cả du khách đến Biện Lương đều chú ý đến ngôi lều đầu tiên trong
dãy lều, bởi vì ở đó thường rất đông người tụ tập.
Những người mới đến lần đầu thì không kể, còn dân bổn địa hoặc viễn khách
từng qua Khai Phong Thành vài lần gần như đều biết đó là gian lều của một vị thoại
thuyết nhân nổi tiếng người họ Trương được mệnh danh là Thiết Phiến Xảo Khách .
Gọi là Thiết Phiến Xảo Khách vì tài hùng biện của vị thuyết thoại nhân họ Trương
này.
Lời ông ta thao thao bất tuyệt, cho dù có nói Lưu Bang tái thế, Gia Cát hiện hình
người ta không thể không tin.
Đương nhiên danh hiệu chỉ là nói đến chuyện nghề nghiệp làm ăn, khi kể
chuyện cho thiên hạ nghe thì chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế, Triệu Khuôn Dận, Trần Kiều
binh biến đều thuộc vanh vách, dội vào tai thính giả như mây trôi nước chảy.
Thế nhưng đến khi mất hứng hoặc sinh hoạt thường ngày thì lại khác hẳn có khi
suốt ngày trầm mặc không nói nửa câu.
Cho dù vậy những khách nhân đã tới đây có thể không ăn, không uống, không

ngủ nhưng không thể không nghe Thiết Phiến Xảo Khách kể chuyện cho đến đầu đến
cuối.
Tuy nói rằng đây là thời gian thịnh hành của thuyết thoại nhân nhưng nếu không
có bản lĩnh thực sự, không đủ học vấn, không đủ kinh nghiệm và kiến thức sinh hoạt
thường ngày, nhất là thiếu tài hùng biện cũng khó mà kiếm sống vì khách nhân sẽ tìm
đến nghe những người kể chuyện cuốn hút hơn.
Bởi vậy thuyết thoại nhân tài ba phải biết đủ chuyện, trước Tam Hoàng sau Ngụ
Đế, chuyện bí mật hoặc công khai, chuyện giang hồ võ lâm hoặc chuyện đời thường,
kiến thức phải thật sự uyên bác.
Thiết Phiến Xảo Khách xứng đáng là người thông kim bát cổ như thế, cho nên
người ở Khai Phong Thành đều muốn đến gian lều chờ nghe kể chuyện.
Tuy vậy ngoài tài ba của thuyết thoại nhân, còn một nguyên nhân khác khiến
thính giả đông hơn đó là ngoài vị Trương tiên sinh, trong lều còn có một vị cô nương
chuyên việc bưng trà rót nước kiêm luôn thu tiền thưởng của khách.
Cô nương rất đẹp với đôi mắt đen láy, đôi má mịn màng và cặp môi đào hồng
thắm với nụ cười vô cùng quyến rũ thường xuyên nở trên môi là một nguyên nhân
không kém phần quan trọng làm cho căn lều thêm đông khách.
Bởi không ít khách nhân đến nhìn hơn là nghe.
Hiển nhiên vị cô nương diễm lệ kia cũng biết vai trò của mình. Nhưng khách
nhân những ai chỉ thích nhìn cũng không thể vượt khỏi giới hạn chiêm ngưỡng mà
không dám có hành động nào thái quá.
Trong gian lều của Thiết Phiến Xảo Khách bài trí rất đơn giản. Ngoài mấy dãy
trường kỷ dành cho khách nhân, chủ nhân chỉ dành cho mình một chiếc bàn vuông
nho nhỏ và một chiếc ghế, trên bàn còn có một bình trà cổ và một

chén trà ngoài ra
còn có thêm một miếng gỗ hình chữ nhật dài hai thước, rộng chừng ba bốn tấc đen
nhánh và nhãn bóng, giống như vật mà người ta dùng để gõ xuống bàn lấy trật tự ở
chốn quan trường.
Hôm ấy vào độ giờ thìn, ngồi sau bàn là một hán tử tuổi chừng trên dưới bốn
mươi, trang phục theo kiểu người trong giang hồ, trường bào màu tím, ngực hơi phanh ra
một chút, chân mang giày bố đế mỏng, trên ngón tay vô danh ở bàn tay trái có đeo một
chiếc nhẫn màu đen bóng.
Diện mạo hán tử khá tuấn mỹ, phương thái đàng hoàng tiêu bửu. Tuy đã gần năm
mươi tuổi nhưng bộ mặt nhãn nhụi không có sợi râu nào, cũng không một nếp nhăn,
đôi nhãn châu sáng quắc, xem ra giống một danh gia quý phái hơn là lãng khách giang
hồ.
Sau hán tử là một cô nương chừng mười tám mười chín tuổi, thần thái yểu điệu
thanh thoát, tuy môi hé cười quyến rũ nhưng vẫn kín đáo đúng mực, chứng tỏ con nhà
gia giáo..
Trên hàng ghế khán giả có gần trăm khách nhân đang ngồi im phắc chờ nghe
chuyện.
Hán tử tra mồi thuốc vào tẩu thuốc rít một hơi thuốc, sau đó nhấp một ngụm trà.
Bấy giờ chính là lúc bận rộn nhất của vị cô nương .
Cô ta bưng một ấm trà lớn xuyên qua các hàng khách nhân rót đầy vào chén,
động tác rất khéo léo không đổ một giọt, các hàng ghế tuy chật nhưng không vướng
phải y phục của người nào.
Hết bình trà, cô ta quay vào sau lán đổi bình khác.
Gần trăm cặp mắt đổ dồn vào vị Thiết Phiến Xảo Khách.
Tuy vậy một số đôi mắt lại không rời khỏi hình dáng yêu kiều diễm lệ của vị cô

nương .
Trong số khách nhân hôm ấy có hai cặp mắt có vẻ đặc biệt hơn nhưng qua hai
ánh mắt đó cũng biết trong thâm tâm hai người đang có những tình cảm tương phản
nhau.
Cuối cùng cô nương rót trà xong quay vào sau lều.
Hán tử rít một hơi thuốc nữa rồi hỏi:
- Hài nhi, xong rồi chứ ?
Thiếu nữ cười đáp:
- Xong rồi. Cha bắt đầu đi !
Lời nói ngọt ngào thánh thót dễ nghe làm sao.
Hán tử gõ chiếc tẩu vào đế giày rồi đặt lên bàn, sau đó từ từ đứng lên, hắng
giọng nói:
- Hôm nay phiền chư vị phải chờ lâu, xin được lượng thứ. May rằng toàn là người
của bổn địa, cũng là khách thường xuyên của tôi. Nếu hôm nay chưa nghe hết thì xin
mời quý khách ngày mai sẽ nghe tiếp.
Có mấy người gật đầu nói:
- Đúng thế ! Ngày nào cũng được nghe là tốt !
Người khác thêm:
- Chứ sao nữa ! Ngày nào không được tới đây nghe chuyện là y như đêm đó ngủ
không yên giấc.
Nhưng có người phản đối:
- Sao lại thế ? Người bổn địa dù muốn thế nhưng khách viễn xứ thì sao?
Người vừa nói là một trung niên hán tử dáng cao gầy ngồi ở hàng ghế thứ hai.
Y có một bộ mặt dài như ngựa, nước da trắng bạch, mày thô mắt bé, ở hàng mi
bên trái có một vết sẹo do dao chém màu đỏ tím, dáng vẻ có nét gì đáng sợ.
Thiết Phiến Xảo Khách hành khứ giang hồ không ít, chỉ nhìn qua dung mại và
ánh mắt lạnh lẽo độc địa của người vừa nói biết đó là nhân vật không nên vào đây liền
cười nói:

- Vị quý khách này ! Không phải người bổn địa cũng chẳng sao. Nếu chưa nghe
hết, chờ khi xong buổi xin hãy đến tệ cư tôi sẽ kể tiếp. Trà nước sẽ chiêu đãi không thu
thêm một xu.
Xử sự như thế tất sẽ làm mọi người mãn ý.
Nào ngờ trung niên hán tử mặt sẹo trầm giọng nói:
- Ngươi không nói suông chứ?
Thiết Phiến Xảo Khách cố nén sự khó chịu gật đầu:
- Không đâu lão ca, tuy bằng hữu ưu ái gọi tôi là Thiết Phiến Xảo Khách nhưng
xưa nay Trương mỗ nói câu nào chắc câu đó.
Hán tử cao gầy mặt sẹo nhếch môi cười, nụ cười không có vẻ gì là thân thiện rồi
gật đầu nói:
- Thôi được ! Hôm nay ta nghe hết hay không việc đó cũng không quan trọng
lắm. Hãy làm việc của ngươi đi, đừng để mọi người vì ta mà sốt ruột.
Hán tử nói thế quả không sai, vì lúc đó nhiều ánh mắt nhìn hắn đầy ác cảm.
Thiết Phiến Xảo Khách gật gật đầu nói:
- Xin tuân lệnh !
Rồi lướt mắt nhìn cử tọa một lượt hỏi:
- Có vị nào còn nhớ hôm qua đã kể đến đâu không ?
Trên hàng ghế trước, một hán tử mập ú nói to:
- Tôi còn nhớ ! Hôm qua kể đến chỗ Địch Thanh vừa lên Vạn Hoa Lâu.
Thiết Phiến Xảo Khách gật đầu:
- Đúng thế ! Quý khách nhớ tốt thật !
Nói xong cầm thanh gỗ gõ mạnh xuống mặt bàn, chờ chốc lát cho tiếng ồn ào tắt
hẳn mới kể tiếp câu chuyện.
Trong gian lều im phăng phắc.
Không biết qua bao lâu, nhưng người nghe cảm thấy như mới khoảnh khắc, giọng
kể của Thiết Phiến Xảo Khách nhẹ dần rồi tắt hẳn như dư âm của tiếng đàn trong bão
dông cảm xúc của câu chuyện vừa nghe.
Mọi người vừa chợt nhận ra tai mình vừa hụt hẫng thì giọng nói của Thiết Phiến

Xảo Khách đã vang lên nhưng với ngữ điệu cao hơn:
- Hài nhi, tiếp trà cho chư vị !
Mọi người cùng thở hắt ra một tiếng đưa hồn trở về thực tại, nhấp một hớp trà rồi
thò tay vào túi.
Ai lại không biết quy cũ làm ăn.
Tiếp trà nghĩa là lúc thính giả trả công cho vị thuyết thoại nhân.
Chỉ thấy thiếu nữ bưng một cái khay trên đặt bình trà đến tiếp thêm cho khách
nhân, những tiền lẻ bạc vụn thay nhau được đặt vào khay.
Thiết Phiến Xảo Khách cười nói:
- Chư vị thưởng bao nhiêu tùy lòng. Nếu nghe có hứng thú thì thưởng nhiều, cảm
thấy câu chuyện không hấp dẫn thì thưởng ít. Nếu vị nào lỡ không mang theo tiền thì
để lúc khác cũng được.
Nghe thế, ai không muốn thưởng, ai không thưởng nhiều?
Nhất là người thu tiền lại là vị cô nương mỹ lệ như thế, có ai chịu tỏ ra bủn xỉn?
Thiếu nữ đi chưa hết hàng ghế đầu thì nghe xoảng một tiếng, trong khay chợt
sáng ánh lên, đã thấy một chuỗi trân châu viên nào viên nấy sáng chói to bằng đầu
ngón tay, thoáng nhìn đủ biết số tài sản đó có thể làm cho một gia đình đông người
sống sung sướng nửa đời.
Ai đã tỏ ra quá hào phóng đáng khâm phục như vậy?
Thiếu nữ sau phút sửng sốt chợt ngẩng đầu lên, bắt gặp một đôi mắt tươi cười rất
dễ mến …
Khuôn mặt có nụ cười ấy rất tuấn mỹ. Mắt sáng, mày kiếm, mũi thẳng miệng
vuông, da trắng, không kém gì một trang giai nhân tuyệt sắc.
Người này lại bận một bộ thanh bào, dáng phong độ, thanh thoát tiêu bửu, lại
cầm trên tay một cây thiếc phiến đúng là một trang phong lưu công tử.
Trang công tử này chỉ mới mười tám mười chín tuổi.
Một người trẻ tuổi phong lưu, tuấn mỹ như vậy xuất hiện giữa đám nhân quần

chẳng khác gì chim phượng giữa đàn gà.
Thiếu nữ sửng sốt nghĩ thầm:
- Quái thật ! Tại sao từ đầu buổi đến giờ mình không nhận ra chàng chớ?
Cũng vừa lúc vang vào tai thiếu nữ giọng nói dịu dàng:
- Xin đừng câu nệ, cô nương ! Tôi không mang theo tiền lẻ trong người, xin đừng
coi đó là sự dung tục !
Thiếu nữ như không nghe câu nói, quay lại gọi:
- Cha !
Bấy giờ Thiết Phiến Xảo Khách mới nhận thấy, nghiêm mặt nói:
- Đại nữu nhi ! Món thưởng quá hậu, không được nhận ! Hãy trả lại cho vị công
tử đó !
Thiếu nữ vừa quay lại thì bắt gặp lúc thiếu niên tuấn mỹ đứng phắt lên suýt nữa
va vào người khiến cô ta vội lùi lại nửa bước.
Thiếu niên tuấn mỹ cười ngượng ngùng nói:
- Xin lỗi cô nương, tại hạ thật khiếm nhã …
Rồi nhìn sang Thiết Phiến Xảo Khách nói:
- Trương lão chủ ! Tại hạ không mang theo người …
Thiết Phiến Xảo Khách ngắt lời:
- Tướng công ! Tôi đã nghe rõ. Xin tâm lĩnh thịnh tình, nhưng tướng công hãy giữ
lại để lần khác…
Thiếu niên tuấn mỹ đáp:
- Tại hạ từ xa tới, biết lần sau có gặp lại hay không ?
Thiết Phiến Xảo Khách xua tay:
- Không sao ! Không sao ! Gặp lại hay không gặp lại thì cũng chẳng quan trọng.
Dù thế nào tướng công cũng nên thu lại vật đó.
- Trương lão chủ ! Vật đó tôi đã lấy ra lẽ nào thu lại ? Hơn nữa tôi đã nghe rõ lão
chủ kể suốt buổi nên phải có chút gì biểu thị lòng ngưỡng mộ, không thể nghe không .
- Thế này vậy. Nếu tướng công không chê, chúng ta kết giao bằng hữu, như vậy
so với tiền tài còn quý trọng hơn …
Thiếu niên tuấn mỹ còn do dự chưa nói gì thì từ hàng ghế sau hán tử cao gầy mặt

sẹo đứng lên nhìn Thiết Phiến Xảo Khách cười nhạt hỏi:
- Trương lão phản ! Tôi có thể góp một câu không ?
Thiết Phiến Xảo Khách vội trả lời:
- Xin quý khách cứ nói, tôi xin rửa tay nghe !
- Câu đó thì tôi không dám đương ! Thế nhưng … Khách nhân đã có hảo tâm thế,
có lẽ ngươi không nên …
Thiết Phiến Xảo Khách ngắt lời:
- Tôi hiểu, và xin tâm lĩnh …
- Cho dù tâm lĩnh hay không nhưng lão phản không thể để khách nhân mang nổi
áy náy trong lòng.
- Chỉ là chuyện nhỏ, có gì mà phải áy náy …
Hán tử mặt sẹo nóng nảy xua tay:
- Nói gì thì nói, ngươi cũng nên nhận ! Đây là việc làm ăn cũng như mua bán.
Người bán cần tiền, người mua cho tiền, đó là quy cũ xưa nay. Như vậy đã không nợ
tiền, cũng không nợ tình, ngươi sợ gì chứ?
- Hảo ý của quý khách tôi rất cảm kích. Nhưng dù thế nào thì tặng một vật quý
giá như thế tôi không dám nhận !
Hán tử mặt sẹo cười to nói:
- Trương lão phản, ngươi thật là một kỳ nhân ! Trên đời này có ai đi làm ăn lại
không muốn lợi? Thế mà nay gặp mối lợi lớn lại thoái thác, việc đó khiến người ta …
Thiết Phiến Xảo Khách nghiêm mặt nói:
- Quý khách nên biết rằng lại họ Trương này tuy dong ruổi trên giang hồ để kiếm
miếng ăn, quanh năm bữa đói bữa no nhưng không tham mối lợi của người khác mà chỉ
nhận những gì đủ với lao động của mình. Nếu hám lợi, nhắm mắt muốn vơ cho nhiều
vào thì mấy chục năm nay tôi đã phát tài từ lâu chứ đâu đến nỗi mãi tới bây giờ còn
lang thang khắp nơi kiếm miếng cơm manh áo ?
Hán tử mặt sẹo nhếch môi cười đáp:
- Nếu vậy thì cho là tôi sai. Không ngờ Trương lão phản là người hào hiệp như

vậy. Ngưỡng phục, ngưỡng phục !
Rồi quay sang nhìn thiếu niên tuấn mỹ nói:
- Các hạ ! Ta hơi quá phận liên quan đến việc này, xem ra ngươi hãy tự giải
quyết lấy !
Nói xong ngồi xuống.
Nhưng thiếu niên tuấn mỹ lại không để ý đến hán tử, chỉ nhìn Thiết Phiến Xảo
Khách nói:
- Trương lão phản …
Thiết Phiến Xảo Khách liền cướp lời:
- Tôi rất cảm kích hảo ý của tướng công và cũng có thể nhận vật đó, nhưng từ
nay sẽ không hành nghề nữa ! Đại nữu nhi ….
Thiếu nữ bưng khay đến trước mặt thiếu niên tuấn mỹ.
Thiết Phiến Xảo Khách nói tiếp:
- Không phải tôi kênh kiệu hoặc không biết xấu tốt. Chỉ là tướng công ban tặng
quá hậu hĩnh nên không dám nhận mà thôi. Xin hãy rộng lòng dung thứ…
Thấy mọi cặp mắt đều đổ dồn vào phía mình, thiếu niên nhíu mày rồi bỗng gật
đầu nói:
- Thôi được !
Rồi nhón lấy chuỗi trân châu đứng dậy bỏ ra khỏi lều.
Thiết Phiến Xảo Khách và thiếu nữ sững sờ nhìn theo.
Mọi người cũng sửng sốt. Chỉ riêng hán tử mặt sẹo lắc đầu cười nói:
- Vị này cũng khéo thật thà quá. Nhưng mọi người yên tâm đi ! Thế nào hắn cũng
quay lại.
Thiết Phiến Xảo Khách không nói câu nào thu hồi mục quang rồi cầm thanh gỗ
gõ mạnh xuống mặt bàn.
Thiếu nữ không thu tiền nữa, len qua hàng ghế đi vào sau liền.
Buổi kể chuyện lại tiếp tục.
Quả nhiên hán tử mặt sẹo đoán không sai.
Thiết Phiến Xảo Khách mới kể được một lúc thì thiếu niên tuấn mỹ quay lại lều.
Nhưng bây giờ không còn chỗ nữa vì ghế cũ đã bị người khác ngồi mất rồi, chàng

đành khoanh tay đứng một bên.
Thiếu nữ đứng ở góc lều, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn thiếu niên và đôi lúc đỏ
bừng mặt vì bắt gặp ánh mắt đối phương nhìn lại mình.
Qua một lúc nữa thì đúng ngọ, đã đến lúc thu trường để dùng bữa và nghỉ ngơi.
Thiết Phiến Xảo Khách chắp tay hướng về cử tọa cười nói:
- Xin đa tạ chư vị đã quang lâm. Hôm nay xin dừng lại ở đây, sáng mai sẽ kể
tiếp.
Vì sao lại ngày mai ?
Thiết Phiến Xảo Khách tự mình có quy định riêng, chỉ kể chuyện vào buổi sáng.
Sau buổi trưa không kể chuyện mà ở nhà uống trà, đánh cờ hoặc có khi tản bộ
đâu đó.
Lão hành nghề sinh nhai chỉ vừa đủ, không tham lam vì cho rằng tiền tài là vật
phù du, sống không mang đến chết không mang đi, vậy thì dư thừa làm gì? Đến khi
nhắm mắt xuôi tay chẳng để lại cho ai.
Người có quan niệm như thế thường sống an nhàn vui vẻ. Bởi thế việc làm ăn và
cuộc sống của Thiết Phiến Xảo Khách rất ung dung. Có ăn có mặc, bất chấp người cười,
không sợ người chê.
Thiếu nữ lần cuối cùng tiếp trà cho khách, cũng là hình thức thu tiền.
Lần này thiếu niên tuấn mỹ để vào khay một đỉnh bạc, mắt nhìn Thiết Phiến Xảo
Khách như có ý hỏi:
- Lần này thì nhận được rồi chứ?
Không biết Thiết Phiến Xảo Khách có hiểu ra cái nhìn đó hay không chỉ chắp tay
nói:
- Đa tạ !
Thiếu niên tuấn mỹ không toại ý.
Trong những trường hợp đó chỉ nói lời cảm tạ là đủ chứ còn đòi hỏi gì hơn nữa?
Chẳng lẽ bắt người ta đem con gái gả cho?
Nói không toại ý thì không toại ý, thế nhưng chàng chỉ khoanh tay

đứng cuối dãy
bàn chứ không chịu đi.
Thính giả đã tản về hết, chỉ còn một người vẫn nán lại, đó là trung niên hán tử
mặt sẹo.
Thiếu nữ dọn dẹp bàn ghế, quét nhà. Thiếu niên tuấn mỹ chừng muốn giúp một
tay nhưng sợ thất thố nên không dám.
Hán tử mặt sẹo nói với Thiết Phiến Xảo Khách:
- Trương lão phản vừa rồi đã lời nói ra, chắc bây giờ vẫn không thay đổi chứ?
- Quý khách ! Phàm là lời Trương mỗ đã nói ra, chỉ cần còn sống trên đời tất sẽ
thực hiện đúng vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.
Hán tử mặt sẹo gật đầu cười nói:
- Thế thì tốt ! Ta nói không sai mà ! Quả nhiên Trương lão phản là một kỳ nhân !
- Không dám đương ! Trương mỗ bôn tẩu giang hồ chỉ để kiếm miếng cơm manh
áo, chỉ đáng được xếp vào hạng hạ lưu thôi !
- Trương lão phản quá khách khí !
Thiết Phiến Xảo Khách không đáp nhìn nhi nữ hỏi:
- Hài nhi, dọn xong rồi chứ?
- Dạ xong rồi !
- Nếu vậy chúng ta về nhà đi !
Lại nhìn sang hán tử mặt sẹo nói:
- Quý khách xin mời theo chúng ta !
Rồi khoát tay mời khách, định bước ra cửa.
Đột nhiên thiếu niên tuấn mỹ hồi giờ vẫn đứng im lặng, bấy giờ mới lên tiếng:
- Trương lão chủ, hãy chờ tôi với, tôi cũng muốn đi !
Thiết Phiến Xảo Khách ngạc nhiên quay lại họi:
- Thế nào ? vị công tử cũng đến hàn gia ư ?
Thiếu niên tuấn mỹ mỉm cười gật đầu:
- Chính thế ! Trương lão chủ, tôi cũng là người từ xa đến muốn được nghe thêm
một đoạn nữa, được không ?
Thiết Phiến Xảo Khách vội trả lời:
- Có lý đâu lại không được? Rất hoan nghênh ! Hôm nay được cả hai vị quang

tâm đến tệ cư, đối với Trương mỗ là vinh dự lớn …Nào, chúng ta cùng đi !
Hán tử mặt sẹo chợt cười hô hô nói:
- Không biết hôm nay ngày gì mà có nhiều chuyện trùng hợp thú vị thế chứ !
Thiếu niên tuấn mỹ cười tán thành ngay:
- Lão ca nói rất phải, quả là điều thú vị !
- Nhưng các hạ muốn đến nhà lão chủ đây có thực là định nghe kể chuyện
không ?
Thiếu niên tuấn mỹ nhíu mày hỏi:
- Thế lão ca cho rằng tôi đến để làm gì?
Hán tử mặt sẹo nháy mắt nhìn sang thiếu nữ cười bí hiểm nhưng không đáp.
Thiếu nữ lo lắng nói:
- Cha ! Nhà mình chật chội lại bề bộn làm sao có thể tiếp đã khách nhân được?
Sao cha không kể luôn ở đây một lúc nữa có hơn không ?
Thiết Phiến Xảo Khách lắc đầu:
- Cha tuyên bố thu trường rồi, bây giờ lại kể tiếp ở đây thì không tiện.
- Nhưng nếu cha nói nhỏ một chút thì ai biết gì đâu? Nếu có người hỏi hài nhi sẽ
bảo họ là cha chuyện trò với bằng hữu …
Hán tử mặt sẹo liền tán thưởng:
- Chủ ý của cô nương rất hay ! Trương lão phản cứ kể ở đây cũng tốt !
Thiết Phiến Xảo Khách nhìn thiếu niên hỏi:
- Vị công tử này …
Thiếu niên tuấn mỹ nhìn sang hán tử mặt sẹo cười đáp:
- Nếu lão chủ và vị lão ca này đã thống nhất ở đây thì cứ tự nhiên, tôi không
phản đối.
Thiết Phiến Xảo Khách quay vào lều lấy ra ba chiếc ghế đặt quanh bàn mời
khách nhân ngồi đối diện, tự mình cũng ngồi xuống, châm một mồi thuốc rồi hỏi:
- Hai vị còn nhớ vừa rồi nghe đến đâu …
Hán tử mặt sẹo bỗng xua tay nói:
- Trương lão phản ! Vạn Hoa Lâu ta đã từng nghe cả trăm lần rồi, bây giờ muốn

đổi sang chuyện khác.
Thiết Phiến Xảo Khách ngạc nhiên hỏi:
- Sao? Quý khách không muốn nghe tiếp Vạn Hoa Lâu ư ? vậy muốn đổi chuyện
gì?
- Nghe nói lão phản ngươi biết rất nhiều chuyện trong giang hồ thậm chí cả
những việc mà giới võ lâm cũng không biết?
Thiết Phiến Xảo Khách lúng túng trả lời:
- Đó là những chuyện bịa đặt ra thôi chứ đâu phải chuyện thật? Quý khách thông
cảm, chuyện làm ăn có khi phải thế mà ! May mà chưa lần nào bị các bằng hữu võ
lâm nghe được nên mới không bị vạch mặt là nói láo.
- Dù chỉ là chuyện bịa đặt thì nghe cũng vẫn thú vị !
- Nếu quý khách muốn nghe … còn vị công tử này ?
Thiếu niên tuấn mỹ đáp:
- Lão ca này thích nghe tất tại hạ cũng thích. Trương lão chủ cứ việc kể đi !
Hán tử mặt sẹo vỗ tay cười lớn:
- Tuyệt lắm ! Thì ra chúng ta đều có tâm ý như nhau cả !
Thiếu niên tuấn mỹ nhếch môi cười nhạt:
- Chúng ta chưa hẳn tâm ý đã giống nhau ! Tim tôi màu đỏ, còn lão ca?
- Hô hô …Tim các hạ đâu chỉ màu đỏ ? chắc bây giờ đang sôi lên sùng sục.
Đúng là tâm chúng ta không giống nhau rồi ! Tim ta vừa đen vừa lạnh.
- Ườm, có vẻ lão ca nói không sai …
Thiết Phiến Xảo Khách thấy song phương trở nên căng thẳng liền nói:
- Có lẽ vừa rồi hai vị chỉ đùa chứ đâu cần nghe Trương mỗ kể chuyện ? Hai vị
nghe nhau như vậy cũng đủ.
Hán tử mặt sẹo khoát mạnh tay:
- Chúng ta nhàm ngôn thế đủ rồi. Bây giờ vào chính đề đi .
Thiết Phiến Xảo Khách hỏi:
- Vậy ý quý khách là …
Hán tử mặt sẹo nói:
- Bây giờ ta sẽ gợi ý cho ngươi kể !

- Chỉ cần tôi biết chuyện ….
Hán tử mặt sẹo ngắt lời:
- Yên tâm đi ! Ta cam đoan rằng chuyện này ngươi biết rất rõ.
- Quý khách cứ khéo cười ! Tôi đã nói những chuyện trên võ lâm mà tôi thỉnh
thoảng ngẫu hứng kể ra đều là chuyện bịa đặt chứ không thực người thực việc, chẳng
qua chỉ dùng nước bọt kiếm ăn thôi …
Hán tử mặt sẹo cười độc địa nói:
- Ta đã nói ngươi biết rõ, nhất định ngươi biết mà ! Nếu không thì ta mất công từ
xa đến tận Khai Phong này tìm ngươi làm gì ?
Thiết Phiến Xảo Khách chưa biết nói gì thì thiếu niên tuấn mỹ đã nhìn hán tử
mặt sẹo hỏi:
- Như vậy lão ca bắt buộc Trương lão chủ đây phải kể hay sao?
Hán tử mặt sẹo sầm mặt lại, phản vấn:
- Các hạ ! Nếu ngươi muốn nghe một chuyện trên võ lâm, trong khi Trương lão
phản biết rõ mà không chịu nói thì ngươi cảm thấy thế nào?
- Hiển nhiên là không được vừa lòng lắm nhưng cũng đành chịu. Muốn kể hay
không là quyền của người ta, ai ép buộc được ?
- Đó là cách nghĩ của các hạ, còn ta lại nghĩ khác. Ta quyết làm mọi cách để
Trương lão phản kể ra mới chịu.
Thiết Phiến Xảo Khách xen lời:
- Cho dù quý khách có mang cả núi vàng đến tôi cũng chịu, vì căn bản tôi không
biết chuyện trên võ lâm.
Thiếu niên tuấn mỹ nhìn hán tử mặt sẹo hỏi:
- Lão ca nghe rõ rồi chứ?
- Ta nghe rõ chẳng kém gì ngươi !
- Vậy là tốt !
Hán tử mặt sẹo cười nhạt lắc đầu:
- Như thế không được ! Ta đã vượt quãng đường xa như vậy tới đây, ăn sương
nằm đất, chịu bao nhiêu gian khổ, lẽ nào chịu tay không quay về?
Thiếu niên tuấn mỹ bỗng quét ánh mắt lạnh lùng nhìn hán tử nói:
- Có ta ở đây, chỉ sợ ngươi ngay cả tay không quay về cũng không

dễ.
- Nói vậy nghĩa là các hạ lưu lại đây không phải để nghe Trương lão nhi kể
chuyện mà định giúp hắn không công?
Thiếu niên tuấn mỹ không chút mếch lòng gật đầu đáp:
- Có thểû coi là như vậy !
Hán tử mặt sẹo cười thâm độc:
- Các hạ thật thà quá ! Ta hỏi ngươi đã quen biết gì Trương lão nhi không?
Thiếu niên đáp :
- Không quen. Hôm nay mới gặp lần đầu. Ta đến Khai Phong này để thăm một vị
bằng hữu, mới nghe nói ở Đại Tướng Quốc Tự có vị thuyết thoại nhân họ Trương kể
chuyện lừng danh, vì thế nói do mộ danh mà tìm đến.
Thiết Phiến Xảo Khách chen vào:
- Công tử quá khen …
Hán tử mặt sẹo hỏi:
- Nếu mới gặp lần đầu sao ngươi phải khổ công như vậy ?
Thiếu niên tuấn mỹ đáp:
- Cái đó rất khó nói. Có người mới gặp lần đầu đã thành bằng hữu. Ta chắc rằng
các hạ có mưu đồ gì?
Hán tử mặt sẹo xẵng giọng:
- Mưu đồ gì thì trong lòng ngươi biết rõ. Còn ta không có thời gian đôi co với
ngươi !
Liền quay phắt sang Thiết Phiến Xảo Khách nói:
- Trương lão nhi, ta thà liều cái tiểu mạng ở đây còn hơn đắc tội trở về không .
Dứt lời lấy trong túi ra một vật đặt mạnh lên bàn.
Chỉ thấy ánh hàn quang lóng lánh tỏa ra.
Đó là vật hình ngôi sao năm cánh được làm bằng kim cương to bằng ngón chân
cái với năm cánh rất sắc nhìn phải lạnh người .
Thiếu niên tuấn mỹ thấy vậy nhíu mày.
Thiếu nữ biến sắc đến nép vào lưng phụ thân.
Thiết Phiến Xảo Khách sửng sốt kêu lên:
- Quý khách, đây là …
Hán tử mặt sẹo cười nhạt ngắt lời:

- Hàn tinh đã hiện, ngươi thấy rõ rồi chứ? Ta phụng mệnh chủ nhân Hàn Tinh
đến đây thỉnh giáo vị dị nhân Thiết Phiến Xảo Khách Thần Bốc Trương Viễn Đình năm
xưa lừng danh cả vùng Yến Triệu…Xin hỏi mười tám năm trước dưới Thái Nhạc ….
Thiết Phiến Xảo Khách biếc sắc lẩm bẩm:
- Thì ra các hạ hỏi về chuyện đó …
Hán tử mặt sẹo lạnh lùng ngắt lời:
- Không sai !
Thiết Phiến Xảo Khách ngập ngừng hỏi:
- Các hạ có thể nói lý do?
- Đó là việc của chủ nhân Hàn Tinh
- Vậy các hạ định hỏi …
- Như thế ngươi biết rõ rồi đấy ! Người là một già một trẻ. Nhưng chủ nhân Hàn
Tinh chỉ hỏi vật chứ không hỏi người !
- Vậy ư ? các hạ muốn chỉ …
- Nói thẳng với ngươi, đó là chỉ hộp nhỏ bằng gỗ Tử đàn hương
Thiết Phiến Xảo Khách hiện vẻ sầu khổ, trầm ngân không nói.
Hán tử mặt sẹo lạnh giọng:
- Thế nào? Ngươi dám trái lệnh chủ nhân Hàn Tinh ư ?
Thiết Phiến Xảo Khách thở dài nói:
- Aøi … Tôi nói ra chỉ sợ các hạ không tin …
- Nói đi !
- Tôi không biết vật đó hiện giờ đâu …
Hán tử mặt sẹo nhăn hàm răng vàng khè cười một cách thật đáng sợ nói:
- Ngươi đoán đúng ta không tin.
- Nhưng tôi đã nói thực ngôn …
- Ngươi đừng quên đang nói trước Hàn Tinh.
- Tôi biết Hàn Tinh nằm ngay trước mắt đây, đâu dám …
- Thế thì tốt ! Ngươi đừng để ta phải nhắc lại lần thứ hai !
Thiết Phiến Xảo Khách cười khổ nói:
- Tôi biết Hàn Tinh uy chấn thiên hạ, đến đâu người ta đều phải cúi đầu…
- Vậy thì ngươi nói mau lên !
- Các hạ bảo tôi phải nói gì ? Tôi biết rằng mình chỉ có một mạng này, đã không
biết vật đó ở đâu, trước sau gì cũng ….

Hán tử mặt sẹo ngắt lời, hiểm độc nhìn thiếu nữ nói:
- Nên biết rằng ngươi không chỉ có một mạng.
Thiết Phiến Xảo Khách mặt tái nhợt, người run lên cúi đầu im lặng.
Thiếu nữ kêu lên bi thảm :
- Cha !
Thiết Phiến Xảo Khách bỗng ngẩng phắt lên nói:
- Ngươi chẳng hiểu chuyện gì đâu chớ xen miệng vào. Đây không phải là việc
của ngươi, mau về chuẩn bị cơm nước đi !
Thiếu nữ vẫn đứng im.
Thiết Phiến Xảo Khách nghiêm giọng:
- Nha đầu, ngươi không nghe cha nói gì sao?
- Cha ! Chờ lúc nữa chúng ta cùng về, hài nhi sẽ nấu nhanh chút cũng kịp
- Không được ! Ta đói rồi, ngươi về trước đi !
Thiếu nữ lo lắng nói:
- Cha …
Thiết Phiến Xảo Khách quát to:
- Về đi !
Thiếu nữ thảm thiết nói:
- Cha muốn thế con sẽ đi. Nhưng bao nhiêu năm rồi hai cha con chúng ta luôn ở
bên nhau. Hôm nay dù có chết cũng nên chết một chỗ. Huống chi chưa hẳn chúng ta
nhất định sẽ chết ?
Hán tử mặt sẹo cười nhạt nói:
- Trương Viễn Đình ! Lệnh ái nói rất đúng ! Làm sao cô ta có thể đi được chứ ?
Thôi được, nể mặt lệnh ái bây giờ ta sẽ đổi ý, chỉ hỏi người mà không hỏi vật.
Thiết Phiến Xảo Khách, người mới được hán tử mặt sẹo gọi là Trương Viễn Đình
ngờ vực hỏi:
- Các hạ vừa nói rằng chủ nhân Hàn Tinh chỉ hỏi vật mà không hỏi người…
Hán tử mặt sẹo ngắt lời:
- Đúng là thế ! Nhưng ngươi không làm cho chủ nhân Hàn Tinh câu trả lời mãn ý
nên ta tự tiện đổi.
- Các hạ, ngay cả vật đó tôi còn chưa biết thất lạc ở đâu thì sao còn

có thể biết
người ?
Hán tử mặt sẹo trừng mắt quát:
- Trương Viễn Đình ! Ta đã tự mình đổi ý để cho ngươi một cơ hội.
Trương Viễn Đình như không nghe nói iếp:
- Đã mười tám năm trôi qua …Đó là khoảng thời gian không phải ngắn, chỉ sợ
người cũng đã chết …
- Dù chết hay sống thì cũng phải có tin tức chứ. Hoặc họ đã đi theo hướng nào …
- Nếu Trương mỗ biết tin tức thì đã không nói thế …
- Trương Viễn Đình ! Ta nhớ lúc nãy ngươi nói một câu rằng nếu ngươi tham tiền
tài của ngươi khác thì đã phú quý phát tài từ lâu. Câu đó chỉ việc gì?
Trương Viễn Đình biến sắc nói:
- Đó là Trương mỗ chỉ thuận miệng thôi …
Hán tử mặt sẹo cười nham hiểm:
- Ta lại không nghĩ thế ! Trương Viễn Đình ! Bây giờ ngươi hãy lựa chọn đi !
Người cũng được, vật cũng được. Ngươi chỉ cần trả lời một trong hai việc đó, đừng để ta
phải về không !
Trương Viễn Đình nghĩ ngợi một lúc rồi cúi đầu nói:
- Thôi được ! Xin các hạ chờ ở đây ba ngày. Sau đó tôi sẽ xin hai tay dâng vật đó
lên cho các hạ .
- Hắc hắc ! Trương Viễn Đình ! Ngươi đã gần năm mươi tuổi, ta cũng không còn
trẻ trung gì nữa, đừng xem ta như đứa trẻ lên ba ! Chẳng cần ngươi hai tay dâng vật ấy
cho ta, chỉ cần nói nó ở đâu là được.
Trương Viễn Đình ngẩng lên nói:
- Không phải là tôi muốn giấu giếm gì, cũng không phải định giở trò lừa dối. Chỉ
là vật ấy một mình Trương mỗ mới có thể lấy được thôi.
- Chẳng lẽ ngươi có uy quyền hơn cả Hàn Tinh ?
- Không phải thế ! Các hạ hiểu lầm rồi. Trương mỗ đã giao vật đó cho người
khác, chỉ khi Trương mỗ đến vị đó mới chịu giao vật ra.
Hán tử mặt sẹo à một tiếng gật đầu nói:

- Thì ra thế …Nhưng không sao. Ta sẽ tự nguyện cùng đi với ngươi một chuyến …
- Các hạ thật là …Hàn Tinh đã hiện chẳng lẽ còn sợ Trương mỗ dám trốn hay
sao?
Hán tử đanh giọng hỏi:
- Trương Viễn Đình ngươi đã bao giờ nghe nói có ai dám chần chừ hoặc nài nỉ
trước Hàn Tinh chưa?
Trương Viễn Đình hoảng sợ đáp:
- Thôi được ! Trương mỗ đành tuân lệnh …
Chợt nghe thiếu nữ từ sau lưng Trương Viễn Đình quát lên:
- Thật là hiếp người quá mức ! Được rồi ! Để ta xem chiếc Hàn Tinh này có gì
mà ghê gớm thế?
Thiếu nữ nói xong vươn bàn tay ngà ngọc ra định chộp lấy vật hình ngôi sao nằm
lóng lánh trên bàn.
Trương Viễn Đình thất sắc quát to:
- Nha đầu to gan !
Dứt lời phóng chưởng đánh vào cánh tay thiếu nữ đang chộp tới.
Thiếu nữ không ngờ phụ thân lại xuất thủ đối với mình như vậy, và dù có đề
phòng cũng không tránh được, chỉ nghe bịch một tiếng, thiếu nữ bị đánh ngồi bệt
xuống đất, mặt tái mét, đưa mắt oan ức nhìn phụ thân.
Trương Viễn Đình không thèm đếm xỉa đến nhi nữ, run giọng:
- Tiểu nữ ngu dại vô tri mạo phạm đến Hàn Tinh …
Hán tử mặt sẹo cười nhạt nói:
- Một vị cô nương lớn tướng, nếu lấy chồng sớm thì đã thành phu nhân rồi mà
còn ngu dại vô tri sao? Trương Viễn Đình ! Ngươi giáo huấn con cái như vậy đó ư ?
Trương Viễn Đình run bắn, cúi đầu chịu tội.
Hán tử mặt sẹo chỉ cười mát không nói gì.
Đột nhiên thiếu niên tuấn mỹ lên tiếng:
- Vật này sắc lắm, nữ nhân không nên cầm. Còn tại hạ có thể !
Y vừa nói vừa xuất thủ rất nhanh chộp ngay chiếc Hàn Tinh.
Trương Viễn Đình ngẩng phắt lên, chợt há hốc miệng.
Thiếu niên để chiếc Hàn Tinh vào lòng bàn tay dụng lực nắn một lúc,

lập tức
năm cạnh thép sắc như mũi kiếm hình ngôi sao biến thành một khối tròn nhỏ sáng lấp
lánh.
Thiếu niên nhìn quả cầu trong tay cười nói:
- Không ngờ chiếc Hàn Tinh này lại mềm như thế !
Hán tử mặt sẹo biến sắc đứng bật ngay dậy quát:
- Ngươi …thật cả gan…
Thiếu niên tuấn mỹ mắt phát hàn quang nói:
- Ngồi xuống !
Không thấy y có cử động gì, nhưng hán tử mặt sẹo kêu lên đau đớn ngồi phịch
xuống ghế, trán toát mồ hôi, đôi mắt mở to kinh hoàng nhìn thiếu niên.
Thiếu niên tuấn mỹ làm như không có chuyện gì, mân mê chiếc Hàn Tinh đã
biến thành quả cầu nhỏ trong tay cười hỏi:
- Đây chính là Hàn Tinh uy chấn thiên hạ khiến hắc bạch lưỡng đạo đều phải
kinh hồn táng đởm ư ?
Hán tử mặt sẹo không biết mắc phải chứng bệnh gì, thiểu não gật đầu.
Thiếu niên lại hỏi:
- Ngươi câm hay sao? Nói đi !
Hán tử mặt sẹo vội vàng đáp bằng giọng nhẫn nhục:
- Dạ ! Chính là Hàn Tinh !
- Ngươi phụng mệnh của chủ nhân Hàn Tinh đến đây?
- Dạ !
- Hắn cần tìm vật gì và tìm ai?
Hán tử mặt sẹo cắn chặt đôi môi run rẩy không đáp.
Thiếu niên tuấn mỹ trừng mắt hỏi:
- Thế nào ? ngươi câm hay điếc?
Hán tử mặt sẹo rên lên một tiếng nữa mới trả lời:
- Các hạ …Đã nghe rồi…Chủ nhân Hàn Tinh muốn tìm chiếc hộp gỗ Tử đàn
hương.
- Ta nghe rồi ! Nhưng trong hộp đó có vật gì quý trọng khiến chủ nhân Hàn Tinh
không quản cả việc giết người nhắm đoạt cho được nó ?
- Cái đó tôi không biết !

Thiếu niên tuấn mỹ hừ một tiếng.
Lại thấy hán tử mặt sẹo rên rỉ đau đớn, lưng quần quại, trán toát mồ hôi .
Trương Viễn Đình bỗng chen lời:
- Công tử, chỉ sợ hắn không biết thật !
Thiếu niên à một tiếng hỏi:
- Sao có thể khẳng định như thế?
Trương Viễn Đình đáp:
- Phóng mắt vào thiên hạ chỉ sợ không ai biết vật đó là gì. Ngay cả chủ nhân
Hàn Tinh không quản giết người để tranh đoạt cũng vị tất đã biết vật gì trong hộp đó.
- Chiếc hộp thần bí vậy sao Trương lão chủ có biết trong đó chứa vật gì không?
- Tôi cũng không biết !
Thiếu niên ngạc nhiên hỏi:
- Nếu vậy, vì lý do gì chủ nhân của Hàn Tinh bất chấp việc giết người và cố công
tìm cho được ?
- Có lẽ vì nó quá thần bí.
- Biết đâu chỉ là chiếc hộp không ?
- Có thể !
Thiếu niên tuấn mỹ quay sang hán tử mặt sẹo hỏi tiếp:
- Bây giờ ngươi nói xem chủ nhân Hàn Tinh định tìm ai?
Hán tử mặt sẹo lắc đầu:
- Tôi không biết !
Thiếu niên lại hừ một tiếng
Hán tử như bị rắn độc cắn phải, người oằn ra, thét lên một tiếng run giọng trả lời:
- Thật mà ! Chủ nhân Hàn Tinh chỉ dặn tiểu nhân hỏi vật, còn người là một lão
một tiểu. Ngoài ra không nói gì khác.
Thiếu niên quay sang Trương Viễn Đình hỏi:
- Trương lão chủ hắn nói thật hay giả?
Trương Viễn Đình do dự giây lát mới trả lời:
- Chỉ e hắn vẫn nói thật.
- Trương lão chủ biết hai người đó chứ?
- Theo như tôi biết đó là hai mẹ con. Mười tám năm trước nhà họ bị phá hủy. Nữ
nhân đó may cứu được hài nhi chạy thoát …

- Còn những người khác trong gia đình họ thì sao?
- Tất cả đều bị giết. Kể cả chồng của nữ nhân, cả thảy tới mấy chục người.
- Cuộc tàn sát đó là do thâm cừu đại hận mà phát sinh?
- Tôi không rõ.
- Thủ phạm là ai mà tâm cuồng lại đến thế?
- Không biết.
- Trương lão chủ biết mẹ con họ chạy tới đâu không?
- Không !
- Nay họ còn sống hay đã chết?
- Cái đó rất khó nói. Mười tám năm qua rồi….
Thiếu niên tuấn mỹ hỏi tới đó thì quay qua hán tử mặt sẹo:
- Nghe rõ rồi đấy ! Trương lão chủ nói không biết, vậy ngươi có tin không?
Hán tử mặt sẹo đâu dám trái lời, vội gật đầu đáp:
- Tin ! Tôi tin !
- Thế là tốt ! ngươi có thể quay về phụng mệnh !
Rồi cầm quả cầu vốn là Hàn Tinh vo lại bỏ vào túi hắn.
Hán tử ngập ngừng nói:
- Tôi tin, thế nhưng …
Thiếu niên tuấn mỹ cười hỏi:
- Chủ nhân Hàn Tinh không chịu tin lời ngươi đúng không ?
- Dạ ! Dạ ! Chính tôi muốn nói như thế !
- Cái đó rất dễ ! Trong trường hợp đó cứ bảo hắn đến tìm ta.
- Các hạ là …
- Ta đã dùng chỉ lực viết danh hiệu mình lên quả cầu đó rồi. Hắn nhìn thấy tất
biết rõ.
Hán tử mặt sẹo dạ một tiếng, nhưng vẫn ngồi bất động.
Thiếu niên tuấn mỹ hỏi:
- Sao ngươi còn chưa đi?
- Tiểu nhân .. không thể cử động
Thiếu niên à một tiếng nói:
- Ta quên mất !
Vừa dứt lời, hán tử đã đứng lên được ngay, không dám nói thêm câu nào, cũng
không nhìn Trương Viễn Đình lấy một lần, vội vàng lẻn ra khỏi lều.
Trương Viễn Đình thấy dáng đi của hán tử mặt sẹo thất kinh hỏi:
- Công tử phế mất võ công của hắn rồi sao?
Thiếu niên tuấn mỹ cười đáp:

- Không ngờ Trương lão chủ có kiến thức uyên thâm như vậy !
- Công tử quá khen ! Vì chúng tôi mà công tử chuốc phiền phức vào người, tôi
thật áy náy bất an …
- Có gì mà phiền phức? Chẳng lẽ chủ nhân Hàn Tinh đáng sợ đến thế sao?
Trương Viễn Đình nghiêm giọng nói:
- Công tử còn chưa biết đó thôi. Chủ nhân Hàn Tinh nhất thân võ học cao cường
không ai lường được, hành sự thì thần bí, hạ thủ hung tàn độc ác. Khi Hàn Tinh xuất
hiện là không có cơ may nào sống sót, nói rằng uy chấn thiên hạ không sai chút nào
khiến hắc bạch lưỡng đạo đều kinh hồn táng đởm.
Thiếu niên tuấn mỹ cười nói:
- Nếu vậy thì phiền thật !
Trương Viễn Đình tiếp lời:
- Vì thế tôi mới áy náy bất an.
- Dù sao thì chuyện cũng đã rồi, còn nói làm gì nữa? Tại hạ thấy hai vị không
nên tiếp tục ở lại Khai Phong này nữa. Trước khi tên kia trở về bẩm báo lại với chủ
nhân của Hàn Tinh hãy mau rời khỏi đây.
- Còn công tử?
- Việc đó không quan trọng. Tại hạ đã dám hủy đi Hàn Tinh tức là tự tin rằng đối
phó được với hắn. Trương lão chủ không cần đảm tâm.
Trương Viễn Đình vẫn do dự:
- Chính tôi đã gây ra tai họa này sao nỡ bỏ đi được?
Thiếu niên tuấn mỹ nghiêm giọng hỏi:
- Nhưng Trương lão chủ có tự tin rằng mình có khả năng đối phó được với chủ
nhân Hàn Tinh không ?
Trương Viễn Đình vội vã lắc đầu:
- Đâu dám ? Tiếp hắn một chiêu còn không nổi …
- Nếu vậy thì hai vị nên đi ngay. Tại hạ tự tin có thể đối phó được với hắn nhưng
không đủ sức chiếu cố đến hai vị, xin đừng làm khó thêm cho tại hạ…
- Đã thế cha con tôi xin tòng mệnh vậy. Nhưng ân sâu chưa đáp, tuy

không có hy
vọng gì cũng dám hỏi quý tính đại danh …
Thíêu niên cười đáp:
- Trương lão chủ ! Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ là bổn phận của người
học võ chúng ta, xin đừng nó đến báo phục. Nhưng lão chủ nguyện ý kết giao bằng hữu
thì tại hạ có thể phục tính báo danh.
Trương Viễn Đình vội nói
- Đó là phúc phần và vinh hạnh của tôi…
- Trương lão chủ đừng khách khí. Tại hạ họ Liễu, tên Ngọc Lân
Trương Viễn Đình kinh hoảng thốt lên:
- Đương thế Tứ Khối Ngọc …
Thiếu niên cười gật đầu:
- May mắn trong tên tại hạ có một chữ Ngọc !
Trương Viễn Đình vừa sợ vừa mừng nói:
- Thì ra chính là Liễu đại hiệp trong Tứ Khối Ngọc danh lừng thiên hạ Trương
Viễn Đình thật có mắt không tròng !
- Trương lão chủ khách khí quá ! Thôi đừng do dự nữa, hai vị nhanh đi đi ! Trương
lão chủ đã nguyện ý giao bằng hữu với tại hạ thì sau này còn có cơ hội gặp nhau.
Trương Viễn Đình tỏ vẽ khiếp sợ vội nói:
- Xin vâng ! Xin vâng ! Chúng tôi xin đi ngay !
Nói xong kéo tay nữ nhi định đi.
Liễu Ngọc Lân bỗng nói:
- Trương lão chủ, có thể thỉnh giáo phương danh lệnh ái không ?
Trương Viễn Đình có điều gì lo sợ gượng cười đáp:
- Tên xấu lắm, xin công tử đừng cười. Nó là Trương Tiêu Lan
Liễu Ngọc Lân à một tiếng , gật đầu nói:
- Trương Tiêu Lan … tên đẹp quá, cũng giống như bản thân Trương cô nương vậy!
- Công tử quá khen !
Liễu Ngọc Lân cười đáp:
- Thôi nhị vị xin đi nhanh cho ! Ngày khác chúng ta lại gặp nhau.
- Xin vâng !
Nói xong dắt tay nữ nhi vội vàng bỏ đi.
Nhìn theo cha con họ Trương khuất cuối dãy phố rồi, Liễu Ngọc Lân nhìn lên

tháp chuông Đại Tướng Quốc Tự cách đó mười mấy trượng cao giọng nói lên:
- Ngươi tốt số đấy, gặp khi ta dễ tính. Mau về bẩm với quý thượng tối nay vào
canh ba đến Long Đình chờ ta.
Tiếng vừa dứt, từ tháp chuông có người hừ một tiếng, tiếp đó là bóng trắng bay
vút thẳng tới Liễu Ngọc Lân.
Từ tháp chuông đến ngôi lều tới gần hai mươi trượng, thế mà người ở trên có có
thể xuất thủ phóng tới một thứ ám khí với tốc độ kinh nhân như vậy chứng tỏ công lực
không phải là tầm thường.
Liễu Ngọc Lân hừ một tiếng nói:
- Ta đã có ý tha cho ngươi, thế mà không biết trời cao đất dày là gì. Thôi được !
Cho ngươi biết chút lợi hại.
Nói xong nghiến răng phất mạnh chiếc chiết phiến.
Chỉ thấy tia sáng đang bay tới vút vút bật ngược trở lại theo đúng hướng vừa phát
đi, nhưng tốc độ nhanh hơn nhiều.
Chớp mắt, từ tháp chuông vang lên tiếng kêu thảm, lúc sau có nhân ảnh lao vút
vào khoảng không xé gió lao đi.
Liễu Ngọc Lân cười nhạt nhìn theo rồi thong thả ra khỏi lều, không lâu sau cũng
mất hút.
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 3
Âm Dương đều sai

Khi Liễu Ngọc Lân khuất vào phố thì từ một khúc ngoặt hiện ra hai bóng người đó
chính là Trương Đình và Trương Tiêu Lan.
Trương Tiêu Lan mặt trắng mở to, run giọng nói :
- Con nhìn thấy rồi chứ !

Trương Viễn Đình tiếp lời :
- Cha nói có sai đâu !
- Vậy biết trách ai đây !
- Chính cha mới đáng trách, vì không thể ngờ được chính hắn là một trong Tứ
Khối Ngọc. Liễu Ngọc Lân là kẻ tâm địa ác độc lại cuồng ngạo, chúng ta làm sao trói
buộc được nó ? Thực ra con cũng biết đấy…Lúc đó cha không thể ngờ sức hắn …
- Cha tính toán thế không đúng đâu ! Liễu Ngọc Lân đã là con người như thế thì
không thể không hiểu dụng tâm của cha. Nếu chủ nhân Hàn tinh thì chúng ta và Liễu
Ngọc Lân sẽ trở nên như thế nào đây ? Chỉ e trước mắt sẽ đầy nguy hiểm …
Trương Viễn Đình cười khổ nói :
- Cha biết …Dù sao cũng phải cố gắng vượt qua, vì mười tám năm oan uổng đó…
Aøi ! Cha thật hối hận …
Trương Tiểu Lan nói :
- Việc đã thế này, dù có hối hận cũng chẳng ích gì ? Mong sao Liễu Ngọc Lân và
chủ nhân Hàn tinh sắp tới sẽ thành lưỡng bại câu thương hay ít ra một tên bị giết …
Trương Viễn Đình lắc đầu :
- Hài nhi ! Con nên biết Liễu Ngọc Lân là một trong Tứ Khối Ngọc khiến cả hắc
bạch lưỡng đạo đều khiếp sợ. Cố nhiên do hắn có võ công tuyệt thế, nhưng còn một
nguyên nhân khác là hắn là con nhà quyền thế, của cải không kém công hầu, quyền uy
sánh ngang vương tước, trong nhà đều là cao thủ …
Trương Tiêu Lan hỏi :
- Ý cha định nói là chủ nhân Hàn tinh không dám đụng đến hắn ?
- Ít nhiều cũng có phần kiêng kỵ .
- Nếu thế thì hy vọng Liễu Ngọc Lân diệt hắn đi. Vô luận bớt được kẻ nào trong
hai tên đó đối với chúng ta đều có lợi .
Trương Viễn Đình lắc đầu :
- Không dễ thế đâu !

Đột nhiên từ phía sau lưng có người hừ một tiếng lạnh lùng.
Trương Viễn Đình thấy lạnh cột sống lưng, vội vàng bước đến án ngữ trước mặt
nhi nữ.
Đường phố này vốn vắng người, bây giờ vào lúc giữa trưa nên không thấy một
nhân ảnh nào .
Trương Viễn Đình nhìn quanh, bụng phát rung thấp giọng nói :
- Hài nhi, chúng ta không kịp ra khỏi thành đâu ! Cứ đi đến đâu hay đến đó.
Đừng bận tâm cho cha, hãy đi nhanh lên, nhớ hộ vệ các trọng huyệt. Đi đi !
Rồi kéo tay nhi nữ lôi đi.
Trương Tiêu Lan một tay bị cha kéo chạy đi xềnh xệch, nhưng một tay sờ thắt
lưng định lấy vật gì.
Trương Viễn Đình như sau lưng có mắt, không quay lại nói:
- Hài nhi đừng vọng động ! Trước hết cần phải giữ lấy tính mạng đã ! Hãy tìm
đến chỗ đông người may ra …
Lúc sau họ đi khỏi con phố và hòa vào một đám người. Trương Viễn Đình thở
phào, thấp giọng nói:
- Không đáng lo nữa !
- Con không tin chúng chịu bỏ qua chúng ta đâu !
- Đương nhiên là không rồi. Nhưng trước mắt chúng chưa thể làm gì …
Chưa dứt câu thì lại nghe có người hừ một tiếng.
Trương Viễn Đình biến sắc, nhớn nhác nhìn quanh, nhưng không phát hiện được
có ai khả nghi.
Lão nghiến răng lấy trong túi ra một vật giúi vào tay nhi nữ, gấp giọng:
- Hài nhi, hãy cầm lấy vật này ! Hãy cất cho kỹ, vật này có quan hệ rất trọng
đại, không được làm mất ! Hãy tìm đến một lão nhân chột mắt, mất một chân một tay.
Khi nào tìm được thì đưa vật này cho vị đó là được. Trước mặt là ngã tư lợi dụng đông
người, con đi về phía đông, cha đi về phía tây, may ra thoát được

một người …
Trương Tiêu Lan nhỏ lệ nói:
- Không đâu cha ! Nếu có chết thì chúng ta cùng chết.
Trương Viễn Đình nghiêm giọng :
- Lẽ ra cha đã chết từ lâu. Con biết vì sao cha gắng sống đến bây giờ không ?
Chính là vì vật này. Nếu chúng ta cùng chết thì mấy chục năm chịu khổ sống thừa của
cha chẳng uổng phí mất ư ? Hãy nghe cha, hài nhi !
Trương Tiêu Lan run giọng hỏi:
- Cha ! Sao nỡ nhẫn tâm thế ?
- Cần phải nghiến răng lại con ! Không còn cách nào khác !
- Nếu vậy thì cha cầm vật này mà đi tìm gặp lão phế nhân đó, để con …
Trương Viễn Đình quát khẽ:
- Nói bậy ! Cha đã nói rồi, năm xưa cha đáng chết, thế mà đã sống thêm bao
nhiêu lâu …Hơn nữa chúng chỉ lưu ý đến cha thôi chứ không quan tâm đến con đâu.
Người chúng định tìm là cha chứ không phải con. Nào, đến ngã tư rồi, đi nhanh lên !
Lão định đẩy nữ nhi ra nhưng vừa ngẩng lên nhìn đã sửng sốt đứng chết lặng, tay
cũng buông Trương Tiêu Lan ra.
Trên cả hai lối rẽ tả hữu hai bên đều có hai tên trung niên hán tử bận hắc y, sắc
mặt lạnh lùng hung ác đứng bất động, trên ngực áo cài một ngôi sao hình năm cánh
sáng lóng lánh.
Phía sau lại có người hừ một tiếng lạnh lùng và đầy đe dọa như trước.
Không cần quay lại, Trương Viễn Đình cũng biết phía sau có một tên khác đồng
bọn với hai tên đem Hàn Tinh kia vốn theo dõi hai người từ lâu, liền gượng trấn tĩnh lại
chua chát nói:
- Hài nhi, chúng ta không thể rời nhau được nữa rồi ! Xem ra chúng định truy tận
sát tuyệt, quyết không tha nhân mạng nào.
Dứt lời kéo tay nhi nữ tiến thẳng lên phía trước.

Tuy chỉ có lối đi duy nhất nhưng Trương Viễn Đình không phải nhắm mắt đi theo
mà không nghi ngờ, lòng vẫn cảnh giác.
Quả nhiên đi được một quãng không xa, ông ta thốt lên:
- Hỏng rồi ! Hài nhi, chúng ta đã chui vào rọ !
- Thế nào cha ?
- Hai bên có địch, sau lưng cũng có địch, chỉ phía trước là không có, con thử nghĩ
xem !
- Vậy chúng ta rẽ vào một căn nhà nào đó …
Trương Viễn Đình lắc đầu:
- Dù dọc phố này có khách điếm hay tửu quán cũng vô dụng. Đó là chỗ lợi hại
của chủ nhân Hàn Tinh. Trong trường hợp này không còn cơ may nào nữa !
Trương Tiêu Lan thản nhiên nói:
- Chúng ta vẫn còn một cách.
Trương Viễn Đình vội hỏi:
- Cách nào?
- Đành phải liều mạng thôi !
Trương Viễn Đình thấy ba phía đều có địch, hiển nhiên chúng cố ý dồn hai cha
con vào rọ, tình thế xem ra không còn hy vọng thoát hiểm nữa, đành gật đầu cười thảm
nói:
- Đúng thế ! Chỉ còn cách liều mạng thôi.
Đường phố mỗi lúc mỗi vắng không bao lâu đã thấy một bức tường chắn ngang,
dưới chân tường là một đập nước cao cỏ mọc rậm rạp.
Trương Viễn Đình nói:
- Hài nhi, đường đến đây là hết rồi, chuẩn bị đi.
Trương Tiêu Lan bình thản đáp:
- Con đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Chúng ta chưa về nhà, trong người có mang vật gì
đâu?
- Tốt lắm, chúng ta cứ thử vận khí xem ! Nếu may mắn thì có thể diệt được một
tên.
Nói xong mấy câu đã tới đập nước.
Trên đập nước có một hắc y nhân cao lớn đứng quay mặt vào

tường, lưng hướng
về cha con Trương Viễn Đình dáng vẻ thâm trầm trông rất đáng sợ.
Hai người vừa dừng bước thì cả hai bên tả hữu đều hiện ra hai tên hắc y nhân
dáng người tầm thước, vẻ mặt lạnh lùng hiểm ác.
Không cần quay lại cũng biết phía sau họ nhất định còn có một tên nữa.
Như thế chẳng phải họ đã chui đầu vào rọ là gì ?
Hắc y nhân cao lớn đứng trên đê không quay lại, cất giọng lạnh lùng hỏi:
- Có phải ngươi là Thiết Phiến Xảo Khách Trương Viễn Đình không?
- Không sai ! Các vị là …
Hắc y nhân quát to:
- Còn chưa mau quì xuống chịu chết sao?
Lời vừa dứt, Trương Viễn Đình cảm thấy có hai luồng chỉ phong bắn thẳng vào
khuỷu chân mình khiến lão không kịp tránh, hai đầu gối nhức buốc không đứng vững
được đành quì xuống.
Trương Tiêu Lan kinh hoảng kêu lên:
- Các ngươi sao dám bức hiếp người …
Rồi một tay đỡ lấy phụ thân, tay kia vung lên.
Một chùm tia sáng xanh nhằm thẳng hắc y nhân cao lớn đứng trên đê bắn thẳng
tới.
Chợt sau lưng Trương Tiêu Lan có người “hừ” một tiếng, nhưng hắc y nhân cao
lớn quát:
- Không được đụng đến cô ta ! Chỉ mấy chiếc ngân châm thảm hại này mà cũng
dám múa rìu qua mắt thợ.
Hắn nói xong hơi khom người, đã thấy những chiếc ngân châm chỉ nhỏ bằng sợi
lông trâu màu óng ánh rơi cả xuống đất.
Hắc y nhân cao lớn quay lại, chỉ thấy hắn mặt dài như ngựa với đôi mắt hõm sâu
phát ra những tia sáng lạnh lùng tàn nhẫn, chiếc mũi khoằm như mỏ cú và đôi môi
mỏng hiểm trá.
- Cô nương có bản lĩnh nào kinh nhân nữa không ?

Trương Tiêu Lan căm phẫm đáp:
- Chỉ hận là ta không mang theo kiếm.
Hắc y nhân cười nói:
- Ta cũng không có kiếm trên người, cả bốn chúng ta xưa nay không mang theo
một tấc sắt, nếu không đã cho cô mượn.
Trương Tiêu Lan hừ một tiếng hỏi:
- Cha con chúng ta có chỗ nào đắc tội với chủ nhân Hàn Tinh mà bị các ngươi …
Hắc y nhân ngắt lời:
- Tiểu cô nương, cô không có tội gì đâu, và chủ nhân Hàn Tinh sẽ không động
đến cô.
- Nhưng hắn muốn giết cha ta thì khác gì giết ta đâu?
- Đương nhiên khác nhiều chứ ! Hắn chết còn cô nương được sống, như vậy là
khác nhiều rồi.
- Nhưng cha ta có tội gì?
- Tiểu cô nương ! Có rất nhiều việc mà cô nương chưa biết.
- Nhưng ta biết rõ một điều là chủ nhân Hàn Tinh rất hung bạo tàn ác, cậy thế
hiếp người.
Hắc y nhân biến sắc lạnh giọng:
- Cô nương chỉ mới tí tuổi đầu mà gan mật không nhỏ, dám mạo phạm đến cả
chủ nhân Hàn Tinh .
- Hừ ! To gan hay nhỏ gan gì thì trước sau cũng phải chết, can gì mà không dám?
- Cô nương muốn chết nhưng chủ nhân Hàn Tinh lại không để cô chết đâu tiểu
cô nương, thôi đừng dây dưa nữa, hãy ngoan ngoãn theo chúng ta .
Lúc đó chợt nghe Trương Viễn Đình lên tiếng:
- Khoan đã !
Hắc y nhân mặt ngựa hỏi:
- Trương Viễn Đình ! Ngươi có điều gì trăn trối nữa?
- Tôi nguyện chịu mọi sự xử trí của chủ nhân Hàn Tinh, chỉ xin bốn vị nể tình mà
thả tiểu nữ ra …
Hắc y nhân ngắt lời:
- Ngươi quên những chuyện đó đi ! không được đâu.

- Nếu các ngươi không chịu thả nhi nữ ta ra thì chủ nhân Hàn Tinh sẽ vĩnh viễn
không bao giờ lấy được chiếc hộp gỗ bằng tử đàn hương đó.
Hắc y nhân cười thâm độc:
- Chết đến nơi mà ngươi còn dám bất kính đối với chủ nhân Hàn Tinh.
Dứt lời vung tay tát mạnh.
Nghe "bốp" mỗi tiếng, trên mặt Trương Viễn Đình lập tức hiện rõ năm vết ngón
tay đỏ lựng, máu mồm máu mũi hộc ra.
Xong hắn ra lệnh:
- Đưa đi !
Trương Tiêu Lan vô cùng thống khổ, nghiến chặt răng định lao vào tên hắc y
nhân thì chợt thấy cổ tay bị chộp cứng.
Vừa lúc ấy có tiếng quát sang sảng vang lên:
- Các ngươi làm gì thế?
Cách đó chừng mười trượng, có một bạch y khách không biết xuất hiện từ lúc nào
đang đứng tựa lưng vào cửa thành.
Bạch y khách chừng độ hai mươi tuổi, mình cao dong dỏng, mi kiếm mày
phượng, dung mạo rất tuấn tú, phong thái đĩnh đạc đứng như ngọc thụ lâm phong, trên
đời khó tìm được thiếu niên thứ hai nào anh tuấn như thế.
Chỉ có bộ y phục là may bằng vải thường, cũng không thể nói là còn mới.
Không ai thèm lưu tâm đến tên quái khách cũng như sự xuất hiện của Bạch y
khách.
Tên hắc y nhân thấp lùn chộp được uyển mạch của Trương Tiêu Lan rồi xuất chỉ
điểm vào khúc trì huyệt thiếu nữ .
Nhưng lạ thay, tuy hắn đã xuất chỉ nhưng không sao điểm tới được bởi vì ngay
bên hắn đã xuất hiện một người và mới vừa xuất chỉ thì tay Hắc y nhân thấp lùn đã bị
người kia giữ lấy.
Người đó chính là Bạch y khách.
Không ai phát hiện ra Bạch y khách đã đến đó bằng cách nào, kể cả

Hắc y nhân
cao lớn đứng bên bờ đập cũng thế.
Tất nhiên với khoảng cách mười trượng, một cao thủ bình thường chỉ cần chớp
mắt là đến nơi, không có gì lạ.
Nhưng điều đáng ngạc nhiên là không ai thấy Bạch y khách cử động chỉ thấy
đứng sờ sờ như ma hiện, và cũng không thấy cử động gì đã túm được tay Hắc y nhân
thấp lùn, khinh công và bản lĩnh như thế cũng đủ kinh nhân rồi.
Hắc y nhân cao lớn biến sắc, nghiến răng xuất chưởng đánh tới.
Bạch y khách cười nhạt, vận lực đẩy tên Hắc y nhân thấp lùn hứng lấy chưởng
lực.
Tên cao lớn kinh hoảng vội vàng thu chưởng lực, tuy vậy vẫn còn dư lực khiến
Hắc y nhân thấp lùn kêu lên một tiếng, bị chưởng tên đầu đảng đánh bật về phía sau
ngã đập mặt xuống đất.
Bạch y khách lạnh giọng:
- Các ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta.
Hắc y nhân cao lớn chỉ tay vào ngôi sao năm cánh màu trắng bạc sắc lạnh trên
ngực áo hỏi:
- Ngươi biết đây là gì không ?
Bạch y khách lãnh đạm trả lời:
- Không biết !
Hắc y nhân cao lớn nổi giận quát to:
- Ngươi thật đáng chết!
Hắn vừa quát xong một tiếng thì hắc y vóc người trung đẳng xông tới vung song
chưởng đánh thẳng tới Bạch y khách.
Bạch y khách nhíu mày nói:
- Ngươi thật là định tìm cái chết ?
Rồi giơ tay phất nhẹ.
Tên hán tử vừa lao tới chợt thấy một luồng kình lực vạn cân ập vào ngươi, rú lên
một tiếng, toàn thân bật ngược, lại xa tới hai trượng rơi phịch xuống bất động.
Tên hắc y nhân cao lớn thấy vậy biến sắc quát:

- Ngươi dám giết Hàn Tinh tứ sứ giả sao?
Bạch y khách trầm tĩnh rả lời:
- Đừng cuống lên ! Hắn chưa chết đâu, chỉ mới ngất đi mà thôi. Trả lời đi đừng
để ta đả thương thêm một tên thứ hai nữa.
Tên hắc y nhân cao lớn chưa có phản ứng gì thì tên hán tử tầm thước trung bình
còn lại lao tới sau lưng Bạch y khách không một tiếng động, xoè cả mười ngón tay với
bộ móng sắc như lưỡi câu nhằm vai chộp xuống.
Bạch y khách như sau lưng có mắt, không cần quay lại xuất một chỉ điểm ngược
lại.
Trảo của hắc y nhân chưa kịp chộp tới vai đối phương thì hắn đã hộc lên một
tiếng, miệng phun máu thành vòi đau đớn ôm lấy ngực lùi lại.
Hắc y nhân cao lớn thấy vậy mặt tái mét không còn chút huyết sắc, bất giác lùi
một bước.
Bạch y khách lạnh lùng hỏi:
- Cam tâm rồi chứ ?
Tên cao lớn mở to mắt, run giọng hỏi:
- Các hạ là …
Bạch y khách ngắt lời:
- Ta đang hỏi ngươi !
Tên cao lớn ngập ngừng một lát mới trả lời:
- Chúng tôi là Hàn Tinh tứ sứ phụng mệnh chủ nhân Hàn Tinh đến trị tội người
nào tỏ ra bất kính với chủ nhân.
- Ta hỏi ngươi chủ nhân Hàn Tinh dựa vào đâu mà buộc mọi người phải tôn kính?
- Hàn Tinh xuất hiện ở đâu là tất cả mọi người trong thiên hạ phải cúi đầu.
- Ai đặt ra lệnh đó?
- Nhiều năm nay thiên hạ võ lâm nhất mực như thế.
Bạch y khách cười hỏi:
- Nếu bây giờ có người thấy Hàn Tinh mà không chịu cúi đầu thì sao?
Tên hắc y nhân lúng túng:
- Cái đó …

- Ngươi về bảo với chủ nhân ngươi, bất kể nguyên do thế nào ta sẽ giữ lại hai vị
này.
- Xin các hạ phục danh hiệu.
- Hừ ! ngươi không xứng hỏi ! Chỉ cần nói với chủ nhân ngươi rằng gặp một người
có nốt son nhỏ ở giữa mi tâm là được.
Quả nhiên Bạch y khách có một nốt son nhỏ mờ chính giữa mi tâm huyệt, nếu
không chú ý thì rất khó thấy.
Tên hắc y nhân cao lớn gật đầu:
- Được ! Hai người này tạm thời giao cho các hạ.
Lúc này tên hắc y nhân lùn mập đã đứng dậy được, liền cùng tên cao lớn dìu
theo hai kẻ đồng bọn theo con đường phố vắng bỏ đi mất.
Bạch y khách nhìn Trương Viễn Đình vẫn quỳ trên đất khẽ phất tay một cái rồi
quay người bước đi .
Trương Viễn Đình được giải huyệt đạo liền đứng lên ngỡ ngàng nói:
- Vị tướng công xin lui bước.
Bạch y khách quay lại cười hỏi:
- Lão nhân gia có gì chỉ giáo?
Xem ra thiếu niên rất biết lễ mạo.
Trương Viễn Đình đáp:
- Không dám đương ! Cha con tôi chịu đại ân cứu mạng …
Bạch y khách vội xua tay nói:
- Chỉ là chuyện nhỏ có gì đáng nói đâu? Chỗ này không phải là nơi tốt lành gì
không thể ở đây lâu được. Xin hai vị nhanh đi khỏi đây thì hơn.
Trương Viễn Đình vội nói:
- Xin tuân lệnh ! Nhưng cho chúng ta được thỉnh giáo …
Bạch y khách gạt đi:
- Xin lão nhân gia chớ hỏi nhiều, tôi vô danh vô tính.
Dứt lời quay mình đi ngay.
Trương Viễn Đình còn muốn gọi lại nhưng nhi nữ ra hiệu bảo thôi, liền ngạc
nhiên quay lại hỏi :
- Hài nhi, con sao thế ?
Trương Tiêu Lan đáp:
- Người ta đã không muốn nói thì cha dù hỏi mấy cũng thế thôi. Chỉ

cần nhớ
người đó có nốt son ở mi tâm là được .
- Phải rồi !
Trương Viễn Đình vừa gật đầu vừa đưa mắt nhìn theo nhưng không thấy bóng
dáng Bạch y khách đâu nữa.
Lão thu hồi mục quang, thở dài lắc đầu nói:
- Vị này thật quái dị ! Cứu người ta mà không cho giải bày một lời đã vội ra đi
ngay
Đúng thế ! Ngay cả đối với một cô nương xinh đẹp như hoa, chàng cũng không
nhìn lâu thêm chút nào.
Trương Tiêu Lan chép miệng.
- Thế mới đáng gọi là hiệp nghĩa, không giống như Liễu Ngọc Lân …
Trương Viễn Đình trầm ngâm nói thêm:
- Vị này rốt cuộc có lai lịch thế nào? Võ công cao cường như thế, chỉ e rằng còn
hơn cả một trong Tứ Khối Ngọc Liễu Ngọc Lân …
Trương Tiêu Lan tán đồng:
- Đúng thế ! Bọn Hàn Tinh tứ sứ đều phải cúi đầu cúp đuôi chạy dài, chỉ e cả
chủ nhân Hàn Tinh cũng không dám truy cứu …
- Aøi …không ngờ ở Khai Phong thành lại xuất hiện nhiều cao thủ đến thế. Khai
Phong thành nếu có biết …Mà thôi, tốt nhất chúng ta nên tìm cách giữ lấy tính mạng
trước đã …Vậy mà chúng ta một thời đã tung hoàn …Aøi …đi thôi !
Dứt lời kéo tay nhi nữ đi nhanh về hướng tây.
Lát sau ở bờ đê, ngoài mấy vũng máu còn lưu lại, mọi vật trở bên yên tĩnh như
trước.
*
* *
Bạch y khách dừng trước Đại Tướng Quốc Tự mười mấy trượng, hỏi thăm người
bán hàng rong bên đường:
- Lão trượng cho hỏi ở Đại Tướng Quốc Tự có một vị là Thiết Phiến Xảo Khách
không ?

Người bán hàng sốt sắng chỉ tay vào gian nhà đầu tiên trong dãy lán bên ngôi
chùa nói:
-Vị thuyết thoại nhân lừng danh ở gian đầu tiên của dãy lán đó.
Bạch y khách cảm ơn rồi đi nhanh về phía gian lều.
Đương nhiên lúc này trong lều không còn ai, chỉ thấy những dãy ghế được xếp lại
ngay ngắn, trên chiếc bàn vuông vẫn còn để bình trà nhưng người có nữa.
Bạch y khách nhíu mày sững sờ.
Không những chỉ gian lều của Thiết Phiến Xảo Khách không có ai mà ngay mấy
gian bên cạnh cũng trống không .
Lúc này khoảng cuối giờ mùi, nghề làm ăn phải nhộn nhịp hơn bình thường mới
phải.
Bạch y khách đứng ngẩn ra trước ngôi lều của Thiết Phiến Xảo Khách hồi lâu.
Việc này không khỏi làm những người qua đường để ý.
Một người đến gần vẫy tay hỏi:
- Vị khách quan này có phải đến nghe kể chuyện không ?
Bạch y khách gật đầu:
- Đúng thế. Nhưng sao trong lều không có ai cả?
Người kia cười hỏi:
- Có lẽ người từ nơi khác đến?
- Không sai. Tôi lần đầu đến Khai Phong, vừa mới vào thành chưa lâu.
- À …chẳng trách gì ngươi không biết. Muốn nghe kể chuyện thì hãy chờ đến
mai ăn sáng xong hãy đến nghe. Thiết Phiến Xảo Khách có lệ riêng chỉ kể vào buổi
sáng, còn sau giờ ngọ thì ở nhà hưởng phúc.
Bạch y khách thở phào nói:
- Thì ra thế ! Tôi đến không đúng thời cơ, muộn mất rồi !
- Vậy thì mai đến sớm cũng được mà !
Người qua đường cười bỏ đi.
Bạch y khách bỗng bước lên trước chặn:
- Xin hỏi, lão trượng có biết nhà của vị thuyết thoại nhân đó ở đâu không?
Người qua đường ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào? Ngươi vội đến nổi phải tới tận nhà nghe chuyện ư ?
Bạch y khách lắc đầu:
- Không phải thế chỉ là …
Người qua đường chừng như không muốn thóc mách đến chuyện đối phương, chỉ
tay về phía sau Đại Tướng Quốc Tự nói:
- Không xa đâu. Cứ đi thẳng hết ngôi chùa thì rẽ sang phía đông, tới con hẻm thì
hỏi nhà Thiết Phiến Khách ai cũng biết cả. Kỳ thực không cần phải hỏi vì cứ vào con
hẻm đầu tiên đến khi nào gặp căn nhà có xây thạch lựu trước cửa là đúng.
Bạch y khách chắp tay cảm tạ rồi theo hướng vừa được chỉ.
Đến sau Đại Tướng Quốc Tự quả nhiên có một đường rẽ về hướng đông, đi chừng
mười trượng thì gặp một con hẻm tối om, có cảm giác như nơi đây không bao giờ có
ánh sáng mặt trời.
Đi theo con hẻm một quãng khá xa mới gặp căn nhà có cây thạch lựu trước cửa.
Bạch y khách chợt thấy kích động phóng bước nhanh hơn.
Hai cánh cửa vốn được được sơn đỏ nhưng qua năm tháng không được quét lại và
bên trong gần hết chỉ còn lại màu sắc lỗ chỗ. Cửa đã hẹp lại mục nát một phần, ngay
cả chốt khóa cũng han rỉ.
Bạch y khách ngập ngừng giây lát rồi đưa tay gõ cửa hai tiếng.
Bên trong không có động tĩnh.
Bạch y khách lộ vẻ ngạc nhiên, lại gõ thêm lần nữa.
Lần này thì có phản ứng, nhưng chỉ là tiếng chó tru đến nhức tai.
Nếu tiếng chó sủa thì đã đành, nhưng nếu có người sống mà cho lại tru lên thảm
thiết như vậy là việc khác thường.
Bạch y khách nhíu mày rồi không chần chừ nhảy phắt qua tường vào sân.
Cảnh tượng giữa sân nhà làm Bạch y khách rợn cả người.
Ngay trước cửa nhà dưới cây thạch lựu có hai tử thi một nam một nữ.
Nam là một lão nhân chỉ bận chiếc quần cộc, còn nữ nhân là một cô nương còn

rất trẻ.
Cả hai tử thi miệng mũi đầy máu đã đông lại, nhưng toàn thân lại không có huyết
tích.
Một con chó đen to lớn ngồi chồm hổm trước cửa tru lên từng hồi thảm thiết.
Bạch y khách cúi xuống xem xét hai tử thi rồi lắc đầu thở dài. Họ đã chết từ lâu.
Đột nhiên con chó đâm bổ tới, Bạch y khách theo phản xạ phóng tới một chưởng
làm nó rú lên rơi bịch xuống lăn trở lại cửa phòng.
Bạch y khách đứng trong sân hồi lâu thất thần nhìn hai tử thi, chợt nói lẩm bẩm:
- Ta đến muộn mất rồi ! Đã mười tám năm, làm sao chúng biết ta đến đây chứ ?
Làm sao chúng phát hiện được ta sẽ tìm đến đây ? Trời đất bao la, bây giờ chỉ còn lại
manh mối cuối cùng cũng bị đứt, biết cách nào để lần ra hung thủ? Ta không giết bá
nhân, nhưng bá nhân đã vì ta mà chết… Hai vị đã trốn tránh được mười tám năm, thế
mà bây giờ đây vẫn bị chết oan uổng … chẳng lẽ đây là …
Nhưng là thế nào thì chàng không nói.
Bạch y khách trầm mặc một lúc rồi vào nhà lấy dụng cụ đào hai cái huyệt ở góc
sân chôn cất cho người tử nạn.
Xong việc, chàng mới nhận ra cả con chó đen cũng chết, thở dài nói:
- Trong lúc thất thần ta đã lỡ tay giết mất nó rồi.
Thế rồi đào thêm một lỗ nữa để chôn con chó
Mai táng xong xuôi chàng nhìn một lần nữa ba nấm mộ rồi mới quay lưng chảy
qua tường biến mất.
Bạch y khách trở lại theo đường củ đến Đại Tướng Quốc Tự.
Khi mới tới đây, chàng rất hồi hộp bậy giờ rời xa lại mang vẻ mặt u ám.
Bạch y khách bước đi một cách máy móc, tâm trí hoàn toàn không để ý gì đến
ngoại vật, thạm chí một giọng nói lanh lảnh ở ngay trước mặt cũng không nghe thấy.
- Tránh ra ! Kiệu đến rồi !

Chàng không nghe, vì thế cũng không tránh.
Giọng nó trở nên bực bội:
- Tránh ra ! Ngươi điếc hay sao?
Dứt lời một chưởng đánh đến trước ngực.
Bạch y khách theo bản năng cảm thấy một luồng chưởng lực đánh tới vội đưa tay
lên chộp được cổ tay đối phương.
Đến lúc đó chàng mới nhận ra cổ tay mát lạnh mịn màng và thoang thoảng mùi
hương của một nữ nhân nên vội hoảng hốt buông ra.
Vừa lúc người kia cũng rụt nhanh về, trừng mắt nói:
- Ngươi dám!
Bấy giờ Bạch y khách mới nhìn kỹ.
Trước mặt chàng là một thiếu nữ bận thanh y đang nhìn mình phẫn nộ, bộ mặt
rất xinh đẹp ửng hồng lên.
Thiếu nữ cố sức xát mạnh bàn tay vừa bị nam nhân chụp được vào tay kia như
muốn bóc đi cả làn da.
Sau đó, thanh y thiếu nữ mới buông ra một lô một lốc:
- Đồ hạ lưu ! Đồ vô sĩ !Ngươi có điếc không đó?
Bạch y khách nhíu mày hỏi:
- Cô nương chửi ai?
- Chửi ai ư ?
Thanh y thiếu nữ vẫn chì chiết:
- Chửi ngươi chứ còn ai nữa? Hừ ! ngươi không điếc chứ?
- Ai bảo tôi điếc?
Thiếu nữ càng tức:
- Nếu không điếc thì ngươi cố tình giỡn mặt ta ! Làm sao ta bảo ngươi tránh ra
hoài mà cứ đứng như trời trồng vậy chứ?
Bạch y khách bình thản đáp:
- Cô nương ! Ăn nói cho cẩn thận một chút ! Tôi tại sao lại phải tránh? Đường cái
thì ai cũng đi được …
- Ngươi còn lý sự ư ? ngươi mù hay sao mà không thấy kiệu đang tới kia?
Bấy giờ Bạch y khách mới nhận thấy một chiếc kiệu rất hoa lệ dừng phía sau
thanh y thiếu nữ không xa.

Trước kiệu còn có ba vị thanh y thiếu nữ khác cũng xinh đẹp ủy mị không kém,
chỉ không biết có ngoa ngoắt như thiếu nữ này không ?
Người khiêng kiệu là bốn tên trang hán khỏe mạnh đều bận hoàng y, tất nhiên là
bằng thứ lụa tốt.
Hiển nhiên trên kiệu phải là một vị cô nương hoặc mệnh phụ rất quyền quý.
Bạch y khách lại nhìn thanh y thiếu nữ hỏi:
- Cô nương, trên kiệu có phải là một vị phu nhân thuộc hoàng tộc không ?
- Ai nói vậy chứ? Không phải !
Bạch y khách lại hỏi:
- Như vậy tất là một vị quan phụ mẫu bổn địa?
- Ngươi nói hồ ngôn gì thế ? Cũng không phải mà là …
Bạch y khách ngắt lời:
- Đã không phải vị phu nhân của hoàng tộc, cũng chẳng là quan phụ mẫu ở bổn
địa thì có quyền gì bắt người phải tránh đường?
Thanh y thiếu nữ ngẩng ra giây lát rồi quắc mắt hỏi:
- Tuy không phải phu nhân thuộc hoàng tộc hay quan phụ mẫu bản địa gì cả,
nhưng người ta đã bảo ngươi tránh đường thì ngươi cũng phải tránh.
Bạch y khách cười nhạt đáp:
- Nếu thế tôi sẽ không tránh xem cô nương làm gì?
Thanh y thiếu nữ giận tái mặt nói:
- Chẳng trách gì ngươi dám hành động hạ tiện vô sỉ như thế, nguyên là ngươi ăn
phải gan trời ! Được để xem ngươi có bao bản lĩnh.
Nói dứt lời cung chưởng nhằm thẳng mặt Bạch y khách đánh sang.
Bạch y khách nói:
- Há miệng chửi người lại đưa tay đánh người, một vị cô nương mà không biết
phải trái gì cả.
Rồi vung tay đỡ.
Thanh y thiếu nữ giống như chưa nghĩ ra điều gì vội thu chưởng mở to mắt ra nhìn
đối phương.
Bạch y khách thấy lạ cũng thu chưởng, bất giác nhoẻn miệng cười.
Thiếu nữ đỏ mặt hỏi:

- Ngươi cười gì chứ? Thật là trơ tráo … có gì đáng cười đâu ?
- Cô nương, hãy để tôi giải thích một vài lời. Có người xuất thủ đánh tôi phải
phản thủ tự vệ là phản ứng tất nhiên. Lúc đó tôi chưa nhận ra người đánh mình là một
vị cô nương nếu không …
- Ngươi nói không thấy, vậy đôi nhãn châu thô lố của ngươi bỏ đi đâu chứ? không
phải sờ sờ trên trán đó sao? Hay ngươi mù ?
Bạch y khách cười đáp:
- Nói thực tình tôi không thấy cũng không nghe cô nương gọi. Tin hay không tùy
cô nương, nhưng dù thế nào cũng xin cô nương bớt miệng chửi người đi ! Tôi chỉ nhịn
đến thế, nếu tiếp tục xuất khẩu thương nhân thì đừng trách người không khách khí.
Rồi hướng sang chiếc kiệu cao giọng nói:
- Các hạ là chủ nhân, thấy rõ hạ nhân chửi người mà vẫn làm như không nghe
không thấy, người trong phủ dạy thuộc hạ thế nào vậy chứ ? Nếu vị cô nương này tiếp
tục chửi nữa ta quyết không khách khí đâu. Có lời trước để các hạ lượng thứ.
Chỉ nghe trong kiệu vang ra giọng nói thánh thót:
- Không những ngươi to gan lớn mật mà ăn nói cũng lợi hại lắm. Dám đoán đó là nữ nhân còn trẻ.
Bạch y khách ngơ ngác nói:
- Cô nương quá khen …
Người trong kiệu cười hỏi:
- Ngươi cho rằng ta khen ngươi ?
Bạch y khách khinh khỉnh nói:
- Thì không phải như vậy !
- Ngươi có biết mình là người duy nhất trên thế thượng không chịu tránh kiệu ta
mà còn là người duy nhất dám gây chuyện với người của ta không ?
Bạch y khách cười nhạt nói:
- Tôi cho rằng đường là của chung, ai cũng có thể đi được. Các hạ đã không phải
hoàng thân quốc thích, cũng không phải tri huyện, kiệu đi phía kiệu, người đi đường

người chẳng việc gì phải tránh. Còn việc gây sự thì tôi không nghĩ rằng mình gây
chuyện trước, cứ đúng tình phải lý thì được .
Nữ nhân trong kiệu nói:
- Ta tuy không phải hoàng thân quốc thích hoặc tri huyện nhưng những người đó
còn lâu mới bằng được ta, ngươi biết chưa?
- Tôi không hiểu cô nương muốn chủ ý việc gì?
- Ngươi muốn hiểu không ?
Bạch y khách đáp:
- Tôi không muốn và thấy không nhất thiết phải hiểu.
- Nếu vậy thì ta không nói nữa. Cho dù thế nào ta cũng không muốn để cho ngươi
nghĩ rằng tỳ nữ của ta không có gia giáo hay môn quy, bởi thế ta nhận sai. Tiểu Thúy !
ngươi nhận sai với vị đó đi.
Thanh y thiếu nữ lộ vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn cúi đầu đáp:
- Dạ ! Tuân lệnh cô nương .
Rồi hướng sang Bạch y khách nhíu mày nói giọng lạnh lùng:
- Tôi nhận lỗi !
Vừa dứt câu đã đi nhanh về phía kiệu .
Bạch y khách nhếch môi cười định bỏ đi.
Chợt nữ nhân trong kiệu quát:
- Ngươi đứng lại!
Bạch y khách ngoái lại hỏi:
- Cô nương còn có việc gì nữa?
- Hãy cho ta biết tính danh.
- Cô nương định làm gì? Muốn ngày khác cho người đến tìm tôi rửa hận chăng?
- Ngươi hiểu lầm rồi. Ta nếu muốn rửa hận thì cần gì phải chờ ngày khác? Cũng
can gì phải sai tỳ nữ nhận lỗi trước ngươi ? Chẳng qua chỉ muốn biết một chút thôi.
Bạch y khách đáp:
- Đôi bên không quen biết, có cần phải thế không ?
Nữ nhân trong kiệu nói:
- Người xưa bảo chỉ tình cờ gặp trên đường cũng coi là có duyên. Ngươi không
cho là vậy sao?
Bạch y khách ngơ ngẩn nghĩ thầm:

- Vị cô nương này sao lại tự nhiên phóng túng vậy chứ? Thấy tớ biết chủ người
trong kiệu cũng hẳn rất xinh đẹp thế nhưng tất ngạo tính.
Nghĩ thế chàng chỉ trả lời:
- Cô nương, tôi không dám như vậy. Không dám cho như vậy?
Nữ nhân ngạc nhiên hỏi:
- Vì sao thế? Ngươi không dám hay không muốn?
Bạch y khách đáp:
- Không vì sao cả ! Theo tôi không dám hay không muốn đều như nhau cả.
Bỗng thanh y thiếu nữ có tên là Tiểu Thúy hậm hực chen vào:
- Hừ !ngươi thật không hiểu thế sự … thế là vinh hạnh cho ngươi lắm ! Nên biết
rằng cô nương ta xưa nay …
Người trong kiệu quát:
- Tiểu Thúy, không được vô lễ ! Nếu hắn cũng như người khác thì ta đã … nếu
người ta không muốn nói thì không cần phải cưỡng ép làm gì ….
Tiểu Thúy giương to mắt nhìn Bạch y khách nhưng không dám nói gì thêm.
Bạch y khách làm như không nhận thấy.
Người trong kiệu lại hỏi:
- Ngươi là người trong võ lâm đúng không ?
- Có thể cho là như thế.
Người trong kiệu ngạc nhiên hỏi:
- Có thể ư ? sao lại nói không dứt khoát thế?
- Bởi vì trong cách nhìn của người khác thì tôi là người trong võ lâm nhưng bản
thân lại không cho mình như thế.
- Vì sao chứ ?
Bạch y khách đáp:
- Rất đơn giản ! Tôi vốn ghét những chuyện cừu oán, giết chóc, tranh chấp trên
võ lâm …
Nữ nhân trong kiệu cười nói:
- Thì ra thế ! ngươi xuất đạo bao lâu rồi?
- Chưa lâu lắm chỉ mới nửa năm.
- Ta xem ngươi còn trẻ, lại xuất đạo chưa lâu, chưa thể nói là một lão giang hồ
sao biết rõ đặc điểm trong võ lâm như vậy?

Bạch y khách nhíu mày đáp:
- Theo khẩu khí của cô nương thì những người trẻ tuổi, xuất đạo chưa lâu thì
không nên …
Người trong kiệu ngắt lời:
- Không phải là không nên. Ta chỉ ngạc nhiên vì sao ngươi có đủ thời gian để
quan sát kỹ chuyện võ lâm như thế?
- Tôi có thể nói với cô nương rằng khi mới lọt lòng tôi đã quan sát chuyện trong
võ lâm rồi, vì ngay lúc đó tôi đã cảm thụ sự hiểm ác trong giang hồ.
Nữ nhân trong kiệu à một tiếng .
- Theo như ngươi thì bản thân ngươi là nạn nhân của sự hiểm ác nào đó?
Bạch y khách gật đầu :
- Không sai.
- Hẳn là một mối cừu hận sâu sắc?
- Thậm chí rất khó dùng ngôn từ mà hình dung được .
Người trong kiệu lặng đi một lát mới nói:
- Xem ra ngươi rất thật thà nhưng không phải không kín đáo …
- Chỉ có thể nói với người khác ba phần mà không thể bày giãi hết nổi lòng
mình. Những hiểm ác trên võ lâm tôi đã biết nên không thể không đề phòng.
- Cái đó ta không tranh biện với ngươi, nhưng muốn nói với ngươi rằng bản thân
võ lâm không phải là hiểm ác mà chỉ một số người trong đó thôi. Từ một số đó mới sinh
ra cừu oán, tranh chấp, hung sát …Vì để tự vệ, người ta buộc phải đề phòng, và vận
dụng cả trí và lực …
- Căn cứ vào lời cô nương thì rất hiểu chuyện trong giang hồ khiến tôi ngưỡng
phục. Chỉ không biết cô nương niên kỷ ít nhiều và xuất đạo bao lâu ?
- Ngươi cho rằng ta không nên biết nhiều chuyện như vậy chứ gì?
- Cũng như cô nương vừa nhận xét về tôi.
- Nói thực ta tuy tuổi không bằng ngươi nhưng từng tiếp xúc với nhiều nhân vật
võ lâm nên có kinh nghiệm và lịch lãm hơn ngươi .
Bạch y khách nói:

- Điều đó tôi không phủ nhận.
Nữ nhân trong kiệu chợt hỏi:
- Ta nhận thấy ngươi hình như xuất thân trong một thế gia, chắc không sai chứ?
Bạch y khách phản vấn:
- Sao có thể thấy được ?
- Nhìn nhân phẩm và khí độ của ngươi đều khác người, ngôn ngữ của ngươi
thanh nhã chứ không tục.
- Cô nương nhầm rồi. Tôi xuất thân trong một gia đình bần hàn nghèo khó.
Nữ nhân trong kiệu hình như không tin chỉ à lên một tiếng.
Bạch y khách nói:
- Cô nương chắc không phải người thế tục nên biết rằng không nhất thiết xuất
thân từ thế gia mới có nhân phẩm và khí độ khác người. Dung mạo là do trời sinh,
ngôn ngữ cử chỉ là do được dạy dỗ và bản thân rèn luyện mới có còn cũng một nửa do
thiên bẩm, một nửa được giáo dưỡng mà thành.
Người trong kiệu buông lời tán thưởng:
- Cộng quân nhất độ thoại, thắng độc thập niên thư …Ta lãnh giáo rồi.
- Quá khen ! cô nương chớ khách khí thế …
Nữ nhân trong kiệu chợt hỏi:
- Quý gia ở đâu ?
Sắc mặt Bạch y khách chợt trở nên u ám, lát sau bình tĩnh lại, trả lời:
- Nhà tôi ở Tây Hải !
Nữ nhân kêu lên:
- Thảo nào ? ngươi …không có nhà hay sao ?
Bạch y khách không đáp.
Nữ nhân trong kiệu dịu dàng nói:
- Có lẽ ta đã khơi lên nỗi thống khổ trong lòng ngươi. Nhưng đó chỉ là vô ý xin
thứ lỗi cho.
Bạch y khách thở hắt ra nói:
- Không có gì …cô nương, trên thế gian những kẻ đắc ý chẳng được bao nhiêu.
Trong võ lâm lại càng ít, hình như có tới chín phần đều gặp phải cảnh thương tâm …

- Nhưng ta kể từ khi cất tiếng khóc chào đời đến nay chưa từng gặp chuyện gì
không được như ý …
- Vậy cô nương là người ngoại lệ. Có lẽ cô nương là người hạnh phúc nhất thế
gian !
- Ngươi nói đúng. Ta quả là người hạnh phúc nhất đời, xưa nay chưa từng biết thế
nào là đau khổ và tin rằng vĩnh viễn sẽ không bao giờ phải biết đến cái đó.
Bạch y khách định nói một câu rằng thế sự vô thường không ai đoán trước được
tương lai sẽ thế nào nhưng cãi lời ngay được:
- Nếu thế thì xác thực cô nương là người hạnh phúc nhất thế gian rồi.
Nữ nhân trong kiệu nói thêm:
- Thực ra điều đó chưa hẳn đã tốt. Những người như ta khi gặp phải nỗi đau khổ
hoặc khó khăn nào, cho dù rất nhỏ chắc khó lòng chịu đựng được như ngươi. Nếu có
thể rèn luyện để chịu được những cái mà người khác không chịu được, nín nhịn được
những cái mà người khác không đủ kiên nhẫn, như thế thật giống như cây đại thụ sẽ
mãi mãi hiên ngang đứng trong gió bão.
Bạch y khách thầm đồng tình, nghĩ bụng:
- Vị cô nương này lạ thật ! Là người chưa từng biết đau khổ là gì sao có cách kiến
giải chí lý vậy chứ?
Bấy giờ sự ác cảm ban đầu của chàng đối với thiếu nữ mà chàng cho là kênh
kiệu đó bỗng nhiên thay đổi hẳn, gật đầu nói:
- Đa tạ cô nương quá khen.
- Ta nói xuất phát từ nội tâm…
- Tôi biết.
- Không giấu gì ngươi, đối với người khác ta chưa bao giờ nói thực lòng như đối
với ngươi .
- Cảm ơn cô nương đã tin tưởng.
Tiểu Thúy chợt lên tiếng:

- Cô nương, bây giờ không sớm nữa, chỉ e người ta sốt ruột chờ chúng ta.
Nữ nhân trong kiệu lạnh giọng:
- Biết rồi, không khiến ngươi phải chen miệng vào ! Ta vốn không muốn đi, bây
giờ lại càng không thích nữa.
Bạch y khách vội nói:
- Cô nương đã có cấp sự thì tôi không tiện nấn ná nữa, xin cô nương cứ tùy tiện.
- Không, không đâu ! Ta không có việc gì vội cả, có thể chuyện trò thêm một lúc
nữa.
Tiểu Thúy lườm Bạch y khách một cái đôi môi cong lên thật cao.
Bạch y khách cảm thấy rất khó xử, vừa định đi thì nghe nữ nhân trong kiệu hỏi:
- Chúng ta trò chuyện khá lâu rồi, có thể nói đã thành quen biết. Ngươi có thể
nói cho ta biết tính danh không .
Bạch y khách lúng túng đáp:
- Cô nương, tôi chỉ là kẻ vô danh phiêu lãng ….
Giọng người trong kiệu lộ vẻ trách móc:
- Chẳng lẽ ngươi kín đáo đến thế ?
Bạch y khách quẫn bách nói:
- Cô nương hà tất phải biết cho được tính danh tôi ?
Thiếu nữ nhẹ giọng :
- Chúng ta có thể coi đã quen biết thậm chí ta cho là bằng hữu. Đã là bằng hữu
khi nói chuyện nếu không biết danh tánh thì phải xưng hô thế nào? Hơn nữa đã là bằng
hữu mà thậm chí còn chưa biết cả tính danh nhau thì chẳng đáng cười lắm sao? Ngươi
thấy không đúng vậy ư ?
Bạch y khách hết sức bối rối, không biết nên xử sự thế nào.
Thiếu nữ trong kiệu hỏi dồn thêm:
- Ngươi nỡ nhẫn tâm …
Bạch y khách nhíu chặt đôi mày kiếm nói:
- Cô nương, không biết phải tôi nhẫn tâm. Thực tình tôi không muốn và không
thể đem danh tính thật tiết lộ cho người khác, lại không muốn bịa ra tên giả để lừa cô

nương. Bởi thế tôi đành không nói …
- Ngươi thật …thôi được ! Ta sẽ không hỏi nữa, chỉ nhớ rằng hôm nay trước Đại
Tướng Quốc Tự ở Khai Phong có quen biết ngươi là được .
Bạch y khách nói:
- Nếu vậy cô nương hãy nhớ ở mi tâm tôi có một nốt ruồi màu đỏ nhạt, có lẽ
không nhiều người có đặc điểm như thế …
Thiếu nữ trong miệng à lên một tiếng :
- Đúng thế ! Quả thật ở mi tâm ngươi có nốt son như vậy nhưng quá nhỏ, lúc đầu
ta không chú ý. Có lẽ nốt son như thế trên đời chỉ mình ngươi có thôi cũng nên ?
- Có lẽ không nhiều.
- Được rồi ! Vậy là ta nhớ hôm nay quen một người có nốt son rất mờ ở huyệt mi
tâm.
Dừng một lúc, chợt thêm:
- Ta không hỏi tính danh ngươi. Chẳng lẽ … ngươi không muốn biết tính danh ta ?
Bạch y khách nói:
- Vì tôi không thể phụng cáo tính danh của mình nên không tiện hỏi …
- Ta không giấu tên họ mình, muốn nói cho ngươi biết. Chỉ là ngươi có muốn biết
hay không ?
Bạch y khách định trả lời không muốn, nhưng cảm thấy làm như thế là bất nhã
nên trả lời:
- Nếu cô nương nguyện ý nói thì tôi đây cũng muốn biết.
Nữ nhân trong kiệu hình như hiểu tâm sự chàng cười nói:
- Ngươi cũng thật khách khí …Bất kể ngươi muốn nghe hay không thì ta cũng
nguyện ý nói cho ngươi biết. Nghe cho rõ …Tên ta là Lãnh Nguyệt …
Bạch y khách buột miệng:
- Lãnh Nguyệt ?
- Phải ! Lãnh Nguyệt, nghĩa là vầng trăng lạnh lẽo.
- Đa tạ cô nương tôi nghe rõ rồi.
- Thế là tốt. Ngươi có điều gì …cần ta giúp đỡ không ?
- Đa tạ cô nương, tôi không cần gì cả.

- Nếu thế …. Chúng ta gặp nhau coi như đã thành bằng hữu. Nếu sau này ngươi
có điều gì cần ta giúp đỡ thì cứ tìm đến ta. Trong võ lâm chỉ cần gặp bất cứ người nào
đều có thể biết tìm ta ở đâu. Nếu không có thời gian thì nhờ người mang tin đến cho ta
cũng được .
- Đa tạ cô nương, tôi nhớ rồi.
Thiếu nữ nói thêm:
- Đó là lời thực tâm, ngươi đừng khách khí, nếu không ta sẽ …rất đau lòng .
Bạch y khách nghe những lời này bỗng trào lên một thứ cảm giác khó tả, cảm
động nói:
- Tôi biết, cô nương. Nếu tôi gặp điều chi cần giúp đỡ, nhất định sẽ tìm đến cầu
cô nương.
- Ngươi thực tâm chứ?
- Cũng như cô nương, đó là lời xuất phát từ đáy lòng.
- Nếu vậy thì ta yên tâm rồi.
Dừng một lúc lại hỏi:
- Ngươi hiện trú ở đâu?
- Cô nương định hỏi …
- Bây giờ ta phải đến một cuộc hẹn mà ta không muốn. Đợi xong cuộc hẹn đó ta
sẽ đến tìm ngươi.
- Cô nương có việc gì nữa?
Thiếu nữ có vẻ trách móc:
- Ngươi thật là …Chẳng lẽ nhất định có việc gì mới đến tìm ngươi ?
Bạch y khách quẫn bách nói:
- Cô nương …đa tạ hảo ý của cô nương. Nhưng tôi phải rời khỏi đây ngay.
Thiếu nữ trong kiệu bật giọng hỏi:
- Thế nào? Ngươi đi ngay ư ?
Bạch y khách gật đầu:
- Đúng thế .
- Sao phải vội như vậy ?
- Không phải vội mà tôi đến đây định tìm gặp một vị cố hữu của gia phụ không
ngờ vị đó đã chuyển đi, vì thế …

Thiếu nữ ngắt lời:
- Vì thế mà ngươi không định ở thêm nữa chứ gì?
- Chính thế.
- Ngươi không thể ở lại thêm một đêm để ta đến gặp ngươi một lúc nữa ư?
Bạch y khách thấy trong lòng run động nhưng cả quyết đáp:
- Cô nương, tôi cần phải nhanh chóng tìm vị đó…
Thiếu nữ thất vọng nói:
- Vậy là ngươi không thể lưu lại thêm nữa rồi.
Bạch y khách Gật đầu nói khẽ:
- Đúng thế cô nương .
Giọng thiếu nữ đầy u oán:
-Ngươi thật nhẫn tâm ! Tuy thế ta không trách ngươi, vì ngươi có cấp sự…
Giọng thiếu nữ như chứa đầy nước mắt:
- Tại sao chỉ mới gặp nhau khoảnh khắc mà đã phân ly vội thế chứ ? Chẳng lẽ
duyên phận hai ta chỉ có thế thôi ? Không, không phải thế ! Nếu vậy thì trời xanh quá
đỗi phũ phàng …
Dừng một lúc chợt hỏi:
- Ngươi nói vị cố hữu của lệnh tôn ở đâu để ta phái người tìm giúp ngươi được
không ?
Bạch y khách kinh hoảng lắc đầu:
- Đa tạ cô nương việc này tôi phải đích thân tìm đến mới được …
Thiếu nữ vẫn tỏ ra kiên quyết:
- Vậy thì hãy nói đó là nơi nào, sau khi hội ước xong tôi sẽ đến tìm chàng.
Bạch y khách nhận ra ngay đối phương đã đổi cách xưng hô và hàm ý quá lộ rõ,
chàng thấy trong lòng rúng động vội nói:
- Sao cô nương phải khổ thế chứ?Thiếu nữ nhỏ giọng:
- Chàng đừng hỏi. Ngay cả thiếp cũng không biết vì sao nữa.
- Nhưng …chúng ta từ hiểu nhầm mà quen nhau, như cô nương nói chỉ mới
khoảnh khắc …
Đột nhiên lúc ấy có tiếng vó ngựa vang lên.
Tiểu Thúy vội nói:

- Họ đến rồi …
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 4
Tình sâu như bể

Tiểu Thúy chưa nói hết câu thì đã thấy ba kỵ mã đã đến trước Đại Tướng Quốc
Tự.
Hai con ngựa dẫn đầu màu đen tuyền, chỉ nhìn qua cũng biết là giống danh câu,
trên yên là hai tên tráng hán bận hắc y, lưng đeo trường kiếm.
Đi sau cùng cũng là tuấn mã lông trắng như tuyết không lẫn sợi lông khác màu
nào. Kỵ sĩ là một ngân y thiếu niên tuổi trên dưới hai mươi, diện mạo rất anh tuấn, phải
công nhận là một vị mỹ thiếu niên hiếm thấy, chỉ tiếc là đôi môi hơi mỏng một chút.
Đôi mắt có vẻ gì thâm trầm, ngồi vững chắc trên yên với khí thế uy mãnh đầy tự tin, có
vẻ như coi thiên hạ anh hùng chỉ có mình ta vậy.
Lẽ ra bạch mã nên đi đầu mới đúng. Nhưng nó đã đi sau thì nên nhìn nhận hai kỵ
sĩ đi trước có nhiệm vụ tiền hô hậu ủng.
Ngân y khách tế mã đến thẳng trước kiệu mới rời yên nhảy xuống nhìn vào kiệu
hỏi:
- Tiểu muội sao để người ta chờ lâu thế ?
Giọng nữ nhân từ trong kiệu lạnh lùng:
- Thế nào? Phiền các vị chờ lâu ư? Không kiên nhẫn được sao?
Ngân y khách cười nhũn nhặn:
- Không phải thế ! Chẳng qua huynh lo cho muội dọc đường…
- Vậy thì đừng nhiều lời.
- Thôi được ! thôi được ! Không nói nữa, chúng ta đi nhanh nào, được chứ?
Thiếu nữ trong kiệu chợt dịu giọng:
- Chàng còn chưa cho thiếp biết vị đó ở đâu.

Bạch y nhân hiểu rằng lời nói đó là nói với mình, nhưng từ khi có ba kỵ mã xuất
hiện thì chàng bỗng mất hứng đi nhiều.
Chàng còn chưa kịp trả lời thì ngân y khách đã ngạc nhiên hỏi:
- Tiểu muội nói gì vậy? Huynh chưa cho muội biết vị nào chứ?
Thiếu nữ trong kiệu lạnh lùng:
- Tôi không nói với huynh.
Ngân y thiếu niên sửng sốt:
- Muội không nói với huynh, chẳng lẽ…
Bấy giờ hắn mới nhận ra bạch y khách, liền hỏi:
- Tiểu muội, người này là…
Thiếu nữ trả lời không chút do dự:
- Đó là bằng hữu của tôi.
Ngân y thiếu niên kinh dị hỏi:
- Bằng hữu của muội? Muội có một vị bằng hữu như thế từ lúc nào mà huynh chưa
biết gì cả ?
- Chỉ vừa mới quen. Vì sao phải cho huynh biết?
- Vừa quen ư? À…ta hiểu rồi ! Tiểu muội vì mới gặp vị này nên dừng lại lâu để…
chúng ta chờ đúng không ?
- Tôi muốn nói thêm mấy câu. Thực ra tôi đã không muốn đi.
- Chẳng trách nào…Không ngờ muội chỉ vì một vị bằng hữu mới quen mà đến trễ
cuộc hội ước quan trọng này.
- Bởi vì vị bằng hữu này khác hẳn những người khác. Mọi hành vi cử chỉ hay
ngôn từ của chàng đều bất phàm. Ở bên chàng, người ta cảm thấy rất thư thái và hứng
thú, vì thế tôi không muốn xa rời chàng …
Ngân y thiếu niên vẻ mặt trở nên rất khó coi, cố giấu tia mắt hằn học hỏi:
- Nếu đã thế sao muội không đưa vị bằng hữu ấy đi theo sau kiệu?
Thiếu nữ thản nhiên đáp:
- Như thế sao tiện? Tôi đã muốn mời chàng cùng vào ngồi trong kiệu nữa ấy chứ.
Ngân y thiếu niên biến sắc, nhưng vẫn gượng cười nói:
- Tiểu muội thật hay đùa…
- Ai đùa chứ? Tôi hoàn toàn nói thật đấy .
- Cứ cho là thật đi ! Thế nhưng bây giờ không còn sớm nữa, cha và

mẹ đang sốt
ruột chờ muội đấy, đi nhanh thôi !
- Không dám để bá phụ bá mẫu phải chờ lâu. Huynh đi trước, tôi sẽ đi ngay.
- Như thế sao được? Huynh đến đây là để đón muội mà.
Thiếu nữ trong kiệu tỏ vẻ kiên quyết:
- Có gì mà không được? Huynh cứ về trước báo với bá phụ và bá mẫu một tiếng,
tôi sẽ đến sau.
Ngân y thiếu niên vội nói:
- Không được đâu ! Làm thế hai vị lão nhân gia sẽ giận đấy, và huynh sẽ phải
hứng chịu. Tiểu muội, ta năn nỉ nàng cùng đi với chúng ta …
Rồi vung tay quát bọn khiêng kiệu:
- Nào đi ! Khởi kiệu !
Bốn tên hoàng y đại hán vội khiêng kiệu lên.
Thiếu nữ trong kiệu thét lên:
- Đặt xuống ! Ta đã bảo đi đâu ?
Bốn tên đại hán sợ hãi đặt kiệu xuống như cũ.
Ngân y thiếu niên mặt tái đi, nhưng vẫn gượng cười nói:
- Tiểu muội muốn ta phải làm gì đây? Chẳng lẽ cần phải quỳ xuống cầu xin muội?
Thiếu nữ trong kiệu buông giọng mỉa mai:
- Cái đó tôi đâu dám? Huynh đường đường là vị đại thiếu gia mà.
Ngân y thiếu niên cười khổ nói:
- Thôi mà ! Tiểu muội đừng chửi ta nữa ! Ta đối với bất kỳ ai cũng có thể xưng là
đại thiếu gia nhưng đối với một mình tiểu muội thì không được …
- Tôi diễm phúc thế sao? Vậy đi trước dẫn đường đi, đại thiếu gia !
Ngân y thiếu niên nghe vậy mừng rơn vội nói:
- Tốt lắm ! Ngu huynh tuân lệnh !
Trước khi nhảy lên ngựa, hắn còn đưa ánh mắt độc địa nhìn bạch y nhân đầy
hăm doạ.
Giọng nói của thiếu nữ trong kiệu dịu hẳn đi:
- Tôi phải đi rồi, chàng hãy nói chỗ nào đi.
Bạch y nhân đáp:
- Cô nương đừng hỏi nữa. Xong việc này tôi sẽ đến tìm cô nương là được.
Thiếu nữ trong kiệu trầm mặc một lúc mới nói:

- Thế cũng được chỉ mong sao chàng đừng quên để thiếp phải mòn mỏi trông
chờ.
Aùnh mắt Ngân y thiếu niên lóe lên tia hằn học.
Bạch y nhân không để ý trả lời:
- Tôi biết cô nương chờ mà, tôi sẽ cố đến sớm.
Giọng thiếu nữ hết sức dịu dàng:
- Vậy thì …thiếp đi đây.
- Cô nương xin cứ tùy tiện, tôi cũng cần phải đi rồi.
Thiếu nữ ra lệnh:
- Khởi kiệu !
Bốn hoàng y đại hán không chút chậm trễ khiêng kiệu lên.
Ngân y thiếu niên đã ngồi thẳng trên yên chợt hướng về bạch y nhân đưa tay lên
nhưng không hiểu sao lại hạ xuống rồi quay ngựa trở lại đường cũ.
Thiếu nữ trong kiệu nghẹn ngào nói:
- Thiếp đi đây, chàng hãy bảo trọng !
Bạch y nhân cảm động nói:
- Xin đa tạ ! Cô nương cũng hãy bảo trọng!
Ngân y thiếu niên chợt quay lại giục:
- Đi thôi ! Tiểu muội ! Đừng dùng dằng nữa ! Còn chuyện gì thì hãy để dành đến
khi gặp lại sẽ nói cũng được. Nếu bây giờ nói hết thì e sau này không còn gì mà nói
nữa.
Thiếu nữ hừ một tiếng rồi bỗng cao giọng:
- Tiểu Thúy ! Ngươi phải lập tức truyền dụ đi khắp nơi trong võ lâm rằng vị bằng
hữu này của ta đi đến đâu thì không được bất cứ ai phạm đến chàng, nếu không sẽ coi
là đối địch với Lãnh Nguyệt ta !
Ngân y thiếu niên biến sắc.
Tiểu Thúy kính cẩn dạ một tiếng.
Chiếc kiệu từ từ rời chỗ, nhưng khi đi qua hết Đại Tướng Quốc Tự đến sát chỗ rẽ
thì đột nhiên ô cửa sổ nhỏ phía sau kiệu được vén lên lộ ra khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp
của một thiếu nữ.
Tiếc rằng khuôn mặt phong hoa tuyệt đại ấy chỉ lộ ra giây lát.
Thế nhưng bạch y nhân cũng kịp thấy rõ trên khuôn mặt như tiên nữ

kia, đôi mắt
kiều diễm hàm chứa vạn ý tình đồng thời mang sự ước uẩn, vô hạn niềm ly tình biệt ý
khiến chàng đứng sững sờ.
Chàng ngẩn người nhìn theo chiếc kiệu, bấy giờ ô cửa sổ đã buông xuống và chỉ
chốc lát đã khuất sang phố khác.
Thật lâu bạch y nhân mới định thần thở hắt ra một hơi rồi thu hồi mục quang lại,
rời khỏi Đại Tướng Quốc Tự .
Bấy giờ trời đã về chiều, cả ngày nay chàng chưa ăn gì, vì thế cảm thấy đói cồn
cào.
Chàng vốn định rời khỏi thành ngay, nhưng không biết qua đêm, tìm đâu được
chỗ lót dạ nên buộc phải thay đổi chủ ý, tìm một khách điếm dùng bữa.
Khi rời khỏi khách điếm thì ngày đã sắp hết.
Trên thế gian có nhiều việc xảy ra ngoài dự định của con người. Giá như chàng đi
ngay mà không ghé vào khách điếm ăn cơm thì có lẽ sự tình đã khác đi
Nếu thế, thậm chí suốt đời chàng cũng đi theo hướng khác, đã không để lại dấu
ấn suốt đời như vậy.
Mới đến cửa thành thì bạch y nhân bị một người chặn lại.
Người này là một hắc y nhân, lưng đeo trường kiếm, chính là một trong hai tên
tráng hán tháp tùng vị Ngân y thiếu niên mà bạch y nhân mới gặp trước Đại Tướng
Quốc Tự.
Hắn bước ra chặn bạch y nhân nói:
- Còn may là các hạ chưa đi ta mới đợi được. Chắc rằng các hạ còn nhớ ta chứ?
Bạch y nhân gật đầu:
- Còn nhớ ! Nói vậy là các hạ chờ tôi ở đây lâu rồi ?
Hắc y hán tử nói:
- Khá lâu rồi ! Vừa đi khỏi Đại Tướng Quốc Tự thì ta đã đến đây ngay. Dù sao thì
cũng đã chờ được các hạ.

Bïch y nhân nói:
- Tôi thấy hơi bất ngờ …các hạ có gì chỉ giáo?
Bạch y nhân hiểu rằng nhất định có sự phiền hà. Tuy vậy là người mạo hiểm và
không muốn nhường bước trước bất cứ chuyện gì, vì thế chàng chờ xem diễn biến ra
sao.
Hắc y đại hán nói:
- Thiếu chủ chúng ta sai tới đây chờ các hạ đã lâu. Gia thiếu chủ chính là muốn
hẹn gặp các hạ ngay ở Đại Tướng Quốc Tự nhưng lúc đó không tiện vì thế sai ta đến
đây chờ trước, nếu các hạ đến sớm thì xin đợi một lúc. Không ngờ các hạ bây giờ mới
đến, có lẽ lúc này gia thiếu chủ đã chờ ở điểm hẹn từ lâu.
Bạch y nhân hỏi:
- Chắc quý thiếu chủ là vị bận ngân y cưỡi bạch mã lúc ở Đại Tướng Quốc Tự?
Hắc y đại hán gật đầu:
- Không sai.
Bạch y nhân lại hỏi:
- Quí thiếu chủ tất là vị rất có danh tiếng, các hạ có thể cho biết…
Hắc y đại hán ngắt lời:
- Cái đó xin các hạ khi gặp gia thiếu chủ cứ hỏi thẳng.
- Nhưng tôi với vị đó chưa hề quen biết, vậy mà quí thiếu chủ cho người đến cửa
thành chờ tại hạ với mục đích gì?
- Việc này đến lúc gặp gia thiếu chủ tất sẽ biết.
Bạch y nhân biết đối phương không thể giúp mình biết thêm được gì, đành hỏi:
- Quí thiếu chủ hiện ở đâu?
- Các hạ chỉ cần theo tại hạ là được.
Nói xong quay người đi trước dẫn đường.
Bạch y nhân ngẫm nghĩ chốc lát rồi cũng bước theo, một lát chợt hỏi:
- Giả sử tại hạ đi ra bằng cửa thành khác thì các hạ không gặp được, chẳng lẽ
không hỏng việc của quí thiếu chủ?
Hắc y đại hán cười đáp:
- Tất nhiên khi đó tại hạ sẽ không gặp được các hạ. Tuy vậy sẽ gặp được người

khác, vì tất cả các cửa thành, gia thiếu chủ đã bố trí người phục sẵn, các hạ muốn ra
đường nào cũng thế thôi.
Bạch y nhân hiểu ra, gật đầu nói:
- Thì ra thế … chứng tỏ quí thiếu chủ là người rất thông minh ?
- Gia thiếu chủ há chỉ là người thông minh ?
Bạch y nhân à một tiếng hỏi:
- Vậy quí thiếu chủ là người có bản lĩnh thần thông thế nào nữa chăng ?
Hắc y đại hán ngập ngừng:
- Gia thiếu chủ còn có…
Nhưng nói chưa hết câu, hắn đã im bặt nhìn bạch y nhân ngờ vực:
- Các hạ hỏi làm gì ?
- Chẳng làm gì cả, chỉ tiện miệng thôi.
- Vậy thì các hạ chẳng ần hỏi, cứ tự mình sẽ thấy.
Rồi không nói gì thêm.
Bạch y nhân cũng không hỏi nữa.
Hắc y đại hán dẫn bạch y nhân theo con đường vắng vẻ ven tường thành đi về
hướng tây.
Lúc này sương xuống dày, bầu trời tối đen, thành Khai Phong nhiều nhà đã tắt
đèn.
Khu vực sát tường thành là nơi cư ngụ của những hộ gia cư nghèo khổ, lại ở thưa
thớt nên cảnh tượng khá hoang vắng thê lương.
Đi chừng một khắc, chợt nghe phía trước từ trong lùm cây rậm rạp vang lên tiếng
quát:
- Ai? Đứng lại !
Hắc y đại hán dừng chân trả lời:
- Tôi đây. Người đã được dẫn đến.
Tiếng người trong lùm cây nói:
- Chờ đó !
Lát sau lại có âm thanh phát ra:
- Thiếu chủ bảo đưa người vào.
Bạch y nhân không lưu tâm đến lời ra lệnh trịch thượng đó, vẫn theo hắc y đại
hán đi sâu vào.
Đi qua lùm cây rậm rạp, chợt thấy phía trước là một ngôi tiểu đình

hình bát giác
đã hoang tàn, xung quanh là những giàn cây cảnh trơ gốc, mái ngói đổ nát.
Tiểu đình ẩn sau một gốc cổ thụ, cho nên phải đến khá gần mới phát hiện ra.
Bạch y nhân trông thấy trước ngôi tiểu đình có một người đứng khoanh tay
Lúc này sương tan mất phần nào, có thể nhận ra người đứng khoanh tay chính là
vị Ngân y thiếu niên cao ngạo, độc địa mà bạch y nhân gặp hồi chiều trước Đại Tướng
Quốc Tự .
Ngoài ra sau tiểu đình còn có hai tên hắc y nhân khác lưng đeo trường kiếm xuôi
tay đứng nghiêm.
Hắc y đại hán vừa dẫn đường cho bạch y nhân đến trước mặt Ngân y thiếu niên
chắp tay cúi đầu cung kính nói:
- Bẩm thiếu chủ, người đã được dẫn đến.
Ngân y thiếu niên khoát tay, tên hắc y đại hán vội lùi sang bên.
Ngân y thiếu niên đi vài bước đến đứng ngay trước mặt bạch y nhân.
Bạch y nhân vẫn đứng ngang nhiên không biểu lộ thái độ gì.
Ngân y thiếu niên nhíu mày nói:
- Thật chẳng trách ! Quả là gan mật ngươi không nhỏ.
Bạch y nhân thản nhiên nói:
- Các hạ quá khen.
Ngân y thiếu niên chú mục nhìn bạch y nhân hỏi:
- Quá khen ư ? Ngươi biết ta là ai không ?
- Không biết !
Ngân y thiếu niên cười nói:
- Thế thì phải rồi. Dù sao ngươi cũng là kẻ đầu tiên mà vẫn giữ được sự bình tĩnh
không tỏ ra hoảng sợ.
Bạch y nhân vặn hỏi:
- Vì sao tôi phải mất bình tĩnh, vì sao phải hoảng sợ ?
Ngân y thiếu niên biến sắc nhưng vẫn cười nói:
- Hỏi khá lắm ! Bởi vì những người khác đều sợ ta.
Bạch y nhân thản nhiên đáp:
- Nhưng tôi không phải là người khác.
Ngân y thiếu niên gật đầu:

- Chính thế ! Vì người khác đều biết ta là ai, còn ngươi lại không biết.
- Vậy ngươi cứ nói ra ngươi là ai xem ta có hoảng hồn khiếp vía như ngươi nghĩ
không ?
Ngân y thiếu niên lắc đầu:
- Đừng vội ! Thực ra ta cũng không cần ngươi phải sợ ta.
Rồi chợt khoát tay nói:
- Chúng ta nhàn ngôn vô ích, nên đi ngay vào đề chính. Ngươi có biết vì sao ta
phái người đến đón ở cửa thành giữ ngươi lại và đưa đến gặp ta không ?
- Ta không biết. Các hạ nói xem.
Ngân y thiếu niên cười nhạt:
- Ta thật nghĩ không ra ngươi không biết hay giả bộ hồ đồ nữa.
- Ta là người không thích giả bộ ngây ngô, và ở đây chẳng cần phải thế.
- Thôi được ta sẽ cho ngươi biết. Lúc ở Đại Tướng Quốc Tự ta có ý định hẹn gặp
ngươi nói chuyện nhưng bấy giờ không được tiện lắm.
- Ta biết. Quí thuộc hạ đã nói điều đó.
Ngân y thiếu niên à một tiếng rồi chợt quét mắt nhìn tên hắc y đại hán vừa dẫn
đường lạnh giọng hỏi:
- Thật vậy không ?
Tên đại hán sợ hãi cúi thấp đầu nói:
- Bẩm thiếu chủ, thuộc hạ cho rằng việc đó không quan trọng…
Ngân y thiếu niên rít lên:
- Vậy ngươi cho rằng việc gì mới quan trọng ?
Tên đại hán run rẩy nói:
- Thuộc hạ …thật đáng chết ! Xin thiếu chủ…
Ngân y thiếu niên tàn nhẫn ngắt lời:
- Vốn ngươi đã đáng chết !
Lời chưa dứt đơn chỉ điểm ra.
Tên đại hán ngã bịch ngay xuống, ngay ở huyệt Mi tâm bị thủng một lỗ, máu tươi
chảy ra thành vòi, chết rất thảm.
Hai tên hắc y đại hán khác đứng cuối ngôi đình làm như không nhìn thấy gì.
Chắc hẳn chúng đã quen với cảnh tượng trừng trị tàn khốc thế này nên mặt

không đổi sắc, thậm chí không nhìn kẻ bất hạnh lấy một lần.
Bạch y nhân nhíu mày rồi chợt cười nhạt nói:
- Bây giờ thì ta biết các hạ là người như thế nào rồi.
Ngân y thiếu niên hỏi:
- Ngươi nói vậy có ý gì ?
Bạch y nhân đáp :
- Tên vừa chết bởi chỉ phong của ngươi kể rằng ngươi đã phái thủ hạ chờ ta ở
khắp các cửa thành …
Ngân y thiếu niên ngắt lời:
- Bởi vậy hắn càng đáng chết !
Bạch y nhân nói tiếp:
- Ta nhận xét rằng ngươi là người thông minh….
Ngân y thiếu niên lại ngắt lời:
- Ta đâu chỉ là người thông minh ?
- Chính tên đó cũng nói thế.
- Ai ?
- Tên vừa bị ngươi giết đó.
- Hắn nói thế nào?
- Hắn chỉ nói ngươi không chỉ là người thông minh, còn thế nào nữa thì sau này
sẽ biết. Bây giờ ta mới tin lời hắn.
- Xem ra hắn khá hiểu ta …Sao ngươi không nói trước ?
- Nói trước thì sao?
- Nếu ngươi nói trước thì hắn sẽ phải chịu kết cục thảm khốc hơn nhiều, không
được chết thư thái như vậy đâu.
Bạch y nhân liếc nhìn hắn, trên mặt không lộ cảm xúc nào, lạnh lùng nói:
- Ta chưa từng gặp kẻ nào tâm địa độc ác như ngươi.
Ngân y thiếu niên không chút tức giận, thậm chí còn tỏ ra đắc ý nói:
- Coi như ngươi được khai nhãn giới. Bây giờ thấy thế nào ?
- Không thế nào cả. Ngươi giết thủ hạ của mình, không liên quan gì đến ta
- Nói hay lắm ! Các hạ cũng tính được là người vị kỷ…
- Ai lại không vị kỷ ? Người ta sống ở nhân thế nhiều lắm cũng chỉ mấy chục
năm, nếu không vì mình thì chẳng lẽ chuyên lo cho người khác hay sao?
Ngân y thiếu niên gật đầu lia lịa:

- Nói rất phải ! Nói rất phải ! Nhưng ta nói ngươi vị kỷ không phải không đúng.
Cũng như ngươi nói, người sống tối đa chỉ trăm năm và trăm năm chẳng qua chỉ là
nháy mắt ! Vậy thì phải biết chăm lo cho bản thân là đúng. Các hạ biết vì mình thì hay
quá rồi…
Bạch y nhân thinh lặng.
Ngân y thiếu niên nhìn đối phương vẻ dò xét rồi hỏi:
- Bây giờ các hạ biết vì sao ta cho người dẫn đến đây rồi chứ?
Bạch y nhân đáp:
- Vẫn chưa biết.
Ngân y thiếu niên nhắc lại bằng giọng độc địa:
- Vẫn chưa biết ! Ta xem các hạ không phải là người ngu đần nhất thế gian mà
chỉ là người giỏi giả vờ nhất thế gian.
- Các hạ có việc gì thì cứ nói thẳng, ta không có thời gian nghe những chuyện
rườm rà lôi thôi.
- Thôi được, ta sẽ không kéo dài câu chuyện. Tuy nhiên ngươi đừng trông mong
gì. Trừ ta và mấy tên thủ hạ ở đây không ai biết được ta hẹn ngươi đến ngôi đền nhỏ
hoang vắng này…
Bạch y nhân ngắt lời:
- Ngươi sai rồi ! Ta không trông mong vào ai cả ! Trong bất cứ việc gì ta cũng vẫn
cho rằng trông mong vào người khác chi bằng hãy trông mong vào chính mình.
Ngân y thiếu niên gật đầu:
- Nói rất phải ! Xem ra ngươi thật biết người biết việc, ta bắt đầu thích ngươi rồi
đấy.
- Xin đa tạ ! Ta thật cảm thấy vinh hạnh…nhưng tốt hơn cả là cứ đi thẳng vào
việc đi !
- Đừng vội ! Ta biết ngươi sốt ruột muốn nhanh chóng rời khỏi Khai Phong. Ta
cũng có thể để ngươi rời khỏi đây, tuy nhiên rời nhanh hay chậm và bằng cách nào thì

hoàn toàn do thành ý của ngươi, hay đúng hơn là ngươi có biết điều hay không. Ta nói
vậy ngươi hiểu chứ ?
- Không ! Ta chưa hiểu.
- Thôi được, ta đành phải nói rõ vậy ! Cô nương mới quen mà coi ngươi là bằng
hữu đó, ngươi có biết đó là ai không ?
Bạch y nhân đáp:
- Ta chỉ biết cô ấy tên là Lãnh Nguyệt, ngoài ra không biết gì thêm.
Ngân y thiếu niên gật đầu:
- Không sai.
Rồi chợt ngước lên trời nói thêm bằng giọng mơ màng:
- Đúng thế, cô ta hoàn toàn giống như cái tên của mình…Lãnh Nguyệt…vầng
trăng lạnh lẽo….Nhưng không có thực, chỉ cảm thấy vẻ đẹp tuyệt vời huyền hoặc mà
thôi.
Bạch y nhân nín lặng.
Ngân y thiếu niên chợt hỏi:
- Ngươi có biết cô ta là người thế nào của ta không ?
- Không, là người thế nào của ngươi ?
- Nhà ta và nhà cô ấy có mối thâm giao lâu đời. Ngay từ khi hai chúng ta chưa ra
đời, hai nhà đã có lời đính hôn. Ngươi hiểu thế nào rồi chứ ?
Bạch y nhân gật đầu:
- Ta hiểu. Nếu vậy cô ấy là vị hôn thê của các hạ.
- Không sai ! Ngươi thật là người thông minh.
- Ta chỉ hiểu quan hệ giữa hai người là như thế, nhưng lại không hiểu ngươi nói
với ta việc đó với mục đích gì?
Ngân y thiếu niên sầm mặt nói:
- Đến giờ mà ngươi còn giả ngây giả dại như vậy hay sao?
- Ta thật không biết mà.
Ngân y thiếu niên đột nhiên vung cao tay toan xuất chỉ nhằm thẳng mi tâm huyệt
đối phương, nhưng bạch y nhân làm như không thấy gì, vẻ mặt vẫn bình thản.
Ngân y thiếu niên nhìn chằm chằm đối phương một lúc rồi hỏi:
- Ngươi thật là kẻ can đảm, trấn tĩnh hơn người hay có võ công cao tuyệt nên

không biết sợ ?
Bạch y nhân đáp:
- Cả hai đều không đúng. Chỉ là ta nhận thấy là ngươi chưa có ý định giết ta.
- Có vẻ như ngươi rất cầm chắc?
- Lý do rất đơn giản. Hai chúng ta bình sinh chưa quen biết, đã không thù oán lại
không cừu hận …
Ngân y thiếu niên ngắt lời:
- Chắc gì? Vị hôn thê của ta đã có tình ý với ngươi và không giấu giếm việc này.
Trong trường hợp đó ngươi bảo ta nên làm thế nào?
- Thật vậy ư ?
Ngân y thiếu niên đanh giọng:
- Thôi đừng giả bộ đui điếc nữa. Hãy trả lời ta câu hỏi vừa rồi.
- Nếu vậy thì ngươi nên tìm vị hôn thê của mình chứ sao lại tìm ta ?
- Ngươi sai rồi ! Xưa nay mấy ai nhẫn tâm để vị hôn thê tươi như hoa của mình
phải phiền lòng? Bởi vậy cách tốt hơn là phiền đến người khác một chút.
Bạch y nhân nhíu mày hỏi:
- Ngươi đã có ý định như vậy thì có nói gì cũng vô ích. Hãy nói một câu cho dứt
khoát, ngươi muốn thế nào?
Ngân y thiếu niên cười nham hiểm:
- Ta đối với mọi người xưa nay vốn dung thứ, sẽ không làm khó cho ngươi đâu.
Bạch y nhân lãnh đạm:
- Đa tạ !
- Nói chữ đa tạ bây giờ còn hơi sớm, khi ngươi còn chưa biết điều kiện của ta.
- Điều kiện ư ?
- Không sai !
- Xin ngươi cho biết .
- Thứ nhất, ta muốn ngươi lập tức rời khỏi Khai Phong thành này …
Bạch y nhân cười đáp:
- Ta đã muốn rời khỏi Khai Phong thành này.
Ngân y thiếu niên ngắt lời:
- Ngươi còn chưa hiểu ta. Ta chỉ cần ngươi vĩnh viễn không được gặp vị hôn thê

của ta nữa.
- Có gì mà không hiểu? Chỉ cần ta vĩnh viễn không đến gặp Lãnh Nguyệt cô
nương nữa là được chứ gì ?
Ngân y thiếu niên lắc đầu:
- Ngươi còn chưa biết vị hôn thê của ta thần thông quãng đại thế nào đâu. Đặc
biệt là gia đình cô ta, thế lực bao trùm cả thiên hạ. Cho dù ngươi chấp nhận không tìm
gặp cô ta nhưng cô ta chỉ cần muốn gặp ngươi thì không sao tránh được…
Bạch y nhân à một tiếng hỏi:
- Thật vậy sao?
- Ngươi không tin ư ?
- Không phải thế. Chỉ là…ta chỉ không hiểu sao ngươi lại không ngăn cản vị hôn
thê của mình ?
- Ta đã nói không nỡ làm phiền lòng mỹ nhân trong mộng của mình mà.
- Ngươi đã thấy rằng vị hôn thê của mình có tình ý với ta. Chẳng lẽ ngươi tìm
cách ngăn cản chuyện đó lại không làm cho cô ấy phiền lòng hay sao?
- Cái đó ta không cần biết. Ta chỉ ngăn cản ngươi chứ ta không ngăn cản cô ta, vì
thế lòng ta không áy náy gì…
Bạch y nhân cười nhạt:
- Cách lập luận của ngươi thật kỳ quặc. Nhưng nếu vậy thì ngươi muốn ta phải
làm gì?
- Rất đơn giản ! Ta sẽ đưa ngươi đến một nơi mà chỉ mình ta biết. Ngươi sẽ được
chu cấp mọi tiện nghi ăn mặc và sinh hoạt cho đến khi chết….
Bạch y nhân hỏi:
- Nghĩa là ngươi muốn ta rời khỏi võ lâm, trốn tránh mọi người suốt đời ?
Ngân y thiếu niên gật đầu:
- Không sai ! Chính ta có ý đó. Ngươi chấp nhận chứ?
Bạch y nhân trầm ngâm một lúc rồi chợt ngẩng lên hỏi:
- Trên đời làm gì có người được ưu đãi như vậy chứ?

- Ngươi cho như vậy là được ưu đãi?
- Chẳng lẽ không phải như vậy sao? Người sống trên đời phải chịu cực khổ đến
bôn ba kiếm sống, bôn ba kiếm miếng cơm manh áo. Thế mà ở đây chỉ ngồi một chỗ
vẫn được cung cấp đầy đủ mọi tiện nghi không phải mất công nhọc sức gì, thế sao
không gọi là được ưu đãi đó.
- Ngươi nói thế cũng phải. Nhưng chỉ cần ngươi chấp nhận gật đầu là lập tức có
được sự ưu đãi đó.
Bạch y nhân cười nhạt:
- Chỉ sợ không hoàn toàn như thế.
Ngân y thiếu niên cười to:
- Quả nhiên ngươi hết sức thông minh. Đương nhiên là phải có điều kiện kèm
theo.
- Thì ta nói trên đời không thể có sự ưu đãi dễ dàng như thế mà. Nói thử điều
kiện nghe xem.
Ngân y thiếu niên đột nhiên đôi mắt lóe lên rất đáng sợ, nói:
- Điều kiện là ngươi hãy để ta dùng kiếm vạch lên mặt mấy đường, lại điểm vào
mấy chỗ huyệt đạo ở tứ chi.
Bạch y nhân thản nhiên như đang thoả thuận về một chuyện làm ăn gì khác:
- Nói rõ ra là để ngươi hủy hoại khuôn mặt ta, phế bỏ tứ chi ta thành một kẻ phế
nhân có bộ mặt dị dạng gớm ghiếc ?
Ngân y thiếu niên gật đầu:
- Cái đó cũng dễ hiểu. Ta cung phụng ngươi suốt đời, có người phục dịch chuyện
ăn uống và mọi nhu cầu sinh hoạt khác, vậy thì ngươi dùng đến tay chân làm gì? Cho
đến chết, ngươi chỉ ở có một nơi không trông thấy mặt người, không gặp bất cứ ai
ngoài ta và một vài tên hầu hạ thì cần gì phải giữ dung mạo tuấn tú?
- Ngươi nói vậy không sai. Nhưng nếu nói thế thì không thể gọi là được ưu đãi
nữa.

- Phải ! Ta đã nói trước là không phải chuyện ưu đãi.
Bạch y nhân lắc đầu:
- Hừ…lại một lần nữa ngươi tỏ ra vị kỷ…
- Đương nhiên ! Trong việc buôn bán ai lại muốn mình lỗ vốn? Huống nữa đây
không chỉ là chuyện tiền nong…Nhưng theo ta biết thì có nhiều người tuy biết chắc
mình lỗ vốn mà vẫn cứ làm.
Bạch y nhân thản nhiên hỏi:
- Trên đời này làm gì có kẻ ngu ngốc như vậy ?
Ngân y thiếu niên cười đáp:
- Đó không phải vì họ là những kẻ ngốc. Chẳng qua họ không thể làm theo ý
mình.
- Bây giờ thì ta hiểu ý ngươi rồi. Có nghĩa là điều kiện ngươi vừa nêu không do ta
làm chủ mà bắt buộc phải làm chứ gì ?
- Không sai. Ngươi thật sự là người thông minh.
- Vậy sao ngươi không giết ta lúc này, như thế chẳng đỡ phiền phức hơn không ?
- Ta đã nói trước là mình vốn là người khoan dung độ lượng mà.
Bạch y nhân đưa mắt nhìn tử thi tên hắc y đại hán dẫn đường cho mình vừa bị
giết, cười nói:
- Ta không nghi ngờ gì về câu đó !
Ngân y thiếu niên không khó gì nhận ra hàm ý mỉa mai của đối phương, hằn học
nói:
- Bây giờ không nhiều lời, ta chỉ hỏi ngươi một câu, có chịu chấp nhận điều kiện
của ta không ?
Bạch y nhân nghiêm giọng:
- Ta có lý do để không thể rời khỏi võ lâm trong lúc này. Ngoài ra thân thể là do
phụ mẫu sinh ra, sao có thể để cho người khác hủy đi ?
Ngân y thiếu niên gằn giọng:
- Hừ ! Lý do xác đáng làm sao ! Tiếc rằng như ta vừa nói, việc đó không do ngươi
định đoạt.
- Nhưng cho đến bây giờ thì ta là người định đoạt sự việc chứ không

phải sự việc
định đoạt bản thân ta.
- Nhưng bắt đầu từ bây giờ lại khác hẳn, bởi vì ta không như những người khác
ngươi đã gặp.
Bạch y nhân cười nhạt:
- Theo ta thì ngươi hay người khác cũng như nhau cả.
Ngân y thiếu niên biến sắc hỏi:
- Vậy là ngươi không chấp nhận ?
- Không sai !
Ngân y thiếu niên ngữa mặt cười hô hố một tràng mới nói:
- Để xem việc này do ngươi định đoạt hay ta định đoạt.
Dứt lời chỉ điểm thẳng vào đùi đối phương.
Chỉ pháp vô cùng thần tốc, thế nhưng Bạch y nhân ứng phó còn mau lẹ hơn, chỉ
lách mình là tránh được ngay.
Ngân y thiếu niên đứng ngẩn ra hỏi:
- Ngươi có thể tránh được Tu La Chỉ của ta sao?
Bạch y nhân thản nhiên đáp:
- Sự thật ta đã tránh được.
Ngân y thiếu niên lạnh giọng:
- Vậy thì ngươi thử chiêu thứ hai của ta xem.
Rồi xuất chỉ nhằm đùi trái đối phương điểm sang, kỳ thực đó chỉ là hư chiêu, bốn
chỉ còn lại cong như móc câu với tư thế rất kỳ dị sẵn sàng công tới.
Chừng như bạch y nhân không nhận ra, lách người tránh đơn chỉ ở đùi trái.
Ngân y thiếu niên nhếch môi cười nham hiểm rồi lập tức xuất trảo nhằm huyệt
môn địch nhân chộp tới vô cùng thần tốc.
Nhưng bạch y nhân vẫn giữ vẻ trấn định vĩnh hằng, hầu như không bao giờ luống
cuống, nhanh chóng xuất ra một chỉ điểm vào lòng bàn tay phải của Ngân y thiếu niên.
Chợt nghe phựt một tiếng, Ngân y thiếu niên mặt biến sắc, tay phải rũ ngay
xuống, mặt tái xanh hốt hoảng lùi lại một bước nói lắp bắp:
- Ngươi có thể phá được Cấu Hồn Trảo… của ta…chẳng lẽ ngươi là….
Bạch y nhân cười nhạt:

- Chẳng lẽ Cấu Hồn Trảo lợi hại đến thế?
- Phóng mắt vào thiên hạ, tránh được Tu La Chỉ và phá được Cấu Hồn Trảo của ta
chỉ có một hai người…
- Cũng có thể ta chỉ may mắn mà tình cờ tránh được…cũng có thể ngươi đánh giá
võ học mình quá cao.
Ngân y thiếu niên lắc đầu:
- Không, ta hiểu rõ, không phải ngươi chỉ do tình cờ…
Rồi chợt ngưng mục nhìn đối phương thảng thốt hỏi:
- Hiện tại ngươi tránh được Tu La Chỉ và phá được Cấu Hồn Trảo của ta tại sao
ngươi không thừa cơ…
Bạch y nhân ngắt lời:
- Rất đơn giản. Ta với ngươi vô cừu vô oán, đối với người không thù hận, ta chỉ
xuất thủ tự vệ thôi.
Ngân y thiếu niên ngờ vực hỏi:
- Thật không ?
- Ngươi không tin ư ?
- Ta không tin trên đời có kẻ như ngươi. Ta đã dồn ngươi vào chỗ chết, trong lúc
đó ngươi có khả năng kết liễu ta nhưng ngươi không làm…
- Có thể coi là ngươi gặp những người như vậy lần đầu. Nếu không còn việc gì
hơn ta xin cáo từ…
Ngân y thiếu niên vội nói:
- Đừng vội ta muốn hỏi ngươi một câu.
- Ngươi còn chuyện gì nữa ?
- Ngươi thật không định hoàn thủ chứ ?
- Phải. Cũng như vừa rồi ngươi đã xuất một chỉ một trảo nhưng ta đã không hoàn
thủ.
- Nếu ta lại tiếp tục xuất thủ nữa thì sao ?
- Ta nhắc lại đối với người vô cừu vô oán ta xuất thủ chỉ với mục đích tự vệ.
Ngân y thiếu niên cười nham hiểm:
- Tốt vậy chúng ta thử xem.
Rồi xuất ngay chưởng đánh sang đối thủ.
Bạch y nhân quắt mắt nói:

- Không ngờ ngươi hiểm độc và xảo quyệt đến thế …
Đồng thời xuất chưởng nghênh địch.
Đột nhiên ở phía đông bắc có ánh bạc lóe lên trong đêm tối với màu sáng dịu
như ánh trăng.
Bấy giờ vầng trăng vẫn còn lơ lững trên nền trời, nhưng từ góc đông bắc vật sáng
vừa xuất hiện cũng giống như bầu trời lại thêm một vầng trăng nữa.
Ngân y thiếu niên vừa phát hiện thấy liền đứng phắt lại, thần tình lộ vẻ kinh dị.
Một trong hai tên hắc y đại hán kêu lên:
- Thiếu chủ, Lãnh …
Ngân y thiếu niên mắng át đi:
- Câm miệng !
Tên hán tử sợ hãi im bặt.
Bạch y nhân ngạc nhiên hỏi:
- Có chuyện gì vậy ?
Ngân y thiếu niên hậm hực rít lên:
-Ngươi cũng câm miệng.
Vầng trăng vừa xuất hiện lao tới phía họ rất nhanh.
Đột nhiên Ngân y thiếu niên xuất song chỉ nhằm vào Bạch y nhân điểm tới,
nhưng giữa đường đổi hướng nhằm vào hai tên hắc y đại hán.
Hai tên này hốt hoảng quỳ thụp xuống kêu lên:
- Thiếu chủ tha tội !
Vừa lúc đó hai ngọn đèn lồng lướt nhanh tới phía tiểu đình nhanh như hai vệt sao
băng.
Ngân y thiếu niên biến sắc vội vàng thu chiêu định nhún mình lao đi thì nghe có
âm thanh êm dịu vang lên:
- Cô nương có lời xin thiếu chủ lưu bước.
Bạch y nhân nhận ra giọng nói của thanh y cô nương có tên là Tiểu Thúy, liền
hiểu ra mọi chuyện, trong lòng nảy sinh những tình cảm trái ngược.
Tuy nhiên bạch y nhân không suy tính nhiều, lập tức có ngay quyết định, nhẹ
bước lẻn vào góc tối định bỏ đi.
Không ngờ tiếng nói vừa rồi lại cất lên:
- Cô nương cũng xin vị bằng hữu chưa biết tên nán lại một lúc.

Bạch y nhân đã định nhún mình nhảy lên nhưng nghe thế đôi chân như không
phải của mình nữa, không sao điều khiển được nữa đành đứng lại.
Tiếp đó đã nghe giọng nói dịu dàng không sao quên được của người trong kiệu:
- Ngỡ rằng chưa biết bao giờ mới gặp lại nhau, không ngờ đêm nay được gặp lại.
Bạch y nhân hiểu rằng đối phương đang nói với mình đành quay về phía kiệu
chắp tay nói:
- Xin chào cô nương .
Giọng thiếu nữ trong kiệu mang đầy vẻ trách móc:
- Chàng đã nói cần rời khỏi đây mà ? Sao bây giờ vẫn còn nấn ná đây nữa chứ ?
Đó là vì chàng dối với thiếp hay không muốn gặp lại nữa ?
Thiếu nữ không đếm xỉa gì đến Ngân y thiếu niên vẫn ngượng ngùng đứng khá
gần chiếc kiệu khiến hắn không biết xử sự thế nào, sắc mặt khi đỏ lên khi tái đi.
Bạch y nhân vội đáp:
- Cô nương hiểu lầm. Tôi vốn đã muốn đi, nhưng khi định ra khỏi thành thì gặp
một chuyện phải nán lại.
Thiếu nữ lại hỏi:
- Thiếp cầu xin chàng lưu lại một đêm nhưng chàng nhất quyết không chịu, vậy
mà có việc gì buộc chàng phải ở lại ?
Ngân y thiếu niên vội vàng đưa mắt ra hiệu cho bạch y nhân vừa có vẻ khẩn cầu
vừa có vẻ uy hiếp.
Thật ra hắn đã không biết tự lượng sức. Bây giờ còn có thể uy hiếp ai được nữa ?
Bạch y nhân làm như không nhận thấy bình tĩnh nói:
- Cô nương, tôi có thể không trả lời câu đó không ?
Ngân y thiếu niên thấy nhẹ hẳn người, bên môi thoáng hiện nụ cười khó tả.
Tiếng thiếu nữ trongười kiệu vang ra:
- Có thể. Đối với chàng thì thiếp không thể cưỡng ép trong bất cứ chuyện gì. Trái
lại sẵn sàng theo ý chàng.

Ngân y thiếu niên biến sắc mặt.
Bạch y nhân nói:
- Đa ta cô nương. Tôi đang vội đi, nếu cô nương không có việc gì nữa…
Thiếu nữ trong kiệu lập tức ngắt giọng:
- Thế nào ? Chàng lại định đi nữa sao ?
- Vâng, cô nương, tôi vì bất đắc dĩ …
- Không được ! Chỉ duy nhất có việc này thiếp không thuận theo ý chàng. Từ
chiều đến giờ đã lâu mà chàng còn chờ được, chẳng lẽ không thể nán thêm chút nữa?
Nếu thiếp chưa đến chắc chàng cũng chưa đi đâu, tại sao vừa mới đến…
Bạch y nhân vội nói:
- Cô nương hiểu lầm. Mới rồi tôi đã định đi.
- Thiếp biết. Đó là vì chàng nhận ra giọng của Tiểu Thúy nên đoán thiếp sắp
đến. Thiếp vẫn hằng mong được gặp lại chàng. Cho dù có phải tới đâu, trái tim thiếp
cũng… sao chàng nỡ nhẫn tâm ?
Câu nói vừa rồi khiến bạch y nhân cúi thấp đầu.
Thiếu nữ trong kiệu lại tiếp:
- Thiếp cầu xin chàng nán lại thêm chút nữa. Chàng là người đầu tiên trong đời
mà thiếp cầu xin…
Bạch y nhân đành ngẩng lên đáp:
- Cô nương tôi xin tuân lệnh !
Giọng thiếu nữ u ám:
- Sao chàng phải nặng lời thế chứ ? Chỉ cần nói rằng chàng không đi là được…
Hình như Ngân y thiếu niên không chịu đựng được nữa vội chen lời:
- Tiểu muội…
Giọng thiếu nữ chợt trở nên lạnh lùng:
- Tôi không dám nhận cách xưng hô đó của Ôn thiếu chủ.
Ngân y thiếu niên cười khổ nói:
- Tiểu muội, sao nàng…
Thiếu nữ phũ phàng ngắt lời:
- Ôn thiếu chủ hiểu rõ tính khí của tôi rồi chứ ?
Ngân y thiếu niên ngừng bặt.
Thiếu nữ chợt hỏi :

- Có phải Ôn thiếu chủ cho người tìm vị bằng hữu của tôi đưa đến đây không ?
Ngân y thiếu niên bối rối trả lời:
- Ngu huynh chỉ tình cờ gặp vị đó ở đây thôi.
Giọng thiếu nữ mỉa mai:
- Tình cờ ! Tôi muốn gặp chàng mà không sao tìm được, vậy mà thiếu chủ bất kỳ
nhi ngộ lại bắt gặp chàng ở đây. Xem ra thiếu chủ đối với chàng lại có duyên phận hơn
tôi.
Bạch y nhân nghĩ thầm:
- Vị Lãnh Nguyệt cô nương này sao thế chứ ? Đã là vị hôn thê của người ta mà ăn
nói không giữ gìn gì cả.
Ngân y thiếu niên ngập ngừng:
- Ngu huynh…tôi nói thật mà ! Nếu muội không tin thì cứ hỏi vị bằng hữu đây.
Bạch y nhân nghĩ thầm:
- Vị Ôn thiếu chủ này cũng thật đê tiện.
Tuy vậy cũng trả lời:
- Cô nương, vị Ôn thiếu chủ nói không sai.
Thiếu nữ trong kiệu nói:
- Nếu chàng cũng có lời như vậy thì thiếp cứ tạm tin hắn một lần…Ôn thiếu chủ,
tôi xin hỏi huynh đang đêm chạy đến nơi hoang vắng này làm gì ?
Ngân y thiếu niên chợt quét mắt nhìn xác chết tên thuộc hạ trả lời:
- Một tên Hắc Y Sứ này có hành vi trái với môn qui làm tổn thương đến uy danh
của Ôn Gia nên ta mới đến đây truy sát hắn.
Thiếu nữ trong kiệu cười mỉa :
- À…đường đường một vị thiếu chủ mà lại đích thân truy sát một tên Hắc Y Sứ,
vậy Tứ Sứ, Bát Vệ để làm gì ?
Ngân y thiếu niên đảo nhanh đôi tròng mắt nói:
- Sao nàng không tin ta chứ? Vị bằng hữu của nàng thấy ta giết người ở đây nên
phát sinh hiểu lầm, bởi thế mà có sự tranh chấp khiến đến bây giờ vị bằng hữu vẫn ở
lại…
Rồi quay sang bạch y nhân hỏi:

- Sự việc đúng như vậy không các hạ ?
Tuy hoàn toàn không có thiện cảm gì với tên Ngân y thiếu niên, thậm chí đầy ác
cảm, thế nhưng trước tình thế đó bạch y nhân đành trả lời:
- Nếu Ôn thiếu chủ đã không sợ lộ ra thì tôi cũng không giấu nữa. Quả thật lúc tôi
định ra khỏi thành thì thấy Ôn thiếu chủ giết người ở đây, cho rằng có kẻ hành hung
liền chạy đến, bởi thế…
Thiếu nữ trong kiệu cười nói:
- Đường đường là vị thiếu chủ trừng trị thủ hạ sao lại tưởng là loại hạ nhân hung
đồ chứ ? Thôi được ! Chàng đã nói vậy thì thôi. Ôn thiếu chủ, bây giờ hãy mang mấy
tên Hắc Y Sứ đi đi !
Ngân y thiếu niên được thoát khỏi thế bí, vội nói :
- Được ! Được ! Chúng ta sẽ đi, còn nàng…
- Tôi thì sao chứ? Tôi không phải là người của Ôn thiếu chủ thì can gì phải lo
giúp? Hiện tôi chưa muốn đi, thích cùng vị bằng hữu ở đây thưởng nguyệt chuyện trò
một lúc, không chừng còn muốn vị bằng hữu đó lưu lại mấy ngày…
Ngân y thiếu niên mặt biến sắc, định nói gì.
Đột nhiên từ dạ không có mấy đốm sáng như sao băng tiến lại.
Chớp mắt hai bóng đen đã xuất hiện trước tiểu đình. Đó là hai người bận hắc y.
Một người nói:
- Lão chủ nhân có lệnh bảo thiếu chủ và cô nương quay lại Long Đình.
Bạch y nhân vừa nhận ra hai người vừa mới đến rồi chợt sững sốt, bối rối cúi thấp
đầu.
Bởi vì hai người này. Một lão nhân cao lớn và một tên thấp lùn trong Hàn Tinh Tứ
Sứ mà khi giải thoát cho cha con Thiết Phiến Xảo Giác Trương Viễn Đình bạch y nhân
đã từng đụng độ ở bờ đê lúc trưa.
Hai tên hắc y nhân nói xong đến trước Ngân y thiếu niên cúi đầu tham kiến rồi
bước tới trước kiệu cung kính thi lễ.

Ngân y thiếu niên cao giọng hỏi:
- Lão chủ nhân nói thế nào?
Hắc y nhân cung giọng nói:
- Bẩm thiếu chủ, lão chủ nhân lệnh cho thuộc hạ mời thiếu chủ và cô nương lập
tức quay lại Long Đình để gặp một vị quý khách.
- Quý khách nào vậy?
- Bẩm đó là vị thiếu chủ của Liễu gia.
Ngân y thiếu niên à một tiếng:
- Thì ra là Liễu Ngọc Lân. Hắn đến đây làm gì ?
- Cái đó thuộc hạ không rõ.
Ngân y thiếu niên quay sang phía kiệu nói:
- Tiểu muội nghe rồi chứ?
Từ trong kiệu giọng thiếu nữ lạnh lùng vang ra:
- Tôi nghe rồi. Liễu Ngọc Lân là khách của các người chứ đâu phải khách của tôi
? Thiếu chủ cứ đến gặp hắn, còn tôi không thích.
- Nhưng muội đã nghe rồi, nếu ngu ca không cùng với muội về Long Đình thì cha
sẽ…
Thiếu nữ ngắt lời:
- Tôi biết ý bá phụ, nhưng tôi không muốn trở lại Long Đình. Thiếu chủ cứ trở về
nói giúp tôi một tiếng là được .
Ngân y thiếu niên hốt hoảng nói:
- Làm thế sao được ? Muội cũng biết tính cha…
- Nhưng tôi biết thì sao ? Tôi chẳng phải người của Ôn Gia, không muốn biết đến
cũng không được sao ?
- Tiểu muội sao nói thế ?
- Tôi cũng có tính khí của mình, không muốn phục tùng ý chí của người khác.
Ngân y thiếu niên ngẩn ra chưa kịp nói gì thì thiếu nữ trong kiệu đã nói tiếp bằng
giọng kiên quyết:
- Cho dù thế nào tôi cũng không trở lại Long Đình nữa, nếu thiếu chủ một mực
bức ép, tôi thề chẳng bao giờ còn đặt chân đến Ôn Gia nữa.
Ngân y thiếu niên liền xuống giọng:
- Thôi mà tiểu muội ! Đừng giận nữa. Nếu tiểu muội đã muốn thế thì

ngu huynh
sẽ về một mình vậy, được không ?
Rồi quay sang phóng ánh mắt sắc lạnh nhìn bạch y nhân, sau đó khoát tay ra
hiệu cho thuộc hạ :
- Đi !
Aùnh mắt độc địa của Ngân y thiếu niên gây ra chuyện rắc rối ngay.
Theo ánh mắt đó cả hai người trong Hàn Tinh Tứ Sứ soi mói nhìn sang, chợt lão
cao lớn nhíu mày rồi đến bên Ngân y thiếu niên nói nhỏ mấy câu.
Ngân y thiếu niên à một tiếng nhìn bạch y nhân cao giọng hỏi:
- Các ngươi không nhìn nhầm chứ ?
Lão nhân cao lớn nói:
- Vẻ ngoài và dáng người rất giống chỉ chưa nhìn rõ mặt.
Ngân y thiếu niên nói với bạch y nhân:
- Các hạ ở đây nói chuyện với tiểu muội ta đi trước…
Bạch y nhân vẫn không ngẩng lên:
- Ôn thiếu chủ cứ tùy tiện.
Ngân y thiếu niên trầm giọng:
- Sao ngươi không ngẩng mặt lên ? Hay sợ người ta nhận diện ?
Bạch y nhân đành thẳng mặt lên nói:
- Ôn thiếu chủ sai rồi ! Chẳng qua tôi không muốn phát sinh những chuyện phiền
hà không đáng.
Lão nhân cao lớn vội nói:
- Thiếu chủ, chính là hắn, quyết không sai.
Tên hán tử thấp lùn cậy thế có thiếu chủ bên cạnh liền thét to một tiếng chực
xông vào.
Ngân y thiếu niên vội ngăn lại quát:
- Ngươi đã nếm khổ đầu của hắn còn chưa đủ sao? Gặp cao nhân há có thể to
gan vô lễ như thế ?
Thiếu nữ trong kiệu chợt hỏi:
- Có chuyện gì thế?
Ngân y thiếu niên lộ vẻ đắc ý hỏi:
- Tiểu muội có biết vị bằng hữu của mình là người thế nào không ?
- Câu đó có ý gì?
Ngân y thiếu niên cười nhạt :
- Có gì ư ? Tiểu muội chỉ e hoa mắt rồi ! Hắn chính là kẻ đã dám

đánh Hàn Tinh
Tứ Sứ.
Thiếu nữ trong kiệu chợt thốt lên:
- Thật ư ?
- Thật hay không tiểu muội cứ việc hỏi hắn.
Thiếu nữ hỏi:
- Có phải chàng chính là vị đã đánh đuổi cả Hàn Tinh Tứ Sứ ở đập nước hồi trưa
không ?
Bạch y nhân không thể phủ nhận, đành gật đầu:
- Đúng thế cô nương, chính là tôi.
- Vậy thì tôi đã hoa mắt thật ! Không ngờ chàng chính là vị có võ công cao tuyệt,
một mình đánh đuổi cả bốn tên trong Hàn Tinh Tứ Sứ.
Ngân y thiếu niên cười hiểm độc:
- Xem ra tiểu muội còn chưa hiểu vị bằng hữu của mình được bao nhiêu…
- Cái đó không có gì lạ, bởi vì chúng ta mới quen nhau chưa lâu mà.
- Cho dù có lâu hơn, ta cho rằng tiểu muội chưa chắc đã biết rõ.
Giọng thiếu nữ lạnh tanh:
- Ôn thiếu chủ ! Đó là việc của tôi. Có thể cho thiếu chủ biết là ngay cả tính danh
của vị bằng hữu này tôi còn chưa biết. Nhưng đó không phải là điều đáng bận tâm.
Ngân y thiếu niên không dấu sự bất bình:
- Tiểu muội thay đổi từ khi nào thế ?
- Thay đổi thế nào chứ ?
Ngân y thiếu niên cười gượng:
- Không có gì ! không có gì ! Nhưng dù sao tiểu muội bây giờ cũng biết hắn là ai ?
Thiếu nữ phản vấn:
- Biết thì sao? Và không biết thì sao chứ ?
- Tiểu muội, hắn đã hạ nhục Hàn Tinh Tứ Sứ. Phóng mắt vào thiên hạ không ai
dám…
Thiếu nữ cười đáp:
- Tôi biết ! Vậy thì bây giờ có chàng ở đây, thiếu chủ cứ việc hỏi tội. Không
những vì chuyện chàng đã hạ nhục Hàn Tinh Tứ Sứ mà có khi còn hơn thế nữa.

Ngân y thiếu niên hiểu ra ẩn ý của thiếu nữ, mặt tái đi, một lúc mới đanh giọng
hỏi:
- Vậy tiểu muội còn coi hắn là bằng hữu của mình ?
Thiếu nữ trong kiệu thản nhiên đáp:
- Tôi vĩnh viễn coi chàng là bằng hữu.
- Nếu vậy tiểu muội cứ nói chuyện với hắn. Ta đi đây !
Dứt lời phóng mình lao khỏi Tiểu Đình. Hai tên đại hán trong Hàn Tinh Tứ Sứ và
hai hắc y đại hán còn lại ngẩn ra một lúc, rồi cũng vội vã đuổi theo chủ nhân.
Thiếu nữ trong kiệu hừ một tiếng nói với theo :
- Không biết Ôn thiếu chủ học được lòng bao dung như thế từ lúc nào ?
Rồi bỗng dịu giọng :
- Chàng đến gần đây một chút được không ?
Bạch y nhân ngập ngừng một lúc rồi đến gần chiếc kiệu.
Thiếu nữ nói:
- Không ngờ có mấy khắc mà chàng tỏ ra lạnh lùng như vậy…
- Cô nương, tôi rất áy náy vì không biết cô nương có mối quan hệ thâm tình với
Hàn Tinh…
- Chàng sao nỡ làm thiếp buồn lòng như vậy ? Hàn Tinh là Hàn Tinh, còn thiếp
là thiếp. Việc chàng đánh Hàn Tinh Tứ Sứ không liên quan gì…
- Nhưng dẫu sao Hàn Tinh với gia đình cô nương có mối quan hệ sâu sắc từ lâu.
Hơn nữa cô nương lại là…bằng hữu của Ôn thiếu chủ.
Thiếu nữ trong kiệu nói:
- Quả thật nhà thiếp và Ôn gia có mối thâm giao. Nhưng đối với thiếp lại không
gần gũi bằng chàng, chàng hiểu lòng thiếp chứ ?
Bạch y nhân thấy tim mình đập rộn lên, nhỏ giọng:
- Đa tạ cô nương !
Thiếu nữ lộ vẻ không hài lòng:
- Sao chàng khách khí vậy chứ ?
Bạch y nhân bối rối không biết trả lời sao.
Thiếu nữ cười hỏi:
- Chắc bây giờ chàng biết hắn là ai rồi chứ ?
- Tôi biết đó là vị thiếu chủ của Hàn Tinh .

- Đúng thế hắn là Ôn Thiếu Khanh, từ nhỏ đã được nuông chiều nên trở thành kẻ
tự cao tự đại, cuồng ngạo thành tính, cậy vào thế lực của gia đình không coi ai ra gì.
- Chẳng trách nào…Ai dạy dỗ được vị thiếu chủ của Hàn Tinh được chứ ?
- Nhưng thiếp không chịu được tính cuồng ngạo của hắn, mặc dù đối với thiếp,
hắn bao giờ cũng hết sức nhún nhường, thậm chí không dám cao giọng, không có vẻ gì
của kẻ trượng phu ngang tàng bảy thước.
Bạch y nhân hỏi:
- Vị đó đối với cô nương trăm nghe trăm thuận như thế là tốt chứ sao ?
- Chàng cho rằng như vậy là tốt ư ?
- Theo tôi thì mọi cô nương đều thích…
Thiếu nữ trong kiệu ngắt lời:
- Không ngờ chàng lại có cách nhìn như vậy. Cho dù không ít cô nương thích một
nam nhân răm rắp nghe lời mình. Nhưng trái lại, thiếp rất có ác cảm với loại người đối
với người khác thì hung tàn bạo ngược nhưng trái lại đối với vài nữ nhân thì nhún
nhường. Thiếp mến mộ những tính cách, có khí khái của bậc đại trượng phu…
- Có lẽ mỗi người có quan niệm khác nhau…
- Đúng thế ! Nhưng thiếp lại kiên trì bảo vệ quan niệm của mình.
Bạch y nhân nín lặng.
Lát sau thiếu nữ trong kiệu chợt hỏi:
- Chàng thấy võ công của Ôn thiếu chủ thế nào ?
Bạch y nhân đáp:
- Hàn Tinh uy chấn thiên hạ, Ôn thiếu chủ có võ học gia truyền uyên thâm tất
nhiên cao hơn người một bậc.
- Hừ ! Cao hơn người một bậc…chàng thực lòng đấy chứ ?
Bạch y nhân bối rối hỏi:
- Ý cô nương…
- Thiếp hỏi chàng, hai người đã động thủ với nhau chưa?
Bạch y nhân vội lắc đầu:
- Chưa mà ! Tôi không thể tùy tiện động thủ với người khác.

Thiếu nữ trong kiệu u oán hỏi:
- Vậy là chàng dối thiếp rồi ! Chàng nỡ nhẫn tâm lừa dối thiếp hay sao ?
- Cô nương ! Tôi nói thật mà…
- Còn nói thật nữa ! Thiếp biết rằng hai người không những từng động thủ mà hắn
đã phải nếm khổ đau, đúng vậy không ?
Bạch y nhân vẫn một mực phủ nhận:
- Cô nương đoán sai rồi !
- Không đâu ! Không ai hiểu tính nết Ôn Thiếu Khanh bằng thiếp, kể cả song thân
hắn ! Nếu hai người còn chưa động thủ và hắn còn chưa nếm qua khổ đau thì sau khi
biết chàng đả thương Hàn Tinh Tứ Sứ, đời nào hắn chịu bỏ qua ? Tuyệt đối không đâu !
Ôn Thiếu Khanh không phải loại người có được lòng vị tha như thế…
Bạch y nhân thấy trong lòng chấn động vì lập luận của đối phương nhưng vẫn cứ
biện bạch:
- Cô nương đã nghe rồi đó, vì hắn tuân phục cô nương…
- Tuy nói thế nhưng trong trường hợp này lại nghiêm trọng hơn. Không phải vì
hắn tuân phục thiếp mà vì biết rõ mình không phải là đối thủ của chàng. Bởi thế mà
lờ đi, lợi dụng đó mà lưu lại chút tình. Chàng có cho là thế không ?
- Cô nương thật sự…tôi không…
- Đến bây giờ chàng vẫn một mực hối cãi ! Chàng sợ gì chứ ? Sợ thiếp trách
chàng hay sợ thiếp hiểu chàng hơn một chút ? Điều thứ nhất không bao giờ xảy ra, còn
việc thứ hai thì chàng không nên thế ! Thiếp coi chàng là người…tri kỷ, chỉ nguyện
thực tâm, chàng nỡ lòng nào đối với thiếp như thế ?
Bạch y nhân lặng thinh.
Thiếu nữ không chịu bỏ qua gặng nói:
- Thế nào ? thiếp không đoán sai chứ ?
Bạch y nhân thở dài:
- Cô nương sao phải khổ thế chứ ? Tại sao nhất định phải…
Thiếu nữ trong kiệu ngắt lời:
- Đừng hỏi thiếp câu đó ! Xin chàng trả lời xem thiếp nói như vậy có

đúng hay
không ?
Bạch y nhân lặng lẽ gật đầu.
Giọng thiếu nữ có phần trách móc:
- Chàng thật là…Sao không thừa nhận trước đi, chờ người ta phải khổ tâm mới
chịu …
- Vì tôi không muốn để ai biết Ôn thiếu chủ từng chịu thiệt thòi bởi người khác…
- Vì sao?
- Cô nương cũng biết việc này rất quan trọng, ảnh hưởng đến uy danh của Hàn
Tinh và Ôn gia…
Thiếu nữ trong kiệu thở dài:
- Thiếp đã nhìn người không nhầm ! Chàng quả là người có tấm lòng nhân hậu và
độ lượng, khí khái hơn người, xứng đáng là bậc đại trượng phu đỉnh thiên lập địa hơn ai
hết ! Ôn Thiếu Khanh không thể sánh được với chàng một chút nhỏ.
- Đa tạ cô nương quá khen…
- Chàng sao lại cứ mãi dùng chữ " đa tạ " để nói với thiếp như vậy? Lần sau nếu
như thế thì thiếp sẽ không thèm nghe đâu…
Bạch y nhân cười bẽn lẽn.
Thiếu nữ hỏi tiếp:
- Chàng hãy kể đi, hai người vì sao mà động thủ ?
- Thực ra ta cũng không có gì lắm, tôi chỉ bức bách nên buộc phải xuất thủ tự vệ.
- Theo thiếp được biết Ôn Thiếu Khanh một khi đã xuất thủ đều ra chiêu sát thủ
tàn độc, chỉ sử dụng tuyệt học của Hàn Tinh, làm sao chàng có thể chống cự lại tuyệt
học đó ?
- Cô nương, có lẽ chỉ do gặp may thôi…
- Chàng lại thế rồi ! Nên biết khiêm tốn là đức tính tốt nhưng nếu quá khiêm tốn
lại trở thành tự ti. Một người không nên kiêu ngạo nhưng cũng không được tự ti…
- Nếu vậy thì nên coi rằng võ học của Hàn Tinh còn chưa thể làm gì được tôi .

- Không những thế hắn còn chịu thiệt thòi trước chàng, đúng vậy không ?
Bạch y nhân gật đầu.
Thiếu nữ hỏi tiếp :
- Hai người đã đánh nhau mấy chiêu?
- Nói cho đúng thì hắn xuất thủ hai chiêu.
- Hai chiêu thế nào?
- Nghe vị thiếu chủ đó nói rằng một chiêu là Tu La Chỉ, chiêu kia là Cấu Hồn
Trảo.
Thiếu nữ trong kiệu kêu lên thất thanh:
- Tu La Chỉ và Cấu Hồn Trảo ư ? Hai loại tuyệt học của Hàn Tinh uy trấn thiên hạ,
đương thế vô địch…sao chàng có thể phá giải nổi ?
- Chẳng lẽ hai chiêu đó lợi hại đến thế ?
Thiếu nữ trong kiệu giải thích:
- Theo thiếp được biết thì trong võ lâm, gần trăm năm nay chỉ có hai vị kỳ nhân
mới có thể phá giải được tuyệt học của Hàn Tinh, vậy mà chàng cũng…
Cô ta chợt dừng lại giữa câu hỏi:
- Chẳng lẽ chàng có quan hệ gì với hai vị đó ?
- Cô nương nói rõ xem đó là hai vị kỳ nhân nào ?
- Một vị danh hiệu là Khô Tâm Hòa Thượng ở Đại Lôi Aâm Tự trong núi Tiểu Hàn
Sơn, còn vị thứ hai là Thiên Ngoại Thần Ma Độc Cô Trường ẩn mình ở Trường Thanh
Cốc thuộc Ai Lao Sơn.
Bạch y nhân nghe nói thì chấn động cả người, nhưng lát sau lắc đầu cười nói:
- Cô nương, tôi chưa từng nghe nói qua vị nào trong hai vị đó cả.
- Hai vị kỳ nhân này, một vị năm mươi năm trước đã tung hoành khắp cõi Trung
Nguyên, uy trùm thiên hạ. Còn vị kia mới được giang hồ biết đến trong năm mươi năm
sau này. Vị thứ nhất là Thiên Ngọai Thần Ma, còn vị thứ hai Khô Tâm Hòa Thượng.
Người ta cho rằng Khô Tâm Hòa Thượng vẫn còn tại thế, còn Thiên Ngọai Thần Ma đã
mấy chục năm nay không nghe tin tức gì, chỉ sợ rằng đã tạ thế từ

lâu.
Bạch y nhân nói:
- Vậy thì đúng rồi, làm sao tôi có thể có quan hệ với hai vị kỳ nhân đó ?
Thiếu nữ vẫn gặng hỏi:
- Thật chàng không có chút quan hệ với họ sao ?
- Tôi vừa nói, ngay cả danh hiệu của họ còn chưa nghe nói đến mà, làm sao có
qun hệ nào với họ được ?
- Nếu vậy sao chàng có thể phá được tuyệt học của Hàn Tinh…
- Thì tôi nói do gặp may mà…
Thiếu nữ nghiêm giọng :
- Không thể có khả năng đó ! Chàng có võ công cao tuyệt nên cũng biết rằng
trong võ học không thể nói tới may mắn mà chỉ do bản lĩnh. Chàng có thể cho thiếp
biết lệnh sư là ai không?
Bạch y nhân đáp:
- Chỉ sợ nói ra cô nương cũng không tin. Tôi chỉ tự mình mò mẫm không có sư
phụ.
Thiếu nữ trong kiệu ngạc nhiên hỏi:
- Không có sư phụ ư ? Mò mẫm thế nào?
- Tôi đã nói qua với cô nương, tôi vốn xuất thân từ một gia đình bần hàn chuyên
nghề nông dân nên từ nhỏ đã thạo việc cày cuốc. Có lần cuốc đất tôi nhặt được một
chiếc hộp nhỏ chìm sâu dưới bùn, mở ra mới thấy bên trong là một pho sách các loại,
ngoài bìa đề chữ Quy Nguyên Chân Kinh…
Thiếu nữ chen lời:
- Chắc đó là một pho bí kiếp võ học .
Bạch y nhân kể tiếp:
- Lúc đầu tôi chưa biết đó là pho bí kiếp võ học, cũng không hiểu nó là thứ gì chỉ
thấy ngoài những dòng chữ khó hiểu còn vẽ rất nhiều hình người đủ mọi tư thế. Thấy
hay hay tôi lén tập những động tác như trong bổn thư đã vẽ sao cho mọi người đừng
biết, lâu dần thành quen và hiểu ra đó là một pho bí kíp võ học. Vì thế

mới nói rằng
mình vô sư mà chỉ tự học.
- Thì ra là thế…Nếu vậy thì đúng là vô sư tự học rồi. Phải coi đó là phúc phần rất
lớn. Cũng là cơ duyên của chàng…Bây giờ chàng vẫn còn giữ pho bí kíp đó không ?
Bạch y nhân đáp:
- Ba năm trước tôi đã đốt nó đi rồi.
Thiếu nữ trong kiệu kinh hãi kêu lên:
- Pho bí kíp quý giá như thế sao chàng lại đốt đi ?
- Cô nương tôi phải làm như thế, vì đó là tuân theo chỉ thị ở trang cuối cùng trong
pho bí kíp đó.
Thiếu nữ à một tiếng hỏi:
- Chỉ thị thế nào ?
- Ở trang cuối có viết mười sáu chữ là “Quy Nguyên Chân Kinh tặng người có
duyên, học xong rồi đốt chớ để lưu truyền”
- Có lẽ người viết ra bí kíp đó sợ nó rơi lạc vào tay ma đạo hoặc sợ tin tức lan
truyền ra sẽ dẫn đến một cuộc tranh đoạt rất dễ phát sinh họa kiếp…Thiếp thấy pho bí
kíp đó là của vị Thiên Ngoại Thần Ma Độc Cô Trường Minh hoặc Khô Tâm Hòa Thượng
Đại Lôi Âm Tự soaïn ra.
Bạch y nhân hỏi:
- Sao có thể thế được ?
Thiếu nữ đáp:
- Bởi vì võ học ký tải trong đó có thể khắc chế được võ học của Hàn Tinh.
- Cô nương sai rồi. Cuối pho sách ghi danh hiệu của người thủ bút là Bao Ngọc
Thư Sinh.
Thiếu nữ ngạc nhiên hỏi:
- Bao Ngọc Thư Sinh ? đó là vị nào mà thiếp chưa từng nghe ai nói đến.
- Có thể là vị kỳ nhân từ mấy trăm năm trước…
Thiếu nữ trong kiệu vẫn tỏ ra nghi hoặc:
- Cũng có thể, những vị tiền bối mấy trăm năm trước thiếp biết không nhiều.

Nhưng dù sao đây nhất định phải là bậc dị nhân, thế nhưng chưa nghe ai nhắc đến kể
cũng lạ.
Bạch y nhân nói:
- Cô nương, có thể vị đó không phải là người hiếu danh, xưa nay từng có nhiều
nhân vật chỉ thích túc ẩn chốn sơn lâm không muốn ai biết.
- Có thể, dù sao…đối việc này không chỉ thiếp mà bất cứ ai cũng đều không tin
chàng có thể tự luyện thành võ học mà không có sư phụ chỉ dạy. Tuy tự học cũng có
thể đạt được một số thành tựu nhưng rất khó chiếm lĩnh được võ học cao tuyệt.
Bạch y nhân thấy trong lòng chấn động nhưng chưa kịp nói thì thiếu nữ đã tiếp:
- Tuy vậy cũng có ngoại lệ. Đó là trường hợp thiên bẩm võ học độc nhất vô nhị.
Xem chàng có thiên tư, lại thông minh chính khí, việc tự thành tuyệt học cũng có khả
năng ..
Bạch y nhân lặng thinh không nói.
Lúc sau thiếu nữ chợt hỏi sang chuyện khác:
- Thôi không bàn đến chuyện này nữa. Xin chàng hãy nói có đúng là lúc chàng
sắp ra khỏi thành có thấy Ôn Phi Khanh giết người mà chạy tới đây hay không ?
Bạch y nhân khẽ gật đầu:
- Đúng thế cô nương.
- Chỉ sợ rằng chàng không lưu ý rằng ở đây cách thành môn khá xa, lại rất vắng
vẻ. Không ai từ cửa thành có thể thấy sự việc diễn ra ở đây.
Bạch y nhân ngẫn ra một lúc mới nói:
- Cô nương…lúc bấy giờ tôi nghe có tiếng kêu…
Thiếu nữ truy vấn:
- Vậy sao chàng không nói từ trước mà nói rằng thấy Ôn Phi Khanh đang giết
người mới chạy tới?
Bạch y nhân biện bạch:
- Bấy giờ tôi nói thế cho qua chuyện mà không giải thích rõ …
Thiếu nữ bỗng thở dài:

- Chàng nói thế là vì chiều theo ý người khác, nhưng đâu biết hắn có suy nghĩ
chút nào đến ân tình đó…Sao chàng không chịu thừa nhận Ôn Thiếu Khanh không
muốn cho chàng ra khỏi thành, sai thuộc hạ dẫn chàng đến đây ?
Bạch y nhân đỏ mặt đáp:
- Cô nương, việc này…
Giọng thiếu nữ trở nên phẫn uất :
- Chàng có nhớ lúc ở Đại Tướng Quốc Tự tôi đã nói rằng bất kỳ ai gây phiền
phức với chàng là đối địch với Lãnh Nguyệt không ? Thế mà Ôn Thiếu Khanh bất chấp
lời cảnh báo đó.
Bạch y nhân yếu ớt nói:
- Cô nương nghĩ oan cho vị đó…
- Thật vậy ư ? Đến giờ mà chàng còn bênh vực cho hắn ư ? Chàng thật là người
hiếm có ! Nếu chàng không có võ học cao cường thì nhất định bị hạ sát bởi Tu La Chỉ
hoặc Cấu Hồn Trảo rồi ! Thế mà chàng vẫn nhất mực bao biện cho hắn, thiếp thật
không hiểu…
- Thế nhưng cô nương thấy đấy, tôi không bị chút thương tích nào…
Thiếu nữ không nén được sự tức giận nói:
- Nếu chàng không được bình yên thì làm sao thiếp chịu để hắn rời khỏi đây?
Mới đến Long Đình xong thì hắn liền biến đâu mất. Lúc đó thiếp không để ý lắm. Mãi
sau đó thiếp mới tỉnh ngộ rằng hắn lén lút truy theo chàng nên vừa lo vừa tức vội vàng
quay về tìm khắp thành Khai Phong cho đến tận đây. Dọc đường thiếp đã quyết định
rằng nếu hắn khiến chàng bị thương, dù rất nhẹ cũng bắt Ôn gia phải trả giá gấp trăm
lần.
Bạch y nhân xúc động nói:
- Ân tình của cô nương, tôi vô cùng cảm kích.
Thiếu nữ tỏ ý không hài lòng:
- Chàng sao thế chứ ? Hết “đa tạ” lại cảm kích…chẳng lẽ chàng không có câu gì

khác hơn sao?
- Cô nương, tôi xin nói câu thật tình. Nếu lỡ tôi làm Ôn thiếu gia bị thương, nhất
định tôi cảm thấy bất an…
- Cho dù thế lại càng hay, có gì mà chàng lại bất an chứ?
Bạch y nhân ngạc nhiên hỏi:
- Cô nương chẳng lẽ…
Thiếu nữ hiểu ngay bên trong tất có ẩn tình liền hỏi:
- Thế nào, Ôn Thiếu Khanh đã nói những gì với chàng ?
Bạch y nhân bối rối trả lời:
- Không…không có gì.
- Rõ ràng chàng không biết nói dối ! Thiếp biết rằng nhất định hắn đã nói gì với
chàng.
Bạch y nhân lắp bắp:
- Cô nương…
Thiếu nữ nói giọng kiên quyết:
- Chàng hãy nói cho thiếp biết hắn đã nói gì với chàng?
Bạch y nhân ngập ngừng một lúc mới nói:
- Y nói rằng cô nương là vị hôn thê của y…
- Thật ư ?
- Đúng thế, cô nương !
- Hắn còn nói gì nữa?
- Y còn muốn tôi không bao giờ được gặp cô nương nữa.
- Hừ chẳng trách nào chàng lạnh nhạt với thiếp như thế, như người xa lạ… Sao
Ôn Thiếu Khanh dám nói như vậy ? Chẳng lẽ chàng tin hắn ?
Bạch y nhân ngạc nhiên hỏi:
- Cô nương chẳng lẽ không đúng như vậy sao ?
- Không đúng !
Bỗng thiếu nữ nghiến răng nói:
- Chàng có thể lên kiệu không ?
Bạch y nhân sững sốt hỏi:
- Cô nương có ý gì ?
- Thiếp muốn cùng chàng đến Long Đình hỏi trước mặt xem hắn dám công nhận
mình đã nói ra câu đó không ?
Bạch y nhân hồ nghi hỏi:
- Chẳng lẽ cô nương không phải là vị hôn thê của hắn?
Thiếu nữ đáp:

- Thiếp không muốn nói gì vào lúc này vì nói ra chưa chắc chàng đã tin, tốt nhất
hãy cùng thiếp đến hỏi hắn…
Bạch y nhân im lặng hồi lâu mới nói:
- Chắc rằng Ôn Thiếu Khanh vì khổ tâm…
Thiếu nữ ngắt lời:
- Khổ tâm gì chứ ? Hắn chỉ là kẻ ti tiện, muốn bôi nhọ thanh danh của thiếp.
Bạch y nhân nhỏ giọng:
- Cô nương….Chẳng qua vì hắn quá nặng lòng với cô nương…
Thiếu nữ quát lên:
- Ngay cả trong việc này chàng cũng bênh hắn ?
- Nhưng cô nương cũng biết yêu không phải là tội lỗi…
Thiếu nữ tức tối đổi giọng:
- Tôi biết ! Nhưng dù sao củng không nên dùng thủ đoạn ti tiện đó ! Tôi cần phải
hỏi rõ. Tiểu Thuý !
Thanh y thiếu nữ có tên Tiểu Thúy lập tức đứng nghiêm đáp:
- Có tỳ nữ !
- Ngươi đến Long Đình bảo Ôn Thiếu Khanh đến đây gặp ta !
Tiểu Thúy dạ một tiếng định đi nhưng Bạch y nhân vội vàng ngăn lại nói:
- Tiểu Thúy cô nương xin chờ một lát.
Tiểu Thúy đành dừng bước mở to mắt nhìn chàng chờ đợi.
Bạch y nhân ngưng mục nhìn vào kiệu nói:
- Cô nương có thể cho tôi nói một câu không ?
Chàng cứ nói:
- Cô nương đã không phải là hôn thê của Ôn Thiếu Khanh thì cần gì…
Thiếu nữ tỏ ra gay gắt:
- Đơn giản thế thôi sao ? Việc đâu dễ dàng thế được ? Lần này thiếp nhất định
cho hắn một bài học để bớt thói đê tiện ngông nghênh đi.
Bạch y nhân ôn tồn nói:
- Cô nương không phải là nữ nhân thế tục thế thì cần gì phải hẹp hòi mà không
tỏ ra khoan dung…
Thiếu nữ ngắt lời:
- Sao chàng không nói thẳng ra là thiếp nhỏ nhen hẹp hòi thiếu lượng bao dung?

- Cái đó thì tôi đâu dám ? Cô nương là bậc giai nhân tuyệt đại, là người xuất thân
từ thế gia….
- Chàng tâng bốc hay nói mỉa thiếp vậy ?
Bạch y nhân khẳng định :
- Trong đáy lòng, tôi cho rằng cô nương là bậc kỳ nữ đương thế duy nhất…
Giọng thiếu nữ trở lại dịu dàng:
- Cái đó thì thiếp không dám đương. Thiếp chỉ là một nữ nhân bình thường không
khác gì mọi người. Thiếp không mảy may quan tâm đến việc người ta đánh giá mình
thế nào, nhưng không thể để chàng coi thiếp là người nhỏ nhen hẹp hòi. Thiếp xin
nghe lời chàng…Tiểu Thúy không cần phải đi nữa !
Tiểu Thúy vội trả lời:
- Xin tuân lệnh, cô nương.
Thiếu nữ lại buông giọng dịu dàng:
- Tối nay nếu không có lời chàng thì thiếp quyết không bỏ qua cho hắn đâu !
Thực ra thiếp cũng muốn tỏ rõ cho chàng thấy rằng ngoài sự giao hảo thâm tình từ lâu,
thiếp chẳng có với Ôn gia quan hệ nào khác.
Bạch y nhân gật đầu :
- Tôi tin cô nương .
- Chỉ cần chàng tin là đủ ! Thực tình đừng nói thiếp không phải là hôn thê của
Ôn Thiếu Khanh mà ngay cả có đúng thế thì cũng theo lời phụ mẫu. Hơn nữa tôi chưa
từng quá môn của Ôn gia thì đâu có ràng buộc gì ai ? Thiếp muốn yêu ai là tùy mình,
hắn không có quyền gì can thiệp.
Bạch y nhân không biết nói gì cho phải.
Thiếu nữ lại nói:
- Chàng đã biết nhà thiếp và Ôn gia đã có mối giao hảo từ lâu. Ôn Thiếu Khanh
là độc nam, còn thiếp là độc nữ. Trưởng bối hai nhà vốn có ý định kết làm thông gia,
cho rằng thiếp và Ôn Thiếu Khanh là một đôi trời định. Nếu thân sự được như định thì

hai nhà trở thành một. Đối nội, mối quan hệ xưa nay càng trở nên mật thiết. Đối ngoại
hai nhà càng tăng uy thế nắm chắc võ lâm trong tay mình, đó là điều hết sức thích hợp
không gì bằng.
Bạch y nhân tiếp lời:
- Đúng thế cô nương, đúng là điều hết sức thích hợp không gì bằng….
- Thế nào, chàng cũng nghĩ thế sao?
Bạch y nhân hiểu mình đã lỡ lời luống cuống nói:
- Cô nương, đó là cảm nghĩ trực giác, phần lớn đều có nhận xét như thế, chẳng lẽ
cô nương…
- Thiếp không nghĩ gì cả, chỉ là không thích và hoàn toàn không muốn thế.
- Cho dù cô nương không muốn nhưng không thể nói rằng không hợp.
Thiếu nữ u uẩn nói:
- Thiếp không tranh biện với chàng nữa, ngoài việc làm người ta đau khổ và
thương tâm, hầu như chàng không biết làm gì khác…
Thấy đối phương không nói gì, thiếu nữ nhẹ giọng tiếp:
- Công bằng mà nói, Ôn gia nhị lão rất quan tâm đến thiếp còn hơn cả nhi tử của
mình, trong thâm tâm đã coi thành con dâu của Ôn gia rồi, thường sai người đến đón về
chơi và giữ lại rất lâu, muốn ở lại bao lâu tùy ý, nhưng thiếp chưa bao giờ nhận lời ở
lại.
Bạch y nhân chợt bật ra:
- Cô nương làm thế khiến Ôn gia nhị lão phải khổ tâm.
Thiếu nữ thở dài nói:
- Chàng chỉ biết kết tội thiếp làm người khác khổ tâm, nhưng lại không biết ai
làm thiếp phải khổ tâm đây ?
Bạch y nhân đành nín lặng.
Thiếu nữ trong kiệu lại thở dài:
- Việc đến nước này…có lẽ đành thế thôi.
Rồi chợt hỏi:

- Chắc bây giờ chàng đã biết thiếp là ai rồi chứ ?
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 5
Ác độc hiểm trá

Bạch y nhân nghe hỏi đến thân thế đối phương, hơi do dự một lát rồi gật đầu nói:
- Cô nương tôi biết rằng cô nương là lệnh ái của Lãnh Nguyệt môn chủ.
Thiếu nữ trong kiệu nói:
- Chàng sai rồi. Thiếp là tôn nữ của chủ nhân Lãnh Nguyệt.
Bạch y nhân ngạc nhiên hỏi:
- Thế nào? Cô nương không phải…
Thiếu nữ ngắt lời:
- Chủ nhân Lãnh Nguyệt môn là bà nội thiếp. Cha mẹ qua đời khi thiếp còn nhỏ,
được bà nội nuôi nấng mà trưởng thành.
- Thế mà tôi cứ tưởng chủ nhân Lãnh Nguyệt chính là lệnh tôn.
Thiếu nữ trong kiệu cười nói:
- Trên giang hồ ai cũng biết chủ nhân của Hàn Tinh nhưng người biết về Lãnh
Nguyệt trừ nội gia và một số người trong Hàn Tinh, ngoại nhân chỉ có mình chàng thôi
đấy.
- Đa tạ cô nương, tôi rất vinh hạnh…
- Vinh hạnh ư ? Có thật vậy không ? Giang hồ đều biết Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt
đều là hung danh, chủ nhân đều là những tên đại ma đầu khiến hắc bạch lưỡng đạo,
chính tà các phái không ai nghe nói đến mà không vỡ mật kinh hồn, chỉ ngậm hận mà
không dám nói. Như thiếp là tôn nữ của chủ nhân Lãnh Nguyệt thì chàng có cách nhìn
nhận thế nào ?
Bạch y nhân đáp:
- Thực tế tôi không thấy ở cô nương có gì đáng sợ.

- Có lẽ đó là do chàng lãng tránh sự thật, nhưng trên thực tế, hẳn là chàng hối
hận vì đã quen biết thiếp. Nhất định sau khi biết rõ thân thế, chàng đã khinh thị và
muốn tránh xa thiếp đúng không ?
- Cô nương nghĩ thế sao?
- Chàng tự trả lời chứ sao lại đùn cho thiếp chứ ? Hay là có gì khó nói?
- Không có gì khó nói cả. Đúng là Lãnh Nguyệt và Hàn Tinh là hai đại ma đầu
đương thế, hung dnah uy hiếp khắp thiên hạ. Giang hồ nghe tiếng đều kinh hồn táng
đởm, nghe phong thanh thì tránh xa, thấy gần thì bỏ chạy. Thế nhưng đó chỉ là chủ
nhân của hai môn phái, còn hậu thế của họ thì vô can.
- Đó là cách nghĩ của chàng ư ?
- Đúng thế cô nương.
- Nhưng sau lưng mọi người đều gọi Ôn Thiếu Khanh là ma tử còn thiếp là ma nữ.
- Tiếng ác là do đời trước tạo ra, hai vị không đáng trách.
- Nhưng thực sự người ta trưởng thành từ trong hoàn cảnh đó ít nhiều cũng nhiễm
thói ác và tà khí…
- Có thể trong chừng mực nào đó do ngoại cảnh tạo ra, còn người ta cơ bản đều là
thiện lương. Nhân chi sơ tính bổn thiện mà.
- Chàng cho rằng bản tính của thiếp cũng thiện lương chứ ?
- Không chỉ cô nương mà bất cứ ai bổn tính ban đầu cũng đều thiện lương cả.
- Nếu nói vậy thì bản tính của Ôn Thiếu Khanh cũng thiện lương hay sao ?
- Đúng thế cô nương
- Còn bà nội thiếp và cha mẹ Ôn Thiếu Khanh thì sao ?
- Cũng không ngoại lệ.
- Xin đa tạ chàng. Thực tình thiếp thấy bà nội không phải là đại ma đầu gì, cũng
không phải là người tàn ác. Thiếp chưa thấy ai hiền từ hơn bà. Chẳng qua lão nhân gia
đau đớn vì mất con, mất dâu nên nhiều khi tính khí thay đổi, tốt xấu tùy lúc. Tuy vậy

lão nhân gia chưa từng giết một người nào. Thiếp không hiểu vì sao người trong giang
hồ đều sợ bà như thế ?
- Cô nương nên biết rằng nhiều khi người trong thế gian miệng lưỡi vô cùng độc
địa và nham hiểm. Đã nhiều người vì thế mà hàm oan đến nỗi thân bại danh liệt, nhà
tan người chết…
Nói tới đó đôi mắt Bạch y nhân chợt hồng lên, ngừng bặt không nói tiếp nữa.
Thiếu nữ trong kiệu không để ý đến biểu hiện khác thường của người đối thoại, tỏ
ý tán đồng:
- Thiếp cũng nghĩ thế. Bởi vậy thiếp không quan tâm đến hung danh ma nữ mà
thế nhân gọi mình.
- Cô nương chỉ cần ngẩng lên không thẹn với trời, cúi xuống không hổ với người
thì dù ai nói gì đâu quan trọng ?
Giọng thiếu nữ cảm động:
- Đa tạ chàng đã chỉ dạy. Từ nay thiếp không cần câu chấp người đời nhìn nhận
mình như thế nào, nhưng thiếp lại rất muốn biết chàng nghĩ sao về mình.
Bạch y nhân nói:
- Tôi không cho rằng cô nương là một ma nữ đáng sợ.
- Thật vậy chứ ?
- Cô nương đã biết rõ tôi, sao phải hỏi câu đó ?
Giọng thiếu nữ trong kiệu bỗng run run :
- Có lời này của chàng là thiếp thấy đủ rồi. Chỉ cần chàng không coi thiếp là ma
nữ, còn thế gian có đàm tiếu thế nào thiếp cũng chẳng cần lưu tâm nữa.
Bạch y nhân im lặng.
Thiếu nữ chợt hỏi:
- Bây giờ chàng biết thiếp không phải là Lãnh Nguyệt rồi chứ ?
- Tôi biết.
- Sao chàng không hỏi thiếp tên gì ? Chẳng lẽ chàng không muốn biết ?
- Vì tôi không chịu nói cho cô nương biết tính danh của mình, vì thế

…
Thiếu nữ ngắt lời:
- Thiếp không so bì chuyện đó. Họ của thiếp là Lệnh Hồ, tên là Dao Cơ.
Bạch y nhân nhắc lại :
- Lệnh Hồ Dao Cơ.
- Đúng thế. Xấu lắm phải không ?
- Không, ngược lại tên đó rất đẹp.
- Thật sao?
- Tôi nói thật mà !
- Chỉ cần chàng cho rằng tên đó không tục là thiếp thấy đủ rồi. Chàng muốn thấy
mặt thiếp không ?
Bạch y nhân phát hoảng nói:
- Cô nương, tôi không dám.
Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi:
- Vì sao không dám ? Hay vì chàng sợ thiếp xấu quá làm chàng ngất xỉu ?
- Cô nương khéo đùa ! Nghe giang hồ truyền ngôn rằng trừ người thân của mình
ra, cô nương chưa lộ diện mục thật của mình cho bất kỳ ai…
- À ra thế…Chàng có nghe nói về thiếp rồi ư ?
- Không giấu gì cô nương, mới bước chân vào giang hồ đã nghe nói về cô nương
rồi.
- Họ nói gì về thiếp ? Tất không ngoài hai chữ ma nữ đúng không ? Đã nói là ma
nữ thì tất chẳng tốt lành gì…
- Đúng là họ gọi cô nương là ma nữ. Nhưng họ còn nói rằng cô nương là một bậc
phong hoa tuyệt đại, diễm mỹ vô song.
- Thật ư ? Không phải vừa xấu vừa dữ như quỉ dạ xoa sao ?
- Tôi không nghe ai nói như vậy cả.
Lệnh Hồ Dao Cơ nói:
- Thế thì lạ thật ! Chưa có ai thấy mặt thiếp, làm sao biết phong hoa tuyệt đại,
diễm mỹ vô song?
- Cái đó thì tôi không biết.
- Còn ý chàng sao ?
Bạch y nhân ngập ngừng một lát rồi trả lời:

- Tôi cũng hoàn toàn có quan niệm như họ.
Lệnh Hồ Dao Cơ cười lanh lảnh:
- Chàng chỉ phỉnh thiếp thôi, làm thiếp rất thất vọng…
- Tôi không có tính đó. Tuy nhiên dù hình thức thế nào đối với tôi không quan
trọng…
- Chàng định nói rằng dù thiếp có xấu như ma hoặc dữ tướng đến thế nào cũng
không để tâm ư ?
- Phải ! Tôi kết giao là bản thân cô nương chứ không phải với dung mạo.
- Nhưng đời thường thích vẻ đẹp và ác cảm với cái xấu mà…
- Đó là chuyện khác, còn kết giao bằng hữu lại là chuyện khác.
Lệnh Hồ Dao Cơ lại hỏi:
- Vậy chàng có biết vì sao ngoài thân nhân ra thiếp không lộ diện trước bất kỳ ai
không ?
- Tôi không biết.
- Chàng có tin rằng ngay cả Ôn nhị lão và Ôn Thiếu Khanh cũng chưa thấy diện
mục thật của thiếp chỉ có bà nội và cha mẹ đã lìa trần…
Bạch y nhân hỏi:
- Cô nương vì sao lại như vậy?
Lệnh Hồ Dao Cơ ngắt lời:
- Thiếp không chịu lộ diện trước mọi người bởi vì đã có lời trọng thệ đối với mình,
không biết chàng có muốn xem mặt thiếp nữa không…
- Lời thề thế nào?
- Chàng muốn biết lời thề đó thế nào không ?
- Tôi không dám hỏi. Nhưng nếu cô nương nguyện ý nói ra…
-…Thì chàng cũng nguyện ý nghe đúng vậy không ?
Bạch y nhân gật đầu.
Lệnh Hồ Dao Cơ nói:
- Tuy nhiên sau khi thiếp nói ra lời thề của mình, không biết chàng còn muốn
xem mặt thiếp nữa không ?
Bạch y nhân ngạc nhiên hỏi:
- Hai việc đó thì quan hệ gì với nhau ?
- Có quan hệ. Nhưng khi đó chàng có nguyện ý xem mặt thiếp thì thiếp không

thể bắt buộc được.
Tuy Lệnh Hồ Dao Cơ cố dấu sự buồn thảm trong câu nói nhưng nó vẫn lộ ra.
Bạch y nhân không muốn thiếu nữ phải phiền lòng liền gật đầu quả quyết nói:
- Cô nương cứ nói lời thề của mình đi. Cho dù thế nào tôi cũng nguyện ý xem mặt
cô nương.
Lệnh Hồ Dao Cơ chứa chan hy vọng hỏi:
- Thật chứ ?
- Những lời nào tôi nói ra đều là sự thật.
- Chàng sẽ không hối hận chứ?
- Có gì mà phải hối hận chứ? Đại trượng phu một lời đã xuất như cửu đỉnh.
Lệnh Hồ Dao Cơ kích động nói:
- Vậy thì thiếp sẽ cho chàng biết. Thiếp thề là chỉ lộ diện mục trước vị hôn phu…
Bạch y nhân sửng sốt.
Lệnh Hồ Dao Cơ nói thêm:
- Lời thề đó có nghĩa là kể từ khi lộ diện mục thật của mình cho một ai, thiếp coi
đó là lời hứa hôn và từ giây phút ấy thiếp đã thuộc về người đó.
Bạch y nhân đứng chết lặng như chôn chân xuống đất.
Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi:
- Chàng nghe rõ rồi chứ ?
Bạch y nhân như sực tỉnh trả lời:
- Nghe rõ rồi…
- Vậy chàng đã hiểu…
- Tôi hiểu, nhưng…
- Chàng không muốn xem mặt thiếp nữa ?
Bạch y nhân ngập ngừng:
- Cô nương…
- Chàng chỉ cần trả lời, có còn nguyện ý thấy mặt thiếp nữa không ?
Bạch y nhân trầm ngâm giây lát rồi trả lời:
- Lời đã nói ra há có thể thay đổi?
- Vậy thì tốt !
Bứa rèm của chiếc kiệu hơi lay động.
Bạch y nhân vội nói:
- Cô nương, tôi còn có lời này…
- Chàng còn muốn nói gì nữa ?

- Tôi thấy cô nương không nên có lời thề đó.
- Vì sao vậy ?
- Đây là việc cực kỳ quan trọng liên quan đến hạnh phúc suốt đời cô nương,
chẳng lẽ đem gắn bó với chỉ một lời thề ? rất có thể…
- Chàng cho như vậy là khinh xuất ư ?
- Tôi rất hiểu hảo ý của cô nương, nhưng chúng ta mới biết nhau…
Lệnh Hồ Dao Cơ ngắt lời:
- Thiếp cho như vậy là đủ !
- Nhưng tôi vẫn thấy có gì khinh xuất…
- Tôi đã lập trọng thệ như vậy rồi, biết làm thế nào ?
- Việc này vô cùng trọng đại xin cô nương suy xét kỹ…
- Thiếp đã suy xét kỹ.
Bạch y nhân định nói thềm thì Lệnh Hồ Dao Cơ đã cướp lời:
- Chàng đừng vì tôi mà nghĩ ngợi, chỉ xin nói một câu có nguyện ý nhìn mặt tôi
nữa không ? Điều này không ai ép buộc được và chàng thay đổi ý định bây giờ vẫn
chưa muộn.
Bạch y nhân cười khổ đáp:
- Cô nương, tôi không còn gì để nói thêm. Nhưng tôi xuất thân từ gia hàn, bản
thân không có gì danh tiếng trên võ lâm, đến nay chỉ một thân một mình không có
được bất cứ thành tựu gì, ngay cả chốn an thân cũng không có. Được cô nương hạ cố
đoái thương đó là kiếp trước tu hành mấy kiếp mới có được, duyên phúc ấy chỉ có trong
ảo mộng mà không nghĩ có thực ngoài đời. Thế nhưng cô nương là tôn nữ của chủ nhân
Lãnh Nguyệt, gia cảnh hiển hách, sự nghiệp to lớn, thanh danh mãn thiên hạ, nếu kết
hợp với một người như tôi, chỉ sợ thân thế không khỏi…
Lệnh Hồ Dao Cơ ngắt lời:
- Thiếp không quan tâm đến sự dị nghị của người đời. Thiếp chọn phu quân cho
mình chứ không phải cho họ. Thực tế thiếp biết rằng chọn chàng là không nhầm.
Chàng hãy biết rằng thiếp không phải là người tùy tiện. Việc hôn nhân hiển nhiên là

việc trọng yếu cả cả đời mình. Không giấu gì chàng trong mấy năm gần đây thiếp đã đi
nhiều nơi để tiếp xúc. Trên võ lâm không thiếu gì nam nhân tuấn mỹ, danh tiếng và
nhiều nhân vật thành tựu. Thế nhưng trong số họ thiếp chưa tìm được ai xứng đáng để
lộ rõ diện mục thực của mình.
Bạch y nhân nói thêm:
- Cô nương, việc hôn nhân có thể không cần mai mối, nhưng ít ra cũng phải được
sự đồng ý của phụ mẫu. Tôi chỉ có một thân một mình không nói làm gì, nhưng cô
nương…
- Bà nội rất yêu thiếp, việc gì cũng chiều ý. Hơn nữa thiếp không phải là nữ nhi
thế tục, không cần câu chấp tục lễ…
- Thế nhưng tôi ngay một chỗ an thân cũng không có, nay đây mai đó, phiêu lưu
bất định còn cô nương từ nhỏ…
Lệnh Hồ Dao Cơ ngắt lời:
- Chàng sợ thiếp quen sống trong hào quang nhung lục không chịu được cực khổ
chứ gì ?
- Sự thực như thế. Tôi vẫn nhớ là lần đầu gặp nhau, cô nương đã nói…
- Dù chưa biết thế nào là cực khổ thiếu thốn nhưng thiếp nguyện ý nếm trãi cùng
chàng và chàng cũng nên nhớ rằng thiếp xuất thân từ một gia đình võ lâm thế gia nên
có chí khí cương nghị của người võ lâm, có dòng máu võ lâm trong huyết quản. Kỳ thực
nếu lấy Oân Thiếu Khanh thì suốt đời thiếp không phải chịu gian khổ thiếu thốn chút
nào. Nhưng không phải vì thế mà có được hạnh phúc. Thiếp nói như vậy là đủ nhiều
rồi, chàng còn muốn hỏi gì thêm nữa?
Bạch y nhân trang trọng nói:
- Cô nương đã nhất quyết như vậy thì tôi không còn gì thêm nữa. Nhưng tôi xin có
một thỉnh cầu. Tôi còn việc chưa hoàn thành, và chưa biết năm nào

tháng nào mới
thực hiện xong, có thể chỉ vài tháng, nhưng cũng có thể năm ba năm…
Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi:
- Chàng có việc gì xin nói cho thiếp biết. Nhà thiếp có nhiều thủ hạ rất có năng
lực, chỉ cần bảo một tiếng…
Bạch y nhân lắc đầu:
- Hảo ý của cô nương tôi xin tâm lĩnh. Nhưng việc này tôi phải tự mình làm
không muốn giao cho bất kỳ ai khác.
- Nhưng sau khi thấy rõ diện mục thực của thiếp rồi, lúc đó hai ta là một, chàng
cần gì phải phân biệt ? chẳng lẽ ngay cả thiếp…
Bạch y nhân vẫn lắc đầu:
- Cô nương cũng không nên…
- Vì sao chứ ? Chàng có làm việc gì cũng nên có người giúp đỡ, ít nhất thiếp cũng
chiếu cố đến việc ăn ở…
Bạch y nhân nói:
- Đa tạ cô nương. Tôi vô cùng cảm kích hảo ý đó, chỉ là việc này tôi phải làm
một mình.
- Thôi được. Chàng đã kiên quyết như vậy thiếp cũng không dám gượng ép nữa.
Nhưng dù chàng có làm việc đó suốt đời, thiếp xin nguyện sẽ chờ chàng suốt đời sẽ
chờ chàng !
- Đa tạ cô nương !
- Chàng đừng nói thế ! Hãy nhờ rằng sau khi thấy mặt thiếp, chàng sẽ không phải
chỉ có một mình. Trong bất cứ trường hợp nào, thiếp vẫn hiện diện trong ý nghĩ và trái
tim chàng, xin chàng hãy vì thiếp mà bảo trọng ! Đừng để thiếp phải mòn mỏi đợi
trông !
Bạch y nhân cảm động trả lời:
- Tôi biết. Cô nương cũng xin bảo trọng.
- Đương nhiên thiếp cũng bảo trọng vì chàng, lúc đó thiếp không còn là một cá

nhân nữa. Chờ khi chàng trở lại đón thiếp, nhất định lúc đó chàng không muốn thấy
một tấm thân tiều tụy đúng không ?
Bạch y nhân định nói lời thật tha thiết nồng hậu, một lời biết ơn nhưng cổ họng
bỗng tắc nghẹn lại nói không ra lời.
Giọng Lệnh Hồ Dao Cơ tha thiết:
- Thôi, thiếp biết giờ đây có nói bao nhiêu cũng không hết lời, bây giờ thiếp
xuống kiệu đây.
Bạch y nhân như thấy toàn thân run lên, đầu cúi thấp.
Ngay cả chủ nhân Hàn Tinh chàng đều không sợ, vậy mà lúc này chàng thật
hoảng sợ.
Lệnh Hồ Dao Cơ chợt nói:
- À…quên mất ! Chỉ lát nữa thiếp sẽ thành người của chàng. Vậy mà đến lúc này
ngay đến cả tên chàng còn chưa cho thiếp biết, bây giờ chàng có thể cho thiếp biết tên
mình rồi chứ ?
Bạch y nhân ngập ngừng giây lát rồi ngẩng phắt lên cả quyết nói:
- Cô nương, tôi tên là Lý Tồn Hiếu.
- Lý Tồn Hiếu ?
- Đúng thế cô nương.
- Đó là tên thật của chàng chứ ?
- Cô nương, tôi đã nói rằng lời nào mình nói ra đều là sự thật. Nếu không tôi đã
không nói.
Thực ra đã có vài việc chàng đã không nói thật, nhưng đó là bất đắc dĩ, và những
chuyện đó cũng đáng được lượng thứ.
Lệnh Hồ Dao Cơ cười nói:
-Vậy là thiếp đã biết tên chàng, thật là một chuyện không dễ dàng.
Lý Tồn Hiếu chưa kịp đáp lời thì đã thấy rèm kiệu lay động.
Chàng lại vội vàng cúi thấp đầu xuống, nhưng lại đột nhiên ngẩng phát lên nhìn
thẳng vào kiệu nói:
- Cô nương, có người đến.
Rèm kiệu chưa kịp vén lên đã hạ ngay xuống.
Lệnh Hồ Dao Cơ thốt hỏi:

- Ai vậy ?
Tiểu Thúy nhìn theo ánh mắt Lý Tồn Hiếu chợt kêu lên:
- Cô nương, bảy ngôi Hàn Tinh, đó là chủ nhân của Hàn Tinh rồi…
Đúng thế !
Nơi xa giữa dạ không có bảy đốm sáng lạnh hình sao bắc đẩu đang tiến đến
nhanh.
Lát sau đã có thể nhận ra bóng người loáng thoáng.
Tiểu thúy lo lắng nói:
- Đúng thế cô nương. Họ gồm chủ nhân Hàn Tinh, Ôn phu nhân, Ôn thiếu chủ,
Hàn Tinh Tứ Sứ, Ngân Y Bát Vệ và một người khác nữa…
Dưới ánh trăng có thể nhận thấy rõ hai chiếc kiệu đi đầu do bốn tên hắc y đại
hán khiêng mỗi chiếc, trên kiệu có hai người đều bận ngân y, mặt che một tấm the
mỏng không rõ diện mục nhưng cũng xác định là một nam một nữ.
Nam nhân bận ngân y may theo kiểu đạo, dáng vẻ uy nghi.
Nữ nhân hoa lệ quí phái, búi tóc cao, trang sức đầy người, mới trông cũng biết
không phải thường nhân.
Hai bên kiệu, ngoài ngân y thiếu niên Ôn Thiếu Khanh còn có một thanh y thiếu
niên khác, dung mạo rất tuấn mỹ.
Sau kiệu là Hàn Tinh Tứ Sứ uy chấn võ lâm, còn thêm tám người khác bận ngân
bào, dáng bộ và mặt mũi đều kỳ hình dị tướng.
Đoàn người đi thẳng về hướng tiểu đình.
Lý Tồn Hiếu chừng như đã đoán được phần nào sự việc, chỉ nhíu mày.
Bấy giờ chiếc kiệu đi đầu chỉ cách chưa tới mười trượng đột nhiên từ không trung
bảy ngôi sao lao vút xuống lọt cả vào trong túi đạo nhân ngồi trên kiệu đầu.
Có điều đặc biệt là vị đạo nhân không hề cử động, vậy mà sao những ngôi sao rơi
ngay vào túi được ?
Hai chiếc kiệu tiến thêm chừng bốn trượng thì đạo nhân đưa tay ra hiệu dừng lại.
Kiệu dừng lại nhưng vẫn không được đặt xuống đất.

Tiểu Thúy thấp giọng:
- Cô nương, họ đã đến.
- Ta thấy rồi.
Đột nhiên chiếc kiệu của Lệnh Hồ Dao Cơ được vén rèm cửa lên, mắt mọi người
như được chói sáng.
Từ trong kiệu một thiếu nữ bận y phục màu vàng theo lối cung nhân vô cùng xinh
đẹp, dáng ủy mỵ thong thả bước ra.
Lời đồn trên giang hồ không sai.
Quả thiếu nữ là vị phong hoa tuyệt đại, diễm mỹ vô song, với mi mục như nét vẽ,
sống mũi thẳng, đôi môi hồng như đoá anh đào, băng cơ ngọc cốt, có vẻ gì đó chinh
phục người ta khiến không ai dám kháng cự mệnh lệnh từ đôi môi hồng đó phát ra.
Nói rằng giai nhân nghiêng nước nghiêng thành quả không ngoa !
Lý Tồn Hiếu chợt thấy trong lòng chấn động vội cúi mặt xuống, vô cùng bối rối
khó xử, như bị một luồng điện chạy qua người.
Lệnh Hồ Dao Cơ xuống kiệu xong đến trước Lý Tồn Hiếu miệng nhoẽn cười hết
sức ngọt ngào nhỏ giọng nói :
- Chàng đừng lo đây còn chưa phải là diện mục thật của thiếp.
Nói xong hướng sang hai chiếc kiệu tiến thêm mấy bước.
Có tiếng thán phục cất lên:
- Lệnh Hồ cô nương thật là bậc quốc sắc thiên hương, so với lời đồn còn mỹ lệ
hơn nhiều.
Lời đó phát ra từ miệng thanh y thiếu niên tuấn mỹ. Y vừa nói vừa há hốc miệng
ra nhìn.
Trên mặt Ôn Thiếu Khanh hiện nụ cười đắc ý, nhưng khi ánh mắt bắt gặp Lý Tồn
Hiếu thì đột nhiên nụ cười vụt tắt, thay vào đó là sự ghen tỵ và thâm độc
Lệnh Hồ Dao Cơ không thèm nhìn hắn hướng tới hai người trên kiệu nói:
- Điệt nữ không biết bá phụ và bá mẫu đến nên chậm bước nghinh tiếp.

Ngân y thiếu phụ đưa cao bàn tay trắng muốt ngọt ngào nói:
- Người trong nhà cần gì phải đa lễ ? Nào, Dao Cơ, hãy đến gần bá mẫu đi nào.
Cả giọng nói và ý tứ đều mười phân thân thiết.
Lệnh Hồ Dao Cơ cúi mình đáp:
- Điệt nữ còn có vị bằng hữu ở đây. Bá mẫu có gì sai bảo, xin cứ…
Ôn Thiếu Khanh chợt hậm hực chen lời :
- Mẹ, con nói có sai đâu ?
Ngân y thiếu phụ mắng ngay:
- Đừng lắm lời ! Ta không tin Dao Cơ muội muội của ngươi là giống nữ nhi như
thế…
Rồi quay sang nhìn Lệnh Hồ Dao Cơ, giọng dịu dàng như trước:
- Bá phụ và bá mẫu không có việc gì đâu, chỉ muốn gặp con một chút. Nên biết
đã nửa ngày không gặp con…
Lệnh Hồ Dao Cơ đáp:
- Điệt nữ chưa kịp bái biệt mà đi, biết rằng mình thất lễ, nhưng do chuyện bất
đắc dĩ, xin bá mẫu lượng thứ.
Ngân y thiếu phụ gạt đi:
- Người trong nhà nói gì thất lễ, nói gì lượng thứ ? Sau này con đừng nói thế nữa.
Nào đến đây bá mẫu nhìn con một chút .
- Bá mẫu đã có lệnh, điệt nữ đâu dám không tuân? Nhưng bây giờ điệt nữ còn có
vị bằng hữu ở đây…
Ngân y thiếu phụ cười ngắt lời:
- Bá mẫu thấy vị bằng hữu của con rồi. Nhưng con đến đây một lát có sao đâu ?
Lệnh Hồ Dao Cơ nhíu mày nói:
- Xin tha tội cho điệt nữ cả gan, nhưng không biết bá phụ và bá mẫu đến đây với
mục đích…
Ngân y đạo nhân chợt cao giọng hỏi:
- Dao Cơ, ngươi thật muốn biết mục đích của ta và bá mẫu ngươi tời đây làm gì ?
Giọng nói âm trầm, ẩn chứa uy lực kinh nhân
Lệnh Hồ Dao Cơ vẫn đứng đường hoàng, bình tĩnh đáp:
- Điệt nhi thấy rằng cả bá phụ và bá mẫu cùng xuất mã, tất không

phải chuyện
bình thường
- Ngươi đoán không sai ! Ta và bá mẫu ngươi cùng xuất mã là việc hiếm thấy.
Nghe nói ngươi kết giao với một vị bằng hữu mới phi phàm nên đến xem
Lệnh Hồ Dao Cơ nói:
- Bá phụ mẫu quá coi trọng làm điệt nhi bất an quá ! Nay vị bằng hữu đó ở đây,
bá phụ và bá mẫu cứ xem.
Ngân y đạo nhân nói :
- Ta thấy rõ rồi. Nhãn quan ngươi không kém, vị bằng hữu của ngươi cốt cách thật
phi phàm.
- Đa tạ bá phụ quá khen.
Ngân y đạo nhân nói tiếp:
- Tuy rằng cốt cách bất phàm nhưng hắn đả thương Hàn Tinh Tứ Sứ làm tổn
thương đến uy danh Hàn Tinh ta…
Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi:
- Nếu vậy bá phụ đến đây là để hỏi tội ?
Ngân y đạo nhân đáp:
- Ngươi biết đó, Hàn Tinh đến đâu là không ai dám kháng cự. Thủ hạ của ta đã
bao giờ chịu nhục trước người khác đâu ?
- Bá phụ đã tìm hiểu nguyên nhân chưa ?
Ngân y đạo nhân lắc đầu:
- Ta không cần biết đến nguyên nhân thế nào, chỉ biết ngươi của Hàn Tinh không
thể bị người khi hiếp.
- Nếu vậy điệt nữ xin khẩn cầu bá phụ hãy lượng tình định nhi mà bỏ qua cho vị
bằng hữu đó…
- Dao Cơ việc này liên quan đến uy danh của Hàn Tinh. Nếu ta tha cho hắn thì
sau này Hàn Tinh đến đâu còn ai tuân phục nữa ?
Ngân y phụ nhân chợt chen lời:
- Ông sao thế ? hai nhà có mối thâm giao mấy chục năm nay, Dao Cơ cũng như
con ruột chúng ta, làm sao ông lại không lượng tình cho nó lần này

chứ ?
- Ta không phải là không lượng tình Dao Cơ, nhưng bà cũng biết đó. Bấy lâu nay
Hàn Tinh đi đến đâu không ai dám bất tuân. Thế mà nay…
Ngân y phụ nhân ngắt lời:
- Tôi biết. Nhưng Dao Cơ là người của chúng ta. Bằng hữu của nó cũng là bằng
hữu của chúng ta, cũng đều là người nhà cả. Ai lại gây khó khăn cho người nhà.
Chuyện đó truyền xuất ra giang hồ thì ông cũng chẳng vinh quang gì lắm đâu.
Ngân y đạo nhân sốt ruột khoát tay:
- Việc này bà đừng can thiệp vào thì hơn.
- Tôi phải can thiệp ! Sao lại không chứ ? Dao Cơ đối với tôi như con đẻ, vậy
bằng hữu của nó không ai được động vào. Những việc khác tôi để mặc ông xử lý nhưng
riêng việc này thì không. Tôi xin nhắc lại, ai dám động đến vị bằng hữu của Dao Cơ thì
đừng trách tôi trở mặt tuyệt tình.
Ngân y đạo nhân đập mạnh tay xuống kiệu quát lên:
- Bà thật hồ đồ !
Nhưng đột nhiên hạ giọng:
- Muốn ta tha cho nó cũng được nhưng Dao Cơ phải chấp nhận hai điều kiện…
Đó là ta coi như nể tình Dao Cơ mà nhường nhịn lắm rồi…
Ngân y thiếu phụ vội nói:
- Ông nói đi ! Tôi sẽ đại diện Dao Cơ làm chủ việc này…
Ngân y đạo nhân nói:
- Thứ nhất Dao Cơ phải lập tức theo chúng ta….
Ngân y phụ nhân cười nói:
- Ông thật là…điều kiện đó còn nói gì ? Dao Cơ không đi cùng chúng ta thì còn đi
đâu ? Ta đại biểu cho Dao Cơ chấp nhận, còn điều kiện thứ hai ?
- Từ nay trở đi, Dao Cơ không được đi lại với tên bằng hữu này và hắn cũng
không được tìm gặp Dao Cơ. Nếu không sẽ không được may mắn như lần này đâu…
Ngân y thiếu phụ vội nói:
- Điều kiện này hơi ép một chút đấy. Ông quá lạm quyền rồi. Việc

Dao Cơ kết
giao bằng hữu có gì quan trọng? Nữ hài tử phải có quyền tìm bạn tri kỷ chứ ?
Ngân y đạo nhân lạnh giọng:
- Đừng lắm lời ! Hắn đã thương Hàn Tinh Tứ Sứ mà ta chỉ hạn chế cho Dao Cơ
không được đi lại với hắn, như thế là phúc tổ nhà hắn rồi. Trong hai điều kiện này, chỉ
cần một điều không được…
Ngân y phụ nhân ngắt lời :
- Ông uy hiếp Dao Cơ đó ư ? Thôi được, điều kiện cũng không có gì lớn. Tôi đại
diện cho Dao Cơ chấp nhận là được.
Rồi quay sang Lệnh Hồ Dao Cơ dịu dàng nói:
- Dao Cơ, không việc gì đâu ! Có bá mẫu ở đây thì không ai dám làm khó vị bằng
hữu của con. Nào lại đây với bá mẫu.
Lệnh Hồ Dao Cơ từ nãy vẫn yên lặng theo dõi câu chuyện, bây giờ chợt cười nói:
- Được bá mẫu ưu ái như thế, điệt nữ muôn phần cảm kích. Thế nhưng cả hai
điều kiện mà bá phụ vừa nêu ra, điệt nữ không thể đáp ứng điều kiện nào cả.
Nụ cười đắc ý của Ôn Thiếu Khanh vừa nở ra đã vụt tắt, mặt hắn tái hẳn đi.
Ngân y đạo nhân mở to mắt ngồi thẳng người lên.
Phụ nhân ngạc nhiên hỏi:
- Thế nào, Dao Cơ…bá mẫu vừa rồi đã thay con…
- Điệt nữ rất cảm kích sự ưu ái của bá mẫu…
- Con đã biết bá mẫu ưu ái con thì nên…
Lệnh Hồ Dao Cơ lắc đầu:
- Không phải điệt nữ không theo bá mẫu quay về, nhưng trước hết điệt nữ muốn
về thăm bà nội.
- À…vậy là con muốn về thăm nhà. Con lớn như thế rồi mà vẫn nhớ bà nội đến
thế sao? Thế này nha, bây giờ con hãy theo chúng ta về Long Đình rồi sáng mai bá mẫu
sẽ đưa con trở về.
- Đa tạ bá mẫu, nhưng không thể thế được. Điệt nhi muốn nói với vị

bằng hữu vài
câu rồi đi.
Ngân y phụ nhân hỏi:
- Nhưng tại sao con cứ đứng đó hoài mà không chịu tới đây với bá mẫu ?
- Điệt nữ đã nói, vì có vị bằng hữu ở đây…
- Nhưng thế thì có sao đâu chứ ?
Lệnh Hồ Dao Cơ liền cảnh giác nói:
- Vì sao bá mẫu cần điệt nữ bước sang bên đó chứ ?
Ngân y đạo nhân chợt đanh giọng nói:
- Muốn sang thì sang chứ sao cứ hỏi lôi thôi ?
Lệnh Hồ Dao Cơ lắc đầu cương quyết:
- Vậy bá phụ xin thứ lỗi, điệt nữ không thể tòng mệnh.
Ngân y đạo nhân vỗ kiệu quát to:
- To gan !
Ngân y phụ nhân trừng mắt nói :
- Ông sao thế ? Dám uy hiếp hài nữ của tôi sao ? Đối với ai thì được, nhưng với
Dao Cơ thì không được đâu.
Rồi quay sang Lệnh Hồ Dao Cơ dịu giọng:
- Dao Cơ bá mẫu không ép con nữa. Con không muốn tới đây thì thôi vậy. Chỉ là
bá mẫu muốn nói tới hai điều kiện…
Lệnh Hồ Dao Cơ lắc đầu cương quyết :
- Bá mẫu lượng thứ, điệt nữ không thể đáp ứng.
Đạo nhân chỉ tay vào Lệnh Hồ Dao Cơ tức giận gầm lên :
- Ngươi nghe xem…
Ngân y phụ nhân ngắt lời:
- Hài nữ là của tôi, hãy để tôi xử lý. Khi nào không được thì ông can thiệp cũng
không muộn.
Lại quay sang Lệnh Hồ Dao Cơ:
- Con thật là…Sao nhất định cần phải theo hắn…
- Nhưng vì sao tôi lại không được đi lại với chàng chứ ?
- Con cũng biết đấy. Hắn sỉ nhục Hàn Tinh Tứ Sứ…
- Nhưng tôi biết trong việc này chàng không có lỗi.
- Hài tử, Hàn Tinh Tứ Sứ là người của chúng ta mà !
- Theo điệt nữ thì xưa nay bá mẫu xem người xét việc như một bậc hiền minh mà?
- Cho dù thế nào thì con cũng đừng nhẫn tâm để bá mẫu đau lòng,

hài tử…
- Bá mẫu sao lại nói thế ? Chẳng lã việc con kết giao bằng hữu cũng làm cho bá
mẫu đau lòng ?
Ngân y phụ nhân làm như không nghe lời châm biếm của Lệnh Hồ Dao Cơ, nói:
- Dao Cơ, người như con thì lo gì thiếu bằng hữu ?
Lệnh Hồ Dao Cơ nghiêm giọng:
- Bá mẫu cho phép điệt nữ bạo gan nói câu này. Điệt nữ chỉ cần một vị bằng hữu
duy nhất mà mình ngưỡng mộ và khâm phục.
Ngân y thiếu phụ à lên một tiếng:
- Con đánh giá cao như thế mà sao bá mẫu không thấy…
Lệnh Hồ Dao Cơ ngắt lời :
- Bá mẫu là bá mẫu, con là con. Mỗi người có một cách nhìn nhận riêng…
Ngân y thiếu phụ bỗng trầm giọng:
- Nói thế là con nhất định không chịu đáp ứng điều kiện mà bá phụ đề ra ?
- Chính thế xin bá phụ lượng thứ.
- Dao Cơ, bá phụ và ta coi con như con ruột của mình…
- Điệt nữ biết và rất cảm kích điều đó. Nhưng điệt nữ thấy rằng hai vị nhân gia
không nên can thiệp quá sâu vào chuyện riêng của điệt nữ như vậy.
- Dao Cơ, không phải thế. Chẳng qua là bá phụ bá mẫu lo lắng cho con. Con và
vị bằng hữu này mới quen nhau mới chưa tới nữa ngày. Người trong võ lâm tâm địa
hiểm ác, con lại xuất thân từ thế gia. Nếu lỡ ra…Aøi ! Dao Cơ, con là thiếu nữ thông
minh tất hiểu ý bá mẫu.
- Điệt nữ hiểu. Việc này xin bá mẫu yên tâm. Điệt nữ không còn nhỏ dại gì, việc
xem người xét việc con còn có chút tự tin, ai tốt ai xấu vẫn phân biệt được.
Ngân y phụ nhân hỏi:
- Nhưng con đã biết rõ về gia thế và xuất thân của hắn thế nào không ?
- Chàng xuất thân từ một gia đình bần hàn.
Thanh y thiếu niên tuấn mỹ chợt cười lên hô hô hai tiếng.

Trên mặt Ôn Thiếu Khanh chợt hiện nụ cười châm biếm.
Ngân y đạo nhân cũng hừ một tiếng.
Ngân y phụ nhân ngắt lời:
- Dao Cơ, sao con không nghĩ đến bản thân, nghĩ đến những lời đàm tiếu của thế
nhân…
Lệnh Hồ Dao Cơ ngắt lời:
- Bá mẫu, tôi không muốn nghĩ gì cả. Anh hùng bất luận xuất thân thế nào. Con
người chỉ phân biệt bằng sự tốt xấu. Cho dù người ta xuất thân từ gia cảnh bần hàn
nhưng vẫn có lòng nghĩa hiệp chính khí thì còn hơn những kẻ ỷ vào gia nghiệp bề thế
của tiền nhân mà chỉ gây hại cho đời…
Ôn Thiếu Khanh biến sắc rít lên :
- Cô nói ai…
Ngân y phụ nhân quát:
- Không được vô lễ, lui ra !
Ôn Thiếu Khanh đành cúi đầu lùi lại.
Ngân y phụ nhân nhìn Lệnh Hồ Dao Cơ thấp giọng:
- Dao Cơ, Thiếu Khanh có gì không phải…
- Bá mẫu minh giám. Điệt nhi không nói Thiếu Khanh có gì không tốt chỉ là hai
người không hợp nhau.
- Bá mẫu thấy đó chỉ là tạm thời. Tuổi trẻ tính khí thường chưa được chính chắn.
Khi tiếp xúc với nhau rất khó tránh những va chạm. Chính ta và bá phụ con ngày xưa
cũng thế, lâu dần…
- Bá mẫu cho phép điệt nhi được nói một câu, về tình cảm hoàn toàn được tự
nguyện, không thể gượng ép. Bá mẫu là bậc hiền minh chắc biết rằng…
- Nói thế chắc con đối với vị bằng hữu của con…
Lệnh Hồ Dao Cơ khẳng khái nói:
- Việc đó điệt nhi không phủ nhận.
- Vậy là con đã có ý định…
- Quả thật điệt nữ đã có ý định.
- Con đã bẩm lại với bà nội chưa ! Và tự mình đã suy nghĩ kỹ…
- Điệt nữ sẽ bẩm lại với bà nội nhưng không cần suy xét gì thêm. Chỉ

cần tự xét
thấy mình làm đúng là được .
Ngân y phụ nhân run giọng:
- Dao Cơ…con…ngươi…Hai nhà giao tình mấy chục năm thế mà ngươi không
đếm xía đến. Vậy thì ta cũng không thể ngăn cản gì được nữa, và cũng không thể can
thiệp vào…
Ngân y đạo nhân đanh giọng:
- Bây giờ đến lượt ta ! Việc hai nhà thâm giao xưa nay, vợ chồng ta sẽ thanh thế
cho phụ mẫu ngươi. Đối với kẻ gàn bướng, bại hoại môn phong ta không thể không can
thiệp ! Nếu không ta cũng sẽ có lỗi với bà nội ngươi !
Lệnh Hồ Dao Cơ rắn giọng hỏi:
- Bá phụ nói ai gàn bướng, bại hoại môn phong ?
- Ngươi !
- Tôi tôn trọng bá phụ là trưởng bối xin bá phụ hãy biết tự trọng !
Ngân y đạo nhân giận tái mặt, hổn hển nói không ra hơi:
- Ngươi…ngươi…chúng bay đâu !
Ngân y phụ nhân chợt xua tay nói:
- Khoan đã !
Rồi quay sang Lệnh Hồ Dao Cơ:
- Dao Cơ, con chẳng lẽ nhẫn tâm đành để mối thâm tình của hai nhà được vui
đắp trong nhiều thế hệ nay tan vỡ trong một ngày ?
- Bá mẫu minh giám, không phải lỗi do điệt nhi.
- Thôi được. Bất kể ai sai, nhưng việc hôm nay bá mẫu không thể nhẫn nại hơn,
không thể nhường nhịn con được !
- Vậy bá mẫu cứ làm theo ý mình !
Từ tấm mạng của ngân y phụ nhân thấy ánh mắt sắc lạnh long lên. Bà ta gằn giọng:
- Được lắm ! Hai nhà từ đây tuyệt giao ! Hôm nay ta sẽ không đụng đến bằng hữu
của ngươi, nhưng lần khác thì không được vậy đâu ! Nay ta đưa ngươi về trả cho bà nội
ngươi !
Rồi vung bàn tay trắng nõn lên, một tia sáng trắng bay về phía Lệnh Hồ Dao Cơ.

Thiếu nữ đưa bàn tay lên đón lấy, đó là chiếc vòng bạc dát ngọc rất đẹp.
Cô ta ngập ngừng hỏi:
- Đây là…
Ngân y phu nhân ngắt lời:
- Trong vòng có một mảnh giấy, đó là lời phó thác năm xưa của bà nội ngươi gửi
gắm ngươi cho ta. Ngươi cứ mở xem thì biết !
Lệnh Hồ Dao Cơ dùng móng tay khéo léo mở chiếc vòng làm nó tách đôi ra,
nhưng bên trong đâu có mảnh giấy nào !
Nàng ngước mắt lên định hỏi, không ngờ cảm thấy toàn thân run bắn gục ngã
xuống.
Lý Tồn Hiếu kinh hãi muốn động thì Ngân y phụ nhân cười khanh khách một
tràng rồi đưa tay ra hiệu.
Lập tức Thanh y thiếu niên và Ôn Thiếu Khanh sấn tới chặn trước mặt chàng,
tiếp đó Hàn Tinh Tứ Sứ nhanh như chớp ôm thốc Lệnh Hồ Dao Cơ đặt vào kiệu bên
cạnh ngân y phụ nhân.
Tiểu Thúy biến sắc la lên:
- Ôn phu nhân, làm sao thế ?
Ngân y phụ nhân cười nói:
- Tiểu Thúy đừng sợ ! Dao Cơ tính ương bướng, bất đắc dĩ ta phải làm thế mới đưa
được nó về cho bà nội chứ không có ác ý gì đâu. Ngươi gọi mấy tên khiêng kiệu theo
chúng ta về !
Dứt lời khoát tay ra hiệu.
Tám tên đại hán khiêng hai chiếc kiệu, trên đó gồm ngân y đạo nhân, ôn phu
nhân và Lệnh Hồ Dao Cơ, có thêm Hàn Tinh Tứ Sứ hộ tống đi nhanh khỏi tiểu đình.
Tiểu Thúy hiểu rằng mình không thể giúp gì cho Lý Tồn Hiếu đành ra lệnh cho
bốn tên trang hán khiêng kiệu đuổi theo Lệnh Hồ Dao Cơ.
Lý Tồn Hiếu sốt ruột định lao mình đuổi theo.
Thanh y thiếu niên tuấn mỹ quát:

- Đứng lại ! Ôn phu nhân đưa con dâu mình đi, việc đó liên quan gì đến ngươi ?
- Lệnh Hồ cô nương không phải là con dâu của Ôn gia.
- Nhưng hai nhà thâm giao mấy chục năm, so với ngươi gần gũi hơn nhiều.
Lý Tồn Hiếu thấy hai chiếc kiệu đã đi xa mười mấy trượng, không muốn tranh cãi
liền nhún mình lao vút lên, thế nhưng Thanh y thiếu niên và Ôn Thiếu Khanh đã liệu
trước, xông tới chặn trước mặt.
Lý Tồn Hiếu đổi hướng một lần nữa lao đi.
Thanh y thiếu niên tuấn mỹ cười nhạt một tiếng, phất hai ống tay áo nhằm lưng
chàng phất tới.
Thấy cuồng phong ập tới sau lưng, Lý Tồn Hiếu đành xuất đơn chưởng đánh ập
lại.
Hai luồng kình lực tiếp nhau, tiêu thất vô ảnh vô hình.
Ôn Thiếu Khanh không bỏ lỡ cơ hội, vội phóng chỉ điểm tới. Đồng thời tám tên
quái nhân Ngân Y Bát Vệ cũng xông lên vây lấy Lý Tồn Hiếu.
Chàng đành xuất chỉ điểm tới một tên quái nhân lao tới gần, đồng thời hữu
chưởng đánh bật lại ngăn chỉ phong của Ôn Thiếu Khanh điểm thẳng vào hậu tâm
mình.
Chưởng chỉ tiếp nhau, cả Ôn Thiếu Khanh lẫn Lý Tồn Hiếu cùng đáp xuống đất.
Một tên quái nhân trong Ngân Y bát vệ kêu lên một tiếng sầu muộn đổ ập xuống.
Thanh y thiếu niên bước lên cười nhạt nói:
- Chẳng trách nào Lệnh Hồ cô nương sũng ái ngươi như thế, hóa ra thân thủ ngươi
chẳng tầm thường ! Tiếc rằng hôm nay…
Dừng lại một lát, chợt hỏi:
- Ta hỏi câu này, Lệnh Hồ cô nương nặng lòng với ngươi như thế, ngươi có định
lấy cô ta làm vợ không ?
Lý Tồn Hiếu lãnh đạm trả lời:
- Ta không định gì cả.

- Sao thế ?
- Ta không dám kỳ vọng.
- Ngươi cho rằng không xứng với cô ta hay sợ không đủ sức cung ứng mọi tiện
nghi sinh hoạt cho cô ấy ?
- Cả hai đều có.
- Thế là phải. Nhưng đã thế sao ngươi còn can thiệp vào ?
- Ta không muốn lệnh Hồ cô nương bị người khác dùng số đông để cưỡng bức.
- Sao lại bảo cưỡng bức? Ngươi không nghe Ôn phu nhân bảo đưa cô ta về cho
Lệnh Hồ lão thái thái quản giáo là gì ? Hai nhà thâm giao, có quyền làm như thế. Hơn
nữa Lãnh Nguyệt môn còn thủ hạ ở đây mà họ chưa quản đến thì ngươi đuổi theo làm
gì chứ ?
Lý Tồn Hiếu không biết đối đáp thế nào, trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi quay
mình định bỏ đi.
Thanh y thiếu niên tuấn mỹ cười hỏi:
- Ngươi định đi đâu ?
- Ngươi nói đúng ta không nên can thiệp vào chuyện của họ.
- Thế ngươi định đi đâu ?
- Đã không còn việc gì thì ở lại đây làm gì?
Thanh y thiếu niên nhìn Ôn Thiếu Khanh cười hỏi:
- Thiếu Khanh huynh có định để cho hắn đi không ?
- Hắn không quản đến việc này nữa là quá tốt rồi. Chỉ là…sợ rằng Dao Cơ không
chịu tử tâm cho…
- Ý huynh là…
Ôn Thiếu Khanh cười nham hiểm:
- Đương nhiên là phải làm sao cho cô ta không còn lý do nào mà hy vọng vào
hắn nữa.
Thanh y thiếu niên gật đầu nói:
- Huynh đã muốn thế thì tiểu đệ phải chiều ý vậy...
Rồi quay sang Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Thiếu Khanh huynh nói thế ngươi hiểu ý chứ ?
Lý Tồn Hiếu lạnh lùng đáp:
- Ta không hiểu.

- Hô hô ! Xem ngươi có vẻ là người thông minh, sao cả việc đó cũng không hiểu ?
Ý Thiếu Khanh huynh là để cho Lệnh Hồ cô nương tử tâm đối với ngươi, cũng có nghĩa
là buộc ngươi phải ở đây…Ngươi bây giờ chắc hiểu rồi chứ ?
- Ta vẫn chưa hiểu.
Thanh y thiếu niên lắc đầu vẻ thất vọng:
- Ta không hiểu sao Lệnh Hồ cô nương nặng lòng với ngươi đến thế chứ ? Chỉ trừ
thân thủ ngươi không kém thì còn gì xuất sắc đâu ? Đầu óc u tối, ngay cả việc rõ như
ban ngày cũng không hiểu. Thế thì làm sao hiểu được thú phong tình chứ ?
Ôn Thiếu Khanh góp lời:
- Ngọc Lân huynh, chẳng cần phải nhiều lời. Đến lúc đó tự khắc hắn hiểu.
Thanh y thiếu niên gật đầu:
- Phải lắm !
Dứt lời vung thiết phiến lên, đột nhiên từ trong chiếc quạt có rất nhiều điểm li ti
phát ra tạo thành một luồng ngân quang ập tới Lý Tồn Hiếu rất nhanh.
Lý Tồn Hiếu không ngờ một thiếu niên tuấn tú, nhân phẩm bất phàm thế lại có
thể xuất thủ đê tiện như vậy, kinh hãi nhảy tránh sang bên.
Nhưng luồng ngân quang bắn tới với tốc độ rất nhanh, chàng chỉ tránh được vùng
ngực không bị trúng thương, nhưng nghe phập một tiếng, một mũi ám khí màu bạc nhỏ
như lông trâu cắm vào vai xuyên sâu vào da thịt.
Thanh y thiếu niên lập tức cười to lên:
- Thế nào Thiếu Khanh huynh ? Cánh tay hắn coi như tàn phế rồi, bây giờ thì việc
thu thập hắn quá dễ dàng, huynh sẽ tạ đệ thế nào đây ?
- Ngọc Lân huynh chẳng lẽ cho rằng đệ quên được công ơn của huynh sao ?
Dứt lời song chưởng cùng phát, đánh thẳng tới Lý Tồn Hiếu.
Bấy giờ Lý Tồn Hiếu đã thấy cánh tay phải tê đi không sao nhấc lên nổi nữa, thấy
Ôn Thiếu Khanh song chưởng cùng đánh tới đành phải dùng hữa

chưởng tiếp chiêu.
Nếu đối với địch nhân khác thì đơn chưởng của chàng dư sức áp đảo.
Nhưng đằng này đối thủ là thiếu chủ của Hàn Tinh uy chấn thiên hạ, thêm nữa vì
bị ám khí trúng người, thực khí bị ngăn trở, công lực bị giảm rất nhiều.
"Bình" một tiếng, Ôn Thiếu Khanh đứng nguyên vị, còn Lý Tồn Hiếu bị chấn lùi
đến mấy bước, khí huyết đảo lộn lảo đảo muốn ngã.
Ôn Thiếu Khanh thấy vậy, mặt hiện đầy sát khí, cười hắc hắc nói:
- Ngân Châm Phá Huyệt của Ngọc Lân huynh thật lợi hại. Xem ra hắn không chịu
nổi nữa rồi.
Dứt lời xuất trảo chộp tới.
Bấy giờ bảy tên còn lại của Ngân Y Bát Vệ cũng như hổ đói định lao vào ăn tươi
nuốt sống đối phương nhưng chợt thấy Lý Tồn Hiếu gắng đề một hơi thực khí nhảy vút
lên không .
Ôn Thiếu Khanh trong phút giây ngơ ngác, cười thâm độc nói:
- Nếu ngươi thoát khỏi nơi đây thì sao Dao Cơ tử tâm được ?
Nhưng hắn vừa định truy theo thì Thanh y thiếu niên chợt ngăn lại nói:
- Chẳng cần huynh phải bận tâm.
Dứt lời phất chiếc phiến, một chiếc ngân châm bay vút tới phía hậu tâm Lý Tồn
Hiếu
Lý Tồn Hiếu thân còn đang lơ lửng giữa khoảng không, châm khí bị đình trệ
nhưng vẫn nhận ra nguy cơ nhằm vào tử huyệt, đành để thân mình rơi xuống, nhưng
vẫn nghiến răng bò dậy lao đi.
Ôn Thiếu Khanh định đuổi theo nhưng Thanh y thiếu niên xua tay bảo:
- Thiếu Khanh huynh cần gì phải truy theo ? Hắn đâu có thoát được ?
Ôn Thiếu Khanh ngạc nhiên hỏi:
- Ngọc Lân huynh thấy rằng…
Thanh y thiếu niên cười nói:
- Ai chẳng biết Sưu Hồn Ngân Châm của Liễu Ngọc Lân được tẩm

chất kịch độc ?
Ôn Thiếu Khanh hiểu ra cười nói:
- Thì ra thế Ngọc Lân huynh thật chu đáo.
Thanh y thiếu niên tự xưng là Liễu Ngọc Lân cười đầy hàm ý:
- Tôi giúp huynh diệt trừ tình địch huynh sẽ trả công tôi thế nào đây ?
- Đương nhiên huynh đệ sẽ cố hết sức để Ngọc Lân huynh và tiểu muội sánh
duyên !
Liễu Ngọc Lân tán thưởng:
- Tuy phụ mẫu sinh ra Liễu Ngọc Lân này nhưng chỉ Ôn thiếu chủ mới hiểu rõ ta
thôi ! Thiếu Khanh huynh ! Tiểu đệ xin đa tạ trước !
Rồi cúi người bái một lễ.
Ôn Thiếu Khanh nhận lễ cười nói:
- Xin Ngọc Lân huynh cứ lưu lại mấy ngày nữa mới trở về.
- Hô hô !Thiếu Khanh huynh thật tinh tế ! Ở lại cùng hàn huyên với huynh mấy
ngày thì càng thú.
Thế rồi hai thiếu niên nói cười xem ra rất tâm đắc, lát sau sánh vai nhau rời khỏi
Tiểu Đình, mất hút vào dạ không .
Ngân Y Bát Vệ mang theo tên đồng bọn bị thương cũng nhanh chóng rời khỏi
hiện trường.
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 6
Cứu tinh, sát tinh

Đêm sâu.
Trăng lạnh.
Sao thưa.
Đêm gữa đồng không mông quạnh, cảnh sắc thật hãi hùng.
Nơi đồng hoang xa hút, chợt thấy lập lòe một đốm lửa đỏ, lay động theo chiều
gió.
Đốm lửa tiến lại gần chợt nhận ra phía sau còn có một khối đen di

động theo.
Chợt nghe trong gío có tiếng xe lăn.
Thì ra đó là một chiếc xe ngựa, trên càng xe treo một ngọn hồng đăng.
Nhưng có một điều lạ là người vung roi quất ngựa trên thành xe không phải là
một trang hán, cũng chẳng phải lão nhân, mà lại là một thiếu nữ mảnh mai yêu kiều
mới mười sáu mười bảy tuổi, liễu yếu đào tơ, xinh đẹp lạ thường.
Thiếu nữ mặc một bộ hắc y, choàng thêm chiếc áo khoác ngoài cũng màu đen,
cách trang phục ra vẻ phong lưu đài các.
Nữ nhân đánh xe đã là chuyện lạ, ở đâu là một thiếu nữ phong lưu đài các lại
càng lạ hơn.
Có thể nói chuyện đó chưa ai từng gặp.
Trên thùng xe dường như có chở một người nhưng không rõ lắm phần vì ánh
trăng nhạt nhòa, phần vì có vật che khuất.
Nếu đúng là người thì y phải tốt phúc lắm mới được một thiếu nữ đánh xe xinh
đẹp dường ấy, cho dù phải vượt đường dài gian khổ bao nhiêu cũng là chuyện nhỏ
không đáng phải lưu tâm.
Giai nhân đánh xe tuy diễm mỹ tuyệt luân nhưng vẻ mặt lại hết sức lạnh lùng
chẳng khác gì một khối băng khiến người ta nhìn vào không khỏi sinh ra hàn ý.
Với một giai nhân như vậy, chỉ nhìn qua, ngay cả một nhân vật hắc đạo nếu gặp
phải cũng vội gạt bỏ tà niệm mà tránh xa.
Đột nhiên con tuấn mã kéo xe hí vang rồi dừng lại, không những thế còn giẫm vó
liên hồi bước giật lùi.
Giai nhân cố nén kinh hãi, quát lên:
- Súc sinh! Mi sao dám…
Chợt nghe từ trong tấm bạt che giữa thùng xe vang lên tiếng hỏi rất dịu dàng dễ
nghe:
- Gì thế Tiểu Quỳnh?

Giai nhân đánh xe “Dạ” một tiếng, trả lời:
- Không hiểu sao con súc sinh này tự dưng phát điên….
Nhưng chợt đưa mắt nhìn về phía trước, cô ta “ui chao” một tiếng, kêu lên:
- Cô nương! Phía trước có người!
Giọng nói ngọt ngào trong xe hỏi:
- Có người ư? Ai vậy?
Giai nhân đánh xe đáp:
- Không thấy rõ.
- Nếu vậy thì cứ mặc kệ hắn! Chúng ta gặp người chết thế còn chưa đủ sao?
Giai nhân đánh xe gò cương, chuẩn bị đánh xe đi tiếp.
Bỗng lúc đó phía trước nghe có tiếng rên.
Hắc y thiếu nữ vội nói:
- Không phải người chết mà là người sống!
Giọng nói ngọt ngào trong xe hỏi:
- Thật ư?
Hắc y thiếu nữ trả lời:
- Nghe có tiếng rên thật mà! Cô nương không nghe sao?
- Vậy thì ngươi dừng xe lại xuống đó xem sao!
Hắc y thiếu nữ “Dạ” một tiếng, ghì cương ngựa cho dừng lại rồi nhẹ nhàng nhảy
xuống xe tiến lên mấy bước. Quì xuống trước một vật gì xem xét một lúc rồi quay lại xe
hỏi:
- Cô nương, đó là một kẻ hậu sinh. Toàn thân nóng ran, không tìm ra thương tích.
Giọng nói trong xe vang ra:
- Vậy thì cứ mặc hắn!
Hắc y thiếu nữ ngập ngừng giây lát rồi nói thêm:
- Nhưng xem hắn không giống thường nhân.
- Thế à? Nhưng có gì không giống thường nhân?
- Kẻ hậu sinh đó dung mạo bất phàm!
Người trong kiệu cười nói:
- Tiểu Quỳnh! Ngươi bắt đầu có cách nhìn người đời như vậy từ bao giờ thế?
Hắc y thiếu nữ đỏ bừng mặt, trông chẳng khác nào ngọn hồng đăng treo trước
càng xe.
- Không phải thế…cô nương…Ý tỳ nữ là muốn cô nương xuống xem

thế nào…
- Cái gì? Còn muốn ta xuống xem nữa ư?
Hắc y thiếu nữ càng bối rối:
- Không dám…nhưng cô nương xuống xem mới biết!
Trong xe lặng đi một lúc rồi giọng nói ngọt ngào trong xe lại vang lên:
- Ngươi thật khéo gợi trí tò mò! Thôi được! Để ta xem hắn bất phàm ở chỗ nào
mà khiến ngươi cũng phải…xiêu lòng! Đỡ ta xuống đi.
Hắc y thiếu nữ "Dạ"một tiếng rồi mở cửa xe.
Lát sau một cánh tay mịn màng trắng như tuyết bám lấy tay hắc y thiếu nữ, sau đó
lộ hẳn cả người khiến bầu trời tối hẳn.
Đó là vị thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, ngọc cốt băng cơ, hoa nhường nguyệt thẹn,
chừng hai mươi tuổi.
Thiếu nữ mình bận bạch y, tuy dáng có vẻ rất yểu điệu nhưng cũng như hắc y
thiếu nữ đánh xe, có gì đó lạnh lùng đáng sợ khiến người ta không dám nhìn thêm một
lần thẳng vào đôi mắt diễm lệ và lạnh lùng.
Bạch y thiếu nữ nhìn về phía trước hỏi:
- Người đâu?
Hắc y thiếu nữ chỉ tay đáp:
- Chỗ trăng trắng trước mặt đó!
- Dìu ta đến đó xem!
Nói dìu cũng đúng vì bạch y thiếu nữ mảnh mai đến nỗi tưởng chừng chỉ cần một
cơn gió nhẹ cũng xô ngã.
Hắc y thiếu nữ dìu cô ta chậm bước đi tới.
Trong đám cỏ cách chiếc xe ngựa chừng ba trượng có một người nằm phủ phục,
mình bận bạch y, dáng cao dong dỏng.
Mặt bạch y nhân hướng về phía chiếc xe, nhờ vào ánh trăng yếu ớt cũng đủ nhận
rõ tuổi chừng hai mươi, vô cùng tuấn mỹ, ở mi tâm có một nốt son nhỏ màu hồng mờ
nhạt rất khó thấy.
Chỉ thoạt nhìn, từ dung mạo cũng đủ toát lên anh khí ngất trời. Thế nhưng lúc này
gương mặt anh tuấn đó trông rất ảm đạm như người vừa uống quá

nhiều rượu, da taí
xám, nước bọt ướt cả ngực áo trắng.
Bạch y thiếu nữ nhíu mày.
Hắc y thiếu nữ khẽ khàng hỏi:
- Cô nương thấy…
Bạch y thiếu nữ ngắt lời:
Ngươi lên xe mang chiếc áo tơi lại đây!
Hắc y thiếu nữ liếc nhìn thiếu nữ đầy hàm ý, “dạ” một tiếng rồi chạy nhanh lên
xe mang xuống một chiếc áo tơi màu sáng bạc không biết làm bằng chất liệu gì nhưng
có thể đoán đó là vật rất quí giá.
Bạch y thiếu nữ cầm chiếc áo tơi trải xuống mặt cỏ rồi bất chấp người Bạch Y
Nhân đầy nước bọt và bùn đất lật chàng nghiêng vào áo tơi, sau đó đứng lên nói:
- Tiểu Quỳnh ngươi dắt một tay đưa lên xe!
Tiểu Quỳnh cười ranh mảnh:
-Cô nương chưa cho bất cứ ai, cho dù già trẻ lên xe, sao bây giờ…
Bạch y thiếu nữ trừng mắt nói:
- Đừng lắm lời, bây giờ cứu người là quan trọng!
Tiểu Quỳnh không nói nữa cuốn Bạch Y Nhân còn hôn mê vào trong áo tơi rồi
được Bạch y thiếu nữ giúp sức dìu chàng lên xe.
Nếu Bạch Y Nhân tỉnh dậy vào lúc này tất nhận ra ngay mùi nước hoa thượng
hạng và trong xe tuy nhỏ nhưng bài trí vô cùng mỹ lệ toàn những đồ vật quí giá đắt
tiền.
Hắc y thiếu nữ đặt Bạch Y Nhân lên chiếc giá ngay sau ghế xà ích, trên đó có
một chiếc nệm bồ đoàn lót sẵn, ngay phía trước thùng xe.
Bạch Y Nhân được đặt nằm thoải mái và chắc chắn.
Bạch y thiếu nữ ra lệnh:
- Thắp đèn lên!
Lát sau ngọn đèn lồng trong xe bật sáng, bộ mặt tuấn mỹ, tươi trẻ và khí độ siêu
phàm hiện rõ dưới ánh đèn sáng rực.
Bạch y thiếu nữ dán mắt vào gương mặt tuấn mỹ ấy, hầu như không chớp.

Tiểu Quỳnh chợt nói:
- Cô nương thử bắt mạch xem!
Bạch y thiếu nữ sực tỉnh, mặt thoáng hồng lên gật đầu, sau đó đưa bàn tay mềm
mại trắng muốt đặt lên uyển mạch của Bạch Y Nhân.
Đột nhiên cô ta thần tình chấn động đôi mắt mở to hoảng hốt.
Tiểu Quỳnh nhận ngay ra sự thay đổi đó, gấp giọng hoỉ:
- Cô nương, thế nào?
Bạch y thiếu nữ trầm ngâm nói:
- Nội công người này thất thâm hậu!
Tiểu Quỳnh ngơ ngác hỏi:
- Thế nào hắn có võ công ư?
- Đâu chỉ thế! Võ công hắn còn cao hơn cả ta.
Tiểu Quỳnh mở to mắt hỏi:
-Thật vậy sao? Chẳng lẽ người này võ công cao cường hơn cả cô nương?
- Ta lừa ngươi làm gì chứ? Hắn nhất định xuất từ một vị danh sư, nếu không tuổi
còn trẻ như thế sao có võ công thâm hậu dường ấy?
Tiểu Quỳnh hoài nghi hỏi:
- Nếu hắn đã có võ công thâm hậu như vậy, sao còn bị…
- Cái đó còn chưa biết. Ta chỉ thấy rằng thực khí của hắn không được thông.
Mạch tượng bị ngăn trở, rất có thể đã bị thương…
Tiểu Quỳnh lướt mắt nhìn Bạch Y Nhân noí:
- Nhưng không thấy trên người hắn có thương tích nào.
- Có thể do nội thương.
Bạch y thiếu nữ buông tay khỏi uyển mạch Bạch Y Nhân nói tiếp:
- Tiểu Quỳnh phải cởi y phục hắn ra.
Tiểu Quỳnh mở to mắt hỏi:
- Cô nương, làm thế có tiện không?
Bạch y thiếu nữ trầm ngâm nói:
- Cứu người là khẩn thiết. Mới rồi chính ngươi đã bảo ta xuống xe xem hắn, sao
bây giờ lại do dự?
- Cô nương, tiểu tỳ chỉ vì cô nương thôi, chúng ta còn chưa biết hắn là ai, nên
nghĩ đến thân phận…
Bạch y thiếu nữ ngắt lời:
- Ngươi đừng lo gì cho ta cả, cứ làm đi!

Tiểu Quỳnh ngập ngừng một lát rồi cởi nửa trên thân áo Bạch Y Nhân ra.
Trên vai trái có một chút thương tích!
Bạch y thiếu nữ ra lệnh:
- Lật nghiêng lại!
Tiểu Quỳnh làm theo.
Dưới ánh đèn sáng trưng, có thể thấy rõ ở vai trái Bạch Y Nhân có một nốt đen to
bằng hạt đậu.
Bạch y thiếu nữ xem xét một lúc rồi nói:
- Nhất định vết thương này là do ám khí đã được tẩm độc.
Tiểu Quỳnh hỏi:
- Hắn có võ công cao cường như vậy sao trúng phải ám khí người khác?
Bạch y thiếu nữ đáp:
- Thương sáng dễ đỡ, tên ám khó phòng, thân thủ dù cao bao nhiêu cũng không
thoát khỏi bị người ám toán.
Nói xong rút từ vết đen trên vai trái Bạch Y Nhân lấy ra chiếc ngân châm nhỏ xíu
chỉ bằng chiết lông trâu.
Thoáng nhìn quan, cô ta đã biến sắc thốt lên:
- Sưu Hồn Ngân Châm! Thì ra là hắn!
Hắc y thiếu nữ Tiểu Quỳnh cũng kinh ngạc hỏi:
- Sưu Hồn Ngân Châm ư ? Có phải là Liễu Ngọc Lân không?
Bạch y thiếu nữ gật đầu:
- Ngoài hắn ra còn ai khác nữa?
Sưu Hồn Ngân Châm là ám khí độc môn của hắn, kịch độc vô tỉ, được giấu trong
chiết phiến. Chẳng lẽ người này đã bị hắn ám toán?
Tiểu Quỳnh nhíu mày hỏi:
- Người này vì sao kết oán với Liễu Ngọc Lân?
- Việc đó thì ai biết được? Chỉ có người này mới biết…
Tiểu Quỳnh liếc nhìn Bạch y thiếu nữ noí:
- Hèn gì cô nương nói thực khí không thông, huyết mạch bị vật gì ngăn trở. Thì ra
chính là do Sưu Hồn Ngân Châm của Liễu Ngọc Lân! Cô nương, có thể…
Bạch y thiếu nữ đáp:
- May phúc mà hắn gặp được chúng ta. Nếu đổi lại gặp bất kỳ ai

khác là hết cứu.
Tới đó chợt nhíu mày ngừng bặt.
Tiểu Quỳnh hỏi:
- Gì thế, cô nương?
- Không có gì. Ta đã gặp hắn, lại đem hắn dìu vào xe thì có lẽ cũng nên phí chút
thực khí…
Rồi đưa tay về phía hậu tâm Bạch Y Nhân.
Tiểu Quỳnh bỗng kêu lên:
- Cô nương!
- Gì thế?
Tiểu Quỳnh ngập ngừng giây lát rồi mới hỏi:
- Cô nương thấy có thể cứu hắn không?
- Ta vừa nói may gặp chúng ta rồi mà…
- Không, cô nương, tôi muốn nói là cô nương có nên cứu hắn không…
Bạch y thiếu nữ ngạc nhiên hỏi:
- Sao lại không nên?
- Vì…cô nương cũng biết đó. Hắn trúng thương bởi Sưu Hồn Ngân Châm của Liễu
Ngọc Lân, mà Liễu Ngọc Lân với chúng ta dù sao cũng là chỗ quen biết…
Bạch y thiếu nữ cười nói:
- Thì ra ngươi băn khoăn vì chuyện ấy! Nhưng Liễu Ngọc Lân thì làm gì được ta?
Và dám làm gì ta?
- Tôi chỉ sợ đắc tội với hắn…
- Đắc tội với hắn thì đã sao? Chẳng lẽ hắn đả thương được người, ta lại không cứu
được người?
Tiểu Quỳnh muốn nói gì nhưng lại thôi.
Bạch y thiếu nữ đặt bàn tay mình vào hậu tâm Bạch Y Nhân, chỉ thấy bàn tay ấy
run lên.
Một lúc sau vết đen trên vai Bạch Y Nhân nhạt dần, một lúc thì mất hẳn, từ chỗ
chiếc ám khí vừa được rút đi có máu đen chảy ra, càng lâu càng đỏ dần.
Bàn tay Bạch y thiếu nữ thôi không run nữa.
Cô ta từ từ rút tay về, thở phào nói:

- Ổn rồi!
Sau đó điểm một chỉ vào hậu tâm Bạch Y Nhân.
Hậu tâm là trọng huyệt, chỉ nặng một chút là đủ mất mạng.
Bạch y thiếu nữ xuất chỉ không nặng không nhẹ, vừa đủ phát động các xung
mạch, sau đó bảo Tiểu Quỳnh:
- Hắn sắp tỉnh lại rồi, lật ngửa ra như cũ đi!
Tiểu Quỳnh làm theo.
Không lâu sau, sắc mặt Bạch Y Nhân hồng nhuận lại, hơi thở đều dần. Chàng bắt
đầu cất tiếng rên khẽ.
Tiểu Quỳnh nhíu mày nói:
- Liễu Ngọc Lân thật thâm độc!
Bạch y thiếu nữ lắc đầu:
- Chỉ e đây là lần đầu tiên hắn tỏ ra nhân từ hơn mọi khi là không kết thúc nạn
nhân ngay.
- Bây giờ chúng ta phải làm gì?
Bạch y thiếu nữ nhìn sâu vào dạ không nói:
- Đánh xe đến Từ Thị Cổ Từ.
Tiểu Quỳnh ngơ ngác:
- Đến nhà thờ họ Từ làm gì?
- Thương thế của người này không nhẹ, phải mất hai ba ngày mới hồi phục được.
Ở trên xe này xóc lắm, đối với hắn không lợi.
- Chẳng lẽ cô nương…muốn đem hắn trở về?
- Ngươi thật hồ đồ! Ta sao có thể đưa hắn trở về được? Chỉ chờ thương thế hắn đỡ
rồi mới đi. Đã cứu người là phải tới nơi tới chốn!
- Nhưng cô nương hãy nhớ rằng lão chủ nhân đã cho người giục mấy lần bắt
chúng ta phải trở về mà?
- Ta không quên nhưng ngươi đừng lo. Sau khi gặp lão nhân gia sẽ có cách nói. Đi
nhanh thôi!
Tiểu Quỳnh không dám nói gì nữa buông rèm xe xuống rồi nhảy lên càng xe ra
roi quất ngựa tiếp tục đi thẳng.
Bạch y thiếu nữ nói vọng ra:
- Hãy đi chẫm hơn một chút, và chọn nơi đường bằng phẳng cho đỡ

xóc.
Lát sau đèn trong xe tắt đi, chỉ còn lại ngọn hồng đăng treo trước gọng xe.
Chiếc xe ngựa do Hắc y thiếu nữ điều khiển tiếp tục lăn bánh giữa nơi đồng
không mông quạnh tối om, nhưng so với trước đây thì chậm hơn, ngoài ra không có gì
khác.
Sau nửa canh giờ, chiếc xe dừng lại trước một trang viện hoang vắng trông rất đìu
hiu, cỏ mọc cao quá bờ tường đã tróc lở nhiều, từng bầy chuột chạy rúc rích trong cỏ
rậm, cảnh tượng thật thê lương và có gì âm trầm.
Trên cổng viết bốn chữ lớn sơn đen "Từ Thị Từ Đường"
Ngôi từ đường chiếm diện tích khá rộng nhưng đã hoang tàn. Ngay hai bên cổng
chính, tường thành đổ nát gần như thành bình địa, sụt lở đến mấy trượng thành đống
gạch vụn.
Hai cánh cổng hé mở. Một cánh chao đảo chực long ra khỏi chốt lề.
Bạch y thiếu nữ từ trong xe hỏi vọng ra:
- Đến rồi ư, Tiểu Quỳnh?
- Đến rồi, cô nương!
- Đến giúp ta dìu người này xuống xe đi!
Tiểu Quỳnh nhíu mày nhìn ngôi từ đường hoang phế hỏi:
- Cô nương xuống xem ở đây có được không?
- Chẳng cần xem đâu! Đã là cổ từ thì trong đó tất phải sạch sẽ. Đừng nói nữa,
mau tới giúp dìu hắn một tay!
Tiểu Quỳnh vội nhảy xuống càng xe dìu Bạch Y Nhân xuống.
Bạch y thiếu nữ đi theo sau, một tay cắp chiếc áo tơi, tay kia xách ngọn đèn lưu ly
vừa được thắp lên tỏa sáng rực rỡ.
Qua khỏi cổng chính tới con đường lát đá nhưng đã phủ đầy rêu xanh, hai bên cỏ
dại mọc rậm rạp, tiếng chuột rúc rích và tiếng côn trùng bay vù vù làm Tiểu Quỳnh
nhăn mặt khó chịu.
Quả thật ở chốn hoang vu này trong đêm tối gió lùa qua đám cỏ khiến người ta

không những cảm thấy não nùng mà còn sợ hãi.
Cửa từ đường đóng kín, nhưng qua cửa sổ đã bị tàn phá thấy bên trong tối om.
Tiểu Quỳnh ngại ngần nói:
- Cô nương, chúng ta vào không?
Bạch y thiếu nữ cầm đèn đi lên trước nói:
- Cẩn thận, trơn đấy!
Đột nhiên Bạch y thiếu nữ dừng lại chiếu đèn cúi xuống "Ôi" một tiếng.
Một cảnh tượng hãi hùng bày ra trước mắt.
Trên bậc thềm có ba chiếc xương tay người trắng hếu khô quắt, trong đó có một
chiếc nhỏ hơn như là của nữ nhân, được xếp thành hình chữ phẩm.
Bạch y thiếu nữ chỉ hơi nhíu mày, không tỏ ra ngạc nhiên sợ hãi gì, chỉ nói:
- Đáng chán thật. Bọn chúng đưa những vật này chặn đường…Mặc kệ, chúng ta
cứ vào đi!
Tiểu Quỳnh hoảng sợ hỏi:
- Chúng là ai thế, và sao lại bày ra những vật gớm ghiếc này?
- Đây tất là đệ tử của Bạch Cốt Môn, chúng để lại ký hiệu không cho người khác
vào.
Nói đoạn giơ chân đá ba khúc xương trắng xuống sân.
Tiểu Quỳnh ngần ngại dìu Bạch Y Nhân theo sau Bạch y thiếu nữ vào từ đường.
Gọi là gian đại điện nhưng không lớn gì cho lắm. Ngay chính giữa là một chiếc
thần án, trung tâm đặt một chiếc thần vị đề Từ Thị Lịch Đại Tổ Tiên Thần Vị, đây
chính là thân vị của Trung Sơn Vương Từ Đạt thời đầu nhà Minh, còn hai bên có rất
nhiều thần vị khác đặt la liệt.
Trong đại điện đầy mạng nhện, bụi bặm, các vật dụng như đồ cúng, lư hương để
bừa bãi và bẩn thỉu.
Tuy vậy cô nương không chút để ý dọn một chỗ cho sạch sẽ một chút rồi bảo Tiểu
Quỳnh:
- Ngươi trở lại xe xem có vật gì thì đem vào đây.

Tiểu Quỳnh hỏi:
- Có mang theo ngọn hồng đăng vào không?
- Không cần, cứ để nó treo ở đó, nhưng giữ sao đừng để tắt.
Tiểu Quỳnh “Dạ” một tiếng, đặt Bạch Y Nhân xuống chỗ Bạch y thiếu nữ vừa
dọn rồi quay trở lại xe.
Bạch y thiếu nữ đặt chiếc đèn lồng sau thần án rồi đến bên Bạch Y Nhân quỳ
xuống nhìn đăm đăm vào mặt chàng.
Lát sau Tiểu Quỳnh trở lại dọn dẹp trên mặt thần án xếp các thứ đồ vật lên đó.
Bấy giờ Bạch Y Nhân thần sắc trở lại bình thường, hơi thở đều đặn hơi giống như
người đang ngủ.
Tiểu Quỳnh thấp giọng hỏi:
- Cô nương, anh ta bao giờ thì tỉnh lại?
- Chừng nửa canh giờ sau.
Bạch y thiếu nữ trả lời xong lấy trong túi ra một chiếc bình nhỏ bằng ngọc dốc ra
hai viên dược hoàn màu hồng bỏ vào miệng Bạch Y Nhân rồi dùng lực đẩy vào họng.
Tiểu Quỳnh tò mò hỏi:
- Cô nương nói hắn sắp tỉnh lại, sao lại cho uống thuốc làm gì?
- Thực khí của hắn bị hao tổn nghiêm trọng, phải giúp thêm hai viên dược hoàn
này cho mau hồi phục hơn, ngươi hãy tìm chỗ nào nghỉ ngơi một lúc, để ta canh chừng
hắn.
Tiểu Quỳnh lướt mắt nhìn quanh điện rồi nhíu mày nói:
- Tì nữ không mệt, ở đây giúp cô nương một tay cho vui cũng được.
Bạch y thiếu nữ cười nói:
- Ngươi sợ bẩn ư?
Tiểu Quỳnh nói lãng:
- Cô nương rất ghét sự bẩn thỉu, bao giờ cũng ưa thích sạch sẽ ngăn nắp, sao hôm
nay…
- Cứu người là quan trọng, biết làm sao được!
Trong từ đừơng im lặng một lúc, chợt Tiểu Quỳnh hỏi:
- Cô nương nói rằng bọn người Bạch Cốt Môn để lại ký hiệu không muốn ai vào

đây, chẳng lẽ chúng trú ở đây?
- Có thể!
- Tiểu tỳ nhớ lão chủ nhân có dặn rằng bọn chúng rất lợi hại, tốt nhất chớ đừng
có dây vào mà?
- Nhưng việc đã thế, đành tìm cách ứng xử sau vậy!
Chợt lúc ấy ngoài từ đường có tiếng người the thé:
- Huynh muội Phong Tứ Hải kiến quá Ôn cô nương!
Bạch y thiếu nữ quay ra cửa nói:
- Chúng tôi đi đường đã mấy ngày hơi mệt định ghé vào Từ thị từ đừơng nghỉ
ngơi một đêm, mong các vị lượng thứ cho!
Tiếng người the thé đáp:
- Ôn cô nương sao phải nói thế? Chỉ là Từ thị từ đường bẩn thỉu quá, huynh muội
Phong Tứ Hải sẽ thu dọn cho cô nương một nơi sạch sẽ….
- Xin đa tạ, nhưng không cần đâu. Hảo ý của chư vị tôi xin tâm lĩnh. Ở đây cũng
tạm được rồi…
- Cô nương sao khách sáo thế? Nếu lão chủ nhân biết được cô nương quá bước
vào đây mà phải trú nơi bẩn thỉu thì sao được.
- Nếu chư vị đã có hảo tâm như vậy, chỉ xin để chúng tôi yên tĩnh ở đây là được!
- Cô nương đã nói thế thì huynh muội chúng tôi không dám gượng ép.
Một giọng nói khác của nữ nhân vọng vào:
- Ôn cô nương, đã lâu không gặp chắc cô nương vẫn mạnh khỏe chứ?
Bạch y thiếu nữ đáp:
- Xin đa tạ! Ba vị cũng mạnh khỏe cả chứ ?
Giọng nữ nhân:
- Lâu không thấy, Ôn cô nương sao trông như thành quá xa lạ như vậy?
- Không dám, tôi thường ra ngoài nhiều, mong còn được ba vị chiếu cố giúp đỡ,
đâu dám coi ba vị thành xa lạ?
- Ui cha! Đâu được như lời Ôn cô nương? Bạch Cốt Môn là một phái nhỏ, đâu
dám sánh với quí môn danh chấn thiên hạ? Cô nương hành đạo

giang hồ, đi đến đâu
thiên hạ đều phải cúi đầu tuân phục, cần gì đến ai chiếu cố? Bạch Cốt Môn chưa phải
nhờ đến quí mô dốc lòng tương trợ, nhưng quí môn vẫn cứ để Bạch Cốt Môn tồn tại
trên giang hồ, vậy là may mắn rồi.
Bạch y thiếu nữ lạnh lùng đáp:
- Miêu cô nương nói câu đó chẳng coi là xa lạ sao?
Nư nhân kêu lên:
- Ui chao! Ôn cô nương, tôi toàn nói thực tình cả đó! Cô nương nên biết rằng đời
chúng tôi rất ghét giả dối!
- May rằng tôi cũng thế, có khi còn ghét hơn cả Miêu cô nương nữa!
- À…tôi nói thế thôi, chứ đâu thể sánh với Ôn cô nương được?
Nữ nhân dừng một lúc, chợt hỏi:
- Ôn cô nương, ai đang nằm trên nền điện thế?
Bạch y thiếu nữ đáp:
- Một vị bằng hữu của tôi.
- Thật ư? Thì ra là bằng hữu của cô nương…. Người đó nhân phẩm phi phàm, lại
hết sức tuấn tú. Thế tên họ chàng là gì? Bao nhiêu tuổi?
Bạch y thiếu nữ cau mày hỏi lại:
- Miêu cô nương hỏi làm gì?
Nữ nhân cười khanh khách nói:
- Ôi chao! Ôn cô nương thật là người cẩn thận! Hỏi vậy thì có gì quan trọng chứ?
Chẳng lẽ còn sợ tôi đoạt mất của cô nương ư?
- Cái đó thì tôi không sợ. Nhưng Miêu cô nương có thể đoạt đi thì xin cứ việc!
- Cô nương làm sao thế? Tôi chỉ giỡn chơi mà Ôn cô nương tưởng thật sao? Tôi đâu
dám thế? Hơn nữa tôi tự biết mình không đủ tư cách. Ôn cô nương là bậc thiên kim
tiểu thư, lại là trang quốc sắc thiên hương, tôi làm sao mà sánh được? Đừng nói nam
nhi mà ngay cả…
Bạch y thiếu nữ ngắt lời:
- Miêu cô nương…
- Thôi được, nghỉ ngơi thế nào và ở đâu là việc của cô nương. Đêm xuân một giấc

đáng ngàn vàng mà! Ai quấy rầy là đáng tội lắm đó! Thiên Lôi sẽ không tha đâu!
Bạch y thiếu nữ biến sắc, đanh giọng:
- Miêu Phương Hương, ngươi nói cái gì?
- Ui chao! Ôn cô nương làm gì mà giả bộ giận dữ vậy chứ? Miếng ngon như thế…
Tôi đâu lạ gì những chuyện phong tình đó?
Bạch y thiếu nữ quát lên:
- Im mồm! Ngươi thật to gan, dám buông lời láo xược vô sỉ như thế…
Nữ nhân có tên là Miêu Phương Hương vẫn cười giả lã:
- Láo xược vô sỉ ư? Ôn cô nương, chúng ta biết nhau đâu chỉ một ngày? Ai thế nào
thì còn lạ gì chứ? Lòng trâu cũng như dạ bò cả thôi. Chỉ là những chuyện như thế hãy
nên kín đáo một chút. Tôi có tư cách khuyên câu đó vì cô nương chỉ là một thiếu nữ
khuê phòng chưa xuất giá, trong khi tôi đã từng trải mọi loại nam nhân! Bởi thế những
việc chung chạ như vậy của tôi không ai màng đến làm gì nữa nhưng còn cô nương…
Tiểu Quỳnh chợt quát to, vung tay lên muốn xuất thủ.
Nữ nhân Miêu Phương Hương kêu lên:
- Lại còn ai trong đó mà kín tiếng thế kia? Ôi chao! Thì ra bên Ôn cô nương còn
có Quỳnh cô nương nữa! Như thế cuộc phong tình càng thú! Quỳnh cô nương! Tôi
không làm phiền gì cuộc thú của ba người đâu!
Tiểu Quỳnh đỏ bừng mặt rồi chợt tái mét, nghiến răng vung tay lao ra cửa từ
đường.
Bạch y thiếu nữ ngăn lại nói:
- Tiểu Quỳnh cứ để cho ta!
Tiểu Quỳnh dừng lại nói:
- Cô nương để con yêu nữ đó cho tôi!
Miêu Phương Hương cười khanh khách nói:
- Quỳnh cô nương, cô nói thế không sai! Tuy nhiên cũng không sánh với cô nương
sắp có cuộc…
Bạch y thiếu nữ đã đứng giữa cửa quát to:
- Miêu Phương Hương!

- Ôn cô nương có tôi đây!
- Ngươi hãy biết rằng sự nín nhịn của ta có hạn…
Miêu Phương Hương ngắt lời:
- Ôn cô nương cũng biết rằng Miêu Phương Hương này cũng thế! Chỉ cần ai động
đến biểu trưng của ba chúng ta thì đã tiêu lâu rồi!
Bạch y thiếu nữ "À" một tiếng nói:
- Vậy là Miêu cô nương muốn nói đến ba khúc bạch cốt đó?
- Đúng thế! Chẳng lẽ Ôn cô nương không hiểu qui cũ trong giang hồ?
- Ba vị bỏ ba chiếc bạch cốt để giữa cửa từ đường nên tôi mới dẹp đi, chẳng lẽ
đây là chỗ riêng của ba vị?
- Vậy chẳng lẽ chỗ riêng của cô nương để ân ái?
Bạch y thiếu nữ tái mặt vung tay lên…
Chợt giọng nói the thé vang lên:
- Phong Tứ Hải xin Ôn cô nương hạ thủ lưu tình!
Bạch y thiếu nữ thu chiêu nói:
- Ngươi nên giáo huấn tam muội ngươi cẩn thận!
Người có giọng nói the thé tự xưng Phong Tứ Hải nói:
- Phong Tứ Hải đại diện cho tam sư muội nhân tội trước cô nương.
- Việc đó thì tôi không dám đương…
Miêu Phương Hương bỗng hậm hực nói:
- Ôn Phi Khanh ta tưởng ngươi gia giáo thế nào, hóa ra chẳng hơn gì Miêu Phương
Hương này! Việc chiếm nơi ở của huynh muội chúng ta để hành lạc ta có thể tha thứ,
nhưng dám vứt biểu tượng của chúng ta là ba chiếc bạch cốt, ta không thể dung thứ
được.
Bạch y thiếu nữ vừa được gọi là Ôn Phi Khanh rít lên:
- Miêu Phương Hương ngươi thật đáng chết!
Dứt lời vung tay phất mạnh ra. Bên ngoài từ đường lập tức vang lên tiếng la thảm.
- Ôn Phi Khanh! Ngươi…ngươi…thật độc ác!
Ôn Phi Khanh cười nhạt nói:
- Đó mới chỉ là cảnh cáo! Nếu ngươi còn nói thêm một câu bậy bạ, ta sẽ phế
luôn cả đôi mắt ngươi…
Tới đó bỗng quát lên:
- Đứng lại!

Giọng Miêu Phương Hương không còn ngọt ngào như trước mà trở thành thê lương
và cảm hận:
- Ôn Phi Khanh, ngươi tàn hạ bộ mặt ta, nay còn muốn gì nữa?
- Ta hại mặt ngươi để ngươi không lợi dụng nó đi khắp nơi hại người khác. Hãy
trả lời ta, ba huynh muội ngươi định đến Từ Thị từ đường này để làm gì?
Miêu Phương Hương gào lên:
- Đó là việc của huynh muội chúng ta!
- Ngươi có cần đôi mắt nữa không?
Phong Tứ Hải chợt chen vào:
- Ôn cô nương đừng khi hiếp người thái quá!
- Vậy thì các ngươi trả lời đi!
Phong Tứ Hải xuống giọng:
- Ôn cô nương hãy nhớ cho rằng chúng ta là người của Bạch Cốt Môn chứ không
phải…
Ôn Phi Khanh ngắt lời:
-Vậy thì các ngươi nhận mệnh đi!
Nói xong vung tay.
Bên ngoài Miêu Phương Hương rú lên:
- Ôi…Ôn Phi Khanh! Ngươi…ngươi…
Ôn Phi Khanh đanh giọng:
- Phong Tứ Hải, nói nhanh!
- Nhị đệ! Tam muội! Chúng ta đành liều mạng thôi!
Ôn Phi Khanh lao ra cửa, chỉ thấy bóng trắng lóe lên, lát sau cô ta đã quay vào,
tay xách theo một người máu thịt nhầy nhụa, đứng ở bậc cửa từ đường, nét mặt lạnh
lùng nói:
- Bằng vào ba người các ngươi mà cũng dám liều mạng với ta! Nói đi!
Không có tiếng trả lời.
Ôn Phi Khanh quát lên:
- Sầm Đông Dương !
Giọng một nam nhân khàn khàn đáp:
- Ôn cô nương!
- Phong Tứ Hải sẽ không bao giờ còn nói được nữa. Ngươi trả lời đi!
Người nói giọng khàn khàn được gọi là Sầm Đông Dương hoảng sợ

trả lời:
- Ôn cô nương…đó là Hầu công tử hẹn chúng tôi tới đây.
- Hầu công tử là ai?
- Là Hầu Ngọc Côn.
- À… thì ra là một tên trong Tứ Khối Ngọc! Hắn hẹn các ngươi đến Từ Thị từ
đường này làm gì?
- Hầu công tử nói có việc cần bàn với ba huynh muội chúng tôi.
- Hắn đã tới chưa?
Sầm Đông Dương đáp:
- Còn chưa đến.
- Hắn hẹn gặp các ngươi vào lúc nào?
- Tối mai.
- Các ngươi có biết chuyện gì không?
- Không. Hầu công tử còn chưa đến thì chúng tôi làm sao biết được?
Ôn Phi Khanh "Hừ" một tiếng, hỏi:
- Sầm Đông Dương, ngươi dám lừa ta sao?
- Ôn cô nương…tôi nói thật mà! Nếu không tin thì cứ chờ Hầu công tử đến hỏi thì
biết ngay…
- Ta không có thì giờ. Nhưng nếu Hầu Ngọc Côn có hẹn gặp ba huynh muội các
ngươi ở đây thì sao các ngươi lại đặt biểu trưng ngay trước cửa từ đường để không cho
người khác vào? Chẳng lẽ trong từ đường có bí mật gì sợ người ta biết?
- Ôn cô nương nói thế…Trong từ đương vừa bẩn lại hoang tàn như thế thì có bí
mật gì mà sợ người ta biết?
- Vậy thì để ta tìm xem trong từ đường có gì không?
- Xin cô nương cứ việc tìm.
- Tốt! Tiểu Quỳnh!
Tiểu Quỳnh "Dạ" một tiếng định đi.
Sầm Đông Dương chợt nói:
- Ôn cô nương, hãy khoan….
- Ngươi còn nói gì nữa?
Sầm Đông Dương ngập ngừng nói:
- Ôn cô nương, thật không dám giấu…Nguyên dưới thần án có một mật động,
trong đó giấu một người.

Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi:
- Người nào thế?
- Chỉ là một người bình thường.
- Nhưng hắn phải có tính danh gì chứ?
- Nói ra cô nương cũng không biết đâu, hắn tên là Trương Viễn Đình, vốn là kẻ
thuyết thoại nhân chuyên kể chuyện ở Đại Tướng Quốc Tự trong thành Khai Phong, có
ngoại hiệu là Thiết Phiến Xảo Khách.
Ôn Phi Khanh trầm ngâm nói:
- Ta chưa nghe nói đến ngươi này…
- Vì hắn là thường nhân mà!
Ôn Phi Khanh lạnh giọng:
- Sầm Đông Dương! Ngươi chớ hòng lừa ta! Nếu hắn là người thường nhân thì can
gì mà ba ngươi đem hắn vào giấu ở đây?
- Tôi đâu dám lừa cô nương? Chỉ vì Hầu công tử cần người đó.
- Hầu Ngọc Côn cần người đó làm gì?
- Việc đó thì tôi không biết. Chờ tối mai cô nương cứ hỏi Hầu Ngọc Côn thì rõ.
- Nhưng ta chỉ hỏi ngươi!
- Quả thật là tôi không biết mà…
Ôn Phi Khanh hỏi bằng giọng đe dọa:
- Ngươi có muốn như Phong Tứ Hải không?
Sầm Đông Dương ru giọng:
- Ôn cô nương…
- Ta hỏi ngươi một lần cuối cùng. Hầu Ngọc Côn cần vị Trương Viễn Đình làm gì?
Sầm Đông Dương ho khan một tiếng vội n1oi:
- Ôn cô nương…chuyện là thế này…Nghe nói Trương Viễn Đình biết rất nhiều
chuyện trên võ lâm, vì thế mà Hầu công tử muốn hỏi chuyện gì đó…
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Hỏi chuyện gì?
- Cái đó thì quả thật tôi không biết. Cho dù cô nương có đánh chết cũng đành
chịu…
Có lẽ lần này hắn nói thật.
Ôn Phi Khanh trầm ngâm nói:
- Ta chưa biết trên giang hồ có một kỳ nhân biết những chuyện mà

người khác
không biết như vậy. Hiển nhiên trong đầu chứa nhiều bí mật của võ lâm…
Sầm Đông Dương nhanh nhẩu nói:
- Vị Thiết Phiến Xảo Khách này đã hành nghề nhiều năm ở gần Đại Tướng Quốc
Tự trong thành Khai Phong và rất đông khách.
Ôn Phi Khanh chợt hỏi:
- Sầm Đông Dương, ta thấy danh đầu của Bạch Cốt Tam Sát các ngươi không thua
kém Hầu Ngọc Côn bao nhiêu. Vậy mà sao các ngươi chịu ngoan ngoãn nghe lệnh hắn
như vậy?
Sầm Đông Dương đáp:
- Việc đó đương nhiên là phải có điều kiện. Huynh muội chúng tôi giao người đó
cho Hầu Ngọc Côn. Trái lại hắn phải đổi lại vật khác.
- Vật gì vậy?
Sầm Đông Dương ngập ngừng một lát rồi hỏi:
- Ôn cô nương, người học võ chúng ta còn mong muốn cái gì khác hơn là…
Ôn Phi Khanh "À" một tiếng hỏi:
- Thì ra chuyện chia chác võ học…
- Chính thế!
Ôn Phi Khanh dừng một lúc lại hỏi:
- Các ngươi bắt được Trương Viễn Đình ở đâu?
- Ở trong Từ Thị từ đường này.
- Thế nào ngươi đã nói vị Thiết Phiến Xảo Khách đó mấy năm nay ở một nơi trong
thành Khai Phong kia mà? Làm sao ông ta chạy đến đây để bị bắt?
Sầm Đông Dương đáp:
- Tôi không biết vì lý do gì mà hắn chạy đến đây. Dù sao thì huynh muội chúng
tôi gặp hắn ở ngay trong Từ Thị từ đường này.
- Chắc rằng trước khi gặp vị đó, Hầu Ngọc Côn đã thỏa thuận với các ngươi rồi
chứ?
- Đúng thế.
Ôn Phi Khanh nhíu mày hỏi:
- Trên đời làm gì có chuyện dễ dàng như vậy chứ?

- Ôn cô nương, nhưng đó là sự thật, chỉ là ngẫu nhiên thôi.
Ôn Phi Khanh quắc mắt nói:
- Sầm Đông Dương! Tốt nhất ngươi đừng giở trò giảo hoạt với ta.
Sầm Đông Dương hốt hoảng nói:
- Tôi đâu dám thế? Ôn cô nương, tôi đều nói thật cả…
- Nếu bắt hắn dễ thế thì sao Hầu Ngọc Côn không tự mình làm mà phải thỏa
thuận với các ngươi?
- Cái đó thì tôi không biết. Chắc Hầu công tử có lý do nào đó…
Ôn Phi Khanh nghĩ ngợi một lát rồi nói:
- Thôi được các ngươi có thể đi.
Sầm Đông Dương lo lắng hỏi:
- Ôn cô nương vị Thiết Phiến Xảo Khách…
- Người đó ta sẽ giữ lại!
Sầm Đông Dương van vỉ:
- Ôn cô nương, nếu vậy chúng tôi biết ăn nói sao với Hầu Ngọc Côn?
- Cái đó có gì khó đâu? Chỉ cần nói với Hầu Ngọc Côn là ta đã giữ hắn tại đây để
tự hắn tìm đến là được.
- Ôn cô nương…
Ôn Phi Khanh bỗng gằng giọng:
- Ngươi muốn mang Thiết Phiến Xảo Khách đi cũng được, nhưng phải móc quả
tim mình để lại như Phong Tứ Hải đây!
Dứt lời với một động tác nhỏ, thiếu nữ đã móc từ cơ thể lầy nhầy đang giữ trong
tay ra một quả tim tươi rói!
Thì ra một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần lại có thủ đoạn tàn bạo đến thế!
Sầm Đông Dương lạnh sống lưng, lấm lét nhìn thi thể lão đại Phong Tứ Hải và
quả tim trên tay đối phương vẫn còn chảy máu, không dám nói tiếng nào.
Ôn Phi Khanh nói tiếp:
- Nhanh mang theo thi thể đại ca ngươi đi khỏi đây, và đừng để ta nhìn thấy nữa!
Dứt lời đẩy tử thi xuống thạch cấp.
Chỉ nghe tiếng người lướt gió đi xa dần.
Ôn Phi Khanh cúi nhìn trái tim người bê bết máu trên tay rồi vứt mạnh ra sân.

Tiểu Quỳnh vội đưa ra một chiếc khăn trắng. Ôn Phi Khanh lau sạch bàn tay bết
máu của mình rồi ném luôn cả chiếc khăn ra cửa.
Tiểu Quỳnh liếc nhìn Ôn Phi Khanh rồi nói:
- Cô nương lẽ ra không cần phải giết Phong Tứ Hải…
Ôn Phi Khanh ngắt lời:
- Ta không cần nghĩ nhiều. Hắn dám vô lễ với ta. Chết là đáng tội lắm.
Tiểu Quỳnh run run cặp môi như định nói gì nhưng cuối cùng nhịn lại.
Ôn Phi Khanh ngồi xuống bên cạnh Bạch Y Nhân nhìn chàng một lúc rồi hỏi:
- Tiểu Quỳnh, ngươi thấy chuyện này thế nào?
- Cô nương muốn hỏi…
- Việc Bạch Cốt Tam Sát giúp Hầu Ngọc Côn bắt Thiết Phiến Xảo Khách đó.
Tiểu Quỳnh ngạc nhiên hỏi:
- Thì Sầm Đông Dương mới nói với cô nương rồi mà?
- Chẳng lẽ ngươi tin hắn ư? Bạch Cốt Tam Sát vốn xảo trá và đặc biệc là Sầm
Đông Dương.
- Vậy cô nương thấy sao?
- Ta thấy sự việc không đơn giản, cần phải hỏi Thiết Phiến Xảo Khách xem sao.
Tiểu Quỳnh “Dạ” một tiếng rồi đến bên thần án dời sang bên.
Quả nhiên bên dưới thần án có một tấm gạch hoa lớn hơi bong ra,Tiểu Quỳnh lật
ra thì lộ ra một mật động không lớn lắm, bên trong tối om nhưng nhờ ánh đèn chiếu
vào có thể trông thấy một người đang nửa ngồi nửa nằm trong đó, không cử động có thể
là bị khống chế huyệt đạo. Đó là một trung niên nhân chừng hơn bốn mươi tuổi bận
trường bào bằng lụa tín, trường mi phượng mục, phong thái tiêu bửu.
Chính là vị Thiết Phiến Xảo Khách Trương Viễn Đình.
Tiểu Quỳnh cắp Trương Viễn Đình lên khỏi mật động đến đặt trước Ôn Phi
Khanh.
Ôn Phi Khanh xem xét Trương Viễn Đình một lát rồi xuất chỉ điểm vào hậu tâm

ông ta.
Thân thể Trương Viễn Đình lắc mạnh rồi mở mắt ra nhìn quanh rồi lập tức nhổm
người đứng bật dậy.
Tiểu Quỳnh ấn vào vai ông ta nói:
- Đừng vọng động!
Trương Viễn Đình hỏi:
- Hai vị cô nương là…
Tiểu Quỳnh nói:
- Cái đó ngươi không cần biết. Cô nương ta đây có việc muốn hỏi ngươi.
Ôn Phi Khanh tiếp lời:
- Ông có phải là Thiết Phiến Xảo Khách Trương Viễn Đình không?
Trương Viễn Đình kinh ngạc hỏi:
- Sao cô nương biết tôi là…
Ôn Phi Khanh ngắt lời, hỏi tiếp:
- Có phải ông bị Bạch Cốt Tam Sát khống chế không?
Trương Viễn Đình đáp:
- Tôi không biết Bạch Cốt Tam Sát nào cả, chỉ biết hôm qua đi ngang trước cửa từ
đường này thì bị ba nhân vật võ lâm hai nam một nữ…
Ôn Phi Khanh hỏi tiếp:
- Sau đó ông bị chúng khống chế đúng vậy không?
- Đúng thế! Cô nương làm sao biết?
Ôn Phi Khanh cười đáp:
- Có thể cho ông biết tôi vừa đánh đuổi Bạch Cốt Tam Sát đi khỏi đây.
Trương Viễn Đình ngạc nhiên hỏi:
- Vậy chính cô nương cứu tôi?
Ôn Phi Khanh gật đầu:
- Có thể nói như thế.
Trương Viễn Đình định đứng lên nhưng bị Tiểu Quỳnh giữ chặt vai đành ngồi
nguyên chỗ chắp tay nói:
- Đại ân của tôi không dám chỉ nói một chữ “Tạ”
Ôn Phi Khanh ngắt lời:
- Đừng khách khí thế…Tôi muốn hỏi ông vài câu. Ông có biết Hầu Ngọc Côn là
ai không?
- Hầu Ngọc Côn?

Trương Viễn Đình ngơ ngác:
- Hầu Ngọc Côn là ai thế? Tôi không biết!
Ôn Phi Khanh ngờ vực nói:
- Thế thì lạ thật! Ông không biết Hầu Ngọc Côn thì tại sao hắn lại tìm đến ông?
Trương Viễn Đình lại càng kinh ngạc:
- Hắn tìm tôi ?
- Theo tôi biết thì Bạch Cốt Tam Sát giam ông lại ở Từ Thị từ đường này là theo
lời Hầu Ngọc Côn.
- Nhưng ngay cả tên hắn tôi còn chưa biết thì làm sao hắn lại tìm bắt tôi?
Ôn Phi Khanh nghiêm giọng hỏi:
- Ông nói thật đấy chứ?
- Cô nương là ân nhân của tôi, lẽ nào tôi còn lừa dối? Và trong việc này cần gì
phải lừa dối?
- Nghe nói ông biết nhiều chuyện trên võ lâm mà không ai biết được?
- Ai nói vậy?
- Chính Bạch Cốt Tam Sát nói với tôi.
Trương Viễn Đình cười gượng đáp:
- Không giấu gì cô nương, đó chỉ là những câu chuyện bịa đặt. Cô nương hãy
tưởng rằng một người chạy khắp giang hồ dùng ba tắc lưỡi kể chuyện mua vui cho thiên
hạ để kiếm miếng ăn thì chỉ ba hoa thêu dệt cho bùi tai chứ ai tin làm gì?
Ôn Phi Khanh nhíu mày nói:
- Ông có biết rằng mặc dù bịa chuyện để kiếm miếng ăn nhưng có thể phạm vào
cấm kỵ mà dẫn đến họa sát nhân không?
Trương Viễn Đình cười đáp:
- Nhưng đã nhiều năm qua tôi vẫn yên ổn làm ăn như vậy đó thôi…có lẽ không
ai chấp nhất…
- Theo tôi biết thì Hầu Ngọc Côn tìm ông để hỏi một việc…
Trương Viễn Đình trố mắt hỏi:
- Hắn muốn hỏi việc gì? Và tôi có thể biết được gì?
Ôn Phi Khanh nhìn thẳng mặt Trương Viễn Đình nói:
- Tuy tôi chưa từng gặp Hầu Ngọc Côn nhưng con người hắn thì ai

cũng biết rõ.
Nếu hắn không thỏa mãn những gì hắn muốn biết, nhất định sẽ giết ông ngay.
Trương Viễn Đình biến sắc nói:
- Những gì tôi kể xưa nay ngoài những chuyện được sách vở chép lại còn toàn
những chuyện bịa đặt. Nay biết phải làm thế nào?
Ôn Phi Khanh trấn an:
- Ông không cần phải sợ. Hầu Ngọc Côn tối mai mới tới đây. Hơn nữa tôi đã cứu
ông thoát khỏi tay Bạch Cốt Tam Sát thì đương nhiên không để Hầu Ngọc Côn làm gì
ông được.
Trương Viễn Đình lại chắp tay nói:
- Đa tạ cô nương…
Ôn Phi Khanh nhìn Trương Viễn Đình dò xét một lúc rồi nói:
- Tôi xem ông không giống người bôn ba trên giang hồ dùng tài hùng biện để
kiếm miếng ăn.
Trương Viễn Đình rầu rĩ nói:
- Không giấu gì cô nương, hàn gia trước đây nhiều đời theo nghiệp bút nghiên
nhưng nhiều năm trước qua cơn nước lửa, nên nhà tan người chết còn lại một thân một
mình. Vốn là thư sinh bách vô nhất dụng thì chỉ đành lợi dụng kiến thức của mấy năm
đèn sách uốn ba tấc lưỡi kiếm miếng nuôi thân.
Tới đó bỗng cúi thấp đầu xuống.
Ôn Phi Khanh không để lộ chút trắc ẩn nào, chỉ đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Quỳnh
vẫn đứng sau lưng Trương Viễn Đình, liền buông tay đang giữ Trương Viễn Đình về.
Ôn Phi Khanh lại hỏi:
- Nghe nói ông trước nay vẫn ở gần Đại Tướng Quốc Tự trong thành Khai
Phong….
Trương Viễn Đình vội gật đầu:
- Đúng thế, cô nương. Nhưng cô nương cũng biết rằng nghề làm ăn này không thể
ở lâu một chỗ…

- Vậy là ông đã định chuyển đến nơi khác?
- Đúng thế!
Ôn Phi Khanh trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Nếu vậy thì ông nhân đêm tối mà đi khỏi đây ngay, càng nhanh càng tốt.
Trương Viễn Đình vội đứng lên chắp tay nói:
- Một lần nữa xin đa tạ đại ân của cô nương.
- Ôn nên đi nhanh, không cần phải thế.
Trương Viễn Đình đưa mắt nhìn Bạch Y Nhân vẫn nằm thiêm thiếp, ngập ngừng
nói:
- Tôi biết một vài thứ thuốc trị bệnh, nếu cô nương gặp khó khăn gì…
Ôn Phi Khanh lắc đầu:
- Không cần đâu. Người này tôi gặp bên ngoài từ đường bị thụ thương nhưng
không nặng lắm. Tôi có thể chữa được.
- Vậy thì…tôi xin cáo biệt!
Nói xong chắp tay vái một vái rồi vội vàng ra khỏi ngôi từ đường.
Nhưng ở bậc thềm Trương Viễn Đình thấy vết máu, đoán ngay được vừa xảy ra
chuyện gì.
Mới ra khỏi đại môn, chợt trông thấy ngọn hồng đăng treo trước càng xe ngựa,
Trương Viễn Đình thấy trong lòng chấn động, mắt biến sắc, buộc miệng kêu khẽ:
- Tu La Đăng, thì ra là cô ta…
Sau một lúc trấn tĩnh, ông ta quay mình định trở lại từ đường, nhưng không hiểu
sao chân không nhích lên được một bước, chầm chậm quay lại ngần ngừ thêm lúc nữa
mới hối hả chạy đi.
Thật là hú vía! Lại thêm một lần gặp may!
May là Trương Viễn Đình đã không nói thật. Còn một điều nữa là Ôn Phi Khanh
không biết Thiết Phiến Xảo Khách Trương Viễn Đình là nhân vật thế nào và hiện ông
đang giữ những bí mật mà chính thân phụ cô ta đang lệnh cho thủ hạ dốc sức truy tìm.
Giá như Ôn Phi Khanh biết được….
May thì quả thật có vạn điều may nhưng duy nhất có một việc không

may là ông
ta đã bỏ qua cơ hội gặp Bạch Y Nhân lúc này đang sắp tỉnh lại…
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 7
Manh tâm bất thiện

Khi bóng Trương Viễn Đình khuất khỏi cửa Từ Thị từ đường thì ở nội điện Ôn
Phi Khanh vung tay đánh khẽ vào Bách Hội Huyệt của Bạch Y Nhân. Chàng mở mắt nhìn quanh ngơ ngác định bật dậy nhưng Ôn Phi Khanh giữ lại
dịu dàng nói:
- Đừng động, thể trạng ngươi chưa phục hồi đâu.
Bạch Y Nhân cũng hiểu rằng mình chưa được hồi phục bao nhiêu nên nhìn Ôn
Phi Khanh hỏi:
- Có phải hai vị cô nương cứu tôi không?
Ôn Phi Khanh cười đáp:
- Đâu đáng gọi là cứu, chẳng qua hai chúng ta gặp ngươi ở ngoài kia…
- Xin đa tạ hai vị cô nương, dám được thỉnh giáo…
Ôn Phi Khanh vội ngắt lời:
- Ngươi danh tính là gì? Vì sao trúng phải thứ ám khí kịch độc như thế?
Bạch Y Nhân lưỡng lự một lúc mới trả lời:
- Tôi là Lý Tồn Hiếu. Còn ám khí là do một người không hề quen biết làm bị
thương. Tôi chỉ biết người khác thường đi với hắn.
Ôn Phi Khanh “à” một tiếng hỏi:
- Người cùng đi với hắn là ai?
Bạch Y Nhân chợt hỏi:
- Cô nương chắc là người trong võ lâm?
- Có thể coi như vậy.
- Nếu thế cô nương chắc biết vị thiếu chủ của Hàn Tinh là Ôn Thiếu Khanh ư? Cô
nương biết vị đó chứ?

Ôn Phi Khanh biến sắc, lát sau mới gật đầu đáp:
- Thì ra là vị thiếu chủ của Hàn Tinh Ôn Thiếu Khanh. Hàn Tinh danh chấn thiên
hạ ai mà không biết? Chẳng lẽ ngươi với Ôn Thiếu Khanh có xung khắc gì?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu:
- Không có xung khắc gì đâu, chỉ là một chút hiểu lầm thôi.
- Hiểu lầm thế nào?
Lý Tồn Hiếu ngập ngừng đáp:
- Việc này nếu nói ra sẽ ảnh hưởng đến thanh danh một người khác, và đối với vị
Ôn thiếu chủ cũng chẳng hay gì…
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Vị Ôn thiếu chủ và một người khác ư? Còn người nào nữa?
Lý Tồn Hiếu chậm rãi đáp:
- Đó là một vị cô nương…
- Vị đó là ai?
Lý Tồn Hiếu bối rối lắc đầu:
- Xin cô nương thứ lỗi, tôi không thể nói được!
- Vì sao?
- Tôi vừa nói qua, việc này ảnh hưởng đến danh dự của hai người đó…
- Chẳng lẽ ngay cả vị cô nương đó danh hiệu thế nào ngươi cũng không nói?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu.
Chợt Tiểu Quỳnh nói:
- Ngươi đừng quên rằng nếu không nhờ cô nương chúng ta đến cứu kịp thời thì
ngươi đã chết ở giữa đồng không rồi!
- Tôi biết! Ân cứu mạng của hai vị cô nương tôi sẽ cố tìm cách báo đáp…
Tiểu Quỳnh ngắt lời:
- Chúng ta không dám hoài vọng ngươi báo đáp. Chỉ hỏi mấy câu mà ngươi không
nói thật thì còn mong báo đáp gì?
- Không phải là tôi không muốn nói, nhưng sự thật chuyện này liên quan đến…
Tiểu Quỳnh không chịu để chàng nói hết, gạt phắt:
- Ta nghe ngươi nói câu này hai ba lượt rồi. Đó là việc liên quan đến danh dự của

người khác. Nhưng nói ra cũng có sao đâu? Chẳng lẽ ngươi còn sợ chúng ta mồm loa
mép dãi rao khắp nơi sao? Cô nương của ta đâu phải hạng người như vậy?
Lý Tồn Hiếu vội đáp:
- Tôi biết hai vị sẽ không nói loan ra, nhưng…
Tới đó bỗng im bặt.
Tiểu Quỳnh mở miệng định nói nữa nhưng Ôn Phi Khanh đã tranh lời:
- Thôi, Tiểu Quỳnh. Vị đó đã không muốn nói thì ngươi đừng gượng ép nữa.
Không muốn tiết lộ chuyện vì nghĩ đến danh dự của người khác, việc đó cũng đúng
thôi.
Tiểu Quỳnh vẫn chưa chịu:
- Cô nương, nhưng mà…
Ôn Phi Khanh khoát tay:
- Ta hiểu ý ngươi, không cần phải nói nữa!
Tiểu Quỳnh liếc nhìn chủ nhân, không dám nói nữa.
Lý Tồn Hiếu nhẹ giọng:
- Đa tạ cô nương.
Ôn Phi Khanh cười đáp:
- Ngươi đừng khách khí. Bất cứ người nào cũng nên như thế, không thể gượng ép
người ta được.
Dừng một lúc lại hỏi:
- Ngươi bây giờ cảm thấy trong người thế nào?
- Đa tạ cô nương, tôi thấy đỡ nhiều rồi. Chỉ hơi mỏi mệt và chân tay khó cử động.
Ôn Phi Khanh gật đầu:
- Thế là ổn rồi. Ngươi là đệ tử của môn phái nào?
Lý Tồn Hiếu trả lời:
- Tôi vô môn vô phái, và nói cho cùng thì chưa thể coi là người trong võ lâm.
Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi:
- Nói vậy là sao?
- Tôi xuất thân từ gia cảnh bần hàn côi cút, có chút võ nghệ là do học được từ
trong một pho bí kíp võ học…
Ôn Phi Khanh nói:

- Ngươi biết võ nghệ, lại hành khứ giang hồ, như vậy được tính là người trong võ
lâm rồi!
Lý Tồn Hiếu lắc đầu:
- Tôi lại không tự coi mình là người trong võ lâm.
Ôn Phi Khanh không tranh biện, chỉ hỏi:
- Nói vậy võ nghệ của ngươi chỉ do học được từ một pho bí kíp mà thành?
- Đúng thế, cô nương.
- Nghĩa là ngươi tự học mà không có sư phụ?
- Có thể nói như vậy.
- Nhưng theo ta biết thì võ công ngươi rất cao cường, võ lâm đương thế không tìm
được mấy người cao thâm hơn.
- Sao cô nương biết?
- Ta đã kiểm tra huyệt mạch của ngươi nên biết rõ. Và ngươi chẳng thể giấu được
người khác.
Lý Tồn Hiếu lắc đầu:
- Tôi không có ý định giấu ai cả.
- Thế nhưng ngươi nói võ học của mình là vô sư tự học là không đúng. Võ công có
thể vô sư tự thành nhưng không thể đạt tới trình độ cao thâm như thế được.
- Nhưng tôi nói là sự thật. Nếu cô nương không tin thì cũng đành chịu…
Tiểu Quỳnh chợt nói bằng giọng bất bình:
- Ngươi thật quá lắm! Cô nương ta đã cứu mạng ngươi, vậy mà ngươi hoặc giấu
giếm không chịu nói ra, hoặc có nói cũng không thật, ta hỏi ngươi có lương tâm không
thế?
Lý Tồn Hiếu đỏ mặt nín lặng.
Ôn Phi Khanh mắng át đi:
- Tiểu Quỳnh không được vô lễ!
Tiểu Quỳnh cũng không dám hé môi nữa.
Ôn Phi Khanh ôn tồn nói:
- Thôi được, không nói chuyện đó nữa. Còn chuyện liên quan đến danh dự của
Ôn thiếu chủ và một nữ nhân để ta thử đoán xem sao.

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi:
- Cô nương có thể đoán được ư?
Ôn Phi Khanh gật đầu:
- Không sai! Nhưng ta trước hết phải hỏi ngươi vài câu. Ngươi nói mình không có
xung khắc gì với Ôn Thiếu Khanh mà chỉ có chút hiểu lầm thôi, đúng vậy không?
Lý Tồn Hiếu gật đầu:
- Đúng thế, cô nương.
- Việc hiểu lầm liên quan đến một vị cô nương?
- Có thể nói như thế.
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Ta rất hiểu vị thiếu chủ Ôn Thiếu Khanh, vì thế chỉ cần ngươi nói chuyện hiểu
lầm liên quan đến một vị cô nương ta có thể đoán được rồi! Bây giờ ta xin hỏi tiếp một
câu, vị cô nương đó bao nhiêu tuổi?
Lý Tồn Hiếu ngập ngừng:
- Cái đó…
- Chẳng lẽ câu này ngươi cũng không thể trả lời?
- Không. Cô ấy có lẽ vào độ tuổi của cô nương.
- Cô ta rất đẹp đúng không?
Lý Tồn Hiếu gật đầu:
- Không sai. Có thể nói vị đó là bậc quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyệt đại.
Ôn Phi Khanh cười :
- Vậy thì ta biết rồi. Nhất định sự việc xảy ra sau khi ngươi gặp gỡ vị cô nương đó,
cô ta liền sinh hảo cảm đối với ngươi từ đó Ôn Thiếu Khanh hiểu lầm đúng vậy chứ?
Lý Tồn Hiếu chợt thấy lòng rung động, nằm lặng im.
Ôn Phi Khanh hỏi dồn:
- Ta đoán đúng không?
Lý Tồn Hiếu đành gật đầu:
- Cô nương rất cao minh!
Ôn Phi Khanh cười đáp:
- Việc này chưa có gì cao minh cả. Ta đã nói rằng mình biết khá rõ Ôn Thiếu
Khanh, trong lòng y chỉ có một người, tất chỉ có người đó mới làm nảy sinh sự hiểu lầm.

Vị cô nương đó là Lệnh Hồ Dao Cơ, đúng thế chứ?
Lý Tồn Hiếu kinh ngạc kêu lên:
- Sao cô nương biết…
- Ngươi không cần hỏi, chỉ trảlời xem có đúng không?
- Không sai, cô nương là…
- Ta là ai, điều đó không quan trọng. Ai cũng biết Lệnh Hồ cô nương là ý trung
nhân của Ôn Thiếu Khanh. Trong lòng hắn chỉ có cô ta.
Lý Tồn Hiếu nhổm người dậy nhưng bị Ôn Phi Khanh ấn trở lại nói tiếp:
- Việc đó không khó, ai cũng có thể đoán được, ngươi đừng lấy thế làm ngạc
nhiên. Cứ nằm xuống đi!
Lý Tồn Hiếu thể lực còn yếu, bị hai ngón tay Ôn Phi Khanh ấn xuống thì nằm yên
chỉ nói:
- Cô nương…
- Thế nào? Ngươi không tin sự việc đơn giản như thế ư?
- Sự thật như thế…
- Ta chỉ nói thật lòng. Ngươi không tin cũng không biết nói thế nào được. Sau này
ngươi kể lại chuyện cho bất cứ người nào trong võ lâm họ cũng đoán ra thôi.
Lý Tồn Hiếu lặng thinh.
Ôn Phi Khanh hỏi tiếp:
- Nhưng có một việc ta không rõ là việc hiểu lầm giữa ngươi và Ôn Thiếu Khanh,
vì sao người dùng ám khí hại ngươi lại là Liễu Ngọc Lân?
Lý Tồn Hiếu kinh dị hỏi:
- Liễu Ngọc Lân ư? Sao cô nương biết hắn là Liễu Ngọc Lân?
- Thì ngươi cũng biết Liễu Ngọc Lân đó thôi?
- Không, tôi chỉ biết vị Ôn thiếu chủ gọi hắn là Ngọc Lân huynh chứ không biết
hắn là ai cả.
Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi:
- Thế nào cả vị công tử Liễu Ngọc Lân danh trùm thiên hạ mà ngươi cũng không
biết?
Lý Tồn Hiếu đáp:
- Tôi đã nói với cô nương là không cho mình là người trong võ lâm

rồi mà…
Ôn Phi Khanh không tán thành:
- Chỉ nên nói là ngươi mới xuất đạo chưa lịch lãm chuyện trên giang hồ. Liễu
Ngọc Lân là một trong bốn vị công tử được mệnh danh là Tứ Khối Ngọc đương danh
đương thế…
Lý Tồn Hiếu buộc miệng:
- Tứ Khôi Ngọc…
- Bốn người này ở tên đều có chữ Ngọc, đều là những công tử thế gia, võ học lại
bất phàm, nhân phẩm cũng oai phong tuấn mỹ, bởi thế ai cũng xưng là võ lâm tứ công
tử hay Tứ Khôi Ngọc đương thế. Có người còn sánh họ với bốn công tử thời Chiến Quốc
là Mạnh Thường, Tính Lăng, Tư Thân và Bình Nguyên. Đương nhiên bốn vị công tử bây
giờ sánh với cổ nhân thì còn khác xa nhau lắm!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Thì ra Liễu Ngọc Lân có danh khí lớn như vậy trong võ lâm. Nếu cô nương
không nói thì tôi cũng không biết…
Ôn Phi Khanh cười:
- Ngươi thật là người còn non kém những chuyện trong giang hồ. Phóng mắt vào
thiên hạ võ lâm có lẽ chỉ mình ngươi là không biết Tứ Khôi Ngọc. Hoặc cũng kể ngươi
thật không phải là người trên võ lâm.
Lý Tồn Hiếu ngượng nghịu nói:
- Thì tôi cũng tự mình như thế…
Ôn Phi Khanh chợt hỏi:
- Ngươi bị Liễu Ngọc Lân dùng ám khí làm bị thương như thế nào?
- Sao cô nương biết?
- Vì trên cơ thể ngươi vẫn còn ám khí độc môn của Liễu Ngọc Lân có tên là Sưu
Hồn Ngân Châm nhất định được tẩm chất kịch độc, đúng vậy không?
Tiểu Quỳnh chợt mặt lạnh nói:
- Chứ sao? Ngươi suýt chút nữa mất mạng rồi…
Ôn Phi Khanh lườm Tiểu Quỳnh một cái rồi nói:
- Sưu Hồn Ngân Châm được tẩm chất kịch độc có tác dụng phá hoại

huyệt mạch.
Sau khi trúng ám khí đó, chỉ cần một hai thời trường là huyết khí không thể chuyển vận
được nữa, lúc ấy cho dù Đại La Kiêm Tiên cũng phải bó tay.
Lý Tồn Hiếu nghe xong lòng chấn động nói:
- Nói vậy nếu cô nương đến chậm một chút thôi thì tôi đã không cứu được nữa…
- Bây giờ thì mọi chuyện qua rồi. Ngươi trả lời xem vì sao Liễu Ngọc Lân ám toán
ngươi?
- Lúc đó Liễu Ngọc Lân cùng đi với Ôn thiếu chủ. Trước hết Liễu Ngọc Lân dùng
ám khí…
- Nghĩa là hai người liên thủ hại ngươi?
- Quả thật Ôn Thiếu Khanh có xuất thủ…
- Lạ thật. Hai người đó vốn không thể nói là bằng hữu, và chưa từng liên thủ một
cách hèn hạ như vậy bao giờ…
- Nhưng đó là sự thật…
Ôn Phi Khanh trầm ngâm nói:
- Chắc bên trong phải có nguyên nhân gì…
Rồi chợt nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Ngươi nói rằng sự hiểu lầm là do ngươi và Lệnh Hồ cô nương gặp gỡ, hiển nhiên
ngươi không thể phủ nhận cô ta có cảm tình với ngươi chứ?
Lý Tồn Hiếu nói khẽ:
- Tôi không dám giấu cô nương Lệnh Hồ cô nương quả có phần ưu ái nhưng tôi
không dám tiếp thụ ân sủng đó…
Đôi mắt Ôn Phi Khanh ánh lên hai đốm sáng nhưng tắt ngay, nói:
- Thế là phải rồi. Như vậy không thể nói Ôn Thiếu Khanh hiểu lầm cũng không
thể trách đã muốn dồn ngươi vào tử địa…
Lý Tồn Hiếu đỏ mặt nói:
- Tôi căn bản không trách Ôn Thiếu Khanh…
Ôn Phi Khanh sững sốt hỏi:
- Thật ư?
- Tất nhiên là thật.
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Có phải ngươi tự nhận mình sai khi hoành đao đoạt tình?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu:
- Cô nương, không thể nói tôi đã hoành đao đoạt tình, và tôi không cho rằng mình
có lỗi gì. Tôi chỉ vì Ôn Thiếu Khanh mà áy náy một chút, bởi vì nếu không vì tôi thì
Lệnh Hồ cô nương sẽ không nhạt nhẽo với Ôn Thiếu Khanh như vậy.
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Vậy là ngươi hoàn toàn không trách gì Ôn Thiếu Khanh sao?
- Đúng thế cô nương, tôi hoàn toàn không trách hắn.
- Ngươi thật là người ta mới gặp lần đầu, còn đối với Liễu Ngọc Lân thì sao?
Lý Tồn Hiếu đáp:
- Đối với Liễu Ngọc Lân thì khác. Nếu có cơ hội nhất định tôi sẽ tìm đến hắn.
Ôn Phi Khanh nói:
- Vì sao?
- Bởi vì việc này không liên quan gì đến hắn, nên lẽ ra hắn không được dùng thủ
đoạn ám toán ti tiện đối với tôi.
Ôn Phi Khanh gật đầu:
- Xem ra ngươi rất biết phân biệt phải trái trắng đen…
Dừng một lúc nói thêm:
- Ta cũng cho rằng sự việc này ngươi không đáng trách. Có lỗi chăng là Lệnh Hồ
cô nương…
Lý Tồn Hiếu vội ngắt lời:
- Không phải thế, cô nương! Trong việc này cũng không thể trách Lệnh Hồ cô
nương được.
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Thế nào? Ngươi còn bao biện cho cô ấy?
- Không phải tôi bao biện mà đó là sự thật. Chỉ nên trách tôi lẽ ra không nên gặp
gỡ cô ta…
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Ngươi rất biết nói chuyện, có lẽ làm cho bất cứ ai cũng có cảm tình!
- Tôi chỉ nói sự thật mà cô nương!
- Chỉ sợ ngươi còn chưa biết Lệnh Hồ cô nương là nhân vật như thế nào…
- Không. Tôi biết cô ta là người của Lãnh Nguyệt .

- Không sai! Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt là hai môn phái danh tiếng nhất đương
đại, uy chấn giang hồ. Ngoài ra ngươi còn biết giữa hai môn phái đó có quan hệ thế
nào không?
- Nghe nói hai nhà có mối thâm giao từ lâu đời…
Ôn Phi Khanh lại gật đầu:
- Đúng thế hai nhà có mối thâm giao rất sâu sắc. Ngoài ra bà nội của Lệnh Hồ cô
nương là chủ nhân của Lãnh Nguyệt môn và phụ thân của Ôn Thiếu Khanh, chủ nhân
Hàn Tinh lại muốn cho hai người gá nghĩa để tăng thêm tình thân đó…
Lý Tồn Hiếu ngờ vực hỏi:
- Sao cô nương biết…
Ôn Phi Khanh cười:
- Việc đó trong võ lâm ai mà không biết?
- Dù sao đó cũng chỉ là ý muốn của bậc trên…
- Ngươi sai rồi! Trước khi Lệnh Hồ cô nương gặp ngươi, hai người đối xử với nhau
rất thắm thiết…
- Tôi hiểu ý cô nương.
- Vì thế ta mới nói rằng có trách chăng là Lệnh Hồ cô nương chớ nên thay tình
chuyển ý như vậy.
Lý Tồn Hiếu vội lắc đầu:
- Không, cô nương! Lệnh Hồ cô nương không phải là người như vậy.
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Ngươi không biết nhiều về Lệnh Hồ cô nương như ta được! Cũng như những
chuyện khác trên giang hồ cũng vậy. Lệnh Hồ cô nương là người như thế nào thì sau
này ngươi sẽ biết.
Lý Tồn Hiếu định nói gì thì Ôn Phi Khanh đã hỏi:
- Thế bây giờ Lệnh Hồ cô nương ở đâu?
- Bị phụ mẫu Ôn Thiếu Khanh đưa đi rồi. Tôi định theo cứu mới bị Ôn Thiếu
Khanh và Liễu Ngọc Lân…
Ôn Phi Khanh ngắt lời:
- Ta hiểu rồi. Nhưng ta muốn nói thẳng với ngươi câu này, giữa

ngươi và Lệnh Hồ
Dao Cơ nên nói là chưa có gì, vậy lẽ ra ngươi không nên đuổi theo để cứu cô ta khiến
mối hiểu lầm giữa ngươi và Ôn Thiếu Khanh càng gay gắt thêm. Hàn Tinh môn uy chấn
thiên hạ, thế lực cực lớn, đối với ngươi có thừa khả năng…
Lý Tồn Hiếu nói ngay:
- Cô nương, tôi hoàn toàn không sợ Hàn Tinh môn.
- Thật sao?
- Đương nhiên là thật. Tôi vì sao phải sợ họ chứ?
- Ngươi có biết Hàn Tinh môn giết người dễ như trở bàn tay và bất cứ lúc nào
cũng có thể dồn ngươi vào chỗ chết?
Lý Tồn Hiếu khẳng khái trả lời:
- Nhưng tôi không làm gì đến họ. Họ có muốn uy hiếp tôi cũng không phải là
chuyện dễ.
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Xem ra ngươi rất ương bướng và khí khái. Nhưng ngươi cũng thấy đó, suýt nữa bị
mất mạng vì mũi ám khí của Liễu Ngọc Lân. Người ta nói rất đúng đạn rõ dễ tránh, tên
lén khó phòng. Ngay cả Liễu Ngọc Lân ngươi còn chưa phòng được, nói chi đến Hàn
Tinh môn.
Lý Tồn Hiếu không biết đối đáp thế nào.
Thiếu nữ nói đúng, sự thật dù chàng có võ công cao cường đến đâu cũng khó
tránh được ám toán.
Lát sau Ôn Phi Khanh cười nói:
- Thôi chúng ta nên chuyển sang chuyện khác, có lẽ ngươi không còn thích đề tài
này nữa. Nhưng tóm lại về việc Lệnh Hồ Dao Cơ thì dù ngươi quan tâm cô ta đến đâu
vẫn nên yên tâm đi, cô ta được chủ nhân Hàn Tinh đưa đi thì cũng như được về nhà
thôi, sẽ không gặp bất cứ điều gì phiền phức cả.
- Cô nương sao biết?
- Bất cứ ai cũng biết phu thê chủ nhân Hàn Tinh coi Lệnh Hồ Dao Cơ như con

ruột của mình vậy.
Lý Tồn Hiếu chợt nhớ đến thái độ của ngân y phu nhân đối với Lệnh Hồ Dao Cơ
nên tin lời đối phương có phần đúng.
Ôn Phi Khanh lại hỏi:
- Bây giờ ngươi nói xem từ đâu tới?
Lý Tồn Hiếu trả lời:
- Tôi từ thành Khai Phong tới.
- Ngươi định nói rằng gặp Liễu Ngọc Lân và Ôn Thiếu Khanh ở Khai Phong thành
ư?
- Đúng thế.
- Nhưng theo ta biết thì Hàn Tinh môn không phải ở thành Khai Phong mà?
- Cái đó thì tôi không rõ. Nhưng sự thật tôi đã gặp họ ở Khai Phong thành.
- Vậy ngươi là người ở Khai Phong?
- Không. Tôi chỉ vừa tới đó để tìm người.
Ôn Phi Khanh 'à' một tiếng hỏi tiếp:
- Ngươi tìm ai vậy? Bằng hữu hay thân thích?
Lý Tồn Hiếu bối rối trả lời:
- Thậm chí tôi chưa biết với người đó có quan hệ thế nào mà đến tìm?
Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi:
- Nghĩa là sao chứ? Ngươi không biết người đó có quan hệ như thế nào mà đến
tìm?
Lý Tồn Hiếu giải thích:
- Người đó với tôi không phải thân thích, cũng không phải bằng hữu, vì thế mới
nói không có quan hệ gì.
- Vậy ngươi tìm với mục đích gì?
Lý Tồn Hiếu tỏ ra ngập ngừng:
- Có một vị bằng hữu nhờ tôi đến Khai Phong tìm người đó để hỏi về một việc…
- Việc gì thế?
- Chỉ là một chuyện riêng.
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Có lẽ là chuyện bí mật không nên hỏi chứ gì?
Lý Tồn Hiếu đỏ mặt không đáp:

Ôn Phi Khanh lại hỏi:
- Nhưng người đó tên họ là gì, có thể ta giúp được gì cho ngươi cũng nên?
- Đa tạ hảo ý của cô nương. Nhưng…người đó đã chết.
Ôn Phi Khanh sững sốt hỏi:
- Thế nào, người đó đã chết rồi ư?
- Phải, vị đó đã bị giết hại.
- Ta hiểu rồi. Khi ngươi tìm đến được thì người đó vừa mới bị giết chứ gì?
- Phải!
- Hung thủ không để lại dấu vết gì cả sao?
- Không!
- Vậy là ngươi định hỏi chuyện gì đã không có kết quả?
Vẻ mặt Lý Tồn Hiếu bỗng trở nên u ám. Chàng rầu giọng đáp:
- Cô nương nói đúng, điều mà tôi định hỏi có lẽ sẽ vĩnh viễn không được giải
đáp…
Ôn Phi Khanh mở to đôi mắt diễm lệ, nhẹ giọng hỏi:
- Việc đó nghiêm trọng lắm không? Chẳng lẽ trên đời không còn người thứ hai
nào biết nữa?
- Theo tôi biết thì không còn một ai khác có thể giải đáp điều bí ẩn đó…
Ôn Phi Khanh lộ vẻ thông cảm:
- Nếu thế thì quả là bất hạnh. Nhưng chuyện có quan trọng lắm không?
- Có thể nói là rất quan trọng.
Ôn Phi Khanh bật hỏi:
- Việc gì vậy?
Nhưng chợt hiểu mình vừa lỡ lời cười nói:
- Ngươi thứ lỗi, ta không nén được…Lẽ ra không nên hỏi…
Tiểu Quỳnh chợt nói bằng giọng cay độc:
- Có hỏi hắn cũng không chịu nói đâu mà!
Lý Tồn Hiếu nhìn Ôn Phi Khanh nhỏ giọng:
- Việc bất đắc dĩ, xin cô nương lượng thứ cho.
- Không sao, mỗi người đều có bí mật riêng của mình, đó là chuyện bình thường,
ngay cả ta cũng thế.
- Xin đa tạ cô nương!
Ôn Phi Khanh cười hỏi thêm:

- Người mà ngươi định tìm có phải người trong võ lâm không?
- Ý cô nương là…
- Vì ta biết không ít người trong võ lâm, vị đó bị giết bất ngờ như thế rất có thể
quan hệ đến các nhân vật trong võ lâm. Có thể ta giúp ngươi tìm được hung thủ.
Lý Tồn Hiếu trảlời:
- Vị đó trước kia cũng là người trong võ lâm nhưng bây giờ thì không phải nữa vì
đã nhiều năm thoái xuất giang hồ ẩn cư tại Khai Phong kể chuyện kiếm cơm qua ngày.
- Kể chuyện kiếm ăn ư?
- Chính thế. Ông ta là một thuyết thoại nhân khá danh tiếng, hành nghề gần Đại
Tướng Quốc Tự.
Ôn Phi Khanh ngơ ngác hỏi:
- Thế nào? Chẳng lẽ Đại Tướng Quốc Tự có nhiều vị thuyết thoại nhân như vậy?
Lý Tồn Hiếu cũng ngạc nhiên không kém:
- Cô nương nói vậy có ý gì?
- Bởi vì mới rồi có một vị thuyết thoại nhân ở Đại Tướng Quốc Tự ở đây ra.
- Thì ra thế…
- Nhưng có một điều lạ là vị đó bị người trong võ lâm bắt giấu vào đây được ta
thả về. Người đó có ngoại hiệu là Thiết Phiến Xảo Khách, ngươi đã nghe nói đến bao
giờ chưa?
Lý Tồn Hiếu giật mình hỏi:
- Cô nương nói ông ta danh hiệu là gì?
Ôn Phi Khanh đáp:
- Là Thiết Phiến Xảo Khách, thế nào ngươi biết ông ta hay sao?
Lý Tồn Hiếu chống tay ngồi lên hỏi:
- Cô nương nói là Thiết Phiến Xảo Khách không sai chứ?
- Ta được mấy người trong võ lâm nói lại, hơn nữa ông ta cũng tự nhận như vậy,
chắc không sai.
Lý Tồn Hiếu nghi hoặc nói:
- Chẳng lẽ ở Đại Tướng Quốc Tự có đến hai vị Thiết Phiến Xảo Khách?

Ôn Phi Khanh nói:
- Cái đó thì ta không biết. Nhưng có lẽ chỉ là một người…
- Nhưng cô nương có biết tên họ của vị Thiết Phiến Xảo Khách đó không?
- Ông ta họ Trương, tên là Viễn Đình.
Lý Tồn Hiếu kinh ngạc đến nỗi mắt trợn tròn, thốt lên:
- Trương Viễn Đình ư? Lại cũng là Trương Viễn Đình…
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Người mà ngươi muốn tìm cũng là Trương Viễn Đình hay sao?
- Phải vị đó cũng là Thiết Phiến Xảo Khách Trương Viễn Đình.
Ôn Phi Khanh kinh dị nói:
- Nếu thế thì tất họ chỉ là một người thôi!
- Tôi không biết có phải cùng một người không, nhưng tên họ và ngoại hiệu thì
không sai chút nào.
Ôn Phi Khanh nói:
- Tên họ có thể trùng nhau nhưng trùng cả ngoại hiệu thì rất hiếm lại càng không
có khả năng cả hai trùng tên trùng hiệu lại cùng làm nghề kể chuyện ở một nơi. Chắc
rằng họ chỉ là một.
- Nhưng rõ ràng ông ta đã bị giết.
- Chỉ có hai khả năng, một là vị đó chưa chết, thứ hai người vừa ở đây ra là người
mạo xưng…
- Nhưng tôi thấy rõ ông ta chết rồi mà…
Tiểu Quỳnh hồi giờ vẫn lặng im, lúc đó bỗng chen lời:
- Ngươi mới nói là chưa từng gặp Thiết Phiến Xảo Khách mà?
Lý Tồn Hiếu gật đầu xác nhận:
- Đúng thế tôi chưa bao giờ gặp qua vị đó…
- Vậy làm sao ngươi cho rằng người bị giết là ông ta mà không phải là người
khác?
Lý Tồn Hiếu ngẩn mặt không biết trả lời sao.
Ôn Phi Khanh gật đầu nói:
- Tiểu Quỳnh nói đúng đấy. Ngươi chưa từng gặp Thiết Phiến Xảo Khách nên
không thể khẳng định ông ta đã bị giết.
- Nhưng tôi đã phát hiện tử thi ở trong nhà ông ta, ngoài ra còn có xác chết một

thiếu nữ, chắc rằng đó là nhi nữ của Trương Viễn Đình. Chẳng lẽ có sự ngẫu hợp đến
nỗi hai người giống họ đến trong nhà đó mà bị giết?
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Trương Viễn Đình còn có nhi nữ nữa sao?
- Phải, theo tôi biết thì ông ta có một nhi nữ.
- Thế nhưng người vừa nhận là Thiết Phiến Xảo Khách vừa ra khỏi đây lại không
có thiếu nữ nào đi theo cả.
- Có thể nhi nữ của ông ta đã bị giết còn ông ta lại không chết?
Lý Tồn Hiếu thắc mắc:
- Vậy thì thi thể của nam nhân đó là ai?
Tiểu Quỳnh bực tức nói:
- Ngươi còn không biết thì ta làm sao biết được?
Ôn Phi Khanh thấy thái độ Tiểu Quỳnh gay gắt như thế liền đưa mắt ra hiệu, sau
đó nhìn Lý Tồn Hiếu nói:
- Dù sao ta thấy có hai khả năng. Thứ nhất Thiết Phiến Xảo Khách vẫn chưa chết,
tử thi nam nhân mà ngươi thất đó là người khác. Thứ hai, người vừa được ta cứu ra khỏi
đây đã mạo xưng Thiết Phiến Xảo Khách, và rất có thể hắn chính là người đã giết hại
cha con vị thuyết thoại nhân đó cũng nên.
Lý Tồn Hiếu gật đầu tán thành:
- Cô nương lập luận rất đúng. Thế nhưng hắn đã giết hại cha con Thiết Phiến Xảo
Khách thì can gì phải mạo xưng ông ta?
Ôn Phi Khanh đáp:
- Trong trường hợp đó thì cách giải thích không khó. Dụng tâm của hắn là đánh
lạc hướng những người muốn quan tâm đến Thiết Phiến Xảo Khách như ngươi để thực
hiện ý đồ nào đó của mình một cách thuận lợi hơn.
Lý Tồn Hiếu lo lắng nói:
- Nếu vậy thì tất đúng Thiết Phiến Xảo Khách đã chết rồi….
Ôn Phi Khanh chợt hỏi:
- Nhưng cũng có thể ông ta chính là Thiết Phiến Xảo Khách thật. Ngươi không giả
thuyết vậy sao?

Lý Tồn Hiếu đáp:
- Hiển nhiên tôi cũng hy vọng như thế.
Ôn Phi Khanh trầm ngâm nói:
- Nếu đúng là Thiết Phiến Xảo Khách thì ông ta đã làm khổ ngươi và ta rồi!
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên:
- Ý cô nương là…
- Ngươi nói ông ta trước đây là người trong võ lâm, thế mà ông ta lại nói trước đây
xuất thân từ nho giáo, qua cơn lửa nước nên nhà tan người chết còn lại một thân một
mình nay phải dùng chút kiến thức để làm nghề kể chuyện nuôi thân…
- Thiết Phiến Xảo Khách năm xưa thoái xuất khỏi võ lâm lui về túc ẩn là chuyện
bất đắc dĩ vì thế không muốn ai biết thân thế đã qua của mình, cũng không muốn ai
nhận ra bản thân, nếu đúng vị đó là Thiết Phiến Xảo Khách, cô nương cũng nên lượng
thứ.
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Thật ra cũng không có gì quan trọng. Dù sao ta cho là ngươi cần phải đi tìm
người đó, cho dù có đúng là Thiết Phiến Xảo Khách hay không.
- Tôi chưa thật hiểu ý cô nương.
- Ngươi vừa nói rằng chỉ một mình Thiết Phiến Xảo Khách mới biết được điều bí
mật. Nếu ông ta chết đi là giữ luôn điều bí mật của ngươi xuống mồ. Nay cho dù người
đó không phải là Thiết Phiến Xảo Khách thì cũng là hung thủ giết hại ông ta, ngươi
cũng có thể từ người này mà khai thác được chuyện gì đó, chẳng phải thế sao?
Lý Tồn Hiếu lập tức tán thành:
- Cô nương nói rất đúng. Cả hai trường hợp, tôi cần phải tìm người này.
Ôn Phi Khanh cũng gật đầu:
- Thế mới phải!
Rồi quay sang Tiểu Quỳnh bảo:
- Ngươi hãy thu xếp đồ đạc lên xe, trời vừa sáng là chúng ta đi ngay.

Nhớ cất
luôn cả hồng đăng đi!
Tiểu Quỳnh lo lắng hỏi:
- Cô nương quên rằng…
Ôn Phi Khanh ngắt lời:
- Lão nhân gia đang chờ chúng ta trở về đúng không? Ta không quên đâu, nhưng
ngươi cũng đừng lắm lời. Ta tự có kế hoạch của mình. Cứ việc theo lời ta dặn!
Tiểu Quỳnh "dạ" một tiếng rồi với vẻ mặt miễn cưỡng đi thu dọn đồ đạc đưa ra
khỏi từ đường.
Lý Tồn Hiếu ngập ngừng nói:
- Cô nương định…
- Ta muốn đưa ngươi tìm người đó. Ngươi chỉ mới xuất đạo nên còn ít kinh
nghiệm hành khứ trên giang hồ, nếu có ta thì việc tìm kiếm sẽ dễ dàng hơn. Thêm nữa
cơ thể ngươi chưa được hồi phục, trước mắt nên có người chiếu cố.
Lý Tồn Hiếu băn khoăn hỏi:
- Như thế sao tiện…
- Có gì mà không tiện? Gặp nhau coi như có duyên rồi, nay ngươi thương thế
chưa lành hẳn mà cần phải đi tìm người thì chẳng lẽ ta không thể đưa giúp ngươi được
ư?
- Nhưng mới rồi vị cô nương kia nói rằng…
- À…nó là nữ tì của ta tên là Tiểu Quỳnh, ngươi cứ gọi Tiểu Quỳnh là được.
- Cô ấy sợ rằng lênh tôn chờ cô nương trở về…
- Ta biết rồi. Nhưng không sao cả đâu. Gia phụ chỉ muốn chúng ta về sớm thôi
chứ không có gì quan trọng. Dọc đường ta sẽ tìm người đưa tin về để lão nhân gia yên
tâm là được.
Lý Tồn Hiếu như định nói gì nhưng Ôn Phi Khanh gạt đi:
- Người đừng nói gì nữa. Ta đã quyết định việc gì thì không ai thay đổi được.
Ngươi chưa khỏe hẳn, ta không thể để ngươi một mình hành khứ giang hồ được.

- Cô nương tôi rất cảm kích, nhưng cũng rất áy náy.
- Ta không muốn nghe câu đó đâu!
Thiếu nữ nói xong nhoẽn miệng cười vô cùng ngọt ngào và diễm lệ hàm chứa vạn
ý tình khiến Lý Tồn Hiếu đỏ mặt nhìn tránh sang bên.
Giọng nói dịu dàng của Ôn Phi Khanh thoảng bên tai chàng:
- Ngươi muốn ăn uống chút gì không?
- Cảm ơn cô nương tôi không muốn ăn gì cả.
- Ngươi đừng nên khách sáo. Có thể chúng ta đi với nhau chưa biết bao lâu.
Ngươi cứ khách khí như thế chẳng lẽ cứ nhịn ăn uống mãi?
Lý Tồn Hiếu cười nói:
- Tôi không khát, nhưng có gì ăn một chút…
Ôn Phi Khanh lại nhìn chàng mỉm cười, nụ cười khiến tim chàng đập thình thịch!
- Thế mới phải chứ? Vậy mà không chịu nói ngay…lần sau không được thế nữa,
biết rồi chứ?
Lý Tồn Hiếu mỉm cười bối rối, không nói gì.
Ôn Phi Khanh nói:
- Thức ăn để ngoài xe, lát nữa bảo Tiểu Quỳnh ra lấy.
- Nếu vậy thì phiền quá…
- Ngươi lại thế rồi! Sau này Tiểu Quỳnh còn lo việc ăn uống cho ngươi thì làm
sao?
- Tôi mang nợ cô nương nhiều quá, chỉ sợ sau này…
- Hứ, người ta chẳng cần bắt ngươi phải trả đâu!
Đã thu xếp xong, Tiểu Quỳnh đi vào nói:
- Cô nương mọi thứ đã xếp đặt xong.
Ôn Phi Khanh gật đầu:
- Được chờ trời sáng chúng ta sẽ đi. Còn bây giờ có gì ăn ngươi mang vào đây
một ít.
Tiểu Quỳnh ‘dạ’ một tiếng rồi lại trở ra.
Chờ Tiểu Quỳnh đi xa, Lý Tồn Hiếu mới nói:
- Tôi muốn thỉnh giáo…
Ôn Phi Khanh cười ngắt lời:
- Chẳng lẽ ngươi không biết tính danh là không được ư?
- Nếu cô nương không muốn nói thì thôi vậy!
- Thôi được, ta họ Hàn, tiểu tự là Phi Phi.

- Nguyên là Hàn cô nương…
Bấy giờ Tiểu Quỳnh mang thức ăn vào, nghe câu đó thì kinh ngạc đưa mắt nhìn
Ôn Phi Khanh.
Ôn Phi Khanh làm như không thấy, đều giọng nói:
- Trên giang hồ không mấy ai biết cái tên Hàn Phi Phi. Thực ra ta chẳng phải
người có danh vọng gì lắm và cũng không muốn nổi danh. Một nữ nhân thì chẳng cần
danh khí, ngươi có đồng ý vậy không?
- Cô nương nói thế cũng phải. Theo tôi biết thì trên giang hồ những nữ nhân nổi
danh không nhiều…
Ôn Phi Khanh nhìn chàng nói:
- Nhưng Lệnh Hồ Dao Cơ lại rất nổi danh trong võ lâm, hai phái chính tà nghe
tên cô ta ai cũng mất vía, biết đâu là người tâm độc thủ lạt lại phản phúc như thế…
Nhưng đột nhiên đổi giọng nói cười nói:
- Ngươi đừng lưu tâm. Ta vô ý nói xấu sau lưng cô ta rồi…
- Cô nương đừng nói thế. Tôi với cô ta thật không có gì…
- Ta cũng tin như thế, và xin nói thật câu này. Cô ta quyến luyến ngươi chỉ là nhất
thời thôi. Cô ta xuất thân từ gia đình rất quyền uy, quen sống trong nhung lụa. Ngươi
chẳng thể đáp ứng được đầy đủ tiện nghi sinh hoạt cho hạnh nữ nhân như thế đâu! Cô
ta trở thành dâu của Ôn gia là phải.
Lý Tồn Hiếu thấy trong lòng có điều không thư thái nhưng chỉ gượng cười nói:
- Cô nương tôi đã nói mình không dám hoài vọng đến như vậy.
Ôn Phi Khanh quay sang Tiểu Quỳnh hỏi:
- Mang vào rồi chứ?
Ôn Phi Khanh cầm liễn thức ăn để trước mặt Lý Tồn Hiếu rồi lấy từng món cho
chàng.
Tiểu Quỳnh vẻ mặt không vui tránh ra hành lang.
Ôn Phi Khanh biết vậy nhưng lờ đi không nói gì.
Lúc sau Lý Tồn Hiếu ăn xong bữa, bên ngoài từ đường trời cũng đã ửng sáng.

Ôn Phi Khanh gọi Tiểu Quỳnh vào bảo:
- Bây giờ chúng ta đi. Ta dìu Lý gia, còn ngươi mang theo các thứ.
Rồi đưa tay ra đỡ Lý Tồn Hiếu.
Chàng bối rối nói:
- Cô nương, thế sao tiện…
Ôn Phi Khanh nghiêm giọng:
- Ngươi sao cứ thẹn thùng như nhi nữ thế? Ta đã nói từ trước, chúng ta sẽ cùng đi
với nhau chưa biết bao lâu. Không những thế, bây giờ phải ngồi chung một xe, ngươi
bảo phải làm gì khác?
Lý Tồn Hiếu phát hoảng:
- Thế nào, còn phải ngồi xe kiệu nữa ư?
- Thế ngươi bảo sao? Chẳng lẽ để ngươi đi bộ?
- Cô nương, việc này…
Tiểu Quỳnh chợt nói:
- Cô nương, để tì nữ dìu hắn cũng được!
Ôn Phi Khanh lắc đầu:
- Không, ngươi cứ cầm đồ đạc.
Rồi vươn tay đỡ lấy lưng và tay Lý Tồn Hiếu.
Lý Tồn Hiếu không còn sức lực, mắt nhìn cánh tay noãn nuột của thiếu nữ như
qua một làn sương:
- Chẳng phải tôi có gì tị hiềm, chỉ là không giám phiền cô nương phải lao lụy.
Ôn Phi Khanh nhẹ giọng nói:
- Thôi đừng nhiều lời nữa!
Nói xong áp sát vào người đỡ chàng lên.
Lý Tồn Hiếu không biết làm gì hơn đành bám lấy tay thiếu nữ cố sức đứng dậy
nhưng người vẫn lảo đảo.
Ôn Phi Khanh một tay cầm tay Lý Tồn Hiếu, tay kia đỡ lưng chàng nói giọng trách
móc:
- Thấy chưa? Ngươi đứng còn không vững…Phải bám vào cho chặt, nếu ngã thì ta
không đùa đâu.
Lý Tồn Hiếu đành bám chặt vào vai thiếu nữ để cô ta dìu ra xe.
Bấy giờ trời vừa sáng, xung quanh ngôi từ đường hoang vu phủ đầy sương, quang

cảnh thật là yên tĩnh và mỹ lệ.
Tiểu Quỳnh để các thứ lên xe rồi giúp Ôn Phi Khanh đỡ Lý Tồn Hiếu lên xe, sau
đó nhảy lên chỗ đánh xe trước càng.
Ôn Phi Khanh tự mình buông rèm xuống, cười nhìn Lý Tồn Hiếu nói:
- Thế này thì có ai thấy ngươi đâu mà sợ? Bây giờ để ta đặt ngươi nằm xuống, dọc
đường xe xóc nhiều lắm không chịu nổi đâu.
Chỉ ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trong kiệu đủ làm chàng phát run lên rồi,
huống chi trong rèm kín mít lại còn có một thiếu nữ đẹp như thiên tiên sát ngay bên
cạnh.
Lý Tồn Hiếu vội ngoảnh vào góc xe nhắm nghiền mắt lại.
Ôn Phi Khanh mỉm cười rồi hướng ra trước xe bảo:
- Tiểu Quỳnh đi thôi!
Tiểu Quỳnh hỏi:
- Chúng ta đi đâu?
- Trấn thành nào gần đây nhất?
Tiểu Quỳnh đáp:
- Có hai chỗ tương đối gần là Trung Mậu và Trần Xương.
Ôn Phi Khanh nói:
- Vậy thì trước hết hãy đến Trung Mậu.
Tiểu Quỳnh ‘dạ’ một tiếng, sau đó ra roi quất ngựa.
Chiếc xe ngựa từ từ chuyển bánh rời khỏi Từ thị từ đường.
Đi một khoảng, Ôn Phi Khanh thấp giọng hỏi:
- Ngươi có muốn ngủ không?
Lý Tồn Hiếu trả lời:
- Cũng muốn ngủ một chút.
Ôn Phi Khanh liền điểm vào thùy huyệt của chàng.
Chỉ một lúc sau Lý Tồn Hiếu đã ngủ thiếp đi.
Ôn Phi Khanh cao giọng nói ra trước xe:
- Tiểu Quỳnh!
- Gì thế, cô nương?
- Ta đã điểm vào thùy huyệt của hắn rồi. Ngươi có điều gì thì cứ nói đi!
- Không có gì đâu cô nương!
- Thế nào? Ngươi đối với ta cũng khách sáo từ lúc nào thế?
- Tiểu tỳ không dám, chỉ là không hiểu tại sao cô nương lại làm như thế.

- Ngươi muốn nói rằng ta đã giữ lại hắn chứ gì?
- Tiểu tỳ chính có ý đó. Cô nương không có lý do gì để giữ hắn ở lại.
- Ngươi nói đúng!
Đột nhiên trong đôi mắt đẹp của Ôn Phi Khanh hiện vẻ sát cơ rất đáng sợ, hằn
giọng nói tiếp:
- Hắn là người đầy bí ẩn, lại dấu giếm ta nhiều việc. Đặc biệt chính hắn đã làm
cho Lệnh Hồ Dao Cơ trở mặt với Ôn gia chúng ta, bởi thế không có lý do gì để lưu hắn
lại.
Cô ta đưa mắt nhì Lý Tồn Hiếu đang ngủ, nói tiếp:
- Nhưng nếu ta giết hắn ngay thì tốt cho hắn quá.
Tiểu Quỳnh ngạc nhiên hỏi:
- Tốt cho hắn ư, cô nương?
- Chính thế! Hắn cần tìm Thiết Phiến Xảo Khách tất có việc rất quan trọng. Cứ
xem hắn mới xuất đạo còn non nớt như thế mà võ công cao cường, chứng tỏ lai lịch
hắn không nhỏ cần phải điều tra, trước hết ta cần biết giữa hắn và Thiết Phiến Xảo
Khách có bí mật gì, sau đó ta cần dùng hắn để đối phó với Lệnh Hồ Giao Cơ.
- Đối phó bằng cách nào?
- Ta sẽ làm cho hắn vì ta mà quên Lệnh Hồ cô nương, buộc cô ta phải là người
của Ôn gia.
- Cô nương cho rằng giữa hắn và Lệnh Hồ cô nương quả thật có…
Ôn Phi Khanh cười nhạt nói;
- Hiện tại có thể chưa có. Nhưng hương sắc như Lệnh Hồ Dao Cơ với phong tư
của hắn thì lâu ngày chầy tháng biết đâu không sinh tình ái? Ta không thể để việc đó
phát sinh mà khiến hắn nặng lòng vì ta, trao hết trái tim cho ta!
Tiểu Quỳnh ngập ngừng hỏi:
- Cô nương làm như thế có thỏa đáng không?
- Có gì mà không thỏa đáng. Ngươi sợ ta chuyện giả hóa thật hay sao?
Tiểu Quỳnh nói:
- Xin cô nương thứ lỗi, nhưng tiểu tỳ chính sợ chuyện đó.

- Hừ! Ngươi cứ xem Tứ Khôi Ngọc thì biết. Bất cứ người nào trong bốn người đó
luận về võ học, gia thế danh vọng đều hơn hắn, phong thái cũng không kém gì, vậy mà
ta không thèm để mắt đến, huống chi một tên ngờ nghệch vô danh này?
- Nhưng dù sao cô nương cũng nên giữ gìn…
- Ngươi không lo. Trừ ngươi ra, sẽ không ai biết có hắn bên cạnh ta đâu.
Tiểu Quỳnh lo lắng hỏi:
- Cô nương…
Ánh mắt Oân Phi Khanh quắt lên nhìn Lý Tồn Hiếu đầy sát khí, ngắt lời Tiểu
Quỳnh:
- Ngươi đừng lo. Có thể hắn được một chút quyền lợi nào đó, nhưng nhất định sẽ
trả giá gấp trăm lần và rất thảm.
Tiểu Quỳnh nín lặng không nói nữa.
Lát sau, đôi mắt Ôn Phi Khanh dịu đi.
Trong xe im lặng một lúc.
Tiểu Quỳnh lên tiếng trước:
- Cô nương, sao chúng ta không chờ tên Hầu Ngọc Côn?
- Để làm gì?
- Để xem hắn muốn tìm Thiết Phiến Xảo Khách với mục đích gì.
- Ta vốn cũng muốn chờ hắn nhưng nay có tên n ày trong xe nên không tiện.
- Tiểu tỳ sợ rằng sau khi Hầu Ngọc Côn biết chúng ta làm hỏng kế hoạch của hắn
sẽ không cam chịu để yên đâu.
Ôn Phi Khanh cười nhạt nói:
- Hừ! Ta lại thấy rằng khi Hầu Ngọc Côn biết chính ta làm hỏng việc thì đành
phải bấm bụng mà chịu thôi!
- Cô nương, Hầu Ngọc Côn là nhân vật thế nào cô nương cũng biết đó. Hắn thâm
độc gian trá chẳng kém gì Liễu Ngọc Lân đâu. Cô nương nên đề phòng một chút mới
được.
Ôn Phi Khanh đáp:
- Ta biết. Cứ chờ khi nào hắn tìm gặp chúng ta rồi sẽ nói.

Tiểu Quỳnh lặng thinh.
Chiếc xe kiệu từ đó đi trong lặng lẽ.
Cho đến gần trưa thì đã thấy huyện thành nhỏ nhưng có lịch sử khá nổi tiếng.
Vào thời Tam Quốc, Tào Tháo mưu sát Đổng Trác không thành thì sa vào tay Trần
Cung lúc đó làm huyện lệnh ở đây.
Bấy giờ sắp ngọ, hành nhân và khách thương qua lại khác đông.
Ở đây việc một cô nương còn rất trẻ lại xinh đẹp đánh xe là chuyện chưa thấy
bao giờ. Vì thế mọi người nghiêng đầu rỉ tai bàn tán ra chiều bí ẩn lắm.
Tiểu Quỳnh làm như không hay biết, quay lại nói:
- Cô nương, đến Trung Mậu rồi. Chúng ta vào thành ngay chứ?
Ôn Phi Khanh đáp:
- Vào đi, và trước hết tìm một khách điếm kha khá ghé vào.
Tiểu Quỳnh 'dạ' một tiếng rồi quất ngựa phóng thẳng vào thành. Xe ngựa đến
đâu cũng gặp những đôi mắt tò mò nhìn theo nhưng Tiểu Quỳnh không chút lưu tâm
ruổi xe đến trước một ngôi khách điếm cách cửa thành không xe có tên là Quảng Tập
thì đỗ lại.
Tiểu Quỳnh xuống xe vén một góc kiệu lên nói:
- Cô nương đến rồi!
Lại lướt mắt nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Cô nương, vẫn để hắn ngủ ư?
Ôn Phi Khanh đáp:
- Cứ để hắn ngủ lúc nữa xem thế nào đã.
Một tên điếm tiểu nhị bước ra nghênh đón hỏi:
- Nhị vị cô nương cần phòng trọ?
Tiểu Quỳnh gật đầu:
- Có phòng nào sạch sẽ không?
- Ui chao! Toàn phòng sạch sẽ tiện nghi lắm ạ! Phòng ở đây vào loại thượng hạng
không còn nơi nào trong bổn thành sánh nổi đâu!
Ôn Phi Khanh nói:
-Trong xe có người bệnh phiền ngươi dìu vào một chút.
Tên tiểu nhị nhanh nhẩu:
- Dạ! Dạ! Tiểu nhân xin vâng!

Rồi hăng hái cõng Lý Tồn Hiếu xuống, cẩn thận đưa vào khách điếm. Ôn Phi Khanh đưa mắt ra hiệu cho tên tì nữ rồi theo sau tên tiểu nhị, còn Tiểu
Quỳnh vội mang đồ đạc, sai một tên canh cửa dắt ngựa đi rồi sau đó cũng vào khách
điếm.
Bấy giờ dưới mái hiên một toà nhà lớn b6en kia phố có hai tên Hắc y đại hán rất
vạm vỡ cứ đưa mắt nhìn không chớp vào thân hình kiều diễm của Tiểu Quỳnh.
Một tên vừa chùi mép vừa nói:
- Mẹ nó! Sao mà hấp dẫn thế! Ui chao, cứ như miếng thịt rán, ước gì được cắn
một miếng…
Tên thứ hai tiếp lời:
- Đúng thế, ngươi không thấy ả kia cũng thơm tho ngọt nước lắm! Lão Hình! Giá
chúng ta mỗi người vớ được một cô thì không ai bị thiệt thòi, đêm nay chúng ta sẽ…
Nhưng hắn chưa kịp nói hết câu chợt im bặt, mắt tái mét.
Tên đại hán kia ngạc nhiên theo ánh mắt đồng bọn nhìn sang, bỗng toàn thân
run bắn, mắt không còn huyết sắc, mồ hôi toát đầm đề.
Nguyên chúng vừa thấy bên cổng khách điếm vừa xuất hiện hai ngôi sao bằng
bạc sáng lấp lánh to bằng ngón tay cái.
Ôn Phi Khanh đặt Lý Tồn Hiếu nằm xuống giường xong thì thấy Tiểu Quỳnh cũng
vừa đến phòng liền hỏi:
- Đã xếp đặt xong cả rồi chứ?
Tiểu Quỳnh gật đầu:
- Tiểu tỳ đã xếp đặt xong, chỉ không biết chúng đến từ lúc nào.
- Mặc chúng, dù sao cũng có người đến. Xe đâu?
- Đã có người đưa đi rồi.
Tiểu Quỳnh để đồ đạc xuống bàn hỏi:
- Cô nương chưa cho hắn tỉnh lại sao?
- Bây giờ được rồi!
Ôn Phi Khanh nói xong giải huyệ cho Lý Tồn Hiếu tỉnh lại.
Chàng mở mắt nhìn quanh hỏi:
- Cô nương, đây là nơi nào vậy?

Ôn Phi Khanh cười đáp:
- Ở trong khách điếm.
- Khách điếm, nhưng thuộc vùng nào?
- Huyện thành Trung Mậu. Ngươi đã tới đây chưa?
- Nhưng….Hai vị tới Trung Mậu làm gì?
Ôn Phi Khanh cười đáp:
- Tìm người thì cũng tìm nơi ở tạm thời chứ, chẳng lẽ cứ rong xe chạy hoài?
Lý Tồn Hiếu nín lặng, lúc sau lại hỏi:
- Bây giờ là lúc nào?
- Sắp đúng ngọ rồi.
Lý Tồn Hiếu kêu lên:
- Trưa vậy ư? Tôi ngủ lâu thế…
Ôn Phi Khanh nhoẽn miệng cười thật tươi hỏi:
- Quên rồi ư? Ta sợ ngươi khó ngủ nên điểm thùy huyệt…
Lý Tồn Hiếu gượng cười nói:
- À phải rồi! Tôi thật…
Tiểu quỳnh noí:
- Ngươi lại định cảm tạ chứ gì? Thôi đừng khách sáo nữa, cô nương ta không
muốn nghe đâu. Ngươi chỉ cần nhớ rằng bình thường cô nương ta chưa từng quan tâm ai
đến như thế, chỉ có một mình ngươi ngoại lệ là đủ.
Lý Tồn Hiếu nhẹ giọng:
- Tôi sẽ nhớ.
Ôn Phi Khanh nhìn Tiểu Quỳnh nghiêm giọng:
- Tiểu Quỳnh ngươi sao dám vô lễ nói lung tun gì thế?
- Tiểu tỳ nói vậy không đúng sao?
- Im ngay và mau bảo mang trà đến đây!
Tiểu Quỳnh hậm hực nhìn Lý Tồn Hiếu nói:
- Ta chưa bao giờ bị cô nương mắng mỏ. Nay vì ngươi mà ta bị mắng không chỉ
một lần…
Nói xong ấm ức bỏ ra ngoài.
Ôn Phi Khanh quát một tiếng nhưng thấy Tiểu Quỳnh đã đi xe, quay lại dịu dàng
nói:
- Tiểu Quỳnh với ta tuy phận là chủ tớ nhưng tình như thư muội, vì ta quá nuông
chiều mà có phần bướng bĩnh, ngươi đừng lưu tâm đến nó.

Lý Tồn Hiếu vội đáp:
- Đâu dám? Cô nương nói thế làm tôi áy náy.
Ôn Phi Khanh cười, chợt đưa tay sờ vào trán chàng.
Lý Tồn Hiếu giật bắn mình, hơi lùi lại hỏi:
- Cô nương…
- Ta thử xem chàng còn sốt nữa không. Nay đã mát hơn trước nhiều. Chỉ cần nằm
thêm hai ngày nữa là lành hẳn.
- Thế nào? Tôi phải nằm đây tới hai ngày nữa sao?
- Ngươi còn yếu lắm. Ít nhất phải nằm thêm hai ngày mới hết.
Lý Tồn Hiếu thấy cô ta quan tâm với mình như vậy, lại không câu nệ giữ gìn gì,
lòng rất cảm kích.
Ôn Phi Khanh cười hỏi:
- Thế nào? Không buồn chứ?
- Không phải thế. Thân bị thương phải lo tĩnh dưỡng để hồi phục là việc cần
thiết. Cho dù có phải nằm mười ngày nửa tháng cũng phải ráng chịu, chỉ ngại phiền
đến cô nương thôi.
- Ngươi lại thế rồi, có gì mà phiền chứ?
- Dù nói thế nào thì tôi và cô nương cũng mới quen…
- Nhưng ta đã nói, có dịp tương phùng thì nên coi đó là duyên.
- Tuy tôi không biết lai lịch cô nương nhưng có thể đoán được cô nương xuất thân
từ gia thế trong võ lâm. Nếu vì tôi mà cô nương phải chịu tiếng…
Ôn Phi Khanh ngắt lời:
- Ta không sợ gì cả, và xin ngươi cũng đừng có cách nghĩ thế tục như vậy. Tục
ngữ nói rất đúng rằng khi tâm địa quang minh thì dù ở trong phòng tối thì có trời xanh
soi thấu, còn tâm địa đã u ám thì ở giữa ban ngày sáng sủa cũng bị quỷ ám bên cạnh.
Ta vốn là người như thế, chỉ cần biết mình làm đúng thì chẳng cần phải băn khoăn
nghĩ ngợi gì. Đừng nói chúng ta bây giờ đã trở thành quen biết, cho dù không như thế,
ta chỉ cần thấy nên cứu người, giúp ngươi dưỡng thương thì đó là việc của ta, không sợ
ai dị nghị.

Lý Tồn Hiếu cảm động nói:
- Cô nương cứu tôi là một người không hề quen biết, nay lại đưa tôi rong ruổi các
nơi khiến tôi áy náy vô cùng, sau này biết báo đáp gì cho hết?
Ôn Phi Khanh đưa bàn tay nõn nà bịt miệng Lý Tồn Hiếu, giả bộ giận dữ nói:
- Ngươi thật là…Ta đã nói mãi mà ngươi không chịu nghe, đành phải cấm ngươi
bằng cách này. Từ giờ trở đi không được phép nói những câu như vậy nữa, nghe rồi
chứ?
Lý Tồn Hiếu lần đầu tiên chạm môi vào da thịt thiếu nữ, trong người như có một
luồng điện làm huyết quản chàng căng lên, huyết khí nổi lên, một cảm giác chưa bao
giờ có lan khắp cơ thể….
Chàng ngơ ngẩn đưa mắt nhìn thiếu nữ.
Ôn Phi Khanh rút vội tay về, mặt thoáng ửng hồng cúi đầu xuống.
Im lặng hồi lâu.
Cuối cùng Oân Phi Khanh ngẩng lên, nhoẽn miệng cười tươi tắn nói:
- Báo cho ngươi biết để yên tâm rằng ta đã cho người đi các nơi dò tìm tung tích
Thiết Phiến Xảo Khách rồi, khi nào phát hiện chúng sẽ đến đây phi báo. Chúng ta cứ
việc yên tâm ở đây.
Lý Tồn Hiếu rụt rè nói:
- Cô nương tôi muốn hỏi một câu được không?
Ôn Phi Khanh nhìn sâu vào mắt chàng, nũng nịu nói:
- Chàng sao giống trẻ con thế? Tôi đã nói rồi còn tiếc gì chàng đâu, chẳng lẽ một
câu hỏi cũng không được?
- Đa tạ cô nương. Xin hỏi cô nương phái người nào đi tìm Thiết Phiến Xảo Khách
thế?
- Chẳng lẽ trong nhà tôi không tìm nổi mấy tên làm việc đó?
- Thì ra là gia nhân của cô nương. Tôi thật…
Chàng bỗng dừng bặt không nói thêm nữa.
Ôn Phi Khanh bỗng trầm ngâm nói:
- Ta biết ngươi định nói gì. Mới rồi ta đã trách Tiểu Quỳnh, thật ra nó nói không

sai. Không hiểu vì sao ta lại đối với ngươi như thế. Ta xuất thân từ thế gia, từ nhỏ được
nuông chiều, mọi người kể cả những người thân thích đều chiều chuộng ta, ta lại chưa
từng đối với ai có tình cảm như ngươi…
Lý Tồn Hiếu cảm động thốt lên:
- Cô nương…
Chàng chỉ gọi thế, nhưng không biết nói gì hơn.
Trong phòng lạnh ngắt, nghe rõ cả tiếng hơi thở.
Ôn Phi Khanh chợt ngước mắt nhìn chàng hỏi:
- Chàng định nói gì vậy?
- Tôi vô cùng cảm kích. Chỉ là…
- Chỉ là chàng có Lệnh Hồ cô nương, đúng vậy không?
- Không phải thế, cô nương. Giữa tôi và Lệnh Hồ Dao Cơ không có gì, và tôi đã
nói mình không dám với cao…
- Vậy chàng định nói gì?
- Tôi chỉ nói về xuất thân, về thân phận thấp hèn của mình.
- Nhưng chàng đối với thiếp thế nào chứ?
- Cô nương, tôi không dám…
Ôn Phi Khanh đưa đôi mắt long lanh nhìn chàng hỏi:
- Chàng hiểu gì về chữ 'Tình'?
Lý Tồn Hiếu ngẩn người thốt lên:
- Cô nương…
- Chẳng lẽ mọi nữ nhân đều quan tâm đến chuyện môn đăng hộ đối? Đến cả
chàng cũng giữ quan niệm thế tục đó?
Lý Tồn Hiếu đáp:
- Không phải thế…Chỉ là tôi…
- Chàng thế nào?
- Tôi…tôi…
Chợt ngoài cửa có tiếng bước chân.
Tiếp đó tiếng Tiểu Quỳnh nói:
- Cô nương, trà nước sẽ được mang tới ngay.
Sự xuất hiện của Tiểu Quỳnh là cứu tinh cứu cho chàng thoát khỏi cơn quẫn
bách.
Tuy vậy Lý Tồn Hiếu vẫn chưa thể bình tâm lại ngay.
Ban đầu là Lệnh Hồ Dao Cơ, nay tiếp đến Hàn Phi Phi đều là người mới quen

biết chưa lâu, và đều đột ngột nói với chàng những lời tha thiết…
Vì sao vậy chứ? Chẳng lẽ phúc duyên chàng thâm hậu đến thế?
Chàng đang nghĩ ngợi miên man thì nghe vang lên giọng nói Ôn Phi Khanh thủ
thỉ bên tai:
- Chàng đói rồi chứ?
Chàng lập tức trấn tỉnh lại, trả lời:
- Đa tạ cô nương tôi chưa đói.
Ôn Phi Khanh nghiêm giọng nói với Tiểu Quỳnh:
- Vừa rồi sao ngươi dám vô lễ với Lý gia như vậy?
Tiểu Quỳnh cúi thấp đầu nói khẽ:
- Tiểu tỳ chỉ bực hắn không thật thà với cô nương.
- Đó là việc của ta, không cần ngươi dính vào!
Lý Tồn Hiếu vội nói:
- Quỳnh cô nương lầm rồi! Tôi không lừa dối ai đâu…
- Tiểu Quỳnh, ngươi nghe rồi chứ? Từ nay trở đi không cho phép ngươi được vô lễ
với Lý gia, nghe rõ chưa?
- Dạ!
Ôn Phi Khanh dặn thêm:
- Khi mang trà tới, ngươi nhớ bảo chúng đưa tiếp thức ăn.
- Tiểu tỳ đã bảo chúng rồi.
Cô ta liếc mắt nhìn Lý Tồn Hiếu, nói tiếp:
- Tối qua chỉ ăn một chút, tôi biết Lý gia đói rồi.
Lý Tồn Hiếu nhìn sững Tiểu Quỳnh một lúc mới nói:
- Đa tạ Quỳnh cô nương!
Tiểu Quỳnh chớp mắt nói:
- Lý gia, từ nay Tiểu Quỳnh sẽ đối xử với Lý gia cũng như cô nương, chỉ hy vọng
Lý gia hiểu rõ tâm ý của cô nương và biết trân trọng nó.
Lý Tồn Hiếu không ngờ Tiểu Quỳnh lại nói câu đó, ngẫn người không biết trả lời
sao.
Và thực sự biết dùng câu gì để nói?
Ôn Phi Khanh đỏ mặt quát:
- Tiểu Quỳnh ngươi nói năng bậy bạ gì thế?
Tiểu Quỳnh rắn rỏi đáp:
- Cô nương, tiểu tỳ còn nhận thấy mà! Ngày thường cô nương đối với người khác
thế nào, nay đối với Lý gia thế nào…Không cần nói gì khác, chỉ chiếc

xe kiệu thôi,
ngay cả người nhà cũng không dám sờ vào, thế mà nay lại để cho Lý gia…
Ôn Phi Khanh mắng át đi:
- Ngươi không được nói nữa!
- Tiểu tỳ chỉ muốn cho Lý gia biết…
- Ngươi nhất định để cho chàng biết mới được ư?
Tiểu Quỳnh sửng sốt hỏi:
- Cô nương không muốn cho Lý gia biết sao? Vì sao chứ?
Ôn Phi Khanh dẫm chân quát:
- Không vì sao cả! Ngươi im đi!
Tiểu Quỳnh cúi đầu đáp:
- Dạ….
Ôn Phi Khanh bình tĩnh lại nói:
- Ngươi dục chúng mang thức ăn vào đi, ta cũng thấy đói rồi.
Vừa lúc có tiêng một tên điếm tiểu nhị gọi ngoài cửa:
- Cô nương, trà mang tới đây rồi.
Tiểu Quỳnh bảo:
- Mang vào đây!
Tên tiểu nhị mang mâm trà vào hỏi:
- Cô nương, để ở đâu?
- Ngươi cứ để ở bàn. Đồ ăn có chưa?
- Dạ, sẽ có ngay ạ!
Tên tiểu nhị đặt mâm trà xuống rồi quay lại nói:
- Có người tìm hai vị cô nương.
Ôn Phi Khanh vội nói:
- Tiểu Quỳnh ngươi ra xem ai thế?
Tiểu Quỳnh ‘dạ’ một tiếng rồi theo tên tiểu nhị đi ra khỏi phòng.
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Chắc có gia nhân đến tìm.
- Quý phủ ở gần đây sao?
- Không, tuy tệ phủ ở xa nhưng gia nhân ở đâu cũng có.
- Như vậy là người của quý phủ được bố trí khắp nơi…
Ôn Phi Khanh cười lắc đầu:
- Tôi đâu dám nói thế.
Lúc đó Tiểu Quỳnh dắt theo một hán tử bước vào.
Hán tử bận hắc y, chừng bốn mươi tuổi, mắt sáng hữu thần, lưỡng quyền nhô cao,
mới nhìn cũng hiểu thân chủ không nhược.
Hắc y hán tử mới vào cửa đã cúi mình nói:

- Thuộc hạ tham kiến cô nương.
Ôn Phi Khanh xua tay:
- Trong khách sạn không cần đa lễ. Lão chủ nhân với phu nhân có khỏe không?
- Bẩm cô nương, đều khỏe cả.
- Hai vị lão nhân gia hiện ở đâu?
- Chủ nhân và phu nhân đều ở bên sông Hoàng hà, sai thuộc hạ đến thỉnh thị cô
nương.
- Ngươi từ đâu đến?
- Thuộc hạ mới ở ngoại thành vào, nghe nói có xe kiệu đến lúc trưa.
Ôn Phi Khanh gật đầu nói tiếp:
- Có dấu tích gì của Bạch Cốt Tam Sát ở quanh đây không?
- Bẩm, sáng nay thấy Bạch Cốt Tam Sát xuất hiện ở Từ Thị từ đường nhưng chỉ có
hai tên, không thấy lão đại.
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Tên lão đại sẽ không bao giờ xuất hiện trên giang hồ nữa! Hai tên còn lại đi về
hướng vào?
Hắc y hán tử đáp:
- Nghe nói hắn đi về hướng bắc.
- Vậy ư?
- Thuộc hạ chỉ nghe nói, không dám đoán chắc.
- Khu vực quanh đây có thấy Hầu Ngọc Côn không?
Hắc y hán tử hỏi:
- Cô nương định nói Hầu công tử?
Ôn Phi Khanh sầm mặt nói:
- Ta bảo Hầu Ngọc Côn!
- Dạ! Thuộc hạ không nghe nói có Hầu Ngọc Côn xuất hiện ở vùng phụ cận.
Ôn Phi Khanh nhíu mày nói:
- Có lẽ hắn chưa đến. Từ tối qua đến giờ có ai lãng vãng quanh Từ Thị từ đường
không?
- Bẩm cô nương có một tên xuất hiện chỉ một lúc là bỏ đi ngay.
- Người nào vậy?
- Thuộc hạ không biết lai lịch.
- Nhận dạng?
- Bẩm nghe nói hắn chừng bốn mươi tuổi, bận trường bào, cao dong

dỏng, mặt
dài.
- Đủ rồi! Ngươi có biết hắn đi đâu không?
- Bẩm cô nương chưa nghe báo. Thuộc hạ sẽ thẩm tra lại nếu cô nương quan
tâm…
- Sao lại không quan tâm? Chính vị đó là Thiết Phiến Xảo Khách rất nổi danh đó!
Hắc y hán tử run giọng kêu lên:
- Cô nương, hắn chính là Thiết Phiến Xảo Khách thật sao?
- Sao lại không thật? Ngươi cũng biết hắn ư?
Hắc y hán tử đáp:
- Cô nương, lão chủ nhân chính đang ra hiệu lệnh truy tìm người này.
Ôn Phi Khanh vội đưa mắt ra hiệu cho hắn:
- Thôi được. Ngươi bây giờ về báo với lão chủ nhân rằng hiện tại ta đang có việc
chưa thể về được.
- Dạ!
-Nhưng trước hết phải tra tung tích của Thiết Phiến Xảo Khách rồi báo cho ta
ngay.
Rồi quay sang Tiểu Quỳnh bảo:
- Ngươi đưa hắn ra ngoài.
Hai người hướng tới Ôn Phi Khanh thi lễ rồi ra khỏi phòng.
Ôn Phi Khanh chờ chúng đi khỏi, nhìn Lý Tồn Hiếu cười nói:
- Chúng đã biết tin về Thiết Phiến Xảo Khách rồi, nhất định sẽ nhanh chóng báo
tin về. Chàng cứ yên tâm mà tĩnh dưỡng.
- Đa tạ cô nương. Mới rồi vị kia nói rằng lệnh tôn cũng muốn tìm Thiết Phiến Xảo
Khách…
Ôn Phi Khanh gật đầu:
- Đúng thế nhưng không biết lão nhân gia muốn tìm làm gì.
- Sao vừa rồi cô nương không hỏi vị đó xem.
- Ồ…tôi quên mất! Thôi chờ hắn quay lại báo tin sẽ hỏi cũng được.
Tiểu Quỳnh quay lại nói:
- Cô nương, hắn đi rồi.
Họ nhấp qua ngụm trà thì tên điếm tiểu nhị đã mang thức ăn đến.
Ôn Phi Khanh trìu mến và thân thiết như người vợ hiền dìu Lý Tồn

Hiếu dậy ngồi
vào vàn cùng ăn, xong lại đặt nằm xuống giường như cũ, dịu dàng nói:
- Chàng tiếp tục nghỉ ngơi cho khỏe, chúng tôi ở ngay phòng bên, cần gì xin cứ
gọi.
- Đa tạ, hai vị hãy nhanh về phòng nghỉ đi, từ tối đến giờ chỉ vì tôi mà không ai
ngủ được cả…
Hai thiếu nữ nhẹ bước ra cửa rồi khép cửa phòng lại.
Họ đã đặt trước hai phòng ở liền nhau.
Mới vào phòng Tiểu Quỳnh đã nói:
- Cô nương, Triệu Hán nói rằng…
Ôn Phi Khanh đưa tay lên môi ra hiệu:
- Khẽ thôi, với công lực ấy hắn có thể nghe đấy!
Tiểu Quỳnh vội đưa tay bưng miệng.
Ôn Phi Khanh thấp giọng hỏi:
- Triệu Hán bảo sao?
Tiểu Quỳnh khẽ đáp:
- Hắn nói rằng lão nhân gia đến Khai Phong thành là vì Thiết Phiến Xảo Khách.
Tên họ Trương đó là người duy nhất biết về người và chiếc hộp Tử Đàn hiện ở đâu.
Ôn Phi Khanh biến sắc, tức giận thốt lên:
- Tên Trương Viễn Đình đó thật quỷ quyệt!
Tiểu Quỳnh lại tiếp:
- Triệu Hán lại nói rằng Hàn Tinh Tứ Sứ đã tìm thấy Trương Viễn Đình, nhưng lần
thứ nhất bị Liễu Ngọc Lân làm hỏng việc…
Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi:
- Liễu Ngọc Lân ư? Tại sao hắn lại chõ mõm vào?
Tiểu Quỳnh bực tức ‘hừ’ một tiếng:
- Trương Viễn Đình có một nhi nữ. Tên háo sắc đó còn có động cơ nào khác?
Ôn Phi Khanh cười nhạt:
- Thật là vô sỉ! Thiếu chủ không biết sao còn kết giao với hắn làm gì?
- Tiểu tỳ không biết. Nghe Triệu Hán nói hình như thiếu chủ có dụng tâm.
- Kể tiếp đi!
- Lần thứ hai đã dồn được cha con Trương Viễn Đình đến bờ đê

trong Khai Phong
thành nhưng lại bị một thiếu niên mặt lạ làm hòng chuyện…
Ôn Phi Khanh mở to mắt hỏi:
- Thiếu niên nào lại có thể đối phó với Hàn Tinh Tứ Sứ? Chẳng lẽ lại một tên
khác trong Tứ Khôi Ngọc?
Tiểu Quỳnh cắn môi nói:
- Cô nương chính là hắn!
- Hắn! Ai vậy?
Rồi chợt giật mình chỉ tay sang phòng bên hỏi:
- Chính hắn ư, Tiểu Quỳnh?
Tiểu Quỳnh gật đầu.
Ôn Phi Khanh lại hỏi:
- Tiểu Quỳnh nhận ra hắn sao?
- Không phải đâu, cô nương. Sau khi hắn giải thoát cho cha con Trương Viễn Đình
và làm bị thương Hàn Tinh Tứ Sứ, họ báo ngay với lão chủ nhân, còn nhận ra tiểu tử đó
có nốt đỏ thâm ở Mi Tâm huyệt, sau đó không lâu lại phát sinh chuyện Lệnh Hồ cô
nương…
Ôn Phi Khanh nói:
- Ta hiểu rồi. Vậy là Tứ Sứ đã nhận ra hắn ở hiện trường trước khi hắn thọ thương
bởi Sưu Hồn Ngân Châm…
Tiểu Quỳnh gật đầu:
- Đúng thế cô nương.
Ôn Phi Khanh cười độc địa:
- Thì ra hắn…
Nhưng chợt mở to mắt nói:
- Khoan đã hình như có gì không đúng! Hắn đã cứu cha con Trương Viễn Đình thì
sao còn nói cha con Trương Viễn Đình bị người khác sát hại?
Tiểu Quỳnh cười đáp:
- Chính hắn đã nói chưa từng gặp cha con Trương Viễn Đình mà!
- Có lẽ cho đến bây giờ hắn vẫn không ngờ rằng người được cứu chính là cha con
Trương Viễn Đình.
Ôn Phi Khanh ngẩng mặt nói:
- Ngươi cho rằng hắn đã bỏ qua cơ hội nghìn vàng?

Tiểu Quỳnh cười nham hiểm:
- Giá hắn biết được mình cứu Trương Viễn Đình mà bỏ qua thì có lẽ phải ân hận
cho đến khi xuống mồ!
Ôn Phi Khanh cũng cười khoái trá:
- Nhưng có ân hận thế nào thì cũng muộn rồi! Không còn cơ hội để sửa chữa sai
lầm nữa!
Nhưng chợt gấp giọng hỏi:
- Tiểu Quỳnh, tuy hắn không biết mình đã cứu ai, nhưng lẽ nào khi gặp lại Trương
Viễn Đình lại không nhân ra ân nhân đã cứu mạng cha con mình?
- Đương nhiên là nhận ra.
- Vậy thì tối qua lúc ở Từ Thị từ đường…
Tiểu Quỳnh biến sắc kêu lên:
- Đúng rồi…Tối qua ở Từ Thị từ đường…Tất người đó đã giả mạo Thiết Phiến Xảo
Khách…
Ôn Phi Khanh lắc đầu:
- Ta lại cho rằng tối qua ở từ đường chính là Thiết Phiến Xảo Khách thật.
Tiểu Quỳnh ngạc nhiên hỏi:
- Nếu là thật thì tại sao hắn không có phản ứng gì mà bỏ đi?
Oân Phi Khanh cười đáp:
- Ai bảo hắn không có phản ứng? Ngươi quên rằng hắn đã đề nghị giúp chúng ta
chữa trị cho tên họ Lý đó sao?
Tiểu Quỳnh nghi hoặc hỏi:
- Cô nương thấy…
Ôn Phi Khanh ngắt lời:
- Điều đó chứng tỏ hắn đã nhận ra người đã cứu mình. Nhưng hắn biết chúng ta
đuổi Bạch Cốt Tam Sát tất không dễ đối phó vì không dám vọng động, chỉ thử thăm dò
xem chuyện gì thôi.
Tiểu Quỳnh tán thưởng:
- Đúng rồi cô nương thật cao minh!
- Chưa hết đâu! Ngươi nói xem, ngọn Tu La Đăng được tắt sau khi hắn đi khỏi,
đúng không?

Tiểu Quỳnh gật đầu:
- Đúng thế, cô nương. Ngọn hồng đăng mãi đến gần sáng khi cô nương bảo thu
xếp đồ đạc mới tắt.
Ôn Phi Khanh lại hỏi:
- Nếu vậy Trương Viễn Đình có thấy Tu La Đăng?
- Đúng vậy.
- Hắn là nhân vật như thế, khi thấy Tu La Đăng tất cũng biết ta là ai, đúng chứ?
Tiểu Quỳnh lại gật đầu:
- Cái đó cũng đúng.
Ôn Phi Khanh chợt hỏi:
- Nếu ngươi ở vào trường hợp Trương Viễn Đình thì sẽ hành động thế nào?
- Cô nương muốn hỏi…
- Ta hỏi ngươi nếu là Trương Viễn Đình, khi nhận ra ân nhân rơi vào tay hai vị cô
nương của Hàn Tinh môn, ngươi sẽ làm gì?
Tiểu Quỳnh đáp:
- Trương Viễn Đình tất không dám làm gì, vả lại hắn cũng không có bản lĩnh…
- Ý ngươi là hắn chịu bỏ mặc hay sao?
- Nhưng hắn làm gì được?
Ôn Phi Khanh giảng giải:
- Cố nhiên là không làm gì được, nhưng nếu ta là Trương Viễn Đình, ta sẽ bám
theo xe của hai vị cô nương của Hàn Tinh môn để xem họ làm gì vị ân nhân của mình.
- À…
- Ngươi rõ rồi chứ?
- Cô nương cho rằng hắn sẽ theo chúng ta đến tận Trung Mậu này?
- Ta cho rằng không sai đâu!
- Vậy thì chúng ta không nên để Triệu Hán đi tìm hắn nơi khác mà bảo hắn truy
tìm ở Trung Mậu này mới đúng…
Ôn Phi Khanh cười lắc đầu:
- Ngươi sai rồi! Không nên để hắn quay lại mà cứ để cho hắn tìm nơi khác…
Tiểu Quỳnh ngạc nhiên hỏi:
- Sao lại tìm nơi khác?

- Thế mới gọi là dương đông kích tây, nay Trương Viễn Đình bí mật, chúng ta
đang lộ diện, cứ để hắn yên trí không bị nghi ngờ, thì chúng ta mơi dễ bắt được hắn.
- Tiểu tỳ hiểu rồi. Cô nương muốn tự chúng ta bí mật truy tìm…
- Cũng không phải thế!
- Cô nương…
- Chúng ta cứ án binh bất động thi gan với hắn xem ai kiên nhẫn hơn. Nếu chúng
ta liệu đúng thì sớm muộn gì hắn cũng tìm đến đây.
Tiểu Quỳnh kinh ngạc hỏi:
- Cô nương cho rằng hắn dám tìm đến thượng môn ư?
- Bây giờ ngươi đừng hỏi, cứ chờ rồi sẽ biết.
Tiểu Quỳnh sốt ruột nhìn ra cửa.
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Còn lâu, hơn nữa ngươi làm thế chỉ tổ báo cho Trương Viễn Đình biết chúng ta
đang ở đây chờ hắn. Hãy cố trấn tĩnh một chút!
Tiểu Quỳnh đỏ mặt quay lại hỏi:
- Vậy chúng ta phải làm gì?
- Ngươi cứ làm như không có chuyện gì cả, được chứ?
Tiểu Quỳnh gật đầu:
- Được ạ!
Ôn Phi Khanh cười nói tiếp:
- Vậy là tốt. Từ tối qua đến giờ chúng ta đã mệt mỏi lắm rồi, hãy nghỉ đi một lúc
sẽ tỉnh táo chờ bắt địch!
Nói xong để nguyên cả quần áo nằm xuống giường.
Tiểu Quỳnh lấy chăn đắp cho chủ rồi lấy chiếc ghế đặt ở góc phòng.
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Ngươi không ngủ sao?
- Tiểu tỳ ngồi trên ghế ngủ cũng được.
- Ngươi sợ hắn đến chúng ta không biết ư?
- Dạ…
- Thế cũng được. Ngươi cứ ngồi đó mà nghỉ, sau đó ta dậy đổi cho. Hai người luân
phiên nhau canh chừng sẽ không lo nữa.
Nói xong quay mặt vào tường.
oOo

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử

Hồi 8
Lưới tình kéo dăng

Tiểu Quỳnh ngồi ngả lưng vào thành ghế, mắt nhìn chăm chú ra cửa. Như vậy có
thể khống chế toàn bộ khoảng sân, bất cứ ai vào ra khách điếm đều có thể phát
hiện được.
Chừng nửa canh giờ sau ở bên ngoài có tiếng bước chân.
Tiểu Quỳnh dán mắt ra sân.
Lát sau có người xuất hiện, trước tiên là tên điếm tiểu nhị, theo sau hắn còn một
trung niên hán tử tuổi chừng trên bốn mươi, ăn vận như một lái buôn, trường mi phượng
mục, thân cao dong dỏng, mặt hơi dài bên mép để hai chòm râu dê.
Tên điếm tiểu nhị tỏ ra rất cung kính dẫn khách vào một gian phòng cách đó
không xa lắm.
Lát sau tên điếm tiểu nhị quay ra, Tiểu Quỳnh liền đi ra cửa ngoắc tay gọi lại.
- Cô nương có gì sai bảo?
- Mang cho ta bình trà.
Tên tiểu nhị dạ một tiếng định đi, nhưng Tiểu Quỳnh liền hỏi:
- Thế nào có khách nhân đến nữa hả?
Tên điếm tiểu nhị gật đầu:
- Dạ, đó là vị khách buôn, trú ở gian phòng phía tây…
- Ta thấy rồi. Vị đó từ đâu đến?
- Tiểu nhân không biết.
- Họ gì?
- Họ Lưu. Cô nương biết vị đó ư?
- Không! Chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi, ngươi đi đi!
- Dạ! Trà sẽ mang đến ngay.
Tiểu Quỳnh quay vào phòng. Vừa khép cửa lại đã nghe Ôn Phi Khanh hỏi:
- Tiểu Quỳnh, chuyện gì thế?
- Có một khách nhân vừa đến.
- Ta biết rồi!

- Cô nương vẫn chưa ngủ ư?
- Chưa nhưng ngươi vẫn chưa được bình tĩnh lắm…
- Tiểu tỳ sợ hắn hóa trang…
Ôn Phi Khanh giảng giải:
- Tiểu Quỳnh, Trương Viễn Đình ẩn mật được lâu như thế tất phải là nhân vật cơ
trí cao minh nên không dùng thủ pháp ấu trĩ để qua mắt mọi người đâu. Ngươi không
cần hỏi han gì tên điếm tiểu nhị vì sẽ không kết quả gì đâu. Nếu hắn đã hóa trang thì
không dùng đến cái tên Trương Viễn Đình nữa.
- Tiểu tỳ biết, cô nương…
Có tiếng chân bước, rồi giọng tên điếm tiểu nhị vang vào:
- Cô nương, đã mang trà đến….
- Ngươi cứ để trước cửa, tự ta đến lấy.
Vì Ôn Phi Khanh còn ngủ nên nam nhân vào phòng không tiện.
Tên tiểu nhị hỏi:
- Tiểu nhân mang đến hai bình trà và ba chén, có mang sang cho vị công tử bên
kia không?
- Vậy ngươi mang đi giúp.
Tiếng bước chân xa dần.
Lý Tồn Hiếu nghe rõ chuyện, chờ tiếng bước chân đến cửa, không chờ điếm tiểu
nhị lên tiếng đã nói:
- Vào đi cửa không khóa đâu.
Tên tiểu nhị bước vào phòng cúi chào nói:
- Vị cô nương sai tiểu nhân mang trà đến cho quan khách.
- Cứ để trà lên bàn là được.
Tên tiểu nhị ‘dạ’ một tiếng rồi tới chỗ bàn sát giường để trà xuống xong thấp
giọng nói:
- Khách quan có thư…
Lý Tồn Hiếu sững sốt hỏi:
- Ta có thư?
Tên điếm tiểu nhị nói nhanh:
- Vừa có một vị khách bảo tiểu nhân mang thư đến cho ngài. Vị đó còn dặn rằng
đừng để hai vị cô nương biết…
Lý Tồn Hiếu ‘à’ một tiếng, nhận phong thư nhưng không cất đi mà

ngưng mục
hỏi:
- Vị khách đó trông thế nào? Họ là gì?
Tên điếm tiểu nhị chưa kịp trả lời thì ngoài cửa đã vang lên giọng nói của Ôn Phi
Khanh:
- Tiểu nhị còn ở đây ư?
Tên điếm tiểu nhị giật thót mình, suýt nữa thì làm đổ cả bộ ấm chén.
Lý Tồn Hiếu đứng ngây người.
Giá như lúc đó chàng bình tĩnh hơn, lợi dụng lúc tên tiểu nhị che khuất mà dấu
bức thư thì vẫn còn kịp, nhưng không hiểu sao vẫn ngây như phỗng lắp bắp hỏi:
- Cô nương dậy rồi…
Ôn Phi Khanh gật đầu cười đáp:
- Chỉ ngả lưng một lát là dậy thôi. Chắc tên tiểu nhị đã làm chàng tỉnh giấc…
Nói xong đi nhanh vào phòng.
Lý Tồn Hiếu vội đáp:
- Không, tôi chưa ngủ.
Ôn Phi Khanh ngưng mục nhìn phong thư trên tay Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Trong tay chàng có gì vậy?
Lý Tồn Hiếu chưa trả lời thì tên tiểu nhị lấm lét định chuồn ra cửa.
Ôn Phi Khanh vẫy tay nói:
- Ngươi chờ một lát, ta có việc muốn hỏi.
Lý Tồn Hiếu vội nói:
- Cô nương đừng trách hắn, chỉ là người khác nhờ hắn mang đến…
Ôn Phi Khanh đưa tay ra bảo:
- Đưa thư đây!
Lý Tồn Hiếu ngơ ngác hỏi:
- Cô nương cần bức thư này làm gì?
- Cứ đưa đây!
Lý Tồn Hiếu ngập ngừng dây lát rồi đành phải trao bức thư.
Ôn Phi Khanh nhìn qua thấy chưa mở niêm phong thì nhẹ nhõm hẳn, nói:
- Còn may ma chưa bóc…
Lý Tồn Hiếu chưa kịp hỏi đã thấy Ôn Phi Khanh cầm một góc bức thư hai ngón
tay vuốt mạnh một cái, lập tức từ phong bì bốc lên một làn khói nhạt rồi tiêu thất rất

nhanh.
Cô ta nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Thấy rồi chứ?
Lý Tồn Hiếu sững sốt thốt lên:
- Cô nương, gì thế?
- Chàng không biết ư?
Lý Tồn Hiếu nghi hoặc lắc đầu.
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Khói này do một dược chất được tẩm trong thư, đó là loại bột phấn rất khó thấy.
Vừa rồi tôi phải dùng thực khí để bức tán nó.
- Bột phấn ư? Cô nương cho rằng thư bị tẩm độc?
- Không sai! Nếu tôi đến chậm một bước để chàng bóc thư ra thì hậu quả thế nào
không nói cũng biết. Người trong giang hồ tâm địa hiểm ác. Tuy đừng nghĩ đến chuyện
hại người nhưng bao giờ cũng nên đề phòng. Sau này gặp chuyện gì chàng cũng nên
cẩn thận một chút, và tốt nhất là nên báo cho tôi biết…
Lý Tồn Hiếu nín lặng không biết nói sao.
Ôn Phi Khanh nhìn sang tên điếm tiểu nhị, cười hỏi:
- Phong thư này ai đưa cho ngươi?
Tên tiểu nhị mặt tái mét, sợ hãi đáp:
- Cô nương…đừng bắt tội…tiểu nhân…
- Ta không trách ngươi đâu. Nói đi, phong thư này ai đưa cho ngươi?
- Đó là vị khách quan vừa rồi…
- Ta biết nhưng vị đó dung mạo thế nào?
- Dạ…người cao, hơn bốn mươi tuổi…mặt hơi dài.
- Bận trường bào phải không?
Tên tiểu nhị vội vã gật đầu:
- Đúng đúng! Vị đó bận trường bào…Cô nương cũng thấy…
Ôn Phi Khanh không đáp, quay sang Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Ngươi biết ai chứ?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu:
- Không biết.
Ôn Phi Khanh cười đáp:
- Lẽ ra chúng ta phải biết hắn…
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi:
- Cô nương ý là….
- Chàng quên rồi ư? Chính là vị trong Từ Thị từ đường…

Lý Tồn Hiếu mở to mắt hỏi:
- Thiết Phiến Xảo Khách ư?
Ôn Phi Khanh gật đầu:
- Chính là hắn. Tên tiểu nhị đã mô tả không sai chút nào.
Lý Tồn Hiếu vội nhỏm lên nhưng bị Ôn Phi Khanh bước tới giữ lại cười hỏi:
- Chàng định làm gì?
- Cô nương cũng biết tôi muốn tìm ông ta…
- Đúng thế. Tôi đưa chàng đến đây chỉ với mục đích tìm hắn. Nhưng trong lúc
này chàng không thể đến gặp hắn được, vì thương thế chưa hoàn toàn bình phục,
không thể mạo hiểm.
- Vì sao thế?
- Vì căn cứ vào bức thư đã được tẩm chất độc thì rõ ràng vị Thiết Phiến Xảo
Khách đã bị hại rồi. Người mà tôi thả ở Từ Thị từ đường chỉ là kẻ giả mạo Thiết Phiến
Xảo Khách, hơn nữa dám khẳng định đó chính là hung thủ đã hại ông ta.
Lý Tồn Hiếu vẫn hồ nghi:
- Cô nương, sao thấy được.
Ôn Phi Khanh đáp:
- Nếu không sao hắn tẩm độc vào bức thư hại chàng?
Lý Tồn Hiếu biến sắc, lặng thinh.
Ôn Phi Khanh quay sang Tên điếm tiểu nhị:
- Hắn ở đâu?
- Đi rồi! Vừa giao xong thư cho tiểu nhị hắn liền đi ngay.
Lý Tồn Hiếu vội nói:
- Cô nương, hắn nếu đúng là hung thủ đã sát hại Thiết Phiến Xảo Khách thì nên…
Ôn Phi Khanh ngắt lời:
- Chàng cứ yên tâm. Không cần chàng phải động chân tay, Tiểu Quỳnh tự làm
cũng được.
- Thế nào? Quỳnh cô nương đã đi rồi sao?
- Có tôi đồng hành, chàng cứ việc yên tâm tĩnh dưỡng, mọi việc thiếp sẽ sắp đặt,
không cần phải lo lắng gì cả.
Lý Tồn Hiếu không nén nổi sự cảm kích.

Ôn Phi Khanh hướng sang tên tiểu nhị bảo:
- Ngươi đi đi! Nhưng nhớ cho kỹ lần sau đừng tự tiện đem những đồ vật bậy bạ
như vậy nữa. May mà vị tướng công đây không mệnh hệ gì, nếu không tội vạ ngươi
không gánh hết nổi đâu.
Tên điếm tiểu nhị dạ ran mấy tiếng rồi ba chân bốn cẳng chạy biến.
Ôn Phi Khanh cười nhìn theo hắn rồi bước đến bên giường định ngồi xuống.
Lý Tồn Hiếu vội dịch vào nhường chỗ.
Ôn Phi Khanh cười hỏi:
- Chàng vẫn còn tránh thiếp sao?
Lý Tồn Hiếu đỏ mặt đáp:
- Không phải…tôi sợ cô nương ngồi không được thoải mái.
- Chàng cứ nói…nếu tỵ hiềm thì thiếp đã không để chàng ngồi cùng kiệu tới đây.
Chàng biết không…thiếp đã từng phát thệ rằng nếu có ngày ai ngồi lên kiệu…thiếp sẽ
nhận là rể. Và ngoài chàng rể của mình, đừng hòng ai có thể chạm vào kiệu…
Lý Tồn Hiếu giật bắn mình, kêu lên:
- Cô nương !
Ôn Phi Khanh nhẹ giọng hỏi:
- Thế nào chàng không tin sao?
- Không phải thế…
- Hay sợ thiếp hù dọa chàng?
- Không, chỉ là tôi…
- Thôi chàng đừng nói nữa. Bây giờ dù nói gì thì ý thiếp cũng đã quyết, lời thề
cũng đã được thực hiện rồi…cho dù chàng không muốn cũng chẳng sao. Suốt đời thiếp
không lấy ai nữa, sẽ xuất gia…
Lý Tồn Hiếu kinh hoảng kêu lên:
- Cô nương !
Ôn Phi Khanh tiếp:
- Thiếp nói thật mà! Thiếp đã phát trọng thệ. Chúng ta sẽ ngồi cùng xe. Chàng
thử nghĩ xem, đối với một thiếu nữ thì cô ta nên làm thế nào?
Lý Tồn Hiếu run giọng:
- Nhưng cô nương đã nói…đó chỉ là do cứu người nên chỉ là bất đắc

dĩ…
Giọng Ôn Phi Khanh đầy trách móc:
- Thiếp nói thế chẳng qua chỉ vì chàng mà nghĩ, nay chàng sao không vì thiếp mà
nghĩ một chút?
Lý Tồn Hiếu van vỉ:
- Sao cô nương phải khổ như thế chứ?
Ôn Phi Khanh buồn bã nói:
- Không phải thế…Chẳng qua chỉ là duyên số thôi, chẳng phải thiếp tự chuốc đau
khổ cho mình…chàng đừng nói gì nữa, nếu duyên số đã không thành, chàng không
muốn lấy thiếp…ai mặt dầy mày dạn gì để nhất quyết buộc chàng? Thiếp chỉ nói để
chàng biết mình đã có trọng thệ như thế…nay muốn hay không, có cần thiết hay không
đều tuỳ thuộc vào chàng.
Thật là rắc rối quá mức!
Lệnh Hồ Dao Cơ đã như thế. Nay vị Hàn Phi Phi này cũng y như vậy…phải làm
gì đây chứ?
Chàng cười khổ nói:
- Cô nương…
- Chàng chỉ gọi thế thôi sao? Hãy nói đi…
Lý Tồn Hiếu ngập ngừng hồi lâu rồi giương mày nói:
- Đối với cô nương, tôi không có điều gì phải giấu giếm. Hai mươi năm trước, chỉ
trong một đêm, toàn gia hơn bốn mươi người kể cả tiên phụ đều bị thù nhân giết hại.
Gia mẫu đưa tôi lúc bấy giờ còn chưa đầy tuổi vừa ẳm trong người vừa đánh mở trùng
vây thoát ra được. Sau đó lão nhân gia vì trọng thương nên cũng lìa trần. Trương Viễn
Đình là người duy nhất còn lại biết được nội tình vì thế tôi phải tìm cho được ông ta…
Ôn Phi Khanh thở dài nói:
- Nguyên là như thế…Nếu vậy chàng cũng xuất thân từ một thế gia.
Lý Tồn Hiếu không phủ nhận:
- Có thể nói như thế.
- Nhưng bấy giờ chàng còn chưa đầy tuổi, gia mẫu lìa trần, vậy

chàng được ai
chăm sóc?
- Tôi được một lão nhân gia thương tình đưa về nuôi thành khôn lớn.
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Vị lão nhân gia hảo tâm đó là ai?
Lý Tồn Hiếu đáp:
- Vị đó chỉ là một tiều phu bần hàn nhưng hết sức thiện tâm.
- Nói thế võ học của chàng không phải do lão nhân gia đó truyền thụ hay sao?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu:
- Không khải, tôi đã nói với cô nương võ học của mình…
Ôn Phi Khanh cười tiếp lời:
- Là nhờ vào một pho võ học?
Lý Tồn Hiếu gật đầu:
- Đúng thế cô nương…
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Thiếp biết chàng không nói thật, nhưng cũng không muốn hỏi nhiều.
Chàng đỏ mặt ấp úng:
- Cô nương…
Ôn Phi Khanh lắc đầu:
- Thiếp nói thật mà! Nhưng thiếp không so bì căn vặn nữa, chỉ cần biết rằng
chàng là Lý Tồn Hiếu đã đủ rồi…Bây giờ nói sang chuyện trước mắt. Thiếp cho rằng kẻ
giả mạo Trương Viễn Đình nếu không phải là hung thủ ngày xưa giết hại thân nhân
chàng thì cũng có quan hệ với chúng, chàng thấy đúng không?
- Cô nương căn cứ vào đâu?
- Chỉ cần nghĩ rằng trước hết hắn giết Trương Viễn Đình, sau lại đầu độc chàng là
đủ rõ.
Lý Tồn Hiếu nghĩ ngợi chốc lát rồi gật đầu:
- Cô nương nói không sai. Tôi cũng cho như vậy.
Chợt có tiếng bước chân, rồi Tiểu Quỳnh đi vào phòng.
Ôn Phi Khanh đưa mắt dò hỏi, tên tỳ nữ chỉ lắc đầu.
Lý Tồn Hiếu không ghìm được, liền
- Quỳnh cô nương, không tìm được tên mạo xưng Thiết Phiến Xảo Khách ư?
- Hắn đã chạy đâu mất không để lại dấu vết…

Lý Tồn Hiếu nhíu mày.
Ôn Phi Khanh chợt nói:
- Loại người này hiểm trá giảo hoạt lắm, muốn bắt được hắn không dễ đâu.
Nhưng chàng hãy yên tâm, sớm muộn gì hắn cũng sẽ rơi vào tay chúng ta thôi!
Lý Tồn Hiếu cười gượng:
- Phiền đến cô nương…
Tiểu Quỳnh nói:
- Lý gia đừng khách khí. Đối với tiểu tỳ, ngài cũng như cô nương nên tiểu tỳ quyết
tận lực.
Ôn Phi Khanh tiếp:
- Chúng đã quyết hại chàng thì chưa được là chưa chịu thôi đâu. Một lần chưa
được sẽ tiếp lần sau, rồi lần sau nữa. Nhất định hắn sẽ còn đến. Chúng ta cứ chăng sẵn
lưới chờ hắn thế nào cũng bắt được, ngoài ra…
Dừng một lúc cô ta nói tiếp:
- Trước khi chàng chưa phục hồi hẳn, nếu ở đây một mình sẽ không được an
toàn. Tiểu Quỳnh ngươi sang lấy chăn nệm sang đây!
Lý Tồn Hiếu hoảng hốt kêu lên:
- Cô nương, hai phòng sát nhau, cần gì như thế?
Ôn Phi Khanh nghiêm giọng:
- Dù sao cũng không bằng thiếp ở ngay bên cạnh chàng, Tiểu Quỳnh, đi đi!
Tiểu Quỳnh liếc nhìn chủ nhân rồi quay người bước ra cửa.
Lý Tồn Hiếu van vỉ:
- Cô nương, như thế sao được?
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Có gì mà phải cuống lên thế? Cũng như hai chúng ta cùng ở trong xe kiệu, khác
gì đâu?
Lý Tồn Hiếu khẩn khoản:
- Cô nương tôi một thân một mình, lại nam nhân thì chẳng sao, còn cô nương là
nữ nhi thế gia…
Ôn Phi Khanh ngắt lời:
- Thiếp hiểu ý chàng. Nhưng thiếp không sợ. Đủ chưa?

- Cô nương…
- Thiếp đã nói với chàng rồi mà, không bắt buộc chàng phải cần thiếp!
Lý Tồn Hiếu cười khổ nói:
- Cô nương, sao lại nghĩ thế? Tôi chỉ vì cô nương, vì gia đình cô nương…
Ôn Phi Khanh lạnh lùng:
- Thiếp cũng đã nói, thiếp hiểu ý chàng. Nhưng không sợ…
- Cô nương có thể không sợ, nhưng tôi không thể…
Chàng chưa kịp nói hết câu thì Tiểu Quỳnh đã đưa chăn nệm sang.
Ôn Phi Khanh chỉ vào cuối giường Lý Tồn Hiếu đang nằm bảo:
- Cứ để xuống đây lát nữa ta sẽ tự sửa soạn.
Tiểu Quỳnh đặt ôm chăn nệm cạnh chân Lý Tồn Hiếu.
Tuy lo lắng nhưng chàng không biết làm gì lúc này nữa.
Bấy giờ ngoài sân vang lên tiếng bước chân.
Tiểu Quỳnh nhìn ra cửa nói:
- Cô nương, Triệu Hán tới!
Ôn Phi Khanh đưa mắt ra hiệu, Tiểu Quỳnh liền bước ra khỏi phòng chặn trước
tên Hắc y hán tử, thấp giọng nói nhỏ mấy câu gì sau đó mới dẫn hắn vào phòng.
Triệu Hán cung kính hướng sang Ôn Phi Khanh thi lễ:
- Thuộc hạ tham kiến cô nương.
Lại quay sang Lý Tồn Hiếu chắp tay cúi đầu nói:
- Tham kiến Lý gia!
Lý Tồn Hiếu vội nhỏm lên nói:
- Không dám đương! Triệu huynh vất vả quá!
- Ngài khéo nói…đó là phận sự của Triệu Hán mà!
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Có tin tức gì không?
Triệu Hán đáp:
- Bẩm cô nương, thuộc hạ nghe tin Thiết Phiến Xảo Khách cũng đến Trung Mậu
rồi.
Ôn Phi Khanh gật đầu:
- Đúng thế! Hắn đã tới đây, vừa rồi còn sai một tên tiểu nhị đưa bức thư tẩm độc
đến cho Lý gia nhưng may ta phát hiện kịp. Tiểu Quỳnh đã đuổi theo nhưng hắn đã
biến mất.

Triệu Hán biến sắc:
- Chắc hắn chưa chạy xa đâu, để thuộc hạ…
Ôn Phi Khanh lắc đầu:
- Không cần! Hắn sẽ còn đến nữa. Ta và Tiểu Quỳnh chờ ở đây là đủ, ngươi đi
đi!
Triệu Hán 'dạ' một tiếng lại hướng sang hai người thi lễ rồi mới theo Tiểu Quỳnh
ra khỏi phòng.
Ôn Phi Khanh nhìn Lý Tồn Hiếu cười hỏi:
- Thế nào? Gia nhân của thiếp hành sự được chứ?
Lý Tồn Hiếu gượng cười:
- Đương nhiên! Tướng tài thì binh đâu có nhược.
Ôn Phi Khanh lườm chàng một cái:
- Chàng thật khéo tâng bốc…
- Tôi nói thật mà.
Tiểu Quỳnh quay trở vào:
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Đi rồi chứ?
- Đi rồi.
Lại đánh mắt ra hiệu cho Ôn Phi Khanh.
Ôn Phi Khanh lại quay sang Lý Tồn Hiếu đắc ý nói:
- Người như Triệu Hán ở nhà thiếp có đến mấy chục tên.
- Chắc quý phủ phải là một môn hộ lớn nhất nhì võ lâm đương thế.
Ôn Phi Khanh cười gật đầu:
- Nói thế cũng không sai.
Lại quay sang Tiểu Quỳnh:
- Trương Viễn Đình không biết khi nào mới quay lại. Bây giờ chúng ta nên chuẩn
bị bố trí đôi chút. Ngươi hãy theo ta ra ngoài này!
Hai người cùng ra.
Vào phòng bên, Ôn Phi Khanh thấp giọng hỏi ngay:
- Việc thế nào?
Tiểu Quỳnh đáp:
- Triệu Hán nói rằng lão chủ nhân, phu nhân và thiếu chủ sẽ tới Trung Mậu này!
Ôn Phi Khanh biến sắc hỏi:
- Ai cho lão chủ nhân biết ta ở đây thế?
- Cô nương bảo Triệu Hán báo rằng có việc chưa về được, hắn nói rằng cô nương

có việc ở đây…
Ôn Phi Khanh nghiến răng nói:
- Đồ đáng chết!
Tiểu Quỳnh nói:
- Cũng không nên trách hắn, vì lúc đó hắn còn chưa biết rằng…
Ôn Phi Khanh ngắt lời:
-Nếu vậy Triệu Hán không báo với lão chủ nhân rằng hắn cùng đi với chúng ta?
Tiểu Quỳnh lắc đầu:
- Không!
Nét mặt Ôn Phi Khanh hòa hoãn trở lại:
- Vậy thì tốt. Nếu Triệu Hán làm hỏng việc của ta thì ta thề sẽ chôn sống hắn!
Dừng một lúc lại nói:
- Ngươi bảo hắn truy tìm Trương Viễn Đình không?
- Tiểu tỳ hạn cho hắn trong vòng ba ngày.
- Kỳ hạn thế dài quá. Lão chủ nhân khi nào thì đến đây?
- Có lẽ phải đến tối mai.
Ôn Phi Khanh lẩm bẩm:
- Vậy thì chúng ta còn kịp chuẩn bị.
Tiểu Quỳnh chợt ngưng mục nhìn ra cửa nói:
- Không biết ai thế?
Ôn Phi Khanh vội nhìn ra, bỗng nhiên biến sắc gấp giọng:
- Tiểu Quỳnh, ngươi sang phòng bên đi, nhanh lên!
Tiểu Quỳnh sững sốt hỏi:
- Cô nương ai thế?
Mắt Ôn Phi Khanh chợt lóe lên, nói gằn giọng.
- Hầu Ngọc Côn!
Tiểu Quỳnh cũng biến sắc, không nói thêm câu nào nữa, vội vã ra khỏi phòng.
Trong hậu viện có một người khoan thai đi tới dãy phòng.
Đó là một trang công tử tuấn mỹ, trường mi phượng mục, mũi thẳng miệng vuông,
người cao dong dỏng, mình bận hoàng bào, tuổi ngoài hai mươi nhưng chưa tới tam
tuần.
Trông thì quả là trang nam nhân tuấn mỹ, chỉ tiếc rằng mục quang đầy sát khí và
giữa đôi mày ẩn chứa quá nhiều âm khí.
Tiểu Quỳnh vừa ra khỏi phòng thì vị công tử đã cất lời sang sảng:

- Xin cô nương lưu bước!
Tiểu Quỳnh không nhìn sang mà cứ thẳng vào phòng Lý Tồn Hiếu, vị công tử hơi
ngơ ngác rồi chợt bước nhanh vào.
Đúng lúc đó Ôn Phi Khanh xuất hiện ở cửa phòng, cất giọng oanh thánh thót:
- Hầu công tử đấy? Xin vào đây đã!
Vị công tử chính là Hầu Ngọc Côn, sau phút ngỡ ngàng liền trấn tĩnh, cười hỏi:
- Cô nương là…
Ôn Phi Khanh vội ngắt lời:
- Hầu công tử đã biết rồi, sao còn hỏi thừa như thế?
Hầu Ngọc Côn liền chấp tay cười nói:
- Phải lắm, tôi quả thật hỏi thừa câu đó…
Rồi nhìn sâu vào mắt Ôn Phi Khanh nói tiếp:
- Lâu nay nghe tiếng cô nương là bậc quốc sắc thiên hương, mỹ tuyệt dương thế,
nay được thấy quả là danh bất hư truyền. Hầu Ngọc Côn được chiêm ngưỡng tiên nhan,
thật là tam sinh hữu hạnh!
Ngôn từ tuy có phần cao cách nhưng Ôn Phi Khanh không tại ý, cười đáp:
- Hầu công tử quá khen! Tôi nghe nói Tứ Khôi Ngọc ai cũng tuấn mỹ, nhân phẩm
phong lưu, sánh bằng Phan Tống, Vệ Trân, hôm nay mới biết lời đồn không ngoa!
Hầu Ngọc Côn đôi mày khẽ động, cười nói:
- Cô nương cười khéo đó thôi! Tứ Khôi Ngọc nếu đem sánh với cô nương thì đúng
là một trời một vực.
Ôn Phi Khanh chợt hỏi:
- Hầu công tử đến đây chắc tìm phòng trọ.
Hầu Ngọc Côn cười đáp:
- Hình như cô nương cũng không nên hỏi câu đó mới đúng!
- Hầu công tử tôi thật không biết mà.
- Cô nương đã nói thế thì Hầu Ngọc Côn đâu dám không tin? Vậy xin nói rõ thực
tình vậy!
Chợt lướt tia mắt sắc lạnh nhìn đối phương, nói tiếp:
- Huynh muội Phong Tứ Hải đã từng bắt giam một người ở Từ Thị từ

đường…
Ôn Phi Khanh à một tiếng hỏi:
- Có phải Hầu công tử muốn nói đến Thiết Phiến Xảo Khách Trương Viễn Đình
không?
Hầu Ngọc Côn gật đầu
- Cô nương đoán đúng, chính là người đó.
- Nếu vậy là công tử vì Thiết Phiến Xảo Khách mà tới đây!
- Cô nương liệu sự như thần. Chính phải!
Ôn Phi Khanh lướt mắt nhìn nhanh hỏi:
- Hầu công tử, chẳng lẽ Thiết Phiến Xảo Khách cũng đến khách điếm này?
Hầu Ngọc Côn cười đáp
- Chắc là thế, nếu không tôi đã không tới đây.
- Nếu vậy thì tốt quá! Xin công tử cho biết hắn ở phòng nào, tôi nguyện sẽ dốc
sực mọn bắt giao cho công tử!
- Mỹ ý của cô nương thật đáng cảm kích, Hầu Ngọc Côn xin đa tạ trước!
Nói rồi chấp tay, sau đó chỉ vào gian phòng mà Tiểu Quỳnh vừa mới đi vào nói:
- Hắn chắc đang ở trong phòng này!
Ôn Phi Khanh nở nụ cười tươi tắn:
- Công tử sai rồi! Trong phòng này chỉ có một vị bằng hữu của tôi chứ đâu phải
Thiết Phiến Xảo Khách Trương Viễn Đình? Hầu công tử nếu không tin thì cứ vào xem!
Hầu Ngọc Côn nhíu mày hỏi:
- Chẳng lẽ tôi nhầm?
Ôn Phi Khanh gật đầu:
- Sợ rằng như thế!
Hầu Ngọc Côn quét mắt nhìn vào cửa phòng rồi cười nói:
- Chẳng phải Hầu Ngọc Côn không tin lời cô nương, cũng không phải tôi quá cẩn
thận. Nếu cô nương đã cho phép thì tôi cũng xin vào xem một chút.
Nói xong đến thẳng cửa phòng Lý Tồn Hiếu.
Ôn Phi Khanh vẫn đứng nguyên vị, đôi mày hơi giãn ra, trên môi thoáng hiện nụ
cười.
Hầu Ngọc Côn chỉ hai bước đã đến trước cửa Lý Tồn Hiếu nhưng

hắn không vào
mà dừng ngay trước cửa rồi bỗng quay lại nói:
- Coi như lần đầu tiên trong đời Hầu Ngọc Côn đã liệu sai.
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Thế nào Hầu công tử không muốn vào xem nữa ư?
- Tôi đã nói lần đầu tiên liệu sai mà!
- Vậy thì Hầu công tử hãy tự mình tìm Thiết Phiến Xảo Khách vậy, tôi xin khiếm
lễ!
Rồi quay vào phòng.
Hầu Ngọc Côn chợt khoát tay nói:
- Cô nương xin lưu bước!
Ôn Phi Khanh quay lại hỏi:
- Hầu công tử còn việc gì nữa?
- Cô nương có thân phận rất cao trên võ lâm. Hầu Ngọc Côn cũng không phải
hạng vô danh, vậy chúng ta không nên đùa giỡn để người khác cười chê, cô nương có
cho như vậy là đúng không?
Ôn Phi Khanh gật đầu cười nói:
- Lời công tử tôi rất đồng tình, tuy nhiên tôi muốn nói rằng chúng ta đều bị lừa
rồi!
Hầu Ngọc Côn nhíu mày hỏi:
- Cô nương có ý là…
Ôn Phi Khanh ngắt lời:
- Chẳng lẽ công tử không tin?
Hầu Ngọc Côn vội đáp:
- Không phải thế! Và Hầu Ngọc Côn cũng không dám, nhưng theo tôi được biết
thì cô nương giết Phong Tứ Hải để cứu Thiết Phiến Xảo Khách đi…
Ôn Phi Khanh cười hỏi:
- Hầu công tử nghe Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương nói vậy hay sao?
- Phải.
- Hừ hai tên đó dám đặt chuyện thị phi! Có lẽ Hầu công tử còn biết, chúng rắp
tâm mượn uy danh công tử để…
Hầu Ngọc Côn ngắt lời:
- Nói vậy là cô nương không thừa nhận đã cướp Thiết Phiến Xảo

Khách mang đi?
Ôn Phi Khanh cười nhạt hỏi:
- Hầu công tử không tin tôi rồi!
- Cô nương thứ lỗi, tôi xin nói thẳng một câu. Nếu chỉ vì tên Thiết Phiến Xảo
Khách mà làm tổn thương hòa khí giữa chúng ta là việc không đáng.
Ôn Phi Khanh nhướng cao mày liễu thách thức:
- Hầu công tử uy hiếp tôi đó ư?
- Không dám. Với thân phận của cô nương thì ai có thể uy hiếp được? Chỉ là…
- Hầu công tử, tôi thừa nhận đã cướp đi Trương Viễn Đình. Vậy thì sao chứ?
- Nếu thế lại là chuyện khác!
Aùnh mắt Hầu Ngọc Côn sáng lên, tuy vậy hắn vẫn trầm tĩnh nói:
- Sự thừa nhận của cô nương thật đáng khâm phục. Vậy xin cô nương gia ân bỏ
Trương Viễn Đình lại.
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Hừ! Trương Viễn Đình là vật sở hữu của Hầu công tử hay sao?
- Tôi không dám nói thế, nhưng tôi đã hạ thủ trước.
- Hầu công tử, kẻ hạ thủ trước phải là Bạch Cốt Tam Sát thì đúng hơn.
- Ý cô nương là muốn trả Trương Viễn Đình cho Sầm Đông Dương Miêu Phương
Hương đúng không?
- Chẳng lẽ Hầu công tử cho rằng không nên làm thế?
Hầu Ngọc Côn ngẩng đầu nói:
- Cô nương cũng biết rằng Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương đã như ta xin
cảm tạ trước.
- Hầu công tử cần cá nhân Trương Viễn Đình làm gì?
- À…nguyên là câu hỏi đó…Cô nương biết Trương Viễn Đình là người như thế
nào không?
- Biết. Hắn là thuyết thoại nhân chuyên kể chuyện để sinh sống.
Hầu Ngọc Côn gật đầu:
- Không sai! Tuy vậy hắn không giống bất kỳ một người kể chuyện rong nào khác.
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Vậy ư? khác ở chỗ nào?

Mắt Hầu Ngọc Côn lóe, nhưng hắn vẫn thản nhiên nói:
- Chẳng lẽ cô nương còn muốn tôi nói ra?
- Sao lại không cần?
- Nếu cô nương không biết hắn có gì khác thường thì nhất định không phải cướp
đi, đúng không?
Ôn Phi Khanh chớp chớp đôi mi rồi bỗng trầm giọng hỏi:
- Vậy là công tử không chịu nói?
- Không?
Hầu Ngọc Côn lắc đầu:
- Nếu cô nương nhất định muốn nghe thì tôi chỉ đành nói.
Hắn ngừng giây lát, nhìn đối phương mới tiếp lời:
- Vị Trương Viễn Đình này trong bụng chứa không ít những bí mật trên võ lâm,
hắn biết những việc mà người khác không biết…
Ôn Phi Khanh mở to mắt hỏi:
- Thật ư?
- Thật vậy.
- Chắc công tử cần người đó vì hắn biết những gì mà người khác không biết, đúng
không?
Hầu Ngọc Côn gật đầu:
- Không sai! Tôi muốn tự miệng hắn nói ra một việc.
- Chuyện gì thế?
Hầu Ngọc Côn cười nói:
- Tôi nhớ cô nương vừa bảo rằng chỉ hỏi có một câu thôi mà?
Ôn Phi Khanh trầm giọng:
- Có phải công tử không muốn nói?
- Vì cô nương không chịu nói trước mình sẽ hỏi mấy câu.
- Nếu công tử không chịu nói thì thôi vậy. Tôi không gượng ép.
- Hình như ý cô nương là nếu tôi không nói ra thì cô nương sẽ không giao Trương
Viễn Đình…
- Hầu công tử quả không hổ là người suy người biết việc!
- Nếu vậy có lẽ tôi đành phải nói vậy…Tôi cần hỏi hắn chuyện năm xưa trong võ
lâm, vậy là đủ rồi chứ?
- Chắc đó là điều bí mật ai cũng muốn biết…
- Nhưng tôi thấy cô nương là người bàng quan.
- Công tử sai rồi! Trái lại tôi là người rất hiếu kỳ.

- Nếu vậy chỉ sợ cô nương thất vọng, vì đó là điều không có gì bí mật lắm.
- Có những việc ít bí mật nhưng lại khiến người ta tò mò…
- Thì ra cô nương cần biết tất cả mọi sự trên đời từ to đến nhỏ…Thôi được, tôi
đành phải kể ra như vậy…Tôi muốn hỏi Trương Viễn Đình về việc chiếc hộp Đàn
Hương nhỏ mà năm xưa đã khiến mọi nhân vật trên võ lâm kỳ vọng muốn cướp đoạt.
Ôn Phi Khanh buộc miệng hỏi:
- Hộp Tử Mộc Đàn ư?
- Đúng thế cô nương.
- Công tử nói rằng chỉ vì chiếc hộp nhỏ đó mà khiến các nhân vật trên võ lâm
tranh đoạt?
Hầu Ngọc Côn gật đầu:
- Theo tôi biết thì năm xưa chỉ vì chiếc hộp đó mà nhiều nhân vật võ lâm đã
không tiếc đầu rơi máu đổ rắp tâm cướp đoạt và sự thật không biết bao nhiêu người đã
vì nó mà bỏ mạng.
Ôn Phi Khanh nghi hoặc hỏi:
- Nhưng chiếc hộp nhỏ bằng gỗ Tử Đàn Hương thì đáng giá bao nhiêu đâu?
Tuy gỗ Tử Đàn Hương là quí giá, nhưng ở đây giá trị thật lại phải không bản thân
chiếc hộp.
- Tôi không hiểu!
- Vật quý giá nằm trong chiếc hộp đó.
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Nhưng rốt cuộc đó là vật gì khiến người ta không tiếc sinh mạnh như thế?
Hầu Ngọc Côn lắc đầu:
- Cái đó thì tôi không biết.
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Hầu công tử thật cao minh, biết dừng lại đúng ngay điểm mấu chốt nhất!
Hầu Ngọc Côn đáp:
- Tôi nói câu này có lẽ cô nương không tin, không những Hầu Ngọc Côn này

không biết trong hộp chứa vật gì mà toàn võ lâm đương đại, thậm chí cả những người
năm xưa đã vì nó mà bỏ mạng cũng không biết trong hộp có chứa gì?
Ôn Phi Khanh kinh ngạc hỏi:
- Chẳng lẽ công tử nói là thật?
- Tôi nói thật tình đó!
- Nhưng người ta không biết vật gì ở bên trong thì liệu bỏ mạng vì nói có đáng
không?
- Cô nương xuất thân từ võ lâm thế gia, đương nhiên biết rõ tính cách của người
trên võ lâm. Người võ lâm vốn thế. Chỉ cần một người nảy lòng hiếu kỳ là lập tức nảy
sinh tranh đoạt, đã không ít lần người này không ngại gây ra huyết tanh mưa máu chỉ vì
một chuyện nhỏ…
Ôn Phi Khanh gật đầu tỏ ý tán đồng:
- Hầu công tử nói không sai. Bản thân võ lâm là như thế. Người trong võ lâm
cũng như thế. Nhiều lúc nghĩ lại thật là ngu ngốc hết chỗ nói, ngu ngốc đến đáng
cười…
Hầu Ngọc Côn thêm vào:
- Hỏng sự là ở chỗ mặc dù biết rõ là việc ngu ngốc vẫn cứ làm. Biết rõ trước mặt
là biển lửa mà vẫn cứ lao vào, chẳng kách gì con thiêu thân vậy!
Ôn Phi Khanh nhận xét:
- Nói vậy rất có thể chiếc hộp Tử Đàn Hương chỉ là hộp không hoặc đựng vật gì
chẳng có chút gì giá trị…
Hầu Ngọc Côn gật đầu:
- Cô nương nói đúng. Biết đâu sau khi tranh đoạt chán chê không biết bao nhiêu
đầu rơi máu đổ, không chừng người ta mở ra thấy hộp trống rỗng mới vứt bên đường
cũng không ai thèm để mắt tới…
- Thế nhưng trước khi xác định rõ người ta vẫn không tiếc tính mạng…
- Chính thế, cô nương!

Ôn Phi Khanh bỗng cười nói:
- Tôi muốn có cơ hội nào đó để dò xem điều ảo diệu trên võ lâm xem người võ
lâm rốt cuộc nghĩ gì?
- Cô nương tôi muốn đồng cảm. Chỉ là đáng tiếc vĩnh viễn không bao giờ tìm
được cơ hội đó.
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Chỉ vì công tử không đứng bàng quan mà là người trong cuộc!
Hầu Ngọc Côn gật đầu:
- Cô nương nói rất hay! Nếu phàm việc vì người ta cũng chịu đứng bàng quan thì
trong võ lâm sẽ không bao giờ phát sinh tranh chấp hoặc xảy ra những cuộc mưa tanh
gió máu…
Dừng một lúc mới nhìn Oân Phi Khanh nói:
- Cô nương những gì nên nói đã nói hết rồi!
Ôn Phi Khanh đáp:
- Thế nhưng tôi còn chưa nói hết. Có thể Hầu công tử không tin, nhưng trước khi
rời Từ Thị từ đường, tôi đã thả Thiết Phiến Xảo Khách đi rồi!
Hầu Ngọc Côn cười nói:
- Cô nương, xác thực là tôi không thể tin.
- Tôi nói là sự thực. Hầu công tử không tin thì tôi cũng không biết làm gì hơn.
- Hiện trên võ lâm có không biết bao nhiêu người lùng sục Trương Viễn Đình, thế
mà cô nương chịu bỏ qua cơ hội ngàn vàng thế! Nếu vào trường hợp mình thì tôi dù có
chết cũng không chịu thả.
Ôn Phi Khanh tán thành:
- Vì lúc đó tôi chưa biết nhiều về Trương Viễn Đình. Còn như bây giờ thì có lẽ tôi
sẽ không thả thật.
- Nhưng dù sao đó là việc khó tin…
- Tôi nói thật lòng. Tin hay không thì tuỳ công tử vậy!
- Cô nương đã nói thế, tôi đâu dám không tin?
- Cái đó tôi không dám ép. Hầu công tử có thể kiểm tra lại các phòng cho yên
tâm.

Hầu Ngọc Côn lắc đầu:
- Cần gì phải thế? Chỉ là xin hỏi cô nương một câu nữa, Trương Viễn Đình đi đâu?
- Việc đó thì tôi không biết. Thả hắn ra xong là tôi rời khỏi Từ Thị từ đường ngay.
- Chẳng lẽ cô nương không hỏi xem hắn đi đâu?
- Không. Lúc đó tôi không nghĩ gì nhiều.
Hầu Ngọc Côn cắn môi nói:
- Thế là tôi đã mất công không chuyến này…xin cô nương tha lỗi cho là đã làm
phiền. Xin cáo biệt!
Nói xong chắp tay thi lễ rồi đi ngay.
Tiểu Quỳnh từ trong phòng Lý Tồn Hiếu bước ra đến bên Ôn Phi Khanh hỏi:
- Cô nương, hắn đi rồi ư?
Ôn Phi Khanh cười:
- Còn chờ gì mà chịu đi nữa.
Tiểu Quỳnh vẫn hồ nghi:
- Hầu Ngọc Côn là kẻ thâm độc quỉ quyệt, tiểu tỳ không tin là hắn dễ dàng bỏ
qua như thế.
- Nhưng ngươi biết hắn tới đây làm gì không?
Tiểu Quỳnh ngạc nhiên hỏi lại:
- Thì hắn đến tìm Thiết Phiến Xảo Khách chứ còn gì nữa?
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Hắn chưa đủ can đảm thế đâu! Mục đích chính là để kiểm tra xem Sầm Đông
Dương và Miêu Phương Hương có lừa hắn không, tức là chúng ta đã cướp đi Trương
Viễn Đình hay chưa. Trong trường hợp đó hắn tính rằng có cầu được thì cầu, nếu không
cũng đành thuận gió giương buồm đi thẳng mà thôi!
- Chắc hắn hận chúng ta lắm?
- Cái đó thì không siaa. Nhưng chỉ biết đập đầu vô cột cho hết hận thôi.
Nói xong đi vào phòng Lý Tồn Hiếu.
Tiểu Quỳnh nhìn quanh một vòng nữa rồi đi vào theo.
Nhưng sau khi cả hai chủ tớ mới khuất sau cửa phòng thì cuối hậu viện ló ra một
nửa đầu người.

Đó chính là Hầu Ngọc Côn, trên môi thấp thoáng một nụ cười thâm trầm, độc
địa.
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 9
Chịu thiệt được lời

Đột nhiên từ phía sau hắn có tiếng người ho khan.
Hầu Ngọc Côn giật thót mình quay lại, mặt biến sắc.
Trước mặt hắn trên lối mòn từ phía quầy hàng đi ra có một trung niên ăn vận
theo lối thương nhân đang thong thả bước lại gần.
Hầu Ngọc Côn cố trấn tĩnh lại, đầu hơi cúi thấp, định bỏ đi.
Trung niên thương nhân chợt lên tiếng:
- Các hạ không cần phải lo lắng. Tôi không phải là người của hai vị cô nương kia
đâu!
Hầu Ngọc Côn đỏ mặt, ngẩng lên chiếu ánh mắt đe dọa nhìn đối phương.
Trung niên nhân không lộ vẻ sợ hãi chút nào, cười nói:
- Tôi nói không sai đâu. Các hạ! Nếu các hạ biết tôi không phải là người của hai
vị cô nương đó, tất sẽ không bỏ qua, đúng không?
Hầu Ngọc Côn cười nhạt gật đầu:
- Các hạ đoán không sai. Quả thật ta không muốn phạm vào hai người chủ tớ bọn
họ…thế nhưng ngươi là ai?
Trung niên nhân cười nói:
- Dù là ai thì đã dám đến đây tìm các hạ tất có chỗ dựa rồi. Tuy nhiên các hạ có
thể yên tâm rằng việc tôi đến đây tìm, đối với các hạ chỉ có lợi mà vô hại!
Hầu Ngọc Côn ‘à’ một tiếng hỏi:
- Thật ư?
- Nếu các hạ chưa tin thì hãy nói chuyện một lúc sẽ biết.
- Vậy ngươi nói đi!

- Trước hết tôi muốn biết vài việc đã…Các hạ có phải là một trong Tứ Khôi Ngọc
đương thế là Hầu công tử không?
- Không sai!
Trung niên nhân lại hỏi tiếp:
- Mục đích của các hạ là muốn tìm Thiết Phiến Xảo Khách Trương Viễn Đình?

Hầu Ngọc Côn biến sắc hỏi:
- Sao ngươi biết?
Trung niên thương nhân cười nói:
- Khong có gì bí ẩn cả. Các hạ mới đàm thoại những gì với vị cô nương tôi đứng
đây nghe rõ không sót một tiếng!
- Vậy ta công nhận muốn tìm Trương Viễn Đình, thế thì sao?
- Tôi muốn cùng các hạ thương lượng một việc, không biết các hạ thế nào?
- Điều kiện gì vậy?
Trung niên thương nhân nói:
- Các hạ mới nghe thấy rồi. Ở gian phòng bên cạnh, vị cô nương đó có một bằng
hữu của cô ta, đúng chứ?
Hầu Ngọc Côn gật đầu:
- Không sai, cô ta quả có nói như thế.
- Điều kiện thế này: các hạ giúp tôi làm một việc, tôi sẽ nói cho các hạ biết
Trương Viễn Đình hiện đang ở đâu.
Hầu Ngọc Côn sững sốt hỏi:
- Ngươi có thể cho ta biết Trương Viễn Đình hiện đang ở đâu.
Trung niên thương nhân hỏi:
- Các hạ cho rằng Trương Viễn Đình đang ở trong tay hai vị cô nương đó?
- Chẳng lẽ không phải?
- Cái này thì tôi biết chắc, vị cô nương đó không lừa dối các hạ, đúng là cô ta thả
Trương Viễn Đình đi rồi. Đương nhiên bởi vì lúc đó cô ta còn chưa biết Trương Viễn
Đình là nhân vật thế nào. Giá như biết rõ như bây giờ thì cô ta không chịu thả đâu.
Hầu Ngọc Côn nghi ngờ hỏi:

- Thật cô ta đã thả Trương Viễn Đình ra sao?
- Hoàn toàn thật!
- Vậy ngươi muốn ta giúp ngươi việc gì?
Trung niên thương nhân vặn hỏi:
- Các hạ tin lời tôi chứ?
- Trước hết ngươi cứ nói xem, ngươi cần ta giúp ngươi việc gì?
Trung niên thương nhân đánh mắt nhìn Hầu Ngọc Côn rồi cười nói:
- Tôi muốn các hạ nói cho vị bằng hữu của cô nương kia biết thân phận thật của
hai vị cô nương đó.
Hầu Ngọc Côn sững sốt hỏi:
- Ngươi nói gì?
- Các hạ chưa nghe rõ ư?
- Ngươi bảo vị bằng hữu của cô ta lại không biết thân phận thật của hai nữ nhân
đó ư?
Trung niên thương nhân lắc đầu:
- Tôi tin rằng chàng ta hoàn toàn không biết, nếu không đã chẳng cùng đi với họ!
Mục quang Hầu Ngọc Côn lóe lên nhìn trung niên thương nhân hỏi:
- Có chuyện gì vậy?
Trung niên thương nhân cười đáp:
- Việc đó các hạ không cần phải hỏi nhiều, chỉ xin trả lời các hạ có chấp nhận
trao đổi điều kiện hay không là đủ.
Hầu Ngọc Côn hơi động đậy hàng mi, cười nói:
- Nhưng làm sao ta có thể khẳng định lời ngươi nói là Trương Viễn Đình hiện
không ở trong tay hai chủ tỳ kia?
- Hầu công tử thật tinh tế! Tôi nghe nói Tứ Khôi Ngọc người nào cũng có tâm cơ,
hôm nay mới thấy lời đồn không ngoa! Thế này! Hầu công tử hãy nghe tôi một câu: nếu
Trương Viễn Đình ở trong tay hai chủ tỳ kia thì họ sẽ đem giấu hắn ở đâu?
Hầu Ngọc Côn nghĩ ngợi một lát mới trả lời:
- Đương nhiên là ở cạnh mình, có thể là nơi nào đó trong khách điếm này?
- Vậy thì tốt rồi. Tôi có thể cùng công tử tìm khắp khách điếm đến mỗi tấc đất để

tìm, công tử thấy thế nào?
Hầu Ngọc Côn cười nhạt:
- Ngươi biết rõ ta không thể làm việc đó.
Trung niên thương nhân 'à' một tiếng nói:
- Tôi hiểu rồi. Hầu công tử không thể bước vào hậu viện thêm một lần nữa.
- Ta không phủ nhận. Sự thực ba chữ Hầu Ngọc Côn không thể phạm tới cô
nương đó vì thanh danh và uy lực còn kém cô ta một bậc.
- Cho dù thế, nhưng công tử là một trong Tứ Khôi Ngọc danh chấn thiên hạ vì thế
không coi tôi vào đâu. Tôi có thể lấy mạng mình ra để bảo đảm rằng Trương Viễn Đình
không có trong tay hai vị cô nương đó công tử thấy thế nào?
Hầu Ngọc Côn chú mục nhìn đối phương hỏi:
- Ngươi lấy tính mạng mình để bảo đảm việc đó!
- Không sai!
- Vậy tính danh của ngươi là gì?
- Chỉ sợ tiện danh làm bẩn tai công tử.
- Ngươi không cần khách khí, cứ nói ra đi!
- Tôi họ Cổ, tên là Tử Hư.
Hầu Ngọc Côn nhắc lại:
- Cổ Tử Hư?
- Đúng thế, công tử.
Hầu Ngọc Côn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:
- Xem ra điều kiện đối với ta rất có lợi, vậy ta chấp nhận. Chỉ là việc đó không dễ
làm đâu.
Cổ Tử Hư hỏi:
- Công tử muốn nói…
Hầu Ngọc Côn ngắt lời:
- Cứ xem tình hình thì hai vị cô nương đó thủ giữ bằng hữu của mình rất nghiêm
mật, lúc nào cũng có một người ở bên cạnh. Muốn tiếp cận hắn đâu phải chuyện dễ
dàng?
Cổ Tử Hư nói:
- Hầu công tử rất tâm cơ! Đương nhiên là không dễ. Nếu không thì tôi đã tự mình
làm, can gì phải tìm các hạ để thương lượng?

- Các hạ tính toán thật cao minh!
Cổ Tử Hư lắc đầu:
- Hầu công tử nghĩ sai rồi. Nay chỉ cần đưa tay ra là bắt được Trương Viễn Đình,
trên đời còn có điều kiện nào hời hơn thế nữa?
- Các hạ cho rằng ta hời, nhưng có biết khi đưa tay ra phải phí bao nhiêu tâm cơ
và có bao nhiêu mạo hiểm không?
Cổ Tử Hư cười:
- Hầu công tử việc mua bán phải được hai bên thỏa hiệp, không thể gượng ép ai.
Tôi tìm công tử để bàn chuyện làm ăn, nay muốn hay không là tùy công tử.
Hầu Ngọc Côn cười nói:
- Các hạ quả là nhân vật cao minh, biết rõ Trương Viễn Đình đối với ta rất quan
trọng!
- Nếu thế tôi khuyên công tử nên chấp nhận.
Đôi mắt Hầu Ngọc Côn ánh lên tia giảo hoạt nói:
- Ta muốn biết một điều. Vị bằng hữu đó đối với các hạ có quan hệ thế nào?
- Không phải thân thích, cũng không phải bằng hữu.
Hầu Ngọc Côn nhíu mày hỏi:
- Thật vậy ư?
- Thật vậy.
- Ta không hiểu sao các hạ tìm cách cho hắn biết thân phận của hai vị cô nương
kia? Sao không để hắn bình yên đồng hành hai trang gai nhân tuyệt sắc, tận hưởng
những cảm giác âm ấm dịu dàng?
Cổ Tử Hư ngắt lời:
- Hầu công tử, việc đó không nằm trong điều kiện trao đổi gữa chúng ta. Tôi có
chủ định riêng, có tính toán của mình, cũng như khi mua một món hàng không nên hỏi
vì sao tôi lại mua nó. Hầu công tử có đồng ý thế không?
Hầu Ngọc Côn cười nhạt đáp:
- Các hạ không những cao minh mà còn rất lợi hại. Thôi được, ta chấp nhận. Tuy
nhiên trước hết nên có điều kiện phụ theo.

Cổ Tử Hư ngạc nhiên hỏi:
- Công tử còn có điều kiện phụ gì nữa?
Hầu Ngọc Côn thản nhiên đáp:
- Ta cần các hạ phải chịu khó một thời gian.
- Tôi chưa hiểu…
Hầu Ngọc Côn hỏi:
- Các hạ trú ở phòng nào?
Cổ Tử Hư chỉ tay sang bên kia hậu viện.
- Tôi ở gian phòng phía tây.
Hầu Ngọc Côn trầm giọn nói:
- Ta muốn các hạ ở trong phòng mình một thời gian, trước khi ta trở lại không
được ra khỏi đó một bước!
Cổ Tử Hư cười nói:
- Tôi hiểu rồi công tử sợ tôi chạy mất?
- Ta sẽ đưa các hạ về phòng nghỉ ngơi, trong lúc đó chính ta sẽ thay các hạ hành
sự, như vậy chẳng tiện hơn sao?
- Nhưng chẳng lẽ với uy danh của công tử mà còn lo tôi lật lọng?
- Ta không thể không phòng trước một chút, trước tiểu nhân sau quân tử vẫn hơn.
Ta không muốn mình phải chịu thiệt thòi.
- Hô hô…Công tử mới là nhân vật cao minh và lợi hại. Thôi được tôi chấp nhận.
- Nhưng chưa hết, ta còn phải điểm mấy chỗ huyệt đạo của các hạ nữa.
Cổ Tử Hư kêu lên:
- Thế nào? Công tử còn muốn khống chế huyệt đạo nữa?
- Có như vậy ta mới yên tâm.
- Hầu công tử, trên võ lâm sống chết gì cũng chỉ bằng một lời nói…
Hầu Ngọc Côn lắc đầu:
- Xin lỗi! Hầu Ngọc Côn xưa nay không hay tin người khác.
- Thôi được, xem ra đành phải chấp nhận vậy!
- Tuy nhiên trước hết ta muốn hỏi thêm một câu nữa. Các hạ thật biết Trương
Viễn Đình hiện ở đâu chứ?
- Công tử đã khống chế huyệt đạo của tôi, chẳng lẽ còn sợ…
- Nhưng ta muốn ngươi khẳng định!
- Nếu thế thì phải xem thế nào đã. Tôi biết nhưng cũng có thể không biết!

Hầu Ngọc Côn lạnh giọng:
- Các hạ nói thế có ý gì? Chẳng lẽ muốn đùa với ta sao?
Cổ Tử Hư lắc đầu cười đáp:
- Tôi không đùa đâu! Nếu công tử trước sau vẫn giữ phong độ của một bực công tử
thì tôi biết. Nhưng nếu công tử khống chế huyệt đạo xong mà trở mặt bức cung thì tôi
lại không biết!
- Ha ha! Chí khí lắm! Ta quả nhìn không sai người, các hạ quả là người lợi hại!
Chỉ cần câu này, Hầu Ngọc Côn xin được kết giao bằng hữu. Nào xin mời!
Rồi đưa tay ra hiệu.
Cổ Tử Hư hỏi:
- Đi đâu?
- Đương nhiên về phòng các hạ chứ đâu!
- Chẳng lẽ công tử có thể vượt qua hậu viện?
Hầu Ngọc Côn ngẩn người.
Cổ Tử Hư cười nói:
- Thế này thì phiền đây! Hầu công tử muốn phong bế huyệt đạo thì cần theo tôi
vào phòng, nhưng công tử lại không thể đi qua hậu viện…
Aùnh mắt Hầu Ngọc Côn chợt hiện sát cơ, nói:
- Không có gì phiền cả. Ta sẽ điểm hai trọng huyệt của ngươi rồi cứ ở đâu cũng
được, sau khi việc mua bán của chúng ta hoàn thành ta sẽ giải huyệt đạo cho ngươi là
được!
Cổ Tử Hư hoảng hốt nói:
- Hầu công tử muốn lấy mạng tôi sao?
Hầu Ngọc Côn cười nhạt hỏi:
- Thì chính các hạ lấy mạng mình bảo đảm kia mà?
Cổ Tử Hư ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu:
- Thôi được công tử xuất thủ đi!
Hầu Ngọc Côn trên môi thoáng hiện nụ cười thâm độc, đưa tay nằm ngực trái Cổ
Tử Hư điểm liền hai chỉ rồi nói:
- Các hạ cứ về phòng chờ, nhưng xin nói trước rằng đây là thủ phát điểm huyệt
độc môn, không có ai giải được đâu. Tốt nhất các hạ đừng vọng

động, cũng đừng quá
bức xúc, nếu không nghịch huyết sẽ làm tim ngừng đập ngay! Và nếu không được tự tay
Hầu Ngọc Côn này giải huyệt thì chỉ sau hai ngày là mất mạng!
Cổ Tử Hư rầu rĩ nói:
- Tính mạng nay đã phó thác cho công tử rồi. Nói gì nhiều nữa? Chỉ xin hỏi một
câu rằng tôi sẽ đợi có lâu không?
- Việc này rất khó nói. Các hạ cũng biết đó, ta không thể qua hậu viện được, phải
tuyệt đối tránh mặt hai vị cô nương kia, phải tìm thời cơ hai vị cô nương không có mặt
bên vị bằng hữa đó mới tùy cơ hành sự.
Cổ Tử Hư nói:
- Hầu công tử muốn làm thế nào thì tùy, nhưng xin báo trước một câu là không
thể nhờ bọn điếm tiểu nhị được. Nếu biện pháp đó áp dụng được thì tôi đã làm từ lâu
rồi.
Nói xong đi thẳng tới hậu viện hướng về phòng mình.
Hầu Ngọc Côn ngẩng ra một lúc nhìn theo Trung niên thương nhân rồi quay lại đi
về phía tiền viện.
Thế nhưng khi hắn vừa bỏ đi thì Cổ Tử Hư dừng phắt lại nép vào cuối hành lang
chăm chú nghe, đến khi yên trí rằng Hầu Ngọc Côn đã đi xa mới khẽ mỉm cười rồi
bỗng rảo bước đi thẳng về phía cửa phòng của Ôn Phi Khanh!
Nhưng mới đến hành lang thì Tiểu Quỳnh từ trong phòng Lý Tồn Hiếu bước ra
quát:
- Đứng lại!
Cổ Tử Hư dừng chân hỏi:
- Cô nương gọi tôi?
- Hừ! Thế mà cũng hỏi! Nếu không gọi ngươi thì chẳng lẽ ta tự gọi ta sao?
- Cô nương có gì chỉ giáo?
Tiểu Quỳnh đưa mắt nhìn đối phương từ đầu đến chân rồi hỏi:
- Ngươi tới đây làm gì?
- Tôi muốn tìm vị Ôn cô nương!

Tiểu Quỳnh biến sắc hỏi:
- Ôn cô nương ư? Vậy thì ngươi tìm sai chỗ rồi! Không có Ôn cô nương ở đây
đâu…
- Ôn cô nương là người của Hàn Tinh đó mà…
Tiểu Quỳnh mắng át đi:
- Câm miệng! Ngươi muốn chết à?
Cổ Tử Hư sững sốt hỏi:
- Cô nương sao lại chửi người?
- Chửi là còn phúc cho ngươi đó, đây không có ai là Ôn cô nương cả.
Cổ Tử Hư lẩm bẩm:
- Thế thì lạ thật…Rõ ràng tôi nghe nói Ôn cô nương ở đây mà…
Rồi chắp tay nói thêm:
- Có lẽ tôi nghe nhầm. Xin lỗi cô nương vì đã làm phiền…
Nói xong quay người định đi.
Tiểu Quỳnh gọi giật lại:
- Khoan đã!
Cổ Tử Hư quay lại nhìn Tiểu Quỳnh với vẻ ngạc nhiên.
- Ngươi nghe ai nói Ôn cô nương ở đây?
- Cô nương, có lẽ tôi đã nghe sai nên đã xin lỗi cô nương rồi mà.
- Ta không trách ngươi, chỉ hỏi xem nghe ai nói?
Cổ Tử Hư đáp:
- Tôi nghe một trong Tứ Khôi Ngọc là Hầu Ngọc Côn nói thế.
- Thì ra là hắn nhưng ngươi đến làm gì?
- Có việc quan trọng muốn báo cho cô nương một tiếng. Rõ ràng Hầu Ngọc Côn
nói là Ôn cô nương ở đây thế mà…
Tiểu Quỳnh ngắt lời:
- Việc quan trọng nào thế?
- Cái đó thì xin lỗi…Tôi không thể nói với người khác.
Tiểu Quỳnh nhíu mày:
- Thế nào? Chuyện bí mật ư?
Cổ Tử Hư đáp:
- Đây là việc quan trọng đối với Ôn cô nương vì thế tôi phải nói riêng với cô ta.
Tiểu Quỳnh lại xét đối phương một lần nữa, hỏi:
- Ngươi danh tính là gì?
- Vinh dự được cô nương hỏi tới….Tôi là Cổ Tử Hư, hạng mạt lưu trên giang hồ…
- Thì ra ngươi cũng là người trên võ lâm vậy mà ta không nhìn ra.

Vậy ngươi có
việc gì, ta quen biết Ôn cô nương, để ta báo lại giúp cũng được!
- Xin đa tạ! Hảo ý cô nương tôi xin tâm lĩnh. Nhưng việc này…
Tới đó nở môi cười , không nói tiếp nữa.
Chợt nghe từ cửa phòng vang lên giọng nói ngọt ngào:
- Tiểu Quỳnh! Ai thế?
Tiểu Quỳnh vội quay lại thấp giọng nói mấy câu.
Ôn Phi Khanh nghe xong ra hiệu cho Tiểu Quỳnh vào phòng Lý Tồn Hiếu, còn
mình đi mấy bước đến trước mắt Cổ Tử Hư nói:
- Ngươi họ Cổ đúng không?
- Đúng thế, cô nương.
- Ta biết ngươi đến đây làm gì. Hãy theo ta!
Cổ Tử Hư lộ vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn bước tới.
Ôn Phi Khanh dẫn Cổ Tử Hư đến cuối hành làng cách xa đến mấy phòng, hiển
nhiên là để khỏi làm kinh động Lý Tồn Hiếu rồi dừng lại đứng đối diện Cổ Tử Hư hỏi:
- Nghe nói ngươi vừa gặp Hầu Ngọc Côn?
- Phải.
- Có chuyện gì vậy?
Cổ Tử Hư ngưng mục nhìn đối phương không đáp.
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Ta là Ôn Phi Khanh. Có việc gì ngươi cứ việc nói đi!
Cổ Tử Hư kinh hãi thốt lên:
- Cô nương chính là vị Ôn tiểu thư ở Hàn Tinh ư?
Ôn Phi Khanh gật đầu:
- Không sai!
Cổ Tử Hư hồ nghi nhìn Ôn Phi Khanh dò xét nhưng vẫn không nói gì.
- Ngươi không tin sao?
Cổ Tử Hư lúng túng đáp:
- Vị cô nương vừa rồi nói rằng ở đây không có Ôn cô nương…
Ôn Phi Khanh ngữa ra bàn tay trắng nõn, lập tức trong lòng bàn tay hiện rõ một
ngôi sao bạc năm cánh tỏa sáng lóng lánh…
Cổ Tử Hư thất kinh, vội cúi thấp người, cung giọng:
- Quả nhiên là Ôn cô nương, tiểu nhân thật có mắt không tròng.
Ôn Phi Khanh bỏ chiếc Hàn Tinh vào túi nói:
- Ngươi tìm ta có việc quan trọng gì thì nói nhanh lên!

Cổ Tử Hư đối với Vị nữ sát tinh của Hàn Tinh môn tỏ ra cung kính dị thường. Vội
cúi người thập thấp thi lễ xong mới nói:
- Bẩm cô nương việc là…Có phải cô nương có một vị bằng hữu…
Ôn Phi Khanh ngưng mục nhìn đối phương hỏi
- Hầu Ngọc Côn nói với ngươi như thế sao?
Cổ Tử Hư đáp:
- Không phải Hầu Ngọc Côn nói với tiểu nhân mà với người khác…Cô nương,
việc thế này…Tiểu nhân vừa ngồi uống rượu trong một tửu quán bên kia đường thì tình
cờ nghe Hầu Ngọc Côn nói chuyện với một người. Hình như họ bàn về một điều kiện gì
đó. Người kia đòi Hầu Ngọc Côn nói rõ thân phận cô nương cho vị bằng hữu biết, còn
hắn sẽ cho Hầu Ngọc Côn biết về vị họ Trương hiện đang ở đâu.
Ôn Phi Khanh biến sắc hỏi:
- Có chuyện đó thật sao? Người kia hình dáng thế nào? Chừng bao nhiêu tuổi?
- Bẩm cô nương, người đó chừng bốn mươi tuổi, mày thô mắt sáng hình như cũng
là người trong võ lâm.
Ôn Phi Khanh lại hỏi:
- Hầu Ngọc Côn nói thế nào?
Cổ Tử Hư đáp:
- Cô nương nên biết Hầu Ngọc Côn là kẻ giảo hoạt hiểm trá nhất trong Tứ Khôi
Ngọc, thoạt tiên hắn không tin rằng gã họ Trương không ở trong tay cô nương. Sau đó
người kia phải lấy đầu mình bảo đảm hắn mới chịu tin. Mặc dù chấp nhận điều kiện
nhưng hắn bảo việc này không dễ vì hắn sợ phạm đến cô nương, cũng không muốn đi
vào hậu viện nữa…
Ôn Phi Khanh cười nhạt nói:
- Thì ra hắn còn biết sợ mà vẫn cứ làm…Hiện hắn còn ở trong tửu quán nữa
không?
Cổ Tử Hư lắc đầu:
- Không! Cả hai nói xong là đi ngay. Người kia đi trước Hầu Ngọc

Côn chừng một
tuần trà.
- Thôi được…Ngươi là đệ tử của môn phái nào?
Cổ Tử Hư cười gượng nghịu:
- Nói ra chỉ sợ cô nương cười, chẳng dám dấu gì cô nương, tiểu nhân chỉ là hạng
mạt lưu, chỉ học lóm được vài món võ nghệ, vĩnh viễn không hy vọng có tiền đồ…
Ôn Phi Khanh nhíu mày hỏi:
- Xem ra ta cần phải cảm tạ ngươi đã vì ta mà đưa tin…
Cổ Tử Hư cười khổ đáp:
- Không dám dấu cô nương, tiểu nhân một phần vì kính ngưỡng mà tìm đến, mặt
khác muốn cầu cô nương ra tay cho tiểu nhân một mạng!
Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi:
- Cứu mạng ngươi ư? Chẳng lẽ Hầu Ngọc Côn đã làm gì…
- Thật ra Hầu Ngọc Côn đã lấy mất của tiểu nhân nửa mạng rồi…Không hiểu sao
hắn biết được tiểu nhân nghe chuyện hắn bàn với người kia mà trước khi đi hắn điểm
vào hai chỗ huyệt đạo của tiểu nhân…
Ôn Phi Khanh ‘à’ một tiếng, nhìn đối phương từ đầu đến chân hỏi:
- Hắn điểm ngươi hai huyệt đạo nào?
Cổ Tử Hư đáp:
- Kỳ Môn và Chương Môn.
Ôn Phi Khanh biến sắc hỏi:
- Thật là kẻ tâm độc thủ lạt!
- Vì thế tiểu nhân mới đến cầu cô nương.
Ôn Phi Khanh lắc đầu nói:
- Chỉ sợ hắn dùng thủ pháp độc môn.
Cổ Tử Hư mặt không còn chút máu, sợ hãi nói:
- Cô nương muốn nói rằng…
- Nếu hắn dùng thủ pháp độc môn thì dù muốn cứu ngươi, ta cũng không đủ sức.
Trử bản thân Hầu Ngọc Côn ra, chỉ sợ không ai cứu được ngươi!
Cổ Tử Hư thất thần một lúc mới run giọng nói:
- Dù sao…Cũng xin cô nương xem có phải Hầu Ngọc Côn có dùng thủ pháp độc
môn không?
Ôn Phi Khanh gật đầu:

- Để ta xem mới biết.
Nói xong đưa tay đẩy nhanh một chưởng vào ngực trái Cổ Tử Hư. Nhưng mới
chạm tay vào đã vội thu về ngay.
Cổ Tử Hư gấp giọng hỏi:
- Cô nương, thế nào?
- Đừng hỏi ta, ngươi tự vận khí thử xem!
Cổ Tử Hư y lời gấp vào một khẩu khí bỗng mặt tái mét lắc đầu nói:
- Cô nương, khí vừa đến kỳ môn là nghịch lại ngay…
Ôn Phi Khanh thở dài:
-Vậy thì không có cách nào nữa. Hắn đã dùng thủ phát độc môn.
Cổ Tử Hư buồn bã cúi đầu.
Ôn Phi Khanh không biết lấy đâu ra lòng trắc ẩn, chợt nói:
- Không phải ta không muốn cứu ngươi, chỉ là đành bất lực. Ngươi cũng là người
trong võ lâm, tất biết rõ…
Cổ Tử Hư gật đầu:
- Tiểu nhân biết. Dù thế nào cũng xin cảm tạ cô nương…
- Cái đó thì không cần. Ngươi đã mang tin đến đây tất ta phải cảm ơn ngươi. Trừ
tính mạng là ta không cứu được, ngươi có thể yêu cầu bất cứ việc gì khác.
Cổ Tử Hư lắc đầu cười khổ nói:
- Cô nương cũng biết tiểu nhân chẳng sống được mấy ngày nữa, người sắp chết
thì có cần gì? Đa tạ cô nương, tiểu nhân xin cáo từ!
Nói xong thi lễ rồi rầu rĩ quay đi.
Chợt Ôn Phi Khanh gọi lại:
- Ngươi chờ một lát!
Cổ Tử Hư quay lại hỏi.
- Cô nương còn có gì sai bảo?
Ôn Phi Khanh thở dài đáp:
- Ta không biết bá nhân, nhưng bá nhân vì ta mà chết. Aøi…cho dù nói thế nào
ngươi cũng vì ta mang tin đến, bởi thế ta không thể giương mắt nhìn ngươi chết bởi độc
thủ của Hầu Ngọc Côn. Ta còn một cách khác, tuy nhiên không dám hứa chắc.
Cổ Tử Hư vội nói:
- Đa tạ cô nương! Chỉ cần có một chút hy vọng, tiểu nhân cũng

nguyện thử xem!
Nói xong vái dài một cái.
Đúng thật! Người ta ai không muốn sống? Ngay cả con sâu cái kiến còn ham sống
nữa là người!
Ôn Phi Khanh chợt hỏi:
- Ngươi biết ta có một vị bằng hữu chứ?
Cổ Tử Hư cố ghìm để khỏi run lên, vội đáp:
- Dạ, cô nương, tiểu nhân nghe Hầu Ngọc Côn nói thế.
- Vị đó cũng là người trong võ lâm, võ công rất cao cường. Ta sẽ đưa ngươi đến
gặp để xem vị đó có cứu được ngươi không, nhưng ngươi nhớ cho kỹ ta họ Hàn chứ
không phải là họ Ôn, là Hàn Phi Phi chứ không phải là Ôn Phi Khanh, biết chưa?
Cổ Tử Hư vội đáp:
- Đa tạ cô nương, tiểu nhân biết, tiểu nhân nhớ rồi!
- Vậy hãy đi theo ta!
Nói xong dẫn Cổ Tử Hư đi vào phòng của Lý Tồn Hiếu.
Cổ Tử Hư theo sau, trên mặt hiện nét rất khó tả, như cảm kích như vui mừng, như
ngạc nhiên…
Có lẽ y chưa biết rằng vị nữ sát thủ của Hàn Tinh môn giết người không nháy mắt
vẫn động nỗi từ bi.
Đừng nói Cổ Tử Hư không biết mà chỉ sợ rằng ngay chính bản thân Ôn Phi Khanh
cũng không cắt nghĩa được hành vi của mình.
Nếu sau này nhớ lại lần đầu tiên động nỗi từ bi đó, cô ta sẽ nghĩ sao?
Đến trước cửa phòng Lý Tồn Hiếu, Ôn Phi Khanh đẩy cửa bước thẳng vào.
Tiểu Quỳnh thấy Cổ Tử Hư đi theo đưa mắt kinh dị nhìn chủ nhân nhưng không
dám hỏi.
Cổ Tử Hư lướt nhìn Lý Tồn Hiếu nằm trên giường đang ngủ thiếp, nhận ra chàng
đang bị điểm thùy huyệt.
Ôn Phi Khanh đến bên giường, ngập ngừng giây lát rồi giải huyệt đạo cho Lý Tồn

Hiếu.
Chàng lập tức tỉnh lại.
Ôn Phi Khanh ngồi xuống mép giường, cười ngọt ngào hỏi:
- Chàng ngủ ngon không?
Lý Tồn Hiếu trả lời:
- Tôi ngủ thật say. Chỉ sợ cô nương và Tiểu Quỳnh không có lúc nào để nghỉ
ngơi…
Ôn Phi Khanh vẫy tay Cổ Tử Hư bảo:
- Ngươi tới đây chào Lý gia đi!
Cổ Tử Hư y lời bước tới cúi mình nói:
- Tiểu nhân kiến quá Lý gia!
Lý Tồn Hiếu vội xua tay:
- Không dám đương, vị này là…
Ôn Phi Khanh đỡ lời:
- Hắn cũng là một vị bằng hữu trong võ lâm, bị người khác dùng thủ pháp chế
huyệt độc môn khống chế hai chỗ trọng huyệt đến cầu thiếp giúp nhưng thiếp vô năng,
chẳng hay chàng có thể cứu hắn không?
Lý Tồn Hiếu 'à' một tiếng hỏi:
- Các hạ có biết người khống chế huyệt đạo mình thuộc môn phái nào không?
Cổ Tử Hư nhìn Ôn Phi Khanh dò hỏi.
Ôn Phi Khanh đáp:
- Hắn thuộc phái Cùng Lai.
Lý Tồn Hiếu hỏi thêm:
- Hai chỗ huyệt đạo nào?
- Kỳ Môn và Chương Môn!
Lý Tồn Hiếu nhíu mày nói:
- Người này thật độc ác!
Trầm ngâm một lúc lại tiếp:
- Tôi không dám cầm chắc. Các hạ hãy hít vào đến ngũ căn sau đó dùng song chỉ
vận năm thành thực lực điểm vào bên dưới huyệt nhũ căn một tấc thử xem!
Cổ Tử Hư 'dạ' một tiếng rồi hít sâu vào một hơi, lại chập hai ngón tay vận lực
điểm vào bên dưới huyệt nhũ căn của mình.
Vừa điểm chỉ tới, hai mắt mở to nhưng không nói gì.

Lý Tồn Hiếu nói tiếp:
- Lần này khí thở vào bụng, chỉ điểm phía trên huyệt Chương Môn hai tấc!
Cổ Tử Hư làm theo.
Chỉ vừa điểm xong, y đã cúi mình nói:
- Đại ân cứu mạng, tiểu nhân không dám chỉ nói bằng chữ tạ.
Ôn Phi Khanh mở to đôi mắt diễm lệ nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Chàng có thể giải được thủ pháp chế huyệt độc môn của phái Cùng Lai?
Lý Tồn Hiếu cười đáp:
- Chỉ là gặp may thôi.
Ôn Phi Khanh nói:
- Thiếp không tin! Chính chàng thật xuất thân…
Nhưng chợt im bặt nhìn Cổ Tử Hư nói:
- Đủ rồi, nửa mạng ngươi đã được cứu lại, bây giờ có thể đi được!
Cổ Tử Hư ngập ngừng một lúc mới nói:
- Cô nương hãy cho tiểu nhân nói một lời từ tâm phế…
- Ngươi còn gì thì nói nhanh đi!
Cổ Tử Hư nhìn sang Lý Tồn Hiếu xúc động nói:
- Ơn Lý gia như trùng sinh tái tạo, tiểu nhân không biết lấy gì báo đáp, kiếp này
xin nguyện làm tôi tớ cho Lý gia…
Ôn Phi Khanh chưa kịp mở miệng thì Lý Tồn Hiếu đã ngắt lời:
- Các hạ quá lời! Tôi không dám đương, chẳng qua chỉ tình cờ…
Ôn Phi Khanh thêm:
- Việc đó đối với Lý gia có tốn sức lực gì đâu, ngươi cần gì phải quá bận tâm như
thế?
Lý Tồn Hiếu thêm:
- Hàn cô nương nói rất đúng. Cứu khổ cứu nguy thì ai ai cũng nên làm…
Cổ Tử Hư khẩn thiết nói:
- Lý gia không biết, tiểu nhân ra gặp người vừa điểm huyệt tất hắn không chịu bỏ
qua cho tiểu nhân.
Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Giữa hai vị có oán cừu gì mà hắn dồn các hạ vào chỗ chết?
- Không phải oán cừu, chỉ là tại hạ tình cờ nghe lõm chuyện của chúng.
- Vậy là chỉ giết người diệt khẩu?

- Dạ, Lý gia! Ngài đã cứu mạng tiểu nhân, vậy sao nỡ để tiểu nhân chết bởi độc
thủ của hắn lần nữa?
Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Các hạ tạm tránh xa đi một thời gian không được sao?
- Ui chao! Lý gia không biết đó thôi, nếu biết hắn là ai thì không nói thế!
- Hắn là ai mà lợi hại thế!
Ôn Phi Khanh đỡ lời:
- Một trong Tứ Khôi Ngọc đương thế là Hầu Ngọc Côn, người này cùng Liễu Ngọc
Lân, Triệu Ngọc Thư và Sở Ngọc Hiên được xưng là Tứ Khôi Ngọc, lại có mỹ hiệu là Tứ
công tử.
Lý Tồn Hiếu nhìn Cổ Tử Hư trầm ngâm nói:
- Vậy thì các hạ cứ theo ta một thời gian…
Ôn Phi Khanh sững sốt hỏi:
- Thế nào? Chàng thu nhận hắn sao?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu:
- Không phải thế! Tôi đâu dám nói chữ thu? Chỉ không muốn để vị Hầu công tử
giết đi…
Cổ Tử Hư vội quì xuống nói:
- Đa tạ Lý gia. Đa tạ Lý gia!
Lý Tồn Hiếu nghiêm giọng nói:
- Các hạ nên biết rằng tạm thời chúng ta đi với nhau chứ không phải tôi thu nhận
các hạ. Bởi thế tôi không dám đảm đương thân phận chủ tớ…
Cổ Tử Hư kêu lên:
- Lý gia…
Lý Tồn Hiếu hiểu nghiêm giọng:
- Tốt nhất các hạ nên nghe tôi, nếu không tôi đâu dám.
Cổ Tử Hư vội nói:
- Tiểu nhân xin tuân lệnh!
Lý Tồn Hiếu nhìn Ôn Phi Khanh nói:
- Bây giờ tôi đã có một vị bằng hữu chiếu cố đến tôi…
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Thế là tốt. Thiếp và Tiểu Quỳnh có thể yên tâm hơn…
Lý Tồn Hiếu gật đầu:
- Bây giờ có điều kiện để hai vị cô nương được nghỉ ngơi thêm một

chút, tôi
không mong gì hơn nữa…
Ôn Phi Khanh cười nhạt đáp:
- Chàng nên hiểu rằng thiếp đã muốn cứu chàng là phải đến nơi đến chốn. Bây
giờ thương thế chàng vẫn chưa bình phục, cho dù chàng đuổi thiếp cũng không chịu đi!
Rồi không chờ Lý Tồn Hiếu phản ứng, cô ta nhìn Cổ Tử Hư nói tiếp:
- Còn ngươi sau này ngươi muốn xưng hô với Lý gia thế nào là việc của ngươi ta
không can thiệp. Nhưng ngươi đừng quên rằng Lý gia là ân nhân cứu mạng của ngươi,
bởi thế ngươi nên biết cư xử sao cho phải, nếu không chính ta sẽ tìm đến ngươi. Ta nói
thế, chắc ngươi hiểu chứ?
Nói xong quét ánh mắt đầy đe dọa nhìn Cổ Tử Hư.
Cổ Tử Hư làm gì không hiểu hàm ý trong lời nói, nhất là ánh mắt đầy uy lực kia?
Y nội nói:
- Tiểu nhân hiểu. Cô nương cứ yên tâm. Sau này cô nương thấy tiểu nhân có chỗ
nào không phải. Xin cứ thẳng tay trừng trị!
Ôn Phi Khanh quét mắt nhìn hắn lần nữa rồi nói:
- Ngươi nói câu đó là ta yên tâm rồi. Thực ra ta chẳng phải người nghiêm khắc gì
lắm như ngươi tưởng, mà chỉ muốn ngươi cẩn thận thêm một chút.
Cổ Tử Hư vội nói:
- Tiểu nhân hiểu, xin cô nương cứ yên tâm.
Chợt ngoài phòng có tiếng bước chân.
Tiểu Quỳnh vội nhìn ra cửa rồi quay lại kín đáo đưa mắt ra hiệu cho nữ chủ nhân.
Lý Tồn Hiếu đang nằm không phát hiện ra, nhưng những hành động đó không qua mắt
được Cổ Tử Hư.
Ôn Phi Khanh hơi biến sắc đứng lên nhìn Tiểu Quỳnh nói:
- Bây giờ Lý gia đã có người chiếu cố, ta và ngươi nên về phòng nghỉ ngơi một
chút!
Rồi lướt ánh mắt sắc lạnh nhịn Cổ Tử Hư nói thêm:
- Ngươi đừng quên lời ta dặn đó!

Nói xong đưa Tiểu Quỳnh ra khỏi phòng.
Cổ Tử Hư kính cẩn theo ra đến cửa rồi tiện tay khép cửa lại, nhưng chỉ trong giây
lát đó cũng đủ nhận ra giữa hậu viện có một tên Hắc y cao gầy, mặt mũi thâm trầm
đang nhìn vào.
Ôn Phi Khanh vừa ra cửa đã đưa tay ra hiệu cho Hắc y nhân đó, hắn liền theo Ôn
Phi Khanh đi đến cuối hành lang.
Cổ Tử Hư quay lại bên giường.
Lý Tồn Hiếu cười hỏi:
- Tôi còn chưa thỉnh giáo…
Cổ Tử Hư vội đáp:
- Không dám… Lý gia. Tiện nhân họ Cổ, tên là Tử Hư.
Cổ Tử Hư? Tên nghe kỳ quái thế nào ấy!
Cổ Tử Hư cũng cười:
- Trong đời vốn có nhiều điều kỳ quái mà, những chuyện hư huyền bao giờ cũng
có…
Tới đó chợt ngừng nói, lắng tai nghe một lúc rồi thấp giọng nói nhanh:
- Không dám đâu Lý gia… tôi đến để đưa tin cho Lý gia.
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi:
- Đưa tin cho tôi ư? Tin gì thế?
Cổ Tử Hư đưa tay lên môi ra hiệu cho chàng rồi thấp giọng tiếp:
- Lý gia có biết thân phận thật của Hàn cô nương không?
Lý Tồn Hiếu kinh ngạc, lẩm bẩm:
- Tôi không biết thân phận thật của Hàn cô nương…
Cổ Tử Hư gật đầu:
- Không sai! Vị cô nương đó chính là Nhị cô nương của Hàn Tinh môn. Cô ta
không phải là Hàn Phi Phi gì cả mà là Ôn Phi Khanh là nữ sát tinh giết người không
chớp mắt đó!
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 10
Ơn Nặng mỹ nhân

Lý Tồn Hiếu nghe nói vị Hàn cô nương lại chính là nhị tiểu thư của Hàn Tinh
môn thì vô cùng kinh ngạc thốt hỏi:
- Thế nào cô ta không phải là Hàn Phi Phi mà là người của Ôn gia hay sao?
Cổ Tử Hư chỉ tay ra cửa nói:
- Nếu Lý gia không tin thì nhìn ra cửa xem, một lúc nữa sẽ có một tên trong Hàn
Tinh Tứ Sứ xuất hiện, bây giờ hắn đã theo vị Hàn cô nương đó đến cuối hành lang rồi.
Lý Tồn Hiếu vội vàng nhổm dậy, nhưng vì thể trạng còn quá yếu nên lảo đảo
muốn ngã, phải nhờ đến Cổ Tử Hư đỡ mới xuống được khỏi giường.
- Tôi không sao đâu, chẳng qua nằm lâu quá nên chưa quen thôi.
Cổ Tử Hư dìu Lý Tồn Hiếu tới cửa nhưng nhìn ra khe không thấy tận hành lang
được.
Chàng vươn tay mở cửa nói:
- Ra ngoài xem cũng được chứ gì?
Cổ Tử Hư vội vàng ngăn lại:
- Lý gia không được đâu. Làm thế là giết tôi đó!
Lý Tồn Hiếu nhíu mày hỏi:
- Sao lại thế?
Cổ Tử Hư đáp:
- Vị cô nương đó đã cảnh cáo tôi…Lý gia không nhớ lúc sắp ra khỏi phòng cô ta
đã nói gì sao?
Lý Tồn Hiếu nghi hoặc hỏi:
- Vậy cô ta có dụng tâm gì chứ?
- Cái đó phải hỏi cô ta mới biết…
Lý Tồn Hiếu chợt nhớ lại vị thiếu chủ Ôn Thiếu Khanh, nhíu mày nói:
- Tôi hiểu rồi!
Bỗng nhìn thẳng vào mắt Cổ Tử Hư nói:

- Vì sao các hạ lại báo tin cho tôi, còn biết rằng tôi không rõ thân phận của cô

ấy?
Cổ Tử Hư đáp:
- Lý gia đã có xung khắc với Hàn Tinh môn, nếu biết cô ta là vị nữ sát tinh của
Hàn Tinh môn thì đời nào chịu đi cùng cô ta?
-Sao các hạ biết tôi xung khắc với Hàn Tinh môn?
Cổ Tử Hư cười đáp:
- Lý gia còn nhớ hai cha con ở đập nước cuối thành Khai Phong mà mấy hôm
trước Lý gia đã giải vây không?
Lý Tồn Hiếu mở to mắt hỏi:
- Thế nào? Các hạ chính là vị…
Cổ Tử Hư ngắt lời:
- Không sai! Lý gia đã cứu cha con tôi. Nay biết được Lý gia cùng đi với Ôn Phi
Khanh, hiển nhiên cô ta có ý đồ không tốt, vì thế nên tìm cách báo tin.
- Thì ra các hạ là vị hôm trước…nhưng làm sao lại bị điểm huyệt đạo?
Cổ Tử Hư nói:
- Tôi định lợi dụng Hầu Ngọc Côn đưa tin cho các hạ, hai người đã thỏa thuận
điều kiện, nhưng không ngờ hắn đã vô cùng xảo quyệt đã điểm hai chỗ trọng huyệt cho
yên tâm rồi sau đó tìm tôi đòi nợ. Tôi liền mạo hiểm tìm Ôn cô nương với mục đích tìm
Lý gia, mặc dù biết thành công rất hạn hữu. Nào ngờ gặp lúc Ôn Phi Khanh động lòng
từ bi, vì thế mà kết hoạch mạo hiểm đã thành công. Nếu đem kể lại chuyện vị nữ sát
tinh vẫn còn lòng từ bi cứu người có lẽ không ai tin nổi!
Lý Tồn Hiếu cảm động nói:
- Xin đa tạ các hạ. Tôi đoán danh tính…
Cổ Tử Hư vội lắc đầu:
- Lý gia xin chấp nhận cái tên Cổ Tử Hư cũng được. Tôi hiện có quá nhiều cừu
gia, nếu để chúng biết tôi là người thế nào thì chỉ trong một ngày cũng đủ mất mạng!
Bên ngoài có tiếng bước chân.
Lý Tồn Hiếu vội nhòm qua lỗ khóa, thấy một tên Hắc y nhân cao gầy

đang đi
ngang qua khoảng sân.
Chàng nhận ra ngay đó là tên trong Hàn Tinh Tứ Sứ, như vậy là Cổ Tử Hư không
nói dối chàng.
Cổ Tử Hư vội nói:
- Lý gia mau về giường nằm xuống đi và cố giữ thật bình tĩnh như không có gì xảy
ra. Hãy cố nhẫn nại chờ thời cơ…
Nói xong dìu chàng lên giường nằm xuống như cũ.
Ngay lúc đó có tiếng bước chân dừng lại trước cửa, sau đó Tiểu Quỳnh mở cửa
bước vào đưa mắt nhìn Cổ Tử Hư dò xét.
Cổ Tử Hư là người mưu mô lão luyện, đâu dễ để lộ mình, liền cười nói:
- Cô nương…
Tiểu Quỳnh không đáp, lại hướng ánh mắt sang Lý Tồn Hiếu đang nằm trên
giường.
Về chuyện đóng kịch thì Lý Tồn Hiếu đâu lão luyện được như Cổ Tử Hư?
Mặt chàng rất không tự nhiên, ngay cả nụ cười cũng gượng gạo:
- Cô nương không nghỉ ư?
Tiểu Quỳnh vẫn chăm chú nhìn chàng, lắc đầu đáp:
- Cô nương không yên tâm nên sai tỳ nữ sang xem.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Xin chuyển lời cảm tạ đến cô nương. Tôi có vị này ở bên cạnh là tốt rồi.
- Cô nương bảo tỳ nữ nói với Lý gia lát nữa sẽ đến.
Rồi quét mắt nhìn sang Cổ Tử Hư:
- Cô nương bảo ngươi phải chăm sóc Lý gia cho cẩn thận, ngươi tự biết mình nên
phải làm thế nào. Nếu có việc gì thì cứ gọi ta ở phòng bên cạnh.
Cổ Tử Hư chỉ biết vâng dạ.
Tiểu Quỳnh hướng sang Lý Tồn Hiếu thi lễ rồi ra khỏi phòng.
Cổ Tử Hư theo ra đóng cửa xong đến bên giường ra hiệu cho Lý Tồn Hiếu rồi khẽ
nói:
- Lý gia phải hết sức cẩn thận, ở bên kia dễ nghe chúng ta nói chuyện đấy!

Lý Tồn Hiếu thì thầm:
- Tôi muốn đi khỏi đây…
Cổ Tử Hư vội lắc đầu:
- Lý gia không được đâu! Bây giờ chúng ta không sao đi thoát được.
- Vì sao thế?
- Tôi biết rõ võ công mình đến cả tỳ nữ còn chưa địch nổi, nói gì đến nữ sát tinh
Ôn Phi Khanh? Còn Lý gia nay thương thế chưa khỏi, ngay cả đi còn chưa vững, nói gì
đến chuyện động thủ?
Lý Tồn Hiếu nhíu mày hỏi:
- Vậy thì phải làm gì bây giờ?
- Trước hết chờ cho Lý gia đỡ hơn mới tính chuyện được. Nhưng Lý gia bị thương
do…
Lý Tồn Hiếu kể lại chuyện mình cùng Liễu Ngọc Lân và Ôn Phi Khanh động thủ,
bị thương bởi ám khí của hắn.
Nghe xong Cổ Tử Hư biến sắc nói:
- Có phải ám khí của Liễu Ngọc Lân dấu trong thiết phiến của hắn không?
- Đúng thế!
- Vậy thì số mạng của Lý gia chỉ mong vào một mình Ôn Phi Khanh mà thôi!
Lý Tồn Hiếu kinh ngạc hỏi:
- Các hạ nói vậy là thế nào?
Cổ Tử Hư đáp:
- Theo tôi biết thì ám khí đó của Liễu Ngọc Lân được tẩm chất kịch độc là Sưu
Hồn Ngân Châm tàn độc bá đạo võ lâm. Ai trúng phải độc châm đó chỉ trừ Liễu Ngọc
Lân trị liệu, còn ngoài ra là cầm chắc cái chết. Hoàn cảnh của Lý gia bây giờ, tôi dám
chắc Ôn Phi Khanh chỉ dùng thủ pháp để ngăn chặn không cho độc tính ở vết thương
bộc pháp mà thôi chứ cô ta không có cách nào giải trừ hết độc chất ra khỏi cơ thể
được.
Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Vậy là cô ta không thể chữa lành vết thương cho tôi được sao?

- Tuy cô ta không chữa được, nhưng Liễu Ngọc Lân với Hàn Tinh môn có mối giao
hảo, ít ra Liễu Ngọc Lân có kết giao với Ôn Phi Khanh, bởi thế chỉ có Ôn Phi Khanh
may ra cầu được giải dược của hắn.
- Các hạ cho rằng cô ta muốn cứu tôi sao?
- Cứ nhìn thực tại thì cô ta đang có ý định đó, tuy rằng việc một nữ sát tinh ra tay
cứu người thì chưa từng ai nghe nói tới.
- Nhưng tôi thấy nhất định cô ta có dụng tâm khác, đã biết tôi bị thương bởi Sưu
Hồn Ngân Châm, hơn nữa trong khi hắn liên thủ với bào huynh mình, cớ sao cô ta vẫn
cứu tôi chứ?
Cổ Tử Hư trầm ngâm một hồi mới nói:
- Dù với lý do gì đi nữa thì Lý gia cũng phải để cho cô ta chữa trị bởi đó là sinh lộ
duy nhất.
- Nhưng tôi chỉ muốn rời bỏ cô ta càng sớm càng tốt.
Nói rồi cố nhỏm người lên.
Cổ Tử Hư vội giữ chàng nằm yên nói:
- Lý gia nên suy xét cho kỹ. Bất luận cô ta có dụng tâm thế nào thì trước mắt
không làm gì có hại đâu…
- Nhưng tôi hoàn toàn không muốn thế…
- Tôi hiểu. Lý gia không muốn mang ân tình đối với cô ta, đúng không?
Lý Tồn Hiếu gật đầu:
- Nếu là người khác thì có thể, nhưng cô ta là người của Hàn Tinh môn, tôi không
thể mang ơn họ!
- Nhưng dù sao thì Lý gia cũng đã mang ơn họ rồi…
- Ân tình sau này tôi sẽ tìm cách đền đáp.
Cổ Tử Hư nhìn chàng một lát rồi nói:
- Lý gia xin đừng giận tôi nói thẳng câu này. Ở tuổi bằng Lý gia, tôi còn ngang
bướng hơn nữa kia! Thế nhưng do phải chịu nhiều thiệt thòi nên dần dần sự ngang
bướng bớt đi rất nhiều. Lý gia cũng biết Sưu Hồn Ngân Châm của Liễu Ngọc Lân lợi

hại đến đâu…
- Tôi biết, nhưng…
Cổ Tử Hư ngắt lời chàng, ôn tồn nói:
- Thân thể là của cha mẹ sinh thành, phải cố giữ nó mới tròn đạo hiếu. Lý gia
còn trẻ, kể cả nhân phẩm, võ học thì tiền đồ vô cùng rực rỡ đang trước mặt. Nếu bây
giờ không chịu mềm mỏng một chút, không bớt kiêu hãnh đi một chút để vĩnh viễn mất
đi hoài bão của mình và hoài vọng của mọi người thì có xứng với chữ 'trí' không?
Lý Tồn Hiếu mặt tái nhợt đi, nhưng không nói gì.
Cổ Tử Hư vẫn nhẹ giọng:
- Thêm nữa tôi mạo hiểm tới đây báo tin là do Lý gia đã cứu cha con tôi, coi như
đó là hành động báo ân. Nay Lý gia đã biết rõ Ôn Phi Khanh, vì kiêu hãnh mà không
nghĩ đến tính mạng mình, chẳng hóa ra tôi vì báo ân mà lại hóa ra làm hại Lý gia? Như
vậy chẳng làm tôi phải ân hận suốt đời?
Lý Tồn Hiếu vẫn im lặng, nhưng không cố ngồi lên nữa.
Cổ Tử Hư lại nói:
- Hãy nằm nghỉ ngơi đi, đừng suy tính gì nhiều. Chờ khi Ôn Phi Khanh trị thương
xong, bức được độc chất ra ngoài, chúng ta sẽ tìm cơ hội ra khỏi đây. Lý gia cứ yên
tâm, để việc ấy cho tôi định liệu,
- Đa tạ tiền bối!
Cổ Tử Hư vội nói:
- Lý gia đừng xưng hô như thế, tôi đâu dám đương?
Lý Tồn Hiếu đáp:
- Lệnh ái xấp xỉ tuổi vãn bối nên gọi tiền bối là chuyện đương nhiên…
- Lý gia…
- Nếu tiền bối không chê thì xin gọi tôi bằng hai chữ Tồn Hiếu là được.
- Tôi đâu dám…
Lý Tồn Hiếu ôn tồn nói:
- Ngày trước tôi có giải nguy cho tiền bối và lệnh ái, đó chỉ là chuyện giữa đường
gặp bất bình rút dao tương trợ, người trên võ lâm ai cũng như vậy

cả. Huống chi đối
phương là người của Hàn Tinh môn. Còn hôm nay tiền bối không quản nguy hiểm đến
đây báo tin việc đó khiến vãn bối vô cùng cảm kích, như vậy tiền bối không nợ gì, trái
lại vãn bối còn chịu ân tình sâu của tiền bối, nay xin được tôn xưng tiền bối là phải
lắm…
Cổ Tử Hư ngắt lời:
- Thôi được! Thôi được! Bây giờ ai gọi thế nào là quyền của người đó, còn ta xưng
ngươi hai tiếng lão đệ, được chưa?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu:
- Sao có sự xưng hô kỳ quặc như vậy?
- Có gì mà không được chứ? Ta nhiều tuổi hơn, xuất đạo sớm hơn, vậy cứ cho là
tiền bối của ngươi cũng được, còn ngươi ít tuổi hôn một chút thì gọi là tiểu lão đệ được
rồi…
Tới đó nghiêm giọng nói tiếp:
- Nhưng bây giờ không phải là lúc tranh cãi về chuyện xưng hô, hơn nữa chúng ta
không phải tục nhân cần gì xét chuyện xưng hô thế nào cho đúng? Bây giờ chúng ta
hãy bàn tiếp chính sự…
- Tiền bối thấy rằng…
Chàng bỗng dừng bặt lắng tai nghe.
Quả nhiên bên ngoài có tiếng bước chân.
Lát sau cửa phòng mở ra, Ôn Phi Khanh cùng Tiểu Quỳnh bước vào phòng.
Cổ Tử Hư vội cúi thấp người chào:
- Cô nương…
Ôn Phi Khanh lướt mắt nhìn Cổ Tử Hư rồi hướng sang Lý Tồn Hiếu nhoẽn miệng
cười nói:
- Thiếp không sao yên tâm được. Dù là ai ở bên cạnh chàng, thiếp cũng thấy
mình nên chiếu cố đến chàng là hơn…
Lý Tồn Hiếu cười đáp:
- Đa tạ cô nương, tôi không sao đâu. Để cô nương phải vất vả như

thế, tôi lại
càng bất an…
Ôn Phi Khanh không nói đi đến bên giường.
Tiểu Quỳnh vội vàng mang đến một chiếc ghế cho chủ nhân ngồi xuống.
Ôn Phi Khanh ngồi sát bên giường nhìn vào mặt Lý Tồn Hiếu hồi lâu rồi cười nói:
- Thiếp đến đây để nói với chàng một chuyện. Lẽ ra phải nói từ lâu nhưng thiếp
sợ…Sợ rằng chàng sẽ tức giận làm ảnh hưởng đến vết thương, bởi thế cứ giấu giếm mãi
đến bây giờ…
Cổ Tử Hư kinh dị đưa mắt nhìn Ôn Phi Khanh nhưng không dám nhìn Lý Tồn
Hiếu vì sợ lộ chuyện.
Ôn Phi Khanh tiếp lời:
- Hai ngày nay thiếp suy nghĩ rất nhiều và hiểu rằng sớm muộn gì cũng không thể
giấu chàng được mãi, hơn nữa cứ giữ trong lòng cũng thấp thỏm bất an, thậm chí ngủ
cũng không yên giấc, bởi thế quyết ý nói với chàng.
Lý Tồn Hiếu nghi hoặc hỏi:
- Cô nương có chuyện gì khó xử hay sao?
Ôn Phi Khanh lắc đầu:
- Không phải thiếp có gì khó xử, chỉ sợ chàng…Thực ra thì cũng không thể gượng
ép…Chờ khi thiếp nói rõ mọi chuyện, chàng muốn đối với thiếp thế nào xin tùy lòng.
Nhưng thiếp cầu xin để thiếp chữa lành vết thương…
Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Cô nương sao phải quan tâm nhiều đến thương thế…
Ôn Phi Khanh lắc đầu, đôi mi dài đen nhánh hơi lay động, hơi rầu giọng:
- Chàng đừng khách khí, xin nghe thiếp nói đây. Thiếp không phải họ Hàn, cũng
không gọi là Hàn Phi Phi mà thật ra là Ôn Phi Khanh của Hàn Tinh môn, Ôn Thiếu
Khanh chính là ca ca của thiếp!
Cổ Tử Hư vô cùng kinh ngạc nhìn Ôn Phi Khanh, không hiểu vì sao cô ta đột

nhiên thay đổi như vậy?
Lý Tồn Hiếu cũng giương to đôi mắt sững sốt nhìn đối phương.
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Chàng nghe rõ rồi chứ?
Lý Tồn Hiếu trấn tĩnh lại, đáp:
- Tôi nghe rõ rồi, và tôi không ngờ cô nương chính là nhị tiểu thư của Hàn Tinh
môn.
Ôn Phi Khanh thở hắt ra một hơi, lại nói:
- Thế là bây giờ chàng đã biết. Khối nặng trong lòng thiếp cũng được trút ra.
Chàng muốn rời xa thiếp hay muốn thiếp đi xa chàng cũng được, tuy nhiên như thiếp
vừa nói, xin để thiếp chữa lành vết thương của chàng đã!
Lý Tồn Hiếu bỗng trở nên khó xử, ngập ngừng nói:
- Cho dù thế nào. Cô nương cũng đã cứu sống tôi…
Ôn Phi Khanh đáp:
- Đó chỉ nên nói là chuyện gặp tình cờ thôi. Thật ra lúc đầu thiếp không định cứu
chàng. Hàn Tinh môn hung danh, sát uy chấn động võ lâm, Ôn Phi Khanh lại càng độc
như rắn rết, là nữ sát tinh giết người không chớp mắt, là một nữ ma đầu…thế mà không
hiểu sao bỗng chốc mềm lòng, cứu người đem lên xe kiệu? Đó là lần đầu tiên, là
chuyện chưa từng thấy trong đời…lần đầu mềm lòng trước kẻ khác…
Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Cho dù thế nào tôi cũng rất cảm kích cô nương…
Ôn Phi Khanh lắc đầu:
- Không cần phải thế! Thiếp đã nói đó không phải là chủ định.
- Thế nhưng sự thất cô nương đã cứu mạng tôi.
Ôn Phi Khanh ngưng mục nhìn chàng nói:
- Vậy chàng nhất định coi thiếp là ân nhân cứu mạng?
Lý Tồn Hiếu cũng nhìn thẳng mắt Ôn Phi Khanh, rắn rỏi đáp:
- Quân tử ân oán phân minh, việc đó là lẽ đương nhiên!
- Nói vậy chàng sẽ không xa thiếp, hay không có ý bắt thiếp phải rời chàng?
Lý Tồn Hiếu trở nên quẫn bách.
Lúc này đối phương đã giải bày tất cả, nỡ lòng nào mà rắn lòng phũ

phàng với cô
ta?
Hồi lâu chàng mới tìm được một câu:
- Cô nương, trên đời không có cuộc gặp gỡ nào lại không mang theo mầm ly biệt,
sớm muộn gì…
Ôn Phi Khanh ngắt lời:
- Đó là việc sau này, không ai liệu trước được việc gì sẽ xảy ra, đúng vậy không?
Lý Tồn Hiếu lặng thinh không đáp.
Đôi hàng mi Ôn Phi Khanh lay động. Cô ta rời ánh mắt khỏi mặt Lý Tồn Hiếu cúi
nhìn xuống đất, nói khẽ:
- Cho dù chàng coi thiếp là người thế nào, bạn hay thù là do chàng, thiếp không
cưỡng ép, cũng không dám cầu xin, nhưng ít ra cho đến lúc này, qua một thời gian
chàng coi thiếp là bằng hữu thiếp cũng mạn nguyện rồi!
Tới đó, cô ta đứng lên rồi bỗng đưa mắt sắc như dao nhìn Cổ Tử Hư.
Vị này hết sức trấn tĩnh, hỏi ngay:
- Cô nương, có việc gì sai bảo?
Ôn Phi Khanh bỗng nhếch môi cười nói:
- Ta không quản ngươi có dụng tâm thế nào. Quá khứ thì cứ để cho nó qua đi, ta
không cần chấp nhặt, cũng không truy cứu nữa. Sau này hy vọng ngươi chiếu cố đến
chàng cho cẩn thận, đừng mang lòng thù địch đối với ta. Ta và ngươi vô cừu cô oán,
trái lại ta còn có ân đối với ngươi nữa, đúng không?
Cổ Tử Hư há hốc mồm kinh ngạc đến sững sờ!
Ôn Phi Khanh lại quay sang Lý Tồn Hiếu nói:
- Chàng hãy nghỉ ngơi đi, sẽ không lâu đâu, thiếp chỉ đi một lúc rồi quay lại.
Nói xong cùng Tiểu Quỳnh bước ra cửa. Tiểu Quỳnh còn với tay đóng cánh cửa
lại sau lưng mình.
Cổ Tử Hư hồi lâu mới trấn tĩnh lại, run giọng nói:
- Thật lợi hại!
Lý Tồn Hiếu cũng thẩn thờ hỏi:
- Làm sao cô ta biết được?

Cổ Tử Hư lắc đầu:
- Có trời mới biết. Chắc là cô ta nghe thấy…
- Nhưng vì sao cô ta lại tự tiết lộ thân phận mình?
- Việc đó có hai khả năng. Thứ nhất cô ta đã nghe chúng ta nói chuyện, biết
không thể giấu được nữa. Hai là cô ta nói thật, không mốn giấu lão đệ nữa. Cho dù thế
nào cũng nên coi Ôn Phi Khanh vẫn có lòng bao dung, đã trả lại mạng Cổ Tử Hư này từ
tay mình!
Lý Tồn Hiếu nghi hoặc hỏi:
- Vì sao cô ta nói đối với tiền bối có ân?
Cổ Tử Hư do dự giây látt mới trả lời:
- Không giấu gì lão đệ, cô ta đã cứu ta một lần. Đó là ở Cổ từ dường, ta bị rơi vào
tay Bạch Cốt Tam Sát, sau đó được Oân Phi Khanh cứu ra…
Tuy miệng nói, nhưng trong lòng Cổ Tử Hư rất sầu muộn, nghĩ hoài không ra làm
sao Ôn Phi Khanh phát hiện được chỗ sơ hở của mình.
Còn Lý Tồn Hiếu thấy Cổ Tử Hư được Ôn Phi Khanh đưa vào phòng mình nên
không biết lúc đó cô ta vẫn chưa nhận ra chân tướng Cổ Tử Hư bởi thế nghe nói vẫn
không băn khoăn gì nhiều.
Ôn Phi Khanh cùng Tiểu Quỳnh ra khỏi phòng Lý Tồn Hiếu xong đi thẳng ra hậu
viện, ở đó có một tên hắc y nhân trong Hàn Tinh Tứ Sứ đang đứng chờ. Ôn Phi Khanh
ra lệnh:
- Dẫn đường!
Tên hắc y nhân ‘dạ’ một tiếng rồi dẫn hai vị cô nương ra khỏi khách điếm đi về
hướng đông.
Đi chừng nửa dặm, ba người dừng lại trước một ngôi nhà dân trông khá hoang
tàn, chắc từ lâu không có người ở.
Qua khỏi cổng đã có hai tên hắc y hán tử khoanh tay đứng trước nhà, trên ngực
đều có đính Hàn Tinh lấp lánh, đó là dấu hiệu mà bất cứ ai trong võ lâm trông thấy

đều vội vã tránh xa.
Ôn Phi Khanh lạnh giọng hỏi:
- Thiếu chủ và Liễu công tử đâu?
Hai tên Hắc y hán tử vội chắp tay cúi người đáp:
- Bẩm cô nương, cả thiếu chủ và Liễu công tử đều trong nhà, không hiểu sao
chậm ra đón…
Ôn Phi Khanh nhíu mày hỏi:
- Thế nào? Thiếu chủ có biết ta đến không?
- Bẩm Vạn Bách đã báo với thiếu chủ cô nương sắp đến.
Ôn Phi Khanh gằng giọng:
- Các ngươi thật là vô dụng!
Vừa lúc đó từ trong nhà vang lên một giọng nam nhân sang sãng:
- Liễu Ngọc Lân chậm nghênh tiếp, xin cô nương tha lỗi…
Lời vừa dứt một thiếu niên vô cùng anh tuấn đã hiện ra trước cửa, sắc mặt tươi
cười.
Chính là một trong Tứ Khôi Ngọc, Liễu Ngọc Lân.
Y bước xuống khỏi bậc thềm chắp tay vái sát tận đất nói:
- Lâu nay nhị cô nương vẫn khỏe chứ?
Ôn Phi Khanh hoàn lễ đáp:
- Nhờ phúc, Ôn Phi Khanh vẫn thường.
- Liễu Ngọc Lân chậm ra nghênh đón, mong cô nương đại lượng khoan dung…
- Không dám! Ôn Phi Khanh đường đột đến quấy nhiễu, xin Liễu công tử chớ
trách…
Liễu Ngọc Lân cười hô hô nói:
- Ôn Liễu hai nhà giao tình không nhạt, lệnh huynh Ôn thiếu chủ lại có lòng
thương kết giao thân thiết, nhị cô nương sao khách sáo thế?
Nói xong chỉ tay mời khách vào nhà.
Ôn Phi Khanh chắp tay cảm tạ rồi dẫn Tiểu Quỳnh vào.
Tuy ngôi nhà bên ngoài trông rất hoang tàn nhưng bên trong lại được bài trí hết
sức cầu kỳ sang trọng, có đủ tranh trướng, phông rèm, bàn ghế toàn thứ gỗ đắt tiền lại
được trải gấm, bình chén đều thuộc loại hảo hạng.
Liễu Ngọc Lân khoát tay quanh phòng nói:
- Nhị cô nương xem, tất cả những đồ vật này đều được lệnh huynh

sai mang tới.
Ôn Phi Khanh lạnh lùng đáp:
- Tôi cũng nhận ra những vật dụng của Ôn gia.
Liễu Ngọc Lân cười nói:
- Lệnh huynh thất là người biết hưởng thụ! Hễ ra khỏi nhà là mang theo bài trí,
trên võ lâm có lẽ không có người thứ hai khoáng đạt như thế, và chỉ có Ôn gia…
Ôn Phi Khanh ngắt lời:
- Công tử sai rồi! Trong Ôn gia chỉ một mình gia huynh mới khoáng đạt thế thôi,
chứ Ôn Phi Khanh thì …
Liễu Ngọc Lân cười to:
- Nhị cô nương khách khí thế. Ai cũng biết cô nương đi đâu cũng ngồi xe kiệu
hạng nhất, mỹ nữ tuỳ tùng, vật dụng thứ gì cũng có ngay cả những thứ nhỏ nhất…
Ôn Phi Khanh nhíu mày nói:
- Xem ra Liễu công tử biết về Ôn Phi Khanh không ít!
Liễu Ngọc Lân cười đắc ý:
- Đương nhiên! Đương nhiên! Có thể nói Liễu Ngọc Lân biết cặn kẽ mọi sở thích
của cô nương…
Nói xong liếc nhìn Ôn Phi Khanh đầy ý nhị.
Ôn Phi Khanh không đáp.
Liễu Ngọc Lân lại tiếp:
- Có lẽ lời nói đó hơi khiếm nhã, nhưng đó là lời tự tâm phế.
Ôn Phi Khanh liếc mắt nhìn quanh phòng, hỏi:
- Gia huynh đâu?
Liễu Ngọc Lân vội đáp:
- Lệnh huynh vừa có việc ra ngoài sẽ về ngay, có dặn Liễu Ngọc Lân thay…
Ôn Phi Khanh khoát tay. Tiểu Quỳnh vội mang đến một chiếc ghế bọc gấm.
Ôn Phi Khanh nói:
- Liễu công tử thứ lỗi…
Nói xong ngồi xuống ghế.
Liễu Ngọc Lân vội đáp:
- Không dám! Liễu Ngọc Lân thật là chểnh mãng quá, nhị cô nương bỏ qua cho…

- Liễu công tử đừng khách khí thế! Xin cũng ngồi xuống đi!
Liễu Ngọc Lân hơi ngượng nhưng cũng mang ghế ngồi đối diện với khách, nhìn
chăm chăm vào những đường nét mê ly trên cơ thể Ôn Phi Khanh.
Ôn Phi Khanh không lưu tâm, vẫn tỏ ra tự nhiên thoải mái, duy có sắc thái là hơi
lạnh lùng, một lúc mới lên tiếng:
- Liễu công tử có biết gia huynh đi đâu không?
Liễu Ngọc Lân lắc đầu:
- Lệnh huynh không nói, tôi cũng không hỏi, lệnh huynh chỉ dặn sẽ trở về ngay.
- Gia huynh có nói đi làm gì không?
- Không.
- Chỉ đi một mình thôi sao?
- Lệnh huynh đem theo một tên trong Hàn Tinh Tứ Sứ.
Ôn Phi Khanh trầm ngâm một lúc rồi chợt nói:
- Thôi được gia huynh muốn đi đâu mặc sức. Lần này tôi đến đây chủ yếu để gặp
Liễu công tử thôi!
Liễu Ngọc Lân sững sốt hỏi:
- Thế nào? Nhị cô nương chủ yếu đến gặp Liễu Ngọc Lân ư?
Ôn Phi Khanh gật đầu:
- Đúng vậy! Tôi chủ yếu đến gặp Liễu công tử.
Liễu Ngọc Lân bụng mừng rơn, hỏi:
- Liễu Ngọc Lân có gì mà đáng được nhị cô nương cất công đến tận đây tìm?
- Ôn Phi Khanh muốn nhờ công tử một việc.
Liễu Ngọc Lân ưỡn ngực nói:
- Chỉ cần có thể làm việc gì, nhị cô nương cứ việc sai bảo, dù Liễu Ngọc Lân có
phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không dám từ.
Ôn Phi Khanh nhoẽn miệng cười như hoa hỏi:
- Thật ư? Nghe nói Liễu công tử ít khi giúp người khác mà?
Liễu Ngọc Lân trả lờii rất tự nhiên:
- Không sai! Bình sinh Liễu Ngọc Lân không thích dốc của vì ngươi, nhưng đối với
cô nương thì khác hẳn!
- Thật ư?
- Với nhị cô nương, một bậc quốc sắc thiên hương, diễm mỹ tuyệt thế thì ngay cả

tính mạng mình Liễu Ngọc Lân cũng không tiếc…
- Vậy Ôn Phi Khanh xin đa tạ trước!
Nói rồi đứng lên hành một lễ.
Liễu Ngọc Lân vội vàng hoàn lễ.
- Chẳng hay việc gì mà nhị cô nương tỏ ra trịnh trọng thế?
Ôn Phi Khanh nhìn vào mắt đối phương, cười nói:
- Ôn Phi Khanh không dám cần đến tính mạng, cũng không phiền đến Liễu công
tử nhảy vào nước sôi lửa bỏng, chỉ cần một ít giải dược độc môn của Sưu Hồn Ngân
Châm…
Liễu Ngọc Lân ngơ ngác nói:
- Thì ra nhị cô nương cần giải dược Sưu Hồn Ngân Châm…
Ôn Phi Khanh gật đầu:
- Chính thế! Liễu công tử chịu giúp chứ?
- Hô hô…Nhị cô nương cần gì phải hỏi! Ngay cả mạng mình, chỉ cần cô nương
nói một tiếng, Liễu Ngọc Lân lập tức hai tay dâng lên, sá gì chút giải dược nhỏ nhoi đó?
- Nói vậy là công tử chịu giúp?
- Không sai! Đối với cô nương, tôi không tiếc, nhưng chỉ xin biết một chút, nhị cô
nương dùng giải dược đó làm gì?
Ôn Phi Khanh cười đáp:
- Cái đó thì Liễu công tử không nên bận tâm. Tôi có việc cần.
Liễu Ngọc Lân định nói gì thì Ôn Phi Khanh đã cướp lời:
- Thế nhưng trong trường hợp công tử bắt buộc phải trình bày thì Ôn Phi Khanh
đành phải nói hết ra vậy!
Liễu Ngọc Lân vội xua tay nói:
- Sao lại thế? Đối với nhị cô nương chẳng lẽ còn ra điều kiện?
- Nếu vậy thì Ôn Phi Khanh xin đa tạ!
Liễu Ngọc Lân lắc đầu:
- Chẳng cần thế. Liễu Ngọc Lân không dám đương, chỉ là…
Ngừng một lúc, chợt hỏi:
- Nhị cô nương có phải định trị thương cho tên họ Lý không?
Ôn Phi Khanh khẳng khái gật đầu:
Liễu công tử đoán không sai!
- Nhị cô nương có biết hắn là người thế nào không?
- Tôi không cần biết hắn là ngươi thế nào, chỉ biết hắn bị thương bởi

Ngân Châm bá đạo của Liễu công tử.
- Nhị cô nương có biết hắn và lệnh huynh đã phát sinh xung khắc thế nào không?
- Tôi biết!
Liễu Ngọc Lân ngạc nhiên hỏi:
- Cô nương biết ư?
- Phải!
- Do đâu…
- Chính hắn đã nói cho tôi biết không dấu giếm gì.
Liễu Ngọc Lân kêu lên:
- Chính hắn nói với cô nương ư? Thật khó tin!
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Liễu công tử không tin hắn nói với tôi chuyện đó hay không tin lời tôi?
- Cô nương cũng biết rằng xét về tình và lý, hắn đều không thể…
Ôn Phi Khanh nói:
- Tôi có thể cho công tử biết rằng hắn chưa biết tôi là người của Hàn Tinh môn,
lại càng không biết là Ôn Phi Khanh.
Liễu Ngọc Lân ngẩn ra một lúc rồi nói:
- Chẳng trách nàonhưng cô nương đã biết hắn với lệnh huynh đã nảy sinh xung
đột thì sao còn…
Ôn Phi Khanh ngắt lời:
- Gia huynh là gia huynh, còn tôi là tôi. Liễu công tử có đồng ý thế không?
Liễu Ngọc Lân gật đầu:
- Đúng thế…lệnh huynh là lệnh huynh, còn cô nương là cô nương. Dù anh em
ruột thịt cũng có khi có quan điểm khác nhau. Tuy nhiên…
Y dừng một lúc, cười nói thêm:
- Chỉ sợ hành động đó của cô nương đi ngược lại lợi ích của Hàn Tinh môn thôi…
- Liễu công tử định nói tôi phản bội lại Hàn Tinh môn?
Liễu Ngọc Lân vội lắc đầu:
- Tôi không dám! Chỉ cảnh tỉnh cô nương thế thôi…
- Vậy xin đa tạ công tử.
Liễu Ngọc Lân chợt hỏi:
- Nhị cô nương có biết vì sao hắn kết cừu oán với Hàn Tinh môn

không?
Ôn Phi Khanh đáp:
- Tôi không rõ lắm. Nếu Liễu công tử biết thì xin nói xem…
Liễu Ngọc Lân hỏi:
- Nhị cô nương có biết giữa Lệnh Hồ gia của Lãnh Nguyệt và Ôn gia đã có hôn
ước không?
- Việc này tôi chưa rõ, chỉ biết Lãnh Nguyệt và Hàn Tinh có mối giao hảo từ lâu
đời. Lệnh Hồ cô nương cùng gia huynh lớn lên bên nhau từ nhỏ. Gia phụ rất thích Lệnh
Hồ cô nương, muốn có ý kết thân hai nhà.
Liễu Ngọc Lân gật đầu:
- Chính là như thế. Tên họ Lý chỉ tình cờ gặp Lệnh Hồ cô nương đã dùng lời
đường tiếng mật đã quyến rũ được Lệnh Hồ cô nương khiến cô ta lạnh nhạt với gia
huynh…
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Liễu công tử dùng hai chữ quyến rũ chừng như chưa được thỏa đáng vì Lệnh Hồ
cô nương không phải là đứa trẻ lên ba.
Liễu Ngọc Lân ngơ ngác hỏi:
- Vậy cô nương cho rằng trong việc này đáng trách là Lệnh Hồ cô nương còn hắn
không đáng trách…
- Tôi không trách ai cả!
- Nhị cô nương, theo tôi biết thì trước khi gặp tên họ Lý đó Lệnh Hồ cô nương đối
với lệnh huynh rất thắm thiết.
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Việc này e Liễu công tử không biết rõ bằng tôi là người của Ôn gia. Theo tôi thì
Lệnh Hồ cô nương xưa nay vẫn rất quí gia huynh, coi như bậc huynh trưởng, còn việc
cô ta có trở thành dâu của Ôn gia hay không thì chưa chắc.
- Nhị cô nương cho rằng…
Ôn Phi Khanh ngắt lời:
- Có lẽ chúng ta đi quá xa về đề tài đó…
Liễu Ngọc Lân vội nói:

- À phải!…việc liên quan đến giải dược…nhị cô nương sao lại quyết ý cứu một
người không hề liên quan đến mình…
- Cứu một mạng người còn hơn là dựng nên bảy tòa lâu đài, tôi vì tính đến quãng
đời còn lại của mình, công tử thấy có nên không?
- Xin thứ lỗi tôi nói thẳng một câu. Nhị cô nương xưa nay vẫn thiết thạch tâm
trường mà…
Ôn Phi Khanh cười hỏi:
- Sao công tử không nói rõ hơn tôi là người cuồng tâm thủ lạt, độc như rắn rết?
Liễu Ngọc Lân vội vã lắc đầu:
- Cô nương minh giám, quả thật tôi đâu dám thế?
- Có gì mà không dám chứ? Giang hồ ai cũng biết Ôn Phi Khanh là nữ ma đầu, nữ
sát tinh tàn độc, và đó cũng là sự thực. Chỉ là tôi muốn nói với Liễu công tử rằng bao
nhiêu năm qua mình đã quá tàn ác giết người không chớp mắt, lời đồn trên giang hồ
hoàn toàn chính xác. Và bây giờ tôi nhận thấy rằng trong bấy nhiêu năm tâm hồn tôi
trống rỗng. Những lúc đêm khuya thức giấc, tôi bỗng thấy sợ cả bản thân mình. Đó
không phải sợ oan hồn đòi nợ, cũng không phải sợ người khác trả thù mà chính là hổ
thẹn với trời và đất, hối hận đối với lương tâm…Nhưng từ sau khi tôi cứu người đó xong
chợt thấy mình tâm an lý đắc, thấy cuộc sống mình có ý nghĩa, do hành thiện mà đem
lại niềm vui, đồng thời…
Dừng một lúc cô ta lại nói tiếp:
- Tôi đã nghĩ nhiều, không thể cứ sống đến già như trước mãi, cần phải nghĩ đến
quãng đời còn lại, nên làm chút việc thiện để chuộc lại lầm lỗi trước đây, cũng như tìm
chút quả phúc. Bởi thế tôi đã quyết tâm từ nay cải đổi tâm tính, tay sẽ không còn máu
tanh nữa, dốc tâm hành thiện…
Ôn Phi Khanh càng nói càng sôi nổi, dường như quên hẳn thực tại,

quên rằng
mình đang nói với ai.
Liễu Ngọc Lân mở to đôi mắt, chờ đối phương dứt lời mới nói:
- Buông dao đồ tể, lập tức thành Phật. Nhị cô nương khiến người ta cung ngưỡng,
thật đáng mừng đáng chúc!
- Đa tạ Liễu công tử!
- Nhị cô nương định cải đổi tâm tính, đó không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng
không biết vì ai mà cô nương có đột biến như vậy?
Ôn Phi Khanh cười đáp:
- Chỉ là do suy nghĩ bản thân thôi!
- Suy nghĩ và phá bỏ nề nếp cũ là chuyện rất khó, nhị cô nương thật siêu nhân.
Chỉ là…
Y đột nhiên cười, tiếng cười thâm trầm và giảo hoạt nói:
- Chỉ sợ hoàn cảnh khó mà thực hiện…
Ôn Phi Khanh nhíu mày hỏi:
- Tôi chưa hiểu công tử định chỉ việc gì?
Liễu Ngọc Lân cười đáp:
- Về Hàn Tinh môn của cô nương, Hắc Bạch lưỡng đạo nghe danh đã vỡ mật,
chính tà hai phái biết tiếng đều kinh hồn, nay đã ăn sâu vào tâm khảm của mọi người.
Nay nhị cô nương muốn thay đổi thế nhân, thay đổi cả cục diện không dễ đâu!
Ôn Phi Khanh đáp:
- Tôi chỉ làm việc của mình, đâu dám thay đổi thế nhân?
Liễu Ngọc Lân cười hô hố nói:
- Tốt lắm nhị cô nương đã kiên quyết như thế, tôi không tiện nói gì thêm. Còn
việc nhị cô nương cần giải dược, tôi cũng không dám không cho, chỉ là xưa nay tôi
chưa hề đưa giải dược độc môn cho bất kỳ một ai, nay đưa cho cô nương để hành thiện
cứu người, nhị cô nương sẽ cảm tạ tôi thế nào đây?
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Liễu công tử muốn tôi phải cảm tạ bằng cách nào?
Liễu Ngọc Lân cười thâm hiểm:
- Tôi muốn cô nương cảm tạ thế nào thì cô nương cũng chấp nhận

hay sao?
- Phải xem Liễu công tử muốn thế nào, tôi có đủ khả năng không mới trả lời được
chứ?
Liễu Ngọc Lân lắc đầu:
- Hoàn toàn không liên quan đến khả năng của cô nương cả, chỉ là nhị cô nương
có nguyện ý hay không…
- Liễu công tử cứ nói xem. Có thể công tử đòi giá cả trời, tôi sẽ dốc tiền tận đất
để trả, đúng vậy không?
Liễu Ngọc Lân mắt ánh lên nhìn Oân Phi Khanh rồi chợt ngữa mặt cười to một
tràng nói:
- Hô hô hô…đòi giá cả trời, dốc tiền hết đất…nhị cô nương là người cao nhã
nhưng cũng rất hào sãng! Đúng thế, nhị cô nương nói không sai! Tôi có thể đòi giá cả
trời, cô nương…
Hắn chợt nhưng mục nhìn đối phương, nhẹ giọng:
- Tôi đã nói trong lòng ái mộ nhị cô nương đã lâu…
- Tôi nghe rồi và rất lấy làm vinh hạnh!
- Vậy thì tôi chỉ cần của cô nương sự đồng ý ngàn vàng…
Ôn Phi Khanh cười đáp:
- Liễu công tử đòi giá quá cao!
Liễu Ngọc Lân lắc đầu:
- Không cao đâu! Nhị cô nương, đối với người khác thì giá đó thì cao thật, nhưng
đối với tên họ Lý rất phải chăng. Chắc nhị cô nương cũng đồng ý với tôi.
Ôn Phi Khanh cười nhạt nói:
- Hừ! Tôi hy vọng cứu được hắn, nhưng không phải nhất định cứu bằng mọi giá!
Liễu Ngọc Lân cười hắc hắc nói:
- Nếu vậy là cô nương không lưu tâm lắm đến chuyện tôi cho hay không cho giải
dược, đúng không?
Ôn Phi Khanh thoáng biến sắc, nhưng vẫn mỉm cười nói:
- Liễu công tử cầu ở tôi lời đồng ý, vậy có tin vào lời đồng ý đó không?

Liễu Ngọc Lân vội vã gật đầu:
- Đương nhiên! Hàn Tinh Ôn gia là gia môn nào? Nhị cô nương thân phận thế
nào chứ? Há có thể nói lời nuốt lời, thất tín với người khác?
Ôn Phi Khanh cười nhạt nói:
- Liễu công tử đã nói thế thì tôi phải đồng ý thôi, chỉ là lúc này tôi không mang
theo vật gì…
Liễu Ngọc Lân không ngờ đối phương trả lời như thế, sững sốt há hốc mồm, hồi
lâu mới nói:
- Không ngờ cô nương lại quả quyết như vậy. Xem ra giá trị của tên họ Lý cao
đến thế…Nhị cô nương, chẳng cần đến tín vật làm gì.
- Sao lại không cần? Chỉ căn cứ vào lời nói thôi ư?
- Phải! Căn cứ vào sự đồng ý ngàn vàng của cô nương.
Ôn Phi Khanh gật đầu nói:
- Được Liễu công tử hãy lấy giải dược ra đi!
Liễu Ngọc Lân không chút do dự thò tay vào túi lấy ra một lọ nhỏ bằng ngọc đặt
xuống bàn nói:
- Nhị cô nương cần bao nhiêu thì cứ tự mình lấy đi!
Ôn Phi Khanh nhìn chiếc bình bằng ngọc hỏi:
- Trong bình có đúng là giải dược của Sưu Hồn Ngân Châm không?
Liễu Ngọc Lân cười đáp:
- Nhị cô nương, lúc này mà Liễu Ngọc Lân còn định lùa dối cô nương nữa sao?
Ôn Phi Khanh mở nắp bình dốc ra mặt bàn mấy viên dược hoàn màu đỏ chỉ bằng
hạt đậu, ngẩng lên hỏi:
- Để bức hết độc chất của Sưu Hồn Ngân Châm thì cần mấy viên?
Liễu Ngọc Lân đáp:
- Một viên là đủ.
- Vậy thì tôi lấy hai viên.
Nói xong nhón lấy hai viên, còn bao bao nhiêu bỏ lại vào bình như cũ.
Liễu Ngọc Lân cất chiếc bình vào túi.
Ôn Phi Khanh đứng lên nói:
- Liễu công tử, tôi phải đi rồi!
Liễu Ngọc Lân hỏi:

- Thế nào? Nhị cô nương không đợi lệnh huynh sao?
Ôn Phi Khanh lắc đầu:
- Không cần. Biết khi nào anh ấy mới quay về?
Dứt lời dẫn Tiểu Quỳnh đi ra.
Liễu Ngọc Lân nói:
- Khi cô nương đến, Liễu Ngọc Lân đã thất nghênh, nay xin được tổng giá một
đoạn.
Rồi cũng định theo ra.
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Tống quân thiên lý, chung qui nhất biệt, Liễu công tử không nên khách khí.
Liễu Ngọc Lân chưa biết trả lời sao, khi vừa định thần thì chủ tỳ đã qua sân ra
ngoài cổng rồi, đành đứng nhìn theo.
Ôn Phi Khanh không để ý đến tên hắc y nhân trong Hàn Tinh Tứ Sứ có tên là
Vạn Bách mà nghiêm mặt nhìn hai tên hán tử đứng cạnh hỏi:
- Các ngươi nói thiếu chủ và Liễu công tử đang ở trong nhà, làm sao chỉ có một
mình Liễu Ngọc Lân?
Hai tên hán tử ngơ ngác nhìn nhau rồi lúng túng trả lời:
- Bẩm cô nương, trước khi cô nương đến thiếu chủ vẫn còn trong đó…
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Vậy là các ngươi không hề thấy thiếu chủ ra khỏi cửa?
- Dạ, đúng thế, cô nương.
Ôn Phi Khanh nhíu mày lẩm bẩm:
- Lạ thật, vậy thiếu chủ đi đâu chứ?
Rồi quay sang Vạn Bách hỏi:
- Dọc đường ngươi có nghe thiếu chủ nói đến đây làm gì không?
Vạn Bách đáp:
- Bẩm cô nương, thuộc hạ không nghe thiếu chủ nói gì.
Ôn Phi Khanh trầm ngâm một lúc rồi gật đầu nói:
- Thôi được. Đợi thiếu chủ về nhớ nói lại rằng ta sẽ trở lại.
Dứt tiếng liền dẫn Tiểu Quỳnh đi.
Chỉ lát sau hai chủ tỳ đã về đến khách điếm.
Mới đẩy cửa phòng Lý Tồn Hiếu, cả hai đều sững sờ, mặt biến sắc!
Gian phòng trống không, chẳng những Lý Tồn Hiếu không có mà Cổ Tử Hư cũng

biến đâu mất.
Trong phòng mọi thứ vẫn y nguyên không có gì thay đổi, giường nệm vẫn giữ vết
người vừa nằm, chỉ người là không thấy.
Tiểu Quỳnh lạnh giọng nói:
- Cô nương quá tin vào người khác! Để tiểu tỳ đến hỏi bọn điếm tiểu nhị xem họ
đi vào lúc nào.
Ôn Phi Khanh ngăn lại:
- Đừng! Tiểu Quỳnh. Họ đã đi như thế tất không để chúng biết.
Tiểu Quỳnh hậm hực nói:
- Cô nương đã phải khổ tâm như thế, nhọc công như thế nào được gì đâu, có đổi
được trái tim y đâu chứ?
Ôn Phi Khanh không nói gì nặng nề đi vào phòng thẩn thờ nhìn lên giường hồi
lâu rồi đột nhiên cười thê lương nói:
- Mới còn ở trong phòng, ai ngờ chưa tới nửa canh giờ người đã không thấy nữa!
Chàng nói đúng, có cuộc hội ngộ nào không mang mầm ly biệt? Sớm muộn gì cũng
chia xa…Ta không trách chàng, thế còn Trương Viễn Đình…
Giữa cặp mi Ôn Oân Phi Khanh chợt hiện lên sát khí.
Cô ta đanh giọng:
- Ta đã nói không câu chấp, không truy cứu chuyện cũ, nhưng bây giờ không thể
không giết hắn! Tiểu Quỳnh! Truyền lệnh cho bọn Vạn Bách ba tên, hạn trong nửa
ngày phải tìm bằng được Trương Viễn Đình về đây, nếu không…đi đi!
Tiểu Quỳnh ‘dạ’ một tiếng rồi quay ra, nhưng mới đến cửa bỗng đứng khững lại,
mắt ngơ ngác nhìn ra sân, miệng thốt lên:
- Liễu công tử…
Ôn Phi Khanh cũng quay ngoắt lại.
Không sai! Một thiếu niên tuấn mỹ, mình bận thanh y, miệng cười mãn nguyện,
chính là Liễu Ngọc Lân!
Hắn không biết đến từ lúc nào, đang thong thả đi về phía hai người.
Ôn Phi Khanh trấn định lại, hỏi:

- Công tử đến làm gì?
Liễu Ngọc Lân dừng trước cửa phòng, cười đáp:
- Tôi theo tiễn nhị cô nương, tiện thể cũng thử xem hạnh vận, không ngờ nhị cô
nương đã liệu trước tôi sẽ đến đây…
Ôn Phi Khanh nhíu mày hỏi:
- Tôi liệu trước…công tử nói gì vậy?
- Nếu không? Cô nương việc gì phải đem giấu hắn đi?
Ôn Phi Khanh hiểu ra, trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói:
- Công tử lầm rồi! Không phải tôi dấu mà là hắn đã bỏ đi.
Liễu Ngọc Lân ngạc nhiên hỏi:
- Thế nào? Nhị cô nương, hắn bỏ đi ư?
Ôn Phi Khanh không đáp.
Liễu Ngọc Lân lắc đầu nói:
- Nhị cô nương đã không tiếc thân cầu cho được giải dược, vậy mà hắn lẳng lặng
bỏ đi. Thật là phụ mất ân tình của nhị cô nương rồi! Thật là bạc tình phụ nghĩa quá đi
mất! Thật là khác với Liễu Ngọc Lân một trời một vực! Giống người như vậy có đáng để
nhị cô nương phải bận tâm tới nữa không?
Tiểu Quỳnh nghe vậy biến sắc nhưng Ôn Phi Khanh vẫn cười thản nhiên:
- Công tử nói không sai! Tôi không tiếc hy sinh bản thân cầu cho được hai viên
dược hoàn, thế nhưng hắn không từ mà biệt, đúng là kẻ bạc tình phụ nghĩa hết sức! So
với Liễu công tử khác xa nhau quá. Hạng người như vậy đâu đáng làm tôi phải bận
lòng?
Liễu Ngọc Lân hỏi:
- Vậy cô nương còn chờ gì nữa?
- Tôi có chờ gì đâu? Còn gì mà chờ đợi chứ?
- Nếu vậy thì cô nương thu dọn đồ đạc đi theo tôi. Liễu Ngọc Lân này nguyện ra
sức khuyên mã…
Ôn Phi Khanh ngưng mục nhìn đối phương, trong đôi mắt diễm lệ bỗng hiện sát
cơ.
oOo

Hồi 11
Miệng lang vuốt sói

Liễu Ngọc Lân mỉm cười, thay đổi ngữ khí nói:
- Nhị cô nương quên lời hứa đáng nghìn cân kia rồi.
Ôn Phi Khanh nhấch mép cười đáp lại:
- Ta không quên, chỉ là vì…thuốc giải ta lấy được
Liễu Ngọc Lân mặt không biến sắc, cất tiếng cười ha hả nói:
- Xem cô nương định thực ngôn bội tín!
- Không sai!
Ôn Phi Khanh gật nhẹ đầu đáp:
- Ta xác thực có ý đó.
Liễu Ngọc Lân vẫn cười bình thường như không chuyện gì:
- Tôi muốn nhắc cô nương hai điều, thứ nhất tên họ Lý kia trong người mang
thương tích mà đi, lệnh huynh đến hiện tại vẫn chưa trở về, nếu đúng oan gia lộ hẹp
nhỡ như bọn họ gặp nhau thì hậu quả…
Một nụ cười hiểm trá hiện trên khóe mắt thay thế cho đoạn cuối câu nói của hắn.
Ôn Phi Khanh đầu mày nhíu lại quát:
- Tiểu Quỳnh, ngươi đi đi! Thêm một câu nữa, hễ là người của Hàn Tinh môn
tuyệt đối không được động đến anh ta, nếu không thì chẳng ở yên với ta đâu, đi!
Tiểu Quỳnh đáp một tiếng rồi cất bước đi.
Ôn Phi Khanh nhìn Liễu Ngọc Lân nói tiếp:
- Đa tạ công tử nhắc nhở ta, giờ thì công tử đã có thể không phải lo lắng cho anh
ta.
Liễu Ngọc Lân cười cười nói:
- Hy vọng lệnh huynh nghe được những lời Nhị cô nương!
Ôn Phi Khanh nói:
- Ta nghĩ anh ta tất sẽ nghe được.
Liễu Ngọc Lân cất tiếng cười lớn:
- ha ha…Thế thì còn gì bằng. Tôi còn muốn nhắc Nhị cô nương điều thứ hai…

Nói đến đó ngưng mắt nhìn cánh tay nắm thuốc giải, Liễu Ngọc Lân tiếp:
- Nhị cô nương quên hai viên thuốc giải trên bàn!
Ôn Phi Khanh cười điềm nhiên, vừa định lên tiếng thì đột nhiên nét hoa đổi sắc
trầm giọng nói:
- Ta thực quên chúng trên bàn, cảm phiền công tử đi một chuyến đến lấy đem lại
cho ta.
Liễu Ngọc Lân cười âm trầm nói:
- Tôi tin chắc rằng Nhị cô nương trong lòng vô cùng kinh ngạc, rành rành tự tay
nắm lấy hai viên thuốc giải đi đến đây, làm sao chỉ trong chốc lát hai viên thuốc giải
kia biến mất, đúng vậy chứ Nhị cô nương?
Ôn Phi Khanh không phủ nhận gật đầu nói:
- Đúng, ta thật rất kinh ngạc, công tử có thể nói cho ta biết chuyện thế nào
không?
- Chẳng có gì không được!
Liễu Ngọc Lân gật gù cười vẻ đắc ý nói tiếp:
- Tôi vốn chẳng muốn nói cho Nhị cô nương biết, nhưng rồi nghĩ lại nói cho Nhị
cô nương biết vẫn hay hơn. Chuyện là thế này. Loại đan dược này do tại hạ đặc chế,
chỉ cần ra khỏi bình thì chẳng bao lâu sẽ hóa khí. Nếu như gói trong giấy thì còn không
sao, nhưng nắm trong lòng bàn tay nó sẽ thâm nhập bì phủ đi vào trong huyết mạch…
Ôn Phi Khanh cố trấn tĩnh hỏi lại:
- Thật sao?
Liễu Ngọc Lân nói:
- Đương nhiên tại hạ chẳng việc gì phải nói dối, tại hạ còn có một lời muốn nói
với Nhị cô nương, hai viên thuốc mà cô nương nắm được kia chẳng phải là thứ giải
dược Sưu Hồn Ngân Châm gì cả, mà chỉ là một loại thanh xuân mị dược đặc chế…
Ôn Phi Khanh nghe lời này không khỏi biến sắc, qua một lúc mới giữ bình tĩnh

nói:
- Thật ư!
Liễu Ngọc Lân nheo mắt cười nói:
- Nhị cô nương nếu như vẫn chưa tin thì cứ chờ một chút xem, tại hạ tin rằng đến
lúc ấy cô nương tự động giải khai xiêm y….ha ha…
Ôn Phi Khanh tái mặt thét lên:
- Liễu công tử định làm gì?
- Còn phải hỏi, Nhị cô nương!
Liễu Ngọc Lân tiếng cười sàm sỡ đầy, nói tiếp:
- Nhị cô nương là gái trinh, nhưng chẳng thể không biết những chuyện này, ta
muốn cùng Nhị cô nương tay trong tay tìm động thiên thai. Kiếm một gian phòng sang
trọng trong khách điếm này cùng Nhị cô nương động phòng thành hỷ sự bách niên hảo
hợp…
Ôn Phi Khanh trấn tĩnh nói:
- Nơi này đừng nói đến hoa chúc, đến một ngọn nến tàn cũng không có, ngươi
không thấy sao?
Liễu Ngọc Lân gật đầu cười nói:
- Đúng là có chút lạnh lẽo buồn tẻ, thế nhưng lúc này nơi đây chúng ta có thể
tàm tạm một chút chẳng sao. Tuy rằng đã không có đèn hoa, lại chẳng có hỷ tửu,
nhưng xuân phong tràn trề, lạc thú sung mãn thì cũng như vào cảnh tang bồng rồi. Nhị
cô nương thấy đúng chứ!
Ôn Phi Khanh cười lãnh đạm nói:
- Ngươi nên biết Hàn Tinh môn chẳng phải chỉ có một mình ta.
Liễu Ngọc Lân gật đầu nói:
- Điều này ta hiểu, thế nhưng là cô nương nguyện ý thì ta còn gì phải sợ. Tại hạ
được cô nương hứa lời hứa nghìn vàng, điều này hoàn toàn không giả. Sau này nếu như
lệnh tôn, lệnh đường có trách chăng thì chỉ trách ta hơi lãnh đạm nhạt nhẽo mà thôi,
chứ chẳng thể trách gì khác hơn!
Ôn Phi Khanh hai má ửng hồng lên, trong ánh mắt lưu lộ thu ba toát

lên một mê
lực kinh hồn, khiến nam nhân nhìn thấy chẳng thể nào dứt ra được.
Liễu Ngọc Lân cất tiếng cười đắc chí mà đầy dâm tà chừng như không còn gì
hơn, rồi bước nhanh vào trong, tiện tay đóng cửa lại.
Trong phòng vang lên tiếng rên ư hử của Oân Phi Khanh khiến người nghe phát
nhiệt khí, tiếp là tiếng cười khanh khách nham nhở của Liễu Ngọc Lân.
Đúng lúc này một bóng vàng lướt tới, ngay ngoài cửa xuất hiện một người, chính
là một người khác trong đương thế Tứ Khôi Ngọc - Hầu Ngọc Côn.
Nhìn cánh cửa phòng đóng im ỉm, đột nhiên hắng giọng ho mất tiếng.
Trong phòng có tiếng người thất kinh la lên:
- Ai?
Hầu Ngọc Côn lãnh đãm đáp:
- Hỏi làm gì, cứ bước ra thì biết!
Trong phòng Liễu Ngọc Lân 'hừ' một tiếng lạnh lùng nói:
- Được!
Cánh cửa bật mở, Liễu Ngọc Lân đứng ngay cửa, hai vạt áo còn mở tung cúc chưa
kịp cài, nét mặt hắn thật đáng sợ, nhưng rồi lập tức thay đổi nét kinh ngạc la lên:
- A, thì ra là ngươi!
Hầu Ngọc Côn chấp tay cười nói:
- Ngọc Lân huynh vẫn khỏe? Từ lần chia tay ở Giang nam đến nay đã mấy năm,
Ngọc Lân huynh phong độ không thay đổi, anh tuấn phong lau thật là đáng chúc mừng.
Cổ nhân nói: một ngày không gặp như ba thu, chúng ta…
Liễu Ngọc Lân lạnh giọng cắt ngang:
- Hầu Ngọc Côn, quân tử thành toàn cho người!
Hầu Ngọc Côn cười cười nói:
- Ngọc Lân huynh gặp hảo sự thế này, huynh đệ lẽ nào dám quấy rầy phá đám,
chỉ có điều là người ta thường nói 'có mặt có phần' …ha ha…
Liễu Ngọc Lân trong ánh mắt hằn lên tức giận thét lớn:
- Hầu Ngọc Côn, ngươi nói gì chứ?
Hầu Ngọc Côn càng cất tiếng cười lớn:
- Ha ha…Ngọc Lân huynh chẳng nghe rõ sao, có mặt có phần!

Trên mặt Liễu Ngọc Lân lướt ẩn hiện sát cơ, nhếch mép cười nham hiểm nói:
- Hầu Ngọc Côn, ngươi có mặt thật khéo…
- Hắc! Chẳng giấu gì Ngọc Lân huynh, huynh đệ đến từ lâu, nhưng nấp người gần
đây theo dõi cả buổi.
- Hừ, nói vậy ngươi đã có ý trước!
Hầu Ngọc Côn nhún vai nói:
-Chẳng phải thế, huynh đệ vốn nghĩ giữa chúng ta trước giờ giao tình chẳng tệ,
huynh đệ khi nào nghĩ gây hận cho Ngọc Lân huynh, đúng chứ?
Liễu Ngọc Lân trừng mắt quát:
- Hầu Ngọc Côn, người có biết cô ta là ai không?
Hầu Ngọc Côn mỉm cười nói:
- Ngọc Lân huynh quả có diễm phúc, Ôn Phi Khanh là đương đại tuyệt thế mỹ
nhân, có biết bao nhiêu người chỉ cần một lần thưởng được hương hoa ấy rồi chết cũng
cam lòng! Hắc hắc…
- Ngươi cũng muốn vậy sao?
- Chết dưới hoa Mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu!
Vừa nói ánh mắt thèm muốn của hắn liếc nhìn nhanh vào trong phòng, lại nói
tiếp:
- Ngọc Lân huynh, ngươi đã nhìn thấy qua, huynh đệ chứa được nhìn thếty, có
thể hỏi một câu, thế nào?
Liễu Ngọc Lân nheo mắt cười cười hiểm trá đáp:
- Bạch ngọc không tỳ vết!
Hầu Ngọc Côn ngửa cổ cười dài nói:
- Thật khéo ngọc không vết, Ngọc Lân huynh chẳng thẹn là tay lão luyện “Tầm
hoan công tử”!
Liễu Ngọc Lân trầm giọng nói:
- Ngươi có biết Ôn Thiếu Khanh cùng “Hàn Tinh Tứ Sứ” ở gần đây chứ?
Hầu Ngọc Côn nhún vai cười nói:
- Ngọc Lân huynh có gan bằng trời, huynh đệ cũng có thể…
- Ta không giống, ta đã được Ôn Thiếu Khanh đồng ý, đồng thời chính bản thân

Ôn Phi Khanh chấp nhận, ta chẳng qua hành sự hơi sớm mà thôi!
Hầu Ngọc Côn cười kha khả nói:
- Ngọc Lân huynh thật nôn nóng, mà cũng đúng, thế mới tránh đêm dài nhiều
mông, vuột mất con thỏ non thì đáng tiếc biết bao. Có điều vì Ngọc Lân huynh còn
mượn mấy viên thanh xuân kích dược kia, chẳng lẽ để tăng thêm lạc thú sao?
Liễu Ngọc Lân lãnh đãm đáp thẳng:
- Ta gợi ý muốn đi trước một bước, nhưng cô ấy không chịu, nên ta đành…
- Thôi đi, Ngọc Lân huynh!
Hầu Ngọc Côn lắc đầu xua tay cắt ngang nói:
- Chúng ta biết tỏng nhau rồi, hà tất phải nói thế. Ngọc Lân huynh chẳng phải chỉ
sợ táo chín đến miệng không kịp ăn sao! Theo huynh đệ thấy thì Ngọc Lân huynh là…
Liễu Ngọc Lân cắn răng gật đầu, cắt ngang lời đối phương nói:
- Thôi được, ngươi cứ chờ bên ngoài một lát, vừa đợi vừa canh người khác giúp
ta…
Hầu Ngọc Côn nheo mắt cười nói:
- Ngọc Lân huynh thật rộng rãi!
Liễu Ngọc Lân chau mày trầm giọng nói:
- Hầu Ngọc Côn, khách không lấn chủ, phàm chuyện gì cũng cần phải có trước
có sau!
Hầu Ngọc Côn lắc đầu nói:
- Huynh đệ chẳng hề có ý đó, huynh đệ chỉ sợ là sau khi Ngọc Lân huynh hưởng
thụ rồi lại hối hận đổi ý, thực ngôn bội tín thì xem như phần thiệt thòi về phía huynh
đệ!
- Chuyện này thì ngươi yên tâm, Liễu Ngọc Lân ta xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh,
nói một là một…
Hầu Ngọc Côn vẫn lắc đầu nói:
- Ngọc Lân huynh, chuyện làm ăn gì huynh đệ cũng từng làm qua, thế nhưng
chuyện này thì huynh đệ chẳng khi nào dám mạo hiểm!

Liễu Ngọc Lân tức anh ách trong lòng, nghiến răng thét:
- Hầu Ngọc Côn, ngươi…
Hầu Ngọc Côn cười cười nói:
- Ngọc Lân huynh, hai chúng ta ai cũng được, nên hòa khí với nhau thì hơn.
Liễu Ngọc Lân trầm mặc một lúc đành đấu dịu hỏi:
- Vậy ngươi có cao kiến gì?
- Biện pháp giải quyết thì có, nhưng sợ nói ra Ngọc Lân huynh chẳng đồng ý.
- Nói xem!
Hầu Ngọc Côn nhìn đối phương mấp máy đôi môi mỏng dính như cười nhưng
chẳng phải cười, cuối cùng nói:
- Để huynh đệ điểm lên người Ngọc Lân huynh…
Liễu Ngọc Lân vừa nghe mặt biến sắc, rồi cất tiếng cười gằn nói:
- Xem ra chẳng thể nhịn được thứ được đằng chân lấn đằng đầu như ngươi…
Nói chưa hết câu thì tay vung lên, “phạch” một tiếng rút nhanh chiếc thiết phiến
bên trong có tàng chứa Sưu Hồn Ngân Châm của hắn.
Hầu Ngọc Côn chẳng chút hốt hoảng xua tay cười nói:
- Hãy chậm, hãy chậm! Huynh đệ chẳng thể nào tiêu hóa nổi Sưu Hồn Ngân
Châm bá đạo đến quỷ khóc thần sầu của Ngọc Lân huynh. Xin hãy chậm tay nghe
huynh đệ nói hết…
Liễu Ngọc Lân ‘Hừ’ một tiếng tức giận nói:
- Ngươi còn muốn nói gì nữa?
- Cho dù thế nào thì chúng ta cũng có nhiều năm thân giao chẳng tệ, nếu như chỉ
vì hai tiếng nữ sắc mà để mất hòa khí thì chẳng đáng. Huống gì mỹ nữ nằm phơi ra đó
không phân nhau hưởng thụ lại đi động can qua, chuyện này chẳng khiến thiên hạ
nghe cười thối mũi, không biết Ngọc Lân huynh nghe có đúng không?
Liễu Ngọc Lân là người thông minh lại manh trá, trong đầu cũng tính nhanh
chẳng nên vì chuyện này gây thù thêm một đại địch như Hầu Ngọc Côn, cho nên nghe

thì giữ ôn hòa nói:
- Ta cũng không muốn vì chuyện này gây mất hòa khí, chẳng bằng Ngọc Côn
huynh đừng quá ép bức người!
Hầu Ngọc Côn cười ha hả nói:
- Làm sao có thể nói huynh đệ quá bức ép Ngọc Lân huynh được chứ? Thử hỏi
nếu như huynh đệ không tính trước một bước, nhỡ Ngọc Lân huynh sau khi thưởng
trăng hoa rồi lại đổi ý, phản mắt dụng võ nói chuyện, huynh đệ chẳng kham nổi Sưu
Hồn Ngân Châm. Há như thế chẳng những không ăn được xôi mà còn chịu đấm sao?
- Ta đã nói, Liễu Ngọc Lân xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh, nói một là một…
Hầu Ngọc Côn nhún vai cười cười nói:
- Con người Liễu Ngọc Lân xem ra huynh đệ còn biết rõ hơn chính mình!
- Hài! Xem ra ngươi không điểm được huyệt đạo trên người ta thì chẳng chịu thôi?
- Sự thực là thế, huynh đệ không phủ nhận!
Liễu Ngọc Lân nhếch mép cười nhạt:
- Ngọc Côn huynh biết rõ con người Liễu mỗ, Liễu mỗ cũng biết rất rõ con người
Ngọc Côn huynh. Mỗi khi ta chịu để Ngọc Côn huynh điểm một chỉ rồi thì xem như ta
chẳng thể rời được ngươi một bước, ngươi chẳng định xem Liễu mỗ là trẻ lên ba đấy
chứ!
Hầu Ngọc Côn trong ánh mắt lay động nhanh, cười lớn nói:
- Không dám, không dám! Ngọc Lân huynh là tinh anh nhất nhì giang hồ đương
thời, huynh đệ nào dám xem huynh như con nít. Chỉ có điều nếu như Ngọc Lân huynh
không theo điều kiện huynh đệ đưa ra, thì huynh đệ đành phải đứng hoài đây cùng
Ngọc Lân huynh nói chuyện.
Nói cuối câu miệng hiện một nụ cười khinh ngạo đắc chí.
Liễu Ngọc Lân đôi nhãn châu trong mắt chuyển động nhanh, đoạn nói:

- Ngọc Côn huynh, chúng ta thương lượng được chứ?
- Được!
Hầu Ngọc Côn gật đầu nói:
- Huynh đệ là người rất thích thương lượng thỏa hiệp, Ngọc Lân huynh có gì
thương lượng xin cứ nói, chỉ cần không để huynh đệ chịu thiệt thì nhất định gật đầu
tiếp nhận ngay.
- Ngọc Côn huynh phải chăng muốn phân hưởng thụ một phần hương hoa mĩ
tuyệt kia?
- Điều này hà tất còn phải hỏi, xưa nay mấy khi thấy mèo chán mỡ, huynh đệ
cũng là đàn ông bằng xương bằng thịt, nào phải gỗ đá vô tri mà không muốn hưởng
thụ?
Hầu Ngọc Côn nói:
- Vậy thì ta có một kế hay, có thể cùng Ngọc Côn huynh phân hưởng phúc phần,
Ôn Phi Khanh vốn còn có thêm một tỳ nữ tình như tỷ muội, đẹp chẳng kém Ôn Phi
Khanh chút nào.
Hầu Ngọc Côn ‘a’ lên một tiếng nói:
- Thì ra là thế, huynh đệ hiểu rồi, thì ra Ngọc Lân huynh nguyện hưởng thụ tỳ nữ
Ôn Phi Khanh, mà đem Ôn Phi Khanh nhường lại cho huynh đệ. Vậy thì tốt lắm, vậy thì
tốt lắm, huynh đệ có lý nào không nghe, thậm chí vô cùng cảm kích…
Liễu Ngọc Lân cười nhạt nói:
- Ngọc Côn huynh hiểu lầm rồi, tỳ nữ Ôn Phi Khanh ra ngoài có việc, chút nữa
quay lại ta sẽ khống chế nói trao cho Ngọc Côn huynh…
- Sao!
Nụ cười trên mặt Hầu Ngọc Côn biến mất, lạnh giọng nói:
- Ngọc Lân huynh chẳng giao Ôn Phi Khanh cho huynh đệ, mà là…
Liễu Ngọc Lân cười cười nói:
- Ngọc Côn huynh, tri túc thường lạc!
Hầu Ngọc Côn ánh mắt chuyển nhanh cắt ngang nói:
- Nếu đã thế, vậy sao Ngọc Lân huynh không hưởng con tỳ nữ của

Ôn Phi Khanh,
còn đem Ôn Phi Khanh giao cho huynh đệ?
Liễu Ngọc Lân nói:
- Nói thế Ngọc Côn huynh không chịu…
Hầu Ngọc Côn lắc đầu cướp lời nói ngay:
- Ngọc Lân huynh tự giành lấy con phụng hoàng, đem con quạ đen kia giao cho
huynh đệ, thử hỏi thiệt thòi lớn như vậy ai chịu được chứ?
Liễu Ngọc Lân cười nhạt nói:
- Ngọc Côn huynh, ngươi khiến ta không còn nhẫn nhịn được nữa…
Vừa nói chưa hết câu, tay quạt phấp lên, một đạo ngân quang bay nhanh về phía
Hầu Ngọc Côn.
Hầu Ngọc Côn bình tĩnh như không, cười lớn nói:
- Ngọc Lân huynh, huynh đệ đã phòng người một đòn này!
Trong tiếng cười, tay áo phất lên kình phong đột khởi, lập tức biến đạo ngân
quang kia đổi hướng bay ra ngoài mất hút.
Liễu Ngọc Lân cười một tiếng quái đản noí:
- Lưu Vân Trừu của Ngọc Côn huynh nội gia công lực quả cực thâm hậu!
Miệng nói chân đi bộ lướt tới, tay quạt xếp lại điểm thẳng vào ngực Hầu Ngọc
Côn.
Hầu Ngọc Côn thiệt thòi vì trong tay không có tất sắc, cho nên thấy chiếc thiết
phiến điểm đó sắt như chơi phóng tới thì chẳng trực tiếp nghênh chiêu, lách người nó
tránh rồi vòng tay trảo như móc câu chộp vào cổ tay đối phương.
Bọn họ lại người vừa giao đấu đã ồ ạt vũ bão như một trường long tranh hổ đấu.
Lúc này bên trong viện bóng người loáng thoáng, phút chốc Tử Quỳnh quay lại,
nhưng khi mắt vừa nhìn thấy tình hình này thì khiến cô ta khựng người dừng lại.
Tử Quỳnh là một vị cô nương thông minh lanh lợi, vừa bắt gặp cảnh này thì liếc
mắt nhìn nhanh vào phòng của Lý Tồn Hiếu nghĩ, sau đó rón rén rút người khỏi đó
biến mất.

Liễu Ngọc Lân và Hầu Ngọc Côn đều là những tay cao thủ giang hồ, thế nhưng
lúc này còn đang say đấu, cho nên không phát hiện ra được Tử Quỳnh đến rồi bỏ đi.
Chớp mắt mười mấy chiêu đã qua, Liễu Ngọc Lân vừa tức giận vừa nôn nóng
muốn nhanh giải quyết xon đối phương, nhưng dù đánh thế nào vẫn chưa thấy chiếm
được một chút thế thượng phong.
- Hai người nhanh ngừng tay cho ta!
Đột nhiên đúng lúc ấy từ trong phòng một tiếng người thét the thé vang lên.
Bọn chúng vừa nghe cứ ngỡ Ôn Phi Khanh tỉnh lại, nhất thời kinh động tự tách ra
nhảy thoái nhanh về sau, nhất là Liễu Ngọc Lân thì càng nhảy ra xa hơn.
Trong phòng bóng nữ nhân nhẩy ra, không phải Ôn Phi Khanh mà là Tử Quỳnh,
trong tay cô ta nắm một chiếc trâm khắc hình phụng hoàng nhìn chăm chăm Liễu Ngọc
Lân ré giọng nói:
- Các ngươi hai người đem cô nương ta đi đâu?
Liễu Ngọc Lân trước tiên nhìn nhanh vào trong phòng phát hiện ra trên giường
trống không, bất giác biến sắc mặt quay phắt nhìn vào Hầu Ngọc Côn nói:
- Hầu Ngọc Côn, thì ra là ngươi…trong phòng chẳng còn bóng dáng Ôn Phi
Khanh, nghe noí vậy vội xua tay la lên:
- Chớ nói oan! Ngọc Lân huynh , nói như vậy thì thật là quá oan cho huynh đệ…
Liễu Ngọc Lân cười nhạt nói:
- Quỳnh cô nương, muốn hỏi Nhị cô nương của cô thì cứ hỏi Hầu Ngọc Côn!
Hầu Ngọc Côn nhíu mày trừng mắt noí:
- Sao? Ngọc Lân huynh định ngậm máu phun người à? Có muốn ta nói ra cho vị
cô nương này biết, chuyện ngươi dùng mê hồn dược ám hại Ôn cô nương, may vừa
khéo ta đến nên ngươi còn chưa kịp hành sự…

Một câu này tuy hỏi mà có khác gì đã vạch trần âm mưu của Liễu Ngọc Lân.
Liễu Ngọc Lân cả kinh, trong mắt phút chốc hằn lên sát cơ nhìn chăm chăm vào
người Hầu Ngọc Côn.
Tử Quỳnh 'hừ' một tiếng lạnh lùng nói:
- Các ngươi hai người chớ nói với ta, lão gia của ta cùng với phu nhân sắp đến
đây, có chuyện gì thì cứ nói với họ!
Vừa nghe một câu này cả Liễu Ngọc Lân lẫn Hầu Ngọc Côn đều thất sắc, chẳng
ai bảo ai lập tức tung người phóng chạy đi như ma đuổi.
Tử Quỳnh chẳng đuổi theo, nhìn theo bóng hai người kia đến khuất dạng, rồi
quay người đi vào trong phòng, đưa mắt nhìn quanh một vòng rồi lại bước ra bên ngoài,
đoạn vội vội vàng vàng phóng chạy đi…
*
* *
Trong màn đêm…
Hai bóng người một trước một sau phi thân lướt nhanh vào trong một ngôi cổ
miếu.
Cứ nhìn ngôi miếu đổ nát xanh rêu cũng hiểu từ lâu đã bị bỏ phế không ai lui tới
nhang khói, thế nhưng vào trong mới thấy một gian phòng bên phía tây được quét dọn
khá sạch sẽ tươm tất.
Trong phòng chẳng có bày biện gì ngoài một chiếc giường ván trên lò sưởi, nhưng
cũng chẳng thấy mền chiếu gì. Một chiếc bàn kê cạnh cửa sổ, một ngọn nến cháy dỡ
cứ hắt ánh sáng loe loét đong đưa theo những luồng gió lùa vào theo khe cửa, khiến
ánh sáng cứ lung linh tối sáng bất định.
"Vù vù"
Ánh đèn chao đảo mạnh vì bị kình phong ập vào, đến lúc trở lại bình thường
mới nhận ra hai bóng người vừa vọt vào phòng. Một người vận áo trắng như văn nhân

tú sĩ, mắt nhỏ mày dài, còn người kia là một nữ nhân áo gấm, mắt hạnh mày ngài,
thanh cao tú lệ, có thể nói là một nữ nhân xinh đẹp, nhất là trong ánh mắt, nét quyến
rũ đa tình luôn lộ trong thu ba khiến nam nhân nhìn chẳng thể rời ra được. Chỉ đáng
tiếc một điều góc trên má phải lưu lại một vết sẹo đao khiến cho khuôn mặt kiều diễm
mỹ lệ kia bị phá tướng.
Trong tay bạch y tú sĩ còn mang thêm một người chính là Ôn Phi Khanh.
Lúc này Ôn Phi Khanh hai mắt nhắm nghiền như mê ngủ, suối tóc xõa dài, áo
ngực hở ra để lộ một nửa đôi gò thanh xuân trắng muốt như ngọc, chính nó cuốn hút
ánh mắt bạch y tú sĩ không rứt ra được.
Đột nhiên nữ nhân áo gấm lên tiếng:
- Bỏ cô ta xuống, miếng mồi đã đến miệng, chẳng lẽ còn sợ mất hay sao?
Bạch y tú sĩ như sực tỉnh, gượng cười một tiếng rồi bước nhanh tới đặt Ôn Phi
Khanh nằm trên giường, quay lại thở phào một hơi noí:
- Lần này chẳng uổng công!
Nữ nhân áo gấm liếc nhìn nhanh về phía Ôn Phi Khanh một cái nói:
- Ôn nhị cô nương đúng là một ưu phẩm thiên nhiên, mỹ lệ vô song, thảo nào mà
đàn ông nhìn chẳng khỏi động lòng. Đến như nữ nhân như ta thậm chí nhìn cũng thấy
thích mắt nữa là…
Bạch y tú sĩ chẳng nó gì, chỉ đứng nhìn với một nụ cười bên khóe môi đầy tà khí.
Nữ nhân áo gấm thâu hồi ánh mắt, liếc xéo bạch y tú sĩ noí:
- Nhị ca, muốn muội lánh mặt chứ?
Bạch y tú sĩ cười khùng khục trong họng nói:
- Còn xem tam muội thế nào, nếu như tam muội thích thì cứ ở lại đây cùng chung
hưởng lạc…
Nữ nhân áo gấm cắn nhẹ đôi môi chín mọng nói:
- Thôi đi! Ai thì không biết còn muội thì quá rõ nhị ca, có mới nới cũ, con người

như muội thì làm sao bì được với ưu vật mơn mởn trước mắt huynh kia. Cứ để muội
lánh mặt cho huynh tiện bề hành sự thì hơn, khỏi phải bị người ta ghét!
Một câu đầy ý trách móc, nhưng đương nhiên lại trúng ý bạch y tú sĩ, gã nhe
răng cười nham nhở nói:
- Tam muội sao lại nói thế, ngu huynh ta nào phải là người có mới nới cũ, lòng ta
có thanh thiên thấu hiểu…
Nữ nhân áo gấm cười khúc khích lắc đầu nói:
- Thôi, thôi, nhị ca đừng nói nhiều, nếu đã thế vì sao không giao cô ta cho tiểu
muội?
- Tam muội…
Bạch y tú sĩ gãi đầu gượng cười vẻ quẫn bách nói:
- Tam muội nên biết, ngu huynh chỉ là báo thù cho đại sư huynh!
Nữ nhân áo gấm "A" lên một tiếng noí:
- Báo thù bằng cách này sao? Quả là điều chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy,
chẳng hiểu đại sư huynh dưới suối vàng cũng rất…
Bạch y tú sĩ cắt ngang la lên:
- Tam muội!
Nữ nhân áo gấm sắc mặt bỗng lạnh lại, giữa hai đầu đôi mày liễu hằn lên sát cơ
trông thật đáng sợ, nghiến răng thành tiếng:
- Nhị ca không cần nói gì thêm, muội một đời quý khuôn mặt này còn hơn cả tính
mạng. Ôn Phi Khanh đã hủy khuôn mặt của muội, muội chỉ hận còn chưa lột da xẻ thịt
nó ra, vừa là báo thù cho đại sư huynh vừa là rửa nhục cho muội.
Cô ta ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
- Thôi được, cứ để huynh trước hết dày vò nó cho thỏa thích đi, cũng xem như
chẳng phí uổng hương đồng cỏ nội, nhưng có một điều tính mạng hắn phải giao cho
muội xử trí!
Bạch y tú sĩ nét mặt rạng lên nói:
- Nhất định, nhất định…Tam muội cứ yên tâm, ngu huynh đương nhiên cũng

muốn lấy mạng hắn!
Nữ nhân áo gấm “Hừ” một tiếng hậm hực nói:
- Thế thì tốt!
Rồi chuyển ánh mắt nhìn Ôn Phi Khanh tiếp:
- Ôn Phi Khanh, ngươi chờ đấy. Đợi ngươi sau khi qua cửa thiên đàng tiên cảnh,
rồi xem ta đưa ngươi xuống địa ngục!
Nói rồi quay ngoắc người lại bước nhanh ra cửa, “Aàm” một tiếng đóng mạnh cửa
gian phòng lại.
Ôn Phi Khanh kiếp tội nghiệp, vừa thoát khỏi miệng hùm thì rơi vào nanh sói
nhưng cô ta chẳng hề hay biết một chút gì.
Nhìn thấy tam muội của mình đóng sầm cửa lại, Bạch y tú sĩ cất tiếng cười lớn
khoái trá, giọng cười càng lúc càng nham nhở đáng sợ, cơn dục vọng trong người hắn
sôi lên sùng sục khiến hắn chẳng còn thể chờ đợi được thêm một giây phút nào nữa,lập
tức nhảy người tới bên giường…
Nhưng đúng lúc ấy, đột nhiên từ sau lưng hắn một giọng người lành lạnh vang
lên:
- Các hạ nôn nóng vậy sao, đến đèn còn chưa tắt!
Thân hình hắn như bị điện giật, quay phắt người lại mới nhận ra chẳng biết cánh
cửa đã mở tự lúc nào, trước mặt hắn một người đứng sừng sững.
Một hiệp khách áo đen tuổi còn rất trẻ, khuôn mặt xương xẩu trắng xanh, đôi mày
thưa loạn trông chẳng có gì xuất sắc, thế như trong đôi mắt dài nhỏ đầy uy lực khiếp
người đủ hiểu chẳng phải là một nhân vật tầm thường.
Bạch y tú sĩ là tay lão luyện giang hồ, nhận ra người này có thể vào đây không hề
gây nên tiếng động nhỏ đến hắn cũng không phát hiện ra, đủ hiểu đối phương là người
thế nào rồi, khi ấy dè dặt nói:
- Các hạ là….
Hắc y khách cười nhạt nói:
- Ngươi không biết ta, nhưng ta biết ngươi. Ngươi là lão nhị Sầm

Đông Dương
trong Bạch Cốt Tam Sát, đúng chứ?
Thì ra Bạch y tú sĩ chính là Sầm Đông Dương danh tiếng chẳng nhỏ trong làng
hắc đạo võ lâm.
Sầm Đông Dương bị đối phương chỉ đích danh thì chẳng khỏi kinh ngạc, sau chút
sững người nói:
- Chẳng sai, tại hạ chính là Sầm Đông Dương, nhưng các hạ…
Hắc y khách khoát tay cắt ngang nhìn về phía Ôn Phi Khanh hỏi:
- Còn cô ta?
Sầm Đông Dương nghe ra đối phương còn chưa biết Ôn Phi Khanh, khi ấy trong
đầu nghĩ nhanh bèn nói:
- Chẳng giấu gì các hạ, nha đầu này chính là cừu nhân của huynh muội chúng
ta…
Hắc y khách 'a' một tiếng, gật đầu nói:
- Cô ta có thù oán với huynh muội các ngươi sao?
- Đúng, hắn giết đại sư huynh ta, đồng thời hủy dung mạo tam sư muội…
- Chính là vết đao trên mặt cô gái kia?
Sầm Đông Dương vừa nghe thì ngớ người, một lúc lắp bắp nói:
- Các hạ làm sao biết?
Hắc y khách mỉm cười nói:
- Vừa rồi ta gặp tam sư muội ngươi.
Sầm Đông Dương cả kinh la lên:
- Ngươi đã làm gì tam muội ta?
Hắc y khách nói:
- Đã có một cừu nhân sắc nước hương trời thế này, ngươi còn nghĩ tới tam muội
ngươi sao? Ngươi yên tâm, Bạch Cốt Tam Sát các ngươi với người khác có vẻ đủ kinh sợ,
nhưng với ta thì chẳng coi vào đâu. Nếu ta giết cô ấy thì chỉ thêm bẩn tay ta, cô ấy
hiện đang ngủ ở hậu viện!
Sầm Đông Dương nghe một câu này thấy nhẹ trong lòng, nhưng đồng thời cũng
nhanh chóng lạnh lại, nhân vì người này chỉ trong nháy mắt mà có thể khống chế tam

sư muội không gây tiếng động đủ hiểu thân thủ phi thường chừng nào. Nhưng có điều
khuôn mặt người này rất lạ chừng như hắn chưa từng gặp qua, vậy đối phương là cao
nhân phương nào?
Trong đầu hắn nghĩ rất nhanh, thoạt nhìn kỹ lại cách ăn vận của đối phương bất
chợt chấn động trong lòng buộc miệng nói:
- Các hạ chẳng lẽ là Sở công tử…
Hắc y khách đột nhiên gật đầu cười đáp:
- Bạch Cốt Tam Sát xem ra mắt vẫn còn tròng…
Sầm Đông Dương run lên trong bụng, mặt trắng be tra, hắn nằm mộng cũng
không ngỡ trước mặt hắn là một nhân vật đỉnh danh giang hồ ít ai dám động, bấy giờ
vội ôm quyền thi lễ nói:
- Thì ra là Sở công tử quang lâm, Sầm Đông Dương không biết….
Thì ra người này chính là Sở Ngọc Hiên, một trong Tứø Khôi Ngọc đương thời, bấy
giờ cười nói:
- Chớ nên khách khí với ta, ngươi như đã biết ta thì cũng cần biết con người ta
bình sinh rất ghét những chuyện này…
Sầm Đông Dương vội nói:
- Sở công tử đã xuất hiện, Sầm Đông Dương đương nhiên chẳng còn gì để nói, xin
cung thủ nhượng bước…
Sở Ngọc Hiên vừa nghe nói thì hai mắt trừng trừng nhìn thẳng vào Sầm Đông
Dương.
Sầm Đông Dương trong lòng lạnh lại, chẳng hiểu mình đã nói sai chỗ nào khiến
đối phương tức giận, thấy đối phương không nói gì vội cười hoà nói tiếp:
- Sầm Đông Dương xưa nay không biết ăn nói, có lỡ lời nào thì xin…
Sở Ngọc Hiên thâu ánh mắt lạnh chậm rãi nói:
- Ngươi nhầm rồi, ta bình sinh không thân cận với nữ nhân.
Sầm Đông Dương ngớ người một lúc, rồi nói:
- Thế thì quả Sầm Đông Dương lỡ lời, tục ngữ có câu ‘không biết không có tội’…

Sở Ngọc Hiên cắt ngang nói:
- Ngươi nói cô ta hại đại ca ngươi, đả thương tam muội ngươi sao?
Sầm Đông Dương gật đầu nói ngay:
- Công tử minh giám, đây là sự thực.
- Nói vậy cô ta cũng là người trong võ lâm?
- Chẳng phải sao, nữ nhân này thân thủ chẳng phải tầm thường!
Sở Ngọc Hiên gật đầu nói:
- Suýt chút nữa thì cô ta cũng hủy luôn Phong Tứ Hải, đả thương Miêu Phương
Hương. Nếu đúng như là có thù oán với ngươi thì ta chẳng quản đến…
Sầm Đông Dương vừa nghe chẳng khỏi ngạc nhiên trong lòng, nhưng rồi mừng
hẳn lên vội nói:
- Đa tạ Sở công tử.
Sở Ngọc Hiên lắc đầu nói tiếp:
- Chớ vội, ta còn nói chưa hết câu. Người đời có câu 'giết người đền mạng, thiếu
nợ trả tiền', có cừu hận thì huynh muội ngươi cứ việc phục thù, ta có thể không quản
vào, thế nhưng nếu như hủy đi thanh bạch của cô ta thì ta không thể chấp nhận…
Sầm Đông Dương kinh ngạc tròn mắt nhìn đối phương nói:
- Ý công tử là….?
Sở Ngọc Hiên chỉ tay lùi phía sau lưng nói:
- Ngươi chỉ cần vỗ nhẹ một cái sau gấy tam muội ngươi là được, sau đó hai ngươi
vào đây, ta muốn nhìn xem huynh muội hai ngươi báo thù!
Lại có chuyện này? Vị Sở công tử này đúng là một nhân vật cổ quái!
Sầm Đông Dương thoáng chút ngẩng người, vội gật đầu, nhanh chân phóng chạy
ra hậu viên.
Hắn vừa đi ra, Sở Ngọc Hiên trong ánh mắt lóe lên một tia hàn quang khác
thường, quay người vọt nhanh ra ngoài, nhưng chỉ vừa phóng được hai bước bất chợt
dừng chân lại, rồi cất tiếng lạnh lùng nói một mình:
- Ngươi dám dối ta, lần sau gặp lại thì ngươi chẳng còn mạng!
Nói rồi, từ từ quay lại hai ánh mắt ngưng nhìn lên người Ôn Phi Khanh vẫn nằm

mê man trên giường, hai ánh mắt hắn ta hiện lên một tia dị dạng chẳng hiểu trong đầu
nghĩ gì, qua hồi lâu mới thu liễm.
Bước tới bên giường xuất chỉ điểm lên người Ôn Phi Khanh định giải khai huyệt
đạo cho cô ta.
Nhưng Sở Ngọc Hiên không biết rằng Ôn Phi Khanh chẳng phải bị khống chế
huyệt đạo, mà chính là trúng kích dược làm mê thần trí mới ngủ say như vậy.
Không điểm chỉ thì thôi, vừa điểm vào người Ôn Phi Khanh khiến cô ta giật mình
choàng tỉnh lại, hai mắt đỏ ngầu chồm lên vòng tay ôm chầm lấy người Sở Ngọc Hiên.
Sở Ngọc Hiên nằm mộng cũng không hình dung nổi chuyện này, lại đứng rất
gần, một phần nửa Ôn Phi Khanh thân thế còn cao hơn hắn, cho nên tránh cũng tránh
không kịp. Sở Ngọc Hiên ngã nhào xuống giường, thân hình Ôn Phi Khanh đè hẳn lên
người Sở Ngọc Hiên, rồi quấn lấy chẳng buông ra như một con rắn cái đến mùa động
tình.
Sở Ngọc Hiên tuy nói chưa từng gần gũi nữ thân, thế nhưng lúc này bị thân hình
ấm áp mềm mại đầy nhu hương ngây ngất của Ôn Phi Khanh đè lên thì hầu như mất
hết sức kháng cự, mà có muốn cũng không cưỡng lại được cơn khát đang sôi lên trong
người Ôn Phi Khanh.
Ngọn đèn trên bàn chừng như hết dầu, ánh sáng càng lúc càng yếu ớt không còn
chiếu sáng được gian phòng, rồi cuối cùng tắt ngầm.
Cả ngôi miếu chìm trong màn đêm hoang vu tịch mịch, lẫn trong tiếng côn trùng
rả rích còn là tiếng người rên khe khẽ….
Chẳng biết qua bao nhiêu lâu, từ trong miếu một bóng đen lọt qua nhanh ra ngoài
rồi lẩn mất trong màn đêm.
Màn đêm yên tĩnh bị tiếng vó ngữa phá tan, một cỗ xe thùng cao che

kín mít lầm
lũi xuyên qua màn đêm, trên ghế phía trước là một người áo đen nét mặt âm trầm, giữa
hai mày luôn ẩn chứa sát khí chết người. Hai bên thùng xe treo hai chiếc đèn lồng có
hình dáng cổ quái, nhưng ánh sáng tỏa ra thì cũng như ánh sáng những chiếc đèn bình
thường.
Đột nhiên, trong không trung cách ngoài trăm trượng, một vệt sáng xanh bay vọt
đến như một vệt sao băng.
Hắc y nhân tay cương hơi gò lại, mặt đổi sắc kêu lên:
- Bẩm thiếu chủ, 'tinh hiệu' của bổn môn xuất hiện…
Chỉ nghe một giọng người lành lạnh hỏi vọng ra:
- Mấy chiếc?
Hắc y nhân vội đáp:
- Hồi bẩm thiếu chủ, một chiếc.
Người trong xe nói:
- Nhanh tắt Tu La Đăng, cho xe chạy nhanh lên!
Hắc y nhân ứng thanh đáp lớn một tiếng, rồi giơ tay định tắt đèn, nhưng đúng lúc
ấy một bóng người nhanh như chớp lướt xuống đứng ngay trước xe cách tầm năm sáu
trượng, chấp tay cúi người nói:
- Tỳ nữ Tử Quỳnh khấu kiến thiếu chủ.
Gã xà ích vội ngừng tay lại gò mạnh giây cương cho ngựa ngừng chân, nhưng con
khoái mã vẫn chạy thêm mấy trượng mới ngừng lại ngay trước mặt Tử Quỳnh.
Gã xà ích ngoái đầu hô lên:
- Bẩm thiếu chủ, Tử Quỳnh cầu kiến.
Giọng người trong xe vẫn lạnh lùng nói:
- Ta nghe rồi, có chuyện gì?
Tử Quỳnh gấp giọng nói:
- Bẩm thiếu chủ, cô nương mất tích rồi.
Giọng người trong xe quát lên:
- Ngươi nói gì?
Tử Quỳnh run giọng nói lại:
- Cô nương mất tích.
Người trong xe gịong bực tức nói:

- Đang bình thường vô sự như thế làm sao mất tích?
Tử Quỳnh khi ấy liền đem chuyện Ôn Phi Khanh gặp Liễu Ngọc Lân để lấy thuốc
giải như thế nào từ đầu đến cuối kể lại cho Ôn Thiếu Khanh.
Cô ta vừa kể xong, chỉ nghe "Aàm" một tiếng. Ôn Thiếu Khanh từ trong xe xông
mạnh ra đứng ngay trước mặt Tử Quỳnh mắt trừng trừng phát nộ quát:
- Ngươi hầu hạ cô nương như thế nào hử?
Tử Quỳnh cúi thấp người nói:
- Tỳ nữ biết tội, nhưng lúc ấy cả Liễu Ngọc Lân và Hầu Ngọc Côn…
Ôn Thiếu Khanh 'hừ' một tiếng nói:
- Hầu Ngọc Côn hắn chán sống rồi sao, ngươi nhanh truyền lệnh ta, 'Tứ sứ và Bát
Vệ Kim Đao' truy lùng Hầu Ngọc Côn, thấy được cứ giết không tha.
Liễu Ngọc Lân nói:
- Thiếu chủ, còn Liễu Ngọc Lân…
Ôn Thiếu Khanh phất tay áo tỏ ra phẫn nộ nói:
- Ta sẽ tự đi tìm hắn, đi!
Tử Quỳnh ứng thanh 'dạ' một tiếng, rồi quay người phóng đi ngay.
Nhìn theo bóng Tử Quỳnh đến khuất dạng, Ôn Thiếu Khanh quay người bước lên
xe nói:
- Quay về hướng đông, đi!
Gã xà ích đáp lớn một tiếng, rồi cho ngựa sang vó kéo chiếc xe lao vào màn đêm
chạy về hướng đông.
Khi trời hừng sáng, xe ngựa dừng lại trước một cánh rừng bạch dương, Ôn Thiếu
Khanh nhảy nhanh xuống xe mắt nhìn vào cánh rừng cất tiếng nói lớn:
- Ta đã đến rồi, ngươi sao còn chưa chịu ra?
Vừa dứt lời, trong rừng một bóng người thân vận áo xanh, thần thái có chút lếch
thếch quẫn bách, chính là Liễu Ngọc Lân, một trong Tứ Khôi Ngọc đương thời.
Liễu Ngọc Lân vừa ra khỏi rừng, Ôn Thiếu Khanh chộp hỏi ngay:
- Liễu Ngọc Lân, ngươi làm gì vậy chứ?
Liễu Ngọc Lân cười gượng gạo, một lúc mới giữ bình tĩnh đáp:
- Tất cả đều là tên đáng chết Hầu Ngọc Côn…

Ôn Thiếu Khanh nói:
- Điều này ta biết, nhưng tiểu muội ta đâu, ngươi đem nó đi đâu?
Liễu Ngọc Lân ngớ người nói:
- Thiếu Khanh huynh làm sao lại hỏi chuyện này với tôi, tôi làm sao biết được?
Bấy giờ tôi đang đánh nhau với Hầu Ngọc Côn bên ngoài…
Ôn Thiếu Khanh nói:
- Ngươi nghĩ xem ngươi để cho Tử Quỳnh nhìn thấy, chuyện này nếu như lọt vào
tai song thân ta thì sao?
Liễu Ngọc Lân nghe nói mặt hiện nụ cười tà ác nói:
- Thiếu Khanh huynh được bá mẫu bảo bọc, cứ giấu đi thì còn sợ gì chứ.
- Ta không nói vậy. Aøi…Ôn Phi Khanh, nó…thực ra nó…
Liễu Ngọc Lân ánh mắt chuyển nhanh nói:
- Theo tiểu đệ nhìn thấy thì đa phần chính là tên đáng chết họ Hầu kia làm…
- Chẳng phải ngươi vừa nói lúc ấy ngươi đánh nhau với hắn bên ngoài, chẳng lẽ
hắn biết thuật phân thân?
Liễu Ngọc Lân nói:
- Ôn Thiếu Khanh thông minh tuyệt thế, làm sao nhất thời lại không hiểu ra vấn
đềm chẳng lẽ hắn không thể mang theo một hai tay trợ thủ? Theo tiểu đệ thì rõ ràng
hắn cố ý kéo tiểu đệ ra ngoài giữ chân tiểu đệ, mục đích chính là để cho đồng bọn của
hành hành động.
Ôn Thiếu Khanh trong mắt hằn lên dị quang nói:
- Nếu thế thì ta cần phải bắt sống hắn mới được…
Rồi quay nhanh người nhìn gã đánh xe nói lớn:
- Nhanh truyền lệnh ta chỉ cần bắt sống Hầu Ngọc Côn mang đến gặp ta, đi
nhanh!
Gã đánh xe nhận lệnh, liền quay người vọt đi chớp mắt chẳng còn thấy.
Liễu Ngọc Lân cười khổ nói:
- Cũng chỉ vì lúc ấy Tiểu Quỳnh nói một câu hù tiểu đệ chết khiếp, nếu không thì
Hầu Ngọc Côn khó mà chạy thoát được.

Ôn Thiếu Khanh chậm rãi nói:
- Chỉ cầu cho Ôn Phi Khanh bình an vô sự, nếu không trọng trách này ta gánh
chẳng nổi…
Liễu Ngọc Lân trong đầu chợt nghĩ đến chuyện gì, nhìn nhanh về chiếc xe ngựa
bèn hỏi:
- Thiếu Khanh huynh, đắc thủ rồi sao?
- Đắc thủ gì chứ?
Liễu Ngọc Lân hơi ngạc nhiên hỏi:
- Không phải trong xe chính là tên tiểu tử họ Lý?
Ôn Thiếu Khanh lạnh lùng nói:
- Ngươi cứ đến xem sao!
Liễu Ngọc Lân ngần ngừ giây lát rồi mới bước tới nhìn vào trong xe, nhưng xe chỉ
là trống không chứ chẳng như hắn nghĩ, bèn quay lại hỏi:
- Tên họ Lý kia…
Ôn Thiếu Khanh chẳng cần hắn hỏi hết câu liền nói:
- Khi ta quay lại khách điếm thì hắn đã biến mất.
Liễu Ngọc Lân nói:
- Nhưng hắn đã trúng một ngọn Sưu Hồn Ngân Châm của tôi, tự hắn làm sao
chạy thoát đi được!
- Ai biết!
Ôn Thiếu Khanh đáp rồi nhìn Liễu Ngọc Lân nói:
- Sau chuyện này muội muội ta nhất định rất hận ngươi.
Liễu Ngọc Lân cười khổ nói:
- Biết làm sao được, chuyện đã vỡ lỡ ra rồi, Ôn huynh cũng phải nghĩ cách nào
chứ…
Ôn Thiếu Khanh biết trong chuyện này cũng có chủ ý của hắn, nên giờ Liễu Ngọc
Lân có chuyện gì thì hắn liên lụy không ít. Trầm mặc suy nghĩ một lúc nói:
- Ta có một ý…
Liễu Ngọc Lân vội hỏi ngay:
- Ôn huynh có ý gì hay chăng?
Ôn Thiếu Khanh nói:
- Ngươi nên lánh mặt xa nơi này một thời gian!
Liễu Ngọc Lân chau mày nói:

- Lánh mặt, nhưng mà đi đâu…
Ôn Thiếu Khanh cười nói:
- Đi Giang Nam.
- Giang Nam ư?
- Đúng, ngươi đi Kim Hoa một chuyến.
Liễu Ngọc Lân ngớ người, suy nghĩ rồi nói:
- Kim Hoa thành, há chẳng phải là Tổng đàn của Lãnh Nguyệt Môn ở đó?
Ôn Thiếu Khanh cười gật đầu nói:
- Đúng thế, chính ta muốn ngươi đến tổng đàn Lãnh Nguyệt Môn một chuyến.
Liễu Ngọc Lân ngạc nhiên hỏi:
- Làm gì?
Ôn Thiếu Khanh nhìn Liễu Ngọc Lân cười nói:
- Ta đã giúp ngươi làm mối. Lần này ngươi phải giúp lại ta chứ? Xem như một
công đôi việc, đều tiện cả thôi!
Liễu Ngọc Lân nói:
- Ôn huynh muốn tôi đến Lãnh Nguyệt Môn tác thành làm mai cho huynh với
Lệnh Hồ cô nương?
- Đúng vậy, ngươi không từ chối đấy chứ?
Liễu Ngọc Lân chính cũng đang rời khỏi đây lánh mặt chuyện vừa xảy ra với Ôn
Phi Khanh, nghe vậy thì gật đầu nói ngay:
- Khi nào tiểu đệ lại không đồng ý, chỉ mong Ôn huynh sau khi gặp lại lệnh muội
nói khéo khéo một chút.
Ôn Thiếu Khanh gật đầu nói:
- Đương nhiên, đó còn là trách nhiệm của ta, ngươi cứ yên tâm.
Liễu Ngọc Lân vui mừng nói:
- Vậy thì tiểu đệ xin đi ngay!
- Đa tạ ngươi trước.
*
* *
Một cỗ xe ngựa rong ruổi nhanh về hướng một thôn nhỏ ven chân núi, xe ngựa
dừng lại ngoài thôi cách chừng mươi trượng, trên xe ngựa một người giơ ống tiêu lên
thổi dài một hơi.

Khi tiếng tiêu vừa trỗi lên, trong thôn còn chưa thấy một động tĩnh nào, thế nhưng
khi tiếng tiêu vừa dứt thì ngay trước xe ngựa đã thấy một bóng người xuất hiện như một
bóng quỷ, chính là Lệ Phách một trong "Hàn Tinh Tứ Sứ"
Lệ Phách vừa đến nơi liền cúi người hướng vào xe cung kính thi lễ nói:
- Thuộc hạ bái kiến thiếu chủ.
Ôn Thiếu Khanh từ trong xe nói vọng ra:
- Ba ngươi thật vất vả, người đâu?
Lệ Phách đáp:
- Hồi bẩm thiếu chủ, đúng là hắn ở trong thôn này, thế nhưng bọn thuộc hạ cả ba
ra sức truy tìm cả canh giờ vẫn chưa tìm ra tung tích hắn….
Ôn Thiếu Khanh cắt ngang nói:
- ay là hắn phát hiện ra ba ngươi?
Lệ Phách nói:
- Điều này thuộc hạ không biết nghĩ có thể…
Ôn Thiếu Khanh nói:
- Còn hai người nữa đâu?
Lệ Phách cung kính đáp:
- Hồi bẩm thiếu chủ, thuộc hạ phụ trách lùng sục trong thôn, còn bọn họ hai
người một người canh giữ hướng đông bắc thôn, một người canh giữ hướng tây nam
thôn.
Ôn Thiếu Khanh gật đầu nói tiếp:
- Vậy thì hắn không thể chạy thoát, hai ngươi theo ta đi tìm.
Nói rồi Ôn Thiếu Khanh liền vọt ra khỏi xe, dẫn theo Lệ Phách và gã đánh xe
chạy nhanh vào hướng thôn, vừa chạy được mấy bước Ôn Thiếu Khanh hỏi:
- Làm sao biết hắn vào trong thôn?
Lệ Phách đáp:
- Bẩm thiếu chủ, bọn thuộc hạ ba người theo chân hắn đến khi vào thôn.
- Nói vậy ba ngươi tận mắt nhìn thấy hắn chạy vào thôn này?
- Bẩm thiếu chủ, đúng vậy. Có điều khi bọn thuộc hạ ba người sau khi vào thôn
thì chẳng còn nhìn thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

Ôn Thiếu Khanh hỏi:
- Ba ngươi vào thôn sau hắn lâu không?
- Bẩm thiếu chủ, có thể nói chỉ là chân trước chân sau, huống gì sau khi vào thôn
bọn thuộc hạ ba người liền nhảy lên nóc nhà quan sát chung quanh, nhưng không hề
nhìn thấy một bóng người nào….
Ôn Thiếu Khanh gật đầu nói:
- Thế thì khả năng hắn vẫn còn trong thôn, theo ta nghĩ thì hắn đã phát giác ra ba
ngươi bám theo, nếu không thì làm sao hắn lẫn trốn được.
Bỗng nghe gã đánh xe lên tiếng nói:
- Trong thôn này xem ra thật yên tĩnh, cứ như không hề có người ngoài vào đây.
Ôn Thiếu Khanh nói:
- Có thể trong thôn này có người thân của hắn, còn không thì nhất định hắn đã
chạy vào một nhà dân nào đó rồi ra tay khống chế người trong nhà.
Ôn Thiếu Khanh vừa nói hai ánh mắt tinh anh vừa đưa nhìn quanh quan sát, dân
trong thôn đi đi lại lại bình thường, nhưng những ánh mắt nhìn bọn họ ba người lạ mặt
có chút tò mò không hiểu ba người này đến đây làm gì?
Ôn Thiếu Khanh nhìn quanh một vòng rồi hỏi:
- Ngươi từng lục soát qua nhà dân chưa?
Lệ Phách đáp:
- Bẩm thiếu chủ, chưa có lệnh thiếu chủ, thuộc hạ khi nào dám vọng động làm
càn, chỉ hỏi thăm dò qua vài hộ dân…
Ôn Thiếu Khanh lại hỏi:
- Có biết trong thôn này có bao nhiêu hộ dân không?
Lệ Phách đưa mắt nhìn quanh một vòng nói:
- Bẩm thiếu chủ, khoảng chừng một trăm hộ.
Ôn Thiếu Khanh ánh mắt lộ hàn quang trầm giọng nói:
- Các ngươi bốn người lục soát nhà dân cho ta!
Lệ Phách và gã đánh xe ứng thanh đáp lớn một tiếng, rồi lập tức đến gần nhà
dân bên trái đường lùng sục.
Ôn Thiếu Khanh đứng nguyên vị bất động, nhưng ánh mắt như sao liếc nhìn

quanh không hề bỏ sót một động tĩnh nào.
Bấy giờ nhìn thấy Lệ Phách và gã đánh xe cứ hết nhà này đến nhà khác vào rồi
lại ra, phút chốc đã hơn mười mấy nhà, khiến cho thôn dân la hoảng lên, cả thôn
không còn yên tĩnh như trước.
Lệ Phách và gã đánh xe vẫn y lệnh hành sự, vừa lùng sục vừa dò hỏi thôn dân, đi
từ nhà này đến nhà khác không hề bỏ qua một ngóc ngách nào.
Ôn Thiếu Khanh vẫn đứng nguyên vị ban đầu, trong lòng đoan chắc Hầu Ngọc
Côn đã vào thôn thì chưa thể nào rời khỏi thôn này được. Nhân vì hắn tin rằng với ba
tay thuộc hạ cao cường như Lệ Phách, chẳng dễ gì để Hầu Ngọc Côn qua mắt.
Chính đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe tiếng Lệ Phách hét lên một tiếng, thân
hình loạng choạng từ trong một nhà dân phía đầu xa bay ra, Ôn Thiếu Khanh giật mình
biến sắc, thân hình nhanh như chớp vọt lao tới.
Chỉ mấy cái nhún nhẩy đã đến trước ngôi nhà kia, gã đánh xe nghe tiếng cũng đã
vọt tới nơi.
Lệ Phách mặt trắng bệt, nhưng hai mắt ngầu đỏ tức giận, gầm lên một tiếng định
nhào người xông vào.
Ôn Thiếu Khanh giơ tay giữ hắn lại nói:
- Đứng lại.
Hai mắt như hàn tinh nhìn vào ngôi nhà cửa mở toang, lớn tiếng nói:
- Hầu Ngọc Côn, bổn thiếu chủ ở đây, ngươi có thể bước ra nói chuyện!
Trong nhà một bóng người xuất hiện ngay cửa, thân hình đen gầy, khuôn mặt
trắng xanh, mắt nhỏ mi dài, thâm trầm lạnh lùng, đúng là một trong Tứ Khôi Ngọc. Thế
nhưng không phải là Hầu Ngọc Côn, mà chính là Sở Ngọc Hiên.
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 12
Thiên nhai tầm thù

Sở Ngọc Hiên nhìn Ôn Thiếu Khanh lành lạnh hỏi:
- Ngươi là Ôn Thiếu Khanh, thiếu chủ Hàn Tinh môn?
Lệ Phách thét lớn:
- To gan!
Thét rồi hắn lại định xông vào, chừng như vừa rồi ăn đòn của đối phương khiến
hắn trong lòng vô cùng tức giận nhưng tay bị Ôn Thiếu Khanh giữ lại.
Ôn Thiếu Khanh
nhìn thiếu niên lạ mặt thoáng chút ngạc nhiên hỏi:
- Ngươi là….
Hiển nhiên hắn không nhận ra người này, người mà duy nhất trong Tứ Khôi Ngọc
ít xuất hiện tung tích trong giang hồ.
Sở Ngọc Hiên nói:
- Ngươi tìm Hầu Ngọc Côn, đúng không?
Ôn Thiếu Khanh nói:
- Không sai.
- Thế thì chớ ở đây quấy nhiễu ta, nhanh dẫn người của ngươi đi nơi khác.
Ôn Thiếu Khanh đầu mày chau lại nói:
- Khẩu khí chẳng nhỏ chút nào, đã biết bổn thiếu chủ ở đây mà dám nói thế đủ
biết ngươi chẳng phải là hạng vô danh tiểu tốt.
Sở Ngọc Hiên lạnh lùng nói:
- Ngươi là thiếu chủ Hàn Tinh môn thì mặc ngươi, ta chẳng cần biết ngươi là ai,
ngươi muốn tìm lại là Hầu Ngọc Côn, bất tất phải hỏi ta là ai!
Ôn Thiếu Khanh cười nhạt nói:
- Nếu như ta muốn hỏi ngươi thì sao?
Sở Ngọc Hiên giọng trầm lãnh đáp:
- Thế thì lại là vấn đề khác.
Ôn Thiếu Khanh gật đầu cười nói:
- Được, vậy thì giờ ta thay đổi chủ ý, trước tiên tìm ngươi rồi tìm Hầu Ngọc Côn
sau.
Sở Ngọc Hiên chậm rãi nói:

- Ta họ Sở, tên là Ngọc Hiên.
Ôn Thiếu Khanh nghe thì ngớ người, rồi bỗng ngửa cổ cười dài nói:
- Ta cứ ngỡ là ai, thì ra cũng là một trong Tứ Khôi Ngọc, tìm "Ngọc" kia lại gặp
"ngọc" này, xem ra cũng thật khéo…
Rồi đưa nụ cười trên môi, sắc mặt trầm lại nói:
- Ngươi nói Sở Ngọc Hiên ngươi rất ít khi tái ngộ giang hồ, chẳng ngờ lại gặp
được ở đây, vậy ngươi đến đây làm gì?
Sở Ngọc Hiên lạnh lùng đáp:
- Khắp thiên hạ này ta muốn ngao du nơi nào mặc ta, ngươi hỏi làm gì chứ?
Ôn Thiếu Khanh lạnh giọng nói:
- Bắc Hàn Tinh, Nam Lãnh Nguyệt, thử xem ngươi đang ở đâu?
Sở Ngọc Hiên cười ha hả nói:
- Thật hay thay cho Bắc Hàn Tinh, Nam Lãnh Nguyệt, thì ra Hàn Tinh môn các
ngươi và Lãnh Nguyệt Môn phân đôi xưng vương thiên hạ, điều này ai thừa nhận chứ?
Theo ta thấy thì cả thiên hạ này là của Sở Ngọc Hiên ta!
Ôn Thiếu Khanh nghe một câu cuồng ngạo cực kỳ này cũng cất tiếng cười nhạt
nói:
- Thật cuồng ngạo lớn gan, để ta xem "Ngọc" này so với ba viên ngọc kia cứng
chừng nào!
Nói rồi vung chưởng đánh tới ngay.
Sở Ngọc Hiên không hề né tránh, giơ chưởng lên trực tiếp nghênh chiêu. Chỉ
nghe "Bình" một tiếng, Ôn Thiếu Khanh áo bay phần phật, Sở Ngọc Hiên thân hình
chao đảo thoái vào trong cửa. Một chưởng này cũng thấy Sở Ngọc Hiên nội công còn
kém hơn vị thiếu chủ Hàn Tinh môn một bực, chừng ấy đủ thấy Liễu Ngọc Lân và Hầu
Ngọc Côn sợ hắn chẳng phải chỉ là vì hắn dựa vào gia thế mà thôi.
Ôn Thiếu Khanh một chiêu đắc thắng, cười lớn nói:
- Thì ra ngươi cũng chỉ có thế, hôm nay ta nhất định xem ngươi đáo để đến đâu!
Nói rồi nhảy người bước tới tấn công.

Đột nhiên Sở Ngọc Hiên ánh mắt ngưng nhìn ra xa, rồi nét mặt biến sắc, thân
hình lách nhẹ ra ngoài tung vượt lên không trung, đoạn chuyển hướng phi thân ra
hướng ngoài thôn.
Ôn Thiếu Khanh cười nhạt nói:
- Thế nào, nhân vật thành danh đương thế như Sở Ngọc Hiên lại trốn chạy như lũ
chuột vậy sao!
Miệng nói chân đề khí định tung người phóng theo.
Vừa lúc ấy nghe Lệ Phách la lớn:
- Cô nương…
Ôn Thiếu Khanh ngớ người thâu thế, quay lại nhìn theo ánh mắt Lệ Phách. Bấy
giờ mới nhận ra một bóng người đi vào trong thôn, một thiếu nữ xinh đẹp mỹ lệ chính
là nhị cô nương Ôn Phi Khanh.
Ôn Thiếu Khanh vừa mừng vừa kinh ngạc, chỉ tung người một cái đã đến trước
mặt Ôn Phi Khanh gấp giọng hỏi:
- Muội muội, đi đâu vậy? Khiến người ta lo muốn chết.
Ôn Phi Khanh hai mắt hơi ửng đỏ, mặt trắng nhợt nhạt không một biểu hiện, tợ
hồ như cô ta không hề nghe thấy lời Ôn Thiếu Khanh, lạnh giọng hỏi lại:
- Liễu Ngọc Lân đâu? Đại ca có biết hắn đâu không?
Ôn Thiếu Khanh giật thót cả người nói:
- Muội muội…
Ôn Phi Khanh lạnh giọng hỏi lại:
- Tôi hỏi Liễu Ngọc Lân đâu?
Ôn Thiếu Khanh lo lắng nói:
- Muội muội nghe ta nói một câu chứ?
Ôn Phi Khanh hai ánh mắt đột nhiên trừng trừng đầy sát cơ nhìn vào ca ca mình,
nhưng rồi lập tức thâu liễm hạ giọng nói:
- Có gì ca ca cứ nói.
Ôn Thiếu Khanh nói:
- Nghe Tiểu Quỳnh nói muội bị mất tích, lại nghe Liễu Ngọc Lân nói chính là
Hầu Ngọc Côn bắt muội đi, Hầu Ngọc Côn hiện đang trốn trong thôn

này, ca ca đang
tìm hắn…
Ôn Phi Khanh buông tiếng thở dài nói:
- Ca ca không cần tìm Hầu Ngọc Côn, chuyện này với hắn chẳng liên can gì.
- A, chuyện này chẳng liên quan gì đến Hầu Ngọc Côn ư? Ai nói? Chính Tiểu
Quỳnh nói với ta…
Rồi hắn liền đem lời Tiểu Quỳnh kể lại một hơi, đương nhiên hắn phải bảo vệ
cho Liễu Ngọc Lân, cho nên trong khi kể có thêm bớt ít nhiều để có lợi cho Liễu Ngọc
Lân.
Nghe xong, trong ánh mắt Ôn Phi Khanh lộ hoài nghi hỏi lại:
- Thật sao?
Ôn Thiếu Khanh nói:
- Ta khi nào dối muội, muội không tin ta, chẳng lẽ cũng không tin nổi nữ hầu của
mình!
Ôn Phi Khanh im lặng một lúc lại hỏi:
- Ca ca nói Hầu Ngọc Côn hiện tại đang ở trong thôn này?
Ôn Thiếu Khanh gật đầu đáp:
- Đúng thế, nếu không thì ta ở đây làm gì!
Ôn Phi Khanh giữa hai đầu mày ẩn hiện sát cơ, rít lên:
- Thế thì trước hết tìm Hầu Ngọc Côn rồi tìm Liễu Ngọc Lân còn chưa muộn, ca
ca dẫn bọn Lệ Phách hai người nhanh tìm Hầu Ngọc Côn ra đây gặp tôi.
Ôn Thiếu Khanh thầm hiểu tính nết muội muội của mình, chỉ lắc đầu thở dài rồi
nói với Lệ Phách và gã đánh xe:
- Hai ngươi tiếp tục tìm kiếm từng nhà cho ta!
Lệ Phách và gã đánh xe cúi đầu nhận mệnh rồi lập tức hành động ngay.
Ôn Thiếu Khanh ngưng mắt nhìn Ôn Phi Khanh quan tâm hỏi:
- Muội muôi không sao chứ?
Bên khóe mắt Ôn Phi Khanh hằn một vết nhăn mờ nhạt trông già hẳn đi nhếch
mép nhưng chừng như chẳng phải cười, lành lạnh đáp:
- Tôi chẳng sao, người vừa rồi là ai?

Ôn Thiếu Khanh đáp:
- Sở Ngọc Hiên.
Ôn Phi Khanh không hề có chút kinh ngạc, mặt trắng nhợt nhạt vẫn không một
biểu hiện thờ ơ hỏi:
- Hắn đến đây làm gì?
- À, ai biết được, nhưng thần thái lén lén lút lút, xem ra chẳng phải làm việc
chân chính!
- Vì sao hắn bỏ chạy?
Ôn Thiếu Khanh cứ ngỡ do một chưởng của mình, cười ngạo nghễ nói:
- Hắn không chạy, chẳng lẽ ở đây chờ chết sao?
Ôn Phi Khanh lại hỏi:
- Ca ca vì sao lại phát sinh xung đột với hắn?
- Ta tìm Hầu Ngọc Côn, không ngờ chạm mặt hắn, hắn ăn nói chẳng khách khí…
Ôn Phi Khanh lạnh lùng nhìn ca ca của mình nói:
- Chỉ là một chút chuyện nhỏ này sao?
- Chừng ấy chưa đủ ư!
Ôn Phi Khanh thẳng thắn nói:
- Có lẽ là ca ca không khách khí với hắn trước, cho nên hắn mới không khách khí
với ca ca.
Ôn Thiếu Khanh nhún vai nói:
- Ta vì sao phải khách khí với hắn chứ?
- Vậy thì vì sao phải nhất thiết hắn khách khí với ca ca?
Ôn Thiếu Khanh ‘hừ’ một tiếng nói:
- Ta thân phận thế nào, ta là ai, hắn là ai?
Ôn Phi Khanh mắt sắc lạnh nhìn Oân Thiếu Khanh nói:
- Ca ca nên biết, bắt đầu từ lúc này ca ca cần phải thay đổi bản tính tự cao tự đại
kia. Cùng là người, ai chẳng như ai mà phân biệt quý, tiện!
Ôn Thiếu Khanh nghe một câu này từ miệng muội muội của mình chẳng khỏi
kinh ngạc, tròn mắt nhìn cô ta nói:
- Ngươi nói gì?
Ôn Phi Khanh vẫn giọng lạnh nhạt nói:
- Ca ca không nghe rõ sao, chờ tôi nói lại lần nữa chăng!
Ôn Thiếu Khanh sau lúc kinh ngạc đanh giọng nói:

- Ngươi làm sao nói được câu này, tính tình ngươi có hơn gì ta…
Ôn Phi Khanh nói:
- Đó là trước đây. Trước đây là trước đây, hiện tại là hiện tại.
Ôn Thiếu Khanh kêu lên hỏi:
- Chuyện gì vậy chứ, ai giáo huấn đả thông cho ngươi…
- Chẳng ai giáo huấn tôi cả, tôi tự nghĩ thông.
Ôn Thiếu Khanh kinh ngạc thật sự nói:
- Ngươi tự mình nghĩ thông nhân tình thế thái ư? Muội muội…
Ôn Phi Khanh nói:
- Tôi chỉ nói thành thực như vậy, có thay đổi suy nghĩ hay không tuỳ ca ca, chẳng
ai ép buộc được ca ca.
Nói rồi cô ta thay đổi khẩu khí hỏi:
- Tiểu Quỳnh đâu?
Ôn Thiếu Khanh đáp:
- Có lẽ theo chân cùng “Bát Vệ”, muội tìm nó?
- Không.
Ôn Phi Khanh lắc đầu nói:
- Ca ca gặp nó thì báo cho nó một tiếng, bảo là tôi lệnh nó trở về trước, tôi còn có
chuyện ra ngoài chưa trở về.
Khi nói trong ánh mắt ánh lên một nét dị thường, nhưng Ôn Thiếu Khanh không
chú ý nhận ra điều này, vừa định nói thì đã thấy Lệ Phách và gã đánh xe quay trở lại
cúi người nói:
- Bẩm thiếu chủ, toàn bộ nhà dân trong thôn này đều đã lục soát hết rồi!
Ôn Thiếu Khanh chau mày hỏi:
- Không thấy hắn sao?
Lệ Phách đáp:
- Thuộc hạ thật nghĩ chẳng ra…
Ôn Phi Khanh hỏi:
- Ai nói với ngươi là Hầu Ngọc Côn ở trong thôn này?
Lệ Phách đáp:
- Bẩm cô nương, thuộc hạ theo chân Hầu Ngọc Côn đến đây.
Ôn Phi Khanh hỏi lại:
- Ngươi tin chắc nhìn rõ người kia là Hầu Ngọc Côn, không sai đấy chứ?
Lệ Phách nghe hỏi thoáng chút do dự nói:

- Điều này…bẩm cô nương, thuộc hạ vốn nghe tin Hầu Ngọc Côn ở nơi này, khi
thuộc hạ chạy đến bên ngoài thì nhìn thấy một bóng đen chạy vào trong thôn, thuộc hạ
căn cứ vào khinh công thân thủ người này mà phán đoán…
Ôn Phi Khanh cắt ngang lời hắn nói:
- Ngươi nên biết, Tứ Khôi Ngọc thành danh trong giang hồ, so với chúng ta chẳng
hơn kém bao nhiêu, ta nghĩ ngươi đã nhầm Sở Ngọc Hiên là Hầu Ngọc Côn!
Ôn Thiếu Khanh nghe liền nhìn Lệ Phách hỏi:
- Phải vậy chăng?
Lệ Phách cúi thấp đầu nói:
- Bẩm thiếu chủ, thuộc hạ không dám nói.
Ôn Thiếu Khanh lạnh lùng nói:
- Hành sự hay thật, đi! Cùng hai người tiếp tục truy tìm Hầu Ngọc Côn cho ta, tìm
không được Hầu Ngọc Côn thì chớ về gặp mặt ta!
Lệ Phách cúi người vái dài rồi quay người phóng đi ngay.
Ôn Thiếu Khanh bực tức nói:
- Đồ vô dụng, hại ta phí công…
Ôn Phi Khanh nói:
- Trong Tứ Khôi Ngọc, có thể nói Hầu Ngọc Côn là người giảo hoạt hơn cả, nếu
như hắn cố tình lẫn tránh thì muốn tìm được hắn chẳng dễ chút nào. Ca ca mang người
đi tìm hắn cũng được, nếu tìm được thì muốn xử trí thế nào cũng mặc, nhưng còn tôi
nhất định phải tìm bằng được Liễu Ngọc Lân, ca ca nói đi hắn hiện tại ở đâu?
Ôn Thiếu Khanh lúng túng nói:
- Muội muội, bất tất, chỉ cần giết một tên Hầu Ngọc Côn chẳng được rồi sao?
Ôn Phi Khanh ‘hừ’ một tiếng gắt gỏng nói:
- Tôi biết hắn là bằng hữu thân tình với ca ca, nhưng ca ca cũng nên nhớ tôi là
em ruột máu mủ của ca ca!
Ôn Thiếu Khanh gượng nói:
- Nghe muội nói thật nghiêm trọng, lẽ nào ta không bảo vệ muội lại đi bảo vệ

người khác? Nhưng suy cho cùng Liễu Ngọc Lân có thâm tình với muội, vả lại hắn chưa
hề làm điều gì hại muội…
Ôn Phi Khanh nhếch mép cười nhạt nói:
- Thâm tình ư? Hắn xứng ư? Tôi thà nhìn một con chó còn hơn nhìn hắn, ca ca
làm sao biết hắn chưa hại tôi?
Một câu này khiến Ôn Thiếu Khanh hơi run trong lòng, vội nói:
- Chính hắn nói như vậy, mà Tiểu Quỳnh cũng nói thế.
Trên khuôn mặt trắng xanh của Ôn Phi Khanh hằn lên một sắc đen khác thường,
lạnh giọng hỏi lại:
- Tiểu Quỳnh cũng nói thế sao?
- Đúng.
Ôn Thiếu Khanh vội gật đầu nói:
- Nữ hầu tâm phúc của muội đương nhiên chẳng khi nào đi bên vực cho người
khác.
Trên khuôn mặt Ôn Phi Khanh nét dị dạng càng nhiều, cô ta trầm mặc một hồi,
bỗng nhiên nhướn cao mày nói:
- Bất luận thế nào, tôi nhất định tìm bằng được Liễu Ngọc Lân, nói cho tôi biết
hắn hiện giờ ở đâu?
Ôn Thiếu Khanh nói:
- Muội muội. Muội làm sao thế?
Ôn Phi Khanh lạnh lùng nói:
- Nói tôi biết hắn ở đâu?
Ôn Thiếu Khanh lắc đầu nói:
- Ta không biết…
Ôn Phi Khanh mặt lạnh lại gằn giọng bức hỏi:
- Ca ca không chịu nói phải không?
Ôn Thiếu Khanh một mực lắc đầu nói:
- Muội muội, ta thật tình không biết.
Ôn Phi Khanh cười nhạt một tiếng:
- Hắc! Huynh không biết à? Chính hắn nói cho huynh biết không hại tôi, đồng
thời hắn còn nói là Hầu Ngọc Côn bắt tôi đi, rõ ràng là huynh đã gặp hắn giờ lại nói
không biết nghĩa là sao?

Ôn Thiếu Khanh ngớ người lắp bắp nói:
- Điều này… ta xác thực có gặp hắn, nhưng nói chuyện mấy câu rồi đi, hắn
không hề nói ta biết đi đâu, ta cũng không hề hỏi…
Ôn Phi Khanh lại cất tiếng cười nhạt nói:
- Một vị huynh trưởng hay ho gớm! Đã biết Liễu Ngọc Lân dùng thủ đoạn bỉ ổi hại
muội muội của mình, vậy mà huynh vẫn để hắn đi một cách dễ dàng, huynh có tâm
địa gì chứ?
Ôn Thiếu Khanh khựng người cứng họng chẳng nói gì được.
Ôn Phi Khanh trên mặt càng lúc càng lạnh như băng, rồi lạnh lùng buông rõ từng
tiếng:
- Một vị huynh trưởng như huynh bất nhân, thì chớ trách làm muội muội như tôi
bất kính, nêu như hôm nay huynh không chịu nói ra hắn ở đâu hoặc chí ít nói ra hắn đi
hướng nào, thì đừng trách tôi trở mặt đứt tình huynh muội.
Một câu này quả trọng lượng vô cùng, bức Ôn Thiếu Khanh vắt óc suy nghĩ cân
nhắc, cuối cùng đành nói:
- Muội muội, ngươi đúng là…Aø, thôi được, ta nói cho muội biết hắn đã đi Giang
Nam.
- Thật sao?
Ôn Thiếu Khanh cười khổ nói:
- Nếu ta mà lừa muội, thì muội cứ việc hỏi tội ta, được rồi chứ?
Ôn Phi Khanh mặt vẫn không chút hoà hoãn, ‘hừ’ một tiếng lạnh lùng nói:
- Huynh không lừa tôi thì được, tốt nhất huynh không nên bảo vệ cho hắn tiếp,
sau này đến khi cha mẹ hỏi đến huynh mới biết!
Ôn Thiếu Khanh nghe câu này thì cả kinh, Ôn Phi Khanh nói tiếp:
- Giang Nam chẳng nhỏ chút nào, hắn đến Giang Nam nhưng là nơi nào chứ?
Ôn Thiếu Khanh thoáng chút do dự nói:
- Kim Hoa.
Nghe hai tiếng Kim Hoa trên mặt Ôn Phi Khanh hiện nét khác thường, chăm

chăm nhìn Ôn Thiếu Khanh hỏi:
- Kim Hoa là tổng đàn của Lãnh Nguyệt Môn, hắn đến đó làm gì?
Ôn Thiếu Khanh lắc đầu nói:
- Điều này ai biết được, hắn không nói mà ta cũng không hỏi.
- Huynh thật không biết chứ?
- Ta xin thề với trời đất, ta đã nói cho muội muội biết hắn đến Kim Hoa, vậy còn
gì phải lừa dối muội…
Hắn nói chưa hết câu, Ôn Phi Khanh gật đầu nói ngay:
- Được, tôi đi Giang Nam ngay, hy vọng tìm được hắn mới tốt!
Ôn Thiếu Khanh chau mày nói:
- Muội muội chớ nên nói thế, hắn nếu như thực sự không đến Kim Hoa thì muội
cứ hỏi tội ta, thế nhưng nhỡ không muội tìm được hắn…
Ôn Phi Khanh tiếp lời lạnh lùng nói ngay:
- Chỉ cần hắn đích thực đi Giang Nam, và huynh cũng đừng ngầm báo tin cho
hắn, tôi nhất định sẽ tìm được hắn.
Ôn Thiếu Khanh ngớ người, rồi cười khổ nói:
- Muội sao cứ nói thế, ta làm sao lại ngầm báo tin cho hắn, ta thành người gì…
Ôn Phi Khanh 'hừ' một tiếng nói:
- Thực ra huynh có báo tin cho hắn cũng chẳng ao, chỉ cần hắn không chết, tôi
không chết, thì tất có một ngày tìm được hắn, chỉ là sớm muộn mà thôi!
Ôn Thiếu Khanh chau mày khó chịu, định mở miệng nói. Nhưng Ôn Phi Khanh đã
lập tức nghiêm nét mặt nói tiếp:
- Huynh không cần nói gì thêm, tôi cũng chẳng muốn nói gì nữa. Trước khi đi chỉ
khuyên huynh một câu, hạng bằng hữu như Liễu Ngọc Lân thì chớ nên giao du, có thể
cắt đứt thì càng sớm càng tốt. Nếu huynh không nghe lời tôi, thì bị thiệt chỉ là chuyện
nhỏ, nói không chừng có ngày bị hủy trong tay hắn!
Nói rồi mặc cho Ôn Thiếu Khanh đứng ngớ ra như trời trông, cô ta quay người bỏ
đi nhanh ra khỏi thôn.
Ôn Thiếu Khanh sau phút lặng người. Mới sãi bước chạy theo gọi

lớn:
- Muội muội, muội không nói cho cha mẹ hay một tiếng…
Ôn Phi Khanh quay người lại hỏi vặn:
- Huynh chẳng thể báo thay tôi sao?
- Nhưng…lúc nào muội muội trở lại, chung quy…
Ôn Phi Khanh nét mặt lạnh lùng nói:
- Điều này khó nói, còn xem tôi có thuận lợi tìm được Liễu Ngọc Lân hay không.
Giả sử ngày đầu đến Kim Hoa mà gặp ngay Liễu Ngọc Lân, thì hôm sau đã có thể quay
về, nếu không thì phải chậm vài ba hôm, huynh cứ giúp tôi báo cho cha mẹ một tiếng,
tránh cha mẹ trông ngóng…
Nói đến đó, trên mặt hiện chút ủ dột u buồn, rồi cúi thấp đầu lầm lũi bước đi.
Ôn Thiếu Khanh vẫn không lưu ý, con người hắn trước giờ chừng như không để ý
đến những biểu hiện khác thường này, mà cơ hồ cũng chưa từng biết quan tâm cho
người khác, thậm chí là người thân của hắn cũng chẳng ngoại lệ.
Thấy Ôn Phi Khanh bỏ đi, hắn nói với theo:
- Muội muội, có cần ta đưa một đoạn?
Ôn Phi Khanh đầu không ngoái lại đáp:
- Không cần, tôi tự mình có thể cỡi ngựa hoặc thuê xe ngựa đi, bất tất phiền đến
ca ca…
Nhưng nói đến đó, đột nhiên dừng chân quay người lại nhìn Ôn Thiếu Khanh như
nhớ ra chuyện gì nói:
- Suýt nữa tôi quên một chuyện, Giang Nam phong cảnh tuyệt đẹp, mấy khi có
dịp đến Giang Nam, huynh giúp tôi báo cho cha mẹ một tiếng, đến Giang Nam tôi có
thể đi Phú Xuân ngao du sơn thủy tận hứng mới về.
Nói rồi, quay người bước đi.
Ôn Thiếu Khanh nhìn theo bóng dáng thon nhỏ của muội muội mình, thở dài một
hơi.
Một trong “Hàn Tinh Tứ Sứ” phía sau lưng bước lên một bước nói:
- Thuộc hạ thỉnh chỉ thị…

Ôn Thiếu Khanh nói:
- Trước hết lên xe rồi nói.
Rồi hắn cất bước đi nhanh ra hướng ngoài thôn, nhưng vừa quay mấy nhà dân,
liều nhìn thấy muội muội của mình đứng bên cạnh chiếc xe ngựa ngoài thôn mà chưa
đi, xem ra cô ta chừng như chưa có ý đồ ngay, không biết đang làm gì ở đó?
Ôn Thiếu Khanh bước nhanh chân hơn, đến gần Ôn Phi Khanh hỏi:
- Muội muội sao còn chưa đi? Hay là đã thay đổi chủ ý…
Ôn Phi Khanh lạnh giọng nói:
- Tôi đã quyết định điều gì có khi nào thay đổi chứ? Tôi chỉ là quên hỏi huynh
một chuyện.
Rồi chỉ tay vào chiếc xe ngựa hỏi:
- Đây chẳng phải là xe ngựa của tôi sao?
Ôn Thiếu Khanh nghe hỏi câu này như chợt ra điều gì mặt hơi lúng túng.
Ôn Phi Khanh nói tiếp:
- Chiếc xe này vốn để trong khách điếm tôi nghỉ trọ, giờ làm sao lại đến nơi này
hử?
Ôn Thiếu Khanh đã giật mình, trong đầu suy nghĩ nhanh nói:
- Chuyện là thế này, khi ta trở lại thì nghe Lệ Phách nói muội đã đi, ta lập tức
đến khách điếm tìm muội, nhưng kết quả ta chậm mất một bước vì muội không còn ở
đó. Khi ta định quay lưng đi thì chủ điếm nói cho hay muội muội để xe ngựa lại phía
sau viện, cho nên…
Ôn Phi Khanh liếc nhìn Ôn Thiếu Khanh một cái nói:
- Là như vậy sao?
Ôn Thiếu Khanh nói:
- Đúng, có chuyện gì chăng?
Ôn Phi Khanh nói:
- Huynh không phải là sau khi tôi đi gặp huynh và Liễu Ngọc Lân, mới dẫn người
đến khách điếm nhỉ!
Ôn Thiếu Khanh vội vàng xua tay nói:
- Không không không, ta…

Ôn Phi Khanh cười nhạt một tiếng nghe đến sợ nói:
- Đúng cũng được, không đúng cũng được, vị bằng hữu của tôi tạm thời giao cho
huynh. Trước khi anh ta còn chưa quen biết tôi thì mặc huynh làm gì cũng được, nhưng
sau khi đã là bằng hữu quen biết của tôi thì tôi chẳng hy vọng anh ta bị tổn hại đến một
cọng tóc. Huynh tốt nhất nên chiếu cố đến anh ta, chờ sau khi tôi đi Giang Nam về rồi
thì giao lại cho tôi.
Nói rồi quay người bước đi.
- Hãy khoan, muội muội!
Lần này thì Ôn Thiếu Khanh giơ tay ra cản đường Ôn Phi Khanh nói:
- Muội nói gì, ta không hiểu.
Ôn Phi Khanh nói:
- Huynh hiểu cũng tốt, không hiểu cũng tốt, chỉ cần ghi nhớ lời tôi là được.
- Không được!
Ôn Thiếu Khanh lắc đầu nguầy nguậy nói:
- Muội chờ một chút rồi đi, hôm nay nhất định phải nói ra cho hết lẽ…
Ôn Phi Khanh ngưng mắt nhìn Ôn Thiếu Khanh chậm rãi nói:
- Thôi được, đằng nào thì tôi cũng chẳng nôn nóng gì mà đi, muốn nói gì cứ nói
đi?
Ôn Thiếu Khanh nhướn cao mày, gật đầu nói:
- Không sai, ta thừa nhận là cố ý dẫn dụ muội ra khỏi khách điếm, sau đó mang
theo Đồng Khôi đến khách điếm bắt người, nhưng đáng tiếc ta uổng không một chuyến,
vì tên họ Lý kia chẳng nhìn thấy đâu…
Ôn Phi Khanh ‘a’ một tiếng nói:
- Thật sao?
Ôn Thiếu Khanh gật đầu nói:
- Muội muội, không cần như vậy, thật hay không ngươi biết rõ!
Ôn Phi Khanh nói:
- Huynh nói vậy nghĩa là sao?
Ôn Thiếu Khanh nhìn Ôn Phi Khanh nói:
- Muội muội còn giả vờ nữa sao, rõ ràng muội đã đem giấu đi từ trước!
Ôn Phi Khanh hoa dung biến sắc, rồi bỗng cười lên khanh khách nói:

- Hay thật đấy! Tôi vốn nhìn thấy cỗ xe ngựa này nên mới đứng lại hỏi cho ra lẽ,
không ngờ bị huynh chộp lại một đòn này. Hừ…huynh cứ hỏi Lệ Phách xem tôi có bảo
Tiểu Quỳnh ra lệnh…
Ôn Thiếu Khanh chẳng đợi muội muội mình nói hết câu, cắt ngang nói:
- Điều này ta biết, đây chính là chỗ cao minh của muội, muội rất lợi hại…
Ôn Phi Khanh lạnh lùng nói:
- Huynh phản lại một đòn này cũng chẳng vừa chút nào!
Ôn Thiếu Khanh chau mày nói:
- Hai chúng ta ai là người mang họ Lý kia đi, trong lòng tự hiểu rõ!
Ôn Phi Khanh nói:
- Tôi thừa hiểu rõ, những gì cần nói tôi đã nói, tôi chẳng còn muốn mất thêm
nhiều thời gian, huynh muốn làm gì thì làm. Tôi đi đây!
Nói rồi quay người bước đi.
Ôn Thiếu Khanh liền giơ tay cản Ôn Phi Khanh lại nói:
- Muội không được đi!
Ôn Phi Khanh day mặt lại cau mày lạnh lùng nói:
- Huynh có ý gì đây?
Ôn Thiếu Khanh nói:
- Chuyện này hôm nay nếu chưa được nói rõ ràng thì muội chưa thể đi được!
Ôn Phi Khanh nói:
- Còn muốn nói rõ ràng thế nào nữa, như vậy còn chưa đủ rõ ràng sao?
Ôn Thiếu Khanh lắc đầu nói:
- Ta nói với muội, đến bóng dáng tên họ Lý ấy ta cũng chẳng hề nhìn thấy, tin
hay không tuỳ muội, nhưng như muội vừa rồi nói thì e rằng sau khi muội đi Giang Nam
trở về ta chẳng có cách nào giao họ Lý kia ra được!
Ôn Phi Khanh lạnh nhạt đáp:
- Thế thì tuỳ huynh!
Rồi quay người bỏ đi.
Ôn Thiếu Khanh lần này chộp lấy tay muội muội của mình, nhăn mặt khổ sở nói:
- Muội muội vì sao lại khổ vậy chứ? Muội muội có biết vì sao ta lại

muốn tìm tên
họ Lý kia không?
Ôn Phi Khanh lườm Ôn Thiếu Khanh một cái nói:
- Vì sao, nói thử tôi nghe!
- Vì hắn đã lừa Dao Cơ…
- A…huynh cần biết rằng cô ta chẳng phải là một đứa trẻ lên ba.
Ôn Thiếu Khanh lắc đầu nói:
- Chẳng lẽ không phải, Dao Cơ khi chưa gặp hắn thì bình thường, nhưng từ sau
khi quen biết hắn…
Ôn Phi Khanh cắt lời ca ca của mình nói ngay:
- Huynh không cần nói, tôi hiểu rõ, điều này chẳng thể trách anh ta.
- Hừ! Không trách hắn thì trách ai, chẳng lẽ trách Dao Cơ?
- Tôi hoàn toàn không nói người đáng trách là Dao Cơ.
Ôn Thiếu Khanh chau mày ngạc nhiên hỏi:
- Đã không trách hắn cũng không trách Dao Cơ, chẳng lẽ trách ta?
Chẳng ngờ Ôn Phi Khanh gật đầu đáp:
- Xem ra huynh nói đúng, thực nên trách huynh!
- Trách ta!
Ôn Thiếu Khanh la lên nói tiếp:
- Trách ta gì chứ?
Ôn Phi Khanh giọng lạnh lùng nói:
- Trách huynh tự mình quá đa tình.
Ôn Thiếu Khanh ngớ người, mặt biến sắc nói:
- Muội muội, ngươi…
- Tôi thế nào chứ!?
Ôn Phi Khanh cắt ngang lời ca ca nói dồn:
- Tôi biết rõ mà huynh cũng thừa hiểu, Dao Cơ cố nhiên cùng chúng ta lớn lên,
mãi đối với huynh không tệ, nhưng đó chỉ là hạn chế ở tình huynh muội. Cũng do
nguyên cớ tình thâm giao giữa hai gia đình mấy đời nay, hoàn toàn không có tư tình
nam nữ, huống gì điều này muốn gượng ép cũng không thể được. Giờ cô ta phải chàng
họ Lý kia đem lòng thương yêu, đó là duyên phận vậy, huynh có quyền gì xem vào
chuyện người ta? Lại căn cớ đâu nổi ghen tuông?
Cô ta ngừng lại lấy hơi rồi chẳng để Ôn Thiếu Khanh kịp mở miệng, nói tiếp

ngay:
- Sự thực tôi đã nói rõ ra hết, tin hay không tùy huynh, nhưng tình yêu trong lòng
Dao Cơ thì chẳng ai lay chuyển được, mà những chuyện này cũng không ai ngăn cản
họ được. Nếu như huynh có tâm trường lỗi lạc thì nên nhìn thấy ra vấn đề, may chăng
Dao Cơ còn coi huynh là một người huynh trưởng, nếu không thì tình cảm thâm giao
giữa hai gia đình mấy đời qua bị hủy trong tay huynh!
Nói xong một hơi, cô ta vung tay khỏi tay Ôn Thiếu Khanh, sãi chân bước đi
nhanh.
Ôn Thiếu Khanh chẳng hề nhúc nhích, cũng chẳng nghe nói gì, hắn giờ đứng như
trời trồng sau mấy lời bộc trực thẳng thắn của muội muội.
*
* *
Bấy giờ trời giữa trưa.
Một cỗ xe ngựa lăn bánh vẻ mệt mỏi trên đường đất.
Nhưng con đường đất đỏ này vốn mưa thì sình lầy, nắng thì bụi ngập đường vì
một lớp đất vàng đóng dày trên mặt đường. Bụi cứ tung bay lên mù trời mỗi khi xe lăn
bánh qua, phải một hồi lâu đám bụi ấy mới lắng xuống. Ai gặp phải đám bụi ấy thì
chẳng khác gì rơi vào trong hoàng vạn, đến khi đám bụi tan hết thì cả người trở thành
một con người hoàn toàn khác vì từ đầu đến chân phủ một lớp bụi vàng.
Có lẽ cũng vì duyên cớ ấy, nên thùng xe bít kín không lấy một lỗ hở. Đánh xe là
một gã trang hán thân vận bố y màu đen, nhưng giờ đây thì đã nhuộm vàng. Có điều gã
đánh xe chẳng mảy may để ý đến điều này, đến giơ tay phủi bụi cũng không hề, chừng
như hắn khá quen với chuyện này, hoặc với con đường này hắn đi lại chẳng biết bao
nhiêu lần.
Qua chừng một tuần trà, xe đến một ngã ba, con đường đất lớn rẽ ra

làm hai
nhánh, một đường trực chỉ hướng chính đông, còn đường kia thì chạy về hướng nam.
Gã đánh xe hô lớn một tiếng, đồng thời tay cương ghì chặt khiến con ngựa hí dài rồi
ngừng lại.
Đợi xe ngựa ngừng hẳn, rèm cửa vén lên, từ trong xe một người trẻ tuổi chui ra,
người này thân vận bạch y, nói là bạch y nhưng lúc này cũng đã thấy lấm tấm nhuốm
vàng, cứ nhìn đủ thấy đi đường nhiều ngày còn chưa thay áo quần, dáng dấp có chút
hàn đinh.
Tuy áo quần nhìn bần hàn, nhưng tướng mạo người thì tuấn dật phong trần, khuôn
mặt sáng rạng mắt phụng mày ngài, giữa huyệt mi tâm có mộ nốt ruồi son nhỏ, có thể
nói là một nhân vật thoát tục tú lệ. Với con người như vậy mà áo quần như vậy thì quả
là có chút tương phản không hợp.
Đứng dưới ánh nắng mặt trời chói chang, con người hắn nhìn có chút xanh xao,
thoạt nhìn chừng như vừa qua một cơn bệnh, hoặc giả trong người có chút bệnh tật.
Bấy giờ sau khi xuống xe, người trẻ tuổi chấp tay cúi người hướng vào trong thùng
xe nói:
- Tiền bối, vãn bối cáo từ!
Liền nghe trong thùng xe một giọng già nua nói vọng ra:
- Lão đệ, chúng ta chia tay ở đây, đường dài bảo trọng, nếu còn duyên chúng ta
sẽ tái ngộ.
Người trẻ tuổi nói:
- Đa tạ tiền bối, tiền bối rất tốt, vãn bối sẽ…
Người trong xe không đợi đối phương nói hết câu, cười ha hả nói:
- Lão đệ sao còn xem nhau như người ngoài, đây là phúc phần phước lộc của lão
đệ người, với ta vô can. Lão đệ, chớ nên khách khí, chuyện liên can đến mạng người,
có cơ hội nên tìm người kia, hy vọng sẽ giúp ngươi nghĩ biện pháp!

Người trẻ tuổi chỉ hơi chau mày cúi đầu, nhưng không nói gì thêm.
Người trong xe chừng như hiểu tâm ý đối phương, cũng chẳng nói gì thêm, chỉ
cười kha khả nói:
- Lão đệ, ngươi trong người còn yếu lắm, mặt trời đứng bóng, con đường này chỉ
cần một trận gió lớn là có thể chôn sống người ta. Chớ nên chậm trễ, nhanh lên đường
đi. Lão già ta một đời bôn ba chẳng khi nào dừng vó ngựa, tương lai chúng ta hy vọng
gặp lại nhau trên giang hồ, ta đi trước một bước.
Rồi hô lớn với gã đánh xe:
- Lão ca, chúng ta đi thôi!
Gã đánh xe hô lớn một tiếng, rồi ra roi cho xe ngựa chạy đi.
Người trẻ tuổi chấp tay cúi người nói:
- Vãn bối đứng đây tiễn tiền bối một đoạn.
Xe ngựa đã chạy cả trượng, chỉ nghe thấy tiếng người trong xe nói vọng lại:
- Không dám, lão đệ nhanh lên đường!
Chiếc xe ngựa lăn bánh trực chỉ theo con đường về hướng đông.
Người trẻ tuổi đứng yên bất động dõi mắt nhìn theo cỗ xe ngựa cho đến khi mất
hút trong tầm mắt, khi ấy mới cất bước đi theo con đường về phía nam, trên đầu mày
người trẻ tuổi ẩn hiện nhiều nét dị thường, chừng như trong lòng mang một tâm sự nặng
nề.
Khi mặt trời ngã về tây, người trẻ tuổi mới vào được một trấn nhỏ, khắp nơi nhà
nhà khói chiều lên nghi ngút, người ra vào khá nhiều nhưng một cảnh yên lặng êm ả,
đủ thấy tiểu trấn này rất bình yên.
Người trẻ tuổi nhìn quanh một vòng, rồi thả bước đi vào trấn.
Trấn chẳng lớn lắm, với gần một trăm hộ dân, thế nhưng chỗ ăn chỗ ngủ thì
không thiếu, chỉ hộ một tiếng thì có đủ.
Có lẽ một ngày trời rong ruổi, lúc này đã đói bụng, cho nên vừa vào trấn chẳng
xa người trẻ tuổi liền bước chân vào trong một tửu điếm.
Tửu điếm không lớn lắm, nhưng có điều trông tươm tất sạch sẽ, chỉ

vài ba chiếc
bàn kê sát tường, đủ thấy nơi này khách thường chẳng nhiều.
Người trẻ tuổi vào quán chẳng để mắt nhìn ai, tùy ý ngồi vào một chiếc bàn gần
nhất, thế nhưng có ánh mắt đã để ý đến hắn, có điều người trẻ tuổi hoàn toàn không
hay biết.
Đó chính là hai người ngồi cách người trẻ tuổi một chiếc bàn, bọn họ một nam
một nữ chính là Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương trong nhóm Bạch Cốt Tam
Sát.
Người trẻ tuổi gọi cơm và vài món thức ăn, rồi cúi đầu ăn ngon lành, nhưng bên
này Miêu Phương Hương thì như bị thôi miên, hai mắt cứ nhìn chằm chằm lấy người trẻ
tuổi.
Sầm Đông Dương dùng đầu đũa gõ nhẹ vào vai Miêu Phương Hương, nhe răng
cười, nói:
- Sao, tam muội? Phải lòng rồi à?
Miêu Phương Hương thâu hồi ánh mắt, bỉu môi nói:
- Chẳng ngờ trên con đường vùng này lại xuất hiện một nhân vật như vậy!
Sầm Đông Dương mỉm cười đầy ngụ ý nói:
- Tam muội tám phần là "miêu" thấy "thử" thì mừng, hồi hộp trong lòng!
Miêu Phương Hương bỗng quay ngoắc đầu lại, đôi mày nhướn cao nói:
- Nhị ca không phải ư?
Sầm Đông Dương vội vàng nói:
- Ta làm sao dám…
- Hờ! Thách huynh cũng chẳng dám, nên nhớ tôi đã từng lờ qua cho huynh!
Sầm Đông Dương nhe răng cười hềnh hệch gật đầu nói:
- Đúng, đúng , đúng, tam muội cư xử rộng rãi như vậy ta làm sao quên được,
chúng ta có qua có lại, ta không quản đến, được chứ?
Miêu Phương Hương cánh mũi hơi nhăn lại, "hừ" một tiếng nói:
- Huynh dám nhúng mũi vào!

Sầm Đông Dương cười hì hì nói:
- Muốn ta nhắm mắt lại, được được! Thế nhưng…tam muội nên trương lớn mắt
nhìn cho rõ, con người này xem ra chẳng phải là thứ dễ nuốt đâu!
Miêu Phương Hương cười nhạt nói:
- Càng khó nuốt càng tốt chứ sao?
Sầm Đông Dương cười nói:
- Tốt thì tốt, nhưng chỉ sợ…
- Ai chẳng biết nhưng huynh thì biết rõ rồi, Miêu Phương Hương này gặp qua
chẳng biết bao nhân vật trác thủ, nhưng có bao giờ để chúng thoát nổi tay đâu?
Sầm Đông Dương gật đầu nói:
- Chẳng sai! Tam muội một khi thi thố Tỏa Hồn Trân thì kẻ cứng rắn kim cương
ngạnh thiết cũng ngoan ngoãn nghe theo, thế nhưng gần đây chúng ta vận khí chẳng
may!
Miêu Phương Hương nói:
- Đó chỉ là nhị ca, chẳng phải tôi. Hắc hắc…hễ lọt vào mắt tôi rồi thì khi nào
thoát nổi được chứ!
Sầm Đông Dương đột nhiên vểnh môi nói:
- Chú ý, tam muội, cá sắp thoát lưới!
Chính vừa lúc này người trẻ tuổi đứng lên, tiện tay đặt ít tiền lẻ lên bàn định đi.
Miêu Phương Hương mỉm cười nói:
- Bàn rượu này huynh trả, cứ mặc tôi, đừng đi theo làm vướng tay vướng chân
người ta!
Vừa nói cô ta vừa đứng lên uốn éo thân hình mềm mại như thân rắn bước theo
người trẻ tuổi ra ngoài.
Người trẻ tuổi chừng như chẳng hay biết gì, ra khỏi quán rượu đi một đoạn rồi tìm
vào một khách điếm, Miêu Phương Hương cũng bám vào theo ngay sau đó.
Khi cô ta bước chân vào khách điếm, trên đường còn có thêm một người nhìn
thấy cô ta tỏ ra hơi bất ngờ, rồi chẳng chút do dự liền bước vào

thẳng trong khách
điếm.
Những điều này đều lọt vào trong tầm mắt quan sát của Sầm Đông Dương, hắn có
chút biến sắc, vội vàng lách người lẩn nhanh vào trong một con hẻm nhỏ gần đó.
Trước sau cả thảy bốn người phút chốc mất dạng, ngay khi ấy đầu trấn lại xuất
hiện thêm ba người, cả bọn đều vận áo đen, chính là bọn “Hàn Tinh Tứ Sứ” do Lệ
Phách cầm đầu.
Xem tình hình này, tiểu trấn vốn bình an yên tĩnh này, đêm nay chẳng còn được
yên tĩnh như những gì cố hữu của nó.
Khách điếm nơi tiểu trấn chung quy chẳng quy mô như ở huyện thành, qua khỏi
tiền viện chỉ là một mảnh sân vườn nhỏ, với ba gian nhà trọ nằm vây lấy nhau cùng với
gian mặt tiền tạo thành chữ ‘khẩu’, một khách điếm hay nói đúng hơn là một nhà trọ
đơn sơ.
Miêu Phương Hương nhìn người trẻ tuổi theo chân tiểu bảo vào đúng gian phòng
chính bắc, lại nhìn hai gian đông và tây đều đã có người trọ, thoáng một chút suy tính
trong đầu rồi ẻo lả thân hình đi thẳng đến hướng phòng chính bắc.
Trong phòng, người trẻ tuổi chấp tay đứng một bên, gã tiểu bảo chính đang dọn
dẹp phòng ốc, bất chợt một bóng người xuất hiện ở cửa cất tiếng thanh tao nói:
- Ê, tiểu bảo ca, có thể ra ngoài một lúc chứ!
Miêu Phương Hương tuy nói là nói với tiểu nhị, nhưng cặp mắt long lanh lộ thu ba
thì nhìn chăm chăm vào người trẻ tuổi, vừa khéo lúc này người trẻ tuổi nghe tiếng cũng
quay mặt nhìn ra. Bốn ánh mắt chạm nhau, Miêu Phương Hương phớt hiện một nụ cười
hàm tiếu đầu mê lực, người trẻ tuổi mặt hơi đanh lại, quay vội nhìn đi nơi khác.
Lạnh lùng, một cử chỉ lạnh nhạt chừng như nụ cười mê hồn của Miêu

Phương
Hương vô hiệu.
Gã tiểu nhị nghe thế liền bước ra, cúi nhường cười nói:
- Cô nương có chuyện gì sao?
Miêu Phương Hương ánh mắt thờ ơ nhìn quanh gian phòng nói:
- Các ngươi ở đây chỉ còn một gian phòng này thôi sao?
Tiểu nhị hỏi lại:
- Cô nương muốn nghỉ trọ ư?
Miêu Phương Hương gật đầu đáp:
- Ừm, có thể kiếm cho ta một phòng!
Tiểu nhị liếc nhìn quanh người trẻ tuổi nói:
- Xin lỗi cô nương, tiểu điếm quá nhỏ, chỉ có ba phòng…
Miêu Phương Hương nhanh nhẩu nói:
- Tiểu bảo ca, ta thân gái dặm trường, một mình đêm tối, ngươi có thể giúp…
Tiểu nhị còn chưa mở miệng, đúng lúc này thêm một bóng người cao gầy áo đen
đi xộc lui hậu viện, tướng mạo người này uy nghi trông đáng sợ.
Miêu Phương Hương nói chưa hết câu, mặt thoáng biến sắc, thân hình nhanh như
chớp lách vào bên trong phòng.
Tiểu nhị ngớ người, chẳng hiểu chuyện gì cũng bước vào theo, miệng nói:
- Cô nương, phòng này đã được vị công tử này thuê nghỉ.
Miêu Phương Hương nói:
- Ta biết, ta chẳng phải muốn giành phòng đâu, nam nữ cách biệt, nếu như chẳng
phải bất đắc dĩ thì ta chẳng vào phòng. Ta vào chỉ là lẩn tránh một chốc thôi!
Tiểu nhị ngạc nhiên hỏi:
- Cô nương lẩn tránh ai?
Miêu Phương Hương liếc mắt nhìn nhanh ra cửa thấp giọng nói:
- Ngươi nhìn thấy người áo đen đứng ngoài sân kia chứ?
Tiểu nhị cũng nhìn ra cửa, gật đầu nói:
- Có nhìn thấy thật, sao chứ?
Miêu Phương Hương nói ngay:
- Hắn chẳng phải là hạng người tốt, hắn mãi bám theo ta từ ngoài trấn vào đây,
nhất định tâm cơ đen tối, khiến ta sợ muốn chết.
Vừa nói tay vừa đặt lên ngực, ánh mắt thì chẳng rời người trẻ tuổi.

Đáng tiếc người trẻ tuổi cứ đứng quay mặt vào trong, lưng ra ngoài, khiến Miêu
Phương Hương hơi bực tức trong lòng, đáo để hắn nhìn lui cửa sổ phía sau kia có gì hay
ho chứ?
Tiểu nhị bấy giờ nghe thế liền ưởn ngực đánh bạo nói:
- Thôi được, để tôi ra hỏi xem sao!
Nói rồi quay người định bước ra ngoài.
Nhưng Miêu Phương Hương nhanh chóng giơ cánh tay nuột nà mềm mại giữ
người tiểu nhị lại nói:
- Tiểu nhị ca, không được. Hắn là người biết võ công, động chẳng được, chọc
không xong, người ta ngoài chỉ có nộp mạng cho hắn!
Tên tiểu nhị nghe vậy thì giật mình, bất giác tỏ ra lúng túng, không ra không
được, mà ra cũng khó khăn.
Miêu Phương Hương mở lời nói tiếp:
- Hảo ý ngươi, ta rất cảm kích, nhưng ta không muốn liên lụy đến ngươi, ta chỉ
nấp đây một lúc, hắn nhìn có người trọ rồi thì tự nhiên sẽ đi…
Tiểu nhị đưa mắt nhìn ra ngoài, bất giác há hốc mồm miệng nói:
- Cô nương, hắn đến đây!
Quả thế, hắc y hán tử đứng giữa sân một lúc chừng như không còn kiên nhẫn
được nữa, nên liền sãi chân đi tới.
Miêu Phương Hương nhìn nhanh ra ngoài giọng tỏ ra hơi run nói:
- Đúng thế, hắn đến. Hắn thật to gan, ở đây mà dám…Aøi, ta thật ngớ ngẩn, hắn
đã dám vào khách điếm thì còn sợ ai chứ!
Nói đến đó thì đã thấy hắc y hán tử đến trước cửa, ánh mắt ngầu đỏ nhìn xoáy
vào người Miêu Phương Hương, Miêu Phương Hương nhanh chóng bước đến đứng cạnh
người trẻ tuổi.
Tên tiểu nhị trống ngực thình thịch, nhưng rồi cố trấn tĩnh, mạnh bạo đến trước
mặt Hắc y hán tử cất tiếng hỏi:
- Khách gia đến trọ chăng?
Hắn vốn chờ xem Hắc y hán tử đáp như thế nào, chẳng ngờ Hắc y

hán tử cứ như
không hề nghe thất lời hắn, hai ánh mắt lạnh như băng cứ nhìn chăm vào người Miêu
Phương Hương.
Vừa lúc này, người trẻ tuổi áo trắng nảy giờ đứng quay mặt vào trong, bỗng quay
người lại đưa mắt nhìn Hắc y hán tử lạnh đạm hỏi:
- Các hạ có chuyện gì?
Hắc y hán tử vẫn y nhiên, như không nghe tiếng người trẻ tuổi, mà cũng chẳng
nhìn đối phương một lần, hai ánh mắt chung quy vẫn gắn chặt lên mặt Miêu Phương
Hương lạnh giọng nói:
- Ngươi ra đây!
Miêu Phương Hương chau mày liễu nói:
- Ngươi có ý gì? Đây là nơi nào, há ngươi dám trước mặt người khác làm hại gì ta
chăng?
Hắc y hán tử lạnh lùng nói:
- Ta có ý gì thì ngươi thừa hiểu, ta dám làm gì ngươi không thì ngươi cũng quá rõ,
tốt nhất đừng để ta nói lần thứ ba, nhanh ra đây!
Miêu Phương Hương vùng người vẩu mồm nói:
- Ta không ra, vì sao ta phải ra chứ? Nơi này tuy chỉ là một trấn nhỏ, nhưng không
có nghĩa không có vương pháp!
Hắc y hán tử đến lúc này mới từ từ quét ánh mắt lạnh lùng nhìn tiểu nhị và người
trẻ tuổi nói:
- Hai người ra ngoài một lúc!
Tiểu nhị nhận ra bọn người này đều là người trong giang hồ thì đã thấy khiếp,
nghe nói thế đưa mắt nhìn người trẻ tuổi, nhưng chỉ nhận lại một cái nhìn lạnh nhạt,
bèn lầm lủi bước nhanh ra ngoài.
Hắc y hán tử nhìn người trẻ tuổi gằn giọng:
- Ngươi không nghe thấy sao?
Người trẻ tuổi đáp cộc lốc:
- Có!
Hắc y hán tử nói:

- Nghe rồi thì nhanh bước ra ngoài cho ta!
Người trẻ tuổi nhún vai nói:
- Vì sao ta phải ra!
- Ta muốn mượn gian phòng này sử dụng.
Người trẻ tuổi chau mày khó chịu nói:
- Gian phòng này ta thuê, cho mượn hay không là quyền của ta.
Hắc y hán tử chẳng còn kiên nhẫn gắt giọng:
- Ngươi cho mượn hay không chứ?
Người trẻ tuổi lạnh giọng đáp:
- Xin lỗi, không được!
Hắc y hán tử cười khùng khục mất tiếng, rồi trở lại bình tĩnh nói:
- Ta vốn chẳng muốn ngươi nhìn thấy chuyện này, nhưng nếu như ngươi thích thì
tùy ngươi!
Nói rồi sãi chân bước nhanh vào phòng, đồng thời tiện tay khóa kín cửa lại.
Miêu Phương Hương vội trốn người lui sau người trẻ tuổi, cô ta đến giờ vẫn không
biết người này có chịu ra tay xen vào chuyện này không? Nửa thì sợ thật, nhưng một
nửa là giả vờ hốt hoảng la lên:
- Ngươi…ngươi định làm gì ta…
Hắc y hán tử cười hềnh hệch nói:
- Ngươi thừa hiểu!
Miệng nói chân bước nhanh tới.
Người trẻ tuổi vẫn đứng bất động, đột nhiên cười thành tiếng nói:
- Các hạ quả thật ăn nhằm gan hổ, tuy không sợ quốc pháp, nhưng vẫn còn người
nghĩa khí trong võ lâm…
Hắc y hán tử khựng người dừng lại, chăm mắt nhìn đối phương nói:
- Ai là nhân vật nghĩa khí trong võ lâm?
Người trẻ tuổi nói:
- Ngay trước mắt ngươi!
Hắc y hán tử cười nhạt nói:
- Tốt nhất ngươi nên tránh ra, chớ chọc giận ta.
Dứt lời vung tay xòe ra chộp vào vai người trẻ tuổi định kéo ra ngoài.
Người trẻ tuổi hân hình bất động, tả chưởng vòng từ ngoài vào chộp vào cổ tay
đối phương.
Hắc y hán tử thoáng chút bất ngờ vì đối phương ra tay sao mà thần

tốc như vậy,
cười nhạt một tiếng, tay trảo biến chiêu chuyền hướng từ trên xuống đánh vào sườn đối
phương.
Người trẻ tuổi trừng mắt thét lên:
- Chẳng trách ngươi to gan đến thế, thì ra ngươi luyện thành thân thủ bất phàm
để làm chuyện sằng bậy!
Miệng thét, tay nhanh như chớp trảo hóa chưởng đánh tới nghênh chiêu.
"Bình" một tiếng, hai chưởng tiếp nhau dữ dội, Hắc y hán tử năm ngón tay tê
buốt, chân đứng không vững loạng choạng về sau.
Người trẻ tuổi thân hình cũng hơi chao đảo.
Miêu Phương Hương ngầm buông tiếng thở phào, bên khóe môi hiện một nụ cười
bí hiểm.
Hắc y hán tử định thần lại, trương mắt nhìn đối phương hậm hực nói:
- Ngươi khá lắm, chẳng ngờ dám nhúng mũi vào chuyện của ta, nhanh báo tính
danh?
Người trẻ tuổi lạnh lùng nói:
- Ta thấy không cần thiết.
Hắc y hán tử tức giận nhìn lui sau lưng người người trẻ tuổi, đanh giọng nói:
- Ta không ngờ ngươi có trợ thủ lợi hại như vậy.
Miêu Phương Hương đắc ý cười khúc khích nói:
- Đúng thì sao, ngươi làm gì được ta nào?
Hắc y hán tử mặt đỏ gay vì giận lẫn thẹn, nhổ toẹt một cái hằn học quát:
- Ngươi chờ xem.
Quát rồi thân hình nhảy tới, xong chưởng múa lên phát cưởng kình rợp không
gian chộp xuống người trẻ tuổi.
Người trẻ tuổi chẳng hề nao núng, tay phải xuất đơn chỉ điểm thẳng vào giữa màn
chưởng ảnh của đối phương như một chiếc dùi thép xuyên lớp ván mục chẳng chút trở
ngại.
Hắc y hán tử giật mình, biết nếu không lùi thì đối phương ăn đòn hay

không còn
chưa biết, nhưng bản thân nhận một chỉ của đối phương thì nguy là chắc chắn.
Hắn thâu thế tự nhảy lùi tức giận thét lớn:
- Tiểu tử, chẳng ngờ ngươi thân thủ lợi hại đến thế, tính danh đi!
Người trẻ tuổi nhún vai nói:
- Ta nói rồi, điều này không cần thiết.
Hắc y hán tử trong lòng ấm ách, đanh mắt nhìn đối phương từ đầu đến chân cười
gằn nói:
- Được, ta thử nắn gân ngươi lần nữa xem!
Rồi định nhảy người xông tới.
Nhưng vừa đúng lúc này bên ngoài sân có tiếng người la lên.
- Sở huynh, ngừng tay!
Hắc y hán tử ngớ người, quay mặt nhìn ra ngoài mới nhận thấy ở giữa sân xuất
hiện hai người. Một người thân vận hoàng y, mắt dài mày chỉ, mặt trắn nhợt nhạt; một
người áo trắng như một nho sĩ tuấn dật phong lưu.
Hắc y hán tử chẳng nhìn người áo trắng mà trương mắt nhìn người áo vàng nói:
- Là ngươi?
Người áo vàng cười nói:
- Không sai, chính là tiểu đệ, Sở huynh vẫn khỏe chứ!
Hắc y hán tử nhìn nhanh người đi cùng với người áo vàng hỏi:
- Ngươi đến đây làm gì?
Người áo vàng cươi nói:
- Tiểu đệ vừa rồi đi bên ngoài nhìn thấy bọn “Hàn Tinh Tứ Sứ” xuất hiện ngoài
đường dáo dác như lùng sục tìm kiếm ai, qua một lúc mới quay ra khỏi trấn. Lại nghe
Sầm Đông Dương nói Sở huynh có mặt trong khách điếm này, cho nên vào báo một tin
cho Sở huynh.
Hắc y hán tử chau mày hỏi lại:
- Vào báo cho ta một tin?
Người áo vàng gật đầu nói:
- Nếu như tiểu đệ đoán không sai, ba tên nô tài “Hàn Tinh Tứ Sứ” đi báo tin, thì
có nghĩ là Ôn Thiếu Khanh chỉ ở gần đây thôi.

Hắc y hán tử mặt hơi biến sắc vội nói:
- Ngươi nên biết rằng đó hoàn toàn không phải là ta…
Người áo vàng cười kha khả nói:
- Tiểu đệ chuyện gì thì chẳng rõ, nhưng rất biết Sở huynh diễm phúc vô cùng,
khiến người ta nghe phải phát ghen!
Hắc y hán tử nghe thì giật mình biến sắc, mắt lộ hàn quang quát lớn:
- Sầm Đông Dương, ta phải bóp nát đầu ngươi ra!
Thét rồi thân hình lướt tới.
Sầm Đông Dương vội vàng nhảy người lui sau lưng người áo vàng.
Người áo vàng thân hình bất động cười cười nói:
- Sở huynh, Ôn Thiếu Khanh sắp đến, chuyện này không thể chỉ bằng lời nói
suông mà có thể giải bày rõ ràng được.
Hắc y hán tử thân pháp cực nhanh, chỉ sau một cái nhảy cả người đã ra ngoài
diềm nhà, đợi khi người áo vàng nói xong thì hắn đã nhảy vọt lên không trung.
Người áo vàng cười ha hả nói với theo:
- Xem ra chuyện này chẳng một người sai…
Rồi cứ thế cười ngất, một lúc mới thu liễm tiếng cười, cất bước đi nhanh đến gian
phòng phía bắc.
Đến trước phòng, người áo vàng chấp tay thi lễ nói:
- Dám hỏi huynh đài phải chăng họ Lý?
Người trẻ tuổi thoáng chút ngạc nhiên, mắt nhìn người áo vàng gật đầu nói:
- Không sai, tại hạ họ Lý, các hạ là…
Người áo vàng cắt ngang nói:
- Lát nữa sẽ nói, Sở Ngọc Hiên đã đi rồi, huynh đài còn chờ gì nữa?
Thì ra Hắc y hán tử vừa rồi bỏ đi chính là một trong Tứ Khôi Ngọc, Sở Ngọc
Hiên.
Người trẻ tuổi nghe vậy không hiểu nói:
- Ý các hạ là…
- Huynh đài vừa rồi không nghe ta nói, ba tên nô tài “Hàn Tinh Tứ Sứ” đi báo tin
cho Ôn Thiếu Khanh chính là vì huynh đài, chứ hoàn toàn không phải là vì Sở Ngọc
Hiên. Con người Ôn Thiếu Khanh gặp chẳng tốt gì đâu, huynh đài tốt

nhất nên tránh
mặt đi thì hơn.
Người trẻ tuổi ôm quyền thi lễ nói:
- Đa tạ các hạ.
Nói rồi khoát chân bước ra khỏi phòng.
Người áo vàng chìa tay nói:
- Huynh đài, xin đi cửa sau.
Người trẻ tuổi thoáng chút do dự, rồi quay người bước đi.
Nhưng khi người trẻ tuổi vừa ra khỏi cửa sau, bỗng nghe giọng người áo vàng nói
tới:
- Huynh đài, xin theo tại hạ, có một chỗ kín đáo an toàn.
Bóng áo vàng lướt nhanh tới trước mặt người trẻ tuổi, rồi đi trước dẫn đường.
Người trẻ tuổi chẳng hề suy nghĩ, chân cứ bước đi theo.
Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương liền cùng nhau bám theo sau bọn họ
hai người.
Người áo vàng chạy phía trước dẫn đường rất nhanh, chớp mắt đã ra khỏi tiểu
trấn, trong màn đêm bốn bóng người trước sau phóng đi như bốn mũi tên. Chẳng mấy
chốc đến một cánh rừng nhỏ, người áo vàng liền chui ngay vào trong rừng, miệng gọi
lùi sau:
- Huynh đài xin nhanh vào đây!
Người trẻ tuổi không một chút do dự liền chui vào rừng theo chân đối phương.
Khi còn ở trong khách điếm, Miêu Phương Hương cứ mãi kề cận bên người áo
vàng, nhưng lúc này cô ta phải ở xa người trẻ tuổi, mắt nhìn chăm đối phương mà trong
lòng cảm thấy hận người áo vàng kia.
Vào đến trong rừng, người áo vàng chỉ tay ra phía trước nói:
- Huynh đài xem, Ôn Thiếu Khanh đến kia!
Cánh rừng này nằm ngay bên cạnh con đường dẫn vào trấn, người trẻ tuổi theo
tay người áo vàng nhìn thì quả nhiên nhận ra năm bóng người từ ngoài chạy nhanh vào
hướng tiểu trấn. Tuy trong đêm tối, nhưng hắn vẫn nhận ra được

người vận áo bạc
chạy đầu chính là thiếu chủ Hàn Tinh môn - Ôn Thiếu Khanh. Còn bốn bóng đen chạy
sau chính là “Hàn Tinh Tứ Sứ”
Người trẻ tuổi còn chưa nói gì thì người áo vàng đã tiếp:
- Ở đây rất bí mật an toàn, huynh đài cứ yên tâm, Ôn Thiếu Khanh chẳng khi nào
tìm đến được đây. Giờ thì chúng ta có thể nói chuyện thoải mái, để tại hạ giới thiệu với
huynh đài…
Nói rồi chỉ tay vào Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương nói tiếp:
- Hai vị này là bằng hữu của tiểu đệ, Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương,
ngoại hiệu nhân xưng “Bạch Cốt Song Sát”
Nhân vì Bạch Cốt Tam Sát giờ chỉ còn lại hai người, nên mới giới thiệu là “Bạch
Cốt Song Sát”, nghe thật phù hợp.
Người trẻ tuổi vừa nghe giới thiệu thì chau mày, thực chẳng ngờ hai người này
chính là hai trong bọ Bạch Cốt Tam Sát. Chỉ trách vừa rồi mình có mắt không tròng mới
tự nhiên ưởn thân ra bảo vệ cho Miêu Phương Hương. Thế nhưng đã rơi vào tình huống
này đành ôm quyền thi lễ nói:
- Từng nghe đại danh!
Người áo vàng lại tự giới thiệu:
- Còn tiểu đệ gọi là Hầu Ngọc Côn, không biết huynh đài từng nghe qua tiểu
danh tiểu đệ chưa?
Người trẻ tuổi vừa nghe thì mở tròn mắt thốt lên:
- A, thì ra là một trong Tứ Khôi Ngọc!
Hầu Ngọc Côn cười nói:
- Khéo nói, đó chỉ là do những người thích chuyện trong giang hồ gọi bậy mà
thôi!
Người trẻ tuổi nói:
- Người vừa rồi họ Sở kia chẳng lẽ cũng là…
Hầu Ngọc Côn tiếp lời nói ngay:
- Người vừa rồi xuất hiện trong khách điếm chính là Sở Ngọc Hiên.

Người trẻ tuổi kinh ngạc vô cùng nói:
- Chỉ trong một lúc mà gặp được hai nhân vật trong Tứ Khôi Ngọc, đêm nay là
đêm gì chứ?
Hầu Ngọc Côn nheo mắt cười nói:
- Huynh đài quá khen, huynh đài trước đây không lâu đã từng cùng đi với nhân
vật võ lâm đại mỹ nhân, Hàn Tinh môn Ôn nhị cô nương, đúng chứ?
Người trẻ tuổi gật đầu nói:
- Không sai.
Hầu Ngọc Côn nói tiếp:
- Cũng cách đây không lâu, huynh đài cùng với một người họ Giả rồi khỏi vị Ôn
nhị cô nương kia, quyết không sai đấy chứ?
Người trẻ tuổi hơi ngạc nhiên ngưng mắt nhìn Hầu Ngọc Côn nói:
- Chừng như chuyện gì của tại hạ, các hạ cũng đều biết rõ!
Hầu Ngọc Côn không phủ nhận cười nói:
- Đương nhiên, vì tiểu đệ từng đến khách điếm tìm Ôn nhị cô nương.
- Điều này tại hạ biết, lúc ấy tại hạ đang thọ bệnh, không thể tham kiến nhân vật
tuyệt thế anh hùng Hầu Ngọc Côn, trong lòng cảm thấy hối tiếc vô cùng.
Hầu Ngọc Côn cười nói:
- Quá khen, quá khen, nào đáng gọi là tuyệt thế anh hùng chứ? À…nói chuyện
mãi mà tiểu đệ quên thỉnh giáo đại danh huynh đài.
Người trẻ tuổi nói:
- Tồn Hiếu, Lý Tồn Hiếu.
Hầu Ngọc Côn “A” lên một tiếng nói:
- Thì ra là Lý huynh, không biết Lý huynh có biết vì sao tiểu đệ đến khách điếm
kia tìm Ôn nhị cô nương không?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Điều này thì tại hạ không biết, Ôn nhị cô nương không hề nói với tại hạ.
Hầu Ngọc Côn mỉm cười nói:
- Ôn nhị cô nương là một nữ sát tinh đương thời, giết người không chớp mắt. Lý
huynh hẳn từng nhìn thấy cô ta cười, có lúc cô ta đích thực là cười, nhưng có khi nụ

cười kia là sắp giết người, đáng sợ chứ? Nếu như không có chuyện gì quan trọng, thì khi
nào ta đến chọc ghẹo một nhân vật nữ sát tinh, ta đến tìm Ôn nhị cô nương là để đòi
người…
Lý Tồn Hiếu hỏi lại:
- Người mà Hầu công tử định đòi từ Ôn nhị cô nương là ai?
Hầu Ngọc Côn chỉ tay vào Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương nói:
- Chẳng giấu gì Lý huynh, Bạch Cốt Song Sát nguyên gọi là Bạch Cốt Tam Sát, họ
còn một vị đại ca gọi là Phong Tứ Hải. Bọn họ ba người từng được ta phó thác đi khắp
nơi, khó khăn lắm mới tìm được người ta cần tìm. Ai ngờ vừa nắm được người trong tay
thì chạm phải Ôn nhị cô nương, ra tay đoạt mất…
Nói đến đó hắn nghiến răng ken két nói tiếp:
- Mà còn giết chết Phong Tứ Hải, hủy đi khuôn mặt xinh đẹp của Miêu cô nương.
Lý huynh xin nhìn xem, vết thẹo ngay góc trán Miêu cô nương chính là tác phẩm của
Ôn nhị cô nương. Một vị cô nương cái quý nhất chính là hoa dung, ai không thương ai
không tiếc, xem khuôn mặt còn quý hơn tính mạng mình, vậy mà bị Ôn nhị cô nương…
Hừ, đây chẳng phải là đại tội đáng băm đáng chém trăm lần sao?
Miêu Phương Hương khuôn mặt trắng bệt, vội vàng cúi gầm đầu chừng như để
mái tóc xõa xuống che đi vết thẹo bên góc trán mình.
Nào ngờ Lý Tồn Hiếu chẳng hề quay mặt nhìn cô ta lần nào, nghe Hầu Ngọc Côn
nói xong liền đáp:
- Nói vậy Hầu huynh tìm đến Ôn nhị cô nương chỉ là đòi lại người mà đã bị cô ta
đoạt?
Hầu Ngọc Côn gật đầu nói:
- Không sai.
Lý Tồn Hiếu chau mày nói:
- Nhưng tại hạ không hề thấy bên cạnh Ôn nhị cô nương còn có người nào khác!

Hầu Ngọc Côn lắc đầu nói:
- Lý huynh còn chưa biết, Ôn nhị cô nương sau khi đoạt người kia từ tay Bạch Cốt
Song Sát thì đem hắn thả đi…
- Sao? Ôn nhị cô nương đem người kia thả đi?
Hầu Ngọc Côn cười nhạt nói:
- Đó là vì lúc bấy giờ cô ta chẳng biết người kia là ai, nếu cô ta biết thì chắc chắn
chẳng khi nào thả cho hắn đi. Vì chính Hàn Tinh môn của cô ta cho người ra ngoài truy
tìm một nhân vật, cũng chính là người này!
Lý Tồn Hiếu càng nghe càng thấy ly kỳ, 'a' lên một tiếng hỏi:
- Vậy người kia là ai?
Hầu Ngọc Côn nói:
- Nhắc đến người này như hiện tại mà nói thì chẳng đáng vào đâu, thế nhưng
năm xưa chỉ bằng vào cái miệng với ba tấc lưỡi của mình lang bạc kiếm sống trên
giang hồ nổi danh không nhỏ. Người này họ Trương tên là Bách Xảo, có mỹ hiệu
"Thiên Diện Không Không"!
Lý Tồn Hiếu vừa nghe thì ngớ người nói:
- Các hạ nói người này phải chăng chính là "Thiết Phiến Xảo Khách" Trương
Viễn Đình, chuyên kể chuyện làm kế sinh nhai trước "Đại Tướng Quốc Tự" thành Khai
Phong?
Hầu Ngọc Côn thoáng chút ngạc nhiên, cuối cùng gật đầu nói:
- Không sai, Lý huynh biết người này, xem ra ta đoán chẳng sai!
Lý Tồn Hiếu trố mắt nhìn Hầu Ngọc Côn hỏi lại:
- Các hạ nói thế nghĩa là sao?
Hầu Ngọc Côn mỉm cười nói:
- Không giấu gì Lý huynh, ta vốn hoài nghi người họ Giả mang Lý huynh đi khỏi
tay Ôn nhị cô nương chính là "Thiết Phiến Xảo Khách" Trương Viễn Đình.
Lý Tồn Hiếu hiểu ra cười lớn, lắc đầu nói:
- Chỉ sợ các hạ nhầm rồi, theo như tại hạ biết thì Trương Viễn Đình đã trở thành
người thiên cổ!

Hầu Ngọc Côn nghe không khỏi ngớ người, chau mày nói:
- Lý huynh nghe ai nói Trương Viễn Đình đã chết, hay cũng chính là nghe từ
miệng người họ Giả kia?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Các hạ chớ nên nghĩ tại hạ muốn bao che cho người họ Giả kia, chuyện Trương
Viễn Đình chết chính tại hạ tai nghe mắt thấy.
Hầu Ngọc Côn vẫn nụ cười bí ẩn trên mặt, 'a' lên một tiếng nói:
- Lý huynh đích thân tai nghe mắt thấy ư? Ở đâu? Lúc nào?
- Trước đây không lâu, ngay trong ngôi nhà của Trương Viễn Đình sau 'Đại Tướng
Quốc Tự".
- Lão ta vì sao lại bị chết? Bạo bệnh mà chết chăng?
Lý Tồn Hiếu chau mày nói:
- Bị người sát hại…
- Bị người sát hại?
Hầu Ngọc Côn thoáng chút ngạc nhiên, nhưng rồi cười hỏi:
- Bị người sát hại? Vậy hung thủ là…
Lý Tồn Hiếu lắc đầu đáp:
- Điều này tại hạ không rõ, thế nhưng cha con Trương Viễn Đình đích thực bị
hung thủ đánh nát nội tạng mà chết.
Hầu Ngọc Côn nheo mắt nhìn Lý Tồn Hiếu, trong ánh mắt ẩn hiện nét hoài nghi
nói:
- Lý huynh như đã nói chắc như thế, ta chẳng thể không tin, có điều Lý huynh vì
sao đến tận nhà Trương Viễn Đình? Chẳng lẽ có thân quen trước đây với lão Trương kia
sao?
Lý Tồn Hiếu nghe hỏi gật đầu đáp:
- Có thể nói như vậy, có thể nói là người quen cũ!
Hầu Ngọc Côn hai mắt chớp động nhẹ nói:
- Ta chẳng ngờ Lý huynh lại là người quen cũ với Trương Viễn Đình, người ta
thường nói "người chết là hết"…
Lý Tồn Hiếu cắt ngang hỏi lại ngay:
- Vừa rồi các hạ nói Hàn Tinh Môn cho người chạy khắp nơi cũng chính là truy

tìm Trương Viễn Đình?
Hầu Ngọc Côn gật đầu nói:
- Không sai, đây là thực tình. Lý huynh nếu như không tin thì có thể sau này gặp
lại Ôn nhị cô nương hỏi thì biết ngay ta chẳng hề nói dối.
- Vậy các hạ có biết vì sao Hàn Tinh Môn truy tìm Trương Viễn Đình không?
Hầu Ngọc Côn có chút trù trừ, cuối cùng lắc đầu nói:
- Điều này ta không được rõ lắm, nhưng nghe nói hình như để lấy một vật trong
người Trương Viễn Đình, một chiếc hộp gỗ Tử Đàn Hương…
Lý Tồn Hiếu mặt hơi biến sắc nói:
- Một chiếc hộp gỗ đàn hương ư? Các hạ biết đích thực vì chuyện này sao?
Hầu Ngọc Côn ánh mắt sắc bén nhìn nhanh lên mặt Lý Tồn Hiếu, lắc nhẹ đầu
nói:
- Điều này ta không dám đoan chắc, nhưng nghe nói thế có lẽ chẳng sai!
Lý Tồn Hiếu ngưng mắt nhìn đối phương có chút hoài nghi hỏi:
- Vậy các hạ truy tìm Trương Viễn Đình là vì điều gì, chẳng lẽ cũng chính chiếc
hộp gỗ đàn hương?
- Không, không, không!
Hầu Ngọc Côn vội xua tay nói:
- Cho dù trong chiếc hộp gỗ đàn hương kia chứa cái gì đi nữa thì ta cũng chẳng
chút hứng thú, ta tìm lão ấy cốt chỉ hỏi vài điều!
Lý Tồn Hiếu ‘a’ lên một tiếng nói:
- Chỉ hỏi vài điều thôi sao?
- Hầu Ngọc Côn xưa nay chưa từng nói dối, huống gì đối với Lý huynh, thực tế ta
chẳng cần phải nói dối làm gì!
Lý Tồn Hiếu hỏi dồn:
- Các hạ muốn hỏi lão ta những điều gì?
Hầu Ngọc Côn lắc đầu nói:
- Điều này tiểu đệ chẳng thể nói rõ được, thành thật xin lỗi, xin Lý huynh lượng
thứ!
Lý Tồn Hiếu cười điềm nhiên nói:

- Khéo nói, lẽ ra tại hạ không nên hỏi, cũng không nên quá tò mò!
Hầu Ngọc Côn cười phá lên ha hả, đang cười đột nhiên ngừng bặt lại chăm mắt
hỏi:
- Sao không thấy người họ Giả kia đi cùng Lý huynh, người ấy đi đâu?
Lý Tồn Hiếu bị hỏi câu bất ngờ này thì có chút do dự, lắc đầu nói:
- Điều này tại hạ không rõ, lúc chia tay Giả tiền bối không hề nói, mà tại hạ cũng
chẳng hỏi.
Hầu Ngọc Côn lại bật cười thành tiếng hỏi:
- Thật ư? Lý huynh ?
- Lý mỗ làm người xưa nay cũng chưa từng biết nói dối…
Hầu Ngọc Côn vẫn cất tiếng cười ha hả, gật gù nói:
- Lý huynh không ngờ cũng là người ăn nói đáo để!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Tại hạ đã nói là tận mắt nhìn thấy cha con Trương Viễn Đình bị đánh chết, mà
thậm chí còn chính tay tại hạ chôn họ…
Hầu Ngọc Côn mỉm cười nói:
- Điều ấy tiểu đệ đã nghe rõ từng tiếng, thế nhưng tại hạ hỏi là họ Giả kia chứ
chẳng phải Trương Viễn Đình, lão ta đi đâu, Lý huynh nói thì có hại gì?
Lý Tồn Hiếu nhún vai nói:
- Vừa rồi tại hạ cũng đã nói qua, chẳng hề biết, lúc chia tay…
Hầu Ngọc Côn đổi tiếng cười ‘Hắc hắc’ mấy tiếng nói:
- Bất tất! Lý huynh, trước mặt tiểu đệ mà bày trò thì còn kém lắm lắm!
Lý Tồn Hiếu cười nhạt nói:
- Các hạ, chúng ta bình sinh chưa từng quen biết, chẳng qua chỉ mới gặp nhau
đêm nay. Đừng nói là tại hạ không biết thật, mà cho dù có biết thì cũng chẳng cần
phải nói ra, đúng chứ?
Hầu Ngọc Côn cười hăng hắc gật đầu nói:
- Nói hay lắm, nói hay lắm, Lý huynh nói cực hay, chỉ quen sơ làm sao có thể nói
nhiều? Thôi thì thế này, Lý huynh, tiểu đệ dùng tính mạng Lý huynh đổi lấy một câu!
Lý Tồn Hiếu chau mày hỏi:

- Các hạ nói vậy nghĩa là sao?
Hầu Ngọc Côn chỉ tay vào hướng tiểu trấn nói tiếp:
- Ôn Thiếu Khanh lúc này đang lùng sục Lý huynh trong trấn, tiểu đệ có thể cứu
Lý huynh ra khỏi tay hắn thì cũng có thể đưa Lý huynh trở lại trong tay hắn, Lý huynh
hiểu chứ?
Lý Tồn Hiếu hai đầu mày nhíu lại nói:
- Ta hiểu, ta nếu như không chịu nói ra Giả tiền bối đi đâu, thì các hạ bắt ta giao
cho Ôn Thiếu Khanh, đúng vậy chứ?
Hầu Ngọc Côn nhếch mép cười nói:
- Bắt chỉ thêm phiền, mà còn tổn thương hòa khí, tiểu đệ chỉ cần đứng đây huýt
sáo một tiếng, hoặc hú dài một tiếng thì Ôn Thiếu Khanh lập tức đến đây ngay.
Lý Tồn Hiếu nghe thì chau mày trầm ngâm suy nghĩ:
- Ta nếu như không trúng ám khí tẩm độc của Liễu Ngọc Lân, thì đừng nói chỉ
một tên "ngọc" này, mà thêm một tên "ngọc" nữa ta cũng chẳng coi vào đâu.
Hiện tại trong người thụ độc, chân lực nguyên khí bị suy tổn chẳng nhỏ, vừa rồi
trong khách điếm động thủ với Sở Ngọc Hiên, tuy nhất thời có chiếm chút thượng
phong, nhưng giờ trước mắt Hầu Ngọc Côn chẳng kém gì Sở Ngọc Hiên, lại thêm hai
tên Bạch Cốt Song Sát trợ lực, không nói cũng hiểu nếu động thủ thì phần thiệt chắc
chắn về phần ta.
Hầu Ngọc Côn nhìn thấy Lý Tồn Hiếu trầm ngâm không đáp, nghĩ trong lòng đối
phương đã có ý sợ bèn cười "hắc hắc" nói:
- Tiểu đệ tuy không biết Lý huynh có hiềm khích gì với Ôn Thiếu Khanh, nhưng
chỉ một chuyện Lý huynh theo tiểu đệ chạy trốn ra đây, cũng đoán được Lý huynh
không hề mong muốn chạm mặt với vị thiếu chủ Hàn Tinh Môn, lại càng không muốn
rơi vào tay hắn. Tục ngữ có câu: "kẻ thức thời là tuấn kiệt, người biết

tiến thoái là cao
nhân", tiểu đệ nhìn thấy Lý huynh là người thông minh, đương nhiên hành xử điều gì
cũng dùng đến chữ "trí", Lý huynh còn chưa gật đầu thì đợi lúc nào nữa?
Lý Tồn Hiếu nghe đối phương nói một hồi, trong đầu bao nhiêu ý niệm chuyển
nhau, trầm ngâm một lúc nói:
- Nói thế các hạ không tin…
Hầu Ngọc Côn xua tay cắt ngang nói:
- Hiện tại chúng ta chẳng còn nói la tin hay không tin, Lý huynh như đã khẳng
định lão họ Giả kia không phải là Trương Viễn Đình, vậy còn lo lắng gì nữa chứ?
Lý Tồn Hiếu chau mắt hỏi ngược lại:
- Vậy các hạ dựa vào đâu lại cho rằng Giả tiền bối chính là Trương Viễn Đình?
- Với người khác thì không biết, nhưng với Hầu Ngọc Côn này thì khác hẳn, căn
cứ những điều diễn ra trước mắt để suy đoán chắc chắn không sai!
Lý Tồn Hiếu nhíu mày hỏi lại:
- Làm sao biết được Bạch Cốt Song Sát tìm được người kia chính là Trương Viễn
Đình?
Hầu Ngọc Côn cười kha khả nói:
- Ta muốn tìm Trương Viễn Đình, làm sao lại không biết Trương Viễn Đình là
người thế nào?
- Theo tại hạ biết thì cha con Trương Viễn Đình dựa mà nhau sống …
- Lý huynh hỏi nhiều những điều này làm gì?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Vừa rồi tại hạ nói qua, tại hạ với Trương Viễn Đình là người quen biết cũ, cho
nên chẳng muốn ông ta rơi vào tay người khác. Cho nên trước kia tại hạ còn chưa biết
chắc Giả tiền bối có đúng là Trương Viễn Đình hay không, thì tại hạ thà chấp nhận rơi
vào tay Ôn Thiếu Khanh chứ không khi nào để người quen bị hại!
Hầu Ngọc Côn chau mày nói:

- Lý huynh đúng là người thông minh, quả là một chiêu cao minh lợi hại…
Nói đến đó đột nhiên cất tiếng cười lớn nói tiếp:
- Cũng đúng thôi, để Lý huynh rơi vào tay Ôn Thiếu Khanh, tiểu đệ thật chẳng
thích chút nào. Thôi được, để tiểu đệ nói cho Lý huynh rõ, họ Giả từng giao điều kiện
với ta, chỉ cần ta nói rõ đích tính danh thực của Ôn nhị cô nương cho Lý huynh, thì lão
ta sẽ nói ra chỗ ở Trương Viễn Đình. Huống gì con người Trương Viễn Đình ngoại hiệu
"Thiên Diện Không Không", quyết không dễ dàng gì chết được, cho nên ta đoán họ Giả
kia chính là Trương Viễn Đình!
Lý Tồn Hiếu hỏi lại:
- Vậy còn nhi nữ lão ta…
- Chạy!
Hầu Ngọc Côn nhún vai mỉm cười nói:
- Khi Bạch Cốt Tam Sát tìm đến nơi, lão ta một mình đối phó với Bạch Cốt Tam
Sát, cản đường cho con gái lão ta trốn chạy.
- Vậy thì lạ, chuyện ta nhìn thấy là thế nào chứ?
Hầu Ngọc Côn trầm ngâm một lúc hỏi:
- Lý huynh đoan chắc hai người bị hại kia chính là cha con Trương Viễn Đình
chứ?
- Người chết nằm trong nhà lão ta, có lý nào không phải?
- Lý huynh chỉ căm cứ một điểm này mà dám tin chắc đó là cha con Trương Viễn
Đình sao?
Lý Tồn Hiếu chau mày hỏi:
- Chẳng lẽ không đủ?
Hầu Ngọc Côn lắc đầu nói:
- Nếu chỉ bằng vào một điểm này thì không đủ thuyết phục người khác, nên biết
đó khả năng là cha con hai người khác, cũng có khả năng là một kẻ nào đã sắp xếp…
- A…
Hầu Ngọc Côn nói tiếp:
- Theo Lý huynh biết thì Trương Viễn Đình là người tướng mạo như

thế nào?
Lý Tồn Hiếu nghe hỏi có chút lúng túng nói:
- Chẳng giấu gì các hạ, Trương Viễn Đình chỉ là quen biết với tiên phụ, tại hạ
hoàn toàn chưa từng gặp qua người này. Nghe nói thời trẻ tuổi Trương Viễn Đình là một
người phong nhã tuấn tú, thế nhưng năm tháng chẳng chừa ai, mười tám năm trôi qua,
giờ đương nhiên phải là một lão già râu tóc đổi màu!
Hầu Ngọc Côn nói:
- Nếu thế thì nghĩ không lầm Lý huynh nhìn thấy người chết trong ngôi nhà sau
"Đại Tướng Quốc Tự" phải là một lão già tóc bạc râu dài?
Lý Tồn Hiếu gật đầu thừa nhận:
- Đúng thế.
Hầu Ngọc Côn cười nói:
- Lý huynh, mười tám năm tuy qua, thế nhưng nếu Lý huynh biết rằng đến giờ
"Thiên Diện Không Không" Trương Bách Xảo vẫn như thời trẻ cằm không một cọng râu!
Lý Tồn Hiếu nghe chẳng khỏi ngạc nhiên tròn mắt hỏi:
- Sao? Trương Viễn Đình vẫn còn trai trẻ như xưa ư?
- Mười tám năm thế sự bao thay đổi, con người cũng chẳng ai tránh khỏi sự tàn
phá của thời gian, duy chỉ có Trương Viễn Đình trên mặt bất quá chỉ nhiều hơn vài vết
nhăn mà thôi. Đây chính là nhờ vào thuật dưỡng nhan dị dung cao minh của lão ta.
Lý Tồn Hiếu nghe thế trong đầu một tia sáng lóe lên, người chấn động không ít,
khi ấy gật đầu nói:
- Nghe các hạ nói rõ ràng như vậy, xem ra lão ta vẫn còn sống…
Hầu Ngọc Côn cười cười nói:
- Lý huynh cũng nên tin rằng họ Giả kia chính là Trương Viễn Đình!
Lý Tồn Hiếu nghĩ nhanh trong đầu, miệng nói:
- Không thể, Giả tiền bối nếu như là Trương Viễn Đình, vì sao lại không biết ta?
Hầu Ngọc Côn cười giảo hoạt nói:
- Lý huynh cũng chẳng phải không biết lão ta đó sao? Huống gì làm sao tiểu đệ

biết được Lý huynh có cùng với lão ta hàn huyên tâm sự hay không? Con người này thực vô cùng đa nghi xảo trá, một câu này hầu như xoá hết tất cả
những gì Lý Tồn Hiếu nói ra.
Lý Tồn Hiếu vốn tính lời để biện minh, nhưng một câu này khiến chàng chẳng
còn muốn nói, nhún vai đáp:
- Tuỳ các hạ suy nghĩ.
Hầu Ngọc Côn nhếch mép cười nhạt nói:
- Ta suy nghĩ gì cũng không quan trọng, mà quan trọng nhất chính là Lý huynh
nên nói ra họ Giả kia đi đâu?
Lý Tồn Hiếu nhíu mày nói:
- Nếu như ta nói ra một phương hướng nào đó, liệu các hạ có tin hay không?
- Ha! Chẳng quan trọng gì, ta không hề sợ Lý huynh nói dối, vì bất luận là phương
hướng nào thì ta cũng đi cùng Lý huynh đến đó, nếu như không đúng thì tới đó sẽ nói
chuyện tiếp!
Một câu này quá rõ, hắn định khống chế Lý Tồn Hiếu đến cùng.
Lý Tồn Hiếu lạnh giọng hỏi:
- Các hạ tin là có thể bức ta đi được sao?
- Sao lại không, sự tin tưởng này chính Lý huynh cho ta đấy. Giả sử như không
nắm chắc đấu qua ba chúng ta, thì vừa rồi đã chẳng chịu nhún mình, đúng chứ?
Lý Tồn Hiếu hơi chấn động trong lòng nói:
- Các hạ quả là người rất tâm cơ.
- Nào dám, nào dám!
Hầu Ngọc Côn nói vậy nhưng lại cất tiếng cười khùng khục đắc ý nói tiếp:
- Tiểu đệ xưa nay có tiếng là người tâm cơ nhất trong Tứ Khôi Ngọc, nhưng thực
ra chỉ là vì đầu nghĩ gì thì miệng nói nấy, thiên hạ hiểu nhầm mà nói thế thôi!
Lý Tồn Hiếu bỗng thở dài nói:
- Thôi được, đã thế ta nói cho các hạ biết, Giả tiền bối đi Giang Nam.
Hầu Ngọc Côn vừa nghe đôi nhãn châu chuyển nhanh trong hố mắt hỏi lại:

- Giang Nam? Thật ư?
- Các hạ định mang ta đi, còn sợ gì nữa chứ?
- Nói cũng đúng, ta quên mất!
Hầu Ngọc Côn trầm ngâm một lúc rồi gật đầu hỏi lại:
- Lão ta thật đi Giang Nam chứ?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Có đi Giang Nam thực hay không thì ta không biết, nhưng khi chia tay xong Giả
tiền bối đi về hướng đông.
- Đi về hướng đông?
Hầu Ngọc Côn lại trầm ngâm suy nghĩ đoại hỏi:
- Đi bộ, cưỡi ngựa, hay ngồi xe?
Lý Tồn Hiếu đáp:
- Khi chia tay thì rõ ràng Giả tiền bối ngồi trên một cỗ xe ngựa thuê, nhưng ai biết
được có thể đi một đoạn lại xuống đi bộ hay cỡi ngựa?
Hầu Ngọc Côn mỉm cười, giơ ngón tay cái lên nói:
- Lý huynh đáp quả thận trọng khiến người ta bội phục!
Nói rồi quay mặt nhìn bọn Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương hỏi:
- Ôn Thiếu Khanh đi chưa?
Sầm Đông Dương tỏ ra cung kính, cúi người đáp:
- Bẩm công tử, chưa thấy hắn ra khỏi trấn.
Hầu Ngọc Côn nhíu mày nói:
- Hắn vẫn chưa chịu bỏ cuộc, chúng ta chờ một lúc rồi đi.
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 13
Lang hổ đồng hành

Bấy giờ cả bọn bốn người ở trong khu rừng chờ đợi, qua chừng nửa canh giờ mới
thấy năm bóng người do Ôn Thiếu Khanh chạy trước ra khỏi trấn. Bọn họ đến
cũng nhanh mà đi cũng nhanh, trong màn đêm chỉ thấy năm bóng người như
năm ngọn phi tiễn vút đi phút chốc mất hút trong màn đêm.

Hầu Ngọc Côn thở phào một hơi nói:
- Tốt rồi, giờ chúng ta có thể đi.
Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương nhanh chân vọt ra ngoài trước thám
xét, thấy không có gì Sầm Đông Dương mới quay lại cúi người gọi:
- Công tử.
Hầu Ngọc Côn nhìn Lý Tồn Hiếu chìa tay cười nói:
- Rất yên tĩnh, Lý huynh, mời!
Lý Tồn Hiếu cười điềm nhiên nói:
- Các hạ có hai trợ thủ như thế này thật hiếm có!
Hầu Ngọc Côn nhe răng cười đắc ý nói:
- Tiểu đệ không có gì hơn ngoài trí não của mình, đừng nói là huynh muội bọn
họ, mà kiêu hùng hơn nữa, chỉ cần nghe tiểu đệ rỉ tai mấy câu thì cũng ngoan ngoãn
nghe theo!
Lý Tồn Hiếu chẳng nói gì thêm, bước theo chân đi ra khỏi rừng, Hầu Ngọc Côn đi
theo ngay sau cứ như người giám sát.
Sầm Đông Dương thấy bọn họ ra rồi cúi người thi lễ Hầu Ngọc Côn nói:
- Công tử, chúng ta đi đâu, đi bằng gì?
Hầu Ngọc Côn nói:
- Từ đây đi theo hướng tây chừng một dặm có một ngôi chùa hoang, ta có để lại
có một chiếc xe ngựa, chúng ta đến đó lấy xe.
Sầm Đông Dương ứng thanh đáp lớn một tiếng rồi cùng Miêu Phương Hương
phóng chân đi trước về hướng tây.
Hầu Ngọc Côn theo chân Lý Tồn Hiếu, nhưng trước sau vẫn giữ một khoảng cách
mười trượng, đi được một đoạn Hầu Ngọc Côn chỉ tay vào bọn Sầm Đông Dương và
Miêu Phương Hương chạy phía trước hỏi:
- Lý huynh biết gì nhiều về Bạch Cốt Tam Sát chứ?
Lý Tồn Hiếu cắc đầu đáp:
- Chẳng biết chút gì.
Hầu Ngọc Côn cười nói:
- Đó có lẽ vì Lý huynh xuất đạo giang hồ còn chưa lâu, Bạch Cốt Tam Sát là người

trong Bạch Cốt Môn, tuy nói là Bạch Cốt Môn nhưng kỳ thực củng chỉ còn lại bọn họ
ba người, hiện tại thì chỉ còn lại hai…
Hơi ngừng lại một chút, hắn nói tiếp:
- Bạch Cốt Tam Sát trong võ lâm trung nguyên có thể coi là nhân vật hung tàn cao
ngạo, bình sinh hiếu sát thâm độc, bất kỳ người nào cũng đừng hòng lại gần được
chúng. Thế nhưng, tiểu đệ ngược lại thu tóm chúng về dưới tay mình, sai sử thành
những trợ thủ đắc lực!
Hắn nói ra lời này không giấu được sự kiêu ngạo tự hào, Lý Tồn Hiếu cười nói:
- Một chiêu này của các hạ khiến người ta khâm phục!
Hầu Ngọc Côn cười ha hả nói:
- Đáng gì mà nói bội phục, chẳng qua tiểu đệ…
Hắn nói chưa hết câu, vừa lúc ấy phía trước thấy Sầm Đông Dương chạy quay lại.
Hầu Ngọc Côn dừng chân lại hỏi ngay:
- Chẳng lẽ phía trước có động tĩnh sao?
Dứt câu thì Sầm Đông Dương đã đến ngay trước mặt, cúi người thi lễ nói:
- Có phải ngôi chùa hoang công tử nói chính là trong lùm cây đằng kia?
Hầu Ngọc Côn gật đầu đáp:
- Không sai, ngươi hỏi có chuyện gì?
Sầm Đông Dương nói:
- Không, chúng tôi nhìn thấy trong chùa có ánh đèn.
Hầu Ngọc Côn nghe thì chau mày lẩm bẩm trong miệng:
- Có ánh đèn…
Lý Tồn Hiếu nói:
- Trong chùa có vị tăng nào tu tập không?
Hầu Ngọc Côn lắc đầu nói:
- Đây là một ngôi chùa hoang dã nhiều năm nay gần như tuyệt nhân tích…
Ngừng lại một lúc, hắn lại nói:
- Ngôi chùa này nằm rất khuất, lại hoang phế từ lâu, trước giờ chẳng thấy dấu
chân người, nếu không thì ta chẳng bao giờ để xe ngựa lại đó…
Lý Tồn Hiếu cười nói:

- Các hạ tìm tới được thì người khác cũng có thể tìm tới chứ.
Hầu Ngọc Côn trầm ngâm một lúc, ngước mắt nhìn Sầm Đông Dương nói:
- Cô ta đâu?
Sầm Đông Dương nói:
- Bẩm công tử, tam muội ở phía trước giám sát tình hình.
Hầu Ngọc Côn gật đầu nói:
- Được, chớ để ánh đèn khi hù chúng ta, đến xem thực hư thế nào?
Sầm Đông Dương nghe liền quay người chạy trước.
Đi một lúc đột nhiên, Hầu Ngọc Côn nói:
- Ta xem thực ra là nhân vật nào đây!
Chỗ Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương dừng chân cách khoảng năm mươi
trượng đến nơi thì có thể nhìn thấy phía trước cách chừng hai mươi trượng là một ngôi
cổ sát nằm ẩn khuất trong một lùm cây rậm. Cảnh vật tối đen như mực, từ trong ngôi
chùa cổ một tia sáng nhỏ mà lại mờ nhạt hắt ra.
Sầm Đông Dương chỉ tay về phía trước nói:
- Công tử, kia kìa!
Hầu Ngọc Côn hỏi:
- Có nghe thấy động tĩnh gì không?
Miêu Phương Hương ánh mắt lưu lợi liếc nhìn nhanh Lý Tồn Hiếu, rồi nói với Hầu
Ngọc Côn:
- Bẩm công tử, không hề thấy động tĩnh nào cả!
Hầu Ngọc Côn lắng nghe, đầu mày chau lại nói:
- Thật à, làm sao lại không có động tĩnh nhỉ?
Rồi quay nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Lý huynh có nghe thấy gì không?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Xác thực là không hề có động tĩnh, khả năng chỉ có đèn mà không có người.
Hầu Ngọc Côn nói:
- Có đèn tất phải có người, ngọn đèn kia không thể tự bay vào, cũng không thể tự
nó cháy sáng lên!
Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:
- Có đèn tức là chứng minh đã có người đến, thế nhưng không hoàn toàn có

người lưu lại trong ngôi chùa này!
Hầu Ngọc Côn quay mặt hỏi:
- Ý Lý huynh nói là người kia đã đi?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Điều này không dám kinh động, nhưng ít ra là trong chùa lúc này không có
người là sự thực.
Hầu Ngọc Côn trầm ngâm suy nghĩ một lúc, đôi mày nhướn cao nhìn Sầm Đông
Dương và Miêu Phương Hương nói:
- Hai người ở đây canh chừng, ta cùng Lý huynh vào trong xem hư thực thế nào.
Đúng lúc này hắn dám tự mình xông vào nơi nguy hiểm, có lẽ đây là cách xử sự
và dùng người của hắn, khiến cho bọn người kiêu hùng như Bạch Cốt Tam Sát chẳng
thể không khâm phục mà phục tùng.
Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương đồng thanh đáp một tiếng, Lý Tồn Hiếu
nhìn ra sự thán phục cảm kích trong ánh mắt của bọn họ hai người.
Ngôi chùa hoang chỉ cách hai mươi trượng, với thân pháp của Hầu Ngọc Côn và
Lý Tồn Hiếu thì chỉ một hai cái tung người là đã đến nơi.
Lý Tồn Hiếu ngước mắt nhìn ngôi chùa hoang, Hầu Ngọc Côn nói không sai, ngôi
chùa hoang phế rêu phong nhiều năm không còn người tu hành, đến tấm biển hoành
ngang trước cửa cũng không còn thấy đâu, trong ngoài cỏ cây mọc um tùm. Một nơi như
thế này thì đúng là tuyệt tích chân người.
Vào đến trong sân chùa, gạch ngói mục nát đổ đầy, Hầu Ngọc Côn và Lý Tồn
Hiếu ngưng mắt nhìn vào bên trong, trên án thờ chỉ thấy một ngọn nến nhỏ cháy dở leo
loét khi mờ khi tỏ, không khí tịch tĩnh quạnh hiu chẳng một bóng nhân ảnh.
Hầu Ngọc Côn nghiêng đầu nói nhỏ:
- Lý huynh, có nên vào trong xem không?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Hay là chúng ta chia nhau tìm xem?

Hầu Ngọc Côn hoác miệng cười nói:
- Bất tất, một lúc nhỡ đến Lý huynh cũng chẳng tìm thấy, chẳng hóa ra ta mất cả
chì lẫn chài sao!
Lý Tồn Hiếu chau mày khó chịu nói:
- Tại hạ nếu như muốn thoát thân thì vừa rồi đã lợi dụng cơ hội…
Hầu Ngọc Côn mỉm cười nói:
- Chẳng giấu gì Lý huynh, vừa rồi tuy tiểu đệ để Lý huynh đi sau lưng, nhưng
không khi nào không để mắt đến Lý huynh!
Aùnh mắt hắn nhìn vào trong miếu, thay đổi ngữ khí nói tiếp:
- Lý huynh nhìn xem, ngọn nến kia nến chảy chẳng ít, đủ thấy ít lắm cũng cháy
đã nửa giờ rồi.
Lý Tồn Hiếu nhún vai nói:
- Chúng ta nếu cứ đứng đây thì chẳng tìm ra được nguyên cớ gì!
Hầu Ngọc Côn gật đầu nói:
- Nói đúng lắm, nhưng không thể không cẩn thận!
Rồi cúi xuống nhặt lấy một mẩu gạch tiện tay ném mạnh vào trong, thân hình
nhanh chóng phóng theo mẩu gạch lướt vào.
Hắn không phóng chân vào trong điện, mà lại nhảy sang một bên sân viện.
‘Cạch’
Tuy chỉ là một mẩu gạch nhỏ ném rơi trên nền đá vỡ vụn, nhưng chùa hoang đêm
vắng âm thanh vang lên chẳng nhỏ.
Qua một lúc, trong ngôi chùa hoang vẫn yên lặng không một động tĩnh.
Lúc ấy Hầu Ngọc Côn mới tung người nhẩy hẳn vào trong viện.
Lý Tồn Hiếu theo chân hắn vào trong điện, đưa mắt nhìn quanh chẳng thấy chút
gì khác thường, chỉ nghe Hầu Ngọc Côn nói:
- Lý huynh xin nhìn xuống đất xem!
Lý Tồn Hiếu thâu ánh mắt nhìn xuống đất, mới nhận ra trên nền gạch phủ đầy
bụi bặm có dấu chân người, dù chỉ là một ánh nến mờ nhạt nhưng với võ công như bọn
họ thì nhìn rất rõ ràng.
Hầu Ngọc Côn hỏi:

- Lý huynh có nhận ra điều gì không?
Lý Tồn Hiếu gật nhẹ đầu nói:
- Dấu chân ngắn nhỏ…
- Không sai!
Hầu Ngọc Côn cười nói tiếp:
- Dấu chân ngắn nhỏ chứng tỏ là gót hài của một nữ nhân.
Rồi chỉ tay lên hai hàng dấu chân lại nói:
- Lý huynh nhìn xem, dấu chân này chỉ cò một người, không có dấu chân khác,
như vậy người này đến đây chỉ một mình.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Một nữ nhân đêm vào miếu hoang…
Hầu Ngọc Côn cười kha khả nói:
- Nhất định là người chẳng tầm thường, nếu không chẳng to gan như thế.
Lý Tồn Hiếu gật đầu thừa nhận, nhưng không nói gì thêm.
Hầu Ngọc Côn nói tiếp:
- Chỉ không biết nữ nhân kia là nhân vật nào, giờ đã đi đâu?
Lý Tồn Hiếu hồ nghi nói:
- Một thân nữ nhi, đêm vào miếu hoang, đốt nến lên rồi bỏ đi đến nến cũng
chẳng tắt ư!
- Chừng ấy đủ thấy người này rất lớn gan, đồng thời cũng biểu thị người này chưa
đi xa.
Lý Tồn Hiếu bỗng nhớ ra một điều bèn hỏi:
- Xe ngựa các hạ để đâu?
Hầu Ngọc Côn quay người nói:
- Phía sau…
Nói đến đó bỗng ánh mắt ánh lên khác thường nói nhanh:
- Chẳng lẽ cô ta đã phát hiện …
Đúng lúc ấy phía sau hậu viện tiếng ngựa hí lên xé tan màn đêm.
Hầu Ngọc Côn chấn động trong lòng vội nói:
- Quả nhiên không sai, cô ta lui sau kia, chúng ta nhanh đi xem!
Hai người liền sóng vai nhau xuyên qua tiền điện lui vào hậu viện, cỏ cây mọc
đầy có nơi khuất cả đầu người, Hầu Ngọc Côn và Lý Tồn Hiếu ẩn thân vào trong một
lùm cây quan sát. Một cỗ xe ngựa đỗ ngay giữa sân viện, ngựa vẫn còn trong ách chưa

cởi ra, lúc này đang ngưởng cổ lắc mạnh khiến chiếc bờm tung bay trong gió.
Bên cạnh xe ngựa một bóng bạch y nữ nhân thân hình vô cùng tú lệ, trong màn
đêm tối nhờ nhợ cũng nhận ra nữ nhân thân vận kình y trắng, bên ngoài khoát một tấm
choàng cũng màu trắng muốt như tuyết.
Nhìn từ phía sau nhận ra nữ nhân thân hình có chút gầy ốm, nhưng không vì thế
mà làm giảm đi nét thanh cao tú lệ, lúc này nữ nhân đứng bên cạnh xe ngựa như đang
nhìn gì.
Hầu Ngọc Côn ghé sát tai Lý Tồn Hiếu nói:
- Tại hạ xuất đạo chưa lâu, chuyện trong giang hồ ít biết.
Hầu Ngọc Côn cũng lắc đầu nói:
- Chỉ nhìn từ phía sau lưng, nhất thời tiểu đệ cũng không nhận ra cô ta…
Vừa lúc này bạch y nữ nhân từ từ quay người lại, đôi mắt sáng lạnh như sao băng
nhìn về lùm cây nơi bọn họ ẩn thân.
Giờ thì cả hai đã nhìn rõ dung mạo người này, một khuôn mặt thon dài mũi
thẳng miệng gọn, mắt hạnh mày cong, cùng với thân hình mảnh mai trong dạ phong
thướt tha như tiên thiên giáng trần.
Hầu Ngọc Côn vừa nhìn thấy bỗng thất thanh reo khẽ lên:
- Trời ơi, vì sao lại là vị cô nương này…
Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Các hạ biết cô ta?
Hầu Ngọc Côn lắc đầu nói:
- Khoan vội hỏi, chỉ sợ cô ta đã phát hiện ra chúng ta!
Bấy giờ nhìn thấy thiếu nữ giơ tay lên búi tóc cao trên đầu, Hầu Ngọc Côn vội cất
tiếng nói lớn:
- Lãnh cô nương, Hầu Ngọc Côn ở đây!
Miệng nói, tay nhanh chóng kéo Lý Tồn Hiếu rời khỏi chỗ nấp nhảy ra.
Lý Tồn Hiếu nhìn thấy rất rõ, thiếu nữ kia chính định ra tay, khi nghe nói thế mới
từ từ hạ tay xuống.

Hầu Ngọc Côn thả tay Lý Tồn Hiếu sãi chân bước lên trước, vào tới giữa sân mới
ôm quyền thi lễ nói:
- Lãnh cô nương, Hầu Ngọc Côn xin bái kiến!
Trên khuôn mặt xinh đẹp nhưng lạnh lùng của thiếu nữ không một chút biểu
hiện, cũng không hoàn lễ đối phương, lãnh đạm nói:
- Thì ra là Hầu công tử, không dám.
Rồi chuyển ánh mắt sâu hút lành lạnh nhìn lên mặt Lý Tồn Hiếu.
Lý Tồn Hiếu chạm phải ánh mắt ấy trong lòng không khỏi chấn động, vội vàng
lẩn tránh ánh mắt cô ta.
Hầu Ngọc Côn thấy thế liền chủ động giới thiệu:
- Vị này là bằng hữu vừa mới quen của tại hạ, tên là Lý Tồn Hiếu.
Rồi chuyển nói với Lý Tồn Hiếu:
- Lý huynh, đây là Lãnh cô nương!
Lý Tồn Hiếu đành chấp tay thi lễ nói:
- Lãnh cô nương.
Thiếu nữ họ Lãnh cũng chẳng đáp lại, khiến cho Lý Tồn Hiếu rơi vào cảnh
ngượng ngùng. Hầu Ngọc Côn chừng như nhận ra tình cảnh của Lý Tồn Hiếu lúc này
vội nói tiếp:
- Lý huynh hẳn còn chưa biết rõ, trong võ lâm hiện tại bốn nhà cự phách nhất
chính là nam “Lãnh Nguyệt” bắc “Hàn Tinh”, đông “Phi Thúy” và tây “Quỳnh Dao”.
Lãnh cô nương đây chính là thiên kim ái nữ của “Phi Thúy lệnh chủ”…
Lý Tồn Hiếu chẳng nói gì, cũng không có biểu lộ gì.
Lãnh cô nương đôi mày liễu hơi chau lại.
Hầu Ngọc Côn thấy thế lại nói tiếp:
- Lãnh cô nương vốn rất ít hành tẩu tại Trung Nguyên, lần này quang lâm nơi
này…
Lãnh cô nương lãnh đạm nói:
- Ở nhà mãi thấy chán nên đi ngao du thiên hạ…
Hầu Ngọc Côn chừng như tỏ ra “khiếp” trước vị Lãnh cô nương này, vội nói:
- Vâng, vâng, trong Phi Thuý Cốc tuy cảnh như tang bồng, nhưng

nhìn hoài cũng
chán, người như Lãnh cô nương đúng là nên đi ra ngoài ngao du sơn thủy tận hưởng
cảng sắc thiên nhiên.
Lãnh cô nương lạnh lùng nói:
- Ngươi đến đây làm gì?
Hầu Ngọc Côn bồi một nụ cười nói:
- Tại hạ chỉ ngang qua đây, nhân thấy trong miếu có ánh đèm mới vào…
Lãnh cô nương cắt ngang nói:
- Có thật chỉ vì thấy ánh đèn nên hiếu kỳ?
Hầu Ngọc Côn nói:
- Tại hạ lớn gan đến mấy cũng không dám dối Lãnh cô nương nửa câu.
Lãnh cô nương nhìn cỗ xe ngựa cười nhạt hỏi:
- Thế thì ta lấy cỗ xe ngựa này!
Hầu Ngọc Côn ngớ người, nhưng đã nói đành phải gượng cười.
- Vật vô chủ, cô nương lấy chẳng sao, mà cho dù có, chủ cô nương muốn, thì chủ
nhân của nó tất cũng chẳng phản đối, thậm chí còn thấy vinh hạnh!
Lãnh cô nương nhướn cao mày nói:
- Ngươi thật khéo ăn nói, ta nghe trong Tứ Khôi Ngọc thì ngươi là người giảo hoạt
nhất, xem ra chẳng sai!
Hầu Ngọc Côn chẳng những không chút tức giận hay hổ thẹn, ngược lại còn mở
nụ cười nói:
- Trước mặt Lãnh cô nương, tại hạ nào dám, thực ra tại hạ chỉ là…
Lãnh cô nương nói:
- Đừng chỉ là gì cả, nhanh nói ta biết ngươi để xe ngựa đây đi làm gì?
Hầu Ngọc Côn nói:
- Chẳng giấu gì cô nương, tại hạ có kết oán với Hàn Tinh Môn, Ôn thiếu gia dẫn
bọn “Hàn Tinh Tứ Sứ” truy tìm tại hạ, cho nên tại hạ đành phải giấu xe ngựa tạm qua
mắt chúng…
Lãnh cô nương ‘a’ lên một tiếng nói:
- Ngươi kết thù oán gì với nhà họ Ôn kia?
Hầu Ngọc Côn nói:

- Nói ra chỉ là chuyện nhỏ, như cô nương biết đó, tuy là chuyện nhỏ nhưng với
nhà Ôn gia thì chẳng bỏ qua.
Lãnh cô nương chau mày liễu nói:
- Người nhà Hàn Tinh Môn ta biết rất rõ, mà con người ngươi ta cũng đã có nghe
qua, theo ta thấy chuyện ngươi kết ân oán với nhà họ Ôn quyết chẳng phải chuyện nhỏ!
Hầu Ngọc Côn chỉ còn biết nhe răng cười không nói gì.
Hiển nhiên hắn chẳng khi nào muốn nói thực ra, Lãnh cô nương cũng là người
thông minh, thấy đối phương không tiện nói thì cũng thay đổi ngữ khí hỏi:
- Xem chừng như ngươi rất sợ người của Hàn Tinh Môn?
Hầu Ngọc Côn nhanh trí cười đáp:
- Tôi không thể phủ nhận, thực tình mà nói trong võ lâm đến những danh môn
đại phái có mấy người dám nói không sợ Hàn Tinh Môn chứ?
Một câu này hàm ý khích đối phương.
Lãnh cô nương cười lãnh nhạt nói:
- Hắc! Xem ra chỉ nói ngươi là người giảo hoạt thì chưa đủ, mà còn phải nói là
hiểm trá. Nhanh nói ta biết, chẳng phải là ngươi đến lấy xe ngựa hay sao?
Hầu Ngọc Côn xoa tay vào nhau bồi một nụ cười nói:
- Tôi biết sẽ không qua được mắt cô nương!
Lãnh cô nương ‘hừ’ một tiếng lạnh lùng nói:
- Thế còn đợi gì nữa, đi nhanh đi. Ngươi biết con người của ta rất ghét bị người
khác quấy nhiễu thanh tịnh!
Hầu Ngọc Côn vội vàng gật đầu nói:
- Vâng, vâng, vâng, tôi đi ngay, tôi đi ngay!
Rồi chấp tay vái dài nói:
- Tôi cáo từ, hy vọng gặp lại cô nương tại trung nguyên.
Lãnh cô nương lạnh giọng nói:
- Ta thì chẳng hy vọng gặp lại ngươi.
Một câu chẳng chút khách khí, thế nhưng Hầu Ngọc Côn chẳng để tâm, cứ như
chẳng chuyện gì xảy ra nhìn Lý Tồn Hiếu nói:
- Lý huynh, chúng ta đi thôi!

Rồi cất bước đi đến bên xe ngựa.
Đột nhiên nghe Lãnh cô nương gọi giật lại:
- Chậm một chút!
Hầu Ngọc Côn như bị điện giật dừng chân đứng lại.
Lãnh cô nương chẳng hề nhìn Hầu Ngọc Côn, mà ánh mắt ngưng nhìn Lý Tồn
Hiếu hỏi:
- Ngươi tên gọi là gì?
Lý Tồn Hiếu ánh mắt lãnh đạm nhìn đối phương đáp:
- Tại hạ Lý Tồn Hiếu, cô nương có gì chỉ giáo?
Lãnh cô nương càng lạnh lùng hơn chàng ta nói:
- Không chuyện gì, ta chỉ quên nên hỏi lại mà thôi!
Lý Tồn Hiếu chẳng để ý đến cô ta, quay người bước đi.
Lãnh cô nương bỗng thét lên:
- Đứng lại!
Lý Tồn Hiếu chân vừa bước chưa được một bước thì đã ngừng lại, giọng không vui
hỏi:
- Cô nương có gì chỉ giáo?
Lãnh cô nương gằn giọng nói:
- Chớ làm phách trước mặt ta, chọc ta giận thì ta để hắn đi, còn ngươi thì lưu lại
đây!
Lý Tồn Hiếu nhún vai cười nói:
- Cô nương tốt nhất chớ nên giữ tại hạ lại đây.
Lãnh cô nương hai hàng mày nhíu lại, tên mặt lộ băng sương lạnh lùng nói:
- Ngươi nói vậy nghĩa là sao? Ngươi cho rằng ta không thể giữ ngươi lại đây
chăng?
Hầu Ngọc Côn vội chen vào nói:
- Cô nương chớ nổi nóng, hắn vốn chẳng biết ăn nói, tôi xin nhận tội thay cho
hắn!
Nói rồi trên mặt hiện một nụ cười cầu hòa cố hữu, chấp tay vái dài.
Lãnh cô nương lạnh lùng nói:
- Không phải chuyện của ngươi, ngươi nên bớt mồm bớt miệng.
Hai ánh mắt ngưng nhìn lên mặt Lý Tồn Hiếu nói:
- Đáp lời ta hỏi!
Lý Tồn Hiếu còn chưa nói gì, Hầu Ngọc Côn lại định cướp lời nói.

Lãnh cô nương trừng mắt nhìn hắn gắt giọng:
- Hầu Ngọc Côn, ngươi nên biết tính khí của ta!
Hầu Ngọc Côn nhe răng cười nói:
- Đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, cô nương xin bớt giận.
Lý Tồn Hiếu đôi mày nhướn cao nói:
- Các hạ, ai là đại nhân, ai là tiểu nhân? Ngươi đối với người nào cũng cung kính
nhún nhường thì mặc ngươi, chớ nên kéo ta cùng chung một phường.
Hầu Ngọc Côn mặt hơi biến sắc vội nói:
- Lý huynh…
Lãnh cô nương chống tay vào hông thét lớn:
- Hầu Ngọc Côn!
Hầu Ngọc Côn lập tức nín bặt.
Lãnh cô nương mắt nhìn Lý Tồn Hiếu ướm hỏi:
- Ngươi rất khá, đúng không?
Lý Tồn Hiếu nhún vai đáp:
- Ngược lại chẳng phải thế, tại hạ vốn chẳng phải cúi đầu trước bất cứ người nào.
Lãnh cô nương cất tiếng cười khanh khách vẻ thích thú nói:
- Tuyệt, tuyệt, ta hôm nay nhất định khiến ngươi cúi đầu!
Lý Tồn Hiếu lãnh đạm nói:
- Chỉ e cô nương làm không nổi.
Lãnh cô nương hoa dung hơi trắng ra, nhưng miệng phát tiếng cười nhạt nói:
- Ngươi cứ mở mắt xxem ta làm nổi hay không!
Nói rồi chỉ thấy cô ta trở tay, trong cánh tay ngọc sáng loáng lên một thanh
nhuyễn kiếm ngắn, nháy mắt đã kề ngay sát yết hầu Lý Tồn Hiếu.
Lý Tồn Hiếu không ngờ cô ta thân pháp và thủ pháp nhanh như vậy, chẳng hề né
tránh, mặt cũng không một chút đổi sắc đứng yên như một pho tượng.
Hầu Ngọc Côn cả kinh thất sắc vội vàng sấn tới la lên:
- Lãnh cô nương…
Lãnh cô nương lạnh giọng quát:
- Hầu Ngọc Côn!
Theo tiếng thét là ánh kiếm sáng loáng rồi tắt nhanh, một bó tóc nhỏ cùng với
giải buộc tóc trên đầu Hầu Ngọc Côn rơi xuống, cả mái tóc Hầu Ngọc

Côn theo đó tỏa
ra, hắn lạnh thấu xương vội vàng nhảy thoái lùi sau.
Lãnh cô nương một kiếm khiến Hầu Ngọc Côn phát khiếp, ngưng mắt sắc lạnh
nhìn Lý Tồn Hiếu nói:
- Ta làm được chứ !
Lý Tồn Hiếu lạnh lùng không kém nói:
- Cô nương nhầm rồi, tại hạ chẳng bao giờ bị khuất phục dưới vũ lực. Một kiếm
này của cô nương, tại hạ vốn thừa sức né được, thế nhưng tại hạ không né tránh chính
là để chứng minh cho cô nương thấy tại hạ chẳng hề khiếp sợ!
Lãnh cô nương nghe một câu này thì mặt tái nhợt nhạt vì giận và thẹn, bất giác
buộc miệng ‘a’ một tiếng nói:
- Nói vậy có nghĩa là một kiếm này của ta ngươi tránh rất dễ dàng?
- Không sai!
- Hắc! Ngươi chẳng ngại gì cứ hỏi Hầu Ngọc Côn xem, đương kim thiên hạ có
mấy người có khả năng tránh được một kiếm này của ta!
Hầu Ngọc Côn chộp lấy cơ hội này liền chen vào nói:
- Võ học của Phi Thuý Cốc tịnh xưng với Lãnh Nguyệt Môn và Hàn Tinh Môn,
Lãnh cô nương nhất thân tuyệt học hấp thụ tổ truyền chính thống. Nhất là về kiếm
thuật, có thể nói phóng mắt thiên hạ chẳng tìm ra đối thủ…
Chẳng hiểu một câu này là sự thực hay chỉ là lời tâng bốc của hắn, nhưng Lý Tồn
Hiếu cứ như không nghe thấy lãnh đạm nói:
- Cô nương cứ thử xem!
Lãnh cô nương trong ánh mắt lộ hàn quang khiếp người, sau chút im lặng gật đầu
nói:
- Được, ta sẽ cho ngươi thử. Ta ra kiếm lại, nếu ngươi có thể tránh tức là ngươi
mạng lớn, nhưng nếu ngươi không tránh nổi thì xem như ngươi xui tận mạng!
Nói rồi trở cổ tay thâu kiếm lại, sau đó lại ra chiêu cũng nhằm thẳng tới yết hầu
Lý Tồn Hiếu nhanh không tưởng.

Lý Tồn Hiếu y nhiên không hề di chuyển thân hình, chỉ đợi khi ánh kiếm thép
đến ngay trước mặt mới nghiêng đầu một bên, hữu chưởng xuất chiêu phóng ra.
Thanh đoản kiếm lướt qua một bên vai chàng, vừa đúng lúc này thì cánh tay phải
nắm kiếm của cô ta trúng một chưởng của Lý Tồn Hiếu nghe "bốp" nhẹ một tiếng.
Hầu Ngọc Côn tròn mắt kinh ngạc, hắn thực chẳng ngờ Lý Tồn Hiếu có thể tránh
một kiếm của Lãnh cô nương, đồng thời còn phản kích một chưởng.
Lãnh cô nương cũng kinh ngạc vô cùng, đến quên cả thâu kiếm. Trên khuôn mặt
trắng bạch của cô ta phớt ửng hồng, lành lạnh nói:
- Ngươi có muốn tiếp thêm một kiếm nữa không?
Nói rồi mới trở tay thâu kiếm lại.
Hầu Ngọc Côn liền bước tới một bước, ôm quyền cười nói:
- Lãnh cô nương, đây là kiếm thứ hai!
Lãnh cô nương mặt càng đỏ hơn, kiếm ra chiêu nửa chừng thì ngừng lại.
Hầu Ngọc Côn lanh trí liền xá dài một cái nói tiếp:
- Đa tạ cô nương kiếm hạ lưu tình!
Rồi nhanh chóng kéo tay Lý Tồn Hiếu đi đến hướng cỗ xe ngựa.
Lãnh cô nương đứng yên bất động, lúc này cứ như hai chân chôn cứng dưới đất.
Hầu Ngọc Côn đuôi mắt liếc nhanh Lãnh cô nương, tay không ngừng kéo Lý Tồn
Hiếu lên ngồi trên xe, rồi ra roi cho ngựa chạy.
Lãnh cô nương vẫn y nhiên bất động trong bóng đêm mờ nhạt như một pho nữ
thần tượng, làn dạ phong cứ lấy phất tấm choàng trắng lên, chẳng hiểu trong lòng cô ta
lúc này nghĩ gì.
Ra khỏi ngôi chùa hoang, Hầu Ngọc Côn còn đón thêm bọn Sầm Đông Dương và
Miêu Phương Hương hai người, trên xe Lý Tồn Hiếu ngồi bên cạnh Hầu Ngọc Côn
chẳng nói nửa tiếng.
Hầu Ngọc Côn cũng không hề hé môi, tay cứ ra roi thúc cỗ xe ngựa chạy như bay

xuyên vào màn đêm, chạy có đến mười mấy dặm khi ấy mới thấy hắn buông lỏng dây
cương cho ngựa chạy nước kiệu, thở phào một hơi, nhìn Lý Tồn Hiếu cười khổ nói:
- Lý huynh lần này gây hoạ chẳng nhỏ, hại tiểu đệ lo muốn chết!
Lý Tồn Hiếu cười lãnh đạm nói:
- Các hạ lo là lo cô ta giữ tại hạ lại chứ gì?
Hầu Ngọc Côn cười nói:
- Lý huynh nếu như bị hủy dưới thanh kiếm cô ta, tiểu đệ tổn hại cũng chẳng nhỏ!
Lý Tồn Hiếu chẳng nói gì thêm.
Hầu Ngọc Côn lại nói:
- Lo thì lo, nhưng vừa rồi Lý huynh làm nở mặt võ lâm trung nguyên chúng ta, tiểu
đệ chỉ tiếc một điều lúc ấy không thể vỗ tay cho sướng!
Lý Tồn Hiếu vẫn chỉ cười không nói gì.
Hầu Ngọc Côn nhìn chàng một cài, bỗng thay đổi ngữ khí nói:
- Lý huynh, tiểu đệ có chỗ không hiểu.
Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Các hạ không hiểu gì?
Hầu Ngọc Côn chớp chớp mắt nhìn Lý Tồn Hiếu thăm dò nói:
- Vừa rồi một chiêu của Lý huynh thực hiếm thấy, nên biết đương kim thiên hạ
người có thể tránh được một kiếm của cô ta đã khó, mà người có thể khiến cô ta ăn đòn
càng khó hơn…
Lý Tồn Hiếu hiểu ra ít nhiều, trong lòng cảm thấy hối hận về một chiêu vừa rồi
mình thi thố.
Hầu Ngọc Côn hỏi dồn:
- Lý huynh hiểu ý tiểu đệ chứ?
Lý Tồn Hiếu thờ ơ nói:
- Các hạ chẳng hại gì cứ nói tiếp xem?
Hầu Ngọc Côn mỉm cười nói:
- Lý huynh khiến tiểu đệ chẳng thể không thay đổi suy nghĩ ban đầu, có lời dạy gì
tiểu đệ khi nào dám không nghe theo!
Hơi ngừng lại một lúc, hắn nói tiếp:
- Theo tiểu đệ biết, Ôn Thiếu Khanh tuy có thể tránh được một kiếm này của Lãnh

cô nương, thế nhưng trả miếng được cô ta thì thật không có khả năng. Cũng có thể nói
sở học của Ôn Thiếu Khanh và Lãnh cô nương ngang ngửa, Lý huynh dễ dàng qua một
kiếm đồng thời còn cho Lãnh cô nương ăn đòn lại, thì cớ gì lại sợ Ôn Thiếu Khanh?
Thì ra đây là mục đích cuối cùng của điều hắn muốn nói.
Lý Tồn Hiếu chẳng chút suy nghĩ đáp ngay:
- Ôn cô nương đã cứu tại hạ một lần, tại hạ chỉ vì nể mặt cô ta mà chẳng muốn
đối đầu chạm mặt với Ôn Thiếu Khanh!
Hầu Ngọc Côn nói:
- Vậy thì Lý huynh đối với bọn tiểu đệ ba người có trở ngại gì, mà cũng đâu có nể
mặt ai!
Một câu rất thẳng thắn, Lý Tồn Hiếu nói:
- Không giấu gì các hạ, tại hạ khi nghe các hạ phân tích về con người Trương
Viễn Đình, cho nên trong lòng cũng muốn tìm gặp lại vị Giả tiền bối kia xem hư thực
thế nào. Cho nên cùng ba vị đồng hành, lại còn ngồi ngựa thay chân, há không hơn là
đơn thân độc bộ hay sao!
Hầu Ngọc Côn vẻ mặt hớn hở nói:
- Nói thế Lý huynh không hề thấy thiệt thòi gì!
- Sự thực là thế.
Hầu Ngọc Côn cười ha hả, rồi ánh mắt giảo hoạt nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Có đúng là sự thực hay không trong lòng Lý huynh biết rõ, Lý huynh đã không
muốn nói thì tiểu đệ cũng không cưỡng ép. Thế nhưng bắt đầu từ lúc này trở đi, tiểu đệ
không thể không thận trọng đề phòng hơn với Lý huynh!
Một câu này hắn cũng có thể nói thẳng ra với đối phương, đủ thấy tâm cơ chẳng
phải tầm thường, Lý Tồn Hiếu nghe chỉ mỉm cười nói:
- Các hạ vốn chưa hề buông lỏng tại hạ.
Hầu Ngọc Côn ngửa mặt cười kha khả nói:
- Tứ Khôi Ngọc tiếng tăm không nhỏ, tung hoành võ lâm, thế nhưng đêm nay Hầu

Ngọc Côn mới thực sự gặp phải một nhân vật cực kỳ cao minh. Ha ha…Lý huynh thật
là lợi hại!
Lý Tồn Hiếu lãnh đạm đáp:
- Các hạ quá khen.
Hầu Ngọc Côn bỗng đổi giọng hỏi:
- Lý huynh có biết gì nhiều về vị Lãnh cô nương kia không?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Ngoại trừ biết cô ta là thiên kim ái nữ của Phi Thuý Cốc chủ ra, chẳng biết gì
hơn!
Hầu Ngọc Côn gật đầu nói:
- Cô ta chẳng những họ Lãnh, mà con người cô ta cũng lạnh băng như cái họ của
mình. Đương kim tứ đại mỹ nhân là: “Lãnh Nguyệt Môn” Lệnh Hồ Dao Cơ, “Hàn Tinh
Môn” Ôn Phi Khanh, “Phi Thuý Cốc” Lãnh Ngưng Hương và “Quỳnh Dao Cung” Tư Đồ
Lan. Trong tứ đại mỹ nhân có thể nói Ôn Phi Khanh là nhu tình nhất, nhưng cũng lại là
người ác độc nhất. Lãnh Ngưng Hương là người cực lạnh nhạt, chẳng thích lắm lời,
trong võ lâm có người lén gọi cô ta là “Băng mỹ nhân”, quả là một danh hiệu nghe cực
hay chừng như không còn gì hợp hơn…
Lý Tồn Hiếu gật nhẹ đầu nói:
- Vị Lãnh cô nương này quả thực lãnh ngạo.
Hầu Ngọc Côn cười khanh khách nói:
- Đẹp như đào lý, lạnh tựa băng sương. Cũng đúng thôi, với sắc đẹp nghiêng nước
nghiêng thành như cô ta, nếu tuỳ tiện lẳng lơ với bao người thì có lẽ cả thiên hạ này
đại loạn. Đừng nói đâu xa, cứ nhìn Ôn Phi Khanh biết bao nhiêu tiếng tăm đồn đãi bên
ngoài, nếu như vừa rồi Lý huynh không nhanh rời khỏi cô ta, chỉ e tâm thần bất định bị
cuốn hút vào vòng mê tình thì rước hoạ vào thân!
Lý Tồn Hiếu chau mày nói:
- Thân nam nhi đại trượng phu, ngửa mặt chẳng thẹn với trời, cúi chẳng thẹn với

đất, há để người đời dèm pha chê cười vì chuyện lụy tình!
- Khéo nói, khéo nói!
Hầu Ngọc Côn giơ ngón tay cái lên ý tán dương đối phương rồi nói tiếp:
- Lý huynh nói hay lắm, tục ngữ có câu “lòng ngay trong phòng tối vẫn có thần
linh, lòng tà giữa ban ngày cũng sinh ma quỷ”, chỉ cần hành động quang minh lỗi lạc
thì không có gì đáng sợ thiên hạ chê cười.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Tại hạ cũng suy nghĩ như thế.
- Thế nhưng…
Hầu Ngọc Côn nhìn nhanh Lý Tồn Hiếu một cái nói tiếp:
- Lý huynh thử thăm hỏi trong võ lâm xem, Ôn Phi Khanh xưa nay chưa từng cứu
một ai!
Lý Tồn Hiếu thầm hiểu tâm ý đối phương, nói ngay:
- Tại hạ đã nói, ngửa mặt chẳng thẹn với trời, cúi mặt không thẹn với đất…
Hầu Ngọc Côn cười nói:
- Lý huynh xin chớ chấp nệ, đường dài hiu quạnh, tiểu đệ chỉ nói đùa cho vui mà
thôi, như thế nó cũng bớt buồn tẻ đúng không?
- Chẳng sai!
- Lý huynh…
Hầu Ngọc Côn mỉm cười nhìn Lý Tồn Hiếu nói:
- Nếu nói giữa Lý huynh với Ôn Phi Khanh có chuyện gì không thể nói với người
khác, thì Lý huynh nhất định chẳng phải là người như thế. Tiểu đệ cũng không tin như
thế, nhưng theo tiểu đệ thấy thì Ôn Phi Khanh đối với Lý huynh rất có ý tứ đấy, điểm
này thì Lý huynh hẳn không thể không thừa nhận!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Tại hạ chẳng dám nghĩ đa tình, nếu chỉ vì cứu người để rồi chung tình với người,
chỉ sợ các vị cô nương sau này chẳng còn ai dám giơ tay ra cứu mình!
Hầu Ngọc Côn cười ha hả nói:
- Tuyệt, tuyệt, không ngờ Lý huynh nói chuyện thú vị như thế, tiểu đệ

xem như có
duyên với Kim Hoa, cảm thấy tiếc vì tương phùng hơi muộn.
Lý Tồn Hiếu điềm nhiên nói:
- Tại hạ rất vinh hạnh.
Hầu Ngọc Côn bỗng nghiêm nét mặt nói:
- Lý huynh xin chớ nghĩ tiểu đệ lại xảo ngôn lệnh sắc, quả thực trước con người
khí khái như Lý huynh, tiểu đệ vô cùng bội phục mà thành tâm thổ lộ, mọi lời đều tận
đáy lòng.
Lý Tồn Hiếu nghe thì nghiêm túc đáp lại:
- Vậy thì tại hạ thành thật xin lỗi.
Hầu Ngọc Côn thở dài một hơi nói như tự nói với mình:
- Xem ra chuyện hiểm trá này làm cũng không làm được, mà lòng cũng chẳng
thanh thản nổi, chỉ một lần này về sau đồn đãi ra giang hồ thì ngươi vĩnh viễn thành
một kẻ tiểu nhân giảo hoạt hiểm trá. Hầu Ngọc Côn, cho dù ngươi mổ bụng moi tim thì
cũng chẳng ai tin tưởng ngươi nổi, ngươi rơi đến tình cảnh này thì thật thảm!
Lý Tồn Hiếu nghe không khỏi xao động, đôi môi mấp máy định nói gì nhưng rồi
lại thôi.
Hai người rơi vào trong im lặng, mỗi người đeo đuổi theo suy nghĩ của mình, qua
một hồi lâu Hầu Ngọc Côn mới thấy vui vui trở lại, mặt hiện nụ cười thay đổi câu
chuyện nói:
- Trong Phi Thuý Cốc cảnh sắc thật đẹp, không thua kém gì cảnh Giang Nam,
nhưng tiếc một điều trong Phi Thuý Cốc không thấy bóng một tu mi nam tử, toàn là mỹ
nhân hồng nhan, không ai không là quốc sắc thiên hương, không ai không là Dao Trì
tiên nữ. Bao nhiêu nam nhân trong giang hồ mỏi mắt ngóng vào nhưng không ai dám
tới, chỉ nghe người ta kháo nhau đã thấy ngứa cả người, chẳng biết Lý huynh có muốn
thử thâm nhập một lần không?

Lý Tồn Hiếu cười điềm nhiên nói:
- Như đã có bao nhiêu người lòng mong mà chân không dám đặt tới, thì tại hạ
làm sao…
- Ha ha…Lý huynh chẳng giống với bọn họ, chỉ một chuyện vừa rồi Lý huynh có
thể cho Lãnh cô nương ăn đòn, đủ thấy Lý huynh thâm nhập Phi Thuý Cốc chẳng vấn
đề gì.
- Nhưng…tại hạ chẳng đến nổi cuồng si với đám hồng quần.
- Sao?
Hầu Ngọc Côn chừng như ngạc nhiên trước câu này, tròn mắt nhìn Lý Tồn Hiếu
hỏi lại:
- Lý huynh không hứng thú ư?
Lý Tồn Hiếu nhún vai cười nói:
- Tại hạ chẳng phải là thánh nhân, mà dù là thánh nhân cũng bằng xương bằng
thịt, khi nào lại không động lòng trước mỹ sắc tạo hóa, có điều tại hạ chẳng có rãnh để
nghĩ chuyện ấy mà thôi!
Hầu Ngọc Côn ngớ người, rồi bật cười thành tiếng, định nói tiếp.
Nhưng đúng lúc này bỗng nghe Sầm Đông Dương từ phía sau nói:
- Hầu công tử, có người đang theo dõi chúng ta.
Hầu Ngọc Côn giật mình vội hỏi:
- Ai? Ngươi nhận ra chứ?
Sầm Đông Dương nói:
- Một bóng trắng cách xa có đến năm mươi trượng cứ bám không dứt chúng ta,
nhưng đêm tối tôi không nhìn thấy rõ.
- Một bóng trắng à?
Hầu Ngọc Côn chau mày kêu lên, rồi gật đầu nói tiếp:
- Biết rồi, để mắt quan sát, có động tĩnh gì thì báo ta ngay.
Sầm Đông Dương trong xe ứng thanh đáp một tiếng.
Hầu Ngọc Côn nghiêng nhìn Lý Tồn Hiếu nói:
- Lý huynh gậy họa chưa dứt đâu!
Lý Tồn Hiếu chau mày ngạc nhiên hỏi:
- Là cô ta?
- Lý huynh nhãn lực hơn hẳn Sầm Đông Dương, cứ thử đứng lên nhìn lui mà xem!

Lý Tồn Hiếu vẫn ngồi yên bất động, nhíu mày nói:
- Cô ta như vậy là sao chứ?
Hầu Ngọc Côn nói:
- Cô ta chẳng phải là đối thủ của Lý huynh, ắt không phải là truy theo báo thù!
- Vậy thì là gì?
- Chúng ta cần phải hỏi cô ta!
Lý Tồn Hiếu lẩm nhẩm nói:
- Có lẽ cô ta cùng hành trình chúng ta mà thôi, thật khéo!
Hầu Ngọc Côn mỉm cười không đáp, gọi lớn:
- Sầm Đông Dương, ngươi đến trước thay ta đánh xe.
"Vâng" Sầm Đông Dương ứng thanh đáp, rồi từ sau thùng xe chui tới trước.
Hầu Ngọc Côn trao giây cương và roi ngựa cho Sầm Đông Dương, rồi cùng Lý Tồn
Hiếu chui vào trong thùng xe.
Hai người vén tấm bạt lên nhìn lui con đường, nhưng bất giác ngớ người, vì trong
vòng một trăm trượng dưới ánh trăng non mờ nhạt không hề nhận ra một bóng người
nào, làm gì có Lãnh Ngưng Hương như họ nghĩ!
Hầu Ngọc Côn cười nhạt nói:
- Cô ta tinh còn hơn chúng ta nghĩ!
Miêu Phương Hương lên tiếng chen vào nói:
- Công tử, tôi không nhìn thấy cô ta lẩn trốn vào đâu, huống gì một vùng này
không có rừng núi, đường trống lốc biết trốn vào đâu!
Hầu Ngọc Côn vẫn nụ cười nhạt trên môi nói:
- Có lẽ cô ta có thuật độn thổ, đã thế thì mặc cô ta, xem cô ta lẩn trốn đến bao
giờ!
Rồi cao giọng nói với Sầm Đông Dương:
- Cho xe chạy nhanh!
Sầm Đông Dương ngồi phía trước ghế xà ích ứng thanh đáp lớn một tiếng, tay ra
roi vùn vụt thúc ngựa kéo xe chạy như bay.
Trong xe, Hầu Ngọc Côn chau mày trầm tư chừng như đang suy nghĩ gì rất lâu.
Hầu Ngọc Côn không nói, Lý Tồn Hiếu trong đầu cũng suy nghĩ về hành động

bám theo xe của Lãnh Ngưng Hương.
Miêu Phương Hương từ đầu đến giờ mới có dịp ngồi đối diện với Lý Tồn Hiếu,
chốc chốc cứ liếc mắt nhìn chàng mà trong lòng rộn lên, chỉ tiếc là không được ngồi
riêng cùng chàng.
Qua một hồi lâu, Hầu Ngọc Côn ngước mắt nhìn Lý Tồn Hiếu cười hỏi:
- Lý huynh nghĩ ra điều gì không?
Lý Tồn Hiếu "ồ" lên một tiếng nói:
- Gì chứ?
- Chẳng phải Lý huynh đang nghĩ đến hành động của Lãnh Ngưng Hương sao?
Lý Tồn Hiếu do dự một lúc nói:
- Tôi vốn chẳng để tâm…
- Cũng đúng!
Hầu Ngọc Côn mỉm cười nói tiếp:
- Chuyện không liên quan đến mình để ý làm gì, thế nhưng…theo tiểu đệ thấy thì
Lý huynh không nghĩ cũng không được, bởi vì Lãnh Ngưng Hương bám theo chúng ta
chính là liên quan đến Lý huynh đấy!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Tại hạ chẳng hiểu ý các hạ muốn nói gì?
Hầu Ngọc Côn cười kha khả nói:
- Chỉ một chuyện Ôn Phi Khanh xưa nay không hề cứu ai lại cứu Lý huynh, đã thế
còn thăm hỏi ân cần, nên dám mạnh dạn đoán một điều. Với người như Lý huynh có
thể nói là "mỹ nam nhân", nếu tiểu đệ là nữ nhân thì chỉ một lần nhìn thấy cũng xiêu
lòng…
Nói đến đó hắn quay nhìn Miêu Phương Hương hỏi:
- Miêu cô nương nói xem đúng không chứ?
Miêu Phương Hương mặt mày hớn hở, mắt liếc mày cười nói:
- Công tử nói không sai, tôi là nhi nữ nên đứng phía nhi nữ mà nói, chỉ nhìn phải
Lý công tử một lần thì…không thể không xao động trong lòng!
Lý Tồn Hiếu chẳng nhìn Miêu Phương Hương, lại nhìn Hầu Ngọc Côn nói:

- Các hạ thật khéo đùa!
Hầu Ngọc Côn cương quyết nói:
- Lý huynh như vẫn còn không tin, chúng ta cứ ngừng xe lại chờ cô ta đến thẳng
mặt nói chuyện.
Lý Tồn Hiếu thở hắt ra một hơi nói:
- Chỉ cần các hạ nguyện ý ngừng xe, tại hạ chẳng bận tâm lo lắng!
Hầu Ngọc Côn cười nói:
- Lý huynh thật lợi hại, thừa biết tiểu đệ chẳng thể nào ngừng xe…
Vừa lúc này phía trước nghe giọng Sầm Đông Dương nói lớn:
- Hầu công tử, trước mặt sắp đến Thạch Khang, chúng ta có ngừng lại nghỉ chân
không?
Hầu Ngọc Côn nghe hỏi liền đáp ngay:
- Không ngừng, không nghỉ, trên xe thức ăn nước uống đều đủ, tốt nhất một mạch
chạy đến Giang Nam, đến đó nếu cần thì thay cỗ xe này, ngựa không chạy nổi thì thay
cả ngựa…
Sầm Đông Dương đáp một tiếng, rồi cứ giục ngựa chạy không hề giảm tốc độ.
Hầu Ngọc Côn lại nói:
- Đừng vào thành, chạy bọc ngoài thành.
Sầm Đông Dương lại ứng thanh đáp
Lý Tồn Hiếu nói:
- Các hạ mà đi như thế này nói không chừng chúng ta đến Giang Nam trước cả vị
Giả tiền bối kia!
- Thế thì còn gì hay bằng, Giang Nam cảnh sắc tuyệt đẹp, đến sớm vài ngày có
thời gian đi thưởng cảnh…Giang Nam đệ nhất danh thắng, lưng dắt vài vạn lạng, kỵ
hạc xuống Dương Châu, lại còn bao nhiêu chốn như Gia Hưng, Phú Xuân, Tiền Đường,
Thiệu Hưng, Thiên Thai, Nhạn Dương, hoàng Trung, Phổ Đà Phong cảnh đã đẹp mà lại
còn nhiều, chỉ nói đến bảy ngày bảy đêm…
Miêu Phương Hương bỗng chen ngang nói:
- Công tử còn sót một chỗ!
- Chổ nào?

- Lục Triều Kim Phấn!
Hầu Ngọc Côn “a” lên một tiếng gật đầu cười nói:
- Không sai, ta làm sao lại quên mất nơi này nhỉ? Chốn đô hội phồn hoa, nơi ăn
chơi của bao tay vương tôn công tử, ta làm sao lại quên khuấy nó….
Rồi nhì Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Lý huynh đến Kim Lăng bao giờ chưa?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu thờ ơ đáp:
- Chưa.
Hầu Ngọc Côn nhe răng cười nói:
- Một người tài hoa như Lý huynh mà chưa đến Kim Lăng thì thật đáng tiếc đáng
tiếc vô cùng…
Lý Tồn Hiếu lãnh đạm nói:
- Theo tại hạ nghĩ, thì chốn Lục Triều Kim Phấn chỉ hợp với những người như các
hạ!
- Khéo nói, khéo nói!
Hầu Ngọc Côn lắc lư đầu, cười phá lên nói:
- Duy đại anh hùng mới có bản sắc, duy danh sĩ mới phong lưu, tiểu đệ không
dám tự cho mình là danh sĩ, càng không dám nói mình phong lưu, thế nhưng trước nay
vẫn ngưỡng mộ hai nhân vật Hàn Hy Tải và Đỗ Mục Chi, chỉ ước ao có dịp đến đó để
ngắm lại di tích xưa của một mối giao tình thi vị ấy!
Miêu Phương Hương tán vào một câu:
- Theo tôi thấy thì công tử phong lưu tao nhã kém gì họ đâu, bất quá là chưa tìm
được bạn tri kỷ đấy thôi!
Hầu Ngọc Côn cười tít mắt nói:
- Miêu cô nương cũng khéo ăn nói thật, khiến cho ta lâng lâng như đang trong
cơn say hơi men, có duyên mới tìm được tri kỷ hẳn chứ dễ gì, đúng vậy chứ, Lý huynh?
Rồi cười lên ha hả.
Đột nhiên nghe Miêu Phương Hương kêu lên:
- Công tử, xin nhìn lui xem!
Hầu Ngọc Côn nụ cười biến mất, vội quay đầu nhìn lui sau, lúc này Miêu Phương

Hương một tay vén góc tấm bạt lên, ngoài xa bốn năm mươi trượng một bóng trắng phi
nhanh như cánh nhạn đêm theo sau xe.
Hầu Ngọc Côn nói:
- Lý huynh xin hãy xem…
Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:
- Tại hạ đã nhìn thấy.
- Là cô ta…?
- Không sai, đúng là cô ta.
Hầu Ngọc Côn cười nhạt nói:
- Không ngờ cô ta định chơi trò ú tim…
Miêu Phương Hương chen vào nói:
- Tôi vừa vén bạt lên đã nhìn tấy, chỉ sợ cô ta xuất hiện đã lâu!
Hầu Ngọc Côn đôi mày nhíu chặt, bỗng hô lớn:
- Ngừng xe!
Phía trước Sầm Đông Dương ứng thanh đáp lớn một tiếng, cỗ xe ngựa còn chạy
thêm chừng mươi trượng nữa mới ngừng lại hẳn.
Miêu Phương Hương nhìn Hầu Ngọc Côn ngạc nhiên hỏi:
- Công tử lênh ngừng xe làm gì?
Hầu Ngọc Côn cười nhạt đáp:
- Cô cứ chờ xem!
Lúc này liền thấy bóng trắng kia cũng ngừng chân lại, Hầu Ngọc Côn "hừ" một
tiếng nói:
- Cô ta cũng ngừng lại, để xem làm gì!
Vừa nói dứt, bỗng thấy bóng trắng kia từ từ đi tới…
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 14
Hoa nào như xưa

Miêu Phương Hương vội nói:
- Công tử, cô ta đi đến!
Hầu Ngọc Côn nói:
- Ta sở dĩ cho ngừng xe, chính là đợi cô ta đến!
Bóng người áo trắng kia tuy nói là đi chậm rãi, nhưng thực ra tốc độ

so với người
thường nhanh gấp bội, khoảng cách bốn năm mươi trượng chỉ trong nháy mắt đã đến
gần ngoài mười trượng.
Hầu Ngọc Côn hất mạnh tay một cái khiến cả tấm bạt phía sau xe vén hẳn lên,
cất tiếng nói lớn:
- Lãnh cô nương đấy sao?
Bóng người áo trắng chậm lại nói:
- Là ta, Hầu Ngọc Côn, ngươi làm gì?
Hầu Ngọc Côn cười nhạt nói:
- Tôi đoán là cô nương, quả nhiên chính là cô nương…
Nói chuyện vài câu thì Lãnh Ngưng Hương đã đến sau xe, Hầu Ngọc Côn nhảy
xuống khỏi xe ôm quyền thi lễ nói:
- Cô nương đi đêm đến tận đây, hẳn cùng đường, có muốn chúng tôi đưa một
quãng không?
Lãnh Ngưng Hương chẳng đáp lời hắn, ánh mắt nhìn nhanh vào trong xe hỏi lại:
- Ngươi đi đến đâu?
Hầu Ngọc Côn đáp:
-Tôi có chuyện đi Giang Nam.
Lãnh Ngưng Hương hỏi:
-Nó là ai?
Hầu Ngọc Côn hàm hồ nói một câu:
- Chẳng phải vừa rồi cô nương đã gặp, Lý Tồn Hiếu…
Lãnh Ngưng Hương ngưng mắt nhìn thẳng vào Miêu Phương Hương nói:
- Ta muốn hỏi là vị cô nương kia?
Hầu Ngọc Côn “a” lên một tiếng nói:
- Thì ra người cô nương muốn hỏi là cô ta, Miêu Phương Hương một trong Bạch
Cốt Tam Sát.
Lãnh Ngưng Hương mày liễu chau lại nói:
- Bạch Cốt Tam Sát!
Hầu Ngọc Côn cười nói:
- Bạch Cốt Tam Sát thật vinh hạnh, đến cô nương cũng biết tới!
Miêu Phương Hương trong xe hơi nghiêng mình thi lễ nói:
- Miêu Phương Hương bái kiến Lãnh cô nương.

Lãnh Ngưng Hương chẳng để ý đến cô ta, nhìn Hầu Ngọc Côn lại hỏi:
- Còn người đánh xe kia?
Hầu Ngọc Côn đáp:
- Lão nhị trong Bạch Cốt Tam Sát, Sầm Đông Dương.
Lãnh Ngưng Hương ánh mắt hồ nghi hỏi:
- Bọn họ là bằng hữu của ngươi?
Hầu Ngọc Côn gật đầu đáp:
- Có thể nói như vậy.
Lãnh Ngưng Hương chau mày nói:
- Có thể nói như vậy? Nghĩa là sao?
- Họ hai người xem tại hạ như chủ nhân, nhưng tại hạ chỉ xem họ như bằng hữu.
Lãnh Ngưng Hương cười nhạt nói:
- Vậy có loại biết, thật chẳng tệ!
Miêu Phương Hương tuy trong lòng không vui vì câu nói mỉa mai này, nhưng
chẳng dám lên tiếng, đến một chút biểu hiện trên mặt cũng không.
Hầu Ngọc Côn thì làm như không nghe thấy, cười "hi hi" nói:
- Cô nương có muốn tôi đưa một quãng không?
Lãnh Ngưng Hương lạnh nhạt nói:
- Không cần, đa tạ hảo ý!
Rồi quay người phóng chân vọt đi, lần này thì chẳng đi theo đường lớn.
Hầu Ngọc Côn cười ha hả nói lớn:
- Cô nương đi mạnh khỏe, thứ cho tôi không tiễn chân được!
Chẳng nghe Lãnh Ngưng Hương đáp thêm tiếng nào, chỉ trong chớp mắt bóng
trắng đã vọt xa cả trăm trượng, Hầu Ngọc Côn quay người bước lên ngồi trên xe quát
lớn:
- Đi, không cần nhanh quá!
Sầm Đông Dương phía trước ứng thanh đáp, rồi vung roi cho ngựa chạy đi.
Hầu Ngọc Côn nhìn Lý Tồn Hiếu cười vui nói:
- Giờ thì đảm bảo cô ta chẳng còn quay lại.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Các hạ thật cao minh.
Miêu Phương Hương chen vào nói:
- Lãnh Ngưng Hương sẽ chẳng bao giờ bày trò thần oai nữa!

- Nói đúng lắm.
Sầm Đông Dương ở phía trước cũng góp lời nói:
- Tốt nhất đừng bao giờ rơi vào tay Sầm mỗ, nếu như vào tay Sầm mỗ nhất định
cho cô ta biết mùi mèo vỡn chuột như thế nào! Hắc hắc…
Miêu Phương Hương nói:
- Ngươi thì cũng chỉ dựa vào chút sức lâm trận của mình để ra oai.
Hầu Ngọc Côn cười hô hố nói:
- Ta cũng muốn học theo cách của hắn xem thế nào?
Miêu Phương Hương liếc xéo hắn một cái, trong ánh mắt hàm lộ chút tà khí, một
nụ cười bí hiểm trên môi.
Lý Tồn Hiếu vờ làm như không nghe thấy mấy lời cợt nhã của bọn họ, nhắm hờ
mắt tựa ngươi vào thành xe chẳng lên tiếng.
- Đúng rồi!
Hầu Ngọc Côn bỗng nhìn Lý Tồn Hiếu cười nói lớn:
- Cứ học theo Lý huynh là hay nhất, đường đi Giang Nam xa xôi khó nhọc, ngựa
mệt mỏi thì còn thay được, nhưng con người chẳng phải bằng đồng bằng thép, tốt nhất
nhắm mắt dưỡng thần tĩnh khí là hơn hết!
Miêu Phương Hương ném một ánh mắt thâm sâu nhìn Lý Tồn Hiếu rồi cũng nhắm
hờ mắt chẳng nói gì thêm.
Cỗ xe ngựa cứ rong ruỗi ngày này qua ngày khác, thay ngựa có đến ba lần, đồng
thời còn thay thêm một cỗ xe khác, chạy một hơi đến tận bờ Giang Nam, chung quy
không còn thấy bóng Lãnh Ngưng Hương bám theo.
Đến đây thì xe chạy chầm chậm, rèm thùng xe vén cao, Hầu Ngọc Côn phóng
mắt ngắm cảnh chung quanh hít sâu một hơi cao hứng nói:
- Chưa qua sông mà đã nghe hương vị Giang Nam. Nhìn xem, chỉ một vùng này
đã thấy khác hẳn Trung nguyên, Lý huynh thấy đúng chứ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu thành thật đáp:
- Đúng thế.
Liền nghe Sầm Đông Dương phía trước hỏi vọng lại:
- Công tử, chúng ta qua sông ở đâu?

Hầu Ngọc Côn nói:
- Vùng này ta không quen, ngươi thấy nơi nào thuận tiện thì qua sông.
"vâng" Sầm Đông Dương đáp một tiếng, chẳng nói gì thêm.
Miêu Phương Hương nói:
- Công tử, qua sông rồi, chúng ta đi đâu?
Hầu Ngọc Côn nghe hỏi liều quay nhìn Lý Tồn Hiếu cười nói:
- Điều này thì nên hỏi Lý huynh.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Tại hạ chỉ nghe Giả tiền bối nói là đi Giang Nam, nhưng đi nơi nào ở Giang
Nam thì tại hạ không rõ.
Hầu Ngọc Côn tỏ ra chẳng để ý, cười nói:
- Vậy thì hơi phiền, một vùng Giang Nam rộng lớn thế này mà tìm người thì khác
nào mò kim đáy biển!
Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:
- Đúng là như thế, nhưng tại hạ chẳng còn giúp gì được.
Hầu Ngọc Côn cười vui vẻ nói:
- Lý huynh chớ nên quên, chẳng phải một mình tiểu đệ muốn tìm Trương Viễn
Đình.
Lý Tồn Hiếu lại gật đầu thừa nhận:
- Tại hạ biết, chính tại hạ cũng đang muốn tìm lão ta.
Hầu Ngọc Côn cười nói:
- Lý huynh hiểu được thế thì tốt, ban đầu Lý huynh chẳng như tiểu đệ nôn nóng
tìm lão ta, nhưng tìm ra sớm ngày nào thì tốt ngày ấy. Phải biết muốn tìm lão ấy chẳng
riêng gì hai chúng ta, tránh phải đêm dài lắm mộng!
Hầu Ngọc Côn nói:
- Tại hạ chỉ hận một điều là không tìm được lão ta ngay bây giờ.
Hầu Ngọc Côn vẻ hơi bất người "A" lên một tiếng nói:
- Tiểu đệ không ngờ Lý huynh cũng nôn nóng như thế!
-Chỉ e còn nôn nóng hơn cả các hạ.
Bỗng xe ngừng lại, giọng Sầm Đông Dương phía trước nói lớn:
- Công tử, chúng ta qua sông ở đây, xin mời xuống xe.
Hầu Ngọc Côn nhìn ra ngoài thấy xe ngừng lại bên một bến tàu, sông Trường
Giang nằm ngang trước mặt, sóng nước mênh mông cuồn cuộn chảy

về đông, nhìn
sang bờ bên kia chỉ thấy một rặng màu xanh xanh, đủ biết mặt sông rộng có đến năm
sáu mươi trượng.
Bên bến tàu thuyền lớn thuyền nhỏ đỗ san sát bên nhau, người đứng thành đoàn,
kẻ qua người lại, tiếng rao bán hàng nhộn nhịp thực không khác gì một chợ trấn ven
sông.
Ba người theo nhau xuống xe, Hầu Ngọc Côn nhìn Sầm Đông Dương hỏi:
- Đây là nơi nào?
Miêu Phương Hương nhanh nhảu đáp:
- Bến sông này đã thuộc về địa vực Giang Nam.
Hầu Ngọc Côn đưa mắt nhìn quanh tàu thuyền trên bến hỏi:
- Có dễ mượn thuyền không?
Sầm Đông Dương gật đầu nói:
- Thuyền mướn chẳng khó, có điều…công tử, xe ngựa này…
Hầu Ngọc Côn nói ngay:
- Vốn chẳng phải của ta, bỏ nó đi cũng chẳng sao.
Sầm Đông Dương nói:
- Thế thì dễ, công tử xin chờ ở đây, tôi đi mướn thuyền.
Nói rồi thả bộ đi dọc theo bờ sông.
Hầu Ngọc Côn nhìn xuống bến thuyền nói:
- Người đông thế này mà đều đợi qua sông, nếu chúng ta đợi thì đợi cả nửa ngày
đây!
Miêu Phương Hương nói:
- Có cách mà chúng ta chẳng phải chờ lâu…
Vừa nói với nhau mấy câu đã thấy Sầm Đông Dương chen từ trong đám người
đứng bên bến thuyền, mặt mày hớt hải chạy nhanh trở lại.
Hầu Ngọc Côn chau mày hỏi ngay:
- Chuyện gì?
Sầm Đông Dương thử gấp nói:
- Công tử, nguy rồi, tôi chạm phải…
Hắn nói chưa hết câu thì nghe giọng Miêu Phương Hương thất thanh la lên:
- A, Ôn Phi Khanh!
Cả Hầu Ngọc Côn và Lý Tồn Hiếu nghe ba tiếng “Ôn Phi Khanh” thì

đều ngớ
người, mắt nhìn theo ánh mắt Miêu Phương Hương liền nhận ra trên một mô đất cao
ngay bên bến sông một bóng nữ nhân áo đen đang đứng. Từ đầu đến chân phục trang
một màu đen, đến ngay tấm mạn che mặt bằng lụa cũng mày đen, chẳng phải Ôn Phi
Khanh thì là ai?
Hầu Ngọc Côn trên mặt biến sắc nói:
- Cô ta làm sao lại đến đây…
Miêu Phương Hương nói:
- Công tử, cô ta đã nhìn thấy chúng ta.
- Ta biết, nhưng nơi đông người thế này thách cô ta dám làm gì. Chúng ta đi, tìm
một nơi khác qua sông!
Nói rồi quay người bước lên xe.
Sầm Đông Dương vội nói:
- Công tử, không đi được.
Hầu Ngọc Côn nghe nói ngừng chân lại hỏi:
- Vì sao lại đi không được?
Sầm Đông Dương cười khổ nói:
- Tôi đang định bẩm công tử, cô ta muốn tôi chuyển lời cho công tử, nói nơi này
đông ngừơi nên không muốn làm kinh động người khác, mời công tử ra cánh rừng ngoài
xa trăm trượng kia chờ, cô ta đến nói chuyện. Cô ta chỉ ngại điều này, giờ công tử bỏ đi
chẳng phải vừa hợp tâm ý cô ta sao?
Hầu Ngọc Côn nhìn nhanh về phía bến sông bỗng la lên:
- Aùi, cô ta có lẽ thay đổi chủ ý, đến rồi kia!
Sầm Đông Dương quay nhìn thì quả nhiên thấy Ôn Phi Khanh đã rời khỏi gò đất
đang đi đến gần.
Miêu Phương Hương cười nhạt nói:
- Cứ để ả đến đây, hừ…chỉ cần ả dám manh động thì ta sẽ nói toạt chuyện của ả
đêm ấy ra!
Hầu Ngọc Côn vừa nghe thì trong ánh mắt loé lên một nét tà khí, nhìn Sầm Đông
Dương hỏi:

- Chuyện ngươi kể ta nghe là thực đấy chứ?
Sầm Đông Dương xoa tay cười cười nói:
- Cứ một chuyện Sở Ngọc Hiên nhất định giết bằng được Miêu Phương Hương,
công tử chẳng lẽ không hiểu ra sao?
- Đúng!
Hầu Ngọc Côn vỗ tay vui mừng nói:
- Nếu là ta thì ta sẽ phục đầu lạy hai ngươi ba lạy. Nghe đây, hai ngươi nhanh ra
ngoài khu rừng kia chờ ta, ta ở đây nói chuyện với cô ta, đi nhanh!
Sầm Đông Dương ngớ người nói:
- Ý công tử là…
- Ta có chủ ý của ta, nếu chờ cô ta đến thì muốn đi cũng không kịp, đi nhanh đi!
Sầm Đông Dương nghe thế chẳng hỏi gì thêm, liền cùng Miêu Phương Hương
phóng chân chạy đi ngay.
Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương vừa đi xong thì Ôn Phi Khanh cũng vừa
đến gần, Hầu Ngọc Côn ôm quyền thi lễ nói:
- Nhị cô nương vẫn an khang! Từ lần gặp ở tiểu trấn kia, chẳng ngờ giờ lại gặp
nhau trên bến Trường Giang này, đúng là quả đất quay tròn!
Ôn Phi Khanh chẳng để ý đến thái độ cung cung kính kính giả tạo của Hầu Ngọc
Côn, chỉ nhìn theo bóng bọn Sầm Đông Dương hai người hỏi:
- Bọn chúng vì sao lại đi?
Hầu Ngọc Côn cười hi hi nói:
- Cô nương muốn tìm tôi, có tôi đây chẳng đủ sao?
Ôn Phi Khanh lại nhìn Lý Tồn Hiếu, bất giác trong lòng có chút xao động nói:
- Không ngờ gặp huynh ở đây, tôi tìm huynh đã lâu, làm sao lại gặp huynh ở đây
chứ?
Hầu Ngọc Côn chen vào nói:
- Cô nương, Lý huynh hiện tại đã là bằng hữu của tại hạ.
Ôn Phi Khanh liếc xéo hắn một cái nói;
- Ta biết, ta cũng chính đang tìm ngươi.
Hầu Ngọc Côn cười cười nói:
- Nhị cô nương tìm tôi làm gì?

Ôn Phi Khanh lạnh giọng nói:
- Tự ngươi hiểu!
Hầu Ngọc Côn vờ lắc đầu nói:
- Tại hạ không biết, theo tại hạ biết thì lẽ ra Nhị cô nương nên cảm tạ tôi mới
phải. Bởi vì trong cảnh nghìn cân treo mành thì tôi xuất hiện hù chạy Liễu Ngọc Lân,
cô nương có hiểu bốn chữ "nghìn cân treo mành" kia là chỉ điều gì không?
Ôn Phi Khanh vừa nghe một câu này thì mặt trắng ra, trong ánh mắt lộ thu ba giờ
sắc lạnh hằn sát khí, nói:
- Vậy thì ta phải cảm tạ ngươi!
Nói rồi cánh tay ngọc từ từ giơ lên…
Hầu Ngọc Côn không chút hốt hoảng, nói ngay:
- Xem ra Nhị cô nương hiểu nhầm rồi. Tôi tuy đuổi Liễu Ngọc Lân chạy, thế
nhưng tôi chẳng phải là người đục nước béo cò, mà người nhân nhà cháy ăn cướp kia
chính là Sở Ngọc Hiên!
Ôn Phi Khanh ngơ người, cánh tay ngọc đặt trên hông, lạnh giọng nói:
- Ngươi nói sao, Sở Ngọc Hiên?
Hầu Ngọc Côn cười cườinói:
- Tôi chẳng ngại gì cứ nói thẳng ra cho Nhị cô nương biết, trong khi tôi ở bên
ngoài giữ chân Liễu Ngọc Lân, thì Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương ở bên
trong cứu cô nương chạy. Bọn Sầm Đông Dương hai người mang cô nương đến một ngôi
miếu hoang, chẳng ngờ ở đó chúng gặp phải Sở Ngọc Hiên, chính Sở Ngọc Hiên đánh
đuổi bọn họ…
Nói đến đó hắn nheo mắt cười cợt nói tiếp:
- Sau đó chuyện thế nào thì bất tất nói ra!
Ôn Phi Khanh trên mặt không còn chút sắc huyết, sau hồi lặng người hỏi:
- Thật Sở Ngọc Hiên chứ?
Hầu Ngọc Côn gật đầu nói:
- Cô nương biết tại hạ rồi, nếu như là tại hạ thì có chết cũng chẳng

bao giờ thừa
nhận chuyện này.
Ôn Phi Khanh lạnh lùng nói:
- Thảo nào mà vừa nhìn thấy ta, bọn chúng liền bỏ chạy. Giờ chúng đã chạy thì
ta đành tìm ngươi.
Hầu Ngọc Côn ngẩng người nói:
- Nhị cô nương vì sao lại tìm tại hạ, chẳng phải vừa rồi tại hạ đã nói…
Ôn Phi Khanh buông rõ từng tiếng:
- Liễu Ngọc Lân, Sở Ngọc Hiên và ngươi, ta chẳng bỏ qua tên nào!
Hầu Ngọc Côn la lên:
- Cô nương định sát nhân diệt khẩu?
Ôn Phi Khanh giọng lạnh như băng nói:
- Có thể nói như thế, còn có một nguyên nhân khác, chính ngươi đã để cho bọn
Sầm Đông Dương bắt ta đi, rõ ràng ngươi cũng manh tâm làm chuyện bất lương!
Dứt lời, tay đặt trên hông từ từ giơ lên.
Hầu Ngọc Côn vội nói lớn:
- Nhị cô nương, nên biết đây là bến thuyền qua sông!
- Hừ! Ta vốn lo làm kinh động quần chúng, nhưng giờ thì ta chẳng còn phải lo
quá nhiều như thế.
Nói đến đó, cánh tay đã giơ cao chuẩn bị đẩy chưởng tới…
Hầu Ngọc Côn miệng la bai bải:
- Nhị cô nương, nếu có giết được một mình Hầu Ngọc Côn thì cũng chẳng bị
miệng được thiên hạ.
Ôn Phi Khanh ngớ người, cánh tay hơi khựng lại.
Hầu Ngọc Côn nhân cơ hội tấn công ngay:
- Chuyện này thì Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương còn rõ ràng hơn tôi
nhiều, Nhị cô nương nhìn kia, bọn họ hia người đứng ngoài khu rừng kia chẳng xa chút
nào!
Ôn Phi Khanh trong lòng không khỏi chấn động nói:
- Ta hiểu rồi, nếu ta giết ngươi thì chúng sẽ hủy thanh danh của ta, đúng chứ?
Hầu Ngọc Côn xoa tay vào nhau cười ma mảnh nói:

- Không sai, cô nương là người thông minh, tại hạ cũng phải tính trước một chiêu
này, chỉ cần cô nương hạ thủ với tại hạ thì bọn họ hai người theo y như lời tại hạ đã
dặn đem chuyện này tuyên bố cho cả thiên hạ đều biết. Thực tình mà nói đây cũng là
rơi vào tình thế bất đắc dĩ nên tại hạ mới dùng hạ sách này!
Ôn Phi Khanh ánh mắt lạnh lùng tàn khốc nhìn Hầu Ngọc Côn gằn giọng:
- Hầu Ngọc Côn, con người ngươi thật là hiểm độc!
Hầu Ngọc Côn nhún vai cười nhạt nói:
- Bất độc bất trượng phu, ai cũng không nghĩ cho mình, huống gì chuyện liên
quan đến cả tính mạng!
Ôn Phi Khanh nghiến răng nói:
- Hầu Ngọc Côn, ngươi nên biết thanh danh của ta đã bị hủy, ta chẳng còn phải
sợ có thêm nhiều người biết về ta!
Hầu Ngọc Côn giữ bình tĩnh nói:
- Nếu đã thế thì Nhị cô nương xin cứ hạ thủ!
Ôn Phi Khanh cất tiếng cười lạnh lùng nói:
- Ngươi nghĩ ta không dám giết ngươi chăng?
Nói rồi trở tay xuất chiêu nhằm vào ngực Hầu Ngọc Côn.
Từ đầu đến giờ Lý Tồn Hiếu vẫn đứng một bên thờ ơ bàng quan, lúc này bỗng
nhiên lên tiếng chen vào:
- Cô nương xin chậm tay.
Vừa nói chàng vừa lướt người tới giơ tay cản tay Ôn Phi Khanh lại.
Ôn Phi Khanh ngớ người, cánh tay chùng xuống, nhìn chàng bằng ánh mắt vừa
ngạc nhiên lẫn u oán nói:
- Huynh giúp hắn ư?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Cô nương xin chớ hiểu nhầm.
Rồi nhìn Hầu Ngọc Côn nói tiếp:
- Các hạ, tại hạ xin hỏi một câu, nếu như hôm nay Nhị cô nương không giết
ngươi, thì ngươi có đảm bảo Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương sẽ không…
Hầu Ngọc Côn chẳng đợi chàn ghỏi hết câu, gật đầu nói ngay:

- Đương nhiên, ta có thể đảm bảo, nếu như bọn Sầm, Miêu hai người đem chuyện
này nói ra cho ai nghe, thì mọi tội ta xin gánh…
"Hừ"
Hắn nói chưa hết câu thì đột nhiên Lý Tồn Hiếu trơ tay điểm nhanh vào ngực
hắn.
Hầu Ngọc Côn chẳng kịp đề phòng hơn nữa hắn nằm mộng cũng không ngờ Lý
Tồn Hiếu ra tay với mình, huyệt Cự Khuyết trúng một chỉ khiến người hắn giật lên một
cái rồi khựng lại như pho tượng đá.
Lý Tồn Hiếu xuất thủ nhanh như chớp, trầm giọng nói:
- Được, ta thay mặt Nhị cô nương giải quyết chuyện này, người đi đi!
Hầu Ngọc Côn sau phút thất thần giờ chừng như mới hồi tỉnh, hắn hiểu ra tâm
mạch bị trúng chỉ lực có thể nguy bất cứ lúc nào, lạt giọng hỏi:
- Lý huynh làm vậy nghĩa là sao?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Đây là độc môn điểm huyệt của ta, trong nửa năm khí huyết vẫn thông sướng
như thường, nhưng sau nửa năm ấy nếu như không được ta tự tay giải huyệt, thì các hạ
chết là điều chắc chắn. Cũng có nghĩa là nói, ta thay thế Ôn nhị cô nương nắm ngươi
nửa năm, ngươi hiểu rồi chứ.
Hầu Ngọc Côn mặt thất sắc, một lúc mới gượng cười nói:
- Ta chẳng ngời Lý huynh lại giở trò này, lại càng không ngờ Lý huynh giúp cho
người nhà Hàn Tinh Môn!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Lúc này trong mắt ta chẳng có một vị "Ôn nhị cô nương" mà chỉ là một cô gái
yếu nhược đáng thương!
Hầu Ngọc Côn cười gằn nói:
- Hừ, cô gái yếu nhược đáng thương ư? Nghe khẩu khí Lý huynh chừng như chẳng
muốn cùng ta đi Giang Nam!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Ta dọc đường chưa từng nghĩ chờ cơ hội, nhưng hiện tại ngươi đã

cho bọn Sầm,
Miêu đi, Ôn cô nương cũng ở đây,ta còn đợi gì chứ!
Hầu Ngọc Côn bên khóe môi hiện một nụ cười miễn cưỡng, gật nhẹ đầu nói:
- Được, được, nhân nước lật thuyền, xem như ta xui xẻo. Ta mãi canh chừng
ngươi, nhưng không ngờ một lúc sơ ý lại thủ bại. Giờ còn trách ai, chỉ trách ta vừa nhìn
thấy Ôn Phi Khanh, thì quên mất ngươi.
Nói rồi quay người bước đi, đến xe ngựa cũng chẳng cần.
Nhìn dáng dấp thiểu não của Hầu Ngọc Côn, Ôn Phi Khanh nói:
- Huynh vì sao không để tôi giết hắn?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Tôi không thể để chúng hủy Nhị cô nương.
Ôn Phi Khanh chau mày hỏi:
- Huynh hiểu chuyện gì sao?
Lý Tồn Hiếu chỉ gật nhẹ đầu không nói.
Trên khuôn mặt trắng xanh của Ôn Phi Khanh phớt ửng đỏ, trong lòng hổ thẹn cúi
gầm mặt xuống, qua một lúc mới ngước mắt lên chậm rãi nói:
- Tôi chẳng để tâm, cũng chẳng sợ gì cả!
Lý Tồn Hiếu thành tâm nói:
- Họa do tôi mà ra, tội tôi phải gánh chịu, tôi trong lòng vô cùng áy náy.
Ôn Phi Khanh ngạc nhiên nhìn chàng hỏi:
- Tội do huynh nghĩa là sao?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Tôi nghe vị Giả tiền bối kia nói, Nhị cô nương ra ngoài chính là tìm đến Liễu
Ngọc Lân lấy thuốc giải cứu tôi. Không giấu gì cô nương, tôi vốn chẳng tin…
Chàng bỏ lửng câu nói, Ôn Phi Khanh hỏi:
- Vậy giờ vì sao huynh lại tin?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Vừa rồi tôi nghe Hầu Ngọc Côn nói trong cảnh “nghìn cân treo mành” hắn xuất
hiện hù khiến Liễu Ngọc Lân sợ bỏ chạy mới cứu cô nương, chỉ một điều này tôi hiểu ra
ngay cô nương đã đi gặp Liễu Ngọc Lân và đã bị hắn ám toán…
Ôn Phi Khanh nén tiếng thở dài nói:

- Tôi vốn cũng không muốn để huynh biết, nhưng không ngờ giờ huynh cũng biết.
Aøi…Chuyện là thế này, Liễu Ngọc Lân giao cho tôi hai viên dược hoàn bảo là giải
dược, ai ngờ lại là kích dược do hắn đặc chế. Đến khi tôi trở lại khách điếm thì vị họ
Giả kia chẳng thấy đâu, Liễu Ngọc Lân thì ngầm theo chân tôi đến khách điếm, vừa lúc
ấy thì hai viên dược hoàn trong tay tôi cũng hóa khí thâm nhập vào trong người tôi từ từ
phát tác…
Nói đến đó cô nàng cúi gầm đầu chẳng thể nói tiếp.
Lý Tồn Hiếu lúng túng thật sự nói:
- Nhị cô nương, tôi biết một tiếng hổ thẹn thực còn chưa đủ xin lỗi cô nương.
Ôn Phi Khanh lắc đầu nói:
- Huynh không cần tự nhận lỗi, cũng không thể tự trách, đây chẳng phải là lỗi
của huynh. Đây chỉ là số mệnh trớ trêu của tôi, ai bảo ngày thường tôi hung hăng động
một chút là giết người, chưa từng làm qua điều thiện, chưa từng cứu qua một người, vậy
mà không hiểu vì sao tôi lại quyết định cứu huynh, còn nhu thuận theo huynh…
Nàng hơi ngừng lại, nhìn chàng bằng ánh mắt thâm sâu chân thật nói tiếp:
- Sau đó tôi nhận ra tính tình mình tự nhiên thay đổi, bấy giờ mới hiểu đã có cảm
tình với huynh, cho nên chăm sóc huynh…mà không tiếc mặt cười mày liếc với Liễu
Ngọc Lân, ai ngờ bị hủy trong tay hắn. Aøi…Số đã thế thì còn biết nói gì hơn, nói ra chỉ
thêm hận…
Chữ “hận” thoát trên môi nàng, ánh mắt hằn lên khí như sắp giết người.
Lý Tồn Hiếu đứng im lặng không biết nói gì hơn. Đương nhiên chàng còn nói
được gì nữa ngoài hai tiếng “hổ thẹn” đối với thiếu nữ trước mặt chàng, suốt đời này có
lẽ chàng không bao giờ quên!

Qua một hồi trầm lặng, nghe tiếng Ôn Phi Khanh nói:
- Thôi, không nói chuyện này nữa, chỉ thêm vô ích. Aø…huynh làm sao lại đi cùng
với bọn người tiểu nhân vô sỉ này?
Lý Tồn Hiếu không hề giấu giếm kể ra hết mọi chuyện.
Im lặng lắng nghe từ đầu đến cuối, Ôn Phi Khanh hai mắt tròn xoe nhìn chàng
nói:
- Thì ra là thế, Hầu Ngọc Côn nói không sai, tôi cũng tin lão họ Giả kia chính là
Trương Viễn Đình. Huynh cứu cha con họ ở Khai Phong, sau đó họ ở cùng tôi trong "Từ
thị cổ miếu", giờ thì lão lại cứu huynh, như thế là hợp tình hợp lý. Người khác ai có thể
cứu huynh, ai lại muốn mạo hiểm gây họa sát thân đối mặt với tôi!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Nói thế vị họ Giả kia đúng là Trương Viễn Đình?
- Hẳn là không sai!
- Nghe Hầu Ngọc Côn nói thì người Hàn Tinh Môn của cô nương cũng chính
đang tìm lão ta?
- Đây là chuyện của phụ thân và ca ca tôi, chẳng liên quan gì đến tôi, giờ thì tôi
chẳng còn chút thích thú gì nữa rồi, tôi chỉ muốn tìm ba người: Liễu Ngọc Lân, Hầu
Ngọc Côn, và Sở Ngọc Hiên.
Lý Tồn Hiếu cố tình nói lệch sang chuyện khác hỏi:
- Nhị cô nương làm sao lại đến nơi này?
Ôn Phi Khanh nói:
- Tôi đi tìm Liễu Ngọc Lân, nghe ca ca tôi nói hắn đã đi Giang Nam.
- Giang Nam rộng lớn thế này, muốn tìm người thực chẳng dễ chút nào.
- Tôi biết hắn đi Kim Hoa, hắn đến Lãnh Nguyệt Môn tìm Cơ bà bà theo ý ca ca
tôi làm mối!
Nghe một câu này Lý Tồn Hiếu hiểu ra ít nhiều, trong lòng chàng không khỏi dao
động, nói:
- Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh năm xưa vốn có hôn ước, há cần phải có người mai

mối?
Ôn Phi Khanh chau mày nói:
- Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh năm xưa có hôn ước ư? Ai nói điều này?
- Chính lệnh huynh nói cho tôi biết.
Ôn Phi Khanh bật cười nói:
- Huynh tốt nhất đừng nghe ca ca tôi, căn bản không có chuyện này. Lệnh Hồ
Dao Cơ và ca ca tôi trước đây kết bạn với nhau đó là điều sự thực, nhưng theo tôi biết
đó cũng chỉ là thân giao giữa hai nhà từ xưa đến nay mà thôi, cũng là do vì cha mẹ tôi
trước giờ vẫn cứ coi cô ta như con của mình.
Lý Tồn Hiếu vừa ngạc nhiên vừa mừng mừng trong lòng nói:
- Nói vậy không hề có chuyện ước hôn giữa Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh?
- Vốn là không có.
Lý Tồn Hiếu đầu mày hơi chau lại không nói gì thêm.
Ôn Phi Khanh lại nói:
- Ban đầu tôi không hy vọng huynh nghĩ đến cô ấy, nhưng giờ thì nguyện giúp
huynh toàn tâm toàn ý với cô ấy, là vì trong lòng cô ấy chưa từng có hình bóng ca ca
tôi, đồng thời ca ca tôi cũng không xứng với cô ấy. Tình yêu không thể có bất cứ một
chút gượng ép nào, tuy nhiên huynh cứ yên tâm, cô ta lúc này ở trong Hàn Tinh Môn,
nhưng tuyệt đối bình an vô sự. Trước khi chưa được Cơ bà bà gật đầu đồng ý, thì người
trong Hàn Tinh Môn đố ai dám động đến một cọng tóc của Lệnh Hồ Dao Cơ. Theo tôi
nhìn thấy thì Liễu Ngọc Lân đi chuyến này chỉ uổng công không, Cơ bà bà sẽ không
bao giờ chấp nhận.
Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Cô nương làm sao tin chắn như vậy?
Ôn Phi Khanh nói:
- Huynh yên tâm, tôi biết, con người Cơ bà bà không dễ nói chuyện, vả lại xưa
nay bà ấy chẳng có cảm tình với ca ca tôi.
- Sao, Cơ lão lão không có cảm tình với lệnh huynh ư?
Ôn Phi Khanh gật đầu nói:

- Con người Cơ bà bà rất cổ quái, rất ít người khiến cho bà ta vui vẻ, nói chính
xác thì bà ấy nhẹ nhàng dễ dãi hơn với nữ nhi, có lẽ chỉ vì bà ấy thương tôn nữ của
mình thôi.
Lý Tồn Hiếu trong lòng nhẹ đi, nhưng không nói gì.
Ôn Phi Khanh thay đổi câu chuyện hỏi:
- Độc trong người huynh trừ hết rồi sao?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Chưa.
Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi:
- Vậy thì làm sao huynh có thể tụ chân lực điểm huyệt Hầu Ngọc Côn?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Tôi chỉ thuận tay điểm vào huyệt Cự Khuyết trên ngực hắn thôi.
Ôn Phi Khanh bật cười lớn, gật đầu nói:
- Thì ra huynh cũng biết dùng mưu lừa hắn!
Hầu Ngọc Côn cười nói:
- Lấy đạo người trị người thì có gì không được!
- Đương nhiên là được, thật cao minh, nhưng…cũng chỉ được nửa năm!
Lý Tồn Hiếu chau mày hiên ngang nói:
- Có thời gian nửa năm đủ để diệt hết lũ tà ma ngoại đạo ấy!
Ôn Phi Khanh tròn mắt nhìn chàng hỏi:
- Huynh cũng đồng tâm giết người ư?
Lý Tồn Hiếu thành thật nói:
- Cô nương, tiêu trừ bọn tà đạo này bất tất phải là chuyện diệt khẩu, cô nương
thất thân trong tình trạng chẳng chút hay biết kháng cự, nói ra cũng chẳng phải là
chuyện đáng thẹn, chẳng phải là hành vi mất phẩm hạnh!
Ôn Phi Khanh cúi thấp đầu im lặng không nói.
Lý Tồn Hiếu cũng chẳng nói gì thêm chàng phóng mắt nhìn ra bến sông, thấy
người trên bến đã qua sông khá nhiều, lúc này một con thuyền nan đổ vào bến, thuyền
phu là một trung niên hán tử cứ nhìn về phía họ.
- Nhị cô nương có thuê thuyền sao?
Ôn Phi Khanh gật đầu nói:
- Tôi đã thuê, lúc vừa định lên thuyền thì gặp Sầm Đông Dương.

Lý Tồn Hiếu nói:
- Chiếc thuyền kia hẳn là thuyền cô nương thuê, thuyền phu đang chờ.
Ôn Phi Khanh quay đầu nhìn xuống sông, rồi nhìn chàng hỏi:
- Chẳng phải huynh cũng muốn qua sông? Hay là cùng xuống thuyền qua sông với
tôi?
Lý Tồn Hiếu thoáng chút do dự cuối cùng cũng gật đầu.
Hai người cùng nhau xuống thuyền, con thuyền nang từ từ hướng ra giữa dòng
sôngj.
Lý Tồn Hiếu đứng bên cạnh Ôn Phi Khanh đầu mũi thuyền, nhìn sóng nước cuồn
cuộn trong lòng chàng dâng lên bao cảm xúc, trên mặt hiện nét trầm tư khác thường.
Ôn Phi Khanh nhìn chàng khẽ giọng hỏi:
- Huynh đang nghĩ gì thế?
Lý Tồn Hiếu thốt lên hai câu thơ:
- Trường Giang cuồn cuộn chảy về đông, sóng nước đãi tận anh hùng…
Ôn Phi Khanh đôi môi mấp máy định nói gì nhưng lại thôi, qua một lúc mới nhẹ
giọng nói:
- Huynh lần này đến Giang Nam chỉ là để tìm Trương Viễn Đình thôi sao?
Lý Tồn Hiếu gật đầu đáp:
- Vâng!
- Không còn chuyện gì nữa sao?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Không, Giang Nam vốn đối với tôi rất xa lạ, nếu như không phải vì tìm Trương
Viễn Đình thì chẳng khi nào đến đây!
Ôn Phi Khanh gợi ý:
- Vậy thì trước hết đưa tôi đến Kim Hoa một chuyến, sau đó tôi sẽ đưa huynh đi
khắp Giang Nam tìm Trương Viễn Đình, được chứ?
- Cô nương muốn tôi đưa cô nương tìm Liễu Ngọc Lân?
- Đúng, huynh đồng ý chứ?
Lý Tồn Hiếu hơi ngần ngại hỏi:
- Kim Hoa là sở tại của Lãnh Nguyệt Môn, tôi đi có bất tiện chăng?

Ôn Phi Khanh mỉm cười nói:
- Lãnh Nguyệt Môn ngoại trừ Lệnh Hồ Dao Cơ ra thì còn ai biết huynh, có gì mà
không tiện!
Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:
- Được, thế thì tôi theo cô nương đến đó một chuyến.
Ôn Phi Khanh chợt nhớ ra một điều hai mắt rạng lên nhìn chàng nói:
- Huynh theo tôi đến Kim Hoa gặp Liễu Ngọc Lân nhất định sẽ lấy thuốc giải
bằng được cho huynh, như vậy càng đỡ mất công phải lấy thuốc giải rồi còn chạy khắp
nơi tìm huynh!
Lý Tồn Hiếu cảm kích nói:
- Đa tạ cô nương.
- Chớ nên khách khí…
Nàng hơi ngừng lại, có chút do dự rồi nói tiếp:
- Chúng ta quen nhau chẳng phải chỉ một ngày, vậy mà tôi chỉ biết huynh bằng
cái tên Lý Tồn Hiếu, ngoài ta không biết gì nữa, huynh có thế nói gì nhiều hơn chăng?
"Không!" Lý Tồn Hiếu lắc đầu dứt khoát nói:
- Gia phụ khả năng vẫn còn sống, có điều không biết người hiện đang ở đâu, lúc
tôi còn nằm nôi thì gia phụ đã rời bỏ nhà đi…
Ôn Phi Khanh hơi ngạc nhiên nói:
- Lệnh tôn là…
Lý Tồn Hiếu nói ngay:
- Cũng là người trong võ lâm.
- Lệnh tôn vì sao lại bỏ nhà đi?
Lý Tồn Hiếu ánh mắt xa vời, sau chút im lặng nói:
- Gia mẫu vốn có một người sư đệ đồng môn tình như thủ túc, sau khi cha mẹ tôi
kết hôn rồi, vị sư cửu kia vẫn thường lui tới nhà như người trong gia đình. Chẳng ngờ gia
phụ tính khí hẹp hòi, nghi kỷ giữa gia mẫu và vị sư cửu kia có chuyện mờ ám, nên sau
một lần hai người cãi vã nhau thì gia phụ bỏ nhà đi…
Ôn Phi Khanh đầu mày nhíu lại nói:
- Sự hiểu nhầm này quá tệ hại!
Lý Tồn Hiếu nói tiếp:

- Gia mẫu tự hỏi lòng mình không thẹn nên cũng mặc ông ấy, cũng không hề nói
chuyện này với vị sư đệ của mình. Do vậy mà sư cửu vẫn cứ thường xuyên lui tới trong
nhà, đồng thời so với trước còn nhiều hơn, nhân vì lúc ấy gia mẫu đã mang thai mà
không có người chăm sóc…
Ôn Phi Khanh nói:
- Thế thì càng hỏng!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Gia phụ đi một hơi hai năm bặt vô âm tín, vị sư cửu kia đã cho người đi tìm
khắp nơi trong ngũ hồ tứ hải, nhưng vẫn không một tin tức. Lúc bấy giờ tôi đã được một
tuổi, tình cảnh trong nhà càng cực khổ, vị sư cửu thấy đã hết cách nên mạnh dạn đưa
gia mẫu và tôi cùng luôn cả người hầu già trong nhà đến ở trong nhà sư cửu. Nào ngờ…
chỉ nửa tháng sau thì nhà sư cửu gặp tai họa, cả nhà lớn nhỏ hơn hai mươi người bị giết
sạch, duy nhất chỉ một mình gia mẫu ôm tôi chạy thoát được kiếp nạn ấy…
Ôn Phi Khanh nghe đến đó buông tiếng thở dài nói:
- Thật tàn độc, ai đã hạ độc thủ?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Không biết, chỉ biết được bọn người kia không ít, mà thân thủ cao cường, cả nhà
sư cửu gần ba mươi người chỉ giải quyết trong nháy mắt…
Ôn Phi Khanh nhíu mày nhìn chàng hỏi:
- Lệnh đường cũng không biết bọn người kia là ai?
- Đương thời gia mẫu chỉ lo ôm tôi chạy trốn, còn lòng dạ nào nhìn bọn người
này.
- Những chuyện này lệnh đường nói cho huynh biết sao?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Không, là gia sư.
Ôn Phi Khanh ngớ người hỏi:
- Lệnh sư ? Vậy còn lệnh đường…
Nghe hỏi đến đây trong hai mắt Lý Tồn Hiếu rưng rưng ngấn lệ nói:
- Nghe gia sư nói, gia mẫu sau khi ôm tôi chạy thoát hiểm tìm đến

một ngôi cổ tự
trong thâm sơn gặp sư phụ khẩn cầu thâu nhận tôi. Gia sư là cao tăng đắc đạo, nhìn ra
đây là một trường nghiệt chướng nên không chịu thâu nhận, gia mẫu cứ thế quỳ bên
ngoài nhất định không đi, đồng thời người trích huyết để nuôi tôi khỏi chết đói. Đến khi
gia mẫu huyết trong người kiệt cạn giọt cuối cùng, lúc ấy gia sư mới chấp nhận…
Ôn Phi Khanh nghe nói giật mình chau mày hỏi:
- Vì sao lệnh sư phải đợi đến lúc ấy mới gật đầu chấp nhận?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Lúc bấy giờ gia sư ngồi tĩnh tọa trong "Đại Hùng Bảo Điện", gia mẫu thì quỳ bên
ngoài sân, lại phần đêm tối cho nên gia sư hoàn toàn không biết điều này, mà cũng
không thấy được…
Ôn Phi Khanh "A" lên một tiếng nói:
- Thì ra là thế, vậy chẳng trách được lệnh sư.
- Gia sư đối với tôi có đại ân, gia mẫu tình thâm ân trọng thì càng không thể nói,
nếu như gia mẫu không trích huyết nuôi tôi lúc ấy thì có lẽ tôi đã chẳng còn sống lớn
thành hình hài như hiện tại!
Nói đến cuối câu, đầu mũi chàng cay cay, hai giọt nước mắt chực rơi trên má.
Ôn Phi Khanh trong lòng cũng vô cùng xúc động nói:
- Lệnh đường thật đáng kính, một hành động vỹ đại mà khiến quỷ thần cũng phải
nể phục. Aøi…tình mẹ bao la trời biển, có thể nói không gì bằng được, mà cũng không
có ngôn ngữ nào diễn tả hết được!
- Vâng, cô nương.
Ôn Phi Khanh chuyển giọng nói:
- Vị sư cửu kia cả nhà gần ba mươi mạng người đều bị tận sát mà không một
manh mối, lệnh đường thì đã quy tiên không còn ai giải thích cho lệnh tôn. Mối huyết
cừu đó lẽ nào không báo, nỗi oan khuất ấy chẳng lẽ nào không rửa sạch?

- Không, cô nương.
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Chỉ cần tìm được hai người thì huyết cừu ấy có thể truy tầm đòi lại, oan khuất ấy
có thể rữa sạch.
Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi:
- Hai người kia là ai?
- Một người là lão bộc của gia đình tôi, còn một người chính là Trương Viễn Đình.
- Sao? Lão bộc gia đình Lý huynh không bị giết trong kiếp nạn ấy sao?
Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:
- Theo gia sư nói, gia mẫu có để lại một bức huyết thư, trong huyết thư viết rất cặn
kẽ. Gia mẫu viết là sau khi xảy ra huyết kiếp, người đã có quay trở lại xem còn ai sống
sót có khả năng cứu không, nhưng cả nhà sư cửu gần ba mươi người đều bỏ mạng, song
trong số ấy không hề thấy xác của lão bộc nhà tôi, cho nên gia mẫu nghĩ lão bộc đã
nhìn thấy diện mạo của lũ sát nhân kia…
"A" Ôn Phi Khanh thốt lên một tiếng đầy kinh ngạc và hứng thú nói:
- Nhưng chuyện đã nhiều năm, cứ cho lão bộc không bị giết, nhưng biết lão ấy có
còn sống đến ngày hôm nay không?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Điều này khó nói, nhỡ như lão ta cũng đã qua đời, thì một hy vọng cuối cùng
chính là Trương Viễn Đình.
- Trương Viễn Đình? Làm sao Trương Viễn Đình lại có thể biết gì về chuyện bí
mật này chứ? Chẳng lẽ tìm được lão ta thì có khả năng lần ra được manh mối nội tình?
Lý Tồn Hiếu nói:
- "Thiết Phiến Xảo Khách" Trương Viễn Đình chính là Thiên Diện Không Không"
Trương Bách Xảo năm xưa. Ông ta có lần đang đêm lẻn vào nhà vị sư cửu để tìm lấy
một bảo vậy, nhưng kết quả lại lấy nhầm chiếc hộp gỗ đàn hương của gia mẫu. Theo

như trên huyết thư gia mẫu viết, trong chiếc hộp gỗ đàn hương kia có một vật mà có thể
rửa nỗi oan uổng cho gia mẫu, xoá đi sự hiểu nhầm tai hại!
Ôn Phi Khanh nhíu mày hỏi:
- Trong chiếc hộp gỗ đàn hương kia chứa vật gì, huynh biết chứ?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu đáp:
- Điều này trong huyết thư gia mẫu không nói rõ.
Ôn Phi Khanh chau mày suy nghĩ rồi nói:
- Theo như tôi biết thì sở dĩ Hàn Tinh Môn truy tìm Trương Viễn Đình cũng là vì
một chiếc hộp gỗ đàn hương, chẳng lẽ chiếc hộp mà Hàn Tinh Môn cần tìm cũng
chính là chiếc hộp gỗ của lệnh đường?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Điều này khó biết được!
Ôn Phi Khanh nói:
- Chỉ e không phải là một, chiếc hộp gỗ đàn hương huynh cần tìm bên trong chứa
một vật có thể rửa nỗi oan khiên của lệnh đường, nếu vậy thì Hàn Tinh Môn cần nó để
làm gì chứ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu thừa nhận nói:
- Có lẽ không phải là một chiếc.
Ôn Phi Khanh trầm ngâm suy nghĩ một lúc nói:
- Nhưng làm sao lại biết được chiếc hộp gỗ đàn hương của lệnh đường chính là
chiếc hộp trong tay Trương Viễn Đình?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Cứ theo như trên huyết thư, gia mẫu nói con người “Thiên Diện Không Không”
xưa nay không hề làm chuyện mờ ám, lão ta trước lúc đi còn để lại ký hiệu trên tường.
- Thì ra là thế, như vậy là trước tiên huynh cần phải tìm cho được Trương Viễn
Đình lấy lại chiếc hộp, sau đó phải đi tìm lệnh tôn để giải thích mọi chuyện!
- Đúng vậy, chỉ có điều không biết gia phụ còn sống hay không, nếu như người
cũng đã tạ thế thì xem như nỗi oan khiên của gia mẫu và vị sư cửu kia vĩnh viễn không

có cơ hội giải bày!
Ôn Phi Khanh cảm thán nói:
- Lệnh đường và vị sư cửu kia hai người chết thật thảm, nhất là lệnh đường một
con người hy sinh trọn đời vì con, thật là một hành động vỹ đại cao cả, trời xanh như
cảm được điều này có lẽ không phụ lòng của người!
Lý Tồn Hiếu mũi lòng gật đầu nói:
- Chỉ cầu mong như vậy.
Hai người chìm trong im lặng, một lúc Ôn Phi Khanh nhìn chàng lại hỏi:
- Người thường không thể dưỡng dục vun bồi được một truyền nhân như Lý
huynh, xin thỉnh giáo chẳng hay lệnh sư là…
Lý Tồn Hiếu đáp ngay:
- Tôi có hai vị ân sư.
Ôn Phi Khanh kinh ngạc tròn mắt nhìn chàng nói:
- Sao lại là hai?
- Hai vị này vốn là thế ngoại chí giao, khi gia mẫu quỳ xin một vị câu lưu tôi, thì
vừa khéo một vị khác đến thăm bằng hữu. Sau khi gia mẫu trút hơi thở cuối cùng thì hai
vị này đã tranh nhau lưu dưỡng tôi, vì thế xảy ra một trận quyết đấu, kết quả chẳng
phân thắng bại đành hòa giải, hai vị giao kết mỗi người dốc tâm huyết nuôi dưỡng và
truyền thụ võ nghệ cho tôi trong vòng chín năm…
Ôn Phi Khanh “A” lên một tiếng nói:
- Nguyên là như thế, tôi hiểu rồi. Nhất định hai vị ân sư của Lý huynh là cao
nhân thế ngoại, huynh có thể nói cho biết là hai vị nào không?
Lý Tồn Hiếu khẽ gật đầu nói:
- Với cô nương tôi không cần phải giấu giếm, nhị vị ân sư một là “Đại Lôi Aâm Tự”
Khô Tâm hoà thượng, một vị là “Thiên Ngoại Thần Ma” Độc Cô Trường Minh.
Ôn Phi Khanh vừa nghe thì chấn động cả người, đôi nhãn châu đen láy mở lớn
nhìn chăm vào chàng, qua một hồi rất lâu mới nói:
- Là hai vị cao nhân này ư ! Thảo nào mà huynh nhất thân tuyệt học

có thể khắc
chế được võ học của Hàn Tinh Môn. Thì ra nhị vị ân sư của Lý huynh chính là hai cao
nhân đứng đầu trong hai làng hắc bạch đạo đương thời…
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Nói ra thêm thẹn, tôi chỉ hấp thụ được ba bốn phần của nhị vị ân sư…
Ôn Phi Khanh định thần nghiêm túc nói:
- Huynh có biết đương kim thiên hạ, duy chỉ có hai người này mới có khả năng
khắc chế võ học của Hàn Tinh Môn!
- Điều này tôi có nghe Lệnh Hồ cô nương nói qua.
Ôn Phi Khanh vừa nghe hỏi ngay:
- Sao, Lệnh Hồ Dao Cơ biết huynh là truyền nhân của hai vị kỳ nhân này ư?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu đáp:
- Cô ta không biết, tôi chưa hề nói.
Ôn Phi Khanh trong lòng kích động mạnh, qua hồi trầm ngâm nói:
- Chẳng ngờ hai vị cao nhân này lại còn có truyền nhân. Theo như tôi biết thì họ
xưa nay chưa từng thâu nhận môn đồ, huynh cùng lúc được cả hai cao nhân thâu làm
đệ tử đúng là phúc lớn duyên hậu nghìn năm hiếm có. Ha! Huynh thân hoài tuyệt học,
hấp thu chân truyền của hai vị cao nhân này, trong tương lai nhất định “Lãnh Nguyệt,
Hàn Tinh, Phi Thuý, Quỳnh Dao” bốn phái đều cúi đầu xưng thần!
Lý Tồn Hiếu cười khổ lắc đầu nói:
- Cô nương, tôi chưa từng có ý cùng người tranh hùng xưng bá!
Ôn Phi Khanh nói:
- Huynh không cần phải tranh hùng với ai, mà cũng chẳng cần tranh bá với người
nào, chỉ cần người trong võ lâm biết được huynh là truyền nhân cùng lúc hai vị kỳ nhân
này, thì huynh nhất định là “Võ lâm đệ nhất nhân”.
- Chuyện này xin cô nương đừng nói ra cho người khác biết.
- Sao, huynh không muốn dương danh tứ hải à!
Lý Tồn Hiếu lắc đầu đáp:
- Tôi lần này rời “Đại Lôi Aâm Tự” hành tẩu giang hồ mục đích chỉ là truy tầm bọn

hung thủ kia, đồng thời giải oan khuất cho gia mẫu. Đối với chuyện dương danh tứ hải,
tranh bá thiên hạ thực chẳng chút hứng thú.
Ôn Phi Khanh nói:
- Huynh nên biết, có bao nhiêu người chẳng tiếc mọi hy sinh để tranh lấy danh
hiệu "Thiên hạ đệ nhất", mà huynh là truyền nhân của hai nhân vật đỉnh danh giang
hồ hắc bạch đạo, thực chuyện tranh bá thiên hạ chỉ là chuyện dễ dàng như lấy đồ vật
trong túi mình!
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Cô nương, tôi hoàn toàn không có một chút mưu cầu danh lợi.
Ôn Phi Khanh nghe chàng nói dứt khoát như vậy trầm mặt suy nghĩ, qua một hồi
nói:
- Nếu như huynh đã quyết như vậy thì tốt nhất chẳng dương danh thiên hạ, tránh
gây chuyện phiền hà cho mình. Giang hồ là vậy, chỉ cần nghe có người cao cường hơn
mình, thì lập tức tìm đến tỷ thí cho bằng được, dù cái giá phải trả nhiều lúc bằng chính
tính mạng mình cũng không tiếc!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Cô nương nói đúng, trước khi tôi rời khỏi "Đại Lôi Aâm Tự" gia sư cũng từng dạy,
nhân sinh như mộng, đời là biển khổ, càng thanh nhàn đạm bạc bao nhiêu, thân tâm
càng an lạc bấy nhiêu, càng gây sóng gió bao nhiêu, thân càng hãm trong khổ ải bấy
nhiêu!
Ôn Phi Khanh gật đầu, rồi lại nói:
- Khô Tâm hòa thương là cao tăng đắc đạo, tự nhiên những lời dạy huynh là đỉnh
cao của giác ngộ, thế nhưng có một điều khiến tôi khó hiểu, huynh chín năm được
"Thiên Ngoại Thần Ma" dung dưỡng làm sao không nhiễm một chút tà ác?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Chín năm đầu tôi ở với "Thiên Ngoại Thần Ma", nhưng chính năm

sau lại ở với
Khô Tâm Hòa thượng.
“A” Ôn Phi Khanh như hiểu ra hỏi:
- Điều này ai sắp đặt?
- Chính Khô Tâm hòa thượng.
- Khô Tâm hòa thượng an bài thực khéo, dùng phật pháp vô biên tẩy rửa hết sát
khí tà ma chín năm đầu huynh ô nhiễm từ “Thiên Ngoại Thần Ma”!
Nói chuyện với nhau đến đó, bỗng nghe gã thuyền phu nói lớn:
- Sắp đến giữa sông rồi, sóng to nước lớn, xin nhị vị khách gia vào trong thuyền
ngồi.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Cô nương, mời.
Ôn Phi Khanh nghe theo liền chui vào trong khoang thuyền, cô nàng lúc này
ngoan ngoãn hiền thục, thực người ta khó tin đây lại là một nữ sát tinh thành danh
trong võ lâm giang hồ.
Khoang thuyền vừa thấp vừa hẹp, hai người cùng chen vào ngồi không tránh chút
va chạm, Ôn Phi Khanh thì rất tự nhiên,nhưng Lý Tồn Hiếu chẳng tránh khỏi chút lúng
túng.
Con thuyền ra đến giữa sông bắt đầu chòng chành mạnh hơn, nhưng rồi cũng qua
rất nhanh, thuyền trầm ổn lại như ban đầu.
Ôn Phi Khanh tay đặt lên ngực thở hắt ra một hơi nói:
- Tôi từ nhỏ đến lớn bôn ba khắp nơi chẳng ít, thế nhưng chung quy chỉ phi ngựa
hoặc ngồi xe, ngồi thuyền thế này là lần đầu, vừa rồi thuyền lắc lư sợ chết được!
Lý Tồn Hiếu cười nói:
- Người ta vẫn nói nam thuyền bắc mã, người phương bắc quen cỡi ngựa mà
không quen ngồi thuyền, cũng thế thôi.
Dòng sông Trường Giang đoạn này nói rộng năm sáu mươi trượng mà xem ra có
hơn, thuyền qua đến bờ bên kia phải mất đến hơn nửa canh giờ.
Nước sông chảy xiết,

bến thuyền vừa rồi họ xuống qua sông, giờ nhìn lại thì đã nằm phái thượng lưu cách có
đến sáu bảy mươi trượng.
Nơi bọn họ lên bờ đã gần Giang Ninh, trả tiền thuyền xong, Ôn Phi Khanh nhìn
sắc trời thấy đã chiều nói:
- Sắp tối rồi, chúng ta trước hết vào Kim Lăng tìm một nơi nào nghỉ lại, sáng ngày
mai theo đường Phiêu Thủy, Phiêu Dương vào đất Triết Giang, sau đó từ Hàng Châu đi
thuyền theo Phú Xuân giang xuống Kim Hoa, được chứ?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Cô nương muốn nhân tiện ngắm cảnh Phú Xuân chăng?
Ôn Phi Khanh cười tươi nói:
- Tôi vốn chẳng có một chút hứng thú du sơn ngoạn cảnh, chỉ muốn nhanh chóng
tìm gặp Liễu Ngọc Lân băm hắn ra trăm mảnh. Thế nhưng hiện tại ở bên huynh tự
nhiên lòng hận thù chừng như vơi đi, nghe nói một vùng Giang Nam cảnh sắc tuyệt
đẹp mà Phú Xuân là tiêu biểu nhất, như đã thuận đường thì cũng nên thưởng ngoạn
một chút gọi là khai nhãn giới, huynh thấy thế nào?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Tôi đã đồng ý theo chân cô nương đến Kim Hoa, giờ cô nương đi đâu tôi cũng
theo đến đó.
Ôn Phi Khanh hai mắt đen láy mở tròn xoe nhìn chàng thoáng chút ngạc nhiên
nói:
- Tôi đi đến đâu huynh theo đến đó, thật ư?
- Con người tôi không quen hư ngụy, đương nhiên là thật rồi!
Ôn Phi Khanh nét rạng lên, trên môi hiện một nụ cười hồn nhiên tươi tắn như
chưa từng có nói:
- Trong lòng tôi giờ nhẹ đi không ít, nếu có thời gian cùng huynh du sơn ngoạn
thủy nửa tháng, khả năng tôi biến thành một con người hoàn toàn khác với trước đây.
Lý Tồn Hiếu mặt hơi ửng đỏ, gật đầu nói:

- Cô nương…
Ôn Phi Khanh mỉm cười nói:
- Thôi, đừng nói. Trong lúc đang vui vẻ thế này đừng nhắc những chuyện trước
tránh mất vui, chúng ta đi thôi!
Nói rồi quay người bước đi trước che giấu một nụ cười mãn nguyện trên mặt
nàng.
Lý Tồn Hiếu ngầm thở hắt ra một hơi, rồi bước chân theo nàng.
Khi trời ngã chiều thì họ vào đến thành Kim Lăng, trong thành đã lên đèn. Kim
Lăng xưa nay phồn thịnh hoa lệ có tiếng, hai người chọn một tửu lâu biên thành lên
lầu uống rượu.
Hai người một nam một nữ, nam tuấn tú, nữ diễm kiều, thoạt trông chẳng ít người
trầm trồ tán thán cho đôi trai tài gái sắc.
Họ chọn một nhã tòa gần cửa sổ nhìn xuống đường, một bàn ăn với nhiều món
đặc sản mang đậm hương vị phương nam và hai hồ mỹ tửu.
Trong khung cảnh này nam nữ cùng nhau đối ẩm bên thành Kim Lăng, tửu hứng
dâng cao, thi hứng tuôn trào, bọn họ đối ẩm bàn luận thi phú mà gạt hết đi bao nhiêu
thế sự, chẳng biết tự bao giờ hai người lai tâm đầu ý hợp với nhau.
Lý Tồn Hiếu lần đầu cùng giai nhân đối ẩm, chàng chỉ sợ Ôn Phi Khanh quá
lượng, nhưng Ôn Phi Khanh lịch duyệt giang hồ, nàng ngược lại khuyên chàng uống
đến tận túy.
Thành Kim Lăng lung linh bao ánh đèn hoa, trên tửu lâu tiếng nàng cười trong
trẻo như tiếng ngọc, tiếng cười cao sảng khẳng khái, khiến bao nhiêu cặp mắt nhìn
không khỏi ái mộ và có chút ghen tuông với Lý Tồn Hiếu.
Phải đến khi hết canh một, hai người mới rồi khỏi tửu lâu, Ôn Phi Khanh nửa đi
nửa tựa nhẹ người vào Lý Tồn Hiếu, nàng trở nên ngây thơ hồn nhiên không mảy may
gợn chút tà ý. Bọn họ tìm vào trong một khách điếm, Lý Tồn Hiếu

thuê hai phòng sát
nhau, nhưng chàng còn tiếp chuyện với Ôn Phi Khanh thêm một hồi lâu mới trở về
phòng mình nghỉ.
Vào phòng vừa ngồi xuống, điều đầu tiên đập vào mắt chàng mà là một tờ giấy
trắng đặt ngay dưới ngọn nến, bên trên có rất nhiều bút tự.
Chàng ngạc nhiên nhấc ngọn đèn ra nắm lấy tờ giấy lên đọc, một mùi hương
thoang thoảng phất lên nhè nhẹ, nét bút thanh thoát nhẹ nhàng nhưng có phần vội vã,
rõ ràng là nét bút của một nữ nhân, viết rằng: “Sau khi bạn đồng hành ngủ, mời đi bộ
đến Thanh Lương Sơn, Tảo Diệp Lâu hội ngộ”
Bên dưới không hề đề lạc khoản người gởi, vậy là ai?
Lý Tồn Hiếu cố xem kỹ một lần nữa, bất chợt giật mình vì nhận ra ngay dưới một
góc cuối cùng của tờ giấy có mấy chữ cực nhỏ ghi “Phi Thuý Cốc tín thư”
“Phi Thuý Cốc tín thư”, chẳng lẽ là Lãnh Ngưng Hương?
Thì ra cô ta theo chàng đến tận Giang Nam.
Nhưng cô ta hẹn chàng đến Tảo Diệp Lâu, Thanh Lương sơn làm gì? Vì sao phải
chờ người bạn đồng hành của chàng ngủ rồi mới đi?
Nghe ra ngữ khí của cô ta không có ý đối địch, người bạn đồng hành đây tất
nhiên là Ôn Phi Khanh, chờ Ôn Phi Khanh ngủ rồi mới đi có nghĩa là chỉ mời chàng
đến đó một mình.
Làm thế nào đây, đi hay là không đi? Có nên cho Ôn Phi Khanh biết không?
Lý Tồn Hiếu rơi vào trầm tư suy nghĩ rất lâu, rồi dằn tờ giấy lại xuống dưới đèn,
đoạn đứng lên bước ra khỏi phòng khép cửa lại…
*
* *
Gọi là Thanh Lương sơn nhưng chẳng phải ở đâu xa, mà nằm ở phía tây thành
Kim Lăng, cách khách điếm Lý Tồn Hiếu và Ôn Phi Khanh nghỉ trọ chẳng xa, chừng

sau thời gian tuần trà thì Lý Tồn Hiếu đã đến Thanh Lương sơn.
Lúc này Thanh Lương sơn tịch tĩnh yên lặng, bốn bề không một tiếng động, duy
chỉ có tiếng cỏ cây đung đưa và tiếng côn trùng rả rích.
Lý Tồn Hiếu đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy một tòa hai tầng lầu nằm lẩn khuất
trong lùm cây cách đó không xa, màn đêm tịch mịch, trong lầu không hề nghe thấy một
động tĩnh gì.
Chàng thầm nghĩ:
- Trên núi chẳng còn tòa lầu thứ hai, đâu nhất định phải là “Tảo Diệp Lâu”!
Đang lúc phân vân thì từ trên lầu một giọng nữ nhân trong trẻo ngân lên theo làn
dạ phong:
Giang Nam đệ nhất cảnh là đây
Bốn mặt Thiên Sơn phủ kín chân.
Lý Tồn Hiếu ngưng thần lắng nghe đã nhận ra tiếng ngâm này phát xuất từ ngay
trên tầng lầu kia, bấy giờ liền dứt khoát bước chân đến đó.
Vừa lên lầu, chàng khựng người lại, trước mắt chàng bóng một nữ nhân áo trắng
đứng tựa lan can, chàng cố nhìn kỹ hơn mới nhận ra nét người kiều diễm xinh đẹp,
nhưng lại lạnh lùng, há chẳng phải là Lãnh Ngưng Hương được mệnh danh “Băng Mỹ
Nhân” đó sao?
Lúc này Lãnh Ngưng Hương đứng tựa lan can, mắt ngóng nhìn ra xa, tợ hồ như cô
ta không hề nghe biết có người vừa lên lầu, cô ta đứng yên chẳng có một cử động dù
rất nhỏ. Duy nhất làn tóc mượt mà và tà áo mỏng phất nhẹ lên trong làn sa phong, ở
vào khung cảnh này cơ hồ không ai dám đánh động sự thanh tĩnh của cô nàng.
Lý Tồn Hiếu khựng người đứng lại rất lâu, nhưng thủy chung vẫn chưa lên tiếng.
Rất lâu, rất lâu, cuối cùng chính Lãnh Ngưng Hương lên tiếng phá tan im lặng,
nhưng ánh mắt cô ta vẫn nhìn ra ngoài xa.

- Ngươi đến rồi à!
Lý Tồn Hiếu khẽ hắng giọng một tiếng đáp:
- Không sai.
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Chỉ một mình?
- Chẳng phải cô nương chỉ rõ một mình tại hạ đến?
Lãnh Ngưng Hương từ từ quay người lại, hai ánh mắt cực đẹp nhưng cũng cực
lạnh lùng, trong màn đêm sáng lạnh như hai ánh hàn tinh chiếu thẳng vào mặt Lý Tồn
Hiếu, đồng thời bàn tay ngọc năm ngón trắng muốt giơ nhẹ ra trước nói:
- Tốt, trả lá thư kia lại cho ta.
Lý Tồn Hiếu ngớ người nói:
- Cô nương muốn lấy lại bức thư kia?
- Không sai!
Lãnh Ngưng Hương gật nhẹ đầu chậm rãi nói tiếp:
- Ta trước giờ chưa từng dùng nó viết thư cho người ngoài một chữ, sau khi ta để
thư lại rồi thấy hối hận, hiện tại ta muốn thâu hồi nó.
Lý Tồn Hiếu nhún vai nói:
- Tại hạ không mang nói theo trong người.
- Ngươi không mang trong người, vậy để đâu?
- Trên bàn trong phòng khách điếm, cô nương nếu như cần thiết thì tại hạ có thế
quay trở lại một chuyến.
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu nói:
- Bất tất, sau này có lúc ta tìm đến ngươi lấy lại cũng như nhau, ngươi nên cất cho
kỹ đừng đánh mất nó.
- Cô nương cứ yên tâm.
- Ngươi không mang theo lại để nó trên bàn trong khách điếm, như thế là có
nghĩa gì?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Chẳng có ý gì cả, lúc đi vội vàng nên quên mang theo, hơn nữa tại hạ cũng
không biết cô nương cần đến nó.
- Thật vậy chứ?
- Tại hạ chẳng có ý giữ nó…

Giọng Lãnh Ngưng Hương hơi có chút khác thường:
- Ta chẳng sợ chuyện người để lại nó, cũng mặc cho ngươi để lại!
Lý Tồn Hiếu chỉ im lặng không nói gì.
Lãnh Ngưng Hương hai ánh mắt sắc lạnh như đao nhìn xoáy vào mặt chàng nói:
- Ngươi đối với bạn đồng hành thật trung thực!
- Cô nương nói vậy nghĩa là sao?
Lãnh Ngưng Hương nhìn chàng lạnh đạm nói:
- Ngươi thật không biết, cần ta nói rõ sao?
Lý Tồn Hiếu trầm ngâm một lúc nói:
- Tại hạ cùng người ta trở thành bạn đồng hành, tại hạ đi đâu thực cũng nên nói
với người ta một tiếng thì có gì không đúng? Chí ít thì cũng để lại một vài chữ, tránh
người ta lo lắng cho mình chứ!
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Ngươi thật chu đáo, thế nhưng ta đã thị ý rõ muốn ngươi một mình đến.
Lý Tồn Hiếu nhún vai nói:
- Cô nương chẳng thấy sao, tại hạ chẳng mang thêm một người thứ hai!
- À…nhưng khi cô ta nhìn thấy mảnh giấy kia, nhất định sẽ tìm đến, cô ta nhất
định sẽ biết ta là ai…
- Không hẳn cô ấy sẽ nhìn thấy?
- Vạn nhất cô ta nhìn thấy thì sao?
Lý Tồn Hiếu cười điềm nhiên nói:
- Trong thư không hề chỉ rõ người đọc một mình tại hạ, huống gì chẳng phải là
chuyện ghê gớm bí mật chẳng để người thứ ba biết. Làm người quang minh lỗi lạc thì
chẳng có gì sợ người ta biết, cô nương nếu như nhất quyết không muốn người khác biết,
vậy thì chúng ta gặp nhau ngang đây là quá đủ!
Nói rồi chàng dứt khoát quay người bước đi.
- Đứng lại!
Lãnh Ngưng Hương trầm thanh thét một tiếng, thân hình nhẹ nhàng như chiếc lá
từ trên lầu phi xuống ngay sau lưng chàng.
Lý Tồn Hiếu dừng chân đứng lại, nhíu mày hỏi:

- Cô nương có gì chỉ giáo?
Sau lưng giọng Lãnh Ngưng Hương lạnh như băng nói:
- Ngươi xem ra còn ngạo hơn ta!
- Cô nương khéo nói, tại hạ chẳng muốn tuỳ tiện cúi đầu trước người khác mà
thôi, nhân vì tại hạ không hề sai.
- Ngươi không sai, chẳng lẽ ta sai?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Cô nương cũng chẳng sai, thực ra nói chuyện không hợp, tại hạ giờ nên về là
hơn.
Lãnh Ngưng Hương lạnh lùng nói:
- Không được, ta nói không được là không được.
Lý Tồn Hiếu giọng trầm lại khẳng khái nói:
- Tại hạ như muốn đi thì chẳng người nào có thể ngăn cản.
- Hừ! Ngươi thử xem, ngươi chỉ cần bước một bước, ta giết ngươi ngay!
Lý Tồn Hiếu cất tiếng cười lãnh nhiên nói:
- Cô nương, nhớ tại hạ đã nói qua, tại hạ không bao giờ khuất phục trước uy lực!
Nói rồi cất bước đi một cách hiên ngang.
U hương phảng phất, bóng trắng lướt nhanh tới chắn ngang trước mặt chàng cách
tầm hai trượng, trên khuôn mặt trắng hòng của Lãnh Ngưng Hương giờ hiện sát cơ trùng
trùng.
Lý Tồn Hiếu đỉnh lập ngạo ngễ, hai mắt nhìn thẳng đối phương không hề nhấp
nháy.
Đột nhiên sát cơ trong ánh mắt Lãnh Ngưng Hương dần dần biến mất, chỉ nghe
giọng cô ta trầm lãnh nói:
- Ngươi quả thực rất cuồng ngạo, có thể nói là người đầu tiên trong đời ta gặp còn
cao ngạo hơn cả ta. Có điều ngươi nên biết, ta hẹn ngươi đến đây chẳng phải để ngươi
giở thói kiêu ngạo của ngươi!
- Giống nhau thôi, cô nương!
Lý Tồn Hiếu nhún vai phớt hiện nụ cười nhạt nói tiếp:
- Tại hạ theo lời mời mà đến. Đương nhiên cũng chẳng phải đến để

nhìn người ta
giở thói kiêu căng trước mặt mình!
- Ngươi…
Lãnh Ngưng Hương thốt lên một tiếng, giọng tắt nghẹn lại vì tức giận lẫn hổ thẹn,
trong ánh mắt sắc lạnh ấy lại hiện sát cơ. Thế nhưng chỉ trong chớp mắt rồi lại biến
mất, lần này chậm rãi nói:
- Nói cho ta biết, ngươi có biết bạn đồng hành của ngươi là ai không?
- Cô nương hỏi vậy là có ý gì?
- Chớ hỏi, trước tiên trả lời ta!
Lý Tồn Hiếu gật đầu đáp rõ từng tiếng:
- "Hàn Tinh Môn" Ôn nhị cô nương.
Lãnh Ngưng Hương "Hừ" một tiếng nói:
- Ban đầu là cùng bọn Hầu Ngọc Côn và Bạch Cốt Tam Sát, sau lại cùng với Ôn
Phi Khanh, sao ngươi mãi cứ đánh bọn với đám người này chứ?
- Có phải đây chính là dụng ý cô nương hỏi tại hạ có biết cô ta là ai chăng?
- Không sai! Giả như ngươi chẳng biết cô ta là ai thì còn được, đây ngươi đã rõ cô
ta lai lịch thân thế, ta hỏi ngươi vì sao mãi cứ đi cùng bọn người này chứ?
Lý Tồn Hiếu lãnh đạm hỏi lại:
- Trong mắt cô nương, bạn Hầu Ngọc Côn, Bạch Cốt Tam Sát và Ôn cô nương là
loại người như thế nào?
Lãnh Ngưng Hương nhíu mày liễu nói:
- Ngươi thực muốn ta nói ra ư?
- Tại hạ đã hỏi rõ?
- Hầu Ngọc Côn, Bạch Cốt Tam Sát là tiểu nhân, Bạch Cốt Tam Sát tuy mang
tiếng tà ma ngoại đạo, thế nhưng theo ta thấy thì so với Hầu Ngọc Côn còn tốt hơn
nhiều. Bởi vì bọn chúng là "chân tiểu nhân", còn Hầu Ngọc Côn là "ngụy quân tử".
Đến như Ôn Phi Khanh…nếu như ngươi đã biết cô ta là ai, hẳn cũng từng nghe tiếng cô
ta thế nào rồi!

Lý Tồn Hiếu nói:
- Tại hạ thừa nhận bọn Hầu Ngọc Côn và Bạch Cốt Tam Sát đều là tiểu nhân,
đều là tà ma ngoại đạo. Thế nhưng luận về Ôn cô nương…
Nói đến đó chàng ngừng lại, chừng như không tiện nói ra suy nghĩ của mình, rồi
đổi giọng nói tiếp:
- Tại hạ thầm hiểu hảo ý của cô nương…
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Không, ta vì sao phải có hảo ý với ngươi chứ? Ngươi muốn đi cùng ai thì chẳng
ai ngăn được, ta chỉ tiện mồm hỏi vậy mà thôi!
Lý Tồn Hiếu làm như không nghe thấy lại nói:
- Tại hạ đã biết người trong võ lâm sau lưng cô ta rêu rao những gì, tại hạ hoàn
toàn không có ý biện hộ cho một ai. Con người Lý mỗ vốn là thế, đúng thì nói đúng, sai
thì nói sai, theo tại hạ biết Ôn cô nương trước đây mệnh danh "nữ sát tinh" là chuyện
thực, nhưng cô ta chẳng phải là hạng nữ nhi như những gì người ta nói ra ở miệng.
Đồng thời gần đây tính tình thay đổi rất nhiều, đến tính khí lạm sát cũng thay đổi…
Lãnh Ngưng Hương "A" lên một tiếng nói giọng pha chút mỉa mai:
- Thật vậy ư? Vậy thì ta phải chấp tay chúc mừng, cô ta vì sao lại thay đổi tính
tình như vậy, phải chăng là vì có được người tri kỷ tu mi nam tử như ngươi!
Lý Tồn Hiếu lắc đầu đáp:
- Cô nương bất tất phải như thế, lời tại hạ là thực tình, cô nương tin hay không thì
tùy, tại hạ không hề cưỡng ép.
"Đúng" Lãnh Ngưng Hương giọng lành lạnh nói tiếp:
- Ôn Phi Khanh là con người như thế nào, căn bản với ta vô can!
- Đây cũng là điều thực tế.
- Í dà! Con người ngươi vì sao chẳng hiểu thế nào là tốt xấu nhỉ?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Đa tạ hảo ý cô nương, thế nhưng tại hạ chẳng phải là đứa trẻ lên ba. Ôn cô
nương là người như thế nào, tại hạ hiểu rõ mà cũng chỉ có duy nhất

tại hạ hiểu cô ta!
Lãnh Ngưng Hương trong ánh mắt thoáng chút thay đổi, nhưng rất khó nhận ra,
lạnh giọng nói:
- Vậy chuyện đồn đãi về cô ta bên ngoài chẳng lẽ không nói có, chỉ là những lời
ác ý của thiên hạ?
- Chỉ e cô nương nói đúng, tại hạ dám nói xác thực là thế, có điều chuyện cô ta là
"nữ sát tinh" giết người không chớp mắt thì tại hạ thừa nhận, việc đó là sự thực. Nhưng
đó là chuyện quá khứ, hiện tại không thể nói thế!
Lãnh Ngưng Hương bật lên tiếng cười nhạt nói:
- Nói như vậy ngươi nhất định đi cùng cô ta?
- Sự thực là thế, cô nương!
- A ha…Ngươi không sợ thiên hạ dèm pha, cho ngươi là…
Lý Tồn Hiếu cắt ngang lời cô ta nói ngay:
- Cô nương, ba tấc lưỡi có thể giết người, tại hạ thừa nhận miệng thiên hạ đáng
sợ. Thế nhưng tại hạ làm chuyện gì ngửng đầu không thẹn với trời, cúi mặt chẳng thẹn
với đất, thì chẳng phải cố lự thiên hạ nói những gì!
- Khá khen cho một người ngửng đầu không thẹn với trời, cúi mặt chẳng thẹn với
đất, giữa ngươi với Ôn Phi Khanh chẳng nói là không có gì đấy chứ!
Một câu này cũng hiểu trong lòng cô nàng đã cay cay, Lý Tồn Hiếu nhún vai đáp:
- Chỉ lấy nghĩa kết giao, tại hạ thiếu nợ cô ta cứu mạng mình!
Lãnh Ngưng Hương ngớ người hỏi lại:
- Ngươi thiếu nợ cô ta cứu mạng ngươi?
- Đúng thế.
- Chuyện thế nào? Xảy ra bao giờ?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu đáp thẳng:
- Điều này cô nương bất tất quản đến, đằng nào chỉ biết tại hạ mang ân cứu
mạng của cô ta là được!
Lãnh Ngưng Hương cắn môi im lặng không nói gì, qua một hồi rất lâu mới hỏi lại:
- Cô ta từng cứu qua ngươi?
Lý Tồn Hiếu đáp:

- Đương nhiên, nếu không thế thì tại hạ làm sao nói mang ơn cứu mạng của cô ta!
Lãnh Ngưng Hương chừng như vẫn còn không tin điều này, lắc đầu nhè nhẹ nói:
- Theo như ta biết, Ôn Phi Khanh xưa nay chỉ biết giết người, chưa từng biết cứu
người là gì!
- Nhưng thực tế thì cô ta đã cứu tại hạ, giữ tính mạng tại hạ đến bây giờ.
Lãnh Ngưng Hương gật nhẹ đầu chậm rãi nói như người mất sức:
- Ta hiểu rồi, giờ thì ta tin tưởng con người Ôn Phi Khanh đã thay đổi!
- Thế thì tốt.
Lãnh Ngưng Hương bỗng nhìn chàng ánh mắt khác thường, thay đổi ngữ khí hỏi:
- Ngươi theo cùng cô ta đến Giang Nam là…
Lý Tồn Hiếu đáp ngay:
- Mỗi người có chuyện riêng của mình.
- Bọn Hầu Ngọc Côn vì sao không còn đi cùng ngươi?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Người nào có chuyện nấy, chung quy tại hạ không thể mãi cùng đi với bọn họ.
Lãnh Ngưng Hương lại hỏi:
- Ngươi có chuyện gì?
- Chuyện riêng!
- Nghe nói ngươi cùng Ôn Phi Khanh định ngao du Phú Xuân giang?
Lý Tồn Hiếu chẳng khỏi kinh ngạc chau mày hỏi:
- Cô nương nghe ai nói?
- Chính miện Ôn Phi Khanh nói.
Lý Tồn Hiếu ngưng mắt nhìn cô ta chẳng nói gì được.
Lãnh Ngưng Hương nói tiếp:
- Hai ngươi trên tửu lâu nói chuyện lớn đến thế, đến ngoài một dặm còn nghe
thấy!
Lý Tồn Hiếu đã hiểu ra vấn đề nói:
- Thì ra lúc ấy cô nương cũng ở trên tửu lâu!
- Ta chẳng có nhã hứng đó, như ta vừa nói, hai ngươi cười nói ầm ĩ cứ như chung
quanh chẳng có người, chẳng cứ gì phải lên trên tửu lâu mới nghe thấy.

Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:
- Ôn cô nương muốn đi Kim Hoa, thuận đường ngoạn cảnh Phú Xuân giang.
- Còn ngươi ngươi cũng đi Kim Hoa chăng?
- Không sai.
- Ngươi có biết Kim Hoa chính là lãnh địa của Lãnh Nguyệt Môn?
Lý Tồn Hiếu gật đầu đáp:
- Tại hạ biết.
- Vậy ngươi theo cô ta đến Kim Hoa làm gì, có thể nói được chứ?
Vị cô nương này thì ra cũng thích nhiều chuyện, Lý Tồn Hiếu trong lòng nghĩ thế,
nhưng miệng thì không tiện nói ra.
Chỉ nghe Lãnh Ngưng Hương nói tiếp:
- À…hay là ta hỏi quá nhiều, thế thì ta chẳng hỏi nữa, mà ngươi cũng không phải
có nghĩa vụ phải đáp. Nhưng cho ta hỏi một câu cuối cùng…
- Cô nương cứ hỏi.
- Có phải trong người ngươi trúng phải một loại độc mà cho đến giờ vẫn chưa giải
hết?
Lý Tồn Hiếu chấn động trong lòng buộc miệng nói:
- Không…
- Chỉ sợ đến ngươi cũng không hề biết, “Phi Thuý Cốc” trên từ Cốc Chủ dưới
xuống đến nha hoàn, người nào cũng biết dụng bách độc, nhất là Cốc Chủ và ta.
Lý Tồn Hiếu “A” lên một tiếng, nhưng chưa nói gì.
Lãnh Ngưng Hương nói tiếp:
- Thế nhưng người “Phi Thuý Cốc” dùng độc khác với thiên hạ, Phi Thuý Cốc
dùng độc là để tự vệ, không phải dùng để hại người, nếu như chẳng phải trường hợp
bất đắc dĩ thì chẳng bao giờ dùng.
- E rằng cô nương nhìn nhầm, tại hạ không hề trúng độc!
- Ta có thể nói ngươi biết, từ sau khi ra khỏi ngôi chùa hoang kia ta theo chân
ngươi đến tận Giang Nam, đêm nay ta chẳng cố kỵ hẹn ngươi đến đây hội kiến chính
là vì chuyện này.
Lý Tồn Hiếu thoáng chút do dự nói:

- Cô nương hỏi tại hạ trúng độc hay không là có ý gì?
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Vừa rồi ta đã nói, “Phi Thuý Cốc” trên từ cốc chủ dưới đến nha hoàn chẳng ai
không thạo bách độc, nhất là Cốc Chủ và ta, ta có thể giúp ngươi giải độc trong người!
Lý Tồn Hiếu ôm quyền nói:
- Hảo ý cô nương tại hạ tâm lĩnh, nhưng chúng ta bình sinh không quen biết, mới
gặp nhau lần đầu tại hạ thực không dám…
- A, như vậy là ta không nhìn nhầm, ngươi đích xác là trúng độc!
Biết mình vừa rồi đã lỡ lời, nhưng chuyện đến thế này chẳng còn thể chối quanh,
hơn nữa chàng thấy cũng không cần thiết, gật đầu đáp:
- Đúng, tại hạ trúng độc.
- Thế vì sao vừa rồi không thừa nhận?
- Vì tại hạ còn chưa biết tâm ý cô nương.
Lãnh Ngưng Hương chau mày nhìn chàng hàm chút trách móc nói:
- Chẳng lẽ ta hại ngươi, ta với ngươi vốn không thù không oán, cớ gì ta lại đi hại
ngươi chứ?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Cô nương xin chớ để tâm, tại hạ thất lễ.
- Thì ra ngươi vẫn còn biết nhận sai?
Lý Tồn Hiếu chau mày nói:
- Nhớ tại hạ vừa nói qua, con người tại hạ đúng thì nói đúng, sai thì nói sai, xưa
nay chưa từng biết che đậy đảo lộn trắng đen. Chỉ cần đúng là tại hạ bảo vệ đến cùng.
Lãnh Ngưng Hương ngưng mắt nhìn chàng bằng ánh mắt thâm sâu, một lúc nói:
- Giờ thì xem như ta hiểu ngươi nhiều thêm một phần, nói ta biết độc ngươi trúng
trong người là…
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Không hại gì, chỉ là động thủ với người khác, trúng một ngọn ám khí tẩm độc…
- Ngươi nói nghe nhẹ nhàng, há chẳng phải xem nhẹ mạng sống của mình sao?
Nên biết đây không phải là đồ chơi, một chút sơ xuất có thể trả giá

bằng cả sinh mạng
quý báu của mình!
Cô ta hơi ngừng lại rồi nói tiếp:
- Trong võ lâm dụng độc chuyên nghiệp chẳng được mấy phái, có thể nói đếm
chưa hết đầu ngón tay, ngươi cùng ai động thủ, trúng ám khí độc của ai?
Lý Tồn Hiếu ngập ngừng giây lát cuối cùng nói thật:
- Liễu Ngọc Lân.
Lãnh Ngưng Hương thất thanh la lên:
- Liễu Ngọc Lân!?
Lý Tồn Hiếu gật đầu nói
- Đúng vậy, cô nương. Liễu Ngọc Lân, một trong Tứ Khôi Ngọc!
Lãnh Ngưng Hương mặt hơi đổi sắc nói:
- Ngươi trúng "Sưu Hồn Ngân Châm" giấu trong chiếc quạt của hắn?
- Không sai, chính là "Sưu Hồn Ngân Châm" của hắn.
Lãnh Ngưng Hương gật nhẹ đầu chậm rãi nói:
- Theo như ta biết thì "Sưu Hồn Ngân Châm" của hắn đích thực bá đạo, trúng thì
chết, chỉ sợ đương kim thiên hạ không ai…
Nói đến đó cô ta im lặng không nói tiếp.
Lý Tồn Hiếu cũng lặng thinh chẳng nói gì.
Qua một lúc Lãnh Ngưng Hương lại nói:
- Ngươi nói Ôn Phi Khanh từng cứu ngươi là…
Lý Tồn Hiếu tiếp lời cô ta nói:
- Sau khi tôi trúng độc châm của Liễu Ngọc Lân, chạy chừng mươi dặm thì độc
tính phát tác ngã lăn bên đường, chính Ôn cô nương đánh xe ngang qua cứu tôi…
Lãnh Ngưng Hương gật gù nói:
- Thế thì đúng, khi trúng độc chớ nên vọng động, nhất là đề khí mà chạy. Trúng
bất cứ loại độc nào, chỉ cần đề khí chạy thục mạng thì độc phát tác càng nhanh.
- Điều này thì tại hạ biết, thế nhưng lúc ấy nếu như không chạy thì cũng chết
trong tay Liễu Ngọc Lân.
- Nói cũng đúng, chẳng trách được!
Lãnh Ngưng Hương gật đầu nói tiếp:
- Theo ta biết thì gia môn Liễu Ngọc Lân và Hàn Tinh Môn căn bản

giao du
không tệ, nhất là với vị Ôn thiếu chủ cùng hắn có vẻ tâm đầu ý hợp, Ôn Phi Khanh làm
sao dám chịu đắc tội với Liễu Ngọc Lân để cứu ngươi?
- Đấy chính là điểm Ôn Phi Khanh khác với ca ca cô ta và Liễu Ngọc Lân, cũng
chứng minh những điều đồn đại trên giang hồ về con người Ôn Phi Khanh hoàn toàn
không đúng.
Lãnh Ngưng Hương chau mày nói:
- Là thế nào?
Lý Tồn Hiếu gật đầu đáp:
- Thực tế là Ôn cô nương đã cứu mạng tại hạ.
Liễu Ngọc Lân nhấp nháy đôi nhãn châu nhìn chàng nói:
- Theo ta nhận thấy thì cô ta cứu ngươi còn có dụng ý khác, chính vì ngươi là
ngươi, cho nên cô ta mới cứu ngươi, chính vì cô ta cứu ngươi, cho nên sau đó mới
chuyển đổi tâm tính, ta nói vậy ngươi hiểu chứ?
Điều này thì Lý Tồn Hiếu hiểu hơn ai hết, vì chính Ôn Phi Khanh bộc bạch tâm
sự với chàng, thế nhưng chàng không muốn nói ra, bèn nói:
- Tại hạ chỉ là một người vừa xuất đạo giang hồ, thế sự nghe thấy chưa nhiều. Đại
ngiệp Hàn Tinh Môn trong thiên hạ chẳng nhỏ, Ôn cô nương là người có thân thế địa
vị, cô ta cứu tại hạ thì chỉ biết là cứu mình, ngoài ra không dám nghĩ cô ta còn có dụng
tâm gì khác.
- Ngươi không dám nghĩ thì chỉ nói để mà nói, nhưng ta tin chắc rằng với người
thông minh như ngươi thì đã hiểu ra từ lâu!
Lý Tồn Hiếu chau mày nói:
- Cô nương, tính ra đêm nay nữa là chúng ta gặp nhau lần thứ hai!
- Phải chăng ngươi nghĩ ta nói chuyện hơi quá sâu?
- Thực tế là như thế, tại hạ không muốn phải nhận!
- Thế thì ta không nói những chuyện này nữa, bây giờ nói với ngươi chuyện là sao
giải độc cho ngươi…
Lý Tồn Hiếu lắc đầu dứt khoát nói:

- Đa tạ hảo ý cô nương, tại hạ không dám phiền nhọc đến phương giá!
- Tại sao ngươi không chấp nhận?
- Tại hạ vừa nói xong, tính đêm nay nữa tại hạ và cô nương chỉ mới gặp nhau hai
lần.
Lãnh Ngưng Hương nhíu mày hỏi:
- Giao du quá ít chăng?
- Có thể nói như thế.
Lãnh Ngưng Hương hỏi lại một câu:
- Trước đây khi Ôn Phi Khanh cứu ngươi, giữa hai người thân giao với nhau rồi
chăng?
- Cố nhiên trước đó tại hạ chưa từng quen biết Ôn cô nương, nhưng tình huống
hoàn toàn khác, lúc ấy tại hạ hôn mê bất tỉnh, vốn chẳng hay biết gì.
- Theo như ngươi nói, thì lúc ấy nếu như ngươi chẳng phải trong tình trạng bất
tỉnh nhân sự, thì Ôn Phi Khanh cứu ngươi, ngươi nhất định sẽ từ chối?
- Có lẽ thế!
- Cuồng!
Lãnh Ngưng Hương buộc miệng kêu lên, ngưng mắt nhìn chàng chừng như rất
kinh ngạc rồi đổi giọng hỏi:
- Nói ta biết, vì sao Ôn Phi Khanh cứu ngươi thì ngươi chấp nhận, mà lại không
chấp nhận lòng tốt của ta? Phải chăng vì Phi Thuý Cốc danh tiếng không bằng Hàn
Tinh Môn, hay là vì con người ta không bằng Ôn Phi Khanh…
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nguầy nguậy nói:
- Cô nương, tại hạ là người không thích nói chuyện danh vọng địa vị…
- Ta hiểu ngươi không phải là hạng người như vậy, nhưng thế thì vì sao?
- Cô nương, tại hạ không thể tuỳ tiện thụ ân của người khác, nợ nhiều khó trả, mà
cũng không kham nổi!
Lãnh Ngưng Hương “A” lên một tiếng nói:
- Chẳng lẽ ngươi định có sự báo đáp đối với Ôn Phi Khanh?

- Điều đó đương nhiên, tri ân há không nghĩ chuyện báo đáp!
- Ngươi thiếu cô ta ân cứu mạng, ân cứu mạng sánh bằng trùng sinh tái tạo,
chẳng tầm thường chút nào, không biết ngươi định trả bằng cách nào, mà lấy gì để báo
đáp đây?
Lý Tồn Hiếu điềm nhiên nói:
- Tại hạ tất nhiên có cách báo đáp, mà cũng có cái để đền đáp.
Lãnh Ngưng Hương tỏ ra nôn nóng gặng hỏi:
- Ta hỏi ngươi làm thể nào để báo đáp, lấy gì để trả ân?
Lý Tồn Hiếu gượng nói:
- Điều này tại hạ chưa nghĩ tới, cô nương bức hỏi khiến tại hạ khó đáp.
- Ta xem cô ta không hy vọng báo đáp, cũng không cần báo đáp.
Lý Tồn Hiếu nói:
- “Cho ngươi chớ nghĩ, nhận ngươi chớ quên”, người thi ân đương nhiên chưa
từng thi ân có mục đích, thế nhưng bổn phận người thụ ân lại gi tâm khắc cốt, ngày
đêm canh cánh chuyện báo trả.
- Xem ra Ôn Phi Khanh cứu rất đúngngười, giờ nếu như ta không mong ngươi đền
đáp, không cần ngươi báo trả thì sao?
- Vừa rồi tại hạ nói qua, người thi ân không cần báo đáp, nhưng người thụ ân
không thể không báo đáp!
Lãnh Ngưng Hương thấy chàng một mực cương quyết, nhưng không thể nói chàng
không có lý, bấy giờ cứ nhìn chàng suy nghĩ một lúc lại nói:
-Thôi thế này, giờ ta giúp ngươi khử độc, sau này ngươi sẽ làm cho ta một chuyện,
như thế có qua có lại chẳng ai nợ ai?
-Hảo ý cô nương khiến tại hạ cảm kích, cô nương nếu như có chuyện gì cần đến
tại hạ, tại hạ nguyện ra sức giúp một tay, thế nhưng hảo ý cô nương tại hạ xin tâm lĩnh!
- Thế thì chẳng hoá ra ta nợ ngươi sao, ngươi chẳng tùy tiện thụ ân của người,
chẳng lẽ ta lại tùy tiện nhận sự giúp đỡ của người khác chăng? Ngươi nên biết rằng, ta

cũng là người chẳng phải tuỳ tiện thọ lĩnh ân người!
Lý Tồn Hiếu nhún vai nói:
- Thế thì thôi, tại hạ xin cảm tạ hảo ý cô nương.
- Aøi da…Con người ngươi…
Giọng Lãnh Ngưng Hương nghe ra hơi lạt đi, nói:
- Ngươi coi nhẹ tính mạng mình thì ích gì? Ngươi nên biết, Ôn Phi Khanh chỉ có
thể cứu người thoát chết, nhưng không thể giải hết độc trong người ngươi, nếu như độc
tính ấy cứ tiềm ẩn trong người thì sẽ tổn hại rất lớn đến công lực của ngươi.
- Đa tạ cô nương, điều này tại hạ biết. Tại hạ cũng không giấu gì mà nói cho cô
nương biết, Liễu Ngọc Lân hiện tại đang ở Giang Nam, tại hạ chẳng bao lâu sẽ tìm
được hắn…
Lãnh Ngưng Hương nhíu mày nói:
- Tìm hắn để lấy giải dược?
- Đúng thế.
- Thế thì khác nào "cùng cáo thương lượng", hắn chịu giao cho ngươi chăng?
- Chỉ cần tìm được hắn thì chẳng còn ngại hắn không chịu trao ra!
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu nói:
- Ta biết ngươi thân hoài tuyệt học, nhưng trước khi độc tính trong người ngươi
còn chưa giải hết thì ngươi chớ hòng vọng động chân khí, càng không thể quyết đấu trí
mạng. Ngươi nhất định không phải là đối thủ của hắn.
- Tại hạ biết, nhưng không ngại vì còn có Ôn …
Nói đến đó chàng nhận ra không tiện bèn nín bặt.
Lãnh Ngưng Hương lạnh giọng giúp chàng nói tiếp:
- Có Ôn Phi Khanh đồng hành, có người trợ giúp đúng chứ?
Cô ta ngừng lại phớt hiện một nụ cười vừa mỉa mai vừa chua chát nói:
- Đúng rồi, ta sao lại quên mất nhỉ! Có Ôn Phi Khanh bên cạnh trợ giúp, thì ngươi
có khả năng lấy được thuốc giải, thế nhưng ngươi đã nặng nợ với Ôn Phi Khanh, vì sao
lại chịu nhận nợ thêm một lần nữa chứ?
Lý Tồn Hiếu ngớ người chẳng biết nói sao, người ta có ý tốt mà nói,

chàng đương
nhiên chẳng còn nói gì được nữa. Qua một lúc thật lâu chàng mới thốt lên được mất
tiếng:
- Điều này…
Lãnh Ngưng Hương chừng như hết cách thở dài một tiếng nói:
- Ngươi không cần nói gì nữa, tâm ý của ngươi ta đã hiểu rất rõ, tâm ý của ta hy
vọng ngươi cũng hiểu được vài phần. Giờ thì chuyện ngươi chịu nhận hay không thì
hoàn toàn tùy thuộc vào ngươi!
Nói rồi phất nhẹ tay lên, một vật trắng bay nhanh đến trước người Lý Tồn Hiếu.
Lý Tồn Hiếu rất bất ngờ trước hành động này của cô ta, chẳng kịp suy nghĩ gì nữa
giơ tay lên bắt lấy.
Lãnh Ngưng Hương nhìn thấy chàng đã giơ tay đón lấy, bèn nói nhanh:
- Ngươi bảo trọng!
Nói chưa dứt câu, thân hình nhẹ như làn sương đêm tung vút lên không thoát
nhanh ra ngoài Tảo Diệp Lâu.
Lý Tồn Hiếu hiểu, thế nhưng chàng không đuổi theo, đồng thời chàng cũng hiểu
với công lực của chàng lúc này muốn đuổi theo cũng không kịp. Mắt ngưng nhìn theo
bóng mỹ nhân khuất nhanh trong làn sương khuya, bất giác trong lòng trào dâng lên
một cảm giác xôn xao kích đọng khỏ tả, đến một lúc lẩm bẩm một mình:
- Cô nương, sao phải khổ vậy…
Ai hiểu được, điều này chỉ nên hỏi Lãnh Ngưng Hương, mà e rằng đến bản thân
Lãnh Ngưng Hương cũng không hiểu ra nổi!
Sau hồi ngẩn người nhìn lại tay mình mới nhận ra là một chiếc bình ngọc nhỏ xíu
xinh xắn, thoang thoảng một hương thơm dìu dịu.
Trăng lặng sao mờ, Lý Tồn Hiếu rời khỏi Tảo Diệp lâu xuống Thanh Lương sơn,
bên tai cơ hồ còn nghe văng vẳng tiếng ngâm trong như ngọc vọng

xuống từ Tảo Diệp
lâu: “Giang Nam đệ nhất cảnh là đây. Bốn mặt Thiên Sơn phủ kín chân”
Xa nhìn lại thành Kim Lăng, chỉ còn heo hắt vào ánh đèn khuya, trong lòng chàng
một cảm giác khó tả, cũng không hiểu nó là cái gì.
Về đến khách điếm, phòng của Ôn Phi Khanh tối mịt, cửa cũng khoá kín, vốn
nàng có chút hơi men giấc ngủ tất rất ngon lành.
Chàng nhẹ chân vào phòng nằm thẳng lên giường, đến đèn chẳng thắp chỉ sợ
đánh động Ôn Phi Khanh…
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 15
tơ tình vạn lý

Lại nói, cùng lúc ấy ở một góc khác Thanh Lương sơn, có một lương đình nhỏ
hình bát giác lợp ngói lưu ly, nơi này chính là di chỉ “Thuý Vi Đình”, do danh
tiếng Hàn Thế Trung thời Nam Tống xây dựng.
Đương nhiên đã là di chỉ nổi tiếng thời Nam Tống thì địa thế phải có khác,
thanh cao thoáng mát, phóng mắt thu hết thành Kim Lăng vào trong tầm mắt, các ngọn
núi phong tạo thế, quả là một danh thắng thu hút rất nhiều tao nhân mặc khách.
Lúc này đây, trong lương đình có hai người ngồi đối diện, một người áo trắng như
tiên sa chính là Lãnh Ngưng Hương, một người còn lại thân vận huyền y lại chính là Ôn
Phi Khanh.
Hai người mặc nhiên đối tọa rất lâu tợ hồ như hai pho nữ thần tượng.
Hai trong “Võ lâm tứ tuyệt” hội diện nhau trong “Thúy Vi Đình”, đêm nay là đêm

nào, Thanh Lương sơn nếu như có tri giác hẳn cũng vô cùng vinh hạnh vì cuộc hội ngộ
này!
Qua đi một hồi lâu mới nghe Lãnh Ngưng Hương lên tiếng phá tan không khí im
lặng nói:
- Ta biết ngươi nhất định sẽ phát hiện ra, nhưng không ngờ ngươi lại theo đến
đây. Sao, chẳng yên tâm ư ?
Giọng cô ta mang âm sắc lạnh lùng cố hữu.
Ôn Phi Khanh phớt cười, giọng rất ôn hòa nói:
- Lãnh cô nương, chúng ta biết tiếng nhau đã lâu, thế nhưng chưa một lần thực sự
diện kiến, đêm nay chúng ta có duyên hội ngộ ngay trong "Thúy Vi Đình" Thanh Lương
sơn này, tục ngữ có câu "nghe tên không bằng thấy mặt, thấy mặt hơn hẳn nghe tên",
tôi rất vinh hạnh vui mừng, không hiểu Lãnh cô nương…
Lãnh Ngưng Hương chẳng đợi nói hết, liền cắt ngang nói ngay:
- Ngươi ngăn cản ta, mời ta đến ngồi chờ trong Thúy Vi Đình này chẳng lẽ chỉ để
nói mấy lời đó?
Ôn Phi Khanh lại cười điềm nhiên, giữ giọng bình hoà nói

- Tôi có rất nhiều lời muốn nói với Lãnh cô nương, đồng thời có một cuộc nói
chuyện dài với cô nương, cho nên dự tính trước khi trời sáng mới trở về khách điếm.
Không biết Lãnh cô nương có thời gian ngồi lâu, muốn nghe tôi dốc mấy lời tận chân
tâm?
Lãnh Ngưng Hương vẫn giọng lạnh như tiền nói:
- Ta đã ngừng lại, đồng thời cũng đã cùng vào ngồi trong tiểu đình này.
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Vậy thì trước tiên tôi xin đa tạ…
- Bất tất khách khí, có gì ngươi cứ nói ra đi!
- Trước tiên tôi xin nói cô nương rõ, mà cũng nên tin rằng anh ta để lại mảnh thư
của Lãnh cô nương trong khách điếm, ấy là vì anh ta không muốn

giấu tôi, tôi rất cảm
kích. Thế nhưng tôi theo chân lên Thanh Lương sơn thì anh ta hoàn toàn không biết,
đồng thời sau khi trở về cũng không thể phát hiện ra, bởi vì vào lúc này anh ta chẳng
thể vào trong phòng tôi!
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Hắn là người quân tử!
- Lãnh cô nương, nói anh ta là người quân tử e chưa đủ!
Lãnh Ngưng Hương chỉ im lặng không nói.
Ôn Phi Khanh lại tiếp:
- Những gì Lãnh cô nương nói chuyện với anh ta trên Tảo Diệp Lâu tôi đều nghe
hết, Lãnh cô nương khẳng khái tặng giải dược bổ khuyết cho điều tôi không làm được.
Thành thật mà nói tôi vô cùng cảm kích…
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Thuốc giải đó ta tặng cho hắn, chẳng tặng cho ngươi, nên bất tất dùng hai tiếng
cảm kích, ta không dám nhận!
Một câu hết sức thẳng mặt mà cũng đầy khiêu khích, nhưng Ôn Phi Khanh chẳng
để tâm, vẫn hiện nụ cười ôn hoà nói:
- Những điều cô nương nói đồn đại trên giang hồ về tôi là chỉ đúng một nửa, thế
nhưng lời cô nương nói về sự chuyển biến của con người tôi thì lại hoàn toàn chính xác.
Cô nương nói đúng, chính vì anh ta là anh ta, cho nên tôi mới cứu anh ta, cũng vì tôi
cứu anh ta, cho nên mới chuyển đổi tâm tính…
- Điều này ta tin.

- Tôi thừa nhận tôi có tình cảm với anh ấy, có tình cảm ngay từ lần đầu gặp mặt,
mà trong lòng chẳng bao giờ nguôi, thế nhưng…Lãnh cô nương, kiếp này giữa hai
chúng tôi vô duyên!
Lãnh Ngưng Hương lạnh lùng nói:
- Thật ư!
- Chúng ta đều là nữ nhi như nhau, cho nên không có gì phải hổ

thẹn. Hơn nữa
tôi và cô nương đều là hàng nhi nữ thế tục, chẳng có gì phải ngại ngần, tôi có thể nói
thẳng với cô nương, tôi chẳng còn được thanh bạch!
Lãnh Ngưng Hương chẳng ngờ đối phương lại tự nói toạt ra lời này, bất giác mặt
ửng đỏ, nhưng phút chốc trở lại nét lành lạnh ban đầu nói:
- Nói thế những lời nói lấp lén trong võ lâm là không ngoa!
Ôn Phi Khanh mặt hơi chùng lại, lắc đầu nói:
- Đó là một chuyện oan uổng, cũng là vì người hận tôi quá nhiều. Bọn họ chẳng
dám nói trước mặt tôi, mà cũng chẳng làm gì được tôi, cho nên đành nói bao lời xấu xa
sau lưng tôi.
- Vậy lời ngươi vừa nói xong là…
- Chuyện là thế này, Lãnh cô nương…
Rồi nàng đem chuyện mình nhân một lúc sơ hốt mà thất thân kể lại từ đầu đến
cuối cho Lãnh Ngưng Hương nghe không sót chi tiết nào.
Trong khi nghe kể, sắc mặt Lãnh Ngưng Hương thay đổi đến mấy lần. Nhưng đến
khi nghe xong rồi, lại trở về nét lạnh lùng ban đầu nói:
- Nói vậy chính Liễu Ngọc Lân hại cô?
Tuy lạnh lùng, nhưng ngữ khí nghe ra có bình hoãn hơn và thay đổi cả cách xưng
hô.
Ôn Phi Khanh gật đầu nói:
- Liễu Ngọc Lân, Hầu Ngọc Côn và Sở Ngọc Hiên, chẳng thể tha qua tên nào!
Lãnh Ngưng Hương mày hơi chau lại nhìn thẳng Ôn Phi Khanh hỏi:
- Chuyện này, anh ta biết không?
- Lãnh cô nương, anh ta là người thông minh.
Lãnh Ngưng Hương lại hỏi:
- Cô nói với tôi là cô với anh ta chẳng có duyên phận với nhau là có ý gì?
Ôn Phi Khanh lắc đầu nói:
- Tôi chỉ muốn cho Lãnh cô nương hiểu rõ thế mà thôi!

- Ta biết thì sao nào?
Ôn Phi Khanh ngưng mắt nhìn vào mắt Lãnh Ngưng Hương nói:

- Lãnh cô nương, vừa rồi tôi đã nói qua, chúng ta là nhi nữ giang hồ, chẳng có gì
hổ thẹn như người thường tục, hơn nữa những lời tôi nói với cô nương là tận đáy lòng,
Lãnh cô nương lẽ nào còn giấu giếm tôi sao?
Quá rõ, đều là nữ nhi với nhau lẽ nào không nhận ra tâm tình của nhau?
Lãnh Ngưng Hương hai mắt đỏ lên nói:
- Cô nên biết con người Lãnh Ngưng Hương chẳng dễ xao động tình cảm trước
người khác!
- Bất tất phải thế!
Ôn Phi Khanh lắc đầu nguầy nguậy nói:
- Tôi xin hỏi, kể từ khi ở ngôi chùa hoang kia Lãnh cô nương theo chân anh ta đến
tận Giang Nam này, để thư hẹn gặp, lại còn tặng giải dược, tất cả vì nguyên nhân gì?
Lần này thì hai má Lãnh Ngưng Hương càng đỏ nhiều hơn, qua đi một lúc mới
đáp được:
- Anh ta là kỳ tài, ta chẳng nỡ nhìn…
Ôn Phi Khanh mỉm cười tiếp lời ngay:
- Hẳn cô nương rất hiếm khi có lần "chẳng nỡ nhìn", Lãnh cô nương mệnh danh
là "Băng Mỹ nhân", ắt rất ít khi xảo ngôn lệch sắc với người khác!
Lãnh Ngưng Hương nghe nói thì đầu cúi thấp xuống, suối tóc đen nhánh chảy dài
như che đi nỗi thẹn thùng trên khuôn mặt vốn xưa nay lạnh băng băng, im lặng không
một lời nào.
Qua đi một lúc, cô ta ngước mặt lên giữ nét lãnh đạm nói:
- Đây là nguyên nhân cô chặn đường mời ta đến đây nói chuyện chăng?
Ôn Phi Khanh gật đầu nói:
- Đúng thế. Lãnh cô nương, đây là lời chân thành của tôi.
Lãnh Ngưng Hương lắc nhẹ đầu nói:
- Cô nên biết con người anh ta rất cố chấp, cũng rất ngoan cường.
- Cố chấp làm điều tốt thì có gì không hay, anh ta nếu như không có tính quật
cường khí khái ấy, thì có lẽ bọn nhi nữ chúng ta đã chẳng động lòng

để mắt đến, đúng
thế chứ?
Lãnh Ngưng Hương lại trầm mặc một lúc nói:

- Đúng như lời cô nói, con người ta rất ít biết xảo ngôn lệch sắc trước mặt người
khác. Hiện tại ta theo chân anh ta từ Hà Nam xuống tận Giang Nam này đồng thời còn
không sợ xấu mặt mời anh ta đến đây…
Cô ta ngừng lời, Ôn Phi Khanh tiếp lời nói:
- Lãnh cô nương, nhi nữ chúng ta có lúc cũng không nên câu nệ quá nhiều, Lãnh
cô nương nghĩ thế chứ?
- Ta đã từ Hà Nam đến Giang Nam, lại ra mặt mời anh ta đến nói chuyện, còn
gọi là câu nệ gì nữa?
Ôn Phi Khanh ôn tồn nói:
- Thế chưa đủ, Lãnh cô nương nên lấy tình cảm kiên trì đối đãi, tục ngữ có câu:
"Sắt mài thành kim", tôi tin rằng Lãnh cô nương nếu dốc lòng kiên trì, thì dù người sắt
thép cũng có một ngày tan chảy ra trong tình cảm của nữ nhi chúng ta!
Nét lạnh lùng trên mặt Lãnh Ngưng Hương dần dần tiêu biến, lắc nhẹ đầu nói:
- Có ích gì, con người anh ta chẳng muốn nợ ai!
Ôn Phi Khanh mỉm cười tự nhiên nói:
- Tôi có cách khiến cho anh ta nhất định thiếu nợ cô nương, cô nương tin chứ?
- Ý cô nương nói…
- Chẳng phải Lãnh cô nương đã tặng cho anh ta một bình trân bảo linh dược
"VẠn Ứng Giải Độc Đan" của Phi Thuý Cốc đó sao?
Lãnh Ngưng Hương hai má ửng hồng hỏi:
- Ôn cô nương có cách gì?
Ôn Phi Khanh lắc đầu nói:
- Lãnh cô nương bất tất phải hỏi, tin tưởng rằng Lãnh cô nương sẽ không xa rời
anh ta, xin cô nương chờ xem!
Một câu "Lãnh cô nương sẽ không xa rời anh ta" khiến Lãnh Ngưng

Hương hai má
càng đỏ hơn, nhưng qua một lúc cô ta nghiêm túc nói:
- Tôi không muốn thiếu nợ ai, ba tên Liễu Ngọc Lân, Hầu Ngọc Côn và Sở Ngọc
Hiên xin cứ để tôi…
Ôn Phi Khanh mỉm cười nói:
- Đa tạ Lãnh cô nương, hảo ý tâm lĩnh, chuyện này tôi chỉ muốn tự tay mình làm.
Còn nếu cô nương muốn đáp lại ân tình của tôi rất đơn giản, xin thực lòng đối đãi với
anh ta!
Lãnh Ngưng Hương cắn nhẹ môi trầm ngâm một lúc nói:

- Cô nương lẽ nào còn không biết tôi?
- Tôi nếu như không biết cô nương, thì cũng không đến đây làm gì.
Lãnh Ngưng Hương mặt hiện cảm kích nói:
- Vậy thì… đa tạ cô nương…
- Bất tất phải thế.
Lãnh Ngưng Hương hốt nhiên hỏi:
- Niên kỹ cô nương…
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Tôi e rằng lớn hơn cô nương một hai tuổi, năm nay hai mươi mốt.
Lãnh Ngưng Hương thốt lên:
- Lớn hơn một tuổi, tôi phải gọi một tiếng thư thư mới phải.
Ôn Phi Khanh giơ tay nắm nhẹ hai vai mảnh mai của Lãnh Ngưng Hương cười tươi
nói:
-"Băng mỹ nhân" đã tan rồi, tôi nhận, muội muội!
Lãnh Ngưng Hương mặt đầy xúc động nói:
- Khanh thư tâm trường nhiệt huyết khí khái, thực khiến người ta vô cùng bội
phục!
Ôn Phi Khanh bật cười lên thành tiếng nói:
- Mình đã không được, làm cho người khác được há chẳng vui sao?
Lãnh Ngưng Hương gật đầu xúc động mạnh chẳng nói gì thêm, nhưng rồi nhớ
đến một điều tự nhiên trong mắt hằn lên sát cơ nghiến răng nói:
- Ba tên vô lại kia thật đáng chết, lúc đầu tiểu muội không biết, nếu như biết thì
trên đường đã xé xác Hầu Ngọc Côn mới hả giận!

Ôn Phi Khanh nét mặt sa sầm, lắc đầu thở dài nói:
- Cảm tạ muội muội, đây có lẽ là số ta…
- Khanh thư sao lại nói thế, muội xưa nay không tin số mệnh.
Ôn Phi Khanh cười khổ nói:
- Muội muội không tin số mệnh, ta làm sao lại tin? Chuyện đã như hiện tại, ta chỉ
còn an ủi là ý trời đã định, mà cũng có thể là báo ứng nghiệp chướng ta gây ra từ khi
xuất đạo giang hồ đến giờ!
Lãnh Ngưng Hương đôi mày nhíu cao định nói tiếp, nhưng Ôn Phi Khanh đã lắc
đầu hỏi:

- Muội muội, chúng ta không nói những chuyện này nữa. Chuyện đã thành định
cục, nói cũng chỉ vô ích, cho dù dội hết tam giang cũng không gội sạch thân ta. Dù
Tinh Vệ tái hiện thì cũng không giải được thiên tinh của ta, chẳng lấp được bể hận
này.
Nàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp:
- Ta còn một chuyện muốn nói với muội muội.
- Khanh thư, có chuyện gì?
- Trước khi ta nói ra chuyện này, ta muốn hỏi một câu là muội có lòng độ lượng
dung hòa với người khác không?
Lãnh Ngưng Hương chau mày hỏi:
- Chẳng lẽ chàng còn có người khác?
Ôn Phi Khanh gật đầu nói:
- Đúng, muội muội, người này chẳng xa lạ gì với ta và muội, chính là "Lãnh
Nguyệt Môn" Lệnh Hồ Dao Cơ.
- Là cô ta?
Lãnh Ngưng Hương buộc miệng la lên, rồi hỏi:
- Chuyện thế nào, Khanh thư, họ quen nhau bao giờ?
Bấy giời Ôn Phi Khanh liền đem chuyện Lý Tồn Hiếu giữa đường gặp Lệnh Hồ
Dao Cơ từ đầu đến cuối kể lại cho Lãnh Ngưng Hương nghe.
Lãnh Ngưng Hương im lặng lắng nghe xong, trên mặt hiện một nét khác thường

nói:
- Thì ra Lệnh Hồ Dao Cơ cũng…Khanh thư, nói thế chàng quen biết Lệnh Hồ Dao
Cơ trước tiên.
Ôn Phi Khanh ngưng mắt nhìn Lãnh Ngưng Hương nói:
- Muội muội, chúng ta cũng như nhau thôi, đều chẳng phải là nhi nữ thường tục,
chớ nên phân biết thế nào là trước sau.
Chút khác thường trên hoa dung Lãnh Ngưng Hương dần dần tan đi, lắc nhẹ đầu
nói:
- Muội chẳng suy nghĩ tính toán gì cả, mà cũng không nên suy nghĩ gì nhiều, nhỡ
như muội có những tính toán so đo thì khanh thư làm sao chứ…
- Chớ nhắc đến muội muội!
Ôn Phi Khanh bên khóe môi hiện một nụ cười miễn cưỡng nói tiếp:

- Thân như ta số cao mệnh bạc, một đời này xem như bi thảm, cũng thật đáng
thương!
Lãnh Ngưng Hương chẳng ngăn nổi xúc động trong lòng mình, hai tay ôm lấy bờ
vai Ôn Phi Khanh mà nước mắt lưng tròng, nói giọng nghẹn đi:
- Khanh thư, đừng nói nữa, thư thư mà còn nói thì muội rất khổ tâm, nhìn thư thư
mà muội sắp khóc rồi đây!
Nói đến cuối câu vội vàng giơ tay gạt nhanh hạt lệ châu chực lăn dài trên má.
Ôn Phi Khanh buông tiếng thở dài nói:
- Muội muội là người thẳng thắn cương nghị, người trong giang hồ chỉ biết muội là
một “Băng Mỹ Nhân”, nhưng chẳng hề biết muội là người bên ngoài lãnh bạc nhưng
bên trong đầy nhiệt huyết. Được, ta chẳng nói nữa, từ đêm nay trở đi không bao giờ nói
đến mấy tiếng khổ mệnh, bi thảm, đáng thương được chứ? Muội muội, nhanh ngăn
dòng nước mắt, nếu không ta nhìn thì lòng thêm bi thương…
Lãnh Ngưng Hương nghe nói cúi thấp đầu xuống gọi khẽ:
- Khanh thư.

Ôn Phi Khanh bật cười lớn lên nói:
- Tốt, tốt, ta không nói nữa, chẳng ngờ muội cũng là người mau nước mắt như
vậy, thôi để thư thư ta lau nước mắt cho nhé!
Nói rồi, lấy ra một chiếc khăn tay bằng lục giơ lên lau nước mắt trên má Lãnh
Ngưng Hương, nhưng lúc sắp chạm vào mặt Lãnh Ngưng Hương thì cô ta giữ chiếc
khăn lại nói:
- Khanh thư, chiếc khăn này cho muội nhé!
Ôn Phi Khanh ngớ người hỏi:
- Sao? Muội muội…
- Bẩn mất!
- Bẩn à? Ai nói!
Ôn Phi Khanh mỉm cười nói tiếp:
- Những hạt nước mắt của muội muội còn quý hơn cả minh châu, thơm hơn cả xạ
hương, ta sẽ chẳng bao giờ giặt nó mà luôn giữ bên mình cho hết cuộc đời này!
Lãnh Ngưng Hương mặt ửng hồng nói:
- Khanh thư thật là khéo nói!
Ôn Phi Khanh cười khúc khích nói:

- Ai bảo tạo hóa sinh ra một nhi nữ như muội muội, đến ta là nữ nhi mà nhìn
cũng cảm thấy dao động tâm tình, hận một điều ta sinh ra chẳng phải là đàn ông!
Lãnh Ngưng Hương càng thẹn hai má chín đỏ như táo mọng, trách yêu:
- Ứ! Khanh thư sao lại hứng đến nói lời cuồng si thế?
Ôn Phi Khanh càng cười nhiều hơn cao hứng nói:
- Đừng nói là ta, đến người sắt đá mà nắm được hai bàn tay ngọc của muội, nhìn
tận dung nhan kiều diễm của muội thì cũng phải mềm đi mà sinh cuồng si!
Lãnh Ngưng Hương vùng nhẹ người trách:
- Không biết, Khanh thư nếu còn cuồng ngôn nữa thì muội muội đi ngay!
Ôn Phi Khanh chỉ cười im lặng không nói gì thêm.
Qua đi một lúc, Lãnh Ngưng Hương nói lại chuyện vừa rồi:

- Khanh thư, chuyện này không nên hỏi muội.
- Muội muội, chuyện gì?
- Thì chuyện muội có dung hòa cùng người được không?
Ôn Phi Khanh "A" lên một tiếng, gật đầu nói:
- Muội muội, Lệnh Hồ Dao Cơ từ nhỏ lớn lên cùng với ta, cho nên con người cô
ấy, ta hiểu rất rõ. Nếu được kết thư muội đồng bạn với một người đẹp tợ tiên thiên như
muội thì cô ta nhất định vô cùng sung sướng.
Lãnh Ngưng Hương hỏi:
- Khanh thư, cô ta với muội lớn hay nhỏ?
- Cô ta sinh cùng năm cùng tháng với ta, nhưng không cùng ngày.
Lãnh Ngưng Hương chân tình nói:
- Khanh thư đã nói thế, muội nguyện kết bạn với một vị thư thư như thế.
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Vậy thì được, sau vày gặp cô ta, ta sẽ đem chuyện này nói ra.
Nói đến đó ngước nhìn sắc trời rồi tiếp:
- Muội muội, trời sắp sáng rồi, ta phải về khách điếm đây.
Lãnh Ngưng Hương cũng đưa mắt nhìn ra ngoài trời nói:
- Khanh thư, còn sớm mà!
- Muội muội…
Ôn Phi Khanh nắm lấy tay Lãnh Ngưng Hương nói:

- Ta muốn về sớm một chút, muội nên biết, nếu để anh ta biết chuyện này thì
chẳng hay chút nào. Cũng may muội muội không rời xa anh ta mấy, chúng ta có thể
sáng tối sẽ lại gặp nhau thường xuyên, được chứ?
- Vậy… để muội tiễn chân Khanh thư một đoạn.
Ôn Phi Khanh ấn nhẹ tay lên vai vội nói:
- Muội muội, chớ quên, há không nghe một câu "Tiễn người nghìn dặm, có lúc
cũng biệt" sao? Chúng ta chỉ là tiểu biệt ai đi đường nấy là tốt rồi!
Nói rồi nàng đứng lên, Lãnh Ngưng Hương cũng đứng lên theo nói:
- Khanh thư đã không muốn muội tiễn chân, vậy thì nên để muội đi trước!
Ôn Phi Khanh chau mày nói:
- Sao thế? Muội muội.
- Đứng nhìn Khanh thư đi, thực muội chẳng cầm lòng!

Ôn Phi Khanh thở dài nói:
- Muội muội thật là… đối với bằng hữu còn như thế, nếu đối với người yêu thì biết
chừng nào nữa? Xem ra chàng đúng là một người có phúc hậu, thôi được, Muội muội, đi
đi!
Lãnh Ngưng Hương ôm lấy vai Ôn Phi Khanh giọng nghẹn lại nói:
- Khanh thư, muội đi đây, muội nhất định cũng du ngoạn Phú Xuân!
Rồi nàng quay người nhún chân phóng ra khỏi lương đình, phóng người khuất vào
trong màn đêm.
Nhìn theo bóng Lãnh Ngưng Hương khuất hút trong màn đêm, trên mặt Ôn Phi
Khanh vừa sáng rạng đó giờ tối sầm lại, một nét bi thương sầu thảm hiện lên, khiến
người ta nhìn thật chẳng nào cầm lòng được. Chỉ nghe thấy tiếng thở dài của nàng, lẩm
bẩm một mình:
- Xe duyên kết tơ cho chàng, số ta sao khổ…
Lặng người một lúc, nàng bước chân ra khỏi lương đình rồi đi về khách điếm. Tuy
cũng là thi triển khinh công, thế nhưng dáng bộ nàng nhìn thất nặng nề khổ sở.
Vào phòng không để gây một tiếng động nhỏ, trời vẫn chưa sáng, nàng nằm lên
giường, thế nhưng chẳng sao ngủ được, mà đến mắt cũng không hề nhắm. Bao nhiêu
hình ảnh cứ hiện lên trong đầu nàng, bao nhiêu suy nghĩ như một mớ bòng bong rối bời
trong đầu nàng, chẳng biết hai hàng nhiệt lệ chảy ra từ lúc nào thấm ướt cả gối…
Anh hùng khó rơi nước mắt, ấy cũng chỉ là chưa chạm đến nỗi thương tâm sâu
kín. Ôn Phi Khanh tính tình cương nghị còn hơn cả nam nhân, xưa nay nàng chưa từng
rơi nước mắt mà chỉ nhìn thấy thiên hạ rơi nước mắt. Thế nhưng lúc này đây, còn lại

một mình trong chăn đơn gối chiếc nàng rơi nước mắt, nước mắt đoạn trường không

một tiếng khóc!
Chừng nửa canh giờ trôi qua, bên ngoài cửa sổ ánh rạng đông hửng sáng, nàng
nghe rất rõ tiếng động vọng qua từ phòng Lý Tồn Hiếu. Chẳng mấy chốc, tiếng cửa mở
ra, Lý Tồn Hiếu rời phòng ra sân đi đi lại lại, tuy tiếng bước chân chàng rất khẽ, nhưng
sáng sớm yên tĩnh, nàng nằm nghe rõ mồn một.
Nàng do dự một lúc, cuối cùng lau khô nước mắt, ngồi dậy xuống giường bước ra
khỏi phòng. Lý Tồn Hiếu đang thả bộ, nghe tiếng động từ phòng nàng thì liền dừng
chân lại.
Ôn Phi Khanh gượng một nụ cười lên tiếng trước:
- Dậy sớm vậy sao?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Đánh động cô nương!
- Không, trời sáng rồi, cũng phải nên dậy, mời vào trong ngồi.
Hai người vào trong phòng ngồi xuống bên bàn, Ôn Phi Khanh mỉm cười nói:
- Hồi đêm ngủ ngon chứ?
Lý Tồn Hiếu mặt hơi ửng đỏ nói:
- Đa tạ cô nương, rất ngon. Còn cô nương?
- Huynh biết đó, tôi hơi chếch choáng hơi men thì lên giường ngủ chẳng biết gì,
lẽ nào lại không ngon? Ngủ một hơi đến sáng mới tỉnh lại!
Lý Tồn Hiếu cười cười, nụ cười chàng có chút miễn cưỡng.
Ôn Phi Khanh lại nói:
- Tôi nhớ hồi tối sau khi uống rượu thần thái không được bình thường lắm, trước
giờ tôi chưa từng uống nhiều rượu, mà cũng chưa từng cao hứng như thế, nhất là những
ngày này, huynh không cười chứ!
Lý Tồn Hiếu vội nói:
- Làm sao thế được, thực ra tôi nghĩ có nhiều chuyện không nên để trong lòng.
Nụ cười trên mặt Ôn Phi Khanh hơi liễm lại, nói:
- Đa tạ huynh…
Nói chuyện phiếm cùng nhau thêm mấy câu, Lý Tồn Hiếu có chút bất an, hắng

giọng nói:
- Có một chuyện tôi thấy cần phải nói với cô nương…
- Chuyện gì?

- Cô nương xin xem cái này!
Chàng vừa nói vừa giơ ra một vật chính là mảnh thư của Lãnh Ngưng Hương.
Ôn Phi Khanh tiếp lấy xem qua, làm vẻ kinh ngạc chau mày nói:
- "Phi Thuý Cốc" ư? Nhưng là ai trong "Phi Thuý Cốc" chứ?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Nghe Hầu Ngọc Côn nói thì người này chính là thiên kim ái nữ của Cốc chủ
"Phi Thuý Cốc"
Ôn Phi Khanh làm vẻ ngớ người la lên:
- Lãnh Ngưng Hương? Cô ta làm vậy nghĩa là thế nào?
Lý Tồn Hiếu tỏ ra lúng túng chưa nói được.
Ôn Phi Khanh hỏi dồn:
- Huynh làm sao quen cô ta, quen vào lúc nào?
Lý Tồn Hiếu cố trấn tĩnh ho khan một tiếng nói:
- Thực ra thì chẳng thể nói là quen biết…
Rồi chàng đem chuyện vô tình gặp Lãnh Ngưng Hương trong ngôi chùng hoang
đêm ấy thế nào kể lại tường tận cho Ôn Phi Khanh nghe.
Ôn Phi Khanh im lặng lắng nghe, rồi giọng tỏ ra kinh ngạc nói:
- Cô ta như vậy là sao chứ? Mãi theo chân huynh đến tận Giang Nam, chẳng lẽ
là… không thể, Lãnh Ngưng Hương mệnh danh là "Băng Mỹ Nhân", không thể như
thế. Nhưng…Aøi, nếu không vì thế thì mục đích là gì chứ?
Nàng cứ tự nói một mình, tội cho Lý Tồn Hiếu bên cạnh mặt cứ lúc đỏ lúc trắng,
vừa lo vừa thẹn, ngượng ngập vô cùng.
Ôn Phi Khanh ngừng lời, hốt nhiên nhìn vào mặt chàng mỉm cười nói:
- Không ngờ huynh là người có số đào hoa đến thế!
Lý Tồn Hiếu đỏ mặt vội xua tay nói:
- Cô nương xin chớ đùa, tôi chỉ có duyên gặp cô ta có một lần…
Ôn Phi Khanh chỉ cười hỏi:
- Thế rồi đêm qua có đến như lời hẹn không?
Lý Tồn Hiếu thẹn tía tai, nhưng gật đầu thành thật đáp:

- Có.

- Ha! Thế thì đâu còn nói chỉ có duyên gặp một lần, tôi là nữ nhân nên hiểu rất
rõ tâm tình của nữ nhân. Nữ nhân khi gặp được đối tượng chung tình, thì chỉ một cái
nhìn cũng đủ, cứ như tôi mà nói, cũng chỉ nhìn một lần…
Lý Tồn Hiếu cúi gầm mặt chẳng nói được tiếng nào.
Ôn Phi Khanh lại nói:
- Không chừng hồi đêm trong Tảo Diệp Lâu, Thanh Lương sơn, cô ta đã có biểu
bạch gì rồi, đúng chứ?
Lý Tồn Hiếu lại im lặng không nói.
- Tôi đang hỏi huynh!
Lý Tồn Hiếu quẫn bách, ấp úng nói:
- Những điều này… tôi không nghe cô ta nói…
- Thật ư!
- Có lẽ tôi không nghe ra…
Ôn Phi Khanh lắc đầu cười nói:
- Không thể, huynh là người thông minh.
Lý Tồn Hiếu nhún vai cười khổ nói:
- Cô nương hà tất như thế!
- Huynh cho rằng tôi bức ép huynh chăng? Huynh nhầm, tôi chỉ muốn biết về cô
ta, xem đã nói chuyện những gì với huynh, sau đó nghĩ cho huynh một chủ ý mà thôi.
Vừa rồi tôi đã nói, vì là nữ nhân với nhau, cho nên rất hiểu tâm lý nhau, chỉ cần mới
nghĩ đến chuyện cô ta theo chân huynh từ Hà Nam đến tận Giang Nam này thôi, thì
cũng đủ là một chứng minh rõ ràng rồi!
Lý Tồn Hiếu chau mày nói:
- Cô nương hà tất khổ thế, tôi thừa nhận được chứ?
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Thế phải hơn không, vừa rồi sao không nhận ngay, người ta là nhi nữ mà còn
dám biểu bạch lòng mình, huynh sợ gì lại không?
Lý Tồn Hiếu đỏ bừng cả mặt nói:
- Ngược lại chẳng phải thế, tôi chỉ là không tự tác đa tình…
- Trên thực tế thì người ta đã có tình với huynh, chẳng phải huynh tự

tác đa tình.
Cô ta nói với huynh những gì, A…có nhắc gì đến tôi không?
Lý Tồn Hiếu thoáng chút ngập ngừng nói:
- Có nói chuyện cô nương.

- Ô, nói những gì về tôi?
Lý Tồn Hiếu môi mấp máy nói nhỏ lại:
- Không có gì, chỉ nhắc đến cô nương thôi.
Ôn Phi Khanh lườm chàng một cái nói:
- Lại giấu tôi rồi, người trong võ lâm nói tôi những gì tôi đều biết, chỉ nhắc đến tôi
là để chửi vài câu hả hận mà thôi!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Cô nương chỉ cần ngửng đầu không thẹn với trời, cúi mặt chẳng thẹn với đất, thì
mặc thiên hạ dèm pha đa sự!
Ôn Phi Khanh lắc đầu nói:
- Huynh nhầm, tôi vốn chẳng sợ gì cả, há lại sợ những lời này? Tôi chỉ muốn
huynh biết, giả như cô ta nói những gì với huynh, thì cũng chỉ là có ý tốt cho huynh,
đừng trách người ta, bởi vì tôi biết thanh danh tôi chẳng còn…
Lý Tồn Hiếu vội nói:
- Thanh danh cũng chỉ là cái hư huyễn, thực tế vẫn là thực tế.
- Tôi trước đây hiếu sát là sự thực, ngoài hiếu sát ra, ai còn nói gì thêm về tôi thì
chỉ là những lời độc địa đặt điều, chẳng qua cho hả hận của họ mà thôi. Họ rất hận tôi,
nhưng không dám nói trước mặt tôi, mà chỉ nói sau lưng, một đồn mười, mười đồn trăm
khiến chuyện không rồi cũng thành như có thực, cho nên người trong võ lâm giang hồ
đã coi tôi chẳng những là một yêu nữ như rắn rết, mà còn là một nữ nhân không đoan
chính.
Lý Tồn Hiếu chỉ im lặng không nói.
Qua một lúc, Ôn Phi Khanh lại nói:
- Cô ta hẹn huynh đến Tảo Diệp Lâu, chẳng lẽ chỉ là để biểu thị tình cảm với
huynh thôi sao?

Lý Tồn Hiếu nói:
- Cô ta nhận ra tôi trong người có độc, hỏi tôi nguyên do, tôi kể cho cô ta nghe, cô
ta nói người "Phi Thuý Cốc" trên từ Cốc chủ, dưới đến a hoàn ai cũng giỏi dụng độc…
Ôn Phi Khanh gật đầu tiếp lời chàng:
- Theo như tôi biết, thì chuyện này là sự thực, "Phi Thuý Cốc" nổi danh trong võ
lâm cũng nhờ một chữ "độc". Trong Phi Thuý Cốc có thể nói như một rừng tiên thiên
giáng trần, bao nhiêu tay háo sắc bại hoại trong võ lâm ngày mơ đêm tưởng, chỉ muốn
xông vào đó một lần, thế nhưng vì người Phi Thuý Cốc từ Cốc chủ xuống đến người hầu

ai cũng tinh thông dụng độc, khiến bọn háo sắc kia khiếp sợ mà không sám bén mảng
đến gần.
Lý Tồn Hiếu gật nhẹ đầu nói tiếp:
- Cô ta muốn giải độc cho tôi, tôi không đồng ý, cũng không dám tiếp nhận!
Ôn Phi Khanh chau mày nói:
- Vì sao? Cô ta muốn giải độc cho huynh thì tốt còn gì bằng, đỡ phải truy tìm Liễu
Ngọc Lân, hồi phục công lực sớm được ngày nào chẳng phải sớm giải quyết mọi
chuyện ngày đó sao. Theo tôi biết thì cô ta có khả năng giải độc cho huynh, chẳng có
loại độc nào khiến cô ta bó tay.
Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:
- Đó là thực tế, sớm giải độc ngày nào hay ngày đó, chẳng những tôi có thể
mạnh dạn giải quyết bao nhiêu chuyện, mà tránh phải khổ sở đến một tên vô lại như
Hầu Ngọc Côn cũng không dám động tới!
- Đúng, tôi cũng có suy nghĩ như thế!
Lý Tồn Hiếu cười khổ nói:
- Cô nương, vị Lãnh cô nương tôi chỉ có duyên gặp hai lần, làm sao có thể tuỳ tiện
thụ ân người ta, chẳng phải như thế là nợ người ta sao?

- A, vậy thì có gì không được chứ? Một nữ nhi khơi đã chung tình với ai, thì có thể
moi tim mình ra hai tay hiến dâng không một đắn đo, thế thì huynh còn ngại thiếu nợ
gì người ta chứ?
Lý Tồn Hiếu vẫn khăng khăng lắc đầu nói:
- Cô ta có thể không nghĩ gì, nhưng tôi thì không thể coi nhẹ.
Ôn Phi Khanh "A" lên một tiếng nói:
- Tôi hiểu rồi, nhân vì cô ta có tình cảm với huynh, huynh sợ sau này chẳng biết
lấy gì đền đáp cho cô ta, đúng chứ?
- Có thể nói là như vậy.
- Nói vậy là huynh trong thâm tâm không một mảy may dao động trước tình cảm
của cô ta, đúng là "hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình"!
Lý Tồn Hiếu trầm giọng nói:
- Tôi không dám nói gì hết, cô nương đã hiểu rõ thân thế lai lịch của tôi, mẹ hàm
oan mà chết vì tôi, cha lưu lạc nơi nào không biết, một nhà sư cửu bị diệt tận, cô nương
nghĩ xem tôi còn lòng dạ nào để nghĩ đến những chuyện khác?
Ôn Phi Khanh thở dài một tiếng nói:

- Nói cũng đúng, bao nhiêu chuyện là gánh nặng trên vai huynh, trượng phu đại
sự chưa thành há lại nghĩ đến chuyện tình cảm riêng tư!
Lý Tồn Hiếu nhìn nàng nói:
- Cô ta khi sắp đi có tặng tôi một bình giải dược…
Ôn Phi Khanh ánh mắt rạng ngời "A" lên một tiếng nói:
- Là "VẠn ứng giải độc đan" giải được bách độc của "Phi Thuý Cốc"?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Tôi chẳng biết nó có phải là "Vạn ứng giải độc đan" giải được bách độc của
"Phi Thuý Cốc" hay không? Chỉ biết đó là một bình ngọc nhỏ cô ta tặng cho tôi lúc sắp
đi…
Ôn Phi Khanh tin tưởng nói:
- Theo tôi biết thì nhất định phải là "Vạn ứng giải độc đan", vì chỉ có nói mới có
thể giải được bách độc, nhất là "Sưu Hồn Ngân Châm" của Liễu

Ngọc Lân!
Rồi nhưng mắt nhìn chàng nói tiếp:
- Huynh có thể lấy ra cho tôi xem một chút, gọi là khai nhãn giới chứ?
Lý Tồn Hiếu liền lấy từ trong áo ra chiếc bình ngọc mà Lãnh Ngưng Hương đã
tặng cho chàng, trao cho Ôn Phi Khanh.
Ôn Phi Khanh nắm lấy bình ngọc xem qua xem lại, tấm tắc khen:
- Chiếc bình ngọc thật đẹp, bình này do một khối ngọc tạo thành, không hề có
một tì vết, giá trị phải biết! Với chiếc bình ngọc quý giá như thế này, đương nhiên phải
đựng một loại trân bảo linh đan, nào mở ra xem xem!
Nói rồi nàng mở nắp bình, dốc ra mấy viên hoàn trong tròng bàn tay, dược hoàn
nhỏ tròn như hạt đậu, đỏ sánh như huyết tươi, một mùi hương thoảng lên nghe ngát cả
gian phòng. Nhất là bàn tay xinh xắn trắng ngọc của Ôn Phi Khanh, mấy viên linh đan
đỏ tươi trong bàn tay ấy mới đẹp làm sao, khiến người ta nhìn không thấy chán.
Ôn Phi Khanh nói:
- Quả nhiên là linh đan trân tàng “Vạn ứng giải độc đan”, linh đan này chỉ cần
một hoàn là đủ giải hết độc. Người trong võ lâm nằm mơ một viên còn không có, cô ta
chẳng tiếc tặng huynh cả bình, cứ nhìn đủ thấy bao nhiêu viên linh đan trong bình này
là bấy nhiêu tình cảm thâm sâu đậm đối với huynh đấy!
Lý Tồn Hiếu cười khổ nói:
- Cô nương xin chớ đùa nữa!
Ôn Phi Khanh ngưng mắt nhìn chàng hỏi:

- Nói thế là huynh không định uống giải dược này để giải hết độc trong người?
- Cô nương, tôi đã nói qua, tôi không dám, mà cũng không thể lĩnh ân tình này.
Ôn Phi Khanh gật đầu nói:
- Thôi được, nếu đã không muốn thiếu nợ tình thì đừng động vào một tơ hào,
huynh nên cất kỹ nó, chờ sau này khi tận mặt cô ta trả lại không suy

suyễn một viên.
Tay ngọc trở nhẹ dốc hết mấy viên linh đan trong lòng tay chạy vào lại trong bình
ngọc, cuối cùng nút kín nói lại rồi trả cho Lý Tồn Hiếu.
Nào ngờ bàn tay Lý Tồn Hiếu vừa chạm vào tay ngọc, nghe nàng thở dài một hơi
nói:
- Huynh mang nó trả lại không thiếu một viên, thì khác nào huynh cự tuyệt một
tấm chân tình không quản nghìn dặm theo đến đây tặng giải dược cho huynh, chỉ sợ
huynh làm tan nát cõi lòng vị "Băng Mỹ Nhân" kia. Tôi không dám trách là huynh làm
vậy không đúng, nhưng tôi lại hiểu sâu huynh thêm một lần nữa, huynh không muốn trở
thành nhân vật "Thiên hạ đệ nhất", nhưng danh hiệu "đương thế đệ nhất nhẫn" thì
huynh chẳng thể nào thoái thác được, Aøi… nếu nói trên đời này kẻ "nhẫn" nhất thì
chính là huynh vậy!
Lý Tồn Hiếu cười khổ. Im lặng chẳng nói gì.
Ôn Phi Khanh bỗng nhìn ra ngoài cửa, đổi giọng nói:
- Mặt trời lên cao lắm rồi, chúng ta nên đi!
Nói rồi nàng đứng lên, Lý Tồn Hiếu cũng đứng lên theo…
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 16
Sơn hồi thuỷ chuyển

Tây Hồ thập cảnh xưa nay từng làm ngây ngất lòng người, Lý Tồn Hiếu theo chân
Ôn Phi Khanh vội vã đi Kim Lăng, cho nên đến Hàng Châu cũng không ngừng
lại, độ thuyền nghịch dòng theo thượng lưu mà đi.
Lý Tồn Hiếu và Ôn Phi Khanh đứng sóng vai nhau ở đầu mũi thuyền, toàn phong
cảnh Phú Xuân Giang thu vào trong tầm mắt, nam thanh nữ tú tay chỉ

chỉ miệng cười
nói, quả là một cảnh vật vô cùng thơ mộng êm đềm khiến người ta nhìn thấy không
khỏi đố kỵ.
Lại một hoàng hôn, thuyền qua Đồng Lô thành vào đến Thất Minh Lũng. Ôn Phi
Khanh như thường lệ ra đứng trước đầu thuyền ngắm phong cảnh chiều tà nghe đám
ngư phu trên những chiếc thuyền câu hò hát, bỗng nghe giọng một gã thuyền phu phía
sau đuôi thuyền cất tiếng nói lớn:
- Nhị vị, phía trước chính là Điếu Ngư đài của Nghiêm Đại phu, nhị vị có muốn
dừng lại xem không?
Ôn Phi Khanh chẳng đáp ngay, mà nghiêng đầu đưa hai ánh mắt thâm tình lưu lộ
nhìn Lý Tồn Hiếu.
Lý Tồn Hiếu mỉm cười nói:
- Còn nhớ tôi từng nói với cô nương, cô nương đi đến đâu thì tôi đi đến đó!
Ôn Phi Khanh đáp lại câu nói chân tình của chàng bằng nụ cười mê hồn, rồi cất
tiếng hỏi:
- Thuyền gia, có thể cho thuyền vào gần chân Điếu Ngư đài chứ?
Gã thuyền phu đáp:
- Có thể thì có thể, nhưng sợ không có chỗ đỗ thuyền.
Ôn Phi Khanh chau mày nói:
- Sao, chẳng lẽ bên Điếu Ngư đài thuyền đổ lại nhiều đến thế sao?
Gã ngư phu hất đầu tới phía trước nói:
- Cô nương cứ nhìn xem, phía trước Điếu Ngư đài bao nhiêu thuyền đổ kín,
thuyền chúng ta làm sao kiếm được chỗ đổ thuyền đây!

Ôn Phi Khanh khi ấy mới ngoái đầu lại nhìn về phía “Nghiêm Tử Lăng Điếu Đài”
mới nhận ra có mười mấy chiếc thuyền đang đổ kín bến, nàng cười khổ nói:
- Xem ra chúng ta đến chậm một bước.
Lý Tồn Hiếu nhìn nàng hỏi:
- Cô nương có muốn lên Điếu Ngư đài không?

Ôn Phi Khanh lắc đầu nói:
- Thế thì cũng không cần lắm, từ xa đứng nhìn chiêm ngưỡng là đủ rồi!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Thế thì không cần đổ thuyền dưới chân Điếu Ngư đài, chỉ cần nhìn thấy thì nơi
nào cũng có thể đổ thuyền lại.
Ôn Phi Khanh bật cười nói:
- Huynh nói đúng lắm.
Rồi phất tay ra hiệu cho thuyền phu muốn đổ thuyền nơi nào tuỳ ý.
Nơi này lòng sông trải rộng, con nước chảy chậm lại, nên cho thuyền chạy ngược
dòng chẳng vất vả lắm, chẳng mấy chốc thì thuyền đã đến dưới Điếu Ngư đài, thuyền
phu cho thuyền đổ lại cuối đám thuyền kia.
Ôn Phi Khanh ánh mắt rất tự nhiên đảo nhìn quanh một vòng đám thuyền kia,
nhìn thấy có thuyền đã lên đèn, có thuyền đang nổi lửa làm cơm tối, chép miệng nói:
- Xem ra có không ít thuyền nghỉ lại đây qua đêm.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Phàm đã nghỉ lại qua đêm trên Nghiêm đại phu Điếu Ngư đài thì phải là mặc
khách tao nhân, đêm xuống trăng cao, đối tọa cao đài, ẩm tửu vịnh thơ, quả không còn
nhã hứng nào thanh tao hơn thế!
Ôn Phi Khanh nghe thì thích thú hẳn lên, gật đầu nói:
- Đúng thế, lời huynh nói chính đúng ý tôi, đêm nay không thể không lên Điếu
Ngư đài tận hưởng nhã thú, chúng ta mượn đám thuyền này lên bờ chứ?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Cứ nhảy theo từng chiếc thuyền mà lên bờ ư?
Ôn Phi Khanh gật đầu nói:
- Từ đây lên bờ bất quá chừng ba bốn trượng, bằng vào công lực của chúng ta thì
lên bờ chẳng khó khăn gì, nhưng làm thế sẽ gây kinh động chúng nhân, cho nên cứ
theo từng chiếc thuyền mà vào bờ vậy.
Lý Tồn Hiếu mỉm cười còn chưa kịp nói, bỗng nghe từ trên điếu đài

một giọng
người cao sảng ngâm vang lên:
Sơn sắc bốn mùa xanh
Giang thủy thập lý thanh
Nghiêm Lăng mê tuyệt cảnh
Cúi nhìn hán công khanh.
Tiếng ngâm kéo dài vang xa rất lâu mới thôi.
Ôn Phi Khanh ngớ người giây lát, trên khóe môi bất chợt hiện một nụ cười nhạt.
Lý Tồn Hiếu ngước mắt nhìn lên lắp bắp:
- Vị nào nhỉ….
Ôn Phi Khanh tiếp ngay lời chàng nói:
- Chẳng phải huynh vừa nói phàm người đã đổ thuyền qua đêm nơi này đều là
mặc khách tao nhân, chẳng phải là một nhân sĩ nho nhã nào hay sao? Người ta đã lên
trước, chúng ta cũng nhanh chân thôi.
Nói rồi nắm lấy tay Lý Tồn Hiếu kéo đi, chân bước lên chiếc thuyền gần thuyền
họ nhất.
- Lý huynh không chê tiểu đệ quấy nhiễu chứ ?
Điều này Lý Tồn Hiếu làm sao nói được, dù chàng không muốn đi nữa thì cũng
chẳng thể nói ra, nhưng không ngờ chàng chẳng những không từ chối mà còn tỏ ra rất
vui vẻ.
Ba người cùng nhau uống rượu đàm đạo trên điếu ngư đài dưới ánh ta dương,
chẳng mấy chốc thì trời sập tối, xa xa trên sông lấp lánh ánh đèn chài như đám lưu
linh trên khinh công.
Vừa lúc này một chiếc thuyền buồm lớn ngược dòng chạy lên, từ từ đến gần bờ
điếu như đài. Cốc Lãnh nhìn thấy mỉm cười nói:
- Chỉ e trên Điếu Ngư đài này lại thêm tân khách!
Ôn Phi Khanh ngửng đầu nhìn cười nói:
- Không dễ đâu, bên Điếu Ngư đài nước nông thuyền lớn khó cập bến.
Khi nói thì nhìn thấy trên đầu thuyền năm sáu người đứng, vừa lúc này bỗng

nhiên một người quay người bước nhanh vào trong khoang.
Người này nếu như đứng yên thì chẳng khiến người ta chú ý, nhưng quay người
một mình đi vào trong khoang thuyền thì vô tình gây sự chú ý cho người khác. Lý Tồn
Hiếu nhìn thấy rất rõ, vóc người tầm thước quen quen, tầm người trung niên, thân vận
đại bào, thần thái phiêu dật.
Bất giác tim chàng thót lên một cái
Ôn Phi Khanh cũng nhìn thấy, hai mắt nàng mở tròn, thân hình đứng bật dậy một
cách phản xạ, buộc miệng nói:
- Sao giống Trương Viễn Đình thế!
Lý Tồn Hiếu nghe thì giật thót cả người, một phản ứng hết sức tự nhiên, đề khí
tung người vọt lên rời khỏi Điếu Ngư Đài rồi lao xuống con thuyền.
Thế nhưng khi chàng còn chưa rời khỏi Điếu Ngư đài thì bỗng sực nhớ ra độc tính
trong người còn chưa giải hết, công lực bị khống chế không ít, con thuyền còn cách bờ
có đến hai mươi trượng, làm sao một hơi có thể phóng đến đó được. Nếu như phóng
không đến thì chẳng phải rơi xuống dòng Phú Xuân, chàng vốn chẳng biết thuỷ công,
một mình rơi xuống dòng nước mênh mông này thì hậu quả ra sao!
Suy nghĩ phát sinh, chàng cắn răng cố tụ chân khí, chẳng ngờ như thế thì chuyện
lạ phát sinh, chân khí trong người chẳng những không hề có hiện tượng trở ngại, mà
còn thông sướng lưu lợi khắp châu thân, xem ra còn hơn cả khi trước.
Chàng nhất thời ngơ ngác, đồng thời vui mừng, rồi thân hình trầm ổn phi xuống
chiếc thuyền buồm chẳng một chút khó khăn.
Đám khách đứng đầu mũi thuyền thấy bóng người như cánh chim ưng trên cao
lướt xuống thì la hét tháo chạy tứ tán, Lý Tồn Hiếu thấy vậy thì cũng đứng ngơ ngác bất
đồng như trời trồng.
Chàng không thể hiểu vì sao trước đây mấy ngày độc tính trong

người chàng còn
chưa giải, đến động chân khí là điều khó, vậy mà giờ đâu đề khí thông sướng, thậm chí
còn sung mãn hơn cả trước đây.
Chính đang lúc thất thần, bỗng nghe trên boong thuyền “Aàm” một tiếng khiến
chàng giật mình quay lại nhìn, mới thấy ngay trước mặt một gã thuyền gia quỳ trên hai
gối, mặt trắng không chút huyết sắc, toàn thân phát run cứ cúi đầu dập lạy.
Giờ thì chàng đã hiểu ra, người ta coi chàng như một hung thần trên sông, như
một hải tặc xuất hiện cướp thuyền.
Chàng vội đưa hai tay đỡ gã thuyền phu dậy nói:
- Lão ca hiểu lầm rồi, tôi đang đứng trên Điếu Ngư Đài nhìn thấy trên thuyền này
một vị bằng hữu của tôi, trong lúc nôn nóng gặp bằng hữu nên mới từ trên đài phóng
xuống đây khiến lão ca sợ hãi, tôi rất áy náy.
Gã thuyền phu nghe thế mới bình tĩnh lạ, trên mặt hiện sắc huyết lẩm bẩm hỏi
lại:
- Tiểu gia… tìm… ai…
Lý Tồn Hiếu nhìn quanh vào hướng cửa khoang thuyền nói:
- Vị bằng hữu tôi họ Trương, lúc nãy vừa đi vào trong thuyền.
Chàng vừa nói chưa hết câu thì trong khoang thuyền một người bước ra chính là
người lúc nãy chàng nhìn thấy.
Giờ đến gần hơn thì chàng nhìn rõ, người này thoạt nhìn chừng quá ba mươi, mắt
dài mi nhỏ, trên mép và cằm không có lấy một cọng râu, vừa bước ra khỏi khoang
thuyền liền cất cao tiếng hỏi:
- Vị nào cần tìm Trương mỗ?
Lý Tồn Hiếu vừa nhìn thấy thì vui mừng bước tới reo lên:
- Giả tiền bối, chính là tôi.
Trung niên hán tử nhìn thấy chàng thì cũng bất ngờ vội bước tới đón đầu nói:
- Thì ra là ân nhân…
Nói rồi tới trước mặt chàng ôm quyền thi lễ.

Lý Tồn Hiếu vội vàng chấp tay hành lễ đáp lại nói:
- Tiền bối sao lại làm thế.
Trung niên hán tử liền nói:
- Trương mỗ nào dám thụ nhận cách xưng hô của ân công, ân công có đại ân cứu
mệnh to lớn như phụ mẫu sinh thành…
Lý Tồn Hiếu vội xua tay nói:
- Lộ kiến bất bình, bát đao tương trợ là điều ai cũng nên làm nào đáng nói là ân,
mà cho dù là ân thì chính tiền bối cũng đã cứu lại mạng cho tôi, xem như chúng ta
không hề thiếu nợ nhau.
Trung niên hán tử nghe thì ngẩn người nói lại:
- Ân công sao lại nói thế, tôi cứu ân công lúc nào?
Lý Tồn Hiếu mỉm cười nói:
- Tiền bối hà tất phải thế, tôi đối với tiền bối trước đây biết khá rõ, tiền bối phải
chăng có nhãn hiệu “Thiên Diện Không Không”, tinh thông thuật hóa trang dị dung…
Trung niên hán tử ngớ người, nhưng liền cắt ngang nói:
- Tôi mà có nhãn hiệu “Thiên Diện Không Không”, có chăng ân công nhận nhầm
người!
Lý Tồn Hiếu lắc đầu cười khổ nói:
- Chỉ mới cách mặt nhau mấy ngày, tiền bối hà tất phải thế.
Trung niên hán tử vẫn một mực nói:
- Chỉ cách mặt nhau mới mấy ngày, tôi càng nghe càng chẳng hiểu gì.
- Tiền bối biết tôi, chớ nên phải làm như thế!
Trung niên hán tử nét mặt sa sầm, sau chút suy nghĩ bèn nói:
- Ân công, xin mời vào trong khoang ngồi nói chuyện được chứ?
Lý Tồn Hiếu nhìn quanh nói:
- Trên thuyền nhiều người, tôi chẳng muốn đánh động đến người khác, nên có ý
mời tiền bối lên Điếu Ngư Đài nói chuyện!
Trung niên hán tử lại trầm ngâm một lúc mới nói:
- Lão đệ, người có biết vì sao ta muốn mời ngươi vào ngồi trong khoang thuyền
không?
Mấy tiếng “Lão đệ” mới khiến cho Lý Tồn Hiếu vững dạ lại, chàng bật

cười nói:
- Tôi hiểu, nhưng tiền bối cứ yên tâm, Ôn Phi Khanh của ngày hôm nay đã không
còn là Ôn Phi Khanh trước đây.
Trung niên hán tử "A" lên một tiếng nói:
- Ôn Phi Khanh đã thay da đổi thịt rồi sao?
Lý Tồn Hiếu gật đầu cười nói:
- Có thể nói là lột xác thành người khác!
Trung niên hán tử nhìn Lý Tồn Hiếu cười một nụ cười thâm sâu nói:
- Cuộc hóa độ này chính lão đệ là người công đầu nhé!
Lý Tồn Hiếu mặt ửng hồng nói:
- Tiền bối hiểu nhầm rồi, giữa tôi và Ôn Phi Khanh hoàn toàn không có gì.
Trung niên hán tử chỉ nhìn chàng mỉm cười, rồi thay đổi khẩu khí nói:
- Trước hết ta muốn làm rõ hai vấn đề, điều thứ nhất là ta khó khăn lắm mới kéo
được lão đệ ngươi rời xa cô ta, cách cả mấy ngày đường đi, làm sao giờ ngươi lại đi
cùng với cô ta chứ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu, rồi khi ấy đem mọi chuyện kể hết ra cho lão ta nghe không
hề giấu giếm chút gì.
Im lặng lắng nghe xong, trung niên hán tử mỉm cười nói:
- Xem ra Trương Viễn Đình ta trở thành cái đích cho thiên hạ, Hàn Tinh Môn,
Hầu Ngọc Côn, giờ thì lại thêm cả lão đệ ngươi, có thể nói cả võ lâm này đều muốn
truy tìm ta. Hàn Tinh Môn và Hầu Ngọc Côn tìm ta vì nguyên nhân gì thì ta đã biết,
nhưng lão đệ ngươi tìm "Thiết Phiến Xảo Khách" Trương Viễn Đình ta là vì chuyện gì
chứ?
Đến lúc này thì trung niên hán tử đã hoàn toàn thừa nhận mình chính là "Thiết
Phiến Xảo Khách" Trương Viễn Đình.
Lý Tồn Hiếu nhìn Trương Viễn Đình bằng ánh mắt đầy xúc động lẫn hồi hộp, rồi
nhìn quanh nói:
- Tiền bối, nơi này chẳng tiện để nói những điều này.
Trương Viễn Đình ngước mắt nhìn lên Điếu Ngư đài nói:

- Lão đệ đài, trên miếu đài ngoài Ôn Phi Khanh ra còn có thêm một người.
Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:
- Điều này tôi biết, vì chuyện sắp nói ra chẳng có gì đáng che giấu với người
khác.
Trương Viễn Đình nói:
- Lão đệ ngươi nếu như đã không cố kỵ thì ta cũng chẳng phải cần do dự, nhưng
còn chuyện thứ hai độc tính trong người lão đệ ngươi, giải được phải chăng do Ôn Phi
Khanh tìm thuốc giải…
Lý Tồn Hiếu liền cắt ngang nói:
- Phải chăng vừa rồi tiền bối nhìn thấy tôi bổ từ trên điếu đài xuống đây.
Trương Viễn Đình chẳng đợi chàng hỏi hết câu liền gật đầu đáp:
- Đúng thế!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Thú thực tiền bối, chính tôi cũng không hiểu chuyện gì nữa!
Trương Viễn Đình ngơ ngác nhìn chàng ngạc nhiên nói:
- Nói thế nào, bản thân lão đệ cũng không biết chuyện gì ư? Chẳng lẽ không phải
Ôn Phi Khanh đã vì lão đệ mà đi lấy thuốc giải…
Lý Tồn Hiếu cười khổ nói:
- Trên thực tế thì Ôn Phi Khanh đang đến Kim Hoa để tìm Liễu Ngọc Lân, cho
đến lúc này thì vẫn chưa tìm được hắn.
Trương Viễn Đình ngạc nhiên chau mày nói:
- Vậy là thế nào, cô ta nếu như còn chưa tìm được thuốc giải thì độc tính trong
người lão đệ vì sao giải hết? Ta vừa rồi nhìn thấy thân pháp lão đệ thì nhận ra công lực
đã hoàn toàn hồi phục, nếu như độc trong người lão đệ chưa giải thì nhất định công lực
chẳng thể nào hồi phục được như vậy.
Lý Tồn Hiếu nhún vai cười khổ nói:
- Tôi cũng không biết, chẳng giấu gì tiền bối vừa rồi khi nhìn thấy tiền bối vội
vàng nhảy xuống, nên cũng quên hẳn chuyện độc còn trong người. Khi ấy sực nhớ lại,

nhưng chẳng ngờ lại nhận ra công lực trong người hoàn toàn hồi nguyên, chu thân
thông sướng không một chút trở ngại.
Trương Viễn Đình càng nghe càng thấy kỳ lạ, ngưng mắt nhìn chàng nói:
- Lão đệ, ngươi tự cảm thấy trong ngươi như thế nào?
- Chân khí thông sướng ích mãn còn hơn cả khi xưa.
Trương Viễn Đình chau mày suy nghĩ, sau hồi trầm ngâm nói:
- Thế thì lạ, chẳng lẽ sau khi từ biệt lão đệ gặp phải một kỳ duyên đại ngộ nào
mà người chẳng hề hay biết chăng?!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Kỳ duyên đại ngộ thì không, nhưng tôi…
Chàng đột nhiên nín bặt chẳng nói tiếp.
Trương Viễn Đình vội giục hỏi:
-Lão đệ, nhưng thế nào?
Lý Tồn Hiếu sau hồi do dự mới đem chuyện giữa đường gặp Lãnh Ngưng Hương
của Phi Thuý Cốc kể lại cho lão ta nghe.
Nghe xong, trên mặt Trương Viễn Đình rạng lên đồng thời chép miệng nói:
- Ta làm sao lại quên khuấy "Phi Thuý Cốc" dụng độc thành danh trên giang hồ
này chứ? Không sai, "Vạn ứng giải độc đan" trân tàng của Phi Thuý Cốc công hiệu giải
bách độc trong thiên hạ. Thế nhưng… cứ theo như lão đệ ngươi kể thì ngươi còn chưa
uống "Vạn ứng giải độc đan" kia mà, làm sao…
Nói đến đó lão ngưng mắt nhìn lên mặt chàng chừng như có điều gì hồ nghi hỏi
lại:
- Lão đệ chẳng nhớ nhầm đấy chứ, chưa từng uống "Vạn ứng giải độc đan" chứ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu khẳng định:
- Quyết không sai, tiền bối, tôi hoàn toàn chưa hề uống lấy một viên "Vạn ứng
giải độc đan". Tiền bối hẳn biết rõ con người tôi, sợ nhất là một chữ nợ tình mà lại là
tình của Lãnh Ngưng Hương, làm sao có thể dễ dàng…
Trương Viễn Đình gật đầu nói:

- Đúng, đúng, chúng ta tuy chỉ quen biết nhau mấy ngày, nhưng tính khí khẳng
khái hiên ngang của lão đệ ngươi ta rất rõ. Lão đệ chỉ vì không muốn thiếu nợ ân tình
của Lãnh Ngưng Hương, ban đầu đã từ chối rồi thì về sau dù thế nào cũng chẳng bao
giờ uống "Vạn ứng giải độc đan" của cô ta, có điều…
Đầu mày lão nhiu lại, thoáng chút trầm ngâm nói:
- Lão đệ ngươi như đã không phục "Vạn ứng giải độc đan", vậy thì độc chất trong
người lão đệ làm sao lại giải tận? Mà độc trong người lão đệ như chưa giải hết thì công
lực chẳng thể nào hồi phục được, chân khí làm lại thông sướng không trở ngại?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu cười khổ nói:
- Tôi không biết!
Trương Viễn Đình nói:
- Lão đệ, Trương mỗ ngoại hiệu "Thiên Diện Không Không", xưa nay chưa từng có
chuyện gì gọi là khó với ta, thế mà lần này chuyện của ngươi thực khiến ta mơ hồ
chẳng lần ra được một chút giải đáp nào.
Rồi lão ngửng đầu hít dài một hơi nói tiếp:
- Chuyện đã nghĩ không thông thì chẳng cần phải nghĩ nhiều tổn trí não, thôi
được, không nghĩ nữa, không nhắc đến nữa, mà cũng chẳng còn nhiều thời gian. Chúng
ta đi thôi, tránh để Ôn cô nương chờ đợi lâu, lão đệ, ngu phu ta đi trước!
Nói dứt lời, thân tình lão tung lên không rời khỏi thuyền vọt về hướng con thuyền
đỗ ngoài cùng bên bến điếu ngư đài.
Lý Tồn Hiếu liền đề khí tung người phóng theo, thân hình chàng nhẹ ngàng trầm
ổn, chân khí vẫn thông sướng như vừa rồi.
Hai bóng người như hai cánh nhạn, cứ nhảy theo từng con thuyền vào đến Điếu
Ngư đài, Trương Viễn Đình chân chạm thạch đài, nhìn thấy Cốc Lãnh thì khựng người
dừng lại ngoái đầu hỏi:

- Lão đệ đài, vị này là…
Lý Tồn Hiếu liền đem chuyện vừa rồi quen Cốc Lãnh như thế nào sơ lược vài lời
kể cho lão ta nghe.
Trương Viễn Đình nghe xong đầu mày nhíu lại, ngưng mắt nhìn nhanh một lượt
cả người Cốc Lãnh, chẳng nói tiếng nào sãi chân bước tới.
Nhưng chẳng đợi lão ta lên tiếng Ôn Phi Khanh liền bước tới thi lễ hỏi:
- Tiền bối vẫn khỏe chứ?
Trương Viễn Đình chấp tay hoàn lễ nói:
- Nhị cô nương, đây là làm khổ Trương Viễn Đình!
Cốc Lãnh mắt hạnh hơi nhíu lại nhìn lão ta từ đầu đến chân.
Ôn Phi Khanh mỉm cười đáp lễ nói:
- Lần trước trong miếu Từ thị, tôi có mắt không tròng nên mới chẳng nhận ra tiền
bối, thật là thất kính mong tiền bối lượng thứ.
Trương Viễn Đình xua tay cừoi khổ nói:
- Nhị cô nương sao nói thế, Trương Viễn Đình còn chưa cảm tạ ân cứu mạng của
Nhị cô nương.
Ôn Phi Khanh lắc đầu nói:
- Mấy tiếng ân cứu mạng thật chẳng dám nhận, nói ra chỉ thêm hổ thẹn, tôi chỉ
là…
Trương Viễn Đình cắt lời nói:
- Nhị cô nương bất tất khách khí, tất cả mọi chuyện về cô nương vừa rồi vị lão đệ
này đã nói với tôi trên thuyền, Trương Viễn Đình xin thành thật kính bội phục Nhị cô
nương.
Ôn Phi Khanh liếc nhìn nhanh Lý Tồn Hiếu một cái nói:
- Huynh đã nói những gì với Trương tiền bối?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Con người tôi chẳng bao giờ thích nói điều xấu về người khác khi không có mặt
họ, có chăng chỉ là những lời tốt đẹp mà thôi.
Một câu này cũng nói rõ cho Ôn Phi Khanh biết, chàng chỉ nói những gì nên nói.
Ôn Phi Khanh là cô gái thông minh lẽ nào lại không biết, nàng nhìn

Lý Tồn Hiếu
một lần nữa chẳng nói gì thêm, rồi quay sang giới thiệu Cốc Lãnh với Trương Viễn Đình
cuối cùng nói:
- Vị Cốc huynh đệ này chỉ có một hồ rượu mời khách, giờ tôi xin thay anh ta mời
tiền bối một chén, tiến bối nếu như không chê xin ngồi xuống dùng chén rượu nhạt.
Trương Viễn Đình mỉm cười nói:
- Trương mỗ xưa nay nào câu nệ thánh phàm, hễ tửu hứng thì chẳng từ bao giờ.
Nói rồi có chút do dự liền ngồi xuống cùng bọn họ.
Trương Viễn Đình được Lý Tồn Hiếu và Ôn Phi Khanh xưng "tiền bối", lại thêm
con người lão ăn nói hào sãng chẳng câu chấp tân cựu, khiến Cốc Lãnh thấy gần gũi,
nên khi thấy lão vừa ngồi xuống thì rót rượu ân cần mời ngay.
Trương Viễn Đình đón lấy chén rượu uống một hơi cạn, đặt chén xuống rồi mới
ngưng mắt nhìn Lý Tồn Hiếu chậm rãi nói:
- Ở đây Nhị cô nương và vị huynh đệ họ Cốc này đều là người chung trác đồng
ẩm với huynh đệ đài rồi, Trương mỗ cũng chẳng có gì cố kỵ, huynh đệ đài có gì muốn
nói thì cứ nói, ta yên tâm rửa tai nghe đây!
Lý Tồn Hiếu nghe nói cúi đầu trầm lặng một lúc, rồi ngước mắt nhìn lão nói:
- Tôi nhắc đến một nơi, không biết tiền bối có biết hay không!
Trương Viễn Đình gật nhẹ đầu nói:
- Lão đệ cứ nói nghe xem!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Trên Quân Sơn, Động Đình có một nơi gọi là "Thính Đào Sơn Trang"…
Trương Viễn Đình vừa nghe mấy tiếng " Thính Đào Sơn Trang" thì hai mắt mở
tròn nói ngay:
- Ta biết, mà cũng từng đến đó, chỉ có điều hiện tại thì "Thính Đào Sơn Trang"
trên Quân Sơn, Động Đình còn lại một mảnh gò hoang.
Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:

- Đúng vậy, tiền bối, hơn ba mươi người lớn nhỏ trong “Thính Đào Sơn Trang” chỉ
trong một đêm đều bị sát hại, huyết án ấy quả là một thảm khốc tày trời…
Trong đôi mắt của Trương Viễn Đình hiện một nét dị thường nói:
- Lão đệ nhắc lại với ta về “Thính Đào Sơn Trang” là…
Lý Tồn Hiếu nói ngay:
- Tôi nhắc tiếp với tiền bối hai người, họ là sư tỷ đệ với nhau, sư tỷ họ Tần tên là
Uyển Ngọc, sư đệ họ hàn tên là Thế Kiệt.
Trương Viễn Đình nghe đến đó thì hai mắt mở trừng, mặt thoáng biến sắc nói:
- Hàn trang chủ của “Thính Đào Sơn Trang” và phu nhân của “Thần Thủ Thánh
Tâm” Lý Minh Viễn là Tần nữ hiệp, hai người này có lý nào Trương mỗ lại không biết,
nhưng lão đệ nhắc với ta về hai người này, là…
Lý Tồn Hiếu chậm rãi nói tiếp:
- Tiền bối, Tần Uyển Ngọc chính là tiên mẫu, Lý Minh Viễn chính là gia phụ.
Trương Viễn Đình vừa nghe câu này thì mặt hoàn toàn biến sắc, thất thanh kêu
lên:
- Á…lão đệ…có gì làm chứng không?
Lý Tồn Hiếu liền lấy từ trong người ra một vật đưa sang nói:
- Tiền bối xin xem vật này.
Đó là một cuộn vải lụa trắng đã ngã màu thấm đầy máu.
Trương Viễn Đình đón lấy mở ra xem rồi lập tức cuộn lại trao cho Lý Tồn Hiếu,
ánh mắt lão rung rinh đầy xúc động mạnh nói:
- Thiếu hiệp, Trương Bách Xảo chờ đã hai mươi năm nay.
Lý Tồn Hiếu cũng không tránh khỏi xúc động, nghiêng người thi lễ nói:
- Xin đa tạ tiền bối trước.
Trương Viễn Đình qua một lúc trấn tĩnh lại mới thở dài nói:
- Thiếu hiệp nói gì đến đa tạ, tôi chỉ thấy thêm hổ thẹn. Nhớ lại đêm năm ấy lẻn
vào trong “Thính Đào Sơn Trang” mục đích chỉ là lấy cho được cặp “Huyết Kết Ngọc
Uyên Ương” vật truyền gia chí bảo của Hàn trang chủ, chẳng ngờ lại

trộm nhầm tàng
vật của Lý phu nhân. Nhân vì chiếc hộp gỗ đàn hương của Hàn trang chủ và chiếc hộp
của lệnh đường để chung một nơi, mà hai chiếc hộp ấy lại hoàn toàn giống nhau không
chút sai lệch. Tôi trong lúc nôn nóng nắm lấy được chiếc hộp thì chạy một mạch cách
Động Đình hơn mươi dặm mới dừng lại xem. Bấy giờ mới phát hiện ra đã trộm nhầm
chiếc hộp khác trong bụng rất muốn quay trở lại, nhưng ai ngờ vừa lúc ấy thì trên Quân
Sơn một cột lửa bốc cháy…
Lý Tồn Hiếu nói:
- Vậy tiền bối sau đó có từng quay lại Quân Sơn?
Trương Viễn Đình lắc đầu nói:
- Tôi có chút lưỡng lự, đã cầm nhầm vật trên chẳng dám quay lại, bởi vì tôi
không biết trên Quân Sơn đã xảy ra chuyện gì, sợ quay trở lại không chừng họa lụy vào
thân. Sau khi rời khỏi Động Đình thì đổi một cái tên khác và ẩn quy trước "Đại Tướng
Quốc Tự" thành Khai Phong, ẩn dật một hơi mười mấy năm. Trong thời gian đó tôi có
thăm dò nghe được đêm năm ấy "Thính Đào Sơn Trang" bị một bọn đạo tặc tàn sát,
nghe nói trong đêm ấy chỉ có ba người thoát hiểm họa trong "Thính Đào Sơn Trang"
chính là lệnh đường và thiếu hiệp, ngoài ra là một lão bộc của quý phủ.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Đúng vậy, tiền bối.
Trương Viễn Đình nói tiếp:
- Tôi đã biết chủ nhân của vật ấy còn tại thế, đồng thời còn biết nó liên quan đến
thanh danh của Tần nữ hiệp, cho nên nghĩ bất luận thế nào cũng phải mang nó trả lại
nguyên chủ. Vì thế mà suốt mười năm nay tôi đã nhiều lần đi khắp nơi tìm kiếm ba vị
nhưng mãi không tìm được, cho đến năm ngoái mới lần ra được một tin là vị quản gia

năm xưa của quý phủ đã đến Giang Nam…
Lý Tồn Hiếu nghe nói thế trống ngực thình thịch vội hỏi:
- Sao, tiền bối nói là lão quản gia nhà tôi xuống Giang Nam?
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Đúng, thiếu hiệp, lão ta hiện tại đã ở Giang Nam.
Lý Tồn Hiếu lại hỏi:
- Nhưng nơi nào trên đất Giang Nam?
Trương Viễn Đình lắc đầu đáp:
- Điều này thì tôi không biết rõ, còn đang tìm kiếm, tuy thế tìm kiếm người này
chẳng khó lắm, có thể trong vòng nửa tháng thì tìm được.
Lý Tồn Hiếu nghe chẳng khỏi vui mừng hỏi dồn ngay:
- Tiền bối tin chắc như vậy sao?
Trương Viễn Đình cười điềm nhiên nói:
- Người ngoài nhìn không thấy mà cũng chẳng lưu ý, tôi từ khi vào đất Giang
Nam này đều là theo những ký hiệu năm xưa của tôi mà đi…
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi:
- Ký hiệu của tiền bối năm xưa?
Trương Viễn Đình chỉ cười rồi hỏi ngược lại chàng:
- Thiếu hiệp còn nhớ tôi có một đứa con gái chứ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:
- Nhớ, nghe Hầu Ngọc Côn nói khi tiến bối chạm phải bọn Bạch Cốt Tam Sát,
tiền bối đã một mình cản chân bọn chúng để cho lệnh ái thoát hiểm.
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Không sai, Hầu Ngọc Côn hiếm khi nói một lời chân thật như thế. Chẳng giấu gì
thiếu hiệp, khi thấy bọn Bạch Cốt Tam Sát xông vào, tôi đã nghĩ tình hình lành ít dữ
nhiều khó mà thoát thân, khi ấy liền đem chiếc hộp gỗ trao cho tiểu nữ dặn nó chạy
đến Giang Nam tìm lão quản gia của quý phủ, còn tôi một mình ở lại cản chân bọn
Bạch Cốt Tam Sát cho tiểu nữ thoát hiểm. Vật kia không thể không quy hồi cố chủ, cha
con tôi chung quy hai người phải có một người sống để mang nó trả lại cho chủ nhân.
Lý Tồn Hiếu ngưng mắt nhìn lão ta hỏi ngang:
- Nói thế vật kia chẳng còn nằm trong người tiền bối?

Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Đúng vậy, thiếu hiệp, tôi đã mang nó trao cho tiểu nữ.
Lý Tồn Hiếu đầu mày nhíu lại chẳng nói gì.
Trương Viễn Đình nhìn thấy chàng im lặng bèn nói tiếp:
- Thiếu hiệp yên tâm, trong võ lâm chẳng có được mấy người biết mặt tiểu nữ, tin
chắc chẳng xảy ra chuyện gì không hay đâu. Vả lại tiểu nữ võ học và tâm cơ cũng
chẳng kém, cho dù gặp chuyện thì nó cũng tự biết cách xử trí. Thêm một điều nữa là
những ký hiệu của tôi cho đến giờ vẫn chưa bị gián đoạn, điều đó chứng minh cho đến
lúc này tiểu nữ mọi chuyện vẫn thuận lợi…
Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Tiền bối, bên trong chiếc hộp gỗ tử đàn hương kia chứa gì?
Trương Viễn Đình thoáng chút do dự, rồi nói:
- Điều này tôi chẳng thể nói rõ, cứ chờ đến khi thiếu hiệp tìm được vị quản gia
kia hoặc lúc gặp được tiểu nữ tự xem thì biết.
Lý Tồn Hiếu đầu mày lần nữa nhíu chặt, im lặng không nói.
Ôn Phi Khanh đột nhiên lên tiếng:
- Tiến bối, có thể cho tôi nói một câu?
Trương Viễn Đình nhìn nàng nói:
- Nhị cô nương có gì xin cứ nói.
Ôn Phi Khanh nói:
- Tôi xin thỉnh giáo, người của “Hàn Tinh Môn” tìm tiền bối cũng là để lấy một
chiếc hộp gỗ tử đàn hương, chiếc hộp này có phải là chiếc hộp tiền bối vừa nói hay là
một chiếc hộp khác?
Trương Viễn Đình nói:
- Theo tôi thấy, lệnh tôn khả năng nhầm tưởng bên trong chiếc hộp tử đàn hương
kia chứa đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương” vật gia truyền chí bảo của Hàn trang chủ.
Ôn Phi Khanh nói:
- Tiền bối, đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương” kia có gì quý giá chứ?
Trương Viễn Đình cười cười nói:
- “Huyết Kết Ngọc uyên ương” bên trong tàng chứa một bức “Tàng Bảo Đồ”, bức

“Tàng Bảo Đồ” này chia làm thành hai phần phân ra cất trong đôi “Huyết Kết Ngọc
uyên ương”.
Cốc Lãnh đến lúc này mới chen vào nói:
-“Tàng Bảo Đồ”? xem ra báu vật chôn giấu kia giá trị liên thành…
Trương Viễn Đình lắc đầu nói:
- Trên bức “Tàng Bảo Đồ” kia thực ra chỉ là tiêu chí nơi chôn giấu báu vật, nhưng
nó là vật gì thì tôi cũng chẳng biết, mà chỉ sợ trong thiên hạ không người nào biết, ngay
vị chủ nhân của nó là Hàn trang chủ cũng không ngoại lệ.
Cốc Lãnh mỉm cười lắc đầu nói:
- Theo tôi nhìn thấy, nếu như tiền bối có nắm được đôi “Huyết Kết Ngọc uyên
ương” kia trong tay cũng chỉ uổng công không mà thôi!
Trương Viễn Đình tròn mắt nhìn Cốc Lãnh ngạc nhiên hỏi lại:
- Huynh đệ nói như vậy nghĩa là sao?
Cốc Lãnh nói:
- Chuyện trong đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương” cất giữ “Tàng Bảo Đồ” mà đến
tiền bối là người ngoài cũng biết, thì làm sao chủ nhân của nó lại không biết được chứ?
Mà ông ta biết thì khi nào vật nằm trong tay lại không lấy “Tàng Bảo Đồ” xem để
chiếm lấy báu vậy kia, chẳng lẽ lại chờ cho người khác đến đoạt trên tay của mình.
Cho nên nói không chừng đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương” đã sớm bị người nhà Hàn
trang chủ lấy đi từ nhiều năm trước rồi.
Trương Viễn Đình ngớ người nói:
- Cao kiến này của lão đệ quả chẳng sai!
Cốc Lãnh chỉ mỉm cười nói tiếp:
- Nói một câu thực tâm xin tiền bối và nhị vị huynh thư chớ cười, loại báu vật như
thế này thì chỉ nằm trong mắt người võ lâm tranh đi đoạt lại, chứ còn với người đọc
sách như tôi “trong sách chứa nghìn vàng, trong sách tàng vạn bảo” đâu cần gì nữa!
Ôn Phi Khanh chỉ cười không nói.
Trương Viễn Đình và Lý Tồn Hiếu cũng không để ý, lúc ấy Trương

Viễn Đình
thành tâm nói một câu:
- Một câu này của huynh đệ khiến người ta tỉnh ngộ.
Ôn Phi Khanh bỗng đổi ngữ khí hỏi:
- Tiền bối, Hầu Ngọc Côn truy đuổi theo tiền bối mãi thế là vì mục đích gì?
Chẳng lẽ cũng chính vì đôi "Huyết Kết Ngọc uyên ương"?
Trương Viễn Đình gật nhẹ đầu nói:
- Có lẽ chẳng sai, là vì tôi với vị công tử họ Hầu kia xưa nay chẳng thù oán, ngoài
mục đích tranh đoạt đôi "Huyết Kết Ngọc uyên ương" kia ra thì chẳng thể còn có lý do
nào khác!
Ôn Phi Khanh nói:
- Xem ra đôi "Huyết Kết Ngọc uyên ương" kia gây chấn động võ lâm!
Trương Viễn Đình chậm rãi nói:
- Sai vào đâu nữa! Xem ra người trong võ lâm chung quy chỉ vì một chữ "tham".
Cốc Lãnh hỏi:
- Đôi "Huyết Kết Ngọc uyên ương" thực tế hiện tại ở đâu?
Trương Viễn Đình nhìn ba ngươi lắc đầu nói:
- Năm xưa "Thính Đào Sơn Trang" trong một đêm bị san bằng bình địa, ai biết
được đôi "Huyết Kết Ngọc uyên ương" kia ở đâu, nói không chừng nói vẫn còn bị chôn
vùi dưới đống tro tàn trong "Thính Đào Sơn Trang" ở Quân Sơn.
Cốc Lãnh chau mày than dài nói:
- Lời này nếu như truyền ra ngoài thì trên Quân Sơn nhất định tạo thành một
trường huyết vũ!
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Cốc lão đệ nói không sai, người trong võ lâm chỉ cần nghe được thì ùn ùn kéo
nhau đến đào xới mảnh đất hoang "Thính Đào Sơn Trang", trong cuộc tranh đoạt ấy
khó tránh khỏi đổ máu.
Cốc Lãnh lại thở dài một hơi nói:
- Tranh đoạt, tắm máu, cớ sao phải khổ thế! Vạn vật đều có giá, duy sinh mệnh
vô giá, cứ sao vì một vật mà trí mạng, đám người này sao lại ngu

xuẩn đến thế!
Trương Viễn Đình nhìn Cốc Lãnh bằng một ánh mắt rất thâm sâu, chẳng nói gì.
Lý Tồn Hiếu trong lòng cũng có nỗi cảm xúc chỉ trầm mặc im lặng.
Ôn Phi Khanh đột nhiên ngước mắt nhìn trời nói:
- Đã trễ lắm rồi….
Cốc Lãnh hỏi:
- Thư thư mệt rồi sao?
Ôn Phi Khanh nói:
- Đối diện với nhân sĩ tao nhã thì ta đến ba đêm liền vẫn chẳng thấy mệt, chỉ có
điều Lý huynh nôn nóng tìm Trương cô nương…
Cốc Lãnh gật đầu nói:
- Chuyện này không thể chậm trễ, bất quản vật mà Trương tiền bối muốn trao lại
cho Lý huynh quan trọng thế nào, Trương cô nương một mình đơn thân trong hiểm địa
giang hồ khiến người ta khó an tâm, theo tiểu đệ thấy hay là chúng ta lên đường ngay
bây giờ, đi suốt đêm…
Ôn Phi Khanh vừa nghe gật đầu tán đồng ngay:
- Tôi cũng nghĩ như thế.
Aùnh mắt nàng thoáng chút do dự nhìn Lý Tồn Hiếu nói:
- Hiện tại huynh còn muốn đi Kim Lăng nữa không?
Lý Tồn Hiếu lúc này thì điều khiến chàng nôn nóng nhất là tìm lại được chiếc
hộp gỗ của thân mẫu, nên trong lòng lo lắng cho an nguy Trương Tiêu Lan một mình lưu
lạc Giang Nam. Thế nhưng chàng cũng lại không yên tâm khi thấy Ôn Phi Khanh một
mình đi Kim Hoa đối phó, cho nên nhất thời lúng túng chưa đáp được.
Thấy chàng im lặng, Ôn Phi Khanh lại nói:
- Thế này vậy, chẳng phải Trương tiền bối nói Trương cô nương đến đâu cũng có
lưu lại ký hiệu, hiện tại chúng ta tạm ngồi cùng thuyền đi lên hướng thượng lưu, đến khi
nào ký hiệu của Trương cô nương rẽ sang hướng khác thì chúng ta chia tay vậy!
Lý Tồn Hiếu sau hồi suy nghĩ lắc đầu nói:

- Tôi chẳng thể nào yên tâm để một mình cô nương đi gặp Liễu Ngọc Lân.
Ôn Phi Khanh nhìn chàng ánh mắt thâm tình cảm động nói:
- Huynh yên tâm, chỉ một mình Liễu Ngọc Lân thì tôi thừa sức đối phó.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Cô nương nên biết, con người Liễu Ngọc Lân rất ma mảnh giảo hoạt…
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Điều này tôi biết, nhưng tôi tâm cơ cũng chẳng kém.
Lý Tồn Hiếu lắc đầu, nhưng chưa kịp nói gì thì Ôn Phi Khanh đã nói tiếp:
- Nếu như huynh chẳng yên tâm về tôi thì làm sao đi tìm Trương cô nương, mọi
chuyện chẳng có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này, lệnh đường đã ôm oan khiên
nơi chín suối, huynh phận làm con không thể không rửa nỗi oan khiến cho người trở lại
thanh bạch. Hơn nữa Trương cô nương hiện tại chỉ phận gái một mình lưu lạc giang hồ,
huynh không thể không lo lắng cho cô ấy được.
Lý Tồn Hiếu chính cũng đang thấy phân vân chính là điều này, cho nên nghe nói
thì đầu mày nhíu lại nhất thời chẳng biết nói làm sao.
Trương Viễn Đình đột nhiêu chen vào nói:
- Thiếu hiệp bất tất thấy khó xử, theo tôi thấy thế này, chúng ta tạm thời ngồi
cùng thuyền ngược dòng lên thượng lưu, nếu như bất cứ nơi nào nhìn thấy ký hiệu của
tiểu nữ rẽ sang hướng khác thì thiếu hiệp cứ theo Nhị cô nương đi Kim Hoa đối phó với
Liễu Ngọc Lân, tôi đi tìm tiểu nữ. Thiếu hiệp cứ ở Kim Hoa chờ tôi, hễ tìm thấy tiểu nữ,
tôi sẽ lập tức đến đó hội diện với thiếu hiệp.
Cốc Lãnh nghe thế liền nói:
- Ý của Trương tiền bối rất hay.
Ôn Phi Khanh liền nhìn chàng hỏi:
- Huynh thấy thế nào?
Lý Tồn Hiếu vẻ áy náy nói:
- Chuyện tìm Trương cô nương vốn là chuyện của tôi, như thế lao

nhọc Trương
tiền bối…
Trương Viễn Đình nói:
- Chẳng có gì, lần này ta đến Giang Nam chính là để tìm tiểu nữ mà!
Lý Tồn Hiếu còn trầm ngâm thêm một lúc nói:
- Nếu đã như vậy thì đành phiền tiền bối một phen.
Ôn Phi Khanh đứng lên nói:
- Đã quyết định như vậy, chúng ta đi!
Bấy giờ cả đoàn bốn người liền rời khỏi Điếu Ngư Đài xuống thuyền.
Thuyền lướt đi ngược dòng trong đêm trăng thanh gió mát, Lý Tồn Hiếu đàm đạo
cùng Trương Viễn Đình thêm bao nhiêu chuyện giang hồ xưa nay, Ôn Phi Khanh thì
cùng Cốc Lãnh ngồi sâu trong khoang thuyền nói chuyện to nhỏ xem ra rất tâm đầu ý
hợp.
Trương Viễn Đình ngồi đầu thuyền vừa nói chuyện, nhưng ánh mắt không nguôi
nhìn quanh tìm những ký hiệu do nhi nữ của mình để lại.
Qua một hồi, Trương Viễn Đình bỗng thâu hồi ánh mắt nhìn thấy Lý Tồn Hiếu
chìm trong suy nghĩ bèn hắng giọng hỏi:
- Thiếu hiệp đang suy nghĩ gì thế?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Tôi đang nghĩ công lực của tôi vì sao tự nhiên lại hồi phục mà chẳng chút hay
biết gì?
Trương Viễn Đình nghe nói thì thoáng chút trì nghi, rồi nói:
- Tôi cũng nghĩ không ra, thế nhưng tôi có thể nói cho thiếu hiệp nghe một
chuyện, từ chuyện này thiếu hiệp có thể suy đoán ra!
Lý Tồn Hiếu hớn hở hỏi ngay:
- Chuyện gì?
- Trước khi tôi còn chưa nói chuyện này ra, thiếu hiệp phải đáp ứng một điều.
- Tiền bối xin cứ nói, điều gì tôi cũng xin nghe.
Trương Viễn Đình ngưng mắt nhìn thẳng vào mặt chàng nói rõ từng tiếng:
- Bất luận tôi nói chuyện gì, thiếu hiệp cũng không được hốt hoảng động sắc mặt.

Lý Tồn Hiếu ban đầu ngớ người, nhưng rồi nhìn lão ta bằng ánh mắt còn ngạc
nhiên gật đầu đáp:
- Tôi làm được.
Trương Viễn Đình liếc nhìn nhanh vào trong khoang thuyền hỏi một câu:
- Thiếu hiệp vô tình gặp vị bằng hữu Cốc Lãnh kia trên Điếu Ngư đài, đúng chứ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu đáp:
- Đúng, tiền bối hỏi điều này…
Trương Viễn Đình lắc đầu tỏ ý cắt ngang lời chàng, rồi hỏi tiếp:
- Trước đây từng gặp qua chứ?
Lý Tồn Hiếu chẳng chút suy nghĩ nói:
- Chưa.
Trương Viễn Đình nói:
- Thiếu hiệp đối với vị bằng hữu họ Cốc này có cảm giác như từng quen biết hay
không?
Lý Tồn Hiếu ngớ ngươi, rồi gật đầu nói:
- Không sai, tôi quả thực có cảm giác đó, nhưng tiền bối làm sao biết được?
Trương Viễn Đình mỉm cười nói:
- Họ Cốc chỉ có thể qua được mắt thiếu hiệp, nhưng chẳng thể nào qua mắt được
“Thiên Diện Không Không” này, bất cứ lối hóa trang dị dung nào tôi nhìn cũng ra. Nếu
như tôi nói không nhầm thì vị huynh đệ họ Cốc kia chính là hồng phấn cải nam trang.
Lý Tồn Hiếu giật mình chấn động, bất giác quay phắt đầu nhìn.
Trương Viễn Đình vội kịp thời nói:
- Thiếu hiệp chớ nên kinh động!
Lý Tồn Hiếu vội vàng dừng lại, giọng đầy ngạc nhiên hỏi lại:
- Cốc huynh đệ là nữ hóa nam trang, tiền bối không nhìn nhầm đấy chứ?
Trương Viễn Đình lắc đầu cười nói:
- Chẳng thể nhầm được, thế nhưng tôi phải thừa nhận thuật dị dung của vị này
tương đối cao minh…
Lý Tồn Hiếu lẩm bẩm trong miện:
- Là ai nhỉ? Ai có thể làm như vậy?

Trương Viễn Đình mỉm cười nói:
- Cách đây không lâu thiếu hiệp gặp được Lãnh Ngưng Hương của Phi Thuý Cốc,
mà cô ta rất quan hoài thiếu hiệp, vậy mà gờ đây người này tự xưng họ Cốc tên Lãnh…
Nghe đến đó Lý Tồn Hiếu hai mắt mở tròn, buộc miệng la lên:
- Lãnh Ngưng Hương "Phi Thuý Cốc"
- Aét phải là thế!
Lý Tồn Hiếu trống ngực phập phồng nói:
- Cô ta làm vậy nghĩa là gì?
Trương Viễn Đình nhìn chàng một cái nói:
- Điều này nên hỏi cô ta, đến thiếu hiệp còn không biết thì tôi làm sao biết được!
Lý Tồn Hiếu sắc mặt thay đổi, im lặng chẳng nói gì, qua đi một hồi lâu mới nói:
- Vừa rồi tiền bối nói muốn tôi tự suy đoán từ trong chuyện này, chẳng lẽ chuyện
công lực tôi bất tri bất giác phục hồi là có liên quan đến cô ta?
Trương Viễn Đình chẳng đáp hỏi ngược lại:
- Thiếu hiệp thấy thế nào?
Lý Tồn Hiếu chỉ nín lặng chưa nói.
Trương Viễn Đình nói tiếp:
- Thiếu hiệp, ngoài giả dược của chính bản thân Liễu Ngọc Lân ra thì chỉ còn
"Vạn ứng giải độc đan" truyền gia của Phi Thuý Cốc mới giải được độc trong người
thiếu hiệp, mà như hiện tại Liễu Ngọc Lân thì ở xa, còn Lãnh Ngưng Hương thì ở ngay
bên cạnh…
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Không thể, tiền bối. Cô ta đem cả bình "Vạn ứng giải độc đan" giao cho tôi, sau
đó thì bị Ôn cô nương giữ, tôi chưa từng uống một viên, đến động tới nó cũng chưa
từng.
Trương Viễn Đình nói:
- Nói sao, "Vạn ứng giải độc đan" được Ôn cô nương giữ ư?
- Vâng.
- Ôn nhị cô nương biết chuyện Lãnh Ngưng Hương hẹn gặp với thiếu hiệp?

Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:
- Tôi chẳng hề giấu cô ta.
Trương Viễn Đình vẻ quan tâm nói:
- Ôn nhị cô nương có biểu hiện thế nào?
- Khi tôi bày tỏ chuyện không muốn lĩnh ân tình người khác cô ta cũng đã tán
thành chuyện tôi không uống "Vạn ứng giải độc đan" cho nên cô ta đã cất giữ bình
"Vạn ứng giải độc đan".
Trương Viễn Đình chau mày trầm ngâm một lúc nói:
- Tôi chẳng biết Ôn nhị cô nương đã vào lúc nào và dùng cách nào, nhưng tôi
dám tin rằng bình thuốc giải kia đã thiếu mất một viên!
Lý Tồn Hiếu chấn động cả người la lên:
- Tiền bối cho rằng cô ta ngầm…
Trương Viễn Đình cắt ngang lời chàng đáp ngay:
- Thiếu hiệp nếu như không tin thì cứ chờ có cơ hội hỏi xem!
Lý Tồn Hiếu đầu mày nhíu chặt giọng mơ hồ hỏi:
- Cô ta làm vậy là có ý gì?
- Điều này thiếu hiệp há còn phải hỏi.
- Thế nhưng… chính cô ta cũng đã biểu hiện không tán thành chuyện tôi phục
"Vạn ứng giải độc đan"!
Trương Viễn Đình cười nói:
- Chính vì thế cho nên thiếu hiệp mới không hề đề phòng cô ta, Ôn nhị cô nương
cũng là người rất có tâm trí.
Lý Tồn Hiếu chau mày hỏi:
- Theo tiền bối thấy Ôn nhị cô nương biết chuyện này chứ?
- Ý thiếu hiệp muốn chỉ…
- Cốc Lãnh chính là Lãnh Ngưng Hương của Phi Thuý Cốc!
Trương Viễn Đình mỉm cười nhẹ nói:
- Cứ nhìn tình hình thì Ôn nhị cô nương đã biết.
Lý Tồn Hiếu đầu mày càng nhíu chặt hơn nhiều.
Trương Viễn Đình nói:
- Chuyện này cũng khiến tôi thấy khó hiểu…
- Gì chứ?
- Ôn nhị cô nương ngầm cho thiếu hiệp uống một viên "Vạn ứng giải độc đan" là
điều không còn nghi ngờ gì nữa, mục đích là giúp thiếu hiệp phục hồi

lại chân lực. Thế
nhưng cô ta rành rành biết Cốc Lãnh chính là Lãnh Ngưng Hương, vì sao lại để cho cô
ấy đi cùng mình, đồng thời hai người đối xử nhau xem ra rất tâm đầu ý hợp?
Lời này thì Lý Tồn Hiếu hiểu, mặt chàng tự nhiên nóng lên không nói gì.
Đột nhiên từ phía trong khoang thuyền giọng thánh thót của Ôn Phi Khanh hỏi
vọng ra:
- Lý huynh nói chuyện gì với Trương tiền bối mà say sưa thế?
Lý Tồn Hiếu giật thót mình vội quay người lại đáp:
- Không có gì, chỉ chuyện phiếm mà thôi.
Ôn Phi Khanh đi nhanh ra trước mặt chàng, Cốc Lãnh cũng theo sát bên cạnh.
Trương Viễn Đình cười kha khả như không hề có chuyện gì nói:
- Nhị cô nương, Cốc lão đệ.
Ôn Phi Khanh phóng mắt nhìn hai bên bờ sông hỏi:
- Tiền bối, ký hiệu lệnh ái để lại có gì thay đổi không?
Trương Viễn Đình lắc đầu nói:
- Vẫn ở hai bên bờ chưa có gì thay đổi.
Ôn Phi Khanh nói:
- Theo tôi thấy lệnh ái nếu như đã đi đường sông, thì có thay đổi chẳng phải là
đến tận "Liên Đức", "Lan Khê", nếu như qua hai nơi này rồi mà vẫn còn đi về phía
trước thì hẳn phải là đến Kim Hoa.
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Hy vọng là như vậy, nếu thế thì chúng ta đi cùng nhau chẳng phải chia tay.
Cốc Lãnh chen vào nói:
- Đi cùng tiền bối khiến người ta cảm giác như tắm xuân phong, thực không ai
đành nói câu tạm biệt, hy vọng là Trương cô nương đi Kim Hoa.
Trương Viễn Đình mỉm cười nói:
- Đa tạ lão đệ, được đi cùng với cao sĩ như lão đệ thế này khiến người ta học
được cũng không ít điều, đồng thời khiến ta sung sướng vui lên mà như trẻ đi đến hai
mươi năm.

Cốc Lãnh mỉm cười, Ôn Phi Khanh cũng cười.
Duy chỉ có một mình Lý Tồn Hiếu là không cười.
Trong thiên hạ có bao nhiêu chuyện rất khéo, nhưng chẳng có chuyện nào lại
khéo đến thế, khiến chàng rơi vào tình thế lúng túng khó xử trong lòng.
Con thuyền nhỏ cứ ngược dòng lướt lên hướng thượng lưu, qua khỏi Liên Đức, rồi
Lan Khê, nhưng ký hiệu của Trương Tiêu Lan để lại vẫn không rời khỏi dòng Phú Xuân
Giang.
Khi thuyền đến tận Kim Hoa, điều bất ngờ này khiến mọi ngươi đều vui mừng,
theo ký hiệu của Trương Tiêu Lan thì chỉ đúng hướng thành Kim Hoa.
Thuyền gặp vào bờ, mọi người rời thuyền, Trương Viễn Đình lắc đầu cười nói:
- Xem ra thiên ý không muốn ta rời các vị.
Bấy giờ trời vừa sập tối, Ôn Phi Khanh ngước mắt nhìn thành Kim Hoa với bao
nhiêu ánh đèn lung linh,bất giác nói:
- Chẳng còn sớm nữa, chúng ta nhanh vào thành tìm Trương cô nương,hy vọng ký
hiệu của Trương cô nương để lại chấm dứt ngang đây, mà người cũng đang còn ở trong
thành này!
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Chỉ mong như thế.
Một đoàn bốn người theo nhau vào thành Kim Hoa, không kịp nghỉ mà cũng
chẳng kịp ăn, cứ theo những kỳ hiệu của Trương Tiêu Lan để lại mà đi, hết rẽ phải đến
rẽ trái khắp đường ngang lối tắt trong thành, cuối cùng bốn ngươi dừng chân lại trước
hai cánh cổng lớn nhưng xem ra rất cũ nát.
Nơi bọn họ dừng chân là một chỗ rất hoang vắng gần ngoại thành, cứ theo như
ký hiệu của Trương Tiêu Lan để lại đến đây chấm dứt thì là một khu vườn hoang. Cứ
nhìn bờ tường bao quanh nơi này sạt nơi kia lở, chỗ cao nhất chỉ còn

chừng hơn một
trượng, đủ biết khu vườn từ lâu không có ngươi chăm sóc.
Hai cánh cửa nặng nề bề thế tuy lớp sơn đã bị tróc nhiều, và cặp sư tử đá rêu
phong phía trước, với ba bậc tam cấp cũng nói lên chủ nhân khu vườn năm xưa chẳng
phải là người tầm thường. Nhưng giờ đây cửa xiêu tường vẹo, rỉ sét lên mốc khiến nhìn
chẳng còn ra làm sao.
Trên đầu cửa là một tấm biển đá, nhưng qua năm tháng mưa dầm nắng dãi, giờ
đây chữ trên biển đá bị xâm thực nhòa đi không còn nhìn thấy rõ.
Cốc Lãnh chau mày đánh tiếng trước:
- Nơi này là đâu nhỉ?
Trương Viễn Đình lắc đầu nói:
- Không biết, nhưng nhìn cũng đoán ra năm xưa phải là một phủ đệ uy quyền
giàu có.
Cốc Lãnh thở dài nói:
- Bạch vân thương cẩu, thế sự biến ảo vô thường, một thời hoàng kim để rồi cũng
bị chôn vùi trong rêu phong cỏ dại…
Lý Tồn Hiếu chẳng có lòng dạ nào nghe thêm, nhìn Trương Viễn Đình nói:
- Tiền bối, để tôi vào trước.
Nói rồi lền sãi chân bước ngay vào trong khu vườn hoang.
Trương Viễn Đình chẳng nói gì chân liền nhảy theo chàng, “cốc, cốc, cốc” dùng
tay đánh liền ba cái vào cửa.
Hai cánh cửa im ỉm, không chút động tĩnh, cũng không phản ứng.
Trương Viễn Đình đầu mày nhíu lại nói:
- Quái, làm sao không có nó trong này chứ!
Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Tiền bối, trong vườn hoang này có ký hiệu của Trương cô nương?
Trương Viễn Đình lắc đầu nói:
- Không, vừa rồi ngoài cửa chính là ký hiệu cuối cùng của nó.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Nếu như thế thì Trương cô nương nhất định ở trong khu vườn này.
Trương Viễn Đình gật đầu đồng tình:
- Đúng, thiếu hiệp.

Liền nghe Ôn Phi Khanh từ phía sau lưng nói:
- Khu vườn hoang này rất rộng, có lẽ Trương cô nương ở cách đây xa cho nên
không nghe thấy, chúng ta chia nhau ra đi tìm thế nào?
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Ôn nhị cô nương nói đúng, tôi đi cùng Cốc lão đệ, nào chúng ta đi, Cốc lão đệ!
Nói rồi khoát tay Cốc Lãnh bước chân tiến tới trước vào trong đám cỏ cao quá
đầu người.
Cốc Lãnh không dám để bị tụt phía sau, liền bước chân đi ngay sau lưng lão ta.
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 17
Ngọc thủ rửa cừu

Nhìn Trương Viễn Đình và Cốc Lãnh lẫn khuất vào trong đám cỏ rậm, Ôn Phi Khanh quay người lại nói:
- Lý huynh, chúng ta đi thôi!
Lý Tồn Hiếu gật nhẹ đầu nói:
- Khu vườn này bỏ hoang đã lâu, cây cối um tùm, chẳng tránh được rắn rết trùng
độc, cô nương nên đi sau lưng tôi.
Nói rồi chàng khoát chân tiến lên trước.
Ôn Phi Khanh ngược lại chẳng đợi chàng dẫn đường, chen lên đi sóng vai với
chàng
Hai người cứ thế vạch đám cỏ sao rậm mà tiến vào trong, Lý Tồn Hiếu vừa đi vừa
nói:
- Cô nương hẳn biết công lực trong người tôi đã hoàn toàn hồi phục.
Ôn Phi Khanh nghe thoáng chút ngớ người hỏi lại:
- Sao, công lực của huynh đã hoàn toàn hồi phục?
- Đúng thế.
Ôn Phi Khanh chớp động đôi mày liễu lại hỏi:
- Thật sao, từ bao giờ?

Lý Tồn Hiếu nghiêng đầu nhìn nàng nói:
- Cô nương còn nhớ tình hình khi chúng ta ở trên Điếu Ngư Đài nhìn thấy Trương
tiền bối chứ?
- Nhớ, nhớ, là lúc ấy à…
Nói đến đó ánh mắt nàng bỗng như rạng lên vội nói tiếp:
- Đúng rồi, lúc ấy huynh vội vàng tung người lên trên đài cao bổ xuống thuyền
của Trương tiền bối…
Lý Tồn Hiếu gật đầu tiếp lời nàng.
- Không sai, chính lúc ấy tôi mới phát hiện ra.

Ôn Phi Khanh vẻ vô cùng vui mừng nói:
- Nói thế là thật rồi, chuyện này là sao chứ?
Lý Tồn Hiếu im lặng không nói.
Ôn Phi Khanh ngạc nhiên nhìn chàng nói:
- Sao huynh lại không nói?
Lý Tồn Hiếu nhún vai mỉm cười nói:
- Tôi biết nói thế nào đây!
- Huynh mà không biết nói thế nào, nghĩa là sao chứ?
Lý Tồn Hiếu quay hẳn người nhìn nàng chân thành nói:
- Tôi nên nói lời cảm tạ cô nương hay là oán trách cô nương?
Ôn Phi Khanh ngớ người, một lúc mới nói:
- Huynh biết rồi!
Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:
- Đúng, thế nhưng tôi không hiểu vì sao cô nương lại làm vậy.
Ôn Phi Khanh cắn nhẹ cánh môi chín mọng nói:
- Tôi chỉ muốn tốt cho huynh.
- Tôi biết, đối với cô nương, tôi thầm cảm kích.
- Bình “Vạn ứng giải độc đan” đó chẳng phải của tôi, tôi chỉ là “tá hoa hiến phật”
mà thôi.
Lý Tồn Hiếu thở dài một hơi nói:
- Giờ đã nợ người ta, đàng nào thì tôi cũng phải cảm kích người đã tặng giải
dược.
Ôn Phi Khanh trầm ngâm một lúc nói:
- Nói thật ra huynh chẳng nên phụ lòng tốt của người ta.
- Tôi đa tạ hảo tâm của cô nương.
Ôn Phi Khanh ngẩn người, nhưng rồi trên mặt hiện nét u oán, đôi môi

cứ máy
động như muốn nói gì lại thôi.
Lý Tồn Hiếu thấy nàng im lặng, bèn nói:
- Cô nương chớ nên làm thế.
- Tôi biết.
Ôn Phi Khanh cúi thấp đầu nói tiếp:
- Thế nhưng tôi không nhẫn tâm nhìn thấy nỗi si tình của cô ta…
- Cô nương, tôi với cô ấy bất quá chỉ có duyên gặp mặt nhau một lần.
- Điều này tôi cũng biết.
Ôn Phi Khanh ngước mắt lên nhìn chàng giọng tha thiết nói tiếp:
- Thế nhưng chung tình hay không thì chẳng phải là ở chỗ gặp nhau bao nhiêu
lần…
Nói đến đó nàng thoáng ngập ngừng nói tiếp:
- Như tôi chẳng hạn, chỉ lần đầu nhìn thấy huynh thì lòng đã say mê, chưa một
phút giây nào quên.
Cuối cùng thì nàng cũng đã thổ lộ chân tâm.
Lý Tồn Hiếu mặt nóng bừng lên, hổ thẹn nói:
- Cô nương, tôi chỉ là một kẻ phàm phu tục tử.
Ôn Phi Khanh cười khẳng khái, lắc đầu nói:
- Hiện tại chớ nên nói những lời đó, số mệnh đưa đẩy con ngươi, giờ có nói cũng
chỉ vô ích, mạng tôi…
Lý Tồn Hiếu không nỡ nghe tiếp kêu lên:
- Cô nương…
- Tôi nói là những lời chân thực.
Lý Tồn Hiếu chỉ im lặng không nói.
Qua đi một lúc chàng mới nói:
- Cô nương có biết cô ta cải trang thành nam nhân chứ?
Ôn Phi Khanh nghe câu này thì giật mình vội hỏi lại:
- Huynh nhìn ra sao?
- Không phải tôi.
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói tiếp:
- Tôi chẳng có được nhãn lực như thế, mà thuật hoá trang của cô ta cũng khá cao
minh.
Ôn Phi Khanh chớp động đôi nhãn châu nói:
- Tôi đã biết, Trương tiền bối thực là mau miệng mau mồm!
- Cô nương không nên trách Trương tiền bối.

- Aøi… thôi được, nhưng huynh có biết Lãnh Ngưng Hương vì sao phải làm như
vậy chứ?
- Tôi biết.
- Vậy mà huynh nhẫn tâm trách cô ta chăng?
Lý Tồn Hiếu đôi môi mấp máy muốn nói nhưng chẳng nói được.
Thực tế thì Ôn Phi Khanh chẳng nói sai, Lãnh Ngưng Hương đối với chàng thì cả
"ân" lẫn "tình" đều chiếm đủ, chàng không thể trách người ta, mà cũng chẳng thể nào
nhẫn tâm trách người ta!
Tình chẳng phải là nghiệt chướng, yêu chẳng phải là tội, Lãnh Ngưng Hương
động tâm yêu thương chàng si mê dù thế nào thì cũng chẳng phải là tôi.
Bấy giờ chỉ nghe Ôn Phi Khanh nói:
- Một người con gái vì chung tình si mê mà bất chấp tất cả, chẳng đáng thương
sao, chớ nên bỏ rơi người ta, được chứ?
Lý Tồn Hiếu hít sâu một hơi nói:
- Cô nương không nên làm vậy.
- Tôi không nên làm vậy ư?
Ôn Phi Khanh nhún vai thở dài nói tiếp:
- Tôi không làm vậy, thì còn làm sao nữa? Huynh nói xem!
Lý Tồn Hiếu chỉ biết nén tiếng thở dài, im lặng không nói.
Ôn Phi Khanh hơi cúi thấp đầu, nói rất khẽ:
- Làm mai cho người, thực tình tôi cũng rất áy náy…
Lý Tồn Hiếu thở dài gọi:
- Cô nương…
Ôn Phi Khanh ngước mắt nhìn chàng nói:
- Nếu như huynh thương hại cho tôi thì nên nghe tôi.
Lý Tồn Hiếu chau mày nói:
- Cô nương sao phải khổ vậy chứ?
- Lãnh Ngưng Hương là một cô gái tốt, trong võ lâm thanh danh cũng không
nhỏ…
- Nhưng… cô nương cũng là một người đáng khiến người ta kính phục.
Ôn Phi Khanh nước mắt lưng tròng, nàng vội nâng tay áo lên lau nước mắt nói:

- Chỉ một câu này của huynh là đủ, muội chẳng cần biết thiên hạ nói thế nào về
mình, mà cũng chẳng sợ bọn họ cho mình là một nữ nhân dâm tà không đoan chính.
Lý Tồn Hiếu vội an ủi:
- Cô nương nên biết, tôi hiện tại chẳng còn lòng dạ nào để tâm đến chuyện khác,
mà cũng không cò thời gian.
Ôn Phi Khanh gật đầu nói:
- Tôi biết, tôi cũng không muốn huynh như thế, chỉ cần huynh đừng bỏ rơi Lãnh
Ngưng Hương là được rồi!
Lý Tồn Hiếu lại rơi vào im lặng.
Ôn Phi Khanh nói tiếp:
- Kỳ thực, tôi rất mâu thuẫn, mà cũng rất khổ tâm. Vì người mà làm mai, muội chỉ
muốn nhìn thấy huynh gật đầu, nhưng lại sợ huynh đồng ý…
Lý Tồn Hiếu thấy cay cay trong mắt, thâm tâm chàng nói thế nào thì cũng bị xúc
động mạnh trước tình cảm biểu lộ của nàng, chàng không nén được quay ngươi nắm
lấy cánh tay ngọc của nàng nói:
- Cô nương, cô quá chân thật…
Ôn Phi Khanh cả kinh, rồi hai má ửng hồng, ấp úng nói:
- Với bất cứ người nào muội cũng có thể giả dối, nhưng duy nhất một mình
huynh. Muội chẳng biết vì sao mình lại thâm si với huynh như thế…
Lý Tồn Hiếu không khỏi đỏ mặt nói:
- Cô nương, tôi đã nói rồi chỉ là một kẻ phàm phu tục tử.
Ôn Phi Khanh lắc đầu cười trong nước mắt:
- Dù là thế, thì cũng không ngăn được tim muội…
Lý Tồn Hiếu càng nắm chắc tay nàng hơn.
- Cô nương, tôi… vô cùng cảm kích.
- Đừng nói hai tiếng đó với muội.
- Thế…
Ôn Phi Khanh lắc đầu cắt ngang không để chàng nói, rút tay lại nói:
- Muộn rồi, Lý lang!
Nàng thay đổi cách xưng hô một cách tự nhiên, khiến chàng nghe thân mật càng
thêm xúc động.

Lý Tồn Hiếu giơ tay nắm lấy cánh tay nàng lần nữa nói:
- Cô nương, Tồn Hiếu này chẳng phải là trượng phu trong nhân gian.
Ôn Phi Khanh lắc đầu cười khổ nói:
- Nhưng muội giờ đã là hoa tàn liễu nát.
Lý Tồn Hiếu nhướn cao đôi mày kiếm nói:
- Cô nương không rõ, cũng không hiểu!
"Không" Ôn Phi Khanh nói:
- Muội hiểu, muội rất rõ.
- Vậy thì cô nương muốn tôi nói gì đây?
Ôn Phi Khanh nói qua hai hàng nước mắt:
- Lý lang, muội rất cảm kích…
- Tôi nguyện ý kết bạn mãi mãi, chỉ mong cô nương gật đầu.
Ôn Phi Khanh nước mắt như mưa.
- Lý lang, chỉ cần chàng nói vậy muội cũng đã thấy đủ, nhưng kiếp này phận
bạc, muội nguyện kiếp lai sinh.
- Cô nương nhẫn tâm sao?
Ôn Phi Khanh cúi thấp đầu cất tiếng khóc lớn hơn.
- Muội bất nhẫn, nhưng muội lại không thể…
Lý Tồn Hiếu đôi mày nhướn cao chậm rãi nói:
- Cô nương, cô nương nhìn nhầm con người Lý Tồn Hiếu.
- Không, Lý lang!
Ôn Phi Khanh lắc đầu nhìn chàng bằng ánh mắt thành khẩn lại nói:
- Muội chỉ là tự bỉ thị mình thôi!
- Trong mắt tôi thì cô nương rất trong trắng thánh thiện.
Ôn Phi Khanh lắc đầu cười chua chát nói:
- Lý lang, đừng trách muội, chàng tuy lượng thứ, nhưng đã có một Lãnh Ngưng
Hương…
Lý Tồn Hiếu cắt ngang lời nàng nói một cách dứt khoát:
- Cô nương nếu như không chấp nhận, thì đừng nói đến ai khác!
Ôn Phi Khanh ngửng đầu lên, trên khuôn mặt nước mắt dàn dụa kêu lên:
- Lý lang, chàng…
Vừa lúc này bỗng nghe từ xa có tiếng Trương Viễn Đình gọi vọng lại:
- Thiếu hiệp, Nhị cô nương, nhanh đến đây!
Ôn Phi Khanh giật mình, vội vàng giơ tay áo lên lau khô nước mắt nói:
- Trương tiền bối gọi chúng ta nhất định đã có phát hiện gì, chúng ta nhanh đến

đó xem!
Rồi chẳng đợi chàng nói gì, nắm lấy tay chàng kéo chạy.
Hai người chạy len lỏi trong cỏ rậm một lúc trước mặt mới trải rộng ra, chỉ thấy
Trương Viễn Đình cùng Cốc Lãnh đứng trên bãi trống.
Trên bãi trống còn có một chiếc lương đình đổ nát, cách không xa là một chiếc
cầu gãy, ngay trước mặt hai người Trương Viễn Đình và Cốc Lãnh là một gò đất còn
mới, thoạt nhìn cũng nghĩ ra đó là một ngôi mộ mới lẻ loi.
Lý Tồn Hiếu vừa nhìn thấy trong lòng thắt lại, vội chạy nhanh đến gọi lớn:
- Tiền bối, đây là…
Trương Viễn Đình đưa tay chỉ nói:
- Trên bia mộ có chữ, thiếu hiệp cứ nhìn thì biết.
Lý Tồn Hiếu bước nhanh đến nhìn vào tấm bia mộ, đó chỉ là một tấm gỗ cũ nhìn
cũng nhận ra ngay nhặt nhạnh từ trong lương đình làm tạm, trên mặt bia dùng kiếm
khắc một dòng chữ rằng:
TRUNG NGHĨA LÃO NHÂN LÝ THĂNG CHI MỘ.
Lý Tồn Hiếu ngước mắt nhìn Trương Viễn Đình ngờ ngợ hỏi:
- Trương tiền bối, vị trung nghĩa lão nhân này là…
Trương Viễn Đình nén tiếng thở dài nói:
- Thiếu hiệp, vị Lý Thăng này chính là lão quản gia nhà họ Lý chạy thoát nạn
đêm năm xưa trong “Thính Đào Sơn Trang”.
Lý Tồn Hiếu nghe thì mặt biến sắc thất thanh kêu lên:
- Sao? Người này… người này là lão quản gia kia sao?
- Đúng vậy, thiếu hiệp.
Lý Tồn Hiếu mặc nhiên im lặng, qua một lúc mới nói:
- Nói thế, chúng ta đến chậm mất một bước…
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Chúng ta tuy đến chậm một bước, nhưng tiểu nữ thì không đến chậm.
Lý Tồn Hiếu ngớ người nói:
- Ý tiền bối là…
- Ngoài cửa khu vườn hoang này có ký hiệu của tiểu nữ để lại, điều đó cho thấy
nó đã vào trong này, đồng thời nét chữ khắc trên tấm bia này cũng

chính là nét chữ
của nó, có nghĩa là chính tiểu nữ đã chôn cất người này. Do vậy mà đoán được tiểu nữ
đến đây khi Lý Thăng còn chưa chết…
Ôn Phi Khanh chau mày hỏi lại:
- Trương tiền bối, điều này há đủ để khẳng định Trương cô nương đến đây khi Lý
quản gia còn sống?
Trương Viễn Đình quay mặt nhìn nàng nói:
- Nhị cô nương, tôi chỉ nói cho tiểu nữ biết người cần tìm là một lão nhân tàn phế
họ Lý, cụt mất một chân, nhưng khôngnói cho nó biết lão ta tên gọi là Lý Thăng.
Ôn Phi Khanh gật đầu nói:
- Nói thế có nghĩa là Trương cô nương tìm đến gặp Lý quản gia khi lão ta còn
sống, nếu không thì chẳng thể nào biết được lão ta tên là Lý Thăng.
- Chính là như vậy.
- Vậy thì Trương cô nương đã đi đâu? Có phải chăng là Trương cô nương đến đây,
sau khi Lý Thăng chết rồi, cô ấy chôn cất lão ta xong lại đi?
Trương Viễn Đình lắc đầu nói:
- Không thể, Nhị cô nương, tiểu nữ vẫn còn ở trong khu vườn hoang này.
Oân Phi Khanh nhíy mày hỏi:
- Làm sao biết được?
Trương Viễn Đình ngoái đầu nhìn ra hướng bên ngoài đại môn nói:
- Trên đường đến đây chúng ta chỉ thấy ký hiệu đến, mà không nhìn thấy ký hiệu
ra đi.
Ôn Phi Khanh mắt phụng mở lớn, mặt thoáng chút biến sắc nói:
- Tôi hiểu, tiền bối muốn nói là…
Vừa nói đến đó bỗng nghe một giọng người cao sảng vọng lại:
- Nếu có người hỏi con gái đi đâu, mời lui sau hậu viên cung hầu!
Ôn Phi Khanh đầu mày chau lại thét lên:
- Hầu Ngọc Côn!
Trương Viễn Đình bình tĩnh nói:
- Không sai, Nhị cô nương, chính là hắn.
Lý Tồn Hiếu nửa câu chẳng nói, lần theo giọng nói vừa rồi chạy về phía sau hậu

viên.
Ôn Phi Khanh kéo tay Cốc Lãnh, cùng với Trương Viễn Đình phóng chân chạy
theo.
Qua một đoạn tường vỡ, lại đến một khu vườn hoang khác, nơi đây hơn vườn
trước là đình đài lầu các còn đủ, chỉ là cũ mốc rêu phong, nét tàn phế hoang sơ chẳng
kém gì. Trong màn đêm tịch tĩnh tạo thành một cảnh âm u hoang phế đầy khủng bố.
Lúc này bên cạnh một thủy tạ có một bóng người áo vàng đang ngồi, thần thái
phiêu dật phong lưu, nhìn thì nhận ra ngay chính là một trong Tứ Khôi Ngọc-Hầu Ngọc
Côn.
Bọn Lý Tồn Hiếu bốn người vậy tiến tới, Hầu Ngọc Côn đứng lên cười ôm quyền
thi lễ nói:
- Lý huynh bấy lâu vẫn khỏe chứ, tiểu đệ Hầu Ngọc Côn ở đây.
Lý Tồn Hiếu không đáp lễ mà cũng chẳng đáp lời hắn.
Hầu Ngọc Côn ánh mắt di chuyển rồi "A" lên một tiếng nói tiếp:
- Nhị cô nương, Trương tiền bối cũng đến, không biết còn vị huynh đài anh nhi
tuấn tú này là…
Trương Viễn Đình chẳng kiên nhẫn được, khoát chân sấn lên một bước cắt
ngang lời hắn hỏi ngay:
- Hầu công tử, tiểu nữ hiện giờ ở đâu?
Hầu Ngọc Côn mỉm cười nói:
- Tình cha con có khác, chớ nôn nóng, chốc nữa Hầu mỗ tự nhiên sẽ phụng cáo,
chư vị tạm thời ngồi xuống chuyện trò dăm ba câu được chứ?
Ôn Phi Khanh lạnh lùng nói:
- Bất tất, ngươi có lời gì thì cứ việc nói nhanh ra đi!
Hầu Ngọc Côn cười hắc hắc nói:
- Nhị cô nương sao gấp lắm thế, nhưng cô nương đã dạy thì hầu mỗ nào dám
không nghe, trước tiên tôi xin hỏi một câu chư vị đang đêm đến khu vườn hoang này
làm gì?

Ôn Phi Khanh đáp ngay:
- Tìm người!
Hầu Ngọc Côn lại “A” lên một tiếng nói:
- Chẳng hay chư vị tìm người nào?
Ôn Phi Khanh “hừ” một tiếng nói:
- Đây là người đã biết còn cố hỏi.
Hầu Ngọc Côn cười nói:
- Trước khi trời tối tôi có gặp một vị cô nương tại đây, có điều không biết vị cô
nương mà tôi gặp có quan hệ gì với người mà chư vị cần tìm hay không!
Ôn Phi Khanh dằn giọng hỏi:
- Trương cô nương hiện ở đâu?
“Ai da!” Hầu Ngọc Côn vờ kêu lên một tiếng kinh ngạc nói:
- Chẳng lẽ vị cô nương kia chính là lệnh ái của Trương tiền bối đây?
Trương Viễn Đình chen vào nói:
- Hầu công tử gặp được tiểu nữ, Hầu công tử danh liệt trong Tứ Khôi Ngọc đỉnh
danh thiên hạ tất cũng chẳng hẹp hòi, nếu công tử có điều kiện gì thì xin cứ nói ra!
Hầu Ngọc Côn ngửa mắt cười ha hả nói:
- Rất thẳng thắn, rất khoáng đãng, Trương tiền bối thực khiến người ta vô cùng
khâm phục…
Hắn hơi ngừng lời, rồi nói tiếp:
- Trương tiền bối như đã nói thế, tôi chỉ còn biết tuân mệnh…
Nói đến đó hắn từ từ thò tay vào trong áo lấy ra một vậy đặt lên lòng bàn tay, giơ
tới hỏi:
- Trương tiền bối từng có được một cái giống vậy chứ?
Bốn người vừa nhìn thấy vật trên tay hắn thì đều biến sắc.
Trương Viễn Đình cố giữ bình tĩnh nói:
-“Huyết Kết Ngọc uyên ương”!
Không sai, nguyên trong lòng bàn tay trái Hầu Ngọc Côn chính là một trong đôi
“Ngọc Uyên Ương”, nhưng viên ngọc trong tay Hầu Ngọc Côn có màu hồng, hồng ánh
lên như huyết.
Hầu Ngọc Côn mỉm cười gật đầu đắc ý nói:
- Thế thì đúng!

Ôn Phi Khanh lạnh lùng nhìn hán hỏi:
- Hầu Ngọc Côn, ngươi từ đâu có vật này?
Hầu Ngọc Côn nhún vai cười cười nói:
- Nhị cô nương hỏi thật khéo, đương nhiên chính vị Trương cô nương trao cho tôi.
Trương Viễn Đình hỏi:
- Hầu công tử chỉ được một chiếc thôi sao?
Hầu Ngọc Côn gật đầu nói:
- Không sai, tôi chỉ được một chiếc, nhưng nghe nói "Huyết Kết Ngọc uyên ương"
có đến một đôi?
Trương Viễn Đình đáp:
- Đúng thế, "Huyết Kết Ngọc uyên ương" có một đôi.
Hầu Ngọc Côn thầm hiểu tâm ý đối phương bèn hỏi:
- Chẳng lẽ Hầu công tử lấy đây làm điều kiện?
Hầu Ngọc Côn cười hềnh hệch nói:
- Trương tiền bối quả là người hiểu biết.
Trương Viễn Đình nói ngay:
- Chiếc còn lại hiện nằm trong người ta.
Cốc Lãnh trên mặt hiện một nét dị hỏa, liếc nhìn nhanh Trương Viễn Đình một
cái.
Chỉ thấy Hầu Ngọc Côn xoay nhẹ người chỉ lùi sau xa nói:
- Lệnh ái hiện đang ở trong ngôi lầu hỏng kia.
Bốn người bất giác đều nhìn theo tay Hầu Ngọc Côn, mới nhận ra gần bờ tường
cuối khu vườn là một tòa lầu nhỏ hoang phế đổ nát nằm khuất trong cỏ cây, toà lầu
nằm im ỉm không một động tĩnh chừng như đã bằng dấu chân người.
Hầu Ngọc Côn lại nói:
- Trương cô nương chẳng buồn tẻ lắm đâu, trong kia còn có người ở cùng cô ấy.
Ôn Phi Khanh chau mày nói ngay:
- Phải chăng là Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương?
Hầu Ngọc Côn xoa tay cười cười gật đầu nói:
- Đúng thế, đúng thế, tuy rằng Bạch Cốt Tam Sát thành danh hung sát trong giang
hồ, nhưng chúng rất nghe lời Hầu mỗ, chúng tuyệt đối không dám động đến một cọng
tóc của Trương cô nương.

Ôn Phi Khanh nhếch mép cười nhạt nói:
- Trương cô nương nếu như bị động đến một cọng tóc, thì ngươi phải đền bằng
chính cái mạng của ngươi!
Hầu Ngọc Côn cười sang sảng nói:
- Điều này thì Nhị cô nương yên tâm, Trương cô nương như một vật bảo bối tôi
làm sao dám làm tổn thương đến cô ta, Nhị cô nương nói đúng chứ?
Trương Viễn Đình hắng giọng cắt ngang, rồi hỏi thẳng vào vấn đề:
- Hầu công tử muốn tôi dùng viên "Huyết Kết Ngọc uyên ương" còn lại đổi lấy
tiểu nữ?
- Không sai!
Hầu Ngọc Côn cười vẻ đắc chỉ lại nói:
- Tôi chính có ý đó, chuyện chỉ là bất đắc dĩ, xin Trương tiền bối lượng thứ.
"Có thể" Trương Viễn Đình chậm rãi nói:
- Thế nhưng trước tiên để ta nhìn thấy tiểu nữ, chí ít thì cũng để nó nói chuyện
với ta vài câu, ta muốn xác định xem nó vẫn bình an vô sự!
Hầu Ngọc Côn cười nói ngay:
- Trương tiền bối đã thẳng thắn như vậy, tôi cũng không thể để bị coi là hẹp hòi
tiểu khí, điều này xin tuân mệnh. Đứng ở đây nói, người trong lầu có thể nghe thấy,
tiến bối xin cứ tự nhiên.
Trương Viễn Đình ngưng mắt nhìn vào tiểu lâu đổ nát, ngưng tụ chân khí rồi phát
thành tiếng hỏi lớn:
- Lan nhi, con ở đó chứ?
Trong khu vườn tịch mịnh, tiếng Trương Viễn Đình lọt thỏm trong màn đêm,
nhưng không nghe thấy tiếng Trương Tiêu Lan đáp lại.
Trương Viễn Đình chau mày hoài nghi, khi ấy nghe Hầu Ngọc Côn cười nói lớn:
- Sầm hiền đệ, Miêu hiền muội, hai người tạm thời để Trương cô nương nói
chuyện với Trương tiền bối…
Rồi hắn thâu ánh mắt nhìn Trương Viễn Đình nói tiếp:
- Giờ thì Trương tiền bối cứ hỏi.

Trương Viễn Đình y lời cất tiếng gọi con lần nữa, nhưng khu vườn hoang vẫn im
lặng như tờ không tiếng người đáp lại.
Ôn Phi Khanh trừng mắt nhìn Hầu Ngọc Côn hỏi:
- Hầu Ngọc Côn, như vậy là thế nào?
Hầu Ngọc Côn giờ thì cũng chẳng giữ được thần thái tự nhiên, trên mặt thoáng
chút ngạc nhiên, đứng lên nói:
- Có lẽ bọn chúng ngủ hết rồi, chư vị tạm thời ở đây, tôi vào trong xem…
Vừa nói hắn vừa cất chân định đi.
Nhưng Ôn Phi Khanh liền quát:
- Hầu Ngọc Côn, ngươi đứng lại cho ta!
Hầu Ngọc Côn dừng bước quay người, cười hỏi:
- Cô nương có gì chỉ giáo?
Ôn Phi Khanh cười nhạt nói:
- Hầu Ngọc Côn, trước mặt ta ngươi chớ bày trò ma mãnh, trước khi cô nương còn
chưa lên tiếng, thì ngươi đừng hòng rời bước khỏi đây!
- A… cô nương hiểu nhầm rồi, tôi chỉ vào trong xem sao!
- Hừ! Chỉ e ngươi một đi không trở lại!
Hầu Ngọc Côn nhún vai nói:
- Làm sao có thể, tôi còn muốn chiếc “Huyết Kết Ngọc uyên ương” thứ hai!
Ôn Phi Khanh lạnh lùng nói:
- “Huyết Kết Ngọc uyên ương” chẳng thể nào quý giá quan trọng bằng tính mạng
của ngươi.
Hầu Ngọc Côn cười vẻ tự tin nói:
- Đương nhiên, nhưng Trương cô nương hiện còn nằm trong tay tôi, thử hỏi trong
chư vị người nào dám động đến tôi?
Ôn Phi Khanh gằn giọng:
- Hừ! Nếu như Trương cô nương không có tại đây, hoặc xảy ra chuyện gì bất trắc,
thì ta sẽ là người đầu tiên lấy mạng ngươi!
- Ồ, Nhị cô nương nghĩ sai rồi. Tôi đã muốn giữ Trương cô nương để đổi lấy
“Huyết Kết Ngọc uyên ương”, thì khi nào để Trương cô nương xảy ra chuyện gì? Chư vị

chẳng lẽ còn không tin…
Nói đến đó đột nhiên hắn chỉ tay về phía sau lưng bốn người reo lên:
- Aùi, chẳng phải Trương cô nương kia rồi sao!
Cả bốn người đều đang nóng lòng lo lắng quan tâm cho Trương Tiêu Lan, nghe
thế thì đều quay đầu nhìn.
Đúng trong khoảng khắc nhỏ ấy, thì Hầu Ngọc Côn nhẹ nhàng tung người vọt lên
không biến mất…
Ôn Phi Khanh là người đầu tiên phát giác ra điều này, cùng lúc bốn người quay
đầu nhìn phía sau chẳng có bóng ma nào thì cũng chợt hiểu ngay bị hắn lừa, đến khi
quay lại thì bóng Hầu Ngọc Côn đã vút đi xa. Ôn Phi Khanh tức giận thét dài một tiếng,
định tung người phóng đuổi theo.
Nhưng đúng lúc ấy điều lạ xảy ra, Hầu Ngọc Côn thân hình đã tung lên không
lướt đi như bóng ma, bất chợt khựng lại trên không. Chỉ nghe một tiếng rên “Hự”, cả
người hắn chân trên đầu dưới từ trên cao rơi xuống đất như “huỵch” một tiếng.
Ôn Phi Khanh thấy thế thì ngẩn người, tung người phóng chạy đến, chỉ thấy Hầu
Ngọc Côn nằm ngay trên đất, mặt trắng như tờ giấy, không biết tình hình hắn thế nào,
nhưng chung quy chẳng bò dậy nổi.
Ôn Phi Khanh một chân đạp lên ngực hắn ré giọng thét hỏi:
- Hầu Ngọc Côn, ngươi còn gì để nói nữa không!
Hầu Ngọc Côn ngực phập phồng, một lúc mặt mới lấy lại sắc huyết, cười khổ nói:
- Nhị cô nương làm gì chứ?
Ôn Phi Khanh gia lực vào chân mình dẫm trên ngực hắn gằn hỏi:
- Chớ nhiều lời, nhanh nói Trương cô nương ở đâu?
Chân của Ôn Phi Khanh dẫm lên ngực hắn với một lực không nhỏ, khiến hắn
nhăn nhó mặt nói:
- Nhị cô nương, Trương cô nương xác thực ở trong tiểu lâu kia.
Trương Viễn Đình chẳng nói nửa lời, liền tung người phóng vào ngôi lầu hoang.

Lý Tồn Hiếu liền phóng người phi theo.
Chẳng mấy chốc hai người trước sau vào trong rồi vọt trở ra, Trương Viễn Đình tay
cắp Miêu Phương Hương và Lý Tồn Hiếu trong tay ôm ngang người Sầm Đông Dương.
Ôn Phi Khanh ngớ người lắp bắp hỏi:
- Chuyện thế nào, Trương tiền bối?
Trương Viễn Đình nói:
- Không nhìn thấy tiểu nữ, chỉ thấy hai tên này bị điểm huyệt nằm ngay trong tiểu
lâu.
Ôn Phi Khanh thoắc nhiên quay phắt nhìn trừng trừng vào người Hầu Ngọc Côn
đầy sát khí, giọng lạnh như băng:
- Hầu Ngọc Côn…
Hầu Ngọc Côn cười khổ nói:
- Đủ thấy tôi không hề lừa các vị, Trương cô nương đã bị người khác ngầm trong
mang đi…
Trương Viễn Đình vỗ tay một cái vào gáy Sầm Đông Dương giải huyệt.
Sầm Đông Dương huyệt đạo được giải, ngơ ngác nhìn quanh rồi chừng như nhận
ra tình hình lúc này, bèn cúi thấp đầu im lặng không nói.
Ôn Phi Khanh lạnh lùng hỏi:
- Sầm Đông Dương, Trương cô nương đâu?
Sầm Đông Dương nhìn thấy lại Ôn Phi Khanh thì đã run, nghe hỏi lòng càng run
hơn ấp úng nói:
- Không biết…
Ôn Phi Khanh gằn giọng:
- Ngươi nói sao chứ?
Sầm Đông Dương nói:
- Chúng tôi chính đang trông chừng Trương cô nương, đột nhiên từ phía sau nghe
tiếng kình phong ập đến, nhưng trở tay chẳng kịp, chỉ thấy đầu óc tối sầm rồi chẳng
còn biết gì nữa.
Lời này hắn nói là chân thật, đủ biết người kia ra tay tập kích chúng.
Ôn Phi Khanh lại hỏi:

- Không nhìn thấy người sao?
Sầm Đông Dương đáp:
- Không, người kia tập kích chúng tôi từ phía sau.
- Thật ư?
- Thật.
Sầm Đông Dương thất thiểu nói tiếp:
- Chuyện đến nước này, giờ trước mặt Nhị cô nương, chúng ta ăn nhằm gan trời
cũng chẳng dám nói dối nửa câu.
Ôn Phi Khanh cười nhạt nói:
- Thách ngươi cũng không dám?
Rồi nàng nhìn Trương Viễn Đình hỏi:
- Trương tiền bối, giờ làm sao đây?
Trương Viễn Đình trầm ngâm suy nghĩ một lúc, rồi ngưng mắt nhìn Hầu Ngọc
Côn hỏi:
- Hầu công tử, khi công tử đến khu vườn hoang này gặp tiểu nữ, lúc ấy tiểu nữ
đang làm gì?
Hầu Ngọc Côn nói:
- Lệnh ái đang nói chuyện với một lão già tàn phế.
Trương Viễn Đình chau mày hỏi tiếp:
- Tiểu nữ nói chuyện gì với lão già tàn phế kia, công tử có nghe chứ?
Hầu Ngọc Côn lắc đầu nói:
- Không nghe, không nghe thấy, khi ấy ba chúng tôi ở rất xa.
- Về sau thì sao, lão già tàn phế kia chết sao?
Hầu Ngọc Côn gật đầu nói:
- Đúng, lão già tàn phế kia chừng như đau ốm đã nhiều năm, chỉ thấy nói chuyện
với lệnh ái một lúc thì trút hơi thở cuối cùng mà chết, Trương cô nương tự tay chôn cất
lão ta, còn làm cho lão một tấm bia…
Trương Viễn Đình gật nhẹ đầu nói:
- Điều này thì ta nhìn ra, khi ba người bắt tiểu nữ, tại trường còn có người nào
khác nữa không?
“Không” Hầu Ngọc Côn lắc đầu đáp:
- Trong khu vườn hoang rộng lớn này chẳng có người nào ngoài tôi và lệnh ái,
cùng bọn Sầm, Miêu là bốn người. Trương tiền bối cũng biết, chuyện

này không thể để
nhiều người biết được.
Trương Viễn Đình nói:
- Ngươi nói không sai, nhưng nếu như có một người công lực còn cao hơn ngươi
thì ngươi cũng đành mặc hắn tại trường, đúng chứ?
Hầu Ngọc Côn gật đầu thừa nhận nói:
- Tiền bối nói không sai.
Trương Viễn Đình khi ấy cúi người xuống lấy lại viên "Huyết Kết Ngọc uyên
ương" trong người Hầu Ngọc Côn rồi nhìn Ôn Phi Khanh nói:
- Nhị cô nương thấy nên xử trí bọn chúng thế naò thì cứ xử trí đi!
Nói rồi bước đứng sang một bên.
Ôn Phi Khanh nhìn Cốc Lãnh nói:
- Huynh đệ, ngươi cứ đứng nghỉ với Trương tiền bối, chuyện này do ta giải quyết.
Cốc Lãnh ứng thanh đáp một tiếng, rồi đứng sang sau người Trương Viễn Đình
Nhìn thấy hai người đi xa rồi, Ôn Phi Khanh khi ấy mắt mới trừng lên đầy sát uy
nói:
- Hầu Ngọc Côn, ngươi biết ngươi đáng chết chứ!
Hầu Ngọc Côn xem ra cũng biết sợ, trong lòng run lên vội nói:
- Nhị cô nương, điều đó chẳng tại tôi, cũng không thể trách tôi.
Ôn Phi Khanh trong mắt hằn lên nét dị thường nói:
- Vậy thì nói ta biết là ai, nên trách ai đây?
Hầu Ngọc Côn vội nói:
- Người hại cô nương chính là Sở Ngọc Hiên, có trách thì trách Liễu Ngọc Lân và
bọn Sầm, Miêu ba người.
Sầm Đông Dương mặt biến sắc thất thanh kêu lên:- Công tử…
Ôn Phi Khanh nhanh như chớp vung tay xuất chỉ điểm tới, Sầm Đông Dương trúng
chủ rú lên một tiếng rồi ngã lăn trên đất, Ôn Phi Khanh nhìn Hầu Ngọc Côn gằn giọng
nói:
- Thế nào chứ, Hầu Ngọc Côn?
Rơi vào ranh giới của sự sống còn, Hầu Ngọc Côn chẳng dám giấu giếm, khi ấy
đem hết mọi chuyện kể lại cho Ôn Phi Khanh nghe một cách tường

tận.
Im lặng lắng nghe, càng nghe nước mắt càng chảy dài trên mặt Ôn Phi Khanh,
khuôn mặt nàng giờ trắng bệt ra trông càng đáng sợ.
Đợi đến khi Hầu Ngọc Côn nói xong câu cuối cùng, Ôn Phi Khanh giọng lạnh như
băng nói:
- Hầu Ngọc Côn, đa tạ ngươi!
Chữ "ngươi" thoát ra khỏi miệng, thì chân dùng lực dậm mạnh, cả người Hầu
Ngọc Côn nảy lên một cái, mồm há ra phun máu thành vòi, mắt đứng tròng, đầu nghẹo
sang một bên chết tốt.
Thanh toán xong Hầu Ngọc Côn, Ôn Phi Khanh xuất trảo chộp "Bốp" một tiếng
vào ngực Sầm Đông Dương, cả ngực hắn vở toát, máu tuôn xối xả.
Ôn Phi Khanh người như ngây dại, rồi hai tay ôm mặt mà khóc, tiếng khóc như
ngây như dại.
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 18
Uyên ương hợp bích

Lý Tồn Hiếu đứng bên cạnh nhìn thấy nàng hành động chẳng khỏi chau mày, thế
nhưng thầm hiểu một nữ nhi chịu bao cay đắng thương hận như nàng thì chẳng
trách ra tay tàn bạo rửa hận lòng.
Để nàng khóc đi một lúc, chàng đánh tiếng gọi:
- Cô nương, chuyện đã đến thế này… chúng bao nhiêu tên chết cũng chỉ vô vị,
cô nương cũng chớ nên đau lòng nữa, để Trương tiền bối biết chẳng hay.
Ôn Phi Khanh nói qua nước mắt:
- Lý lang, mạng thiếp thật khổ…
- Cô nương…

Vừa lúc nhìn thấy Trương Viễn Đình đã đi trở lại, vội nói:
- Cô nương, Trương tiền bối đến kia.
Ôn Phi Khanh lau vội nước mắt nói:
- Miêu Phương Hương dâm đãng gian tà, cũng không nên để ả làm gì, muội cho ả
một chỉ.
Nói rồi vung tay xuất chỉ điểm vào tử huyệt của ả, Lý Tồn Hiếu biết lòng nàng
còn chưa nguôi hận, hơn nữa loại người như Miêu Phương Hương thực đáng chết, nên
cũng không ngăn cản.
Trương Viễn Đình đến gần nhìn thấy thì ngớ người nói:
- Thế nào, Nhị cô nương…
Ôn Phi Khanh nói:
- Trương tiền bối chẳng lẽ cho rằng bọn người này không nên giết?
Trương Viễn Đình nói:
- Ngược lại chẳng phải thế, từ Hầu Ngọc Côn cho đến bọn Bạch Cốt Tam Sát
chết là còn may cho chúng, thế nhưng tôi chẳng thể ngờ…
Lý Tồn Hiếu chen vào nói:
- Tiền bối có nhìn ra manh mối gì chăng?
Trương Viễn Đình chau mày mặt đầy ưu tư, một lúc lắc đầu nói:

- Không, ta vẫn chưa biết bị người nào bắt đi.
Ôn Phi Khanh nói:
- Một vùng Kim Hoa này, nhất là trong Kim Hoa thành thì chẳng có người nào
khác…
Trương Viễn Đình nghe ra hàm ý trong câu nói này, giật mình hỏi ngay:
- Nhị cô nương muốn nói…
Ôn Phi Khanh nhún vai lắc đầu nói:
- Tôi chỉ là suy đoán nhưng không dám loạn ngôn, nếu đúng là Trương cô nương
rơi vào trong tay Lãnh Nguyệt Môn, thì chẳng có gì trở ngại đáng lo lắng.
Trương Viễn Đình nhăn mặt cười khổ nói:
- Quả như tục ngữ nói “hoạ vô đơn chí, phước bất trùng lai”!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Tiền bối, tôi lấy làm áy náy.

Trương Viễn Đình lắc đầu cười nói:
- Thiếu hiệp, lời tôi nói ra chỉ là vô tâm, thiếu hiệp chớ nên để lòng.
Ôn Phi Khanh nói:
- Tiền bối, viên "Huyết Kết Ngọc uyên ương" trong tay Hầu Ngọc Côn nhất định
là lấy từ Trương cô nương, nhưng lại không biết Trương cô nương…
Trương Viễn Đình tiếp lời nói ngay:
- Aét do Lý Thăng giao cho tiểu nữ. Năm xưa tôi chỉ vì đôi "Huyết Kết Ngọc uyên
ương" này mà lẻn vào trong "Thính Đào Sơn Trang", thế nhưng chẳng lấy được trong
tay, ngược lại nắm nhầm vật của Lý phu nhân. Nếu như tôi đoán không sai thì đôi
"Huyết Kết Ngọc uyên ương" này Lý Thăng may mắn lấy được trong đêm hoạn nạn ấy
rồi chạy thoát thân.
Ôn Phi Khanh nhíu cao mày nói:
- Thế nhưng "Huyết Kết Ngọc uyên ương" là một đôi, sao đây chỉ có một viên?
Trương Viễn Đình gật nhẹ đầu nói:
- Có lẽ Lý Thăng chỉ mang theo một viên, nghe nói đôi "Huyết Kết Ngọc uyên
ương" này đựng trong chiếc hộp gỗ đàn hương, nếu lấy thì tất phải lấy cả đôi chứ
không thể chỉ một viên. Mà cũng không khỏi khả năng trong đêm chạy loạn thoát khỏi
hoạ kiếp trên "Thính Đào Sơn Trang", dọc đường vội vội vàng vàng khiến Lý Thăng đã
đánh rơi mất một viên, nếu không thế thì chẳng thể nào chỉ trao cho tiểu nữ có một
viên.
Ôn Phi Khanh trầm ngâm một lúc nói:
- Bất luận nói thế nào, chúng ta trước tiên phải tìm cho được Trương cô nương, chỉ
cần tìm được Trương cô nương thì mọi chuyện sẽ rõ ràng.
Trương Viễn Đình nói:
- Nhị cô nương, vạn nhất tiểu nữ đúng là rơi vào tay Lãnh Nguyệt Môn, Nhị cô
nương có thể cứu tiểu nữ ra được chứ?
Ôn Phi Khanh ướm mắt nhìn lão nói:

- Chẳng giấu gì tiến bối, tôi không dám đoán chắc, vì con người Cơ bà bà tính khí
cổ quái, vui giận thất thường…
Trương Viễn Đình nghe nói thì đôi mày rậm nhíu lại ưu tư, một lúc mới nói:
- Nhị cô nương, điều này tôi biết, tiếng tăm về con người Cơ bà bà trong giang hồ
thì ai cũng biết, có người còn cho rằng thà gặp Diêm Vương hơn là đi gặp con người
này!
Ôn Phi Khanh an ủi:
- Nhưng tiền bối bất tất lo lắng, Lãnh Nguyệt Môn và Hàn Tinh Môn xưa nay
thâm giao, chỉ bằng một điểm này có thể Cơ bà bà niệm tình hàng tiền bối như tôi mà
tha cho Trương cô nương.
Trương Viễn Đình vui mừng nói vội:
- Mọi chuyện nhờ vào Nhị cô nương.
- Tiền bối chớ nên khách khí, à… Cốc huynh đệ đâu?
Cốc Lãnh đứng một mình ở xa xa, nghe hỏi mới ứng thanh đáp:
- Tiểu đệ ở đây.
Ôn Phi Khanh liếc nhìn Lý Tồn Hiếu một cái, rồi bước nhanh đến.
Trương Viễn Đình ghé sát người Lý Tồn Hiếu nói nhỏ:
- Thiếu hiệp, vừa rồi chín phần mười là cô ta trợ giúp.
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi:
- Tiền bối muốn chỉ…
- Nếu như chẳng phải cô ta ngầm dùng tuyệt độc chấn thiên hạ của Phi Thuý
Cốc, thì Hầu Ngọc Côn chẳng thể nào vô căn vô cớ đang phi trên không ngã lăn đùng
xuống.
Lý Tồn Hiếu “A” lên một tiếng, chẳng nói gì thêm.
Trương Viễn Đình đưa mắt nhìn về phía Ôn Phi Khanh, chỉ thấy nàng cùng Cốc
Lãnh to nhỏ với nhau một hồi, chẳng biết nói với nhau những gì.
Lão quay lại hỏi Lý Tồn Hiếu:
- Chuyện thiếu hiệp hồi phục công lực đã hỏi Nhị cô nương chưa?
Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:
- Đã hỏi, tiền bối đoán việc như thần, cô ta ngầm cho vãn bối uống một viên

“Vạn ứng giải độc đan”, đồng thời tôi cũng hỏi qua chuyện Lãnh Ngưng Hương cải
thành nam trang, cô ta cũng đã biết.
Trương Viễn Đình chau mày nói:
- Vị Ôn cô nương này dụng tâm thực khiến cho ta đau đầu khó hiểu.
Lý Tồn Hiếu nghe nói thì bất giác trên mặt nóng lên.
Trương Viễn Đình ánh mắt ngưng nhìn lên ba xác chết nói:
- Thiếu hiệp, cô ta chừng như có thâm cừu đại hận gì với ba tên này, nếu không
thì chẳng thể nào hạ độc thủ đến thế này!
Lý Tồn Hiếu thoáng chút do dự nói:
- Tôi biết, nhưng không tiện nói ra với tiền bối.
Trương Viễn Đình nghe thì chừng như hiểu ra ít nhiều “A” lên một tiếng, vừa lúc
này Ôn Phi Khanh và Cốc Lãnh quay trở lại, Cốc Lãnh cúi thấp đầu vẻ hổ thẹn.
Ôn Phi Khanhk dẫn Cốc Lãnh đến trước mặt Lý Tồn Hiếu, quay người đi nơi khác
cười nói:
- Còn không nhìn người ta, cô tự nói đi chứ!
Cốc Lãnh hai má phấn ửng đỏ, mắt ngưng nhìn Lý Tồn Hiếu, trong đôi mắt ấy
hàm chứa nhiều biểu hiện khó hiểu, dôi môi mấp máy như muốn nói gì mà chưa nói
được.
Lý Tồn Hiếu chủ động ôm quyền thi lễ nói:
- Lãnh cô nương lần trước tặng giải dược, vừa rồi ngầm ngăn chặn Hầu Ngọc Côn
chạy trốn, tôi xin đa tạ!
Cốc Lãnh mặt càng đỏ hơn, im lặng chẳng nói gì được.
Ôn Phi Khanh trên mặt cũng hiện nét kinh ngạc khó hiểu, nhìn nhanh Trương
Viễn Đình nói:
- Mươi phần lại chính là Trương tiền bối nhìn ra.
Trương Viễn Đình ôm quyền thi lễ Cốc Lãnh nói:
- Lãnh cô nương xin thứ cho Trương Viễn Đình đắc tội!
Lãnh Ngưng Hương lúc ấy chỉ cúi đầu nhìn nhận nói:
- Không dám!
Trương Viễn Đình nói:
- Lãnh cô nương chẳng tiếc mà tặng bình trân tàng bảo dược “Vạn

ứng giải độc
đan", giúp cho Lý thiếu hiệp phục hồi nhanh chóng chân lực tuyệt thế, Lý thiếu hiệp tất
vô cùng cảm kích.
Lãnh Ngưng Hương nhìn Lý Tồn Hiếu một cái nói:
- Con người anh ta rất kiên cường ngang ngạnh, tôi đành nhờ đến sự trợ giúp của
Ôn thư thư.
Ôn Phi Khanh là người sâu sắc, hiểu trong hoàn cảnh nào cũng không thể để
mình rơi vào tình thế lúng túng khốn quẫn, bèn cười vả lả lên tiếng nói ngay:
- Mọi chuyện quan trọng hơn hết là tìm cho được Trương cô nương, do chưa có
chứng cứ gì nên tôi khó mở miệng với người của Lãnh Nguyệt Môn, tiền bối cứ để tôi
thăm dò xem.
Trương Viễn Đình nói:
- Cô nương nói rất đúng, mọi điều cậy vào cô nương.
Ôn Phi Khanh nói:
- Trời chẳng còn sớm nữa, chúng ta từ xa đến đây đã mệt, giờ tốt nhất là trở lại
tìm một khách điếm nghĩ ngơi, sáng ngày mai tôi vào bái kiến Cơ bà bà.
Nghe một câu này của Ôn Phi Khanhk chẳng còn ai nói gì nữa, bấy giờ cả bốn
người cùng nhau rời khỏi khu vườn hoang vào nội thành.
Ôn Phi Khanh kéo tay Lãnh Ngưng Hương đi phía trước, Trương Viễn Đình cùng
Lý Tồn Hiếu đi phía sau, Trương Viễn Đình chốc chốc cứ nhìn lên mặt chàng, nhưng
chung quy không tìm ra một biểu hiện gì trên khuôn mặt ấy.
Nhưng vừa ra khỏi khu vườn hoang, đi chưa được bao xa bỗng phía trước Ôn Phi
Khanh và Lãnh Ngưng Hương dừng chân đứng lại, Lý Tồn Hiếu và Trương Viễn Đình
vội đưa mắt ngưng nhìn. Trong màn đêm mờ nhạt, nhìn thấy trước vườn hoang nhà họ
Hoa một người đứng khuất trong bóng tối.
Đêm nay có trăng, nhưng mảnh trăng thượng tuần chẳng đủ sáng

lắm, khiến mọi
người khó nhìn rõ được mặt người đứng trong bóng tối kia, chỉ nhận ra dáng người cao
gầy, thân vận hoàng bào.
Ôn Phi Khanh nhanh chóng khẽ giọng cảnh báo:
- Người của Lãnh Nguyệt Môn!
Rồi buông tay Lãnh Ngưng Hương ra, vượt lên trước mấy bước cất tiếng nói:
- Ôn Phi Khanh ở đây, các hạ là vị nào trong Lãnh Nguyệt Môn?
Hoàng bào nhân thân hình hơi run nhẹ, tiếp đó nghe giọng nói trầm trầm vang
lên:
- Là Nhị cô nương "Hàn Tinh Môn"?
- Không sai.
Hoàng bào nhân vội vàng bước ra ngoài sáng, cúi người thi lễ nói:
- Tiểu lão Cung Thiên Cầu, lĩnh chức "Lãnh Nguyệt tuần sát", bái kiến Nhị cô
nương.
Ôn Phi Khanh xua nhẹ tay nói:
- Không dám, thì ra là Cung tuần sát, một trong "Lãnh Nguyệt Môn Bát đại tuần
sát "!
Cung Thiên Cầu cúi người nói:
- Nhị cô nương đến Kim Hoa từ bao giờ, sao không di giá đến tên Tổng đàn dùng
trà!
Ôn Phi Khanh nói:
- Ta vừa đến, thấy trời đã tối nên định sáng mai mới tới Tổng đàn tham kiến vấn
an Lão Thần Tiên.
Cung Thiên Cầu nói:
- Vậy thì tiểu chức xin đi trước một bước, về bẩm báo lại với Lão Thần Tiên một
tiếng!
Nói rồi quay ngươi định đi.
Ôn Phi Khanh giơ tay cản lại nói:
- Cung tuần sát xin chậm bước!
Cung Thiên Cầu lại cúi thấp ngươi nói:
- Nhị cô nương còn gì căn dặn?
- Cung tuần sát khéo nói, tôi chỉ hỏi vài điều.

- Nhị cô nương xin cứ hỏi, tiểu chức biết chẳng bao giờ giấu giếm.
- Ta trước tiên đa tạ Cung tuần sát…
Nàng hơi ngừng lại rồi hỏi:
- Liễu Ngọc Lân có đến quý Môn chứ?
Cung Thiên Cầu hỏi lại:
- Nhị cô nương muốn nói đến Liễu công tử, một trong Tứ Khôi Ngọc?
- Đúng thế.
Cung Thiên Cầu nói:
- Liễu công tử hiện đang ở khách trong tổng đàn, Lão Thần Tiên đãi Liễu công tử
như một thượng khách.
Ôn Phi Khanh mày liễu nhíu lại nói:
- Tuần sát có biết hắn đến quý Môn làm gì không?
- Điều này thì tiểu chức không rõ.
- Hắn đến một hai hôm thì đi sao?
- À… tiểu chức chỉ nghe nói Liễu công tử chờ đến qua lễ mừng thọ Lão Thần Tiên
chúc thọ người xong rồi mới đi.
Ôn Phi Khanh “A” lên một tiếng nói:
- Ta nhớ ra rồi, mười hôm nữa là ngày lễ diên thọ Lão Thần Tiên, xem ra ta đến
cũng vừa khéo, nhân đây đến chúc mừng lão nhân gia mới phải!
Nàng hơi ngừng lại rồi hỏi:
- Đêm nay Cung tuần sát đến vườn hoang Hoa gia làm gì thế?
Cung Thiên Cầu đáp:
- Tiểu chức phụ trách tuần sát, đêm nay tới phiên nên đi tuần, khi ngang qua đây
nghe trong vườn hoang có tiếng người cho nên mới vào xem sao.
Ôn Phi Khanh hỏi lại:
- Cung tuần sát đêm nay đến phiên tuần tra?
- Đúng thế.
- Vậy thì tốt quá, tôi hỏi Cung tuần sát một chuyện, tôi có một vị tỷ muội tình như
thủ túc vừa bị bắt cóc ngay trong khu vườn hoang này, Cung tuần sát tuần đêm có nghe
thấy chuyện này không?
Cung Thiên Cầu có chút do dự nói:
- Chuyện này thì tiểu chức không biết, tiểu chức cũng chẳng nhìn thấy ai bắt cóc
người trong vườn hoang này, nhưng đêm nay tuần tra có đến hai đội,

chuyện này để
tiểu chức thăm hỏi giúp Nhị cô nương…
Ôn Phi Khanh được dịp liền nói:
- Thế thì phiền đến Cung tuần sát, nhỡ như có người trong quý Môn bắt nhầm
người thì xin Cung tuần sát nể mặt tôi mà trông người một chút!
Cung Thiên Cầu gật đầu lia lịa nói:
- Điều này thì xin Nhị cô nương yên tâm, nếu quả thực vị bằng hữu của Nhị cô
nương bị người tệ Môn bắt nhầm, Nhị cô nương chỉ cần nói một câu…
Ôn Phi Khanh nghiêng ngươi nói:
- Ta xin cảm tạ trước!
- Nhị cô nương sao khách khí.
- Đã thế không dám làm chậm trễ công việc của Cung tuần sát, xin cứ tự nhiên.
Cung Thiên Cầu ứng thanh đáp lớn một tiếng, thi lễ lần nữa rồi vội vàng quay
ngươi phóng đi ngay.
Trương Viễn Đình nhìn theo bóng Cung Thiên Cầu, chép miệng than dài nói:
- Thiên hạ tán tụng người của Lãnh Nguyệt Môn ai ai thân thủ cao cường quả
nhiên chẳng sai.
Ôn Phi Khanh quay người lại nhìn lão hỏi ngay:
- Trương tiền bối có nhìn ra điều gì chăng?
Trương Viễn Đình ngưng mắt nhìn nàng hỏi lại:
- Nhị cô nương muốn nói đến chuyện tiểu nữ mất tích?
- Đúng.
Trương Viễn Đình lắc đầu nói:
- Nhị cô nương, tôi không dám nói gì cả.
Ôn Phi Khanh nói:
- Tôi cho rằng Trương cô nương xác thực đã nằm trong tay người của Lãnh Nguyệt
Môn, tiến bối thấy thế nào?
Trương Viễn Đình gật đầu thừa nhận:
- Cô nương cao minh.
Ôn Phi Khanh nói tiếp:
- Lãnh Nguyệt Môn ngày đêm trong thành Kim Hoa phái đến bốn tay tuần sát

tuần tra toàn thành, đề phòng người ngoài đến quấy nhiễu, theo như tôi biết thì chẳng
có ai to gan bén mãng đến đây chuốc lấy phiền hà vào mình. Bát tuần sát của Lãnh
Nguyệt Môn đều là hàng cao thủ nhất lưu, trong thành nếu như có động tĩnh gì nhất
định chẳng qua được tai mắt họ, chính vì thế cho nên tôi mới đoán định Trương cô
nương đã nằm trong tay Lãnh Nguyệt Môn.
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Tôi cũng có suy nghĩ như vậy…
- Cung Thiên Cầu đứng bên ngoài khu vườn hoang mục đích là để chờ người, chờ
người đây tất nhiên chính là Trương tiền bối, mục đích hắn muốn bức tiền bối đem đôi
"Huyết Kết Ngọc uyên ương" ra đổi lấy Trương cô nương. Nhưng hắn không ngờ tôi lại
đi cùng với tiền bối, cho nên hắn tạm thời đành đánh bài rút.
Nàng hơi ngừng lời lại rồi hắng giọng nói tiếp:
- Hắn rất cảnh giác, hắn sỡ dĩ không dám ra mặt thừa nhận là vì hắn không dám
làm chủ chuyện này, tìm cơ hội trở về bẩm báo. Cứ để mà xem, chậm lắm là sớm ngày
mai phía Lãnh Nguyệt Môn sẽ có động tĩnh, kẻ tìm đến chúng ta tất sẽ là người chức
quyền còn cao hơn Cung Thiên Cầu!
Trương Viễn Đình ngưng mắt nhìn nàng chân thực nói:
- Sức suy nghĩ của cô nương khiến người ta bội phục.
- Tiền bối quá khen, về mặt này thì tôi còn đứng kém xa tiền bối.
- Ai dà, cô nương chỉ là trát vàng lên mặt Trương Viễn Đình này thôi.
Lão ta tuy nói nói cười cười, thế nhưng vẫn không sao che giấu được nét mặt lo âu
nôn nóng trên mặt.
Ôn Phi Khanh nhìn lão một cái nói:
- Tiền bối hẳn cũng nhìn ra, bằng vào thân thế của tôi mà đòi bọn họ nể mặt giao
không Trương cô nương, thực là một điều rất khó!
Trương Viễn Đình miễn cưỡng cười nói:
- Với môn phái uy danh chấn võ lâm như Lãnh Nguyệt Môn, có lẽ cũng chẳng

làm khó gì một vị tiểu cô nương.
Ôn Phi Khanh gật đầu nói:
- Tiền bối xin yên tâm, tôi sẽ tận lực.
- Đạ tạ Nhị cô nương.
Ôn Phi Khanh cười điềm nhiên nói:
- Tôi nghe nói Liễu Ngọc Lân được Lãnh Nguyệt Môn đãi làm thượng khách thì
biết chuyện không ổn rồi, Liễu Ngọc Lân bản lĩnh cũng chẳng kém, không ngờ có thể
khiến cho một con người khó nói chuyện như Cơ bà bà đãi hắn thành thượng khách!
- Nhị cô nương nên biết miệng lưỡi Liễu Ngọc Lân có tiếng, xem ra còn hơn cả
"Thiết Phiến Xảo Khách" này!
- Nếu chạm phải hắn, trước mặt Cơ bà bà e rằng tôi cũng khó xin lại được Trương
cô nương!
Trương Viễn Đình im lặng không nói.
Ôn Phi Khanh bỗng thay đổi ngữ khí giục:
- Chúng ta đi thôi. Trước tiên tìm khách điếm nghỉ ngơi, chờ người của Lãnh
Nguyệt Môn tìm đến, xem tình hình thế nào rồi tuỳ cơ ứng phó!
Bấy giờ cả bọn bốn người kéo nhau đi, Ôn Phi Khanh vẫn nắm lấy tay Lãnh
Ngưng Hương đi phía trước.
Trương Viễn Đình đi bên cạnh Lý Tồn Hiếu khẽ giọng hỏi:
- Thiếu hiệp sao vừa rồi mãi một hồi chẳng thấy lên tiếng?
Lý Tồn Hiếu mỉm cười nói:
- Thực tế thì tôi chẳng biết nói gì.
Trương Viễn Đình thò tay ấy viên "Huyết Kết Ngọc uyên ương" trao qua cho
chàng nói:
- Vật này vốn là của "Thính Đào Sơn Trang", thiếu hiệp xin giữ lấy.
Lý Tồn Hiếu chẳng tiếp nhận, lắc đầu nói:
- Tôi chẳng phải là người của "Thính Đào Sơn Trang", hiện tại "Huyết Kết Ngọc
uyên ương" đã thành vật vô chủ, tiền bối xin cứ giữ.
Trương Viễn Đình đương nhiên chẳng chịu, định nói thêm nữa.
Vừa lúc ấy nghe phía trước Ôn Phi Khanh nói lại:
- Ở đây có một khách điếm, chúng ta vào nghỉ lại qua đêm!

Ngước mắt nhìn mới thấy phía trước hai chiếc đèn lồng treo trên cao, mỗi chiếc
viết bốn chữ rất bay bướm: “Kim Hoa Khách Điếm”, cửa vẫn còn mở, đèm từ trong hắt
ra sáng rực, chỉ là không nhìn thấy ngươi ra vào.
Vào trong Kim Hoa Khách Điếm, lui hậu viện muốn hai phòng, tiểu nhị mang trà
tối tới rồi rút lui. Bốn người chưa đi ngủ ngay mà còn ngồi uống trà cùng nhau. Qua một
hồi Lý Tồn Hiếu bỗng ánh mắt sáng lên, ngưng thần như nghe ngóng gì…
Quả nhiên, ngay khi ấy một giọng người sắc nhỏ từ hậu viện truyền lại nói:
- Ba Sĩ Kiệt của “Lãnh Nguyệt Môn” cầu kiến “Hàn Tinh Môn” Nhị cô nương!
Ôn Phi Khanh mỉm cười nói:
- Đến rồi!
Trương Viễn Đình nói:
- Nhị cô nương liệu việc như thần!
Ôn Phi Khanh mỉm cười đứng lên bước ra khỏi phòng.
Chỉ thấy phía sau hoa viên một vị lão nhân râu dài quá ngực, thân vận hoàng
bào, thân hình đỏng cao.
Ôn Phi Khanh nói:
- Ba tổng quản, mời vào trong ngồi nói chuyện.
Ba Sĩ Kiệt hơi cúi người đáp một tiếng, rồi theo chân nàng bước vào trong phòng.
Ba Sĩ Kiệt vào hẳn bên trong, dưới ánh đèn lúc này mới nhìn rõ hơn, lão thân
hình gầy cao, mày dài mắt nhỏ, râu để năm chòm rất đẹp, trong hai mắt lộ thần khí đủ
thấy con người này nội lực thâm tàng.
Ôn Phi Khanh lên tiếng giới thiệu:
- Mấy vị này là bằng hữu của tôi, Ba tổng quản bất tất khách khí, mời ngồi!
Ba Sĩ Kiệt ánh mắt uy lực sắc bén nhìn một lượt Lý Tồn Hiếu, Lãnh Ngưng Hương,
cuối cùng ngưng lại trên mặt Trương Viễn Đình, ứng thanh đáp nhẹ ngồi xuống ghế.
Chờ khách ngồi xuống xong, Ôn Phi Khanh mới lên tiếng hỏi:

- Đã tối thế này, Ba tổng quản đến tìm tôi không biết có chuyện gì chăng?
Ba Sĩ Kiệt hơi nghiêng người khiêm tốn nói:
- Nhị cô nương từ xa đến đây phương giá mệt mỏi, lão nô lẽ ra không nên đến
làm phiền giấc nghỉ của Nhị cô nương, xin thứ lỗi cho lão nô.
- A, Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh đã như một nhà, Ba tổng quản hà tất nói lời khách
sáo, có gì xin cứ nói ra đi!
- Lão nô tuân lệnh…
Ba Sĩ Kiệt hắng giọng mấy cái mới đi vào chính đề câu chuyện:
- Lão nô nghe Cung Thiên Cầu bẩm báo lại, Nhị cô nương có một vị bằng hữu
mất tích trong khu vườn hoang!
Ôn Phi Khanh gật đầu nói:
- Đúng thế, chính tôi đã nhờ thăm dò giúp…
Ba Sĩ Kiệt hỏi:
- Không biết vị bằng hữu Nhị cô nương là nam hay nữ?
- Là một vị cô nương họ Trương.
- Vị Trương cô nương đó năm nay…
Ôn Phi Khanh nghe hỏi nhìn nhanh Trương Viễn Đình.
Trương Viễn Đình liền lên tiếng đáp:
- Hai mươi tuổi.
Ba Sĩ Kiệt nhìn Trương Viễn Đình một cái nói:
- Không biết khi Trương cô nương bị người ta bắt đi ăn vận như thế nào?
Trương Viễn Đình lại đáp:
- Thân vận trúc bố lam bào.
Ba Sĩ Kiệt nghiêng người thi lễ với Ôn Phi Khanh nói:
- Thế thì chẳng giấu gì Nhị cô nương, vị Trương cô nương hiện tại chính đang ở
trong Lãnh Nguyệt Môn!
Ôn Phi Khanh “a” lên một tiếng nói:
- Thế thì tôi rất yên tâm, chừng nào thì tôi có thể đi đón cô ta?
Ba Sĩ Kiệt cúi người nói:
- Làm sao dám kinh động lao nhọc đến Nhị cô nương, sáng sớm ngày mai đích
thân lão nô đưa cô ta đến khách điếm này.
Ôn Phi Khanh mỉm cười nói:
- Vậy thì làm phiền đến tổng quản, tôi xin đa tạ trước.

Ba Sĩ Kiệt ho khan một tiếng nói:
- Không dám, đây là phận sự của lão nô…
Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp:
- Nhị cô nương có biết ai đã mang Trương cô nương ra khỏi vườn hoang Hoa gia
không?
Ôn Phi Khanh lắc đầu khéo léo nói:
- Không biết, Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh như là người một nhà, huynh đệ của Lãnh
Nguyệt Môn bắt Trương cô nương chẳng qua chỉ là nhất thời không biết, tôi chẳng truy
cứu.
- Nhị cô nương, bắt Trương cô nương mang đi chẳng phải là người trong Lãnh
Nguyệt Môn.
Ôn Phi Khanh thoáng chút ngạc nhiên nói:
- Ồ, thế nào, người bắt Trương cô nương mang đi chẳng phải là huynh đệ trong
Lãnh Nguyệt Môn?
- Đúng, Nhị cô nương, người này chẳng phải trong Lãnh Nguyệt Môn.
Ôn Phi Khanh ngạc nhiên nói:
- Trong võ lâm có kẻ nào to gan lớn mật dám vào Kim Hoa thành này gây
chuyện…
- Nhị cô nương, người này hiện là khách của Lãnh Nguyệt Môn.
Ôn Phi Khanh chẳng khỏi ngẩn người, nhưng rồi mỉm cười nói:
- Thì ra là khách của Lãnh Nguyệt Môn, người này cũng thật là… đã là khách của
Lãnh Nguyệt Môn, vậy mà còn ra tay bắt người trong Kim Hoa thành, há chẳng nể mặt
Lãnh Nguyệt Môn?
Ba Sĩ Kiệt mỉm cười nói:
- Nhị cô nương còn có chỗ chưa biết, người này bắt Trương cô nương là có dụng
ý…
Ôn Phi Khanh “A” lên một tiếng nói:
- Hắn có dụng ý gì?
- Nhị cô nương hẳn biết còn mười ngày nữa là đến ngày lễ chúc thọ của Lão

Thần Tiên.
- Điều này thì tôi biết, tôi cũng chính muốn đến chúc thọ Lão Thần Tiên, nhưng
điều này thì liên quan gì đến chuyện vị khách kia của Lãnh Nguyệt Môn bắt có Trương
cô nương chứ?
Ba Sĩ Kiệt liếc nhanh Trương Viễn Đình nghiên cứu nói:
- Chẳng giấu gì cô nương, vị khách này bắt Trương cô nương là để chúc thọ cho
Lão Thần Tiên!
Ôn Phi Khanh chau mày liễu nói:
- Ba tổng quản nói sao tôi không hiểu!
- Chỉ sợ Nhị cô nương còn chưa biết, vị Trương cô nương này quan hệ đến một
đôi "Huyết Kết Ngọc uyên ương".
Cuối cùng thì lão ta cũng đã đưa ra vấn đề chính.
Ôn Phi Khanh "A" một tiếng nói:
- Chẳng lẽ chính là đôi "Huyết Kết Ngọc uyên ương" đó?
Ba Sĩ Kiệt ngớ người nói:
- Nhị cô nương cũng biết….?
Ôn Phi Khanh cười điềm nhiên nói:
- Ba tổng quản, "Huyết Kết Ngọc uyên ương" thì sao chứ?
- Vị khách kia biết nếu nắm được Trương cô nương trong tay thì có thể lấy được
đôi "Huyết Kết Ngọc uyên ương".
- Ta hiểu rồi, vị khách kia của Lãnh Nguyệt Môn muốn bắt giữ Trương cô nương là
để có đôi "Huyết Kết Ngọc uyên ương", lại dùng đôi ngọc đó làm lễ vật chúc thọ lão
chủ, đúng chứ?
Ba Sĩ Kiệt gật đầu nói:
- Nhị cô nương nói không sai.
Ôn Phi Khanh nói:
- Theo như Ba tổng quản nói, bắt giữ người là vị khách của Lãnh Nguyệt Môn chứ
hoàn toàn không phải là huynh đệ trong Lãnh Nguyệt Môn. Mục đích vị khách kia bắt
Trương cô nương là để lấy đôi "Huyết Kết Ngọc uyên ương" làm lễ mừng thọ Cơlão chủ,
thế thì Ba tổng quản có thể làm chủ chuyện này mang Trương cô

nương đưa lại đây
sao?
Ba Sĩ Kiệt hắng giọng một tiếng nói:
- Điều này… chẳng giấu gì Nhị cô nương, lão nô đến đây là để gặp một người,
chỉ cần người này chịu giao đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương” ra, vị khách kia của Lãnh
Nguyệt Môn nhất định sẽ thả người ngay. Lão nô sáng sớm ngày mai tất tống tiễn
Trương cô nương lại đây…
Ôn Phi Khanh mỉm cười, cắt ngang lời đối phương nói:
- Nghe khẩu khí Ba tổng quản, Lãnh Nguyệt Môn tợ hồ như chẳng hề muốn làm
khó gì vị khách đó, chẳng muốn xen vào chuyện của người này!
- Nhị cô nương minh giám, người do vị khách kia bắt giữ, lại có hảo ý với Lão
Thần Tiên, Lãnh Nguyệt Môn trên dưới chẳng ai có thể xen vào chuyện này.
Ôn Phi Khanh nhếch mép cười nhạt nói:
- Nói vậy là ta cũng chẳng được Lãnh Nguyệt Môn nể mặt mà mở miệng xin lại
người rồi!
Ba Sĩ Kiệt hơi cúi người nói:
- Lãnh Nguyệt Môn chỉ là bất đắc dĩ, xin Nhị cô nương lượng thứ.
Ôn Phi Khanh cười nhạt nói:
- Lãnh Nguyệt Môn quả là bất đắc dĩ, chỉ vì đôi ngọc giá trị kia mà chấp nhận
thiên hạ tranh đoạt gây hiềm nhau, chẳng tường thủ đoạn…
Ba Sĩ Kiệt mặt ửng đỏ nói:
- Aáy cũng chỉ trách đôi ngọc kia giá trị liên thành, tục ngữ có câu “Không trách
tội trộm mà trách người mang ngọc”….
Ôn Phi Khanh lạnh giọng nói:
- Vậy mà có người nói, trước hai chữ “tham lam” khiến người ta mờ mắt, huynh
đệ phản mặt, cốt nhục tương tàn, giờ thì xem lại thực chẳng sai.
Nàng hơi ngừng lại rồi trầm giọng hỏi:
- Ba tổng quản, vị khách của Lãnh Nguyệt Môn là vị nào trong võ lâm giang hồ?
- Người này với Nhị cô nương cũng không lạ gì, chính là Liễu công

tử một trong
Tứ Khôi Ngọc.
- Liễu Ngọc Lân?
- Đúng thế.
Ôn Phi Khanh chẳng bất ngờ chút nào, vì nàng đã có phần nào hoài nghi chính là
hắn, bấy gờ mỉm cười nói:
- Không ngờ Liễu Ngọc Lân lại được Lãnh Nguyệt Môn đãi thành khách quý, hắn
quả may mắn không ít. Ba tổng quản!
Ba Sĩ Kiệt nghiêng người đáp:
- Có lão nô.
- Như vừa rồi Ba tổng quản nói là đến đây muốn gặp một người?
- Đúng.
- Ngoài Ôn Phi Khanh ra, chẳng hay Ba tổng quản còn muốn gặp người nào?
Ba Sĩ Kiệt liếc mắt nhanh một vòng nói:
- Lão nô muốn gặp lệnh tôn của Trương cô nương, chính là nhân vật thành danh
"Thiết Phiến Xảo Khách" Trương Viễn Đình.
Trương Viễn Đình đằng hắng một tiếng nói:
- Chính là kẻ mọn này!
Ba Sĩ Kiệt ngưng mắt nhìn Trương Viễn Đình còn hỏi lại:
- Tôn giá là Trương Viễn Đình?
Trương Viễn Đình gật đầu đáp:
- Không sai.
Ba Sĩ Kiệt ôm quyền nói:
- Thất kính, Liễu công tử phó thác cho lão nô đến chuyển lời…
Trương Viễn Đình chẳng đợi đối phương nói hết câu liền đi thẳng vào vấn đề
ngay:
- Phải chăng Liễu công tử muốn kẻ mọn dùng "Huyết Kết Ngọc uyên ương" đổi
lấy tiểu nữ?
Ba Sĩ Kiệt gật đầu nói:
- Tôn giá quả không thẹn danh "Thiết Phiến Xảo Khách", chẳng sai chút nào!
Trương Viễn Đình lắc đầu nói:
- "Huyết Kết Ngọc uyên ương" chẳng phải là vật của Trương mỗ, Trương mỗ

chẳng thể nào tòng mệnh.
Ba Sĩ Kiệt thoáng chút ngạc nhiên nói:
- Nói như vậy, tôn giá không muốn…
Trương Viễn Đình cướp lời đối phương nói:
- Cũng xin Ba tổng quản giúp Trương mỗ chuyển lời rằng, đôi "Huyết Kết Ngọc
uyên ương" chẳng phải là vật của Trương mỗ, Trương mỗ không dám dùng nó để đổi lại
tiểu nữ. Trương mỗ xưa nay chỉ nhờ vào chiếc mồm đầu đường xó chợ kiếm cơm qua
ngày, chính đang lo không nuôi nổi tiểu nữ của mình, giờ nó được vào ở trong Lãnh
Nguyệt Môn hằng ngày có người cơm nước, Trương mỗ còn mừng không hết…
Ba Sĩ Kiệt nghe mấy lời của lão thì chẳng giữ nổi bình tĩnh nói:
- Lời này chính Tôn giá nói đấy chứ?
- Đương nhiên chính Trương mỗ nói, nhờ Ba tổng quản chuyển cáo Liễu công tử.
Ba Sĩ Kiệt trong ánh mắt lộ nét dị thường, ngưng nhìn vào mặt Trương Viễn Đình
nói:
- Không ngờ tôn giá lại là người cứng rắn như vậy. Được, lời này lão nô nhất định
chuyển lại!
Nói rồi liền đứng lên.
Lý Tồn Hiếu đến lúc ấy mới thấy lên tiếng nói:
- Tôn giá xin lưu bước.
Ba Sĩ Kiệt chuyển mắt nhìn chàng hỏi:
- Các hạ là…
- Ta họ Lý, Liễu Ngọc Lân biết ta.
Ôn Phi Khanh tiếp lời chàng nói một câu:
- Tu mi tri kỷ của Ôn Phi Khanh!
Ba Sĩ Kiệt ôm quyền nói:
- Lý công tử có gì chỉ giáo?
Lý Tồn Hiếu đột nhiên chìa tay về hướng Trương Viễn Đình nói:
- Xin tiền bối giao viên "Huyết Kết Ngọc uyên ương" cho tôi.
Trương Viễn Đình ngơ ngác lắp bắp nói:
- Thiếu hiệp…
Lý Tồn Hiếu nói:
- Vừa rồi Trương tiền bối định giao nó cho tôi, giờ tôi mới nhận lấy.

Trương Viễn Đình còn trù trừ thêm một lúc, cuối cùng cũng móc túi lấy viên
“Huyết Kết Ngọc uyên ương” ra giao cho Lý Tồn Hiếu.
Lý Tồn Hiếu nhận lấy viên “Huyết Kết Ngọc uyên ương” rồi chuyển giao cho Ba
Sĩ Kiệt nói:
- Các hạ trước tiên xem qua một chút.
Ba Sĩ Kiệt ngẩn người, tay chẳng dám đón lấy viên ngọc ấp úng nói:
- Cái này…Lý…công tử muốn…
- Các hạ xin xem nó là thực hay giả?
- Lão hủ chẳng phải trong nghề, nên chẳng có khả năng phân biệt thực giả.
Lý Tồn Hiếu giục:
- Thì cứ xem có hại gì!
Ba Sĩ Kiệt còn ngập ngừng thêm một lúc mới giơ tay đón lấy viên ngọc, xăm xoi
trong tay nhìn một hồi chép miệng khen:
- Quả là một viên ngọc cực hiếm trong thiên hạ!
Lý Tồn Hiếu chỉ phất tay chộp hờ một cái, nhưng viên ngọc đã bay trở về trong
tay chàng, một chiêu này tuyệt thủ cao minh xưa nay ít thấy, Ba Sĩ Kiệt không khỏi giật
mình cứ trố mắt nhìn chàng.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Các hạ thấy “Huyết Kết Ngọc uyên ương” thật hay giả?
Ba Sĩ Kiệt định thần mới đáp:
- Lão hủ đã nói trước giờ chưa từng thấy qua vật này, cũng không biết phân biệt
ngọc.
Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:
- Xin chuyển lời cho Liễu Ngọc Lân, “Huyết Kết Ngọc uyên ương” chờ hắn trong
khu vườn hoang Hoa gia. Ta chỉ có mấy lời vậy thôi…
Rồi chàng nhìn Ôn Phi Khanh hỏi:
- Nhị cô nương còn gì nữa không?
Ôn Phi Khanh mỉm cười lắc đầu nói:
- Không.
Lý Tồn Hiếu quay mặt lại nhìn Ba Sĩ Kiệt nói:
- Các hạ xin cứ tự nhiên.
Ba Sĩ Kiệt nhìn Lý Tồn Hiếu một cái, rồi thi lễ Ôn Phi Khanh nói:

- Lão nô cáo từ!
Nói rồi khoát chân đi nhanh ra khỏi cửa.
Nhìn theo bóng hắc bào lão nhân khuất trong màn đêm bên ngoài cửa, Trương
Viễn Đình cười nói:
- Thiếu hiệp vừa rồi làm nhục nhuệ khí của Lãnh Nguyệt Môn không ít.
Ôn Phi Khanh nhìn Lý Tồn Hiếu cũng nói:
- Thật vậy, khiến người ta không khỏi khâm phục!
Lý Tồn Hiếu không nói gì, mắt cứ ngưng nhìn viên "Huyết Kết Ngọc uyên ương"
trong tay mình, chẳng hiểu trong đầu chàng đang suy nghĩ gì.
Ôn Phi Khanh chau mày ngạc nhiên hỏi:
- Huynh đang nghĩ gì thế?
Lý Tồn Hiếu khi ấy mới rời ánh mắt khỏi viên "Huyết Kết Ngọc uyên ương" nói:
- Chúng ta cùng với Lãnh Nguyệt Môn thế đã chẳng còn thảo thiện, với thân
phận của cô nương có rất nhiều điểm bất lợi, tôi nghĩ hay là cô nương nên ở ngoài
chuyện này!
Ôn Phi Khanh cười nói:
- Chẳng lẽ huynh không nhìn ra Lãnh Nguyệt Môn đối với tôi chẳng còn nồng
nhiệt sao?
- Đó chỉ là vì "Huyết Kết Ngọc uyên ương"!
Ôn Phi Khanh thở nhẹ một hơi nói:
- Nói thực ra thì huynh lẽ không nên làm điều gì không vui cho Lãnh Nguyệt
Môn!
Lý Tồn Hiếu hiểu nàng muốn chỉ điều gì, điềm nhiên nói:
- Tôi chẳng có gì phải cố kỵ.
- Chẳng lẽ huynh không vì cô ta mà nghĩ sao?
- Cô nương, tôi với Lệnh Hồ cô nương vốn chẳng có gì với nhau.
- Thế nhưng huynh nói sao cũng không nên gây khó cho cô ấy.
Lý Tồn Hiếu lắc đầu dứt khoát nói:
- Lãnh Nguyệt Môn chỉ vì đôi "Huyết Kết Ngọc uyên ương" mà bắt Trương cô
nương, nguyên do chẳng phải ở tôi!
Ôn Phi Khanh gớm mắt nhìn chàng nói:

- Tôi có thể nói rõ cho huynh biết, con người Cơ bà bà chẳng dễ động đến!
- Tôi vốn chẳng muốn động chạm đến ai!
Ôn Phi Khanh nói:
- Huynh biết, sáng ngày mai trong vườn hoang Hoa gia sẽ là người khác, tôi nhất
định đi.
- Liễu Ngọc Lân?
- Đúng.
- Cô nương nhất định muốn đi, tôi không ngăn cản.
- Đa tạ.
Lãnh Ngưng Hương đột nhiên chen vào nói:
- Huynh chỉ có một viên "Huyết Kết Ngọc uyên ương", Lãnh Nguyệt Môn đòi hỏi
cả đôi thì làm sao?
Ôn Phi Khanh nhún vai nói:
- Cho nên chuyện này chẳng còn giải quyết bằng hoà bình được rồi!
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Có giải quyết bằng hoà bình hay không là chuyện sau, nhưng tôi sợ Lãnh Nguyệt
Môn không chịu giao người khi huynh chưa có trong tay đủ đôi "Huyết Kết Ngọc uyên
ương"!
Lý Tồn Hiếu mặc nhiên một lúc vươn vai nói:
- Đến lúc đó hãy nói!
Lãnh Ngưng Hương đôi môi mấp máy chừng như còn muốn nói gì, nhưng rồi lại
thôi.
Trời vừa hửng sáng.
Lý Tồn Hiếu, Trương Viễn Đình, Ôn Phi Khanh, và Lãnh Ngưng Hương đã sóng
vai đứng trong khu vườn hoang Hoa gia, đối diện là hắc lão nhân của Lãnh Nguyệt
Môn.
Lý Tồn Hiếu lên tiếng nỏi:
- Liễu Ngọc Lân đâu?
Ba Sĩ Kiệt đáp:
- Liễu công tử đến ngay…
Nói chưa dứt câu thì một bóng áo xanh lướt nhanh vào vườn đáp xuống ngay trước

tòa phế lâu.
Ôn Phi Khanh vừa nhìn thấy chính là Liễu Ngọc Lân, tay cầm chiếc quạt ung
dung phong lưu thì mặt biến sắc cơ, ánh mắt long lên dữ dội.
Liễu Ngọc Lân tay chấp vào nhau xá xá, miệng cười hàm tiếu nói:
- Nhị cô nương vẫn khỏe, chẳng ngờ lại gặp phương giá tại Kim Hoa thành này.
Ôn Phi Khanh làm như không nghe thấy, chẳng đáp lời hắn.
Liễu Ngọc Lân ánh mắt di chuyển nhìn vào Lý Tồn Hiếu cười nói tiếp:
- Thời gian chưa bao lâu, vậy mà không ngờ giờ huynh đệ lại cùng Nhị cô nương,
tối hôm qua Ba tổng quản nói lại ta còn không tin, nhưng giờ quả nhiên đúng là ngươi!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Liễu Ngọc Lân, có mang người đến chứ?
Liễu Ngọc Lân cười cười nói:
- Ta cần "Huyết Kết Ngọc uyên ương". Lẽ nào lại không mang người đến!
- Trương cô nương hiện tại ở đâu?
Liễu Ngọc Lân phất nhẹ chiếc quạ chỉ về sau nói:
- Trong tòa phế lâu đàng sau.
Lý Tồn Hiếu nói một cách tự nhiên:
- "Huyết Kết Ngọc uyên ương" trong người ta.
- Chúng ta trao đổi như thế nào đây?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Ta nhờ vị Ba tổng quản này đứng làm người trung gian…
Ba Sĩ Kiệt chẳng khỏi ngớ người kinh ngạc.
Lý Tồn Hiếu nói tiếp:
- Ta trước tiên giao một viên "Huyết Kết Ngọc uyên ương" cho Ba tổng quản nắm,
ngươi thả Trương cô nương ra, sau đó ta sẽ giao cho ngươi viên "Huyết Kết Ngọc uyên
ương" thứ hai cho Ba tổng quản.
"Được, được" Liễu Ngọc Lân nghe thì gật đầu lia lịa cười nói:
- Ai thì ta không tin, nhưng Ba tổng quản thì ta tin tưởng, ngươi trước tiên giao
ngọc đi.
Lý Tồn Hiếu có chút do dự lấy viên "Huyết Kết Ngọc uyên ương" ra giao cho Ba Sĩ
Kiệt.

Ba Sĩ Kiệt nhận lấy viên ngọc rồi liền thoái lùi sau mấy bước cách khá xa Lý Tồn
Hiếu, hiển nhiên lão sợ Lý Tồn Hiếu có thể ra tay đoạt lại bằng một chiêu tuyệt thủ mà
hồi đêm lão tận mắt nhìn thấy chàng đã thi thố.
Lý Tồn Hiếu ngưng mắt nhìn Liễu Ngọc Lân nói:
- Liễu Ngọc Lân, ngươi nên thả người.
Chỉ thấy hắn giơ quạt lên phất nhẹ một cái, từ trong tòa phế lâu một người đi ra,
chính là Trương Tiêu Lan. Nhìn thấy cô ta lúc này hoa dung tiều tuỵ, thần thái không
sáng sủa, trên áo quần thì lấm đầy bụi đất.
Trương Viễn Đình trong lòng hết sức xúc động, nhưng chẳng lên tiếng nói câu
nào.
Trương Tiêu Lan nhìn thấy cha thốt kêu lên một tiếng, rồi chạy nhào đến ngã vào
lòng cha mình.
Trương Viễn Đình cười nói:
- Một cô nương đã lớn thế này rồi chẳng sợ người ta cười, còn không nhanh ra
mắt Lý thiếu hiệp và Nhị cô nương, Lãnh cô nương!
Trương Tiêu Lan liền quay người thi lễ từng người, ánh mắt cứ nhìn hoài Lý Tồn
Hiếu, chỉ nghe Trương Viễn Đình bên cạnh cười nói:
- Lan nhi, còn nhớ Lý thiếu hiệp chứ?
Trương Tiêu Lan gật đầu nói:
- Nhớ, vị này đã từng cứu chúng ta…
Vừa lúc ấy nghe giọng Liễu Ngọc Lân cắt ngang:
- Họ Lý, ta đã giao người rồi!
Lý Tồn Hiếu ngước mắt nhìn hắn cười nhạt nói:
- Liễu Ngọc Lân , ta chỉ có một viên “Huyết Kết Ngọc uyên ương”.
Liễu Ngọc Lân ban đầu mặt thoáng biến sắc, nhưng rồi cất tiếng cười khảy nói:
- Họ Lý, ta đã phòng ngươi sẽ giở trò, cho nên ta đã hạ độc trên người Trương cô
nương…
Lý Tồn Hiếu đầu mày nhíu lại định nói, nhưng nghe Ôn Phi Khanh nói nhỏ bên
tai chàng:

- Chúng ta không sợ độc của hắn.
Lý Tồn Hiếu nghe thì chợt nhớ ra Lãnh Ngưng Hương, bấy giờ lòng mới nhẹ đi
cười nhạt nói:
- Vậy thì chúng ta xem như công bằng!
Liễu Ngọc Lân cười hỏi:
- Họ Lý, ngươi không sợ độc ta sao?
- Điều đó ngươi không cần biết.
Liễu Ngọc Lân mắt nheo lại nhìn Lý Tồn Hiếu nói:
- Họ Lý kia, chẳng ngờ ngươi lại trấn tĩnh được như vậy!
Lý Tồn Hiếu nhún vai cười nói:
- Chẳng có gì đáng để ta kinh hoàng.
- Ngươi chớ quên, chính ngươi cũng trúng một ngọn "Sưu Hồn Ngân Châm" của
ta.
- Ta mãi chẳng quên mà không sao quên được.
- Ngươi trúng một ngọn "Sưu Hồn Ngân Châm" của ta, ả kia cũng bị ta đâm một
mũi "Sưu Hồn Ngân Châm", độc này ngoài giải dược độc môn của ta ra chẳng ai giải
nổi. Thế mà giờ ngươi vẫn còn bình tĩnh vô sự, thực là một điều khiến ta không khỏi
ngạc nhiên.
Lý Tồn Hiếu lại nghe Ôn Phi Khanh nói nhỏ bên ta:
- Đừng cho hắn biết.
Lý Tồn Hiếu gật nhẹ đầu nói:
- Điều này chẳng có gì lạ, chỉ là vì độc châm của ngươi chẳng có tác dụng gì đối
với ta và Trương cô nương.
Liễu Ngọc Lân lắc đầu nói:
- Ta không tin điều này.
Lý Tồn Hiếu nhún vai cười nói:
- Tin hay không tin tùy ngươi…
Hít sâu vào một hơi, chàng từ từ nói tiếp:
- Liễu Ngọc Lân, ngươi hẳn cũng biết Ôn nhị cô nương đến Kim Hoa này để làm
gì chứ?
- A… ta nghĩ hẳn cũng là để chúc thọ Lão Thần Tiên.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Nghe nói ngươi cần đôi "Huyết Kết Ngọc uyên ương" để làm lễ

mừng thọ Cơ bà
bà, đúng chứ?
- Không sai.
- Ngươi có biết Ôn nhị cô nương cũng định mang một lễ vật đến mừng thọ Cơ bà
bà không ?
Liễu Ngọc Lân chau mày nói:
- Chẳng lẽ cũng chính là đôi "Huyết Kết Ngọc uyên ương"?
"Không" Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Ôn nhị cô nương chính muốn lấy cái đầu trên cổ ngươi làm vật lễ mừng thọ Cơ
bà bà!
Liễu Ngọc Lân thoạt tiên biến sắc, nhưng rồi vẫn cười tự nhiên nói:
- Ta biết, Nhị cô nương còn hận chuyện ta dối trá hôm đó, ngươi cũng hận ta vì
một mũi "Sưu Hồn Ngân Châm"…
Ôn Phi Khanh đột nhiên lành lạnh chen ngang nói:
- Ta há chỉ hận ngươi, ta còn hận chưa róc xương xẻ thịt ngươi ra, băm ngươi
thành trăm mảnh!
"Ai da!" Liễu Ngọc Lân kêu lên một tiếng, lắc đầu nói:
- Nhị cô nương nói ra lời nghe thật hằn học độc địa, nên biết một vị cô nương mà
như thế thì chỉ làm người ta thấy sợ!
Ôn Phi Khanh lạnh lùng nói:
- Liễu Ngọc Lân, ngươi chẳng còn nhiều thời gian để lắm lời lấp liếm tội ngươi,
Hầu Ngọc Côn đã chết dưới tay ta…
Liễu Ngọc Lân bình tĩnh nói:
- Điều này ta biết, ta nhìn thấy thi thể bọn Hầu Ngọc Côn, Sầm Đông Dương và
Miêu Phương Hương, nhân vì sợ kinh động thiên hạ cho nên ta đã sai người mang đi nơi
khác.
Ôn Phi Khanh cười nhạt nói:
- Thì ra ngươi cũng thích nhiều chuyện, hiện tại thì để ta xem ai là người sẽ mang
xác ngươi đi nơi khác!
Nói rồi sãi chân bước tới trước.
Lý Tồn Hiếu liền bước chân theo nàng.

Liễu Ngọc Lân đứng nguyên vị bất động, trên mặt không hề nhìn thấy chút hốt
hoảng, chỉ thấy hắn vẫn phất nhẹ chiếc quạt xếp trong tay cười cười nói:
- Nhị cô nương, chỉ cần Liễu Ngọc Lân này còn là một người ở khách trong Lãnh
Nguyệt Môn, chỉ sợ cô nương không dám làm gì được ta!
Ôn Phi Khanh "Hừ" một tiếng nói:
- Vậy thì cứ thử xem.
Ba Sĩ Kiệt nhìn thấy tình hình căng thẳng liền nhảy vào giữa cản lại cất tiếng nói
lớn:
- Nhị cô nương, nghe lão nô này một lời.
Ôn Phi Khanh ngừng bước, ngưng mắt nhìn Ba Sĩ Kiệt hỏi:
- Ba tổng quản định ngăn cản ta đó sao?
Ba Sĩ Kiệt khom người cung kính nói:
- Lão nô không dám, chỉ vì Liễu công tử là quý khách của tệ Môn…
- Hừ! Ta muốn giết Liễu Ngọc Lân, "Lãnh Nguyệt Môn" ngươi xuất thủ cản ta,
đúng không?
Ba Sĩ Kiệt nói:
- Liễu công tử là quý khách của "Lãnh Nguyệt Môn", lão nô có nhiệm vụ bảo vệ
an toàn cho Liễu công tử. Chỉ cần Liễu công tử ngày nào còn là khách của Lãnh Nguyệt
Môn thì ngày đó chúng ta vẫn còn bảo vệ. Bất luận là ai, cho dù mang thâm cừu đại
hận, cũng xin nể mặt Lão Thần Tiên để bình an cho Liễu công tử cho đến hết ngày lễ
mừng thọ của lão nhân gia!
Ôn Phi Khanh hằn học nói:
- Nói đi nói lại thì Lãnh Nguyệt Môn các ngươi nhất định ra mặt ngăn cản?
Ba Sĩ Kiệt cúi người nói:
- Nhị cô nương, lễ mừng thọ của Lão Thần Tiên đã sắp đến, chớ nên gây nên
huyết tanh nơi này, chẳng lẽ cô nương không muốn cho Lão Thần Tiên an vui ngày thọ
của mình!
Ôn Phi Khanh chẳng khỏi ngớ người, nhất thời chẳng biết nói thế

nào.
Khi ấy liền nghe Liễu Ngọc Lân nói:
- Ba tổng quản, chúng ta đi thôi.
“Vâng” Ba Sĩ Kiệt ứng thanh đáp một tiếng….
Ôn Phi Khanh đột nhiên lên tiếng nói:
- Ta có thể bảo đảm yên lành cho hắn trong mấy ngày này, thế nhưng ta không
dám bảo đảm là người khác sẽ làm gì hắn không?
Ba Sĩ Kiệt ngớ người nói:
- Nhị cô nương muốn chỉ…
Lý Tồn Hiếu lên tiếng nói ngay:
- Ta!
Ba Sĩ Kiệt bật cười thành tiếng nói:
- Nhị cô nương hà tất phải thế.
Ôn Phi Khanh lãnh đạm nói:
- Để đoạt “Huyết Kết Ngọc uyên ương”, “Lãnh Nguyệt Môn” ngươi đã đưa một
“Lão Thần Tiên” ra, vì sao ta không thể đưa người khác ra giải quyết chuyện này chứ!
Ba Sĩ Kiệt mặt biến sắc nói:
- Nói như vậy Nhị cô nương chẳng kể gì sắp đến ngày mừng thọ Lão Thần Tiên,
cũng chẳng nể mặt Lão Thần Tiên, hôm nay không thể không giết Liễu công tử?
Ôn Phi Khanh dứt khoát nói:
- Ta giết Liễu Ngọc Lân là chuyện riêng của ta, chẳng liên quan gì đến Cơ bà bà.
Ba Sĩ Kiệt lắc đầu nói:
- Nhị cô nương quên rồi, Liễu công tử hiện tại là thượng khách của Lãnh Nguyệt
Môn, Nhị cô nương là người của “Hàn Tinh Môn” cần phải hiểu tình hiểu lý!
Ôn Phi Khanh mặt sạm lại nói:
- Hừ! Ngươi dạy ta đấy à!
Ba Sĩ Kiệt vội cúi thấp người nói:
- Lão nô không dám, nhưng xin Nhị cô nương suy nghĩ cho kỹ.
Ôn Phi Khanh gạt phăng:
- Ta xưa nay chẳng cần suy nghĩ nhiều, ngươi tránh ra!
Rồi khoát chân sấn tới.
Ba Sĩ Kiệt thoái một bước, đột nhiên trong tay vung lên một vật gắt

giọng :
- Nhị cô nương, Lão Thần Tiên “Lãnh Nguyệt Môn” ở đây!
Trong tay lão ta là một chiếc lênh bài bằng vàng hình mặt trăng tròn lớn chừng
nắm tay, trên một mặt khắc chữ “LỆNH”
Ôn Phi Khanh cả người chấn động, bước chân khựng lại nhưng chỉ là trong chốc
lát rồi tiến lên tiếng, miệng nói:
- Ba tổng quản, Lãnh Nguyệt Môn chẳng còn coi Ôn Phi Khanh ta vào đâu đúng
chứ?
Ba Sĩ Kiệt nói:
- Nhị cô nương hà tất chỉ vì tư thù tư oán với Liễu công tử mà làm tổn hại đến hòa
khí thân tình giữa hai nhà!
Ôn Phi Khanh giọng đanh lại nói:
- Ba Sĩ Kiệt, ta có thể nói cho ngươi biết, ta đã không còn là người của Hàn Tinh
Môn, hôm nay ta thề giết bằng được Liễu Ngọc Lân cho dù phải trả bằng giá nào!
Một câu này khiến cho Ba Sĩ Kiệt mặt biến sắc nói:
- Nếu đã như thế, lão nô thụ mệnh hành sự đành phải ra tay ngăn cản, xin Nhị
cô nương lượng thứ!
Nói rồi lão ta trở tay thâu chiếc lệnh bài cất vào, đoạn định hành động…
Đột nhiên, từ thinh không một giọng cao sảng vọng lại:
- Ba tổng quản, không được vô lễ!
Tiếp liền hai bóng người phi xuống, đó là hai hoàng y đồng tử tuổi chừng mười
bốn mười lăm, má phấn môi hồng; đồng tử bên trái tay nắm một chiếc cờ vàng tam
giác, Ba Sĩ Kiệt vừa nhìn thấy thì liền đứng tránh lui cúi đầu nghiêm túc.
Đồng tử nắm cờ thét lui Ba Sĩ Kiệt rồi, nhìn Ôn Phi Khanh thi lễ nói:
- Nhị cô nương hạ thủ lưu tình, xin chớ đã thương đến rễ tương lai của Lãnh
Nguyệt Môn!
Ôn Phi Khanh khựng người lắp bắp thốt lên:
- Sao, ngươi nói hắn là…

Hoàng y đồng tử cười nói:
- Nhị cô nương, Liễu công tử là rễ tương lai của Lãnh Nguyệt Môn.
Ôn Phi Khanh chết lặng cả người.
Lý Tồn Hiếu trong lòng cũng có chút gì nghèn nghẹn khó hiểu.
Qua một lúc Ôn Phi Khanhk trấn tĩnh lại nói:
- Theo ta biết thì Cơ bà bà chỉ có một người cháu gái!
Hoàng y đồng tử gật đầu nói:
- Đúng vậy, Nhị cô nương.
- Nói vậy Cơ bà bà định đem Lệnh Hồ Dao Cơ gả cho Liễu Ngọc Lân?
Hoàng y đồng tử lại gật đầu nói:
- Không sai, Nhị cô nương.
Ôn Phi Khanh nói:
- Điều này thực khiến người ta khó hiểu, Cơ bà bà lại chịu đem cháu gái ngọc
ngà của mình gả cho một tên vô lại bỉ ổi như Liễu Ngọc Lân!
Chỉ nghe Liễu Ngọc Lân lành lạnh nói:
- Ôn Phi Khanh, cô nói năng cần cẩn thận, nên biết Lãnh Nguyệt Môn chẳng
phải là nơi để cô giở thói hung hăng!
Ôn Phi Khanh cười nhạt nói:
- Liễu Ngọc Lân, ngươi thật diễm phúc!
- Đương nhiên, Liễu Ngọc Lân phúc phần lớn hơn lệnh huynh rất nhiều.
- Với ta thì thấy ngươi chẳng bằng anh ta.
Liễu Ngọc Lân nhún vai cười nói:
- Thế nhưng sự thực thì Cơ bà bà đã chấp nhận gã cháu gái cho ta.
Ôn Phi Khanh “Hừ” một tiếng khinh bỉ nói:
- Theo ta biết thì ngươi đến Kim Lăng vốn là để tác khách làm mai cho anh ta?
Liễu Ngọc Lân hỏi lại:
- Cô nghe ai nói?
- Ngươi nói với ai thì người ấy nói với ta.
Liễu Ngọc Lân cười thành tiếng nói:
- Không sai, ban đầu ta đến mục đích là tác thành làm mai cho lênh huynh,
nhưng đi dọc đường ta lại nhận ra lênh huynh chẳng xứng với Lệnh Hồ cô nương, cho
nên ta mới quyết định cải đổi chủ ý. Vừa khéo sau khi đến Lãnh Nguyệt Môn yết kiến

Cơ bà bà, Cơ bà bà rất có cảm tình với ta, cho rằng ta là người lý tưởng nhất làm cháu
rễ, biểu lộ muốn đem Lệnh Hồ Dao Cơ gả cho ta. Đương nhiên, cô nương cứ nghĩ xem,
phúc phần vô giá này, ta mơ còn chẳng dám ,làm sao không thụ nhận chứ!
Ôn Phi Khanh lành lạnh nói:
- Đây mới chính là lời thực!
- Liễu Ngọc Lân xưa nay chỉ nói thực.
Ôn Phi Khanh nhếch mép cười nhạt nói:
- Ta cũng nói một câu thực lòng, chẳng khác gì "đoá hoa nhài cắm bãi phân trâu"
khiến người ta thấy tiếc cho Lệnh Hồ cô nương!
Liễu Ngọc Lân nghe thì biến sắc, nhíu mày kêu lên:
- Ta tu dưỡng đạo đức cũng không tệ!
Ôn Phi Khanhk "Hừ" một tiếng nói:
- Sao ngươi chẳng nói là ngươi "mặt dày như đít khỉ"!
Hai câu liền xúc phạm hắn cực nặng, Hoàng y đồng tử liền hắng giọng cắt
ngang:
- Nhị cô nương…
Ôn Phi Khanh liếc mắt nhìn hắn nói:
- Sao, ngươi không muốn nghe ư?
Hoàng y đồng tử cừoi nhẹ nói:
- Cô nương nhầm rồi, tiểu khả có một chuyện muốn nói với Nhị cô nương.
- Chuyện gì?
- Lão Thần Tiên lệnh tiểu khả chuyển cáo Nhị cô nương, nếu như Nhị cô nương
có chuyện thù oán gì chẳng giải quyết được với Liễu công tử thì xin cứ trươcù mặt Lão
Thần Tiên nói rõ, Lão Thần Tiên nhất định sẽ làm chủ xử lý chuyện này cho Nhị cô
nương.
Ôn Phi Khanh tròn mắt ngạc nhiên hỏi lại:
- Lời này chính Cơ bà bà nói ra sao?
- Tiểu khả ăn nhằm gan trời cũng không dám mạo nhận Lão Thần Tiên để lừa dối
Nhị cô nương.
Ôn Phi Khanh nghe thế hai hàm răng ngầm cắn vào nhau, thoáng

chút do dự rồi
cũng gật đầu đáp:
- Được, ta đi gặp Cơ bà bà một chuyếtn, để xem Cơ bà bà có còn đem cháu gái
của mình gả cho hạng tiểu nhân vô sỉ như ngươi không?
Rồi quay nhìn Hoàng y đồng tử nói:
- Dẫn đường!
Hoàng y đồng tử cúi người "dạ" một tiếng, rồi quay lại phất ngọn cờ vàng lên
xuất lệnh:
- Ba tổng quản hộ tống Liễu công tử đi trước một bước.
Ba Sĩ Kiệt ứng thanh đáp lớn một tiếng rồi cùng Liễu Ngọc Lân phóng người đi
trước.
Hoàng y đồng tử cúi người nói với Ôn Phi Khanh:
- Nhị cô nương, tiểu khả xin dẫn đường cho cô nương!
Rồi cùng thêm vị Hoàng y đồng tử thứ hai cùng Ôn Phi Khanh lao vào màn đêm,
cứ nhìn thân pháp đủ biết thuộc hàng thượng hạng.
Ôn Phi Khanh nhìn Lý Tồn Hiếu nói:
- Huynh cùng Lãnh cô nương và Trương tiền bối cứ chờ trong khách điếm, không
quá một canh giờ tôi nhất định trở lại.
Nói rồi cũng phóng người lên không phi theo hướng mấy người kia vừa đi.
Lý Tồn Hiếu đứng đó bất động, chẳng nói gì mà trên mặt cũng không một chút
biểu hiện.
Lãnh Ngưng Hương bước đến khẽ giọng nói:
- Chúng ta quay lại khách điếm!
Lý Tồn Hiếu lẳng lặng quay người.
Trương Viễn Đình bỗng bước đến kêu lên:
- Thiếu hiệp…
Lý Tồn Hiếu nói:
- Tiền bối, chúng ta về khách điếm rồi nói chuyện.
Bấy giờ một đoàn bốn người quay về khách điếm, Trương Viễn Đình đem thân
phận của Lý Tồn Hiếu nói cho Trương Tiêu Lan nghe.
Trương Tiêu Lan im lặng nghe xong, hai mắt tròn xoe nhìn chàng nói:
- Thì ra là Lý thiếu hiệp…

Lý Tồn Hiếu nói:
- Trương cô nương, tôi không dám…
Trương Tiêu Lan nói:
- Thiếu hiệp, lão quản gia của quý phủ đã chết…
Trương Viễn Đình cắt ngang lời con gái nói:
- Lan nhi, chuyện Lý Thăng chết, thiếu hiệp đã biết. Thiếu hiệp cùng cha đến khu
vườn hoang Hoa gia thì nhìn thấy ngôi mộ Lý Thăng, tấm bia kia chính là nét chữ của
con…
Trương Tiêu Lan đôi môi mấp máy như muốn nói gì.
Trương Viễn Đình khoát tay cản lại nói tiếp:
- Lan nhi, chớ cắt ngang lời cha, cha hỏi con trả lời, như vậy mới có thứ có lớp…
Lão ngừng lại giây lát rồi mới hỏi:
- Con gặp Lý Thăng ở đâu?
Trương Tiêu Lan đáp:
- Chính ngay trong vườn hoang kia.
- Lý Thăng đã nói gì với con ?
- Lý Thăng nói ông ta đã đi tìm Lý phu nhân và Lý thiếu hiệp hai mươi năm nay,
nhưng bao nhiêu năm vẫn bặt vô âm tín…
Lý Tồn Hiếu trong lòng nghe xót xa, chỉ cúi thấp đầu không nói.
Trương Viễn Đình nói:
- Còn gì nữa không, Lý Thăng có nói ra ai là hung thủ năm xưa tàn sát toàn gia
"Thính Đào Sơn Trang"?
Trương Tiêu Lan lắc đầu nói:
- Không nghe Lý Thăng nói.
Trương Viễn Đình chau mày hỏi:
- Thế viên "Huyết Kết Ngọc Uyên Ương" là Lý Thăng giao cho con ?
- Đúng, chỉ có một viên…
- Điều này thì cha biết, nhưng còn một viên nữa, ông ta không mang ra hay là bị
mất chăng?
- Không, cha, ông ta đem viên kia giấu ở một nơi khác. Ông ta nói người trong võ
lâm ai ai cũng muốn đoạt được "Huyết Kết Ngọc Uyên Ương", ông ta sợ nếu mang cả
đôi bảo ngọc kia trên người, nhỡ bị phát hiện ra tất sẽ bị giết mà đoạt

đi, cho nên chỉ
mang theo một viên…
Trương Viễn Đình thở dài nói:
- Khá lắm Lý Thăng! Lan nhi, thế còn lại một viên “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương”,
ông ta cất giấu ở đâu, có từng nói với con không?
Trương Tiêu Lan gật đầu đáp:
- Ông ta nói viên ngọc còn lại giấu trong mắt phụng trong khu vườn hoang Hoa
gia…
Trương Viễn Đình cắt ngang hỏi lại:
- Nơi nào?
- Trong mắt phụng khu vườn hoang Hoa gia.
Trương Viễn Đình giọng đầy ngạc nhiên nói:
- Mắt phụng, trong vườn hoang Hoa gia lấy đâu ra Phụng…
Lão thoáng chút trầm ngâm rồi nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Thiếu hiệp có phát hiện thấy Phụng Hoàng trong vườn hoang Hoa gia chứ?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Không.
Lãnh Ngưng Hương chen vào nói:
- Tiến bối, tôi có thể nói một câu chứ?
Trương Viễn Đình vội nói:
- Lãnh cô nương sao còn khách khí, có gì xin cứ nói.
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Khu vườn hoang Hoa gia tôi cũng đã đến qua, lúc ấy vô tâm nên không để ý, thế
nhưng giờ nghĩ lại thì trong vườn ấy chẳng lấy đâu ra phụng. Nhưng nếu nghĩ ra thì
“phụng” mà Lý Thăng nói đến khả năng là hình phụng điêu khắc chạm trổ trên gỗ trên
kia chăng!
Trương Viễn Đình vỗ tay đánh đét một tiếng, vui mừng reo lên:
- Đa tạ Lãnh cô nương chỉ giáo, khu vườn hoang Hoa gia lớn như thế, chúng ta
phải chia nhau ra đi tìm, hễ nơi nào có hình điêu khác chạm trổ thì phải xem thật kỹ,
nhất quyết tìm ra!
Trương Tiêu Lan nói:
- Thế thì đi…

- Không vội!
Trương Viễn Đình giơ tay ngăn lại, nói tiếp:
- Cứ nói hết chuyện của con rồi đi chưa muộn, Lý Thăng còn nói với con những gì
nữa không?
Trương Tiêu Lan chau mày như cố nhớ lại, cuối cùng lắc đầu nói:
- Không còn gì nữa.
Trương Viễn Đình hỏi:
- Lý Thăng vì sao chết?
Trương Tiêu Lan nghe hỏi thì mặt ám tối lại đáp:
- Ông ta cắn lưỡi tự tuyệt…
Lý Tồn Hiếu mặt biến sắc kêu lên:
- Cô nương nói thế nào?
Trương Tiêu Lan bị thương nói:
- Lý Thăng nói lão thân già còm cõi, lại thêm tàn phế, cố sống lây lất hai mươi
năm nay là chỉ để tìm cho được Lý phu nhân, và Lý thiếu hiệp giao đôi "Huyết Kết
Ngọc Uyên Ương". Giờ tôi tìm đến gặp lão ta, lão ta tin tưởng ở tôi, xem như sứ mệnh
thiêng liêng nhất lão tự đặt ra cho mình đã hoàn thành, cho nên…
Nói đến đó, cô nàng cúi thấp đầu hai vai rung lên.
Lý Tồn Hiếu than dài một tiếng nói:
- Lý gia thiếu nợ Lý Thăng quá nhiều!
Trương Viễn Đình nói:
- Lý Thăng trung can nghĩa đảm trên đời này hiếm thấy. Lan nhi…
Trương Tiêu Lan nghe gọi thì ngẩng đầu lên lau khô nước mắt.
Trương Viễn Đình lại hỏi:
- Con gặp Hầu Ngọc Côn lúc nào?
- Sau khi chôn Lý Thăng xong.
- Hắn có hỏi con về viên "Huyết Kết Ngọc Uyên Ương" còn lại ở đâu không?
- Có hỏi, con trả lời hắn năm xưa khi chạy thoát ra khỏi "Thính Đào Sơn Trang",
Lý Thăng chỉ mang theo được một viên, viên còn lại bị chôn vùi trong đống tro tàn
"Thính Đào Sơn Trang"!
Trương Viễn Đình quan tâm hỏi:
- Hầu Ngọc Côn chịu tin sao?
Lãnh Ngưng Hương chen vào nói:

- Tiến bối, Hầu Ngọc Côn tin hay không đã chẳng còn quan trọng.
Trương Viễn Đình thoáng chút ngạc nhien, nhưng rồi gật đầu nói:
- Cô nương nói đúng…
Lại nhìn con gái mình lão nói tiếp:
- Lan nhi, vậy thì người nào mang con đến Lãnh Nguyệt Môn?
Trương Tiêu Lan đáp:
- Người kia gầy gầy cao cao, tuổi ngoài ba mươi, thân vận hoàng bào…
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Hẳn là Cung Thiên Cầu.
Trương Viễn Đình hỏi lại:
- Hắn đã mang con đến Lãnh Nguyệt Môn rồi chứ?
Trương Tiêu Lan nói:
- Người kia điểm "Á huyệt" khiến con chẳng nói được, thế nhưng con vẫn nhìn
thấy, con không biết nơi đó là nơi nào, nhưng đình viện rất lớn, xem ra còn lớn hơn
vườn hoang Hoa gia nhiều.
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Có lẽ đúng là Lãnh Nguyệt Môn.
Ngừng lại giây lát lão hỏi tiếp:
- Con có nhìn thấy người nào không?
- Ngoài người cao gầy kia ra, chỉ nhìn thấy vị tổng quản "Lãnh Nguyệt Môn" và
Liễu Ngọc Lân.
- Không thấy Cơ bà bà ư?
- Không.
Trương Viễn Đình buông tiếng thở dài nói:
- Xem ra Cơ bà bà chẳng phải là người dễ gặp…
Rồi chuyển ánh mắt nhìn Lý Tồn Hiếu nói:
- Thiếu hiệp, giờ thì chúng ta đến khu vườn hoang Hoa gia tìm viên "Huyết Kết
Ngọc Uyên Ương" hay là chờ Ôn cô nương trở về?
Lý Tồn Hiếu suy nghĩ rồi nói:
- Ôn cô nương nói lâu lắm chỉ một canh giờ là trở lại, chúng ta nên chờ cô ấy về
rồi đi cũng chưa muộn, đằng nào có thêm một ngươi vẫn dễ tìm hơn.
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Được, nghe theo thiếu hiệp vậy.
Bấy giờ bốn người ngồi chuyện phiếm chờ đợi, nói là một canh giờ,

thế nhưng
đến giờ mà vẫn chưa thấy Ôn Phi Khanh trở về.
Thời gian trôi qua chậm chạm với người chờ đợi, mặt trời đã chênh chếch, nhưng
Ôn Phi Khanh vẫn chẳng thấy đâu.
Cả bốn người đều sốt ruột, nhất là Lý Tồn Hiếu, chàng trong lòng cảm thấy lo
lắng bất an.
Trương Viễn Đình cuối cùng đành lên tiếng:
- Thiếu hiệp, tôi xem ra Ôn cô nương đã gặp chuyện.
Lý Tồn Hiếu chau mày nói:
- Tiến bối, tôi muốn đến Lãnh Nguyệt Môn xem sao!
Trương Viễn Đình lắc đầu nói:
- Tôi đã sớm nhận ra điều này. Thiếu hiệp, Lệnh Hồ cô nương hiện giờ vẫn còn ở
tại Hàn Tinh Môn, đúng chứ?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Đúng, tiền bối, thế nào?
Trương Viễn Đình giậm chân nói:
- Lẽ ra ta phải nghĩ sớm, thiếu hiệp, Ôn cô nương nhất định bị chúng giữ lại trong
Lãnh Nguyệt Môn.
- Tiến bối, như vậy là sao?
- Thiếu hiệp, Cơ bà bà mang Lệnh Hồ cô nương gả cho Liễu Ngọc Lân, “Hàn Tinh
Môn” hay được tin này tất sẽ tức giận, Cơ bà bà đã đi trước một bước bắt giữ Ôn cô
nương, đương nhiên là để đổi lại cháu gái của mình đang còn ở trong Hàn Tinh Môn!
Lý Tồn Hiếu đầu mày nhíu chặt, qua đi một lúc mới giãn ra, gật đầu nói:
- Tiền bối nói không sai, tôi cũng sơ ý không nghĩ đến chuyện này, nếu không thì
chẳng bao giờ tôi để cho Ôn cô nương đến Lãnh Nguyệt Môn…
Nói đến đó ánh mắt chàng như ngưng kết lại nhìn Trương Tiêu Lan nói:
- Trương cô nương có nhận ra đại viện nằm phương hướng nào không?
Trương Tiêu Lan chau mày nghĩ lại nói:
- Ra khỏi cửa sau vườn hoang hoa gia đi về hướng đông bắc…

- Đa tạ cô nương.
Rồi quay nhìn Trương Viễn Đình nói tiếp:
- Tiến bối và Lãnh cô nương cứ ở trong khách điếm chờ tôi…
Trương Viễn Đình thốt lên:
- Thiếu hiệp muốn đi…
- Đúng, tiền bối, tôi không thể không đi một chuyến!
Lãnh Nguyệt Môn tiến lên một bước gần chàng nói:
- Tôi đi cùng huynh.
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Đa tạ hảo ý cô nương…
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Thêm một người thì có thể trợ lực cho huynh…
Trương Viễn Đình nói:
- Thiếu hiệp, Lãnh cô nương nói phải, thiếu hiệp nếu như đã muốn đi thì cũng
cần có người trợ lực. “Phi Thuý Cốc” dụng độc thành danh khiến người ta phòng cũng
vô ích, khi cần thiết Lãnh cô nương có thể trợ giúp công tử một tay.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Điều này tôi biết, thế nhưng thân thế của Lãnh cô nương…
Lãnh Ngưng Hương nói ngay:
- Phi Khanh thư thư coi tôi như tỷ muội, vì cô ấy mà tôi bất chấp tất cả.
Lãnh Ngưng Hương nói một câu nghe thật khéo, một chữ “tình” với chàng chẳng
hề để biểu lộ ra ngoài.
Với cha con Trương Viễn Đình thì chẳng rõ, nhưng Lý Tồn Hiếu là người thông
minh thế nào lại không nhận ra được, chàng nghe còn chút do dự nói:
- Nếu đã như thế thì tôi cũng chẳng tiện ngăn cản cô nương…
Trương Viễn Đình nói:
- Sau khi thiếu hiệp và Lãnh cô nương đi rồi, cha con chúng tôi cũng sẽ rời khỏi
đây. Chúng ta không thể không đề phòng Lãnh Nguyệt Môn lại giở trò tiếp, rất có thể
đến đây bắt cha con chúng tôi.
Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:
- Thế thì chúng tôi có thể gặp lại tiền bối ở đâu?
- Thiếu hiệp còn nhớ ra ký hiệu của tôi đấy chứ, thiếu hiệp chỉ cần

lần theo ký
hiệu để lại thì nhất định tìm ra cha con chúng tôi.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Tôi không dám nói bao giờ thì đi tìm tiền bối, thế nhưng xong chuyện nhất định
sẽ đi. Tiền bối và Trương cô nương xin cẩn thận, tôi đi đây!
Nói rồi ôm quyền thi lễ, đoan quay người định ra cửa.
Vừa đúng lúc này trong viện một người bước vào, một người vận hoàng bào dong
dỏng cao.
Trương Viễn Đình nói:
- Thiếu hiệp xem ra chẳng cần đi nữa.
Chỉ thấy người áo vàng kia bước nhanh đến nói:
- Người của Lãnh Nguyệt Môn cầu kiến Lý thiếu hiệp.
Lý Tồn Hiếu sãi chân bước ra ngoài nói:
- Lý Tồn Hiếu đây, các hạ có gì chỉ giáo?
Người kia nhảy tới đứng ngay dưới diềm nhà, đối diện với Lý Tồn Hiếu nói:
- Liễu công tử lệnh tại hạ mang đến cho Lý thiếu hiệp một phong thư.
Nói rồi lấy ra một phong thư hia tay đưa đến.
Lý Tồn Hiếu đón lấy, Lãnh Ngưng Hương bước lại bên chàng, giơ tay tranh lấy
phong thư, xé phong bì lôi bức thư ra, rồi mới trao cho chàng.
Hành động này của nàng là rất có ý, vì tình lang nàng đề phòng đối phương có
thể thi thố độc trên thư.
Lý Tồn Hiếu đa tạ một tiếng, tiếp lấy bức thư đọc rất nhanh, trên nét mặt chàng
thay đổi, ngước mắt nói:
- Đây thực ra là chủ ý của ai, của Cơ bà bà hay là Liễu Ngọc Lân?
Hoàng bào nhân nói:
- Liễu công tử là rễ tương lai của Lãnh Nguyệt Môn, nên ý của Liễu công tử cũng
là ý của Cơ bà bà.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Vậy thì nhờ các hạ về bẩm báo lại với Liễu Ngọc Lân, ngày mai khi mặt trời
lặn, tôi sẽ gặp anh ta tại khu vườn hoang Hoa gia.
Hoàng bào nhân cúi người lĩnh ý, rồi quay gót bước đi.
Lãnh Ngưng Hương đột nhiên nói:

- Các hạ xin ngừng bước.
Hoàng bào nhân quy người ngưng mắt nhìn cô ta.
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Tôi xin thỉnh giáo một chút, các hạ xưng hô thế nào, trong “Lãnh Nguyệt
Môn”…
Hoàng bào nhân đáp:
- Tại hạ họ Phan, đương chức Tuần sát.
- Thì ra là Phan tuần sát, tôi thất kính.
Phan tuần sát chẳng nói gì.
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Liễu công tử đã có thư đến, theo lễ thì Lý thiếu hiệp cũng nên có thư phản hồi,
ở đây ta có một phong thư nhờ Phan tuần sát mang về cho Liễu công tử.
Nàng nói rồi quay người đi nhanh vào trong phòng, lát sau quay ra với một phong
thư trên tay trao cho Phan tuần sát, chỉ thấy bên ngoài phong thư đề “Liễu công tử thân
khải”.
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Phiền các hạ một chuyến!
Phan tuần sát chẳng nói thêm câu nào, nhận thư rồi đi ngay.
Bấy giờ liền nghe Trương Viễn Đình từ phía sau lưng cười nói:
- Thiếu hiệp chẳng cần phải đi Lãnh Nguyệt Môn, chỉ cần Liễu Ngọc Lân tự tay
bóc thư, thì hắn sẽ ngoan ngoãn tự mình tiễn Nhị cô nương về đây!
Lý Tồn Hiếu ngớ người nhìn Lãnh Ngưng Hương nói:
- Cô nương viết gì trong thư?
Lãnh Ngưng Hương cười cười nói:
- Huynh không trách tôi tự có chủ ý chứ!
Lý Tồn Hiếu nhún vai cười nói:
- Cô nương khéo nói, có điều… con người Liễu Ngọc Lân cũng rất gian giảo ma
mãnh.
Lãnh Ngưng Hương cười nhạt nói:
- Cho dù hắn ma mãnh đến đâu, trừ phi hắn không chạm tay đến phong thư, chỉ
cần hắn mở thư ra xem thì còn lo gì hắn không trúng độc, đây là lấy đạo người trị người

mà thôi. Trên thư tôi thi triển “Vô hình độc”, ngoài tôi ra thì chẳng ai có thể cứu nổi
hắn. Theo tôi thấy, Cơ bà bà đến lúc đó chẳng nỡ nào bỏ đứa cháu rễ tương lai của
mình!
- Đa tạ cô nương.
- Đừng khách khí với tôi, đây là lần đầu tiên trong đầu tôi dùng đến “Vô hình
độc”. Đối phó với con người như Liễu Ngọc Lân, cần chọn thủ đoạn thích hợp mới
thành công!
Trương Viễn Đình chen vào hỏi chuyện khác:
- Thiếu hiệp, Liễu Ngọc Lân trong thư hắn nói gì thế?
Lý Tồn Hiếu liền trao phong thư trên tay mình cho Trương Viễn Đình nói:
- Tiền bối xin cứ xem.
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Tôi đã thử, trên thư hắn không thi độc.
Trương Viễn Đình khi ấy liền tiếp lấy bức thư đọc. Lý Tồn Hiếu nhìn Lãnh Ngưng
Hương nói:
- Thì ra vừa rồi cô nương tranh lấy bức thư xé ra là sợ Liễu Ngọc Lân thi độc trên
thư?
Lãnh Ngưng Hương nhìn chàng cười hàm tiếu nói:
- Nếu không thế thì tôi làm sao tranh lấy phong thư!
Lý Tồn Hiếu cố tránh đôi mắt thâm sâu lộ chân tình của cô nàng, nói:
- Đa tạ cô nương.
Trương Viễn Đình xem xong thư nói:
- Thiếu hiệp, thì ra Liễu Ngọc Lân yêu cầu thiếu hiệp mang viên “Huyết Kết Ngọc
Uyên Ương” thứ hai và bức “Tàng Bảo Đồ” đến khu vườn hoang đổi lấy Ôn cô nương…
Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:
- Tôi biết hắn chẳng khi nào chịu thôi!
- Thiếu hiệp có nhận ra điều gì đáng nghi ngờ trong bức thư này không?
- Ý tiền bối chỉ…
- Liễu Ngọc Lân muốn nắm được bức “Tàng Bảo Đồ”!
Lý Tồn Hiếu ngớ người nói:

- Tiền bối muốn nói trong viên ngọc kia trống không?
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Lý ra phải là vậy, nếu không thì hắn chẳng khi nào còn đòi thiếu hiệp trao bức
"Tàng Bảo Đồ".
Lý Tồn Hiếu chau mày mơ hồ nói:
- Nửa bức "Tàng Bảo Đồ" kia đi đâu chứ? Chẳng lẽ đúng như Lãnh cô nương nói,
Hàn thúc thúc của tôi đã sớm lấy mất bức "Tàng Bảo Đồ"?
Trương Viễn Đình trên mặt cũng hết sức hồ nghi nhìn Trương Tiêu Lan nói:
- Lan nhi, Lý Thăng khi giao cho con viên ngọc, có nói bên trong nó chẳng có gì
hay không?
Trương Tiêu Lan lắc đầu nói:
- Không, chẳng nghe ông ta nói gì.
Trương Viễn Đình trầm ngâm chau mày thốt lên:
- Thế thì lạ…
Đột nhiên ngửng đầu ngưng mắt nhìn chàng nói:
- Thiếu hiệp, chúng ta sao không đi tìm viên ngọc thứ hai xem sao?
Lý Tồn Hiếu cũng nhìn lại lão vẻ hoài nghi nói:
- Tiền bối nghi ngờ nửa bức "Tàng Bảo Đồ" kia cũng nằm trong viên ngọc "Huyết
Kết Ngọc Uyên Ương" thứ hai chăng?
- Tôi chỉ nghĩ như vậy, nhưng không dám tin chắc.
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Tiền bối nói như vậy, tôi nghĩ rất có khả năng, vì vị Lý Thăng kia chẳng thể nào
trao cho Trương cô nương chỉ là một đôi "Huyết Kết Ngọc Uyên Ương" rỗng không vô
tích sự!
Lý Tồn Hiếu nghe ra cũng có lý, trầm ngâm thêm một lúc cuối cùng nói:
- Thôi được, chúng ta đằng nào thì cũng phải đi tìm cho ra viên ngọc đó, giờ đi
thôi!
Trương Viễn Đình nôn nóng nói:
- Đi thì đi nhanh, chúng ta phải lợi dụng khi trời còn sáng để tìm, chờ đến tối rồi
thì chẳng thấy gì là gì!

Trương Tiêu Lan nói:
- Hay là chúng ta mang thêm đèn để tìm?
Trương Viễn Đình nói:
- Mang được đèn đi thì sợ gì trời tối, thế nhưng muốn qua mắt người Lãnh Nguyệt
Môn mà mang theo đèn trong đêm, há chẳng phải lạy ông tôi ở bụi này!
Trương Tiêu Lan nghe ra thì hiểu, đương nhiên về kinh nghiệm và kiến thức cô
nàng còn rất kém, chỉ im lặng không nói gì.
Bấy giờ cả bọn bốn người kéo nhau trở lại khu vườn hoang họ Hoa, bốn người
chia nhau thành hai nhóm chia ra đi tìm. Cha con Trương Viễn Đình một nhóm, Lý Tồn
Hiếu cùng với Lãnh Ngưng Hương.
Khi đến khu vườn hoang trời đã xế chiều, tìm chẳng mấy chốc thì trời sập tối hẳn.
Trời tối không có nghĩa là chẳng thấy gì cả, nhưng để tìm đồ vật trong khu vườn
hoang này thì xem ra vất vả hơn nhiều so với ban ngày.
Tìm một hồi bốn người gặp lại nhau trước cổng khu vườn, chỉ nhìn nhau lắc đầu
thở dài.
Trương Viễn Đình chau mày giọng đầy kinh ngạc nói:
- Trong khu vườn Hoa gia này từ tường đá cho đến cột gỗ, chẳng thấy nơi nào có
khắc hình phụng, Lý Thăng sao lại bảo viên “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương” giấu trong
mắt phụng chứ?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Tiền bối, Lý Thăng đã nói thế thì trong khu vườn này nhất định có hình phụng,
nếu không thì chẳng bao giờ ông ta nói thế trước lúc chết!
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Thiếu hiệp nói không sai, thế nhưng chúng ta đã tìm qua…
Lãnh Ngưng Hương chen vào nói:
- Có lẽ chúng ta tìm chưa hết.
Trương Viễn Đình nói:
- Có lẽ…
Lão ngừng lời cười khổ, rồi lắc nhẹ đầu nói tiếp:

- Hôm nay đã muộn, ngày mai chúng ta lại đến…
Nói đến đó hốt nhiên lão quay mặt nhìn Trương Tiêu Lan gằn hỏi:
- Lan nhi, con không nghe nhầm đấy chứ?
Trương Tiêu Lan lắc đầu nói
- Không thể nhầm được, Lý Thăng rõ ràng nói viên "Huyết Kết Ngọc Uyên Ương"
thứ hai giấu trong mắt phụng trong khu vườn hoang Hoa gia.
Trương Viễn Đình chẳng nói gì, chỉ chau mày trầm ngâm…
Một đêm qua yên tĩnh.
Không thấy động tĩnh gì từ phía Lãnh Nguyệt Môn, cũng không thấy một bóng
người của Lãnh Nguyệt Môn xuất hiện.
Khi còn lại hai người với nhau, Trương Viễn Đình mới trao cho Lý Tồn Hiếu một
chiếc hộp gỗ tử đàn hương. Trong chiếc hộp chứa một phong thư, phong thư này chẳng
biết là ai gửi cho ai, chỉ thấy Lý Tồn Hiếu vừa đọc thư vừa rơi nước mắt.
Cũng vì bức thư này, mà đêm ấy khiến Lý Tồn Hiếu chẳng thể chợp mắt.
Sáng sớm ngày hôm sau, bốn người lại kéo nhau đến khu vườn hoang Hoa gia.
Ban ngày tìm kiếm quả là dễ dàng hơn nhiều, bốn người vẫn chia ra hai hướng đi tìm
kiếm như hồi chiều qua.
Thế nhưng, suốt một buổi sáng vẫn y nhiên không sao tìm thấy, đừng nói là "mắt
phụng", mà đến một hình thù gì na ná hình "phụng" cũng không hề nhìn thấy.
Bốn người gặp lại nhau với nét mặt thất vọng và ngạc nhiên, Trương Viễn Đình
buông tiếng thở dài nói:
- Thế này là thế nào chứ?
Lý Tồn Hiếu nhún vai cười khổ nói:
- Ai biết được!
Lãnh Ngưng Hương là người vẻ kiên nhẫn nhất nói:
- Lý Thăng vốn đã sợ mang hai viên ngọc "Huyết Kết Ngọc uyên ương" trong
người bị người ta đoạt mất nên cất giấu một viên, tất nhiên nơi cất giấu phải là nơi rất

kín đáo, chẳng thể dễ dàng tìm được!
Trương Viễn Đình nói:
- Lãnh cô nương nói có lý, nhưng cả khu vườn này chúng ta đã tìm khắp…
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu nói:
- Tiến bối, theo tôi thấy chúng ta vẫn chưa tìm hết.
- Sao? Cô nương?
- Vị Lý Thăng kia nói với Trương cô nương viên"Huyết Kết Ngọc Uyên Ương" thứ
hai giấu trong mắt phụng trong khu vườn hoang Hoa gia, như vậy thì nó chắc chắn nằm
trong khu vườn này chứ chẳng nghi. Hiện tại chúng ta tìm chưa ra, có nghĩa là chúng ta
vẫn chưa tìm hết khu vườn này!
Trương Viễn Đình cười khổ nói:
- Giờ mà tìm lại, có nước chúng ta lật lân từng viên gạch ngọn cỏ trong khu vườn
này.
Trương Tiêu Lan nói:
- Chẳng lẽ tôi nghe nhầm? Tôi rõ ràng là nghe ông ta nói viên "Huyết Kết Ngọc
Uyên Ương" thứ hai giấu trong mắt phụng…
Cô ta vẫn một mực khẳng định câu mình nghe được chẳng sai, vậy mà cả bọn đã
tìm đi tìm lại mấy lần vẫn không thấy, thế thì viên ngọc kia nằm ở đâu chứ?
Trương Viễn Đình vẻ hơi bực tức nói:
- Sao ngươi không hỏi cho rõ?
Trương Tiêu Lan nói:
-Con cũng nghĩ hỏi cho rõ ràng, nhưng lão Lý Thăng nói xong câu này thì…
Cô ta im lặng, chẳng nói hết câu.
Trương Viễn Đình hiểu ra, thở dài thườn thượt, chẳng nói gì thêm.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Tiền bối, xưa nay có câu "Kỳ trân di bảo, duy người có đức mới được", điều này
không thể miễn cưỡng. Giờ đã đến ngọ rồi, chúng ta về khách điếm ăn uống nghỉ ngơi,
đến chiều nói chuyện tiếp.
Trương Viễn Đình gật đầu nói:

- Đành thế thôi.
Nói rồi quay người bước đi.
Lý Tồn Hiếu cũng quay gót bước theo lão…
Đột nhiên nghe Trương Tiêu Lan kêu lên:
- Chậm chân, cha!
Trương Viễn Đình giật mình dừng chân quay lại hỏi:
- Gì thế, Lan nhi!
Khi ấy nhìn thấy Trương Tiêu Lan chỉ tay vào một chỗ bóng râm trước tòa tiểu lâu
đổ nát, hai mắt cô nàng mở tròn xoe nói:
- Kia là gì…
Trương Viễn Đình ngưng thần nhìn rồi cả người run lên, buộc miệng thốt:
- Đầu phụng….
Đúng vậy, đó là một chiếc đầu phụng, chiếc đầu phụng này chẳng phải bằng đá
chạm hay gỗ khắc , mà là bằng lá cây kết lại ánh mặt trời chiếu xuống mới nhìn thấy
được!
Lý Tồn Hiếu định thần nói:
- Thì ra là nơi này!
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Vị Lý Thăng này thật là phí nhiều tâm trí.
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Lãnh cô nương cũng không kém, chiếc đầu phụng này nếu không chú ý thì thực
khó mà nhận ra được, ai có thể ngờ tới đầu phụng là một tán lá kết lại thành. Nếu
chẳng phải đúng ngọ bóng râm rọi xuống thì chẳng nhận ra được, trong một ngày cũng
chỉ vào giờ này mới nhìn thấy được hình đầu phụng. Nếu chẳng phải Lan nhi vô tình
nhìn thấy thì chúng ta đã bỏ lỡ qua cơ hội này, xem như tìm tung cả khu vườn này lên
cũng phí công!
Trương Tiêu Lan nhỏ giọng nói:
- Cha trước tiên khoan vội nói nhiều, biết đúng hay không đúng!
Trương Viễn Đình nói:
- Cả khu vườn hoang lớn thế này, duy nhất nhìn thấy chiếc đầu phụng này quyết

chẳng sai được. Thiếu hiệp, chúng ta đến xem sao!
Dứt lời khoát chân đi trước.
Đến trước toà phế lâu nhìn, mới thấy chiếc đầu phụng kia đầy đủ mào, mắt mỏm.
Trương Viễn Đình chỉ tay vào nơi tròn sáng nói:
- Thiếu hiệp, kia là mắt phụng.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Tiền bối, chẳng lẽ viên "Huyết Kết Ngọc uyên ương" cất giấu trong đó?
- Nếu như Lý Thăng đã nói thế thì quyết chẳng sai, để tôi moi tìm xem!
Nói rồi lão ngồi xuống, rút ra một ngọn chuỷ thủ moi đất lên, moi sâu chừng hai
ba xích, ngọn chủy thủ trong tay lão chạm phải một vật gì rất cứng.
Trương Viễn Đình tay càng moi nhanh hơn, qua thêm một lúc mới lộ ra được một
chiếc hộp thiết, bên ngoài đã gỉ sét.
Trương Viễn Đình mặt nhễ nhãi mồ hôi, nhưng nét mặt mừng thì không tả được,
hai tay khệ nệ bưng chiếc hộp thiết lên cười khà khà nói:
- Đây rồi, thiếu hiệp.
Tiếp rồi lão tìm cách cạy nắp hộp, chẳng sai chút nào. Bên trong chứa một viên
"Huyết Kết Ngọc Uyên Ương", bên cạnh còn có thêm một cuộn da dê.
Trương Viễn Đình chẳng dám động vào, hai tay đưa tới trước mặt Lý Tồn Hiếu
nói:
-Thiếu hiệp, xin xem qua.
Lý Tồn Hiếu chẳng khách khí, tiếp lấy chiếc hộp, đem tấm da dê mở ra xem. Đó
là nửa bức đồ, bên trên vẽ cảnh sơn thủy một vùng nào đó rất rõ ràng.
Lý Tồn Hiếu chỉ tay lên một ký hiệu "X" ghi trên bức đồ nói:
- Tiền bối, đây khả năng là nơi chứa bảo vật!
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Có lẽ không sai, thế nhưng bức đồ này vẽ hình thế nơi nào thì chưa nhìn ra
được.
Lãnh Ngưng Hương nói:

- Ba tòa núi đứng thành hình tam giác, thế núi như vậy ít thấy ở Trung nguyên.
Tôi nhớ ra Nam mang một vùng có thể núi tương tự như vậy.
Trương Viễn Đình ngước mắt nhìn cô ta hỏi:
- Cô nương nói là nơi nào?
- Tiền bối có biết một nơi gọi là “Miêu Cương Bát Động” không?
- Tôi nghe nói qua, chẳng lẽ ở…
Lãnh Ngưng Hương gật đầu nói:
- Nơi đó ở trong “Miêu Cương Bát Động”!
Trương Viễn Đình chỉ chau mày im lặng không nói gì.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Sao, tiền bối, “Miêu Cương Bát Động” rất khó đến lắm sao?
Trương Viễn Đình nhìn chàng hỏi lại:
- Thiếu hiệp chưa từng nghe nói qua “Miêu Cương Bát Động”?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Chưa.
Trương Viễn Đình nói:
- Về “Miêu Cương Bát Động” thì tôi chẳng biết nhiều lắm, thiếu hiệp cứ hỏi Lãnh
cô nương. Lãnh cô nương kiến thức quãng bá, lại ở gần vùng Miêu Cương…
Lãnh Ngưng Hương mỉm cười nói:
- Tiền bối quá khen, những điều tôi biết cũng chỉ có hạn.
Trương Viễn Đình nói:
- Cô nương, đây chẳng phải là chuyện khách sáo, thiếu hiệp tương lại tất có một
lần đến Miêu Cương, binh pháp có câu: “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”!
Lãnh Ngưng Hương thay đổi ngữ khí nói:
- Đã lấy được “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương” chúng ta không nên lưu lại đây lâu,
trở về khách điếm rồi nói chuyện.
Trương Viễn Đình giật mình nhìn trời nói:
- Nhất thời cao hứng quên mất, nếu cô nương không nhắc thì ta chắc cũng không
biết gì là đói!
Lãnh Ngưng Hương mỉm cười, Lý Tồn Hiếu cũng cười, một nụ cười thật sự mà lâu
lắm rồi mới thấy trên mặt chàng.
oOo

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 19
Ân tình lưu lệ

Cả đoàn bốn người quay lại khách điếm, Trương Tiêu Lan và Lãnh Ngưng Hương
đi phía trước. Vừa bước chân vào khách điếm, Trương Tiêu Lan bỗng ngừng chân
đứng lại quay nhanh người nói:
- Người của Lãnh Nguyệt Môn.
Lúc này Lý Tồn Hiếu và Trương Viễn Đình cũng đã nhìn thấy, ngay trong sân
khách điếm hai người đang đứng, chính là hai vị hoàng bào đồng tử mà họ đã gặp hôm
trước trong khu vườn hoang.
Lý Tồn Hiếu vượt lên trước đến bên cạnh Trương Tiêu Lan và Lãnh Ngưng Hương,
mắt nhìn hai vị hoàng bào đồng tử hỏi ngay:
- Nhị vị tìm ai?
Vị hoàng bào đồng tử bên phải liền nói:
- Vị nào là cao nhân "Phi Thuý Cốc"?
Lãnh Ngưng Hương hơi ngớ người, nhưng rồi mỉm cười bước lên trước đáp:
- Chính là tôi, hai vị có gì chỉ giáo?
Hoàng bào đồng tử vẫn nghĩ Lãnh Ngưng Hương là nam nhân nói:
- Công tử là cao nhân "Phi Thuý Cốc", xin thỉnh giáo tôn tính đại danh?
- Ta họ Lãnh, tên là Ngưng Hương.
Hoàng bào đồng tử ngẩn người, ngưng mắt nhìn nàng từ đầu đến chân mới nói:
- Thì ra là Lãnh cô nương, Lãnh cô nương ăn mặc thế này thứ cho tiểu khả không
nhận ra…
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Không cần khách khí, ngươi có gì xin cứ nói thẳng ra!
Hoàng bào đồng tử hơi nghiêng mình nói:
- Tiểu khả phụng mệnh Tả Hữu hộ pháp bổn môn đến mời Lãnh cô nương phó

ước…
Lãnh Ngưng Hương chau mày nói:
- Phó ước, phó ước gì?
C
Hoàng bào đồng tử liếc nhìn nhanh Lý Tồn Hiếu nói:
- Vị Lý thiếu hiệp này phó ước với Liễu công tử trong khu vườn hoang Hoa gia.
Liễu công tử nhân có chuyện nên không thể tự đến được, nên thay đổi đặc phái Tả Hữu
hộ pháp bổn môn phó ước cùng Lãnh cô nương chiều nay khi mặt trời lặn gặp nhau
trong khu vườn hoang kia.
Lãnh Ngưng Hương cười điềm nhiên nói:
- Ta cùng Tả Hữu hộ pháp quý môn xưa nay chưa từng biết mặt nhau…
Hoàng bào đồng tử nói ngay:
- Chỉ bần bổn môn biết được cao nhân của “Phi Thuý Cốc” đến Kim Hoa này là
đủ!
Lãnh Ngưng Hương ngưng mắt hỏi:
- Ngươi trong Lãnh Nguyệt Môn nhậm chức gì?
Hoàng bào đồng tử nghiêm túc đáp:
- Tiểu khả đương chức “Truyền lệnh đồng tử” dưới trướng Lão Thần Tiên.
Lãnh Ngưng Hương mỉm cười nói:
- Thảo nào mà ngươi khéo ăn nói, thế Ôn cô nương đâu?
Hoàng bào đồng tử nói:
- Hiện đang ở bên cạnh Lão Thần Tiên, là quý khách của Lãnh Nguyệt Môn.
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Ôn cô nương chưa trở về, ta chẳng có lòng dạ nào làm chuyện khác. Cũng có
nghĩa là nói, trước khi Ôn cô nương chưa trở về thì ta chẳng bao giờ gặp ai!
Hoàng bào đồng tử nói:
- Tiểu khả chỉ phụng mệnh truyền lệnh, còn Lãnh cô nương đi hay không, tiểu
khả chẳng ép buộc được.
- Vốn là như thế, đúng chứ?
Hoàng bào đồng tử cúi người nói:

- Đã chuyển lời xong, nhị vị hộ pháp chính đang chờ hồi âm, tiểu khả không dám
chậm trễ, cáo từ!
Nói rồi quay người bước đi.
Trương Viễn Đình đột nhiên lên tiếng:
- Các hạ xin ngừng bước.
Hoàng bào đồng tử quay người lại hỏi:
- Tôn giá có gì chỉ giáo?
Trương Viễn Đình nói:
- Nào dám, xin về báo lại nhị vị hộ pháp, Lãnh cô nương sẽ đến đúng hẹn!
Hoàng bào đồng tử không khỏi ngạc nhiên, ngưng mắt nhìn lão ta hỏi lại:
- Tôn giá có thể thay Lãnh cô nương làm chủ chuyện này?
Lãnh Ngưng Hương nói đỡ lời Trương Viễn Đình:
- Vị này là trưởng bối của ta, lời của trưởng bối ta dám không nghe!
Hoàng bào đồng tử ôm quyền nói:
- Thế thì quá tốt, đa tạ Lãnh cô nương.
Dứt lời, cả hai sóng vai nhau bước nhanh ra khỏi khách điếm.
Ngưng mắt nhìn đối phương đi khuất rồi, Trương Viễn Đình mới nói:
- Lãnh cô nương thứ cho tôi vừa rồi mạo muội đứng ra tự tác tự thọ!
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu nói:
- Tiền bối nói vậy tôi làm sao dám, tiền bối muốn tôi đi tất có cao kiến, tôi ngu
muội nhất thời chưa nghĩ ra…
- Cô nương khéo nói, xin vào trong phòng rồi nói chuyện.
Bốn người vào phòng ngồi xuống bên bàn, Trương Tiêu Lan nhanh nhẹn pha cho
mỗi người một chén trà.
Trương Viễn Đình nhấp một ngụm trà hắng giọng nói:
- Lãnh cô nương, trước mắt “Phi Thuý Cốc” không nên xung đột với “Lãnh Nguyệt
Môn”…
Lãnh Ngưng Hương mỉm cười nói:
- Tiền bối, tôi chẳng nghĩ đến điều này. Nhớ tôi đã có nói, vì Ôn thư thư mà tôi
có thể bất chấp tất cả, cũng không có gì đáng hối tiếc.
Trương Viễn Đình nói:
- Điều này thì tôi biết, thế nhưng Nhị cô nương hiện đang còn ở trong tay Lãnh

Nguyệt Môn.
Lãnh Ngưng Hương trầm ngâm giây lát mới nói:
- Thế thì tiền bối có gì chỉ giáo?
Trương Viễn Đình lắc đầu nói:
- Hai tiếng chỉ giáo thì không dám. Cô nương cũng nhìn ra, theo tình hình thì Liễu
Ngọc Lân nhất định đã trúng độc chứ chẳng nghi.
- Đúng, điểm này thì tôi nhìn ra.
- Tôi nghe cô nương nói "Vô hình độc" là tối độc trong bách độc…
Lãnh Ngưng Hương gật đầu nói:
- "Vô hình độc" đích xác là tối độc trong bách độc, không những độc tính kịch
liệt mà còn rất khó đề phòng, cho nên mới xưng là "vô hình độc".
- Nghe cô nương nói "Vô hình độc" ngoài giải dược độc môn của "Phi Thuý Cốc"
ra không ai giải nổi!
- Sự thực là thế.
Trương Viễn Đình trầm lặng một lúc nói tiếp:
- Theo cô nương biết thì trong thiên hạ còn có người nào khác có thể giải "Vô
hình độc" không?
Lãnh Ngưng Hương nghe hỏi chau mày suy nghĩ, một lúc lắc đầu nói:
- Theo tôi biết thì duy nhất độc môn giải dược tự chế của "Phi Thuý Cốc" mới giải
nổi "Vô hình độc"
- Thế thì quá tốt.
Trương Viễn Đình hắng giọng lại nói:
- Cô nương, theo tình thế mà nói, Lãnh Nguyệt Môn chẳng khi nào chịu cam tâm
thả Nhị cô nương ra…
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Trừ phi họ không còn muốn tên cháu rễ tương lai kia nữa!
Trương Viễn Đình lắc đầu nói:
- Cơ bà bà đã nhìn đúng Liễu Ngọc Lân, đồng ý gả cháu gái mình cho hắn thì khi
nào chịu để hắn chết oan uổng!
- Vậy thì bà ta phải thả Ôn thư thư về.
Trương Viễn Đình lại lắc đầu nói:
- Bọn họ chẳng cam tâm làm thế, hễ là người có chút quật cường thì

chẳng bao
giờ chịu cúi đầu, huống gì con người Cơ bà bà từng mang danh cổ quái kỳ dị nhất võ
lâm!
Lãnh Ngưng Hương “hừ” một tiếng nói:
- Nếu như ngoan cường đến cùng, thì phần thiệt thuộc về chúng thôi.
- Tuy là thế, nhưng chúng đã chịu hẹn cô nương nói chuyện, điều đó biểu hiện
chúng tuy không chịu thua, nhưng cũng không dám kéo dài cục diện căng thẳng.
- Thế thì tiền bối có cao kiến gì?
- Tôi chỉ nhắc nhở cô nương, đã là Tả Hữu hộ pháp thì hai người này địa vị chẳng
nhỏ trong Lãnh Nguyệt Môn, có thể nghĩ thì biết ngay!
Lãnh Ngưng Hương ánh mắt sáng lên, vui mừng nói:
- Tôi hiểu ra, đa tạ tiền bối.
Trương Viễn Đình cười điềm nhiên nói:
- Tôi chỉ tính một nước cờ vẹn toàn, nhưng làm được hay không thì chẳng thể nói
trước.
- Ý tiền bối là…
- Một người bị rắn cắn, người khác nhìn dây thừng cũng sợ, chúng đã bị một lần
thì tất đề phòng.
Lãnh Ngưng Hương cười nói:
- Điều này xem ra so bản lĩnh, xem khả năng đề phòng của chúng cao minh, hay
là bản lĩnh thi thố của tôi cao minh, chưa biết “hươu về tay ai”!
Trương Viễn Đình gật đầu cười nói:
- Nói cũng đúng…
Nụ cười biến mất nhanh trên mặt lão, lại nói:
- Từ giờ này trở đi, xung quanh khách điếm này chỉ e đều nằm trong tầm kiểm
soát của Lãnh Nguyệt Môn. Chúng ta nhất cử nhất động cần hết sức thận trọng.
Lãnh Ngưng Hương hốt nhiên đứng lên nói:
- Tiền bối, tôi phải đến khu vườn hoang kia một chuyến.
Nói đi là quay người bước đi ngay.
Trương Viễn Đình đứng phắt dậy, nhưng chẳng nói được câu nào thì Lãnh Ngưng

Hương đã ra ngoài cửa. Lão thở dài ngồi xuống nói:
- Vị cô nương này quả đầy tâm trí, đúng là một vị cân quốc kỳ anh đời nay, là
một trợ thủ rất lớn, thiếu hiệp cần giữ lấy!
Lý Tồn Hiếu mặt đỏ lên nói:
- Tiền bối lại đùa với tôi.
Trương Viễn Đình nghiêm nét mặt nói:
- Thiếu hiệp, tôi nói lời chân thực.
Lý Tồn Hiếu chẳng nói gì, khi ấy lấy từ trong áo ra bức "Tàng Bảo Đồ" , lại nói:
- Khu vực vẽ trên bức địa đồ này sao lại xa tận Miêu Cương nhỉ?
Chàng cố ý tránh chuyện đó, nên mới bày sang nói chuyện khác.
Trương Viễn Đình là người đầy tâm cơ và lịch duyệt giang hồ, đương nhiên thầm
hiểu, nghe hỏi thì nói:
- Chẳng biết được, nhưng theo như Lãnh cô nương nói ở Miêu Cương có một vùng
núi tương tự như thế thì quyết không phải nói vô căn cứ!
Lý Tồn Hiếu bỗng nhiên ánh mắt nhìn vào góc trái bức Tàng Bảo Đồ kêu lên:
- Đây là gì chứ?
Trương Viễn Đình chú mục nhìn theo chàng, chỉ thấy khoảng trống góc trái bức
"Tàng Bảo Đồ" vẽ một hình người rất nhỏ, nếu như nhìn tổng lượt bức địa đồ thì rất khó
phát hiện ra được.
Bấy giờ chăm nhìn mới thấy kỹ hơn, hình người là một lão phu nhân mặt che kín,
cánh tay phải của lão phu nhân kia đặc biệt vẽ lớn hơn, có thể khiến người ta nhìn
thấy rõ. Bàn tay có đến sáu ngón, ngay bên cạnh ngón cái còn dư thêm một ngón.
Trương Viễn Đình càng nhìn càng ngơ ngác, một lúc nói:
- Vừa rồi trong vườn sao ta không nhìn thấy nhỉ? À à… đúng rồi, khả năng lúc ấy
thiếu hiệp nắm bức đồ hình vừa khéo ngón cái che khuất phần này chăng?
Lý Tồn Hiếu nói:
- Tôi cũng vừa nhìn thấy, tiền bối có biết có có ý nghĩa gì không?
Trương Viễn Đình lắc đầu nói:

- Chẳng nhìn ra.
Lão hơi ngừng lại, rồi nói tiếp:
- Thiếu hiệp có nhìn ra không, hình người này hình như sau này mới được thêm
vào, không phải nguyên ban đầu nó đã có, cũng có nghĩa là nó là một chuyện khác
ngoài chuyện bức "Tàng Bảo Đồ"!
- Tiền bối nhãn lực phi thường, hay là chính Lý Thăng đã vẽ lên chăng…?
- Khả năng là thế.
- Nhưng… Lý Thăng vẽ hình này là có ý nghĩa gì?
Trương Viễn Đình chau mày nghĩ rất lung, bất chợt ánh mắt sáng lên lạ thường
nhìn chàng nói:
- Có khi nào liên quan đến hung thủ năm xưa diệt toàn gia "Thính Đào Sơn
Trang"?
Lý Tồn Hiếu "A" lên một tiếng, nhưng rồi lắc đầu nói:
- Không thể, nếu đúng thì vì sao ông ta chẳng nói thẳng ra với Trương cô nương?
- Lý Thăng là một người rất thận trọng, từ chuyện lão ta cất giấu một viên "Huyết
Kết Ngọc Uyên Ương" và bức "Tàng Bảo Đồ" này cũng đủ thấy con người cơ cảnh thế
nào rồi.
- Thế thì tiền bối cho rằng người mà Lý Thăng vẽ là ai, đương thế nhân vật nào
như thế này?
- Tôi nhất thời chẳng nghĩ ra là ai, thế nhưng từ đặc điểm lão phụ nhân bàn tay
phải có sáu ngoán này thì truy tìm cũng chẳng khó khăn gì.
Lý Tồn Hiếu trầm ngâm một lúc nói:
- Tiền bối, cho dù thế nào thì cũng không chỉ bằng vào một hình vẽ này để chỉ ra
một lão phụ nhân nào đó bàn tay phải có sáu ngón là hung thủ huyết án "Thính Đào
Sơn Trang" năm xưa được!
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Thiếu hiệp nói đúng, tôi cũng chỉ suy đoán vậy mà thôi. Thảm kịch năm xưa

trong “Thính Đào Sơn Trang”, hung thủ chẳng để lại một dấu vết, hiện tại Lý Thăng
chết rồi mà cũng không nói rõ ra, bằng vào một hình vẽ này mà chỉ ra người nào đó là
điều không thể. Thế nhưng thiếu hiệp có thể coi đó là một manh mối đầu tiên, vì theo
tôi nghĩ thì Lý Thăng chẳng khi nào vô căn vô cớ lại vẽ hình người có bàn tay đặc thù
thế này, cũng có nghĩa là nói lão phụ nhân bịt mặt này nếu không quan trọng thì Lý
Thăng cũng chẳng khi nào vẽ lên bức “Tàng Bảo Đồ” này.
Trương Viễn Đình hơi ngừng lại một lúc nói tiếp:
- Lý Thăng bảo toàn bức “Tàng Bảo Đồ” đến giờ là để giao lại cho thiếu hiệp, thế
thì hình lão phụ nhân kia cũng là giao cho thiếu hiệp, ngoại trừ nghĩ đó là hung thủ
huyết án “Thính Đào Sơn Trang” năm xưa ra, tôi không nghĩ ra nó còn có ý nghĩa gì
khác.
Lý Tồn Hiếu im lặng lắng nghe, thấy lời của Trương Viễn Đình chẳng phải là
gượng ép, câu nào cũng cận tình cận lý.
Đích xác, Lý Thăng chẳng thể nào vẽ một người không can hệ gì lên bức “Tàng
Bảo Đồ”, Lý Thăng đã vẽ lên bức “Tàng Bảo Đồ” tức là cũng lưu lại cho chàng nhận
diện người này, nhưng vì sao lại muốn chàng nhận diện người này? Người này có thực
liên quan đến huyết án xưa?
Duy nhất cách giải thích này là khả dĩ chấp nhận được, vì không còn tìm ra lời
giải thích thứ hai nào.
Sau hồi suy nghĩ cuối cùng chàng gật đầu nói:
- Đa tạ tiền bối chỉ giáo, tôi sẽ lưu ý lão phụ nhân che mặt có bàn tay phải sáu
ngón này!
Vừa khi ấy nghe tiếng bước chân nhẹ vào phòng, chính là Lãnh Ngưng Hương
quay trở lại.
Cô ta vừa bước vào phòng nói ngay:

- Tiền bối quả nhiên tính việc như thần, quanh khách điếm này đều đã bị người
của Lãnh Nguyệt Môn giám sát, bọn chúng cải trang thành người dân nhưng tôi chỉ
nhìn thì nhận ra ngay. Tôi làm như chẳng biết gì, bọn chúng cũng không hề ngăn cản
tôi.
Trương Viễn Đình cười nói:
- Nghĩ chắc là chúng bị "Vô hình độc" của cô nương làm chúng hoảng sợ.
Lãnh Ngưng Hương mỉm cười, nụ cười ngọt ngào đầy thâm tình khiến Lý Tồn
Hiếu nhìn cũng ngẩn người.
Trương Viễn Đình lại nói:
- Chỉ e giờ này bọn chúng đã về phi báo.
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Nguyên ý tôi muốn cho chúng trở về báo lại. Ha… tôi đến khu vườn hoang chỉ
đi quanh một vòng, cứ nhìn xem, đến lúc ấy chúng nhất định thông báo thay đổi địa
điểm.
Trương Viễn Đình mỉm cười nói:
- Cô nương định bày nghi trận!
- Nếu như tiền bối là người của Lãnh Nguyệt Môn, thì kế này của tôi chẳng hữu
hiệu.
- Cô nương quá đề cao tôi đấy thôi.
Ngồi xuống xong, Lãnh Ngưng Hương đưa mắt nhìn lên bàn đầu mày nhíu lại hỏi:
- Sao, đang tìm nơi giấu bảo vật?
Trương Viễn Đình nói:
- Cô nương xem góc trái này!
Lãnh Ngưng Hương nhìn theo tay lão, mặt thoáng ngơ ngác nói:
- Hình này là…
Lý Tồn Hiếu nói:
- Cô nương lưu ý bàn tay phải hình lão phụ nhân này.
Lãnh Ngưng Hương kêu lên:
- Bàn tay sáu ngón!
Lý Tồn Hiếu liền hỏi:
- Cô nương từng thấy trong giang hồ có nhân vật nào như thế này

không?
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu nói:
- Trong võ lâm giang hồ có không ít lão phụ nhân, nhưng tôi chẳng để tâm chú tý
đến bàn tay sáu ngón như thế này, chuyện này là sao chứ? Trên "Tàng Bảo Đồ" sao lại
vẽ thêm hình người?
Lý Tồn Hiếu khi ấy liền đem suy nghĩ của Trương Viễn Đình nói lại cho nàng
nghe. Lãnh Ngưng Hương im lặng nghe xong, trầm ngâm một lúc nói:
- Thì ra là hình do vị Lý Thăng kia vẽ…
Trương Viễn Đình nói:
- Khả năng là thế, nhưng không thể hoàn toàn khẳng định.
Lãnh Ngưng Hương cũng gật đầu xác nhận:
- Nếu hình vẽ lão phụ nhân này đúng là do Lý Thăng vẽ, thì cách suy luận của
Trương tiền bối rất phù hợp. Lão phụ nhân này bịt mặt, khả năng năm xưa khi ra tay sát
hại người "Thính Đào Sơn Trang" đã che mặt, Lý Thăng chỉ nhìn thấy lão phụ nhân này
nhưng chẳng nhìn rõ mặt, song lại nhìn ra được bàn tay phải bà ta có sáu ngón!
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Theo như lời phân tích của cô nương, thì Lý Thăng vẽ hình lão phụ nhân này rất
gần với hung thủ năm xưa tàn sát người "Thính Đào Sơn Trang"
Lý Tồn Hiếu nói:
- Hy vọng đây là hình vẽ của Lý Thăng, hy vọng lão phụ nhân này là một trong
hung thủ năm xưa!
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Lão phụ nhân này có một đặc điểm tìm thì chẳng khó lắm, nhưng tìm được rồi
phải cần có thêm nhiều chứng cứ mới có thể xác định được bà ta là tham dự vào huyết
án năm xưa.
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Cô nương nói đúng.
Lý Tồn Hiếu đầu mày nhíu lại mặt lộ sát cơ nói:

- Hy vọng hôm nay tôi gặp được bà ta!
Trương Viễn Đình nhìn chàng nói:
- Tôi hiểu thiếu hiệp trong lòng nôn nóng rửa huyết cừu này, nhưng đã chờ được
hai mươi năm, thì chờ thêm một thời gian có gì là không được!
Lý Tồn Hiếu thâu liễm uy thái, cười khổ nói:
- Tiền bối, tôi nhất thời không bình tĩnh!
Trương Viễn Đình cười nói:
- Đây chỉ là chuyện thường tình…
Rồi nhìn Lãnh Ngưng Hương lão nói tiếp:
- Cô nương thử nói về tình hình ở "Miêu Cương Bát Động"!
Lãnh Ngưng Hương ngước mắt nhìn Lý Tồn Hiếu nói:
- Huynh biết Miêu Cương Bát Động chứ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu đáp:
- Biết, nằm tây nam "Phàn Tĩnh Sơn"
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Phàn Tĩnh Sơn cũng như Lâu Nam chỉ là chi mạch của Miêu Lĩnh. Nó nằm trên
toàn cảnh Quý Châu, các ngọn núi cao vút, cây cối xanh um, "Miêu Cương Bát Động"
chính nằm ngay trong địa khưu Miêu Lĩnh. Gọi "Bát Động" là đại biểu cho tám bộ lạc
người Miêu, tám bộ lạc người Miêu này phân bố trên Miêu Lĩnh, khống chế toàn bộ cả
khu vực Miêu Lĩnh rộng lớn…
Trương Viễn Đình nói:
- Nghe nói hiện tại tám bộ lạc này tuy danh còn là tám, nhưng trên thực tế thì đã
hợp nhất!
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Tiền bối nói không sai, nguyên "Miêu Cương Bát Động" mỗi động có một vị
Động chủ, thân thế giữa Động chủ với Động chủ ngang nhau, không ai quản được ai.
Thế nhưng không biết vào lúc nào, trong "Miêu Cương Bát Động" xuất hiện một vị Tổng
động chủ, người này thiên tính dị bẩm, bản lĩnh phi thường, nhất là con trai người này
to lớn gấp hai người khác, khiến người ta nhìn đã thấy khiếp, ông ta hạ phục từng vị

động chủ và xưng bá toàn Miêu Lĩnh.
Trương Viễn Đình nói:
- Nghe nói Miêu ấu chủ ngộ kỳ nhân, truyền thụ võ công phi thường!
- Tôi cũng nghe người ta nói, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy. Có điều bộ hạ dưới
tay hắn ngoài bọn Miêu binh hung hăng thiện chiến, ăn gan uống máu ra, còn có một
số kỳ nhân dị sĩ là hạng bại hoại của Trung nguyên…
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên nói:
- Sao, trong "Miêu Cương Bát Động" lại có nhân vật võ lâm trung nguyên?
- Sao lại không có!
Lãnh Ngưng Hương cười nói:
- Võ lâm trung nguyên chẳng còn chỗ cho chúng dung thân, Miêu Cương xa xôi
hoang dã mới là chỗ an toàn cho chúng dung thân, nơi ấy người thường khó đến mà
cũng không dám đến!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Chỉ e "Miêu Cương Bát Động" đáng ngại nhất chính là những con người này.
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu nói:
- Huynh nhầm rồi, những tên này chỉ dựa vào chút võ nghệ bàng môn tả đạo của
chúng, chẳng có gì đáng sợ. Đáng sợ nhất vẫn chính à bản thân của người Miêu, huynh
không từng nghe nói người Miêu rất thích dùng trùng độc sao!
- Không sai, điều này tôi có nghe nói đến, nhưng chưa từng nhìn thấy…
Trương Viễn Đình nói:
- Không thấy thì càng tốt hơn.
Lãnh Ngưng Hương gật đầu nói:
- Tiền bối nói không sai, loài trùng độc ấy còn tệ hại hơn cả dược độc!
Lý Tồn Hiếu nói:
- Nghe nói người Miêu ai ai cũng biết dùng trùng độc?
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Cũng không nhất định. Thuật dùng trùng độc cũng như võ công, phải được thầy
truyền thụ chứ chẳng phải tự nhiên mà có, trong người Miêu cũng có

người chẳng chịu
học tà thuật này.
Trương Viễn Đình cười nói:
- Thiếu hiệp chẳng nghe nói có một số người Hán đến Miêu Cương có bụng xấu,
lấy con gái người Miêu làm vợ, được ít lâu thì bỏ về lại Trung nguyên, nhưng hắn bỏ rơi
người ta thì hắn cũng trả giá bằng chính mạng sống của mình.
Lý Tồn Hiếu chau mày nói:
- Nghe nói nếu trở lại Miêu Cương kịp thời thì chẳng sao?
Trương Viễn Đình huynh đệ nói:
- Không sai, đúng là như thế, thực ra đây chỉ là một loài tà thuật dùng trùng dộc
thô thiển nhất. Thuật dùng trùng độc nếu đạt đến cảnh giới cao thâm, thì ngoài xa trăm
dặm cũng có thể lấy được mạng người khác. Trong “Miêu Cương Bát Động” có vài tay
lão luyện dụng trùng độc…
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Ghê gớm nhất là một lão phụ nhân người Sinh Miêu, bà ta có mấy tay đồ đệ, ai
cũng thuộc hàng cao thủ, là những nhân vật nhất đẳng trong “Miêu Cương Bát Động”.
Trương Viễn Đình mỉm cười nhìn Lý Tồn Hiếu nói:
- Thiếu hiệp nghĩ xem, Miêu Cương sơn cùng thủy tận, quanh năm âm u tối tăm,
đầy lam sơn chướng khí và trùng độc rắn rít thì vô kể, lại thêm những nhân vật giỏi
dụng trùng thuật này, thử hỏi là nơi người ta dễ đến hay không?
Lý Tồn Hiếu nhún vai mỉm cười nói:
-Tiền bối, tôi chẳng phải nhất định phải đi!
Trương Viễn Đình nghe thì ngớ người nói:
-S ao, thiếu hiệp không nhất định đi? Thế thì “Tàng Bảo Đồ”…
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Chẳng giấu gì tiền bối, tôi chẳng mặn mà gì lắm với kho báu kia!
- Thiếu hiệp, đây là điều mà người trong giang hồ ai ai cũng mơ tưởng đến!
Lý Tồn Hiếu vẫn giọng điềm nhiên nói:
- Chỉ cần có người nào dùng nó việc chính đáng, tôi nhất định sẽ đem nó dâng

tặng hai tay.
Trương Viễn Đình ngưng mắt nhìn chàng không chớp, qua hồi lâu thở dài nói:
- Thiếu hiệp tâm trường khí độ quả hơn người, trong thiên hạ chỉ e khó tìm thấy
người thứ hai.
Lãnh Ngưng Hương ánh mắt chớp động, cứ nhìn chàng không nói gì.
Bấy giờ qua một hồi im lặng, Trương Viễn Đình mới nói tiếp:
- Thiếu hiệp cứ cất nó đi. Theo như tôi biết, trong võ lâm thiên hạ ai cũng muốn
được "Tàng Bảo Đồ" này làm của riêng phần mình, chẳng có người nào nghĩ dùng nó
vào một việc chính đáng. Cứ nhìn "Lãnh Nguyệt Môn" và "Hàn Tinh Môn" thì biết, ai
cũng muốn chiếm đoạt được kho báu kia cất vào kho nhà mình…
Lý Tồn Hiếu cười nhạt nói:
- Bức "Tàng Bảo Đồ" này chẳng bao giờ lọt vào tay bọn họ.
Trương Viễn Đình thở hắt nhẹ ra nói:
-Được "Tàng Bảo Đồ" đã khó, mà theo "Tàng Bảo Đồ" đến Miêu Cương lấy kho
báu càng khó hơn, nói không chừng chưa nhìn thấy kho báu thì đã bỏ mạng trên Miêu
Cương…
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Báu vật duy chỉ người có đức mới lấy được, được "Tàng Bảo Đồ" khó, lấy bảo
vật khó hơn, đủ thấy năm xưa người chôn giấu kho báu kia đã có tâm an bài trước rồi!
Trương Viễn Đình gật đầu nói:
- Tôi cùng đồng tình, nếu như ai với tay cũng có thể lấy được thì chẳng còn gì
quý báu hi hữu!
Lãnh Ngưng Hương nở nụ cười hàm tiếu, thuận tay trao lại bức "Tàng Bảo Đồ"
cho Lý Tồn Hiếu nói:
- Cất nó vào đi, huynh dù không nhiệt tâm với nó, nhưng người khác thì có thể vì
nó mà trí mạng!
Lý Tồn Hiếu gật đầu, tiếp lấy bức "Tàng Bảo Đồ" cất vào trong người.

Nói chuyện phiếm thêm một lúc, mặt trời đã ngã về tây, bầu trời ráng đỏ ửng lên,
ánh nắng chói chan rực rỡ báo hiệu một hoàng hôn sắp tới.
Trương Viễn Đình nhìn ra ngoài trời rồi đứng lên nói:
- Chỉ mãi nói chuyện trời chiều lúc nào chẳng hay, Lãnh cô nương chuẩn bị đi
phó ước!
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Chúng ta cùng nhau đi chứ?
Trương Viễn Đình nói:
- Cha con chúng tôi chỉ sợ thêm vướng bận chân tay, nhưng không đi nếu ở đây
sinh chuyện thì cũng phiền cho nhị vị, thà rằng theo chân cô nương không chừng giúp
được ít nhiều gì chăng, chí ít cũng không để cô nương lo lắng bận tâm.
Lãnh Ngưng Hương chỉ mỉm cười.
Bốn người rời khỏi khách điếm, nhưng vừa ra khỏi cửa thì đã nhìn thấy một gã
trung niên hoàng bào từ hướng ngược chiều đi lại.
Lãnh Ngưng Hương liếc mắt nhìn nhanh Trương Viễn Đình.
Chỉ thấy người kia đến trước mặt họ ôm quyền thi lễ nói:
- Lãnh cô nương “Phi Thuý Cốc”?
Lãnh Ngưng Hương đáp:
- Đúng, các hạ có gì chỉ giáo?
“Không dám” Hoàng bào trung niên nói:
- Tiểu chức phụng mệnh nhị vị hộ pháp đến chuyển cáo cô nương, nhị vị hộ pháp
quyết định thay đổi hẹn gặp Lãnh cô nương sau lưng khu vườn hoang Hoa gia.
Lãnh Ngưng Hương làm vẻ kinh ngạc nói:
- Sao lại thế?
- Điều này tiểu chức không rõ.
- Hai vị hộ pháp quý môn sợ ư?
Hoàng bào trung niên chẳng nói gì thêm, liền quay người đi trước dẫn đường.
Lãnh Ngưng Hương nhìn nhanh Trương Viễn Đình và Lý Tồn Hiếu thấp giọng nói:
- Chẳng ngoài suy đoán của tôi.
Trương Viễn Đình nhắc nhở:

- Chúng đến sớm thế, chúng ta cần thận trọng.
Lãnh Ngưng Hương gật đầu nói:
- Tiền bối nói đúng, Trương cô nương xin đi gần bên tôi.
Vừa nói nàng vừa nắm tay Trương Tiêu Lan kéo đi, Trương Tiêu Lan mặt ửng đỏ
nói:
- Cô nương, chớ quên cô nương đang cải nam trang.
Lãnh Ngưng Hương ngớ người, nhưng nhớ ra thì bật cười, buông tay nói:
- Tôi thật chóng quên, thế thì Trương cô nương cứ đi gần tôi là được.
Bọn họ hai người sóng vai nhau đi, phía trước thì Trương Viễn Đình và Lý Tồn
Hiếu mở đường, giờ thì họ nhiệm vụ mở đường, nhưng lát nữa quay về thì lại trở thành
đi đoạn hậu.
Khu vườn hoang Hoa gia không xa, phía sau khu vườn đương nhiên cũng chẳng
xa, đi một hồi thì Hoàng bào trung niên đã đưa họ đến phía sau khu vườn hoang Hoa
gia, bấy giờ mới nhận ra phía sau khu vườn hoang hoa gia là một khu rừng tùng.
Trước khu rừng tùng hai vị lão nhân áo vàng sóng vai đứng bên nhau, một người
thân hình cao lớn mắt to mày rậm, một người gầy nhỏ mà lại đen đủi như que củi cháy,
mặt dài mắt nhỏ, nét mặt thâm trầm lạnh lùng xem ra còn đáng sợ hơn lão nhân cao
lớn kia.
Hoàng bào trung niên bước đến trước mặt hai vị hắc lão nhân cúi người thi lễ nói:
- Bẩm nhị vị hộ pháp, Lãnh cô nương đã đến.
Vị hắc bào lão nhân cao lớn khoát tay, Hoàng bào trung niên liền thoái lùi về sau.
Hắc bào lão nhân cao lớn ánh mắt lộ uy quang nhìn nhanh bọn Lý Tồn Hiếu bốn
người hỏi:
- Vị nào là Lãnh cô nương?
Lãnh Ngưng Hương khẳng khái tiến lên một bước nói:
- Chính tôi là Lãnh Ngưng Hương!
Lão già cao lớn nhìn nàng từ đầu đến chân, rồi ôm quyền nói:

- Lão hủ Quy Bắc Hải, còn gọi là Tả hộ pháp “Lãnh Nguyệt Môn”…
Rồi chỉ tay vào lão già gầy ốm giới thiệu tiếp:
- Vị này là Hữu hộ pháp bổn môn – Vạn Hầu Cao.
Lãnh Ngưng Hương ôm quyền hoàn lễ nói:
- Vạn hạnh, vạn hạnh! Chẳng ngờ nhị vị lâm thời lại thay đổi địa điểm, thực
khiến người ta bất ngờ…
Ngưng lại giây lát, ánh mắt nàng nhìn vào mặt Quy Bắc Hải nói tiếp:
- Nhị vị hộ phát hẹn tôi đến đây chẳng hay có gì chỉ giáo?
Quy Bắc Hải hắng giọng ho một tiếng, đi thẳng vào vấn đề nói:
- Rễ tương lai tệ môn chủ là Liễu công tử trúng độc của cô nương. Lão Thần Tiên
lệnh cho bọn lão hủ đến gặp Lãnh cô nương xin cô nương nhón tay…
Lãnh Ngưng Hương lãnh đạm nói:
- Nhị vị ý muốn tôi giải độc cho Liễu Ngọc Lân?
Quy Bắc Hải nói:
- Đúng là như thế, hy vọng Lãnh cô nương…
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu cắt ngang lời lão ta nói:
- Không khó, ta chỉ có một điều kiện là yêu cầu các ngươi thả Ôn cô nương ra.
- Lãnh cô nương muốn bổn môn tống hồi Ôn cô nương?
- Đúng thế.
Quy Bắc Hải nhìn Lãnh Ngưng Hương nói:
- Nói thế Lãnh cô nương cho rằng bổn môn cố ý giam lỏng Ôn cô nương không để
cô ấy về!
- Chẳng lẽ không phải?
Quy Bắc Hải cười điềm nhiên nói:
- Lãnh cô nương nhầm rồi, Lãnh cô nương nên biết thâm tình giữa bổn môn với
“Hàn Tinh Môn” như thế nào, Lão Thần Tiên làm sao có thể giam giữ Ôn nhị cô nương?
Theo lão hủ biết thì chính Ôn nhị cô nương tự nguyện ở lại trong “Lãnh Nguyệt Môn”
bầu bạn bên cạnh Lão Thần Tiên!
Lãnh Ngưng Hương chau mày nói:
- Là như vậy sao?
- Lãnh cô nương nếu như không tin, thì ở đây lão hủ có phong thư của Ôn nhị cô

nương, xin Lãnh cô nương cứ xem qua!
Nói rồi trở tay lấy một phong thư trong áo ra ném qua cho Lãnh Ngưng Hương.
Lãnh Ngưng Hương giơ tay bắt lấy, nhướn mày hỏi:
- Quy hộ pháp, sao thất lễ như vậy!
Quy Bắc Hải nhún vai cười nói:
- Liễu công tử trúng độc chưa giải được, cái gương còn sờ sờ đó, lão hủ không thể
không đề phòng!
Lãnh Ngưng Hương cười khảy nói:
- Sao? Đường đường một vị hộ pháp của “Lãnh Nguyệt Môn” lại sợ độc đến thế
sao?
Quy Bắc Hải chẳng lấy làm giận thản nhiên đáp:
- Lão hủ cũng là người bằng xương bằng thịt, có lý nào không sợ độc, Lãnh cô
nương xin xem thư đi!
Lãnh Ngưng Hương chẳng nói gì thêm, cười cười rồi bóc thư ra xem, sau đó mới
trao cho Lý Tồn Hiếu, quay lại nhìn Quy Bắc Hải nói:
- Không sai, trong thư đề tên là Ôn nhị cô nương, trong thư cũng nói chính Ôn nhị
cô nương nguyện ý ở lại tác khách trong Lãnh Nguyệt Môn chờ đến ngày mừng thọ Lão
Thần Tiên. Chỉ có điều đúng là nét chữ của Ôn nhị cô nương hay không thì tôi chẳng
biết.
Lãnh Ngưng Hương nói rồi quay nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Đúng hay không?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Bút tích của Ôn cô nương tôi chưa từng thấy qua…
Quy Bắc Hải nói:
- Dùng một bức thư giả để lừa người thực là chuyện vặt Lãnh Nguyệt Môn không
bao giờ làm…
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu nói:
- Quy hộ pháp nên biết, cho dù nét bút trên thư đúng là của Ôn nhị cô nương, thì
tôi cũng không dám tin rằng nội dung trong thư là xuất từ chủ ý của cô ấy.

Vạn Hầu Cao chừng như không kiên hẫn được “Hừ” một tiếng nói:
- Cô tốt nhất nên tận mặt hỏi Ôn nhị cô nương!
Lãnh Ngưng Hương bình tĩnh gật đầu cười đáp:
- Ta chính có ý như thế.
Vạn Hầu Cao giọng lành lạnh nói:
- Không khó, nhưng bọn lão phu còn có một điều kiện.
- Điều kiện gì?
Vạn Hầu Cao nói:
- Sau khu cô gặp mặt với Ôn nhị cô nương xong, nếu như đúng là bổn môn bức
bách cô ta viết thư này thì mọi trách nhiệm thuộc về Lãnh Nguyệt Môn, nhưng nếu như
nội dung thư là do chủ ý của cô ấy thì cô nói sao?
Lãnh Ngưng Hương cười nói:
- Chính ngươi ra điều kiện, muốn gì thì ta cũng chấp nhận,
Vạn Hầu Cao lạnh lùng nói:
- Ta yêu cầu cô phải giao thuốc giải cho Liễu công tử và bức “Tàng Bảo Đồ” kia!
Lãnh Ngưng Hương cười điềm nhiên nói:
- Ngươi cũng biết ăn nói thật đấy. Nhưng phần trước thì ta có thể gật đầu chấp
nhận, phần sau thì không thể, vì bức “Tàng Bảo Đồ” kia chẳng phải là vật của “Phi
Thuý Cốc” ta.
Vạn Hầu Cao hỏi:
- Vậy bức “Tàng Bảo Đồ” kia của ai?
Lý Tồn Hiếu tranh lời nói:
- Ta, hiện tại đang ở trong người ta.
Vạn Hầu Cao ngưng mắt nhìn chàng nói:
- Kẻ hậu sinh ngươi là…
- Ta họ Lý, bằng hữu của Ôn nhị cô nương.
- Lấy bức “Tàng Bảo Đồ” kia ra lão phu xem xem!
- Có thể!
Lý Tồn Hiếu đáp rồi liền thuận tay lấy cuộn da dê ra giơ lên nói:
- Đây là bức “Tàng Bảo Đồ”.
Vạn Hầu Cao nói:
- Lão phu làm sao biết được vật trong tay ngươi đích xác là “Tàng Bảo Đồ”?
- Tin không tin tuỳ các hạ.
Nói rồi lại cất cuộn da dê vào trong người.

Vạn Hầu Cao trong hai ánh mắt chớp động liên hồi, một lúc nói:
- Ngươi có dám đem bức “Tàng Bảo Đồ” của ngươi ra đánh cuộc?
Lý Tồn Hiếu nhún vai cười nhạt nói:
- Điều kiện chỉ có thể một đổi một, các hạ không thể yêu cầu quá nhiều.
Vạn Hầu Cao mặt hơi biết sắc nói:
- Nói vậy là ngươi không chấp nhận?
- Không sai!
Vạn Hầu Cao sắc mặt thay đổi lần nữa, quay nhìn Lãnh Ngưng Hương nói:
- Bức “Tàng Bảo Đồ” này chẳng phải là vật của Phi Thuý Cốc, cô nương không
thể làm chủ, thế thì nếu người Lãnh Nguyệt môn hạ thủ đoạt bức “Tàng Bảo Đồ” đó, cô
nương không xen vào đấy chứ!
Lãnh Ngưng Hương vừa định nói thì Lý Tồn Hiếu đã cướp lời:
- Điều này thì Lãnh cô nương có thể gật đầu chấp nhận, nếu như ngươi nghĩ có
thể đoạt được bức “Tàng Bảo Đồ” từ trong người ta thì cứ việc ra tay!
Vạn Hầu Cao hai mắt lộ hung quang, ngưng nhìn Lãnh Ngưng Hương nói:
- Cô nương nói sao?
Lãnh Ngưng Hương cười điềm nhiên nói:
- Anh ta đã nói thay ta.
Vạn Hầu Cao mắt hằn lên dữ dội nói:
- Chỉ một lời?
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Ta xưa nay chỉ nói một lời.
Vạn Hầu Cao quay nhìn xoáy vào mặt Lý Tồn Hiếu nói:
- Hậu sinh, nhanh mang bức “Tàng Bảo Đồ” giao ra!
Lý Tồn Hiếu lạnh giọng nói:
- Ngươi nói gì?
- Lão phu bảo ngươi nhanh giao bức “Tàng Bảo Đồ” ra!
Lý Tồn Hiếu nhếch mép cười nhạt nói:
- Hành vi này của Lãnh Nguyệt Môn chẳng khác gì bọn cường, đạo. Ta đã nói
rồi, nếu như ngươi tự tin có bản lĩnh đoạt được bức “Tàng Bảo Đồ” trong người ta thì cứ
việc ra tay.

Vạn Hầu Cao nói:
- Lão phu thành danh nhiều năm, không muốn tự ra tay với một tên hậu sinh như
ngươi làm mất đi thân phận của mình, lão phu chỉ muốn tự ngươi hai tay dâng bức
“Tàng Bảo Đồ” ra.
Lý Tồn Hiếu lắc nhẹ đầu buông rõ từng tiếng:
- Chỉ sợ ngươi không làm nổi!
- Lão phu chỉ nói cho ngươi một câu, cái mạng của ngươi và bức “Tàng Bảo Đồ”
của ngươi, ngươi chỉ được lấy một thứ!
Lý Tồn Hiếu nhún vai cười nhạt nói:
- Ngược lại ta muốn được cả hai thì sao?
Lãnh Ngưng Hương chẳng nhịn được bật cười thành tiếng nói:
- Hay lắm!
Vạn Hầu Cao mặt tái, đi, chẳng còn nén được giận, khoát chân sấn tới vung tay
đánh ra một chưởng, chưởng của lão hùng hậu thật không tưởng nổi.
Lý Tồn Hiếu đầu mày chau lại trầm giọng quát:
- Ngươi còn kém lắm, đứng yên!
Tiếp theo câu nói, tay phải chàng phất lên, chỉ nghe “Bình” một tiếng, Vạn Hầu
Cao thân hình chao đảo, chân không trụ nổi thoái ngược về sau một bước dài.
Lãnh Ngưng Hương vỗ tay reo lên:
- Tuyệt!
Vạn Hầu Cao khựng người, trợn mắt nhìn chàng như đầy kinh ngạc nói:
- Còn trẻ tuổi như thế mà công lực ngươi chẳng kém chút nào…
Lý Tồn Hiếu lạnh giọng nói:
- Chỉ e còn thâm hậu hơn mấy mươi năm công lực của ngươi!
Vạn Hầu Cao “Hừ” một tiếng nói:
- Lão phu không tin, thử một chưởng nữa xem!
Miệng nói là tay xuất chưởng, lần này trong xuất chưởng mang một kình lực ghê
hồn.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Không cho ngươi nếm mùi lợi hại thì ngươi chẳng biết thế nào là trời cao đất

rộng.
Chỉ thấy chàng trở tay chộp vào cổ tay Vạn Hầu Cao nhanh không tưởng, thân
hình vòng nhanh nửa vòng, tay trái phối hợp ra một chưởng đánh thốc vào hậu tâm của
lão ta, nghe “Hự” một tiếng, Vạn Hầu Cao hộc ra một vòi máu tươi, thân hình chấn
động mạnh lảo đảo chúi về trước suýt nữa thì ngã lăn trên đất.
Quy Bắc Hải đứng ngoài xem đấu mặt biến sắc kinh động, lão lướt nhanh đến
bên người Vạn Hầu Cao giơ tay đỡ lấy người đồng bọn. Rồi mới ngưng mắt nhìn Lý Tồn
Hiếu nói:
- Gã thanh niên, chẳng ngờ ngươi thân thủ tuyệt luân, ngươi thụ nghệ môn phái
nào?
Lý Tồn Hiếu hiên ngang nhìn đối phương nói:
- Ta xuất sư môn vô danh, chẳng hề có tiếng tăm gì!
Quy Bắc Hải nói:
- Thanh niên nhân, ngươi không chịu nói ?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:
- Ta thấy tốt hơn chẳng nói ra, đồng thời cũng chẳng có nhiệm vụ phải nói ra cho
ngươi biết.
Quy Bắc Hải trừng mắt hàm nộ nói:
- Thanh niên nhân, lão hủ bằng hữu thân giao khắp thiên hạ, cho nên mới hỏi sư
môn ngươi là ai, chỉ là sợ đả thương đến tử đệ cố nhân…
Lý Tồn Hiếu cười điềm nhiên nói:
- Điều này thì ngươi không cần lo lắng, ân sư ta nhất định không quen biết ngươi.
Quy Bắc Hải chẳng còn biết cắt mặt vứt vào đâu trước một lời này, phẫn nộ gầm
lên:
- Tiểu tử, ngươi thật cuồng ngạo, lão phu muốn xem ngươi bản lĩnh đến đâu!
Lão ta thét, nhưng thân hình bất động, chỉ thấy tay trái giơ lên xoay nhẹ phát
chưởng đẩy tới, một chưởng này của lão hết sức quái lạ, xuất chưởng hết sức chậm rãi

mà tay thì rung lên nhè nhẹ.
Trương Viễn Đình vừa nhìn thấy thì mặt biến sắc thất thanh la lên:
- Thiếu hiệp cẩn thận, chính là độc chưởng bá đạo Thôi Âm chưởng…
Lý Tồn Hiếu nói:
- Đa tạ tiền bối chỉ giáo, tôi đã biết!
Hữu chưởng giơ lên, trung chỉ điểm tới, cách không phát chỉ lực điểm thẳng vào
giữa chưởng tâm của Quy Bắc Hải.
Quy Bắc Hải vừa nhìn thấy chàng xuất thủ thì giật mình, vội di chuyển bộ pháp
sang trái nửa bước, tay thâu chưởng kinh động thét lên:
- Tiểu tử, ngươi thực ra xuất sư môn phái nào?
Lý Tồn Hiếu thấy thế cũng thâu chỉ lực nói:
- Ngươi thành danh nhiều năm, bằng hữu khắp thiên hạ, lẽ nào không nhìn ra?
Quy Bắc Hải thở phì phì vì tức giận nói:
- Tiểu tử, ngươi nhất định không chịu nói?
- Ngươi hỏi câu này bằng thừa.
- Ngươi nên biết, ngươi chỉ qua mắt được lão phu, qua mắt được người khác,
nhưng không thể qua mắt Lão Thần Tiên bổn môn.
- Đợi sau khi gặp được vị Lão Thần Tiên quý môn rồi nói, nếu như bị người nào
nhìn ra được thì đó là chuyện ngoài tưởng tượng!
Quy Bắc Hải đã bình tĩnh lại, cười nhạt nói:
- Tiểu tử, người nên biết ngươi đả thương chẳng phải ai khác mà chính là Hữu hộ
pháp của Lãnh Nguyệt Môn.
Lý Tồn Hiếu khẳng khái gật đầu nói:
- Ta biết, thì sao?
- Nếu để đến khi Lão Thần Tiên tự ra mặt, thì thần tiên cũng khó cứu nổi ngươi!
Lý Tồn Hiếu cười điềm nhiên nói:
-Nếu như được đích thân Lão Thần Tiên của quý môn ra mặt đối phó, thì đó là
một điều hết sức vinh hạnh cho tại hạ!
Quy Bắc Hải gằn giọng nói:
- Thanh niên nhân, lời này tự ngươi nói đấy chứ?
- Không sai, ta nói ngươi nghe, đều là những lời thực!

Quy Bắc Hải quay mặt gật đầu nói:
- Được, thanh niên nhân, ngươi chờ đấy!
Nói rồi đỡ người Vạn Hầu Cao bước đi.
Đột nhiên nghe Lãnh Ngưng Hương quát:
- Đứng lại!
Quy Bắc Hải thân hình chấn động, dừng bước hỏi:
- Lãnh cô nương còn gì chỉ giáo?
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Quy hộ pháp tự hẹn ta đến đây, chẳng lẽ không cần thuốc giải?
Quy Bắc Hải mặt đỏ vì thẹn nói:
- Nếu như Lãnh cô nương chịu nhón tay tặng thuốc giải, lão hủ đương nhiên sẽ
nhận mà cảm kích vô cùng!
Lãnh Ngưng Hương cười cười nói:
- Ta tất nhiên sẽ giao thuốc giải, nhưng là sau khi ta đã chịu thua. Quy hộ pháp
định lúc nào thì để ta gặp mặt Ôn nhị cô nương?
Quy Bắc Hải lắc đầu nói:
- Điều này lão hủ không thể tự làm chủ, chờ thỉnh thị Lão Thần Tiên…
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Làm tay chân người khác cũng phiền, chuyện nhỏ như hạt mè hạt đậu cũng
phải thỉnh thị. Thôi được, ta sẽ chờ, có điều ta phải nói Quy hộ pháp biết, độc của ta
có thời hạn, quý môn như đã quyết để ta gặp Ôn nhị cô nương gặp mặt thì càng sớm
càng tốt. Nếu để quá thời hạn ấy, thì dù quý môn lấy được thuốc giải của ta cũng chỉ
vô ích, điều này rất quan trọng, Quy hộ pháp xin nhớ lấy.
Quy Bắc Hải nói:
- Lão hủ chẳng quên, nhân đây lão hủ cũng xin cáo với Lãnh cô nương một câu,
chớ nên để mất hoà khí giữa “Lãnh Nguyệt Môn” và “Phi Thuý Cốc” chúng ta!
Lãnh Ngưng Hương mày liễu nhíu lại, lãnh đạm nói:
- Ta nếu như không vì hoà khí giữa hai nhà xưa nay thì đã chẳng đến phó ước với
tôn giá, thế nhưng nếu như quý môn định đến Phi Thuý Cốc xin thuốc giải thì ta cũng

hoan nghênh. Cho nên ta có dự định trao thuốc giải, như vậy khi trở lại Phi Thuý Cốc
mới không xảy ra điều gì chẳng hay.
Quy Bắc Hải cúi người nói:
- Lời này của Lãnh cô nương, lão hủ nhất định bẩm cáo lại Lão Thần Tiên.
Rồi dìu người Vạn Hầu Cao đi lẫn khuất nhanh vào trong khu rừng tùng.

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 20
Uy chấn lãnh nguyệt môn

Lý Tồn Hiếu nhìn theo bọn họ cười nhạt nói :
- Đi nhanh thật !
Lãnh Ngưng Hương nhìn chàng một cái thâm sâu nói :
- Huynh khiến bọn chúng khiếp hồn !
Lý Tồn Hiếu lắc đầu cười nói :
- Chúng chẳng phải sợ tôi, mà chính là sợ cô nương.
- Huynh chỉ trát vàng lên mặt tôi, thực ra huynh thụ nghiệp nghệ sư môn là ai,
không nói được với chúng nhưng có thể nói cho tôi biết chứ ?
Lý Tồn Hiếu mỉm cười nói :
- Trời tối lắm rồi, chúng ta về khách điếm thôi.
Dứt lời, chàng quay người bước đi ngay.
Lạnh Ngưng Hương trên mặt hiện nét u oán.
Trương Viễn Đình bước ngang qua người nàng thấp giọng nói :
- Lý thiếu hiệp thân mang huyết cừu, cô nương xin thông cảm tha thứ, tôi dám
đảm bảo sớm muộn gì thiếu hiệp cũng nói với cô nương.
Lãnh Ngưng Hương hai má muốn ửng hồng ấp úng nói :
- Đa tạ tiền bối.
Về đến khách điếm, trong thành Kim Hoa đâu đâu cũng đã lên đèn sáng rực, bọn
họ ngồi với nhau trong khách điếm, Trương Viễn Đình nhìn Lý Tồn Hiếu quan tâm nói :
- Thiếu hiệp hôm nay đã bại Tả hữu hộ pháp của Lãnh Nguyệt Môn, theo như tôi

biết thì trong Lãnh Nguyệt Môn ngoài Cơ bà bà ra thì chẳng còn ai là đối thủ của thiếu
hiệp. Bà ta tất nhiên sẽ nhanh chóng tìm đến thiếu hiệp, thiếu hiệp phải cẩn thận.
Lý Tồn Hiếu gật đầu nói :
- Đa tạ tiền bối nhắc nhở.
- Cơ bà bà tôi chưa từng gặp qua, thực ra trong võ lâm thiên hạ cũng chẳng có
mấy người nhìn thấy mặt bà ta, cho nên người bà ta như thế nào thì chẳng biết. Nhưng
theo như lời tương truyền thì bà ta là một trong số ít cao thủ thuộc hàng bậc nhất, bà ta

lãnh đạo "Lãnh Nguyệt Môn" gần như xưng bá võ lâm, đến ngay như Hàn Tinh Môn
hùng mạnh mà vẫn còn phải khiếp sợ vài phần, đương nhiên chẳng phải không có lý
do !
Lãnh Ngưng Hương chen vào nói :
- Tiền bối nói không sai, đừng nói là bản thân bà ta, chỉ nói bốn vị tỳ nữ tâm
phúc theo bà ta mấy mươi năm nay, người nào cũng thuộc hàng cao thủ nhất lưu. Nghe
nói bản lĩnh của bốn người này ngang ngữa với chưởng môn các môn phái lớn, theo tôi
nghĩ nói thế e còn hơi khiêm tốn !
Trương Viễn Đình gật đầu nói :
- Bốn tỳ nữ tâm phúc của Cơ bà bà đúng là cao thủ nhất lưu đương kim võ lâm.
Lý Tồn Hiếu nhún vai cười khổ nói :
- Tiền bối cũng biết tôi chẳng có ý muốn gây thù gây hấn khắp nơi, nhưng bức
bách quá thì cũng đành chịu !
Trương Viễn Đình lại gật đầu nói :
- Điều này thì tôi biết, tôi chỉ nhắc nhở thiếu hiệp thận trọng.
Lý Tồn Hiếu nói :
- Lãnh Nguyệt Môn nếu như là chân chính môn phái, thì tôi chẳng tiếc gì hai tay
dâng tặng bức "Tàng Bảo Đồ" cho họ. Thế nhưng chỉ quan sát mấy ngày hôm nay,

hành vi hoạt động của họ chẳng khác gì bọn cường đạo, cho nên tôi quyết toàn lực
bảo hộ bức “Tàng Bảo Đồ” chứ không để nó rơi vào tay Lãnh Nguyệt Môn hay Hàn
Tinh Môn !
Lý Tồn Hiếu nói :
- Nhắc đến Hàn Tinh Môn tôi mới nhớ Ôn nhị cô nương, tiền bối cho rằng lời của
Vạn Hầu Cao đáng tin không ?
Trương Viễn Đình lắc đầu nói :
- Khó tin, có lẽ Ôn nhị cô nương có dụng tâm gì khác !
- Tiền bối cho rằng…
Trương Viễn Đình lắc đầu nói :
- Điều này tôi không biết, nhưng tôi nghĩ nếu như Ôn nhị cô nương tự nguyện ở
lại trong Lãnh Nguyệt Môn tất có dụng tâm nào khác…
Lý Tồn Hiếu chẳng nói gì thêm.
Trương Viễn Đình ngưng mắt nhìn Lãnh Ngưng Hương nói :
- Nếu đúng như lời Vạn Hầu Cao nói, cô nương chấp nhận trao giải dược cho
chúng ?
Lãnh Ngưng Hương gật đầu nói :
- Cho, sao lại không cho ? Tôi xưa nay nói một là một, quyết không thực ngôn bội
tín.
- Cô nương khiến người ta kính phục.
- Không dám, tiền bối cũng chớ nên khách khí, thực ra tôi thả một mà bắt hai,
chẳng thiệt vào đâu !
Trương viễn Đình ngơ ngác hỏi :
- Sao, Lãnh cô nương đã…
Lãnh Ngưng Hương hỏi lại :
- Chẳng phải tiền bối cần tôi bắt thêm vài tên sao ?
- Đúng, thế nhưng…
Lý Tồn Hiếu nói :
- Xem ra lần này Lãnh Nguyệt Môn thiệt nặng !
Lãnh Ngưng Hương nói :
- Đúng như huynh nói, nếu không cho chúng biết lợi hại, thì chúng chẳng biết thế
nào là trời cao đất rộng !

Vừa lúc ấy bên ngoài hành lang nghe tiếng bước chân đi vội, rồi một giọng nữ
nhân hỏi vọng vào :
- Có vị Lý gia nghỉ ở đây không ?
Lý Tồn Hiếu nghe giọng người này rất quen, nhưng nhất thời không nhận ra là
giọng người nào, bấy giờ bước ra cửa xem.
- Họ Lý là tôi đây !
Ngay trước hành lang một vị tiểu cô nương thân hình mảnh khảnh trong bộ y
phục màu vàng, khuôn mặt sáng sủa thông minh.
Chỉ nghe cô ta reo lên :
- Lý tướng công, đúng là tướng công rồi !
Lý Tồn Hiếu nhìn cô ta thoáng chút ngờ ngợ, rồi chợt nhận ra buộc miệng nói :
- Thuý cô nương, là cô ?
Không phải sao, hoàng y cô nương chính là tiểu tỳ theo hầu bên cạnh Lệnh Hồ
Dao Cơ.
Tiểu Thuý bước nhanh đến trước mặt chàng khép người thi lễ nói :
- Tiểu Thúy bái kiến Lý tướng công.
Lý Tồn Hiếu vội vàng ôm quyền hoàn lễ nói :
- Không dám, cô nương vẫn khoẻ !
Tiểu Thúy nói :
- Đa tạ tướng công, tỳ nữ có lời vấn an tướng công.
Lý Tồn Hiếu nói :
- Cô nương chớ nên khách sáo, mời vào trong ngồi.
Chàng quay người đi trước.
Tiểu Thúy mắt tròn xoe hỏi lại :
- Tiện chứ ?
- Trong phòng là mấy vị bằng hữu của tôi, có gì không tiện.
Tiểu Thuý khi ấy mới theo chàng vào trong phòng, Lý Tồn Hiếu giời thiệu mọi
người với nhau, Tiểu Thúy thân phận tỳ nữ nên đều dùng lễ chào hỏi với mọi người.
Duy đối với Lãnh Ngưng Hương thì có khác, cô ta hành lễ rồi ngưng mắt nhìn Lãnh
Ngưng Hương từ đầu đến chân nói :
- Tỳ nữ nghe nói cô nương đến, nay được gặp cô nương thật là phúc lớn. Hai ngày

nay, Lãnh Nguyệt Môn bị “Vô hình độc” của cô nương hù khiếp sợ !
Lãnh Ngưng Hương mỉm cười nói :
- Thúy cô nương, tôi chỉ là bất đắc dĩ.
Tiểu Thuý gật đầu nói :
- Tỳ nữ biết, cô nương vì Ôn cô nương. Tỳ nữ nói một câu thực lòng, cô nương
dùng “Vô hình độc” đối với Liễu Ngọc Lân như thế còn phúc cho hắn, con người hắn
thối tha bẩn thỉu từ đầu đến chân !
Trương Viễn Đình không nhịn được bật cười thành tiếng nói :
- Thúy cô nương nói chuyện hóm hỉnh thật !
Lãnh Ngưng Hương nói :
- Đa tạ Thúy cô nương.
Lý Tồn Hiếu mời Tiểu Thúy ngồi xuống.
Tiểu Thúy ngồi xuống xong, Lãnh Ngưng Hương hỏi tiếp :
- Thúy cô nương, Ôn nhị cô nương thế nào ?
Tiểu Thúy nói :
- Chuyện này thì cô nương cứ yên tâm, Ôn nhị cô nương tuy bị Lão Thần Tiên
giam lỏng, thế nhưng Lão Thần Tiên đối đãi với cô ta rất tốt, như đãi một vị thương
khách.
Rồi quay sang Lý Tồn Hiếu nói tiếp :
- Lý tướng công biết chứ, Lão Thần tiên sở dĩ giam lỏng Ôn nhị cô nương chỉ là
muốn đổi lấy cô nương tôi từ “Hàn Tinh Môn” trở về.
Lý Tồn Hiếu gật đầu nói :
- Tôi biết, Trương tiền bối đã tính được chuyện này ?
Tiểu Thúy nói :
- Hiện tại thì ổn rồi, Ôn gia nhị lão để mừng thọ Lão Thần Tiên đã cho người tiễn
hồi cô nương tôi về Kim Hoa, Lão Thần Tiên cũng giao Ôn nhị cô nương cho Ôn gia nhị
lão.
Lý Tồn Hiếu ngớ người nói :
- Sao, Lệnh hồ cô nương đã về Kim Hoa ?
- Đúng thế, vừa đến trưa hôm nay.
- Người của Hàn Tinh Ôn gia cũng đến ?
- Vâng, ngoài Ôn gia nhị lão còn có Ôn thiếu chủ.
Lý Tồn Hiếu nhíu mày nói :

- Chỉ e Ôn gia và Lãnh Nguyệt Môn chẳng nói chuyện thoả thiện vui vẻ với nhau
được!
Tiểu Thúy nói :
- Không, thì sao ?
- Nghe nói Liễu Ngọc Lân hiện tại là cháu rễ của Cơ bà bà, Cơ bà bà định đem
Lệnh Hồ cô nương gả cho hắn ?
Tiểu Thúy nghe thì giật mình chấn động thốt lên :
- Sao tướng công biết ư ?
Lý Tồn hiếu cười nói :
- Chính hai vị "Truyền lệnh đồng tử" của Lãnh Nguyệt Môn nói, mà trên thực tế
thì Lãnh Nguyệt Môn cũng không tiếc sức lực bảo hộ cho Liễu Ngọc Lân.
Tiểu Thúy mặt sạm lại, cúi thấp đầu nói :
- Cô nương tôi sao khổ thế ?
Bình tĩnh lại, cô ta nói tiếp :
- Cô nương tôi nhân nghe nói có một người trẻ tuổi họ Lý đả thương hai vị hộ
pháp, thực tình trong thiên hạ có thể đả thương hai vị hộ pháp Lãnh Nguyệt Môn chẳng
có được mấy người, cô nương lo lắng là tướng công. Vì thế lệnh tiểu tỳ đến xem có
đúng là tướng công không, nếu đúng là tướng công cô nương bảo tiểu tỳ cầu xin tướng
công nhanh rời khỏi Kim Hoa này.
Lý Tồn Hiếu chau mày hỏi :
- Vì sao phải nhanh rời khỏi Kim Hoa ?
- Tướng công còn chưa biết, Ôn gia nhị lão và Lão Thần Tiên liên thủ đối phó
tướng công, đoạt cho được bức "Tàng Bảo Đồ" !
Lý Tồn Hiếu bật cười mấy tiếng nói :
- Lý Tồn Hiếu nào được vinh hạnh thế, cùng lúc "Hàn Tinh Môn" và "Lãnh
Nguyệt Môn" liên thủ đối phó với một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi, quả là một chuyện
chẳng phải tầm thường chút nào !
Tiểu Thúy giọng tha thiết nói :
- Lý tướng công, cô nương tôi van xin tướng công đi ngay.

Trương Viễn Đình đột nhiên chen vào nói :
- Thúy cô nương, chuyện của Lý thiếu hiệp ở Kim Hoa này đã xong, sẽ đi ngay
thôi.
Tiểu Thúy tròn mắt hỏi lại :
- Thật sao ?
Lý Tồn Hiếu muốn nói, nhưng bị Trương Viễn Đình đánh mắt cản lại, lão nói :
- Đương nhiên là thật, chuyện rất quan trọng, lẽ nào lại dối Thuý cô nương.
Tiểu Thúy trầm ngâm một lúc nói :
- Thế thì tốt, tiểu tỳ sẽ hồi báo phục mệnh…
Cô ta đứng lên nói tiếp :
- Lý tướng công, tiểu tỳ đi đây. Tiểu tỳ không thể lưu lại đây lâu, vạn nhất để Lão
Thần Tiên biết được thì mạng tiểu tỳ chẳng còn, lại liên lụy đến cô nương tôi…
Rồi lại nhìn Lãnh Ngưng Hương nói :
- Lãnh cô nương, tiểu tỳ van cầu cô nương đừng cho Liễu Ngọc Lân giải dược.
Lãnh Ngưng Hương gật đầu nói :
- Thúy cô nương yên tâm, chỉ cần một lời này của Thuý cô nương, ta nhất định
không bao giờ cho Liễu Ngọc Lân thuốc giải.
Tiểu Thúy đột nhiên quỳ sụp xuống dưới chân Lãnh Ngưng Hương nói giọng xúc
động:
- Lãnh cô nương không cho Liễu Ngọc Lân thuốc giải, ân lớn như cứu lấy mạng cô
nương tôi, tiểu tỳ bái tạ !
Nói rồi dập đầu mà lạy.
Lãnh Ngưng Hương vội vàng đỡ cô ta lên nói :
- Thúy cô nương, cô làm gì thế.
Tiểu Thúy hai mắt đỏ hoe nói :
- Lãnh cô nương không biết, chuyện này cô nương tôi chẳng bao giờ đồng ý, thế
nhưng đã là lệnh của Lão Thần Tiên thì cô nương tôi chẳng dám kháng cự. Chỉ còn một
cách là…
Lãnh Ngưng Hương vỗ tay nhè nhẹ lên lưng Tiểu Thúy an ủi :

- Thúy cô nương yên tâm, ta cũng là thân nữ nhi như Lệnh Hồ cô nương, ta đương
nhiên hiểu được nỗi thống khổ khi bị ép buộc lấy một người mình chẳng thương, đồng
thời lại là một người bỉ ổi như Liễu Ngọc Lân. Cứ về bẩm báo lại với Lệnh Hồ cô
nương, chúng ta thâm giao đã lâu, chỉ cần điều gì ta làm được nhất định ta sẽ làm.
Tiểu Thúy nước mắt lưng tròng nói :
- Lãnh cô nương, tiểu tỳ ghi nhớ ân này của cô nương, tiểu tỳ cáo từ !
Cúi đầu thi lễ lần nữa rồi bước nhanh ra khỏi phòng.
Lãnh Ngưng Hương nhìn Lý Tồn Hiếu nói :
- Huynh nên tiễn chân Thuý cô nương.
Lý Tồn Hiếu thoáng chút do dự, nhưng rồi cũng bước chân ra ngoài.
Ra khỏi khách điếm, đi một lúc tới một gốc cây hoè bên đường, Tiểu Thúy bỗng
ngừng chân đứng lại, quay người nhìn chàng nói :
- Tướng công ra đây thật hay, tiểu tỳ chính đang muốn gọi tướng công một mình
ra ngoài này…
Lý Tồn Hiếu hỏi :
- Thúy cô nương có chuyện gì sao ?
Tiểu Thúy nhìn chàng giọng trách móc.
- Lý tướng công thật là bạc bẽo, cô nương thì ngày đêm nhớ tướng công, thế mà
tướng công thì chẳng đoái hoài đến cô nương đang bị giam lỏng trong Hàn Tinh Môn
thế nào !
Lý Tồn Hiếu mặt nóng lên, cảm thấy hổ thẹn nói :
- Thúy cô nương, tôi cứ ngỡ cô ta đã là người của Ôn gia.
Tiểu Thúy nói :
- Tướng công sao có thể nghĩ thế chứ, cô nương chẳng phải là người như thế, cô
nương một khi đã đem trái tim mình trao cho tướng công, thì trọn đời là người của tướng
công. Ai cũng không thể đoạt được ý chí cô nương !
Lý Tồn Hiếu nén tiếng thở dài nói :
- Tôi không tốt, tôi rất hổ thẹn với Lệnh Hồ cô nương. Thực tế thì Thúy cô nương

cũng biết, tôi suýt chút nữa thì chết bởi ngọn độc châm của Liễu Ngọc Lân hôm ấy…
Rồi chàng đem hết mọi chuyện kể sơ lược cho Tiểu Thúy nghe.
Nghe xong, Tiểu Thúy cúi đầu nói :
- Tướng công xin chớ trách tội, Tiểu Thúy đã trách nhầm tướng công…
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói :
- Thúy cô nương không trách nhầm tôi, thực ra sau khi tôi giải độc xong thì nên đi
tìm Lệnh Hồ cô nương mới phải, thế nhưng tôi đã không đi. Trong đầu tôi cứ nghĩ Lệnh
Hồ cô nương đã…
Tiểu Thúy ngước mắt nhìn chàng cắt lời nói :
- Chuyện đã trở thành quá khứ, tướng công cũng không nên tự trách mình. Tiểu tỳ
chỉ muốn tướng công biết cô nương đối với tướng công là trái tim chân tình, mãi mong
đợi tướng công mà thôi.
- Thúy cô nương, tôi hổ thẹn với Lệnh Hồ cô nương…
"Đừng nhắc nữa !" Tiểu Thúy cắt ngang lời chàng nói :
- Chuyện trước mắt làm thế nào tướng công hẳn có biện pháp.
- Ý Thuý cô nương nói là …
- Cô nương sợ tổn thương đến tướng công, nên chỉ mong tướng công nhanh rời
khỏi đây, thế nhưng tiểu tỳ thì mong tướng công khoan vội đi, nếu có đi thì mang cô
nương đi cùng. Chỉ có tướng công mới cứu được cô nương, tướng công không biết cô
nương hiện tại bị Lão Thần Tiên giam lỏng, chẳng có cách nào ra được. Còn tên Liễu
Ngọc Lân thì tiểu tỳ chỉ hận không giết được hắn, Lão Thần Tiên xưa nay hết mực yêu
thương chiều chuộng cô nương, chẳng hiểu sao lần này quỷ thần hôn ám tâm khiếu …
Lý Tồn Hiếu hỏi :
- Thúy cô nương bảo tôi cứu Lệnh Hồ cô nương chư thế nào đây ?
- Chuyện này tướng công nên có chủ ý.
Lý Tồn Hiếu trầm ngâm suy nghĩ một lúc nói :
- Cơ bà bà có biết Lệnh Hồ cô nương với tôi …
Tiểu Thúy không đợi chàng hỏi hết câu, gật đầu đáp :

- Lão Thần Tiên biết, chính cô nương nói với Lão Thần Tiên. Nhưng vô ích, chẳng
hiểu thế nào mà Lão Thần Tiên lại thích tên vô lại Liễu Ngọc Lân kia !
- Thuý cô nương có thể gặp Lệnh Hồ cô nương chứ ?
- Đương nhiên, tiểu tỳ hiện tại vẫn hầu bên cạnh cô nương.
Lý Tồn Hiếu nói :
- Vậy thì Thúy cô nương về báo cho Lệnh Hồ cô nương một tiếng, tôi chẳng tiếc
bất cứ điều gì, nhất quyết sẽ cứu cô ta ra …
Tiểu Thúy mừng đến bật khóc thành tiếng, nói :
- Tiểu tỳ biết cô nương chẳng hề nhìn nhầm người, tiểu tỳ bái tạ tướng công !
Nói rồi cứ quỳ ngay bên đường mà lạy.
Lý Tồn Hiếu vội ngăn cô ta nói :
- Để người ta nhìn thấy không hay, Thúy cô nương nhanh trở về đi !
Tiểu Thùy nói qua nước mắt :
- Tiểu tỳ…về đây !
Rồi cúi đầu bước nhanh.
Lý Tồn Hiếu đứng dưới gốc hòe lẳng lặng một hồi lâu lòng chàng mới bình tĩnh
lại, Lệnh Hồ Dao Cơ, Ôn Phi Khanh, Lãnh Ngưng Hương đều chân tâm si tình với
chàng, làm sao đây ?
Đột nhiên chàng buông tiếng thở dài, cố nén tình cảm dâng lên trong lòng bước
chân trở lại khách điếm.
Vào phòng chẳng thấy cha con Trương Viễn Đình đâu, chỉ một mình Lãnh Ngưng
Hương ngồi bên bàn, nhìn chàng cười nói :
- Thúy cô nương đi rồi ?
Lý Tồn Hiếi nói :
- Vâng. Trương tiền bối và Trương cô nương đâu ?
- Nghỉ ở phòng bên kia, huynh ngồi xuống đi, tôi muốn nói chuyện với huynh.
Lý Tồn Hiếu do dự ngồi xuống nói :
- Cô nương muốn nói chuyện gì với tôi ?
- Tôi trước tiên mốn nói, Phi Khanh thư thư đã nói chuyện giữa huynh với Lệnh
Hồ cô nương cho tôi biết.
Lý Tồn Hiếu nghe thì mặt nóng lên, có chút áy náy “A” lên một tiếng

khe khẽ.
Lãnh Ngưng Hương nói tiếp :
- Tôi biết Lệnh Hồ cô nương đối với huynh bằng trái tim chân tình, là thân nữ nhi
với nhau tôi cảm thấy kính phục Lệnh Hồ cô nương…
Lý Tồn Hiếu ho khan một tiếng nói :
- Cô nương như đã biết, tôi cũng chẳng giấu gì mà nói với cô nương thêm một
điều, Lệnh Hồ cô nương mãi vẫn coi tôi là người trong tâm.
Lãnh Ngưng Hương chớp động ánh mắt nói :
- Tôi cũng biết, tôi đồng tình với Lệnh Hồ cô nương, cũng như thế tôi nghĩ rằng
Lệnh Hồ cô nương cũng thương hại cho tôi !
Lý Tồn Hiếu chấn động trong lòng, im lặng không nói.
Lãnh Ngưng Hương nén tiếng thở dài nói :
- Tôi đã nhận ra , trước mặt tôi và Trương tiền bối, Trương cô nương, Thúy cô
nương có nhiều điều không tiện nói, cho nên tôi mới muốn huynh ra ngoài. Hẳn Thúy
cô nương chẳng muốn huynh bỏ đi, ở lại cứu Lệnh Hồ cô nương ?
Lý Tồn Hiếu không khỏi kinh ngạc trước tâm trí của vị cô nương này, gật đầu thừa
nhận :
- Đúng, cô nương.
- Huynh đồng ý chứ ?
- Nghĩa bất dung từ.
Lãnh Ngưng Hương cười nói :
- Thế mới đúng, Lệnh Hồ cô nương đối với huynh bằng trái tim chân tình, cho
nên vô luận thế nào huynh cũng phải cứu cô ta…
Nàng ngừng lại nhìn chàng rồi giục hỏi :
- Huynh định thế nào ?
Lý Tồn Hiếu thoáng nghĩ nhanh đáp :
- Dù thế nào, tôi cũng phải cứu cô ấy.
- Tôi định trước tiên tiễn cha con Trương tiền bối đi, huynh thấy thế nào ?
- Còn cô nương ?
- Tôi không đi, tôi ở lại giúp huynh !
- Tôi nghĩ rằng…
- Lý lang !

Lãnh Ngưng Hương bỗng nhiên nhìn chàng thay đổi khẩu khí gọi chàng bằng hai
tiếng thân thiết nhất, rồi nói tiếp :
- Huynh hiện tại rất cần trợ thủ, xin chớ cự tuyệt muội. Lẽ nào huynh nhẫn tâm…
?
Lý Tồn Hiếu đã biết trước chuyện này, nhưng giờ nghe chính nàng nói thế chẳng
khỏi chấn động trong lòng, sau phút im lặng mới nói :
- Cô nương, Lý Tồn Hiếu chỉ là kẻ phàm phu tục tử…
Lãnh Ngưng Hương cắt ngang lời chàng :
- Đừng nói gì cả, muội chỉ cần huynh gật đầu.
- Cô nương, tôi…tôi chẳng thể chối cãi, trước tiên là Lệnh Hồ cô nương, kế đến
Ôn nhị cô nương…
Lãnh Ngưng Hương nói ngay :
- Muội nguyện đứng thứ ba !
Lý Tồn Hiếu đầu óc như tối sầm lại, trong lòng run lên lắp bắp nói :
- Lý Tồn Hiếu nào có phúc phần lớn thế !
- Nếu như huynh cho rằng đây là phúc phần thì nên gật đầu !
Lý Tồn Hiếu biết thế chẳng còn cách thoái thác, chỉ trách mình sao lại đào hoa,
nén tiếng thở dài, gật đầu.
- Lý lang, đa tạ huynh !
Lý Tồn Hiếu nói :
- Tôi định đi đến Lãnh Nguyệt Môn, cô nương nên ở lại khách điếm với cha con
Trương tiền bối…
- Không, muội định trước tiên tiễn chân cha con Trương tiền bối rời khỏi đây, sau
đó cùng huynh đến Lãnh Nguyệt Môn.
- Cô nương định tiễn họ rời khỏi Kim Hoa ngay bây giờ ?
Lãnh Ngưng Hương gật đầu nói :
- Chỉ cần cả hai chúng ta cùng tiễn chân họ, người của Lãnh Nguyệt Môn nhất
định chẳng dám vọng động.
Lý Tồn Hiếu nghĩ nhanh rồi nói :
- Thôi được.
Vừa lúc ấy bên ngoài nghe tiếng Trương Viễn Đình :
- Thiếu hiệp, đây là chủ ý của tôi. Cha con tôi có ở lại Kim Hoa này

chẳng những
không giúp gì được thiếu hiệp, ngược lại còn làm vướng tay vướng chân thiếu hiệp.
Nói xong thấy lão dẫn Trương Triệu Lan bước vào.
Lý Tồn Hiếu nhìn họ hỏi :
- Trương tiền bối thu xếp xong hết rồi chứ ?
Trương Viễn Đình nhún vai cười nói :
- Hai chân gánh chiếc miệng, ngoài mấy bộ áo quần cũ cha con chúng tôi có gì
đáng sắp xếp, nói đi là có thể đi ngay.
Lý Tồn Hiếu xúc động nói :
- Ở cùng tiền bối một thời gian tôi lĩnh hội rất nhiều điều, hiện tại chia tay thực
lòng tôi không đành.
Trương Viễn Đình nói :
- Thiếu hiệp tính tình giản dị cận nhân, xa rời tôi cũng không đành, nhưng như
thiếu hiệp đã nói…trên đời này chẳng có cuộc tiệc nào không tàn, chúng ta chỉ là tiểu
biệt, tương lai còn gặp lại nhau mà !
- Vậy thì xin tiền bối bảo trọng, thâm tình của tiền bối tôi xin vĩnh viễn không
quên.
- Thiếu hiệp sao lại nói thế, ân thiếu hiệp xem như giờ tôi đã trả được , lòng tôi
mới thấy nhẹ đi. Thiếu hiệp cũng nên thận trọng trong mọi hành động, nhất là đối với
những nhân vật lão luyện trong giang hồ này.
Ngừng lại giây lát lão nói tiếp :
- Trước khi chia tay tôi chỉ có một lời cùng nhị vị, thiếu hiệp cùng Lãnh cô nương
tuy đếu là cao thủ thượng thặng đời nay, nhưng Lãnh Nguyệt Môn và Hàn Tinh Môn
liên thủ thì uy lực chẳng thể nói hết được, hành động cần tiến thủ đúng tiết, không
được trí lực sất phu, bản lĩnh dụng độc của Lãnh cô nương cần lợi dụng nhiều.
- Đa tạ tiến bối chỉ giáo.
- Tôi cũng chẳng có gì ngoài một lời khuyên như thế, hy vọng thiếu hiệp sớm rửa

được huyệt cừu, thần tiên quyến thuộc mỉm cười nơi chín suối !
Lý Tồn Hiếu hai mắt cay cay, chẳng nói gì được.
Lãnh Ngưng Hương mặt cũng nóng bừng, cúi đầu lí nhí nói :
- Đa tạ Trương tiền bối.
Trương Viễn Đình cười nói :
- Giờ thì phiền nhị vị tiễn chân cha con chúng tôi một đoạn.
Nói rồi lão nắm lấy tay Trương Tiêu Lan bước ra cửa.
Bốn người rời khách điếm, Lý Tồn Hiếu và Lãnh Ngưng Hương đều nhận ra người
của Lãnh Nguyệt Môn lảng vảng rất nhiều, nhưng họ làm như không hề nhìn thấy mà
cũng chẳng cần nhìn chúng lần nào.
Đến cửa thành, Lý Tồn Hiếu và Lãnh Ngưng Hương ngừng bước, Trương Viễn
Đình nói :
- Thiếu hiệp, Lãnh cô nương, tôi cũng chỉ một câu vừa rồi, cần lấy trí để thắng,
chớ nên dùng dũng lực !
Lý Tồn Hiếu nói :
- Đa tạ tiền bối, hai chúng tôi ghi nhận.
Trương Viễn Đình nhìn xa về phía sau lưng Lý Tồn Hiếu nói :
- Thiếu hiệp, chúng theo đến kìa !
Lãnh Ngưng Hương nói :
- Hai vị cứ việc đi, chúng tôi ở đây cản chúng.
Trương Viễn Đình ôm quyền nói :
- Thiếu hiệp, chúng ta chia tay, hẹn ngày gặp lại !
Lý Tồn Hiếu vội vàng thi lễ, nói :
- Tiền bối bảo trọng.
Trương Tiêu Lan trên hoa dung biểu hiện khác thường, đôi môi mấp máy một hồi
mới bật thành mấy tiếng :
- Thiếu hiệp bảo trọng.
Trương Viễn đình hơi chấn động trong lòng, vội nói :
- Lan nhi, tương lai chúng ta còn gặp lại nhau, không nên chậm trễ, chúng ta đi
thôi !
Nói rồi kéo tay Trương Tiêu Lan đi, Trương Tiêu Lan chẳng nói thêm tiếng nào chỉ
cúi đầu lẳng lặng theo chân cha.
oOo

Lãnh Ngưng Hương ngưng mắt nhìn theo bóng cha con Trương Viễn Đình khuất
dần trong màn đêm.
Lý Tồn Hiếu lặng người trước cửa thành, ánh mắt chàng cũng dõi nhìn theo bóng
họ, trên mặt tuy không chút biểu hiện, nhưng trong lòng tất nhiều đợt sóng trào gợn lên.
Qua một hồi, Lãnh Ngưng Hương lên tiếng phá tan im lặng nói :
- Đi xa rồi, chúng ta về thôi !
Lý Tồn Hiếu lẳng lặng gật đầu, từ từ quay người lại giọng lành lạnh nói :
- Bất tất lén lén lút lút thế kia, ra nhanh đi !
Lập tức nhìn thấy trong bóng tối bên đường một người áo vàng xuất hiện, trên
mặt không chút biểu hiện.
Lý Tồn Hiếu nói :
- Ta cùng Lãnh cô nương "Phi Thúy Cốc" định đến Lãnh Nguyệt Môn, các hạ dẫn
đường !
Hoàng y nhan không khỏi ngạc nhiên nói :
- Sao, các hạ định đến Lãnh Nguyệt Môn ?
- Không sai !
Hoàng y nhân nhìn chàng bằng ánh mắt khác thường, một lúc nói :
- Khi Lão Thần Tiên muốn gặp ngươi, ngươi không thể không đến, nhưng khi Lão
Thần Tiên còn chưa muốn gặp ngươi, ngươi muốn gặp cũng chẳng được !
Lý Tồn Hiếu nhướn mày nói :
- Ngươi tự nghĩ xem ngươi so với Tả Hữu hộ pháp thì thế nào ?
Hoàng y nhân mặt trắng bệt ra, chẳng dám nói thêm tiếng thứ hai, quay người
bước đi.
Lãnh Ngưng Hương cười nhạt nói :
- Hắn rất hiểu biết, cũng rất cơ trí !
Hoàng bào nhân đi trong đêm tối nhưng đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đưa họ
đến một nơi, đình đài lầu viện rất nguy nga tráng lệ, quả nhiên khuôn viên so ra còn
lớn hơn khu vườn hoang Hoa gia rất nhiều.
Tường gạch hồng bao quanh cao hơn cả trượng hùng vỹ bề thế, hai

cánh cửa gỗ
sơn đỏ với một đôi sư tử đá chầu hai bên càng tôn thêm nét uy quyền quý phái của một
môn hộ nổi danh trong giang hồ này.
Trước cửa còn có bốn gã hoàng bào tráng hán chấp đao canh giữ, thần thái uy
nghiêm lẫm lẫm.
Hoàng bào nhân đi trước dẫn đường, đến trước cửa thì dừng chân quay lại nói :
- Hai vị xin chờ một lúc, tôi vào trong thông báo.
Nói rồi đi vào bên trong.
Lãnh Ngưng Hương cười nhạt nói :
- Không thẹn danh gia thế phiệt, quả thuộc hàng bá vương trong thiên hạ !
Lý Tồn Hiếu chẳng nói gì.
Sau một hồi, từ bên trong một người áo vàng khác đi ra, nhìn thì nhận ngay chính
là vị tổng quản Ba Sĩ Kiệt.
Ba Sĩ Kiệt dừng lại ngoài một trượng, ôm quyền thi lễ nói :
- Nhị vị có gì chỉ giáo ?
Lý Tồn Hiếu hoàn lễ nói ngay :
- Xin tổng quản thông báo chúng tôi cần bái kiến Cơ bà bà.
Ba Sĩ Kiệt ngớ người hỏi lại :
- Các hạ muốn bái kiến Lão Thần Tiên ?
- Không sai.
Ba Sĩ Kiệt trên mặt hiện nét hồ nghi, ngưng mắt nhìn chàng một hồi lâu nói :
- Nhị gặp Lão Thần Tiên có chuyện gì chăng ?
- Chuyện rất quan trọng.
- Nhưng…không biết là chuyện quan trọng gì ?
- Người ta muốn gặp là Cơ bà bà !
Ba Sĩ Kiệt ôm quyền nói :
- Đã khuya lắm rồi, Lão Thần Tiên giờ đã an giấc nghỉ ngơi, nhị vị có chuyện gì
cứ nói tôi cũng được.
Lý Tồn Hiếu chaước mày nói :
- Ngươi làm chủ được mọi chuyện ?
- Tại hạ là tổng quản “Lãnh Nguyệt Môn” !
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói :
- Tôi không có ý khinh thị một vị tổng quản như các hạ, thế nhưng

chuyện này
chỉ e các hạ chẳng làm chủ nổi.
- Cứ nói thử xem !
- Ta muốn đòi một người trong Lãnh Nguyệt Môn.
Ba Sĩ Kiệt thoáng chút ngạc nhiên nói :
- Là Ôn nhị cô nương ?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói :
- Không, người ta muốn là Lệnh Hồ cô nương.
Một câu này khiến Ba Sĩ Kiệt ngờ, ấp úng hỏi lại :
- Ngươi nói gì ?
Lý Tồn Hiếu chẳng nhắc lại, hỏi :
- Ngươi làm chủ chuyện này được không ?
Ba Sĩ Kiệt cười nhạt nói :
- Ngươi nên nhìn cho rõ, đây là nơi nào chứ ?
- Ta đã đến, thì dù là Diêm La địa phủ cũng thế thôi, ngươi nhanh vào trong
thông báo cho ta !
Ba Sĩ Kiệt cất tiếng cười kha khả nói :
- Diêm La địa phủ ngươi cũng có thể buông lời cuồng ngạo, thế nhưng trong Lãnh
Nguyệt Môn này thì ngươi nên thận trọng…
"Vù" Ba Sĩ Kiệt nói còn chưa hết câu, thân hình Lý Tồn Hiếu nhanh như tia chớp
xẹt tới, hắn chưa kịp trở tay thì bả vai trái hắn đã bị chàng chộp cứng.
- Dẫn đường cho ta !
Ba Sĩ Kiệt muốn tránh cũng không kịp, chỉ thấy mắt hoa lên là bả vai đã bị tay
trảo Lý Tồn Hiếu chộp cứng như một gọng kìm, hắn giật mình muốn vùng nhưng chẳng
vùng thoát ra nổi.
"Hắc hắc" Ba Sĩ Kiệt cất tiếng cười mấy tiếng vẻ khinh ngạo nói :
- Ngươi nhìn nhầm rồi, Ba Sĩ Kiệt chẳng chịu khuất phục trước ngươi !
Lý Tồn Hiếu cười lạnh lùng nói :
- Ngươi cứ thử xem rồi nói !
Nói rồi chàng vận kình lực vào tay trảo, Ba Sĩ Kiệt "Aùi" nhẹ một tiếng, rồi cắn
răng chịu đựng. Nhưng chỉ trong nháy mắt trán hắn toát mồ hôi như tắm đủ thấy hắn

đau đớn như thế nào rồi.
Hoàng y nhân đứng bên ngoài thấy thế liền quay người chạy nhanh vào trong.
Lý Tồn Hiếu làm như chẳng hề nhìn thấy, nhìn vào mặt Ba Sĩ Kiệt gằn giọng :
- Ngươi chịu rồi chứ ! Dẫn đường !
Vừa nói chàng vừa thúc Ba Sĩ Kiệt, hắn lúc này mới chịu ngoan ngoãn bước đi.
Bốn tên hoàng y tráng hán ôm đao thủ giữa ở đại môn chẳng chút hành động.
Lý Tồn Hiếu thúc Ba Sĩ Kiệt đi trước, Lãnh Ngưng Hương đi phía sau vào trong đại
môn. Qua khỏi cửa mới thấy hết sự nguy nga bề thế của Lãnh Nguyệt Môn. Đình đài
lầu cát có đến mươi dãy, trước mặt là một khuôn viên rộng lớn trống trải, chánh viện
nằm ngay giữa mặt hướng về phương nam khí thế vô cùng.
Vừa lúc ấy bỗng nghe tiếng người quát dài :
- Đứng lại !
Lý Tồn Hiếu ngước mắt nhìn mới thấy từ trong cánh cửa "nguyệt hình" một người
bước ra, thật bất ngờ vì không phải là người của Lãnh Nguyệt Môn, mà chính là Ôn
Thiếu Khanh dẫn theo "Hàn Tinh Sứ Tứ", gã hoàng y nhân vừa rồi đi ngay sau Ôn Thiếu
Khanh. Hiển nhiên chính hắn vào thông báo cho Ôn Thiếu Khanh.
Lý Tồn Hiếu vừa nhìn thấy Ôn Thiếu Khanh, cười điềm nhiên nói :
- Thì ra là Ôn thiếu chủ "Hàn Tinh Môn" !
Ôn Thiếu Kanh lãnh đạm nói :
- Mạng ngươi thật lớn, mà cũng thật to gan !
Lý Tồn Hiếu nhún vai cười nhạt nói :
- Khéo nói.
Rồi chàng thét vào tai Ba Sĩ Kiệt :
- Dẫn đường !
Ba Sĩ Kiệt rên khẽ một tiếng, ngoan ngoãn bước đi trước.
Lập tức bóng người loáng thoáng, bọn "Hàn Tinh Tứ Sứ" phi ra cản đường.
Lý Tồn Hiếu chau mày nói :
- Ôn Thiếu Khanh, ngươi làm thế này là sao ?
Ôn Thiếu Khanh nói :

- Trước tiên coi lại ngươi đang làm gì !
- Ta muốn gặp Cơ bà bà…
Ôn Thiếu Khanh cất tiếng cười dài nói :
- Bằng ngươi mà cũng dám vào gặp Cơ bà bà ?
- Không sai, chỉ bằng một mình ta !
- Nói ta biết, ngươi muốn gặp Cơ bà bà làm gì ?
Lý Tồn Hiếu lạnh lùng nói :
- Đó là chuyện giữa ta và Lãnh Nguyệt Môn, không liên can gì đến Hàn Tinh
Môn ngươi !
- Chỉ e ngươi còn chưa biết, Hàn Tinh Môn và Lãnh Nguyệt Môn đã liên minh với
nhau.
- Nói vậy ngươi định cản ta ?
- Muốn ta không ngăn cản ngươi cũng được, trao bức “Tàng Bảo Đồ” ra đây, ta
mang ngươi đi bái kiến Cơ bà bà.
Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói :
- Sau khi gặp Cơ bà bà, ta sẽ tự mang bức “Tàng Bảo Đồ” ra !
Ôn Thiếu Khanh ngớ người ngạc nhiên hỏi :
- Sao, sau khi ngươi gặp Cơ bà bà ngươi sẽ tự đem bức “Tàng Bảo Đồ” ra ?
- Chính vậy !
- Nói thế ngươi đến là để giao bức “Tàng Bảo Đồ” cho Cơ bà bà ?
- Có thể nói như vậy !
Ôn Thiếu Khanh cười nhạt nói :
- Không ngờ ngươi lại hiểu biết đến thế, rất biết điều !
Lý Tồn Hiếu nhún vai nói :
- Còn xem chuyện như thế nào.
Ôn Thiếu Khanh chau mày hỏi :
- Ngươi vì chuyện gì ?
- Đó là chuyện của ta với Lãnh Nguyệt Môn.
- Nếu đã là chuyện của Lãnh Nguyệt Môn, thì cũng có nghĩa là chuyện của Hàn
Tinh Môn.
Lý Tồn Hiếu lạnh lùng buông rõ từng tiếng :
- Ta chỉ biết Lãnh Nguyệt Môn, chẳng biết Hàn Tinh Môn !
Ôn Thiếu Khanh nghe một câu này thì chẳng giữ được bình tĩnh, gằn giọng nói :
- Nếu như ta trước tiên muốn ngươi giao bức “Tàng Bảo Đồ” ra thì

sao ?
- Không làm được !
- Ta nhất định phải làm bằng được !
Lý Tồn hiếu mặt lạnh lại nói :
- Thử xem !
Dứt lời, tay vận lực nhấc nổi cảø người Ba Sĩ Kiệt huơ mạnh vào hướng bọn “Hàn
Tinh Tứ Sứ”.
“Hàn Tinh Tứ Sứ” nằm mộng cũng không ngờ chàng ra chiêu này, dù thế nào bọn
chúng cũng không dám đả thương đến Ba Sĩ Kiệt, nên thấy thế vội vàng nhảy thoái lùi
sau.
Lý Tồn Hiếu cười nhạt nói :
- Hạng bại quân mà cũng dám cản ta, nhanh tránh đường !
Nói rồi lại nhấc người Ba Sĩ Kiệt lần nữa.
Ôn Thiếu Khanh nhảy người đến quát lớn :
- Ngừng tay !
- Ngươi muốn gì ?
Ôn Thiếu Khanh chỉ tay vào Ba Sĩ Kiệt nói :
- Nhân vật anh hùng chớ nên làm thế, ngươi có giỏi thì ra tay động thủ với Hàn
Tinh Tứ Sứ một trận.
Lý Tồn Hiếu “hừ” một tiếng nói :
- Ngươi chớ khích ta.
Dứt lời thúc mạnh một cái khiến cả người Ba Sĩ Kiệt chúi nhủi về trước, suýt nữa
thì đâm sầm vào người Ôn Thiếu Khanh.
Ôn Thiếu Khanh thấy thế liền phất tay hạ lệnh :
- Ba tổng quản cứ lùi sau, để ta xử lý tên cuồng đồ này !
Ba Sĩ Kiệt như được ân xá, cúi người thi lễ rồi chuồn nhanh lui sau.
Ôn Thiếu Khanh ánh mắt ngưng lại nhìn chằm chằm Lý Tồn Hiếu nói :
- Họ Lý kia, ngươi quả là một anh hùng hào kiệt, ta nói thêm một lần nữa, ngươi
nhanh giao bức “Tàng Bảo Đồ” ra…
Lý Tồn hiếu lạnh lùng nói :
- Ôn Thiếu Khanh, ngươi sao còn chưa chịu thôi nghĩ điều ngươi không làm nổi !
“Được” Ôn Oân Thiếu Khanh gật đầu, “hắc hắc” cười hai tiếng lạnh

lùng chết
người, rồi phất mạnh tay thét lên :
- Sát !
Sau tiếng "Sát" bọn "Hàn Tinh Tứ Sứ" liền đồng loạt xông vào, bát chưởng hợp
bích thế như vũ bão ập tới người Lý Tồn Hiếu.
Chỉ thấy Lý Tồn Hiếu cười nhạt một tiếng, chân nhún nhẹ thân hình tung lên
không, tiếp liền "bình bình" mấy tiếng, "Hàn Tinh Tứ Sứ" thân hình chao đảo thoái
ngược về sau từng tên ngã phịch trên đất.
Ôn Thiếu Khanh mặt xạm như gan lợn tức giận thét lên :
- Ngươi…ngươi dám đả thương Hàn Tinh Tứ Sứ của ta…
Lý Tồn Hiếu thân hình bình ổn như không có gì xảy ra, cười điềm nhiên nói :
- Chì vì ngươi không biết tự lượng mình, tướng tồi binh kém mà cũng dám cản
người !
Ôn Thiếu Khanh giận đến phát thành tiếngiương cười gằn nói :
- Ta há chỉ muốn cản ngươi thôi sao !
Nói rồi định hảy tới, nhưng vừa lúc ấy trong viện bóng người loáng thoáng, từ
trong phóng ra có đến mười mấy người, chính là bọn Tả hữu hộ pháp và Bát tuần sát
của "Lãnh Nguyệt Môn" cùng với "Hàn Tinh bát vệ".
Lý Tồn Hiếu hai mày nhíu lại quát :
- Sao, các ngươi định quần đấu ?
Ôn Thiếu Khanh "Hừ" một tiếng nói :
- Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh xưa nay hành động chẳng khác gì nhau, đấu với cường
địch chẳng kể thủ đoạn.
Ôn Thiếu Khanh vừa nói dứt câu thì mười tám tay cao thủ của cả Hàn Tinh Môn
và Lãnh Nguyệt Môn đều đã tuốt binh khí ra lăm lăm trong tay, mắt người nào cũng
đằng đằng sát khí chực nhảy vào phanh thay đối phương.
Ôn Thiếu Khanh cười lớn đắc chí nói tiếp :
- Chỉ cần ta hạ lệnh một tiếng, bọn họ có thể băm ngươi ra như tương. Ta khuyên
ngươi nên ngoan ngoãn giao bức "Tàng Bảo Đồ" ra thì hơn !

Lý Tồn Hiếu chẳng đáp, Lãnh Ngưng Hương bỗng nhiên bước chân tiến lên đứng
bên cạnh Lý Tồn Hiếu nói :
- Ôn Thiếu chủ muốn bức "Tàng Bảo Đồ" kia sao ?
Ôn Thiếu Khanh ánh mắt ngưng chú nhìn Lãnh Ngưng Hương nói :
- Ngươi là…
Ba Sĩ Kiệt liền ghé sát tay hắn thì thầm mấy câu.
Ôn Thiếu Khanh trong ánh mắt sáng rực lên, vội ôm quyền thi lễ nói :
- Ai da, thứ tội tôi có mắt không tròng, chẳng nhìn ra Lãnh cô nương trước mặt !
Lãnh Ngưng Hương cười điềm nhiên, nói :
- Ôn thiếu chủ bất tất khách khí.
Ôn Thiếu Khanh hai mắt nhìn chăm chăm vào người Lãnh Ngưng Hương, cười nói
:
- Lãnh cô nương liệt danh trong đương kim "Tứ đại tuyệt sắc", Ôn Thiếu Khanh
ngưỡng mộ đã lâu, chỉ tiếc trước giờ vẫn chưa có duyên diện kiến…
- Ôn Thiếu chủ khéo khen, hiện tại thì tôi đã đứng ngay trước mặt Ôn thiếu chủ
đây.
- Có thể cho phép tôi làm tiếp khách !
Lãnh Ngưng Hương cười thầm, nhưng bên ngoài vẫn giữ nét điềm nhiên nói :
- Ôn thiếu chủ định tiếp đãi khách thế nào đây ?
Ôn Thiếu Khanh hai tay xoa xoa vào nhau, nhìn nhanh Lý Tồn Hiếu nói :
- Xin Lãnh cô nương rời khỏi người họ Lý kia đến bên này, Ôn Thiếu Khanh sẽ lập
tức tiếp cô nương vào sau hậu viện chiêu đãi.
- Đa tạ hảo ý của Ôn thiếu chủ, nhưng thịnh tình này tôi nhận không nổi !
- Lãnh cô nương không muốn…
Lãnh Ngưng Hương chẳng đợi hắn nói hết câu, lắc đầu nói :
- Chẳng phải thế, chỉ có một điều là tôi không muốn rời khỏi vị bằng hữu của
mình.
Ôn Thiếu Khanh ánh mắt đầy đố kị và gian giảo liếc nhìn nhanh Lý Tồn Hiếu
một cái nói :

- Anh ta không xứng gọi là bằng hữu của Lãnh cô nương ?
Lãnh Ngưng Hương giọng thản nhiên đáp :
- Anh ta không xứng thì ai xứng ? Với tôi nhìn thấy thì chỉ duy nhất một mình anh
ta là xứng nhất.
Ôn Thiếu Khanh chép miệng lắc đầu nói :
- Đáng tiếc, thật đáng tiếc !
- Ôn thiếu chủ đáng tiếc điều gì ?
Ôn Thiếu Khanh nhìn nàng nói :
-"Phi Thúy Cốc" trong võ lâm giang hồ danh dự đứng ngang hàng với "Lãnh
Nguyệt Môn", "Hàn Tinh Môn" và "Quỳnh Dao Cung" mà Lãnh cô nương cũng được
liệt vào trong "Tứ đại tuyệt sắc", với thân phận và địa vị như Lãnh cô nương quyết
chẳng thể nào có bằng hữu là một người như hắn !
Lãnh Ngưng Hương nhìn hắn cười mỉa nói :
- Ôn thiếu chủ khiến cho tôi lâng lâng bay bổng lên, nói thế thì ai mới xứng với
tôi ?
- Chí ít là người của Lãnh Nguyệt Môn, Hàn Tinh Môn hay Quỳnh Dao Cung.
Lãnh Ngưng Hương nói :
- Cũng như nhau, Ôn thiếu chủ quá đề cao tôi đấy thôi.
Ôn Thiếu Khanh gật đầu nói :
- Đương nhiên, trong mắt Ôn Thiếu Khanh thì cô nương là một vị tiên thiên giáng
trần !
- Đa tạ Ôn thiếu chủ.
Ôn Thiếu Khanh mặt làm vẻ nghiêm túc nói :
- Lãnh cô nương, mỗi lời nói của tôi đều xuất từ chân tâm.
- Nếu thế thì xin vì tôi mà nhanh ra lệnh bãi trận này đi.
Ôn Thiếu Khanh chẳng khỏi ngớ người, ấp úng nói :
- Điều này …
- Chẳng lẽ tôi không đáng ?
- Chẳng phải thế, được thì được nhưng phải có điều kiện…
Lãnh Ngưng Hương chau mày hỏi :
- Ôn thiếu chủ có điều kiện gì ?
Ôn Thiếu Khanh cười cười nói :
- Xin Lãnh cô nương rời khỏi người hắn đến bên này.

Lãnh Ngưng Hương cười điềm nhiên nói :
- Chuyện ấy có gì không được, tôi qua ngay đây.
Nói rồi thong thả bước chân đến phía Ôn Thiếu Khanh.
Ba Sĩ Kiệt vừa nhìn thấy thì mặt biến sắc, vội ghé sát tai Ôn Thiếu Khanh nói liền
mấy câu.
Ôn Thiếu Khanh vừa nghe xong thì mặt đổi sắc, trong lòng chấn động xua tay nói
:
- Lãnh cô nương…xin chờ một chút.
Lãnh Ngưng Hương ngừng chân lại mỉm cười hỏi :
- Sao thế Ôn thiếu chủ ?
Ôn Thiếu Khanh lúng túng, gượng cười nói :
- Ôn Thiếu Khanh bạc phúc lắm, xin Lãnh cô nương cứ trở lại bên người hắn.
Lãnh Ngưng Hương ngớ người ngạc nhiên nói :
- Ôn thiếu chủ, sao lại như thế ? Ôn thiếu chủ chẳng phải muốn tôi đến bên cạnh
người thiếu chủ sao ?
Ôn Thiếu Khanh mặt nhăn nhó cười chẳng ra cười nói :
- Điều này…điều này…
Lãnh Ngưng Hương mỉm cười nói :
- Như thế là chính Ôn thiếu chủ tự bỏ điều kiện, xin nhanh lệnh cho bọn họ tản
ra đi !
Ôn Thiếu Khanh lại càng lúng túng khó xử hơn nữa, sau chút trầm mặc hắn âm
trầm nói :
- Cũng được, nói hắn giao “Tàng Bảo Đồ” ra.
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu nói :
- Làm sao được, anh ta chính muốn đem nó giao cho Cơ bà bà.
Ôn Thiếu Khanh nhún vai nói :
- Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh giờ đã một nhà, giao cho ai chẳng được.
Lãnh Ngưng Hương lại lắc đầu nói :
- Tôi thì không dám tin Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh là một nhà, theo tôi thấy thì Lãnh
Nguyệt Môn chính đang ngấm ngầm mâu thuẫn xung khắc với nhau, chỉ là lợi dụng
nhau mà thôi !
Ôn Thiếu Khanh nghe một câu này thì mặt trắng bệt ra, nhưng rồi

nhanh chóng
bình tĩnh lại cười cười nói :
- Lãnh cô nương chớ nên khích bác tình cảm hai nhà Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh…
Lãnh Ngưng Hương nói :
- Ôn thiếu chủ, tôi khích bác thế nào thì trong lòng hiểu rõ, đúng chứ ? Lấy một
thí dụ để thấy, tôi nghe nói Ôn thiếu chủ và Lệnh Hồ cô nương trước nay tình cảm cũng
không tệ, vậy mà Liễu Ngọc Lân giờ đây nhiễm nhiên trở thành cháu rễ của Cơ bà
bà…
Ôn Thiếu Khanh vừa nghe thì trong hai mắt long lên dữ dội, nhưng vẫn cất tiếng
cười khùng khục nói :
- Lãnh cô nương nhầm rồi, tình cảm giữa tôi và Lệnh Hồ cô nương chỉ giới hạn
huynh muội, tình thâm giao hai nhà mười mấy năm nay khiến tôi luôn xem mình là một
vị huynh trưởng đối với một vị muội muội mà thôi. Thực tế, việc Cơ bà bà hứa gả cho
Liễu Ngọc Lân, kẻ tan nát tim phải chính là người hiện đang đứng ngay bên cạnh Lãnh
cô nương kia !
Lãnh Ngưng Hương mỉm cười nói :
- Ôn thiếu chủ, sai nhầm chính ở ngươi, chẳng ai có thể đoạt được ý chí trái tim
cô ta. Không giấu gì Ôn thiếu chủ, anh ta đến đây chính là đón Lệnh Hồ cô nương.
Ôn Thiếu Khanh nghe thì ngẩn người, ánh mắt dị thỏa kinh ngạc nhìn nhanh qua
Lý Tồn Hiếu nói :
- Sao ? Hắn đến đây…
Lãnh Ngưng Hương vẫn điềm nhiên nói lại :
- Tiếp Lệnh Hồ cô nương. Theo ta biết thì Lệnh Hồ cô nương trái tim chân tình đã
dành hết cho anh ta, lúc này cô ấy bị nạn, anh ta không thể bỏ cô ấy được !
Ôn Thiếu Khanh càng nghe thì mặt càng biến sắc, trong họng như có gì nghẹn lại

một lúc mới nói được :
- Họ Lý, ngươi quả ăn nhầm gan trời mới dám xông vào Lãnh Nguyệt Môn đòi
người, ta quả thực có chút khâm phục ngươi đấy !
Lý Tồn Hiếu khi ấy mới lên tiếng nói :
- Ta không dám !
Ôn Thiếu Khanh đôi ngươi đảo nhanh trong hố mắt, nhìn xéo Lãnh Ngưng Hương
hỏi :
- Hắn đến tiếp người, vậy còn cô nương đến làm gì ?
Lãnh Ngưng Hương khẳng khái đáp :
- Ta đến giúp anh ta.
- Như vậy nghĩa là sao ?
- Chẳng giấu gì Ôn thiếu chủ, cả ta cũng là vị hôn thê của anh ta.
Ôn Thiếu Khanh như chai lại vì mất cảm giác, cố gượng một nụ cười nói :
- Xem ra trên đời này bao nhiêu diễm phúc đều bị hắn chiếm hết rồi. May mà chỉ
một "hắn", nếu như mà có thêm vài "hắn" thì có lẽ bọn đàn ông chúng ta suốt đời ở
không!
Lãnh Ngưng Hương mỉm cười tự nhiên nói :
- Điều này cũng chẳng trách, ai bảo anh ta sinh ra là một đấng nam nhi trượng
phu đỉnh thiên lập địa, tâm trường đầy nghĩa khí !
Câu này chẳng khác gì ngược lại chửi hắn là tiểu nhân bất nghĩa. Ôn Thiếu
Khanh đương nhiên nghe ra một câu này, mặt tái như gan lợn giọng lạnh băng nói :
- Ta vốn đã muốn giết hắn, giờ thì chẳng để hắn sống, Sát !
Mười tám tay cao thủ của hai môn phái chỉ chờ một tiếng của Ôn Thiếu Khanh thì
lập tức xông lên, ánh đao ánh kiếm loang loáng thành rừng.
Lý Tồn Hiếu đầu mày kiếm nhíu lại, tay hơi giơ lên chuận bị ra tay đối phó.
Lãnh Ngưng Hương đột nhiên giơ tay ngọc chộp vào tay chàng giữ lại. Lý Tồn
Hiếu thân hình chấn động, Lãnh Ngưng Hương nói :
- Chú ý, độc !
Vừa nói cánh tay còn lại nàng phất lên, mười tám tay cao thủ xông

vào nhanh mà
lui càng nhanh hơn, tên nào tên nấy mặt đều thất sắc nhảy lùi về sau.
Lãnh Ngưng Hương lại cười như không chuyện gì xảy ra nói :
- Đi, chúng ta vào trong gặp Cơ bà bà !
Miệng nói tay kéo Lý Tồn Hiếu bước đi, trước mặt chính là bọn Bát đại tuần sát
của Lãnh Nguyệt Môn, nhưng chẳng ai dám ngăn cản.
Chính tại lúc này hai bóng áo vàng lướt nhanh đến trước mặt bọn Bát đại tuần
sát, chính là hai vị "Truyền lệnh đồng tử"
Hoàng y đồng tử bên trái tay nắm ngọn cờ tam giác phất lên hô lớn :
- Lão Thần Tiên hạ giá, nhị vị xin lưu bước !
Bên này Hoàng y đồng tử vừa truyền lệnh thì trong kia cánh cửa chính viện mở
lớn xuất hiện một đoàn người bước ra.
Một chiếc kiệu trần do bốn tay hoàng y tráng hán gáng, bên trên ngồi một lão
phụ nhân tóc hạc da mồi, mắt sâu mày bạc, nhưng đôi nhãn tinh đầy thần lực khiến
người ta nhìn không khỏi khiếp sợ.
Hai bên kiệu, mỗi bên hai vị hoàng y phụ nhân theo hầu, sau lưng mỗi phụ nhân
nhô lên một chuôi kiếm tua vàng, đi ngay trước kiệu bên trái còn có thêm một người
hai tay cung kính nắm một thanh "Ô đầu trượng" đen bóng.
Theo ngay sau kiệu là một đôi trung niên phu phụ thân vận ngân bào, nam thanh
nữ tú, nhìn thì nhận ra ngay chính là Hàn Tinh Môn chủ và phu nhân, bọn họ bộ hành
tháp tùng theo kiệu.
Điều này cũng không đáng ngạc nhiên phu phụ họ bộ hành, tuy vai vế giang hồ
thì có thể gọi là tương đương, nhưng luận bối phận giang hồ thì phu phụ họ nhỏ hơn Cơ
bà bà một thế hệ.
Đi ngay bên cạnh họ còn có thêm một người, mặt mày ủ dột, thần thái không vui,
chính là Ôn Phi Khanh.
Một đoàn người vừa đi ra, bên này bọn thuộc hạ của Hàn Tinh Môn

và Lãnh
Nguyệt Môn đều dạt ra đứng nghiêm túc cúi đầu hai bên.
Lãnh Ngưng Hương nắm tay chàng bóp chặt hơn, nhỏ giọng nói :
- Cơ bà bà đấy, thận trọng !
Lý Tồn Hiếu nói nhanh :
- Đa tạ cô nương !
Chiếc kiệu đi rất nhanh, chỉ nói với nhau hai câu thì đã đến trước mặt.
Cơ bà bà ngồi trên kiệu thấy giơ nhẹ tay lên, bốn gã hoàng bào hán tử liền ngừng
chân đặt kiệu xuống, rồi đứng ra hai bên cúi đầu nghiêm túc.
Cơ bà bà ngưng ánh mắt đầy thần lực nhìn Lãnh Ngưng Hương từ đầu đến chân,
cất giọng trầm lãnh nói :
- Cô là nhi nữ của Lãnh Vô Cấu.
Cơ bà bà quả nhãn lực khác người.
Lãnh Ngưng Hương hơi chấn động trong lòng. Mỉm cười nói :
- Hậu bối là Lãnh Ngưng Hương !
Cơ bà bà giọng vẫn lành lạnh nói :
- Cô từ nhỏ đã ăn vận như thế này rồi sao.
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu đáp :
- Không, hậu bối trước giờ vận trang phục nữ nhi. Nhân khi rời cốc, gia mẫu căn
dặn người trong giang hồ hiểm ác, nơi nào cũng có hạng người gian tà bỉ ổi, hậu bối ghi
nhớ như vậy nên mới cải nam trang để dễ đi lại thôi !
Cơ bà bà “Hừ” một tiếng nói :
- Lãnh Vô Cấu thực có gia giáo !
Lãnh Ngưng Hương nói :
- Gia mẫu xưa nay quản giáo hậu bối rất nghiêm.
- Thế ư !
Lãnh Ngưng Hương chẳng để ý giọng mỉa mai bà ta, nói tiếp :
- Gia mẫu quản giáo không giống như người khác, điều gì cũng yêu cầu khắc khe,
một tiểu tiết cũng không được bỏ qua. Hậu bối xưa nay nhất cử nhất động, mỗi hành vi
đều không dám vượt qua …
Cơ bà bà “Hư” một tiếng nói :
- Lãnh Vô Cấu còn dạy cho ngươi cái miệng lém lỉnh thế sao ?
Lãnh Ngưng Hương vẫn điềm nhiên nói :

- Chuyện liên quan đến gia giáo họ Lãnh chúng tôi, hậu bối chẳng thể không
tranh biện!
Lãnh Ngưng Hương quả thực là một vị cô nương vừa thông minh vừa lợi khẩu, Cơ
bà bà vốn định lấy uy của kẻ lão bối uy hiếp tinh thần nàng, không ngờ ngược lại từng
lời bị Lãnh Ngưng Hương bức ép.
Bà ta mặt đanh lại, chẳng thèm nhìn đến Lãnh Ngưng Hương, chuyển ánh mắt
ngưng nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi :
- Ngươi là Lý Tồn Hiếu ?
Lý Tồn Hiếu đỉnh lập hiên ngang đáp :
- Không sai, kẻ hậu học chính là Lý Tồn Hiếu !
Cơ bà bà chớp động đôi nhãn châu nói :
- Ngươi nghiệp nghệ thụ môn phái nào, ai là sư thừa của ngươi ?
Lý Tồn Hiếu nói :
- Hậu học là kẻ cô nhi, xuất thân bần hàn, vô gia vô nghiệp !
Cơ bà bà cười nhạt nói :
- Thế thì chẳng trách, hạng xuất thân như ngươi mà cũng định lấy cháu gái ta ư ?
- Sang hèn bần phú chẳng phải một đời, hậu học xuất thân chẳng có gì đáng thẹn
với ai!
- Hắc ! Với ta thì hạng xuất thân trong Lãnh Nguyệt Môn còn chưa xứng.
Lãnh Ngưng Hương mỉm cười chen vào nói :
- Cơ bà bà, thế mà trong mắt Lệnh Hồ cô nương thì anh ta còn hơn bất cứ người
nào hết, thực tế thì anh ta là một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa !
Cơ bà bà “Hừ” một tiếng cười nhạt nói :
- Lời này của ngươi nên đem nói với Lãnh Vô Cấu.
Lãnh Ngưng Hương nói :
- Có một ngày anh ta sẽ đến Phi Thúy Cốc, khi ấy sẽ là thượng khách của Phi
Thúy Cốc !
Cơ bà bà giọng đanh lại nói :
- Đây là Lãnh Nguyệt Môn, chẳng phải Phi Thúy Cốc.
Lãnh Ngưng Hương nói :
- Nơi chốn tuy có khác nhau, thế nhưng tôi và Lệnh Hồ cô nương

đều chẳng phải
là hạng nữ nhi tham giàu sang phú quý, chẳng mơ xa hoa loè loẹt, chỉ cầu có được một
vị lang quân như ý. Nếu cương vị của một trưởng bối mà cản trở tử tôn lãnh vực này thì
chẳng đáng, với gia mẫu cách nhìn hẳn khác với Cơ bà bà !
- Hừ ! Cháu ta là của ta …
- Điều này thì hậu bối biết. Chính vì Lệnh Hồ cô nương là ái tôn nữ của Cơ bà bà,
cho nên hậu bối mạnh dạn nói những lời chân thành tuy khó nghe. Phàm chuyện gì
cũng không thể cưỡng ép, nhất là trong chuyện tình cảm, Lệnh Hồ cô nương tuy có thể
khuất phục được. Chuyện hôn sự là đại sự chung thân của một người con gái, sướng khổ
đều khiến cho trưởng bối quan tâm, tôi biết Cơ bà bà làm vậy cũng chỉ vì yêu thương
tôn nữ của mình nhưng cái "yêu" ấy sai nhầm rồi. Giả sử nhi nữ nhận thấy thế nào mới
là hạnh phúc của mình, làm trưởng bối sao không nghe theo tự nhiên …
Cơ bà bà im lặng nghe Lãnh Ngưng Hương nói một hồi, rồi hất hàm hỏi :
- Ngươi nói xong chưa ?
Lãnh Ngưng Hương nói tiếp :
- Hậu bối còn có một câu, nếu như Cơ bà bà qúa cố chấp độc đoán, thì tương lai
sẽ ân hận, đến lúc ấy thì chẳng kịp …
Nghe một câu này Cơ bà bà đại nộ thét lớn :
- Ngươi bao nhiêu tuổi đầu mà dám dạy ta ? Trước hết bắt nha đầu vô lễ ngươi rồi
ta tìm đến hỏi tội Lãnh Vô Cấu.
Dứt lời bà ta vỗ mạnh tay vào thành kiệu, lập tức hai vị hoàng y phụ nhân khoát
bộ tiên ra.
Ôn Thiếu Khanh đột nhiên nhảy tới cười nói :
- Bà bà xin bớt cơn thịnh nộ, để tôn nhi xử lý giúp bà bà.
Nói rồi bước thẳng tới Lãnh Ngưng Hương.
Lý Tồn Hiếu muốn động, nhưng Lãnh Ngưng Hương giơ tay cản lại, mắt nhìn Ôn

Thiếu Khanh chẳng chút nhấp nháy, cười khinh bạc nói :
- Ôn thiếu chủ muốn học theo Liễu Ngọc Lân chăng ? Vậy thì đơn giản thôi.
Ôn Thiếu Khanh vốn định ra mặt trận đầu lấy lòng Cơ bà bà, chẳng ngờ nghe
Lãnh Ngưng Hương nhắc lại chuyện Liễu Ngọc Lân trúng độc thì vội vàng ngừng bước,
bất giác rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, khiến hắn ngượng ngùng chưa biết xử trí
như thế nào.
May mà lúc ấy nghe Hàn Tinh Môn chủ lên tiếng nói :
- Thiếu Khanh, còn nhỏ sao không giữ lễ trước mặt nhị vị cô nương, còn không
nhanh thoái lui sao.
Ôn Thiếu Khanh vừa lui thì hai vị hoàng bào phụ nhân sấn tới.
Nhưng Cơ bà bà chẳng hiểu nghĩ sao lại thét :
- Lui.
Hai vị hoàng bào phụ nhân nghe lệnh liền thâu thế lùi sau.
Hiển nhiên Cơ bà bà cũng ngại bản lĩnh dụng độc thành danh của Lãnh Ngưng
Hương.
Cơ bà bà ngưng mắt nhìn Lãnh Ngưng Hương chậm rãi nói tiếp :
- Lãnh Nguyệt Môn và Phi Thúy Cốc tuy xưa nay ít đi lại với nhau, nhưng giữa hai
nhà vốn bình an vô sự chưa hề có thù hiềm với nhau, ngươi biết chứ ?
Lãnh Ngưng Hương gật đầu nói :
- Điều này thì tôi biết rất rõ, Phi Thúy Cốc xưa nay người không phạm ta, ta
không phạm người, giữ môn quy rất nghiêm.
Cơ bà bà nhẹ gật đầu nói :
- Môn quy của Phi Thúy Cốc thế sao ?
- Đúng.
Cơ bà bà ngước mắt, chỉ tay vào Lý Tồn Hiếu hỏi :
- Hắn là người của Phi Thúy Cốc ngươi ?
- Trước mắt còn chưa phải.
Cơ bà bà gật đầu nói :
- Thế thì tốt …
Lãnh Ngưng Hương cười cười nói :
- Anh ta là bằng hữu của tôi, chúng tôi lại cùng nhau đến Lãnh

Nguyệt Môn này,
đương nhiên có nhiệm vụ bảo vệ cho nhau. Có điều chỉ cần chuyện không quá đáng thì
tôi quyết chẳng bao giờ nhúng tay vào !
Cơ bà bà "À" lên một tiếng, gật đầu nói :
- Ta sẽ cho ngươi xem không có gì quá đáng.
Aùnh mắt chuyển động rồi ngưng lại trên mặt Lý Tồn Hiếu nói tiếp :
- Ngươi nói đi, đến đây để làm gì ?
Lý Tồn Hiếu nói :
- Hậu học đến đón Lệnh Hồ cô nương.
Lãnh Ngưng Hương tiếp liền một câu :
- Là vị hôn thê của anh ta.
Cơ bà bà ngớ người, hai mắt mở tròn nhìn Lý Tồn Hiếu nói :
- Sao ?
Lãnh Ngưng Hương lại nói :
- Chẳng lẽ Cơ bà bà còn chưa biết Lệnh Hồ cô nương đã nguyện chung thân trao
trọn cho anh ta.
Cơ bà bà trên mặt các thớ thịt giật giật liên hồi, rít lên :
- Thật to gan, lại dám đi tư tình …
Ôn Thiếu Khanh chen vào nói :
- Bà bà, xin chớ nghe lời ả, Lệnh Hồ cô nương nhất thời nghe miệng lưỡi tên họ
Lý này mà mê mẩn tâm thần …
- Ta biết !
Hàn Tinh Môn chủ phu nhân bỗng nhiên lên tiếng :
- Khanh nhi nói không sai, chuyện này tôi có hỏi Dao Cơ, Dao Cơ nói vốn chẳng
thích gì hắn.
Cơ bà bà ậm ừ rồi hỏi lại :
- Chuyện này Dao Cơ nói với bà sao ?
Hàn Tinh Phu nhân nói :
- Đúng vậy, tôi nào dám dối bà bà, không tin cứ hỏi bản thân Dao Cơ.
Cơ bà bà ngưng mắt nhìn Lãnh Ngưng Hương nói :
- Ngươi nghe rồi chứ.
Lãnh Ngưng Hương nói :
- Hậu bối nghe rất rõ.
Cơ bà bà lại nhìn Lý Tồn Hiếu nói :
- Ngươi cũng nghe đấy chứ ?

Lý Tồn Hiếu chẳng đáp, nghe Lãnh Ngưng Hương nói tiếp :
- Cơ bà bà, hậu bối có một ý kiến thế này …
- Nói đi.
- Bà bà chẳng hại gì cứ cho gọi Lệnh Hồ cô nương ra đây, ở đây đủ mọi người ba
mặt bảy lời cứ hỏi thẳng Lệnh Hồ cô nương, tùy cô ấy lựa chọn. Chỉ cần Lệnh Hồ cô
nương đáp một chữ "không" với anh ta, thì chúng tôi sẽ lập tức rời khỏi đây ngay …
- Chủ ý hay lắm !
Hàn Tinh phu nhân gật đầu tán một câu, rồi cười nói tiếp :
- Lãnh cô nương, thế nào đi nữa thì với Phi Thúy Cốc vô can !
Lãnh Ngưng Hương mỉm cười nói :
- Ôn phu nhân, Cơ bà bà đã hứa gả Lệnh Hồ cô nương cho Liễu Ngọc Lân, nhị vị
hẳn cũng cần nên tranh thủ một cơ hội này chứ ?
Một câu này khiến Hàn Tinh phu nhân mặt ửng đỏ lên nói :
- Dao Cơ là tôn nữ của Cơ bà bà, Cơ bà bà muốn gả cô ta cho ai thì chẳng ai
ngăn cản được.
"Không sai !" Lãnh Ngưng Hương gật đầu cười nói :
- Tôi quên mất là nhị vị đã không còn cơ hội. Thế nhưng Lệnh Hồ cô nương sẽ
gởi thân mình cho vị bằng hữu của tôi mãi mãi, anh ta có quyền yêu cầu bà bà để cho
Lệnh Hồ cô nương đương nhiên lựa chọn.
Hàn Tinh phu nhân giọng lạnh lại nói :
- Thực tế thì tất cả đều là ngươi nói.
- Lời tôi nói cũng là lời trong lòng anh ta muốn nói.
- Nếu như Cơ bà bà không chấp nhận thì sao ?
Lãnh Ngưng Hương cười nhạt nói :
- Phu nhân định đại diện Cơ bà bà nói lời này đấy sao ?
Hàn Tinh phu nhân cứng mồm, may lúc ấy Cơ bà bà lên tiếng đỡ lời :
- Không sai, Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt đã là một nhà, lời Ôn phu nhân cũng là ý
của ta!
Trên mặt Ôn phu nhân mới thấy một nụ cười đắc ý.
Lãnh Ngưng Hương chẳng để ý bà ta, nhìn Cơ bà bà nói :
- Nói vậy, Cơ bà bà không chấp nhận ?
Cơ bà bà nói :

- Không sai, cháu là cháu của ta, ta muốn gả cho ai thì gả.
- Thế thì chuyện Lệnh Hồ cô nương nguyện chung thân trao cho anh ta thì sao ?
- Nó còn ấu trĩ tự ý làm chủ, điều này gia cương không cho phép.
Lãnh Ngưng Hương niêm sắc mặt nói :
- Cơ bà bà, Lệnh Hồ cô nương trong lòng đã thế mà bà bà vẫn cố chấp làm theo
ý mình, cách làm này chẳng khác gì với kiểu "ép hôn" !
Cơ bà bà tức giận vỗ thành kiệu thét lớn :
- Ta không mang cháu ta gả cho hắn, vì sao ngươi dám nói là "ép hôn" !
Lãnh Ngưng Hương lãnh đạm nói :
- Bà bà cho rằng không, nhưng Lệnh Hồ cô nương thì …
Hàn Tinh phu nhân đột nhiên cắt ngang nói :
- Ngươi nói Dao Cơ nguyện y đem chung thân gởi cho hắn ?
Lãnh Ngưng Hương gật đầu khẳng định :
- Điều này chẳng giả chút nào.
Hàn Tinh phu nhân gật đầu nói :
- Tốt, đã có lời hứa chung thân với nhau thì phải có vật tín, vật tín đâu ?
Lãnh Ngưng Hương quay đầu nhìn Lý Tồn Hiếu, Lý Tồn Hiếu im lặng không nói.
Lãnh Ngưng Hương cực kì thông minh, làm gì không hiểu. Đột nhiên mỉm cười,
nhìn Hàn Tinh phu nhân nói :
- Phu nhân, chúng tôi chẳng phải là hàng tục tử, đã không phải là hàng tục tử thì
chẳng câu chấp tục lễ, đính ước với nhau một câu thề ước là đủ …
Hàn Tinh phu nhân nghe thì bật cười thành tiếng nói :
- Đính ước thề hẹn chung thân mà chẳng có tín vật thì còn tin nổi chăng ? Hừ !
Lãnh Nguyệt Môn là chốn nào mà dung chứa hạng vô lại lang thangười ngoài đường
này, đuổi hắn ra khỏi đây !
Lời tuy là lời của bà ta, nhưng người Hàn Tinh Môn chẳng nhúc nhích.
Cơ bà bà vỗ tay mạnh thành kiệu, hai hoàng bào phụ nhân lại nhảy ra.
Lãnh Ngưng Hương cười nói :
- Eùp hôn mới là vô lại, bảo mời Lệnh Hồ cô nương ra đây thẳng mặt

một lời lại
không chịu, nói không chừng chúng ta đành cưỡng đoạt tân nương !
Lãnh Ngưng Hương bên này nói dứt câu thì hai vị hoàng bào phụ nhân nhảy đến
trước mặt Lý Tồn Hiếu, mỗi người tung ra một chưởng nhằm vào hai vai chàng thế rất
dũng mãnh.
Lãnh Ngưng Hương vội la lên :
- Tứ nữ hầu tâm phúc Cơ bà bà rất lợi hại, huynh cẩn thận !
Lý Tồn Hiếu chỉ đáp một tiếng "biết", nhưng chàng không hề né tránh cứ mặc
cho hai vị hoàng bào phụ nhân đánh vào.
Hai vị hoàng bào phụ nhân tấn công cực nhanh, chớp mắt thấy hai chưởng sắp
chạm vào người đối phương, đột nhiên nghe tiếng cười nhạt nói bên tai :
- Tại hạ đắc tội !
Song thủ vung lên, tay nào cũng xuất ra trung chỉ điểm thẳng vào giữa chưởng
tâm đối phương, thế nhanh không tưởng.
Hai vị hoàng bào phụ nhân cũng chẳng phải tầm thường, thấy biến thì hơi đổi
sắc. Tay phải thâu chưởng tránh chiêu, đồng thời tay trái tiếp liền ra trảo chộp vào uyển
mạch trên hai tay chàng.
Hai người liên thủ tấn công thế như nước cuộn, chiêu chưa tới mà kình phong dậy
khởi, đến Lãnh Ngưng Hương đứng bên cạnh cũng thấy rát.
Thế nhưng Lý Tồn Hiếu coi như không, chẳng hề thấy chàng biến chiêu, cũng
không thấy chàng xuất thủ thế nào, nhưng lại nghe "Bốp, bốp" hai tiếng. Hai vị hoàng
bào phụ nhân thân hình khựng lại rồi bật lùi ra sau, mặt người nào người nấy đỏ lên
như gấc.
Nên biết bốn vị tỳ nữ tâm phúc của Cơ bà bà nhập môn khi còn nhỏ, thân phận
tuy là nữ hầu của Cơ bà bà, nhưng thực ra địa vị chẳng hề nhỏ hơn Ba Sĩ Kiệt. Lại nói
võ công hấp thụ chân truyền từ võ công "Lãnh Nguyệt Môn", trong võ

lâm giang hồ xưa
nay ít gặp đối thủ, có thể nói “Lãnh Nguyệt Môn” đỉnh danh giang hồ một nửa là nhờ
vào công bốn người này. Vậy mà hôm nay chỉ mới chiêu đầu đã bị một thiếu niên như
Lý Tồn Hiếu hạ đài quả là một chuyện không tưởng nổi.
Nhị vị hoàng bào phụ nhân mỗi người trúng một quyền của Lý Tồn Hiếu vào tay
thì rất hổ thẹn và kinh ngạc, Cơ bà bà hai mắt mở trừng trừng như cũng không tin nổi,
chỉ nghe bà ta giọng trầm lạnh vang lên :
- Bốn người cùng lên cho ta !
Tiếp liền thêm hai vị hoàng bào phụ nhân nhảy ra tham chiến.
“Koong” một tiếng
cả bọn liền đồng loạt rút phắt trường kiếm ra lăm lăm trong tay, bốn thanh kiếm chỉa
thẳng ra ngoài còn chưa động.
Hành gia trong nghề chỉ nhìn thì biết ngay bốn vị hoàng bào phụ nhân chính
đang ngưng công tự khí quán chú vào kiếm chuẩn bị ra chiêu.
Lãnh Ngưng Hương chân hơi di động đến bên người Lý Tồn Hiếu.
Lý Tồn Hiếu trầm trầm nói :
- Cô nương xin thoái lui, tôi có thể đối phó được.
Cơ bà bà ngưng mắt nhìn chằm chằm vào Lãnh Ngưng Hương, tuy không nói
nhưng trong ánh mắt ấy đủ thấy bà ta rất ngại Lãnh Ngưng Hương ra tay thi triển độc.
Lãnh Ngưng Hương cười điềm nhiên, lập tức thoái bước, nhưng chỉ nửa bước mà
thôi.
Chỉ nghe hoàng bào phụ nhân đứng bên phải lên tiếng nói :
- Nhanh rút binh khí của ngươi ra !
Lý Tồn Hiếu xoay xoay nhẹ hai bàn tay cười nói :
- Tại hạ chỉ hai bàn tay trần này lĩnh giáo bốn vị vài chiêu !
- Ngươi muốn chết !
Một câu của chàng khiến cho bốn vị hoàng bào phụ nhân tức giận, đồng thanh
hét lên.
Cơ bà bà cũng gằn giọng :
- Tiểu tử, ngươi thật cuồng ngạo !

Lý Tồn Hiếu nhún vai cười nói :
- Hậu học xưa nay là thế, một chiêu không thắng, huyết đổ đương trường, hoàng
thây tán địa cũng chẳng ân hận !
Cơ bà bà mặt xanh như thiết, chỉ "Hừ" một tiếng lạnh lùng không nói gì, nhưng
trong ánh mắt bà ta thì long lên sòng sọc như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống chàng.
Một vị hoàng bào phụ nhân lên tiếng nói tiếp :
- Cơ bà bà đã hạlệnh, ngươi chuẩn bị rồi chứ, bốn chúng ta sắp ra chiêu !
Lý Tồn Hiếu ánh mắt lơ đãng nói :
- Tại hạ chuẩn bị xong, các vị xin cứ ra chiêu tự nhiên !
Chàng vừa nói dứt lời, chỉ nghe "vù vù" tiếng kiếm rít lên trong không khí, bốn vị
hoàng bào phụ nhân ra chiêu công tới.
Bốn vị hoàng bào phụ nhân tuy mỗi người một thanh trường kiếm, thế nhưng khi
ra kiếm thì biến hoá khiến người nhìn như hàng chục thanh kiếm, kiếm ảnh linh động
như những con mãnh xà tập trung nhằm vào các đại huyệt trên người Lý Tồn Hiếu.
Lý Tồn Hiếu vẫn đỉnh lập bất động, nhưng đột nhiên chỉ nghe "kong kong…"
vang liền bốn tiếng tạo thành một chuỗi ngắn ngủn, bao nhiêu ánh kiếm thâu liễm còn
lại bốn thanh kiếm bắn ngược ra ngoài, bốn vị hoàng bào phụ nhân thân hình cũng lảo
đảo thoái lùi sau.
Chỉ mới một chiêu mà đánh lùi "Tứ tỳ" thành danh giang hồ của Lãnh Nguyệt
Môn.
Hàn Tinh Môn chủ và phu nhân mặt điều biến sắc.
Cơ bà bà ngồi trên kiệu thân hình tung lên không rồi rơi xuống lại, miệng thét
"Lui !", bà ta kịp thời ngăn cản bốn vị hoàng bào phụ nhân vừa bị đẩy ra chuẩn bị lao
vào trí mạng.
Rồi nhìn Lý Tồn Hiếu chăm chăm đến ổi hai tròng mắt như muốn bật ra ngoài hố

mắt, giọng đanh lại đi nói :
- Tên hậu sinh kia, ngươi vừa rồi ra một chiêu chính là “Ma Chữ” !
- Ma Chữ !
Gần như cùng lúc phu phụ Hàn Tinh Môn chủ thất thanh la lên khi nghe Cơ bà
bà nhắc tới hai tiếng này.
Lý Tồn Hiếu nói :
- Cơ bà bà nhận ra “Ma Chữ” sao ?
Cơ bà bà nói :
- Quả nhiên là “Ma Chữ”, nói mau, ngươi là gì của Độc Cô Trường Minh ?
Lý Tồn Hiếu nói :
- Ông ấy là một trong hai vị ân sư của tại hạ.
Cơ bà bà vừa nghe thì thân hình chấn động mạnh kêu lên :
- Sao, hậu sinh, ngươi là đệ tử của Độc Cô Trường Minh ?
- Không sai !
Cơ bà bà chẳng nói gì, ánh mắt cứ như dán vào mặt Lý Tồn Hiếu một hồi lâu mới
thốt kên được :
- Vậy thì còn một người sư phụ của ngươi là ai ?
Lý Tồn Hiếu nói :
- Lão nhân gia pháp hiệu Thượng Khô Hạ Tâm !
“Khô Tâm !” Cơ bà bà lại thất thanh buộc miệng la lên :
-“Đại Lôi Aâm Tự” !
Lý Tồn Hiếu gật đầu đáp :
- Chính thế.
Cơ bà bà phút chốc mặt trắng bệch như tờ giấy, phu phụ Hàn Tinh Môn chủ mặt
cũng không còn giọt máu, đồng thới chẳng ai bảo ai tự thoái về sau một bước.
Nhưng chỉ sau một lúc thì Cơ bà bà lấy lại sắc mặt bình thường, bà ta lên tiếng
giọng nói như người bị bệnh có khí vô lực :
- Thanh niên kia, ngươi phúc phần quả cực lớn, quả là vô tiền khoáng hậu. Ngươi
đi đi, ta không dám đối địch với truyền nhân của cùng lúc hai nhân vật đỉnh danh như
Độc Cô Trường Minh và Khô Tâm đại sư.
Lãnh Ngưng Hương bước đến bên Lý Tồn Hiếu nói nhỏ :
- Lý lang, bà ta đã sợ, huynh không thể rút lui tay không.

Lý Tồn Hiếu gật đầu hiểu rõ, nhìn Cơ bà bà nói :
- Bà bà, hậu học đã đến Lãnh Nguyệt Môn, chẳng thể đi như thế này được !
"Đúng" Lãnh Ngưng Hương liền tiếp lời chàng nói :
- Đã nhập bảo sơn. Lý nào trở về tay không !
Cơ bà bà chẳng để ý, giọng yếu nhỏ nói :
- Thanh niên nhân, ngươi muốn gì chứ ?
Lý Tồn Hiếu nói :
- Hậu học không dám nói mang Lệnh Hồ cô nương đi, thế nhưng chỉ mong bà bà
có thể cho cô ấy tự mình có cơ hội lựa chọn.
Cơ bà bà lắc đầu nói :
- Thanh niên nhân, điều này thì ta không thể chấp nhận.
Lý Tồn Hiếu nói :
- Bà bà phải chăng muốn bức "Tàng Bảo Đồ" !
Cơ bà bà nghe hỏi thì ngẩn người nói :
- Thanh niên nhân, ngươi hỏi là…
- Chỉ cần bà bà không ép gả Lệnh Hồ cô nương cho Liễu Ngọc Lân, tại hạ chấp
nhận mang bức "Tàng Bảo Đồ" tặng cho bà bà.
Phu phụ Hàn Tinh Môn vừa nghe thì mắt đều rạng lên nét bần tham, thế nhưng
trong tình hình này chẳng dám động sắc ra mặt, cũng không lên tiếng nữa câu.
Cơ bà bà ngớ người, một lúc nói :
- Thanh niên nhân, ý ngươi định đem "Tàng Bảo Đồ" đổi lấy Dao Cơ nhi ?
- Có thể nói như vậy.
Cơ bà bà nhìn chàng một hồi lâu nói :
- Thanh niên nhân, cháu gái ta chẳng phải là hàng hóa, trong mắt ta thì nó quý
giá hơn bất cứ điều gì trên đời này !
Lý Tồn Hiếu nói :
- Đồng ý hay không là do Cơ bà bà, tại hạ không cưỡng ép. Cứ nghe như bà bà
vừa nói thì yêu thương cô ta hết mực, nhưng nếu gả cô ấy cho Liễu Ngọc Lân thì chẳng
khác gì đẩy cô ấy vào con đường khổ ải !
Cơ bà bà nói :
- Thanh niên nhân, Liễu Ngọc lân có gì không tốt chứ ? Nó ngoại trừ

sở học
không có duyên như ngươi, còn những mặt khác đều chẳng kém ngươi.
Lãnh Ngưng Hương nói :
- Kém xa. Cơ bà bà, điều này chẳng thể mang ra so sánh được.
Cơ bà bà nói :
- Ta chẳng nhìn thấy hắn chỗ nào kém bằng hữu ngươi, nói gì thì Liễu Ngọc Lân
cũng đã ở đây với ta mấy ngày, còn bằng hữu ngươi thì chỉ mới gặp lần đầu.
Lãnh Ngưng Hương nói :
- Thế thì Cơ bà bà sao chẳng nhìn anh ta nhiều hơn rồi luận !
Cơ bà bà ngước mắt nhìn trời nói :
- Không được, ta đã quyết định. Giờ thì toàn Lãnh Nguyệt Môn trên dưới đều biết
ta hứa gả cháu ta cho Liễu Ngọc Lân rồi !
Lãnh Ngưng Hương cười nói :
- Tôi thấy chẳng có gì quan trọng, làm thế vừa gả được cháu bà cho người cô ấy
thích, đồng thời bà thu được báu vật mà người trong võ lâm đều mộng tưởng. Bà vui mà
Lệnh Hồ cô nương cũng vui, đó là việc làm hết sức toàn mỹ, bà sao lại không vui chứ ?
Đương nhiên mọi chuyện cuối cùng cũng là quyết định của bà bà.
Cơ bà bà trầm mặc không nói.
Lúc này Hàn Tinh phu nhân di bộ đến bên kiệu cúi đầu nói nhỏ gì với Cơ bà bà
mấy câu.
Chỉ thấy Cơ bà bà gật gật đầu, xua tay nói :
- Ta tự có chủ trương, ta tự có chủ trương !
Hàn Tinh phu nhân cúi người thi lễ rồi thoái lui nguyên vị.
Cơ bà bà ngước mắt nhìn Lý Tồn Hiếu nói :
- Thanh niên nhân, ngươi chỉ yên cầu ta không cưỡng bức Dao Cơ thôi đúng chứ ?
Lý Tồn Hiếu chưa đáp thì Lãnh Ngưng Hương đã lên tiếng :
- Đương nhiên, nhưng bức “Tàng Bảo Đồ” mà người người ngày đêm mơ tưởng
kia cũng chẳng khi nào tặng không, mà phải có điều kiện, bà bà thấy đúng chứ ?
Cơ bà bà chẳng để ý gì đến Lãnh Ngưng Hương, nhìn Lý Tồn Hiếu

nói tiếp :
- Thanh niên nhân, ngươi thế nào chứ ?
Lý Tồn Hiếu nói :
- Tại hạ muốn dùng bức "Tàng Bảo Đồ" này đổi lấy Lệnh Hồ cô nương.
Cơ bà bà "A" lên một tiếng nói :
- Chẳng phải chính ngươi nói chỉ cần ta không cưỡng ép Dao Cơ, thì ngươi sẽ giao
bức "Tàng Bảo Đồ" cho ta sao ?
Lãnh Ngưng Hương chen vào nói ngay :
- Nguyên là như thế, nhưng vừa rồi đã động thủ, nhỡ như bà bà không giữ lời thì
chẳng hoá ra anh ta mất cả chì lẫn chài sao ? Chẳng bằng cứ để Lệnh Hồ cô nương
theo cùng anh ta thì mới yên tâm.
Cơ bà bà như đã ngán cái miệng của Lãnh Ngưng Hương, nên chẳng để ý nghe
cứ nói :
- Thanh niên nhân, đây cũng là chủ ý của ngươi sao ?
Lý Tồn Hiếu cắn răng nói :
- Đúng.
Cơ bà bà trên môi hiện một nét dị dạng nói :
- Vạn nhất tôn nữ không đồng ý theo ngươi thì sao ?
Lãnh Ngưng Hương nói :
- Nếu đúng như thế thì đành thôi vậy !
Hàn Tinh phu nhân khi ấy mới lên tiếng chen vào nói :
- Lãnh cô nương nên biết chuyện này không liên gì đến "Phi Thúy Cốc" !
Lãnh Ngưng Hương cười cười nói :
- Ôn phu nhân, nói thế "Hàn Tinh Môn" cũng là người ngoài đấy chứ ?
Hàn Tinh phu nhân mặt biến sắc nói :
- Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh tham giao như thủ tục, ta nói được !
Lãnh Ngưng Hương cười nhạt nói :
- Ôn phu nhân hẳn cũng quên mất, tôi là bằng hữu của anh ấy !
Hàn Tinh phu nhân mặt hiện nét giận dữ gằn giọng :
- Lãnh cô nương như thế là tự rước phiền toái cho Phi Thúy Cốc.
- Sao chứ ?
Lãnh Ngưng Hương bật cười phá lên nói :
- Nếu như Lệnh Hồ cô nương cùng anh ấy thành đôi bạn lữ, Lệnh Hồ

cô nương
cũng là bằng hữu chúng ta thì Phi Thúy Cốc còn gì phiền toái chứ ?
Hàn Tinh phu nhân chỉ biết im lặng chẳng nói được gì.
Bấy giờ lại nghe Cơ bà bà nói :
- Đây là chuyện của Lãnh Nguyệt Môn với Lý công tử, bất cứ người nào cũng
chẳng chen vào được. Thanh niên nhân, thế nào chứ ?
Lý Tồn Hiếu nói :
- Ý lão bà bà là…
Cơ bà bà nói :
- Ngươi muốn dùng "Tàng Bảo Đồ" đổi lấy tôn nữ của ta, nếu như nó không chịu
đi theo ngươi thì bức "Tàng Bảo Đồ"…
Lý Tồn Hiếu nói ngay :
- Chỉ cần Lệnh Hồ cô nương có cơ hội lựa chọn, dù thế nào hậu học cũng mang
"Tàng Bảo Đồ" tặng cho bà bà.
Cơ bà bà nghe lời này không khỏi kinh ngạc nói :
- Thanh niên nhân, lời này tự miệng ngươi nói đấy chứ !
Lý Tồn Hiếu gật đầu khẳng khái nói :
- Điều này bà bà cứ yên tâm, hậu học xưa nay chưa từng nói hai lời.
Cơ bà bà khi ấy mới gật đầu nói :
- Được, thanh niên nhân, chúng ta nhất định một lời như thế.
Rồi bà hạ lệnh :
- Hai người nào nhanh vào trong mời cô nương ra đây.
Hai vị hoàng bào phu nhân bên kiệu ứng thanh dạ một tiếng, rồi quay người đi
nhanh vào trong.
Chỉ chốc lát, hai vị hoàng bào phụ nhân từ nội viện bước ra, theo sau chính là
Lệnh Hồ Dao Cơ và Tiểu Thúy đi bên cạnh đỡ người nàng.
Lệnh Hồ Dao Cơ thân hình yếu nhược, nét mặt u buồn, chân đi như vô lực thoạt
nhìn ai cũng nghĩ nàng vừa qua một cơn bệnh nặng. Nhưng mấy ai biết được nàng bị
một chữ "tình" dằn vặt.
Khi còn ở xa, thoáng nhìn thấy Lý Tồn Hiếu, Lệnh Hồ Dao Cơ khẽ run lên, hẳn
trong lòng nàng xúc động mạnh.
Lý Tồn Hiếu cũng thế, nhìn thấy lại nàng lòng chàng cũng xôn xao

gợn sóng, quả
thực duy nhất một người khiến cho chàng xao xuyến như thế này chỉ có một mình Lệnh
Hồ Dao Cơ.
Khi đến gần, Lệnh Hồ Dao Cơ nét mặt trở nên bình tĩnh hơn.
Lãnh Ngưng Hương nhìn thấy Lệnh Hồ Dao Cơ thì bất giác buột miệng khẽ thốt
lên :
- Cô ta đúng là đương thế đệ nhất giai nhân, ta chẳng bằng …
Không biết Lý Tồn Hiếu có nghe thấy không, nhưng chẳng nghe chàng nói gì.
Lệnh Hồ Dao Cơ được Tiểu Thúy đỡ đến trước mặt Cơ bà bà, nàng khép người
thi lễ thốt lên :
- Bà bà …
Nàng chỉ khe khẽ thốt hai tiếng, nhưng hai tiếng vừa yếu nhược vừa trong trẻo
khiến nao nao lòng người.
Cơ bà bà trên mặt chẳng chút biểu hiện, ậm ừ một tiếng nói :
- Nhanh ra mắt Ôn bá bá và Ôn bá mẫu.
Lệnh Hồ Dao Cơ nghe lời đến thi lễ phu phụ Hàn Tinh Môn chủ.
Hàn Tinh phu nhân vội xua tay cản lại nói :
- Bà bà thật là, gặp nhau cả ngày sao còn nhiều lễ khách sáo. Nào, Dao Cơ,
nhanh đến bên người bá mẫu đây.
Vừa nói bà ta vừa nắm tay Lệnh Hồ Dao Cơ đến bên cạnh người mình.
Lệnh Hồ Dao Cơ ngoan ngoãn nghe theo, Tiểu Thúy trong lòng tuy chán ghét bà
ta, nhưng trước mặt Cơ bà bà nên không dám tỏ ra thái độ gì.
Đột nhiên Cơ bà bà giọng lạnh như băng nói :
- Ngươi gây hoạ lớn, giờ người ta tìm đến đây, ngươi nói xem có quen biết gã
thanh niên họ Lý này không ?
Lệnh Hồ Dao Cơ rất hiếu thuận nhưng không mềm yếu, đôi mắt nàng thâm sâu
ngưng nhìn Lý Tồn Hiếu, trong lòng nỗi tương tư bấy lâu dồn nén giờ như chực bộc
phát.
Cuối cùng nàng gật đầu đáp :

- Có quen !
Cơ bà bà nói :
- Nghe nói ngươi đem lòng thương yêu hắn, còn nguyện suốt đời gởi thân cho
hắn, có chuyện này không ?
Lệnh Hồ Dao Cơ còn chưa đáp, thì Hàn Tinh phu nhân đã lên tiếng vẻ thân thiết
quan tâm nói :
- Dao Cơ, chuyện rất trọng đại, cô phải hết sức thận trọng, chớ để bà bà giận.
Ngừng lại một chút, nàng nói tiếp :
- Đúng, đây là sự thực, con thích anh ấy, con nguyện ý theo anh ấy suốt đời và
chỉ có anh ấy mới xứng cho con gởi tấm thân này.
Một câu khiến cho toàn trường chấn động, nhất là phu phụ Hàn Tinh môn chủ thì
ngượng ngập.
Cơ bà bà mặt lạnh lại nói :
- Hiện tại hắn đến tìm ngươi, ngươi có muốn đi theo hắn không ?
Lệnh Hồ Dao Cơ không chút do dự đáp :
- Muốn.
Hàn Tinh phu nhân hai mắt mở lớn nhìn nàng như vô cùng kinh ngạc, la lên :
- Dao Cơ, chuyện hệ trọng cả đời, cô cần thận trọng suy nghĩ. Trước mặt có bà bà
làm chủ, cô nghĩ lại vẫn còn kịp.
Lệnh Hồ Dao Cơ lòng như đã quyết, nàng không cưỡng lại tiếng gọi của con tim.
- Đa tạ, suốt đời tôi nếu như không theo anh ấy thì chẳng bao giờ theo ai khác.
Hàn Tinh phu nhân tái mặt, cố gượng một nụ cười nói :
- Tôi nghĩ tốt cho cô nương, nếu cô nương ý đã quyết như thế thì thôi.
Lệnh Hồ Dao Cơ chẳng nói thêm tiếng nào.
Chỉ nghe giọng Cơ bà bà trở nên lạnh như băng nói :
- Nói vậy ngươi bảo ta hối hôn với Liễu Ngọc Lân.
Lệnh Hồ Dao Cơ nói :
- Chuyện này do bà bà đặt ra, chẳng phải là ý nguyện của con.
Cơ bà bà tức giận vô cùng mặt xanh lại, một lúc nghiến răng nói :
- Thôi được, Dao Cơ, ta phải nói cho rõ, ngươi muốn theo hắn ta

không cần cản
nữa, nhưng từ nay ngươi không còn là người của Lãnh Nguyệt Môn, mà cũng đừng bao
giờ đặt chân lại nhà họ Lệnh Hồ này !

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 21
Hỷ sự rối ren

Toàn thân Lệnh Hồ Dao Cơ run lên, nói trong tiếng nấc :
- Nội thật tuyệt tình thế sao ?
Cơ bà bà phũ phàng đáp :
- Tuyệt tình là ngươi chứ không phải ta !
- Đúng thế, Dao Cơ !
Hàn Tinh phu nhân không bỏ lỡ cơ hội chêm lời vào :
- Do con không cần nhà này chứ không phải do bà nội, có lý đâu bà nội nuôi con
từ tấm bé đến lớn khôn, nhất mực yêu thương chiều chuộng…
Lệnh Hồ Dao Cơ ngắt lời :
- Đa tạ bá mẫu, tôi biết ! Ơn sâu của nội sẽ có ngày tôi đền đáp !
Cơ bà bà mặt lạnh lùng đáp :
- Ta không cần. Chỉ cần lúc này ngươi nghe lời ta là đủ !
Lệnh Hồ Dao Cơ khẩn thiết nói :
- Cháu xin nội ! Việc này quan hệ đến cả đời cháu, không thể không cân nhắc kỹ
lưỡng…
Cơ bà bà biến sắc, hằn giọng :
- Vậy là ngươi thật không cần cái nhà này, không cần…
- Nội ! Cho dù điệt nhi ở chân trời góc biển nào, vĩnh viễn trong lòng vẫn khắc
ghi hình bóng nội !
Cơ bà bà nghiến răng nói :
- Nhưng ta không nhận ngươi là tôn nữ của ta, không nhận ngươi là người của
Lãnh Nguyệt Môn nữa !
Lệnh Hồ Dao Cơ gạt lệ đáp :
- Nội đã nhất quyết như thế thì cũng chỉ đành do nội thôi !
Cơ bà bà đứng lên khỏi chiếc giường mềm, đầu tóc bạc trắng dựng

đứng cả lên,
dáng vô cùng uy vũ.
T
Lệnh Hồ Dao Cơ không có biểu hiện gì, vẫn bất động.
Lý Tồn Hiếu và Lãnh Ngưng Hương cùng bước lên một bước.
Uy vũ của Cơ bà bà giảm dần, một lúc bà ta run run, vô lực ngồi xuống hằn học
nói :
- Được, tốt lắm ! Dao Cơ, ta coi như không có tôn nữ như ngươi nữa. Đi đi ! Ngươi
cứ theo hắn đi, vĩnh viễn không được quay lại Lãnh Nguyệt Môn nữa !
Lệnh Hồ Dao Cơ không nói gì, đưa tay cho Tiểu Thúy.
Tiểu Thúy dìu nàng khó nhọc đi tới, nhưng không phải về phía Lý Tồn Hiếu mà
tới chiếc giường mềm, run rẩy quỳ xuống trước giường nói :
- Thưa nội, cháu đi đây.
Cơ bà bà không nhúc nhích.
Lệnh Hồ Dao Cơ đứng lên nói :
- Thưa nội, cháu xin nội cho phép mang theo Tiểu Thúy.
Cơ bà bà chợt gào lên :
- Đi đi ! Cho ngươi mang theo mà cút ngay ! Đi càng xa càng tốt !
- Xin đa tạ nội.
Nói xong cúi đầu quay đi.
Tiểu Thúy vội quỳ xuống dập đầu nói :
- Tiểu tỳ cũng xin bái biệt.
Lạy xong đứng dậy dìu Lệnh Hồ Dao Cơ hướng ra cửa.
Lãnh Ngưng Hương vội bước tới đón hai chủ tỳ, thân thiết gọi :
- Thư thư !
Cảnh tượng đó đập vào mắt Ôn Phi Khanh khiến cô ta cũng xúc động lây.
Tiểu Thúy khi từ khách điếm quay về Lãnh Nguyệt Môn đã kể hết về Lãnh Ngưng
Hương cho nữ chủ nhân nghe nên lúc này Lệnh Hồ Dao Cơ không hề ngạc nhiên, trên
khuôn mặt xanh xao thoáng hiện nụ cười, nàng nhẹ giọng nói :
- Cảm ơn…muội muội vì ta mà vất vả quá…
Hai tiếng muội muội có sức rung cảm dị thường.
Lãnh Ngưng Hương xúc động đáp :
- Thư thư đừng khách khí, muội phải cảm tạ thư thư mới phải !

Lệnh Hồ Dao Cơ là người thông minh nên hiểu ngay, cầm lấy bàn tay nõn nà của
Lãnh Ngưng Hương dịu dàng nói :
- Có gì định nói hãy chờ khi chúng ta đi khỏi đây hãy nói, được không ?
Lãnh Ngưng Hương im lặng gật đầu.
Lý Tồn Hiếu bỗng hít sâu vào một hơi rồi lấy ra cả tấm "Tàng Bảo Đồ" đi về phía
chiếc giường mềm.
Lãnh Ngưng Hương thấy vậy vội nói :
- Cẩn thận !
Lý Tồn Hiếu dừng bước gật nhẹ đầu :
- Đa tạ cô nương, tôi biết.
Đến trước giường, chàng không nói câu nào, cũng không chút do dự hai tay nâng
bức "Tàng Bảo Đồ" đưa ra.
Hai tên tỳ cữ trước giường định cầm lấy, nhưng Cơ bà bà hằn giọng nói :
- Không được !
Hai tên tỳ nữ vội rụt tay lùi lại.
Cơ bà bà lạnh lùng đưa mắt nhìn Lý Tồn Hiếu rồi từ từ đưa tay trái lên.
Bà ta niên kỷ đã quá cao, thế nhưng bàn tay trái không thấy nếp nhăn nào, trắng
trẻo nõn nà chẳng khác gì bàn tay thiếu nữ, và giọng nói cũng êm dịu như vậy :
- Chàng trẻ tuổi, đến gần đây một chút !
Lý Tồn Hiếu bước lên đưa bức "Tàng Bảo Đồ" về phía bàn tay trái đối phương
đang duỗi ra.
Cơ bà bà tay trái cầm lấy bức "Tàng Bảo Đồ", đột nhiên tay phải nhanh như tia
chớp vung chưởng đánh thẳng vào ngực trái Lý Tồn Hiếu !
Chàng mỉa mai nói :
- Lão nhân gia làm thế không sợ ảnh hưởng đến thân phận ư ?
Nói chưa xong, tả chưởng xuất ra tiếp chiêu.
Thế nhưng trong lúc tả chưởng định phát để chống lại chưởng lực đối phương thì
mắt chàng nhìn chăm chăm vào bàn tay phải Cơ bà bà rồi ngẩn người ra, chưa kịp tiếp

chưởng thì đã nghe một bịch một tiếng khô khốc, miệng chàng ộc ra một vòi máu, lảo
đảo lùi lại mấy bước.
Lãnh Ngưng Hương kinh vội lao tới đỡ lấy chàng
Ôn Thiếu Khanh đã có ý thừa cơ nhà cháy cướp đồ, vội nhằm Lý Tồn Hiếu vung
chưởng xông vào…
Lãnh Ngưng Hương không kịp suy tính gì thêm, phất mạnh tay áo.
Ôn Thiếu Khanh kêu lên một tiếng giật lùi mấy bước ngã nhào xuống đất.
Phu thê Hàn Tinh môn chủ hốt hoảng cùng đâm bổ tới nhi tử của mình.
Cơ bà bà chẳng biết vì không dự liệu trước tình huống sẽ thừa thắng truy theo,
nay tình cảnh trước mắt khiến bà ta rối trí, chỉ thấy vẫn ngồi yên trên giường.
Lãnh Ngưng Hương dìu Lý Tồn Hiếu, còn Tiểu Thúy đỡ Lệnh Hồ Dao Cơ cùng lùi
ra khỏi đại môn.
Lý Tồn Hiếu miệng vẫn còn rỉ máu, đờ đẫn nhìn Cơ bà bà.
Lãnh Ngưng Hương đi ngang qua đưa mắt nhìn sang với vẻ có lỗi nhưng Ôn Phi
Khanh không biểu lộ cảm xúc nào chỉ khẽ lắc đầu.
Lệnh Hồ Dao Cơ và Tiểu Thúy đi trước, lại thêm Lãnh Ngưng Hương nên bọn thủ
hạ của Lãnh Nguyệt Môn không ai dám ngăn cản.
Bốn người bình yên ra khỏi Lãnh Nguyệt Môngiương
Lãnh Ngưng Hương muốn tới khách điếm nhưng Lệnh Hồ Dao Cơ lắc đầu nói :
- Muội muội, bây giờ ta đến khách điếm không được đâu. Ta biết rõ tính khí bà
nội. Hiện chàng đang bị trọng thương, chỉ sợ ảnh hưởng đến cả nội phủ, bà ấy tuyệt đối
không bỏ qua chàng đâu !
Lãnh Ngưng Hương rầu giọng :
- Trước mắt chúng ta không thể đi xa được, xung quanh khu vực này đều do thế
lực của Lãnh Nguyệt Môn kiểm soát, thư thư nói chúng ta phải đi đâu bây giờ ?
Lệnh Hồ Dao Cơ chợt nhíu mày.

Chợt Tiểu Thúy hỏi :
- Cô nương quên rồi sao ?
Lệnh Hồ Dao Cơ vỗ trán nói :
- May mà Tiểu Thúy nhớ ra…Muội muội dìu chàng đi theo ta, còn Tiểu Thúy đi
đoạn hậu, nhớ lưu ý xem có ai bám theo không.
Nói xong đi về hướng nam.
Ra khỏi Kim Hoa thành, họ nằm thẳng hướng chính nam mà đi. Trước mặt là dãy
núi trùng điệp che hết tầm mắt.
Chừng một giờ sau thì đến chân núi.
Bấy giờ Lãnh Ngưng Hương không còn dìu Lý Tồn Hiếu nữa mà hầu như bế hẳn
chàng lên, nhưng vẫn bước đi nhẹ nhàng, còn Lệnh Hồ Dao Cơ dù đi một mình nhưng
mồ hôi ướt đẫm.
Nàng quay lại đưa ống tay áo quệt mồ hôi rồi chậm rãi nói :
- Muội muội, sắp đến rồi. Còn Tiểu Thúy có thấy ai bám theo không ?
Tiểu Thúy lắc đầu :
- Tỳ nữ rất chú ý nhưng không thấy.
Lệnh Hồ Dao Cơ chép miệng nói :
- Thôi được, đến giúp ta một tay chúng ta đi thôi !
Tiểu Thúy liền tới dìu nữ chủ nhân theo sơn đạo trở ngược lên dốc núi.
Đi chừng hai dặm lai qua mấy lối rẽ, cả bọn đến trước một ngôi sơn thần miếu.
Toà miếu dăng đầy tơ nhện và bụi bặm, thần án lạnh khói hương, hiển nhiên từ
lâu không người lai vãng.
Lệnh Hồ Dao Cơ không quản gì bụi bặm ngồi bệt xuống đất dựa lưng vào cột lem
luốc, sắc mặt còn xanh xao hơn trước, gần như kiệt lực.
Tiểu Thúy vừa lau mồ hôi cho chủ nhân vừa nói :
- Cô nương có sao không ?
Lệnh Hồ Dao Cơ mệt mỏi lắc đầu :
- Không việc gì. Ta ngồi nghỉ một lúc là khoẻ thôi.
Lát nhìn sang Lãnh Ngưng Hương, môi nổ nụ cười nhợt nhạt :
- Muội muội, ta thật không ngờ bà nội lại hành động như thế. Tình trạng chàng
thế nào?

Lãnh Ngưng Hương nhíu chặt đôi mi đáp :
- Dọc đường chàng đã ngất đi nhưng muội không dám nói.
Lệnh Hồ Dao Cơ thất kinh nói :
- Chỉ sợ chàng bị nội thương. Để ta xem…
Dứt lời chống tay nhổm dậy.
Lãnh Ngưng Hương vội giữ nàng lại :
- Trước hết thư thư hãy nghỉ ngơi đã. Muội đã điểm mấy chỗ huyệt đạo rồi,
thương thế không phát thêm đâu.
- Nhưng ta không sao mà !
Dù nói sao, Lãnh Ngưng Hương cũng quyết không cho nàng đứng dậy.
Lệnh Hồ Dao Cơ cũng biết sau khi được điểm huyệt, thương thế của Lý Tồn Hiếu
không nặng thêm, nàng nói với Lãnh Ngưng Hương :
- Muội cũng ngồi xuống nghỉ đi một lúc !
Lãnh Ngưng Hương đặt Lý Tồn Hiếu xuống bên Lệnh Hồ Dao Cơ, tuy nền miếu
đầy bụi nhưng trong trường hợp này biết làm gì được ?
Lệnh Hồ Dao Cơ chép miệng :
- Không ngờ bà nội lại…nhỏ nhặt như vậy. Mới rồi may muội kịp xuất thủ, nếu
không chàng đã bị Ôn Thiếu Khanh hại rồi !
Lãnh Ngưng Hương thở dài :
- Muội được Phi Khanh thư thư chiếu cố nhiều, nay đả thương hắn, thật ái ngại
cho chị ấy.
- Ai bảo hắn ti tiện thừa cơ người gặp hiểm nguy mà xuất thủ làm gì chứ ? Hắn
phải ráng chịu ! Ta hiểu rõ Ôn Thiếu Khanh lắm, hắn là kẻ thâm độc ti tiện…
Rồi nhìn sang Lý Tồn Hiếu nói :
- Ta đỡ rồi, để xem chàng thế nào mới yên tâm được.
Nàng không do dự cởi ngực áo Lý Tồn Hiếu ra. Giữa ngực ngay chỗ quả tim có
một vết đỏ bầm.
Lệnh Hồ Dao Cơ xem mạch chàng một lát rồi gật đầu nói :
- Còn may là chưa ảnh hưởng đến nội phủ, huyết đọng cũng đã thổ hết ra rồi, tuy
vậy nội phủ cũng hơi chấn động, e phải tịnh dưỡng năm ba ngày mới

hồi phục.
Lãnh Ngưng Hương thở phào nói :
- Tạ trời tạ đất. Cho dù thế nào cũng tốt hơn là bị nội thương.
- Có lẽ chàng đã kịp thời vận công bảo vệ trước ngực, nếu thì không chỉ bị nhẹ
đâu. Công lực bà nội thế nào ta biết rõ.
Lãnh Ngưng Hương nhớ lại chuyện gì, băn khoăn nói :
- Muội thấy thật lạ. Lúc đó chàng đã đưa tả chưởng ra, rõ ràng chàng đã có thể
chống đỡ, thế mà sao lại không phát chưởng ?
Tiểu Thúy chợt chen lời :
- Bấy giờ tỳ nữ thấy rõ Lý gia đã đưa tay ra, lúc sắp xuất chưởng thì đột nhiên
sững lại, không biết vì sao ?
Lệnh Hồ Dao Cơ nghi hoặc hỏi :
- Thế nào ? Khi sắp phát chưởng thì đột nhiên chững lại ư ?
Tiểu Thúy gật đầu :
- Đúng như thế.
Lệnh Hồ Dao Cơ kinh dị nói :
- Lúc đối địch tối kỵ phân tâm chính thần, chàng không thể không biết điều đó,
vậy thì vì sao chứ ?
Lãnh Ngưng Hương nói :
- Cứ chờ chàng tỉnh lại hỏi là biết thôi.
Lệnh Hồ Dao Cơ nhìn Lý Tồn Hiếu lần nữa rồi gật đầu :
- Thương thế không sao, cứ để chàng nghĩ một lúc.
Đột nhiên mắt nàng đỏ hoe, hai hàng lệ lã chã rơi xuống.
Lãnh Ngưng Hương vội hỏi :
- Thư thư sao thế ?
Lệnh Hồ Dao Cơ lau nước mắt gượng cười đáp :
- Ta nhớ từ khi xa nhau ở Khai Phong thành, bao nhiêu ngày dằn vặt nhớ mong
chỉ với hy vọng sớm được gặp chàng. Thế mà nay gặp rồi thì không thể nói với nhau
câu nào…
Mối thâm tình như thế khiến Lãnh Ngưng Hương phải mủi lòng, nước mắt ứa ra,
nhẹ giọng an ủi :
- Thương thế chàng không nặng, chỉ lát nữa là chàng tỉnh lại thôi.
Lệnh Hồ Dao Cơ nói sang chuyện khác :

- Tiểu Thúy vừa về đến là kể về muội muội với ta ngay. Muội làm sao mà gặp
được chàng ?
Lãnh Ngưng Hương thật tình kể hết mọi chuyện không giấu giếm điều gì.
Lệnh Hồ Dao Cơ lắng nghe rất chăm chú, xong hở dài nói :
- Muội muội cũng đa tình giống ta, nhưng chẳng trách gì…Nói về Ôn Thiếu
Khanh, Liễu Ngọc Lân thân thế hơn chàng biết mấy, nhưng về nhân phẩm, đứng bên
chàng lại bé nhỏ đến thảm bại ! Có lẽ còn nguyên nhân khác khiến chúng ta nặng
lòng vì chàng, nhưng ta không sao cắt nghĩa được. Muội cũng thế, đúng không ?
Lãnh Ngưng Hương đỏ mặt gật đầu .
Lệnh Hồ Dao Cơ thổ dài tiếp :
- Phi Khanh cũng như chúng ta, cần làm sao cho chị ấy mãi mãi san sẻ với chúng
ta mới được !
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu :
- Thư thư thật khoan dung đại lượng nhưng việc đó chỉ e không thành…
Lệnh Hồ Dao Cơ ngacï nhiên hỏi :
- Sao thế ?
Lãnh Ngưng Hương thở dài :
- Phi Khanh thư thư đã bị…Sở Ngọc Hiên hủy mất rồi !
Lệnh Hồ Dao Cơ giật nảy mình kêu lên :
- Sở Ngọc Hiên ư ? Muội muội, chuyện thế nào !
Lãnh Ngưng Hương kể lại những gì mình biết về nỗi bất hạnh của Ôn Phi Khanh.
Nghe xong chuyện, sắc mặt tái bạch của Lệnh Hồ Dao Cơ hiện đầy sát khí rất
đáng sợ, nghiến răng nói :
- Liễu Ngọc Lân thật đáng chết ! Trách nào chị ấy hận hắn đến thế ! Thế mà ta
đây không biết gì cả. Nếu biết sớm thì Liễu Ngọc Lân đừng hòng ở yên trong Lãnh
Nguyệt Môn ! Hừ, bà nội ta sủng ái hạng người hèn hạ đó, thế mà vẫn cố chấp…
Lãnh Ngưng Hương nói :

- Lão nhân gia không biết gì về chuyện ấy đâu. Nếu biết đã không đem cuộc đời
thư thư mà giao cho Liễu Ngọc Lân …
- Ta phải nói cho bà nội biết mới được !
- Muội thấy không cần đâu, Phi Khanh thư thư hiện giờ đang ở Lãnh Nguyệt Môn,
sớm muộn gì cũng đem chuyện đó kể lại với lão nhân gia.
Lệnh Hồ Dao Cơ trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu :
- Tấm lòng thanh bạc như thế lại có mệnh bạc như vôi ! Không ngờ Phi Khanh
phải chịu bất hạnh dường ấy khiến ai cũng phải nhỏ lệ.
Dừng một lúc, nói thêm :
- Phi Khanh thư thư đã cứu chàng, như vậy là có ân với ta, dù thế nào cũng phải
báo đáp.
Lãnh Ngưng Hương nói :
- Muội hiểu lòng thư thư, nhưng việc không phải do chàng mà Phi Khanh quyết
không chấp nhận đâu !
Lệnh Hồ Dao Cơ đăm đăm nhìn ra khoảng sân trước mặt hồi lâu rồi buông giọng
não nùng :
- Yêu một người mà không thể cùng chàng bầu bạn, đó là điều bất hạnh nhất.
Phi Khanh thư thư tim đã tan, ruột đã đứt rồi !
Trong miếu trầm mặc hồi lâu.
Lệnh Hồ Dao Cơ chợt nhìn Lãnh Ngưng Hương bảo :
- Muội muội, trong bất cứ trường hợp nào cũng không thể cho Liễu Ngọc Lân giải
được!
- Cái đó không chờ thư thư phải dặn bảo !
- Hắn thế nào ?
- Tạm thời còn chưa chết, phải qua một thời gian nữa. Nhưng trước khi chết hắn
cũng chịu đủ rồi.
Tiểu Thúy hừ một tiếng, chen vào :
- Thế là đáng đời hắn ! Có lột da hắn cũng đáng !
Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi :
- Còn ai có thể cứu được hắn không ?
Lãnh Ngưng Hương đáp :

- Theo muội biết thì loại độc của Phi Thúy Cốc trừ giải độc môn của Phi Thúy Cốc
ra không ai cứu được, cho dù Hoa Đà tái thế, biển thước trùng sinh cũng đành bó tay
không cứu được hắn.
- Vậy thì cứ để hắn chịu càng lâu càng tốt !
Tiểu Thúy thêm :
- Hắn tự làm tự chịu, trách ai ?
Lệnh Hồ Dao Cơ nhìn sang Lý Tồn Hiếu, hỏi :
- Muội muội chắc biết nhiều về chàng ?
Lãnh Ngưng Hương hỏi lại :
- Còn thư thư thì sao ?
- Lúc đầu mới gặp chàng ta có hỏi qua nhưng chàng không nói. Ta biết chàng có
ẩn tình nên không gặn hỏi.
Muội biết về chàng cũng không nhiều. Thư thư có nghe nói đến Thính Đào Sơn
Trang ở núi Quẩn Sơn chứ ?
Lệnh Hồ Dao Cơ gật đầu :
- Ta có nghe qua. Nhưng sao ?
- Thính Đào Sơn Trang năm xưa gặp phải họa kiếp, cả nhà trang chủ Hàn Sỹ Tiêu
mấy chục mạng người bị tiêu diệt, sơn trang bị hoả thiêu,cho đến nay vẫn không biết ai
là hung thủ.
Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi :
- Chàng với Thính Đào Sơn Trang có quan hệ thế nào ?
- Thư thư có nghe danh Thần Thủ Thánh Tâm không ?
Lệnh Hồ Dao Cơ chợt ngưng mục nhìn Lãnh Ngưng Hương hỏi :
- Có phải muội muội nói đến vị năm xưa được xưng là văn võ song tuyệt, nhân
phẩm cái thế Lý Minh Viễn không ?
Lãnh Ngưng Hương gật đầu :
- Đúng thế. Chàng chính là hậu nhân của Thần Thủ Thánh Tâm Lý tiền bối.
- Thế sao ? Chẳng trách gì chàng có sở học uyên thâm đến thế…
- Không phải đâu, thư thư !
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu :
- Tuy chàng là hậu nhân của Thần Thủ Thánh Tâm nhưng võ công của chàng

không phải do gia truyền.
Lệnh Hồ Dao Cơ kinh ngạc hỏi :
- Thế nào ? Muội muội, chàng là môn hạ của Đại Lôi Âm Tự Khổ Tâm hoà thượng
và Thiên Ngoại Thần Ma Độc Cô Trường Minh ư ?
Lãnh Ngưng Hương gật đầu :
- Chính thế, thư thư !
- Thì ra vậy ! Chẳng trách nào chàng có thân thủ cao tuyệt như thế. Và cũng thật
diệu hợp, võ học Đại Lôi Âm Tự và Thiên Ngoại Thần Ma vừa khéo là khắc tinh của võ
học Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt hai môn, hèn gì bà nội không dám động đến chàng.
Làm sao chàng có phúc duyên lớn trở thành môn hạ của hai bậc kỳ nhân dương thế
như vậy ?
- Tuy rằng phúc duyên của chàng hơn hết mọi người, thế nhưng thân thế của
chàng cũng đủ bi thảm hơn tất cả chúng ta …
- Muội muội, thế nào ?
- Như muội vừa kể với thư thư đó…Hàn trang chủ của Tính Đào Sơn Trang là sư
đệ đồng môn của mẫu thân chàng. Vì quan hệ đó mà Hàn trang chủ thường đến nhà
thăm viếng, theo lý thì tình tỷ đệ không sao cả. Thế nhưng không hiểu có sự xúc xiểm
nào không mà dẫn đến Lý tiền bối có sự hiểu lầm, một lần đã không kiềm chế được
cơn giận bỏ vợ con đi biệt …
Lệnh Hồ Dao Cơ vội hỏi :
- Thế nào ? Lý tiền bối đột nhiên bỏ nhà đi…Vị Thần Thủ Thánh Tâm không nên
có lòng dạ hẹp hòi như thế mới phải, làm sao lại sinh hiểu lầm với vợ con mình ?
Lãnh Ngưng Hương kể tiếp :
- Lý Minh Viễn tiền bối bỏ nhà đi rồi, Lý Tồn Hiếu lúc bấy giờ còn chưa đầy hai
tuổi, hai mẹ con cùng nhau chịu cảnh khó khăn, nhưng ngày càng khốn khó. Hàn trang
chủ không thể khoanh tay bàng quan mới đưa hai mẹ con về Thính

Đào Sơn Trang…
Lệnh Hồ Dao Cơ ngắt lời :
- Làm thế chỉ sợ Lý tiền bối càng hiểu lầm …
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu :
- Không phải thế. Sau khi Lý tiền bối bỏ vợ con ra đi không có tin tức gì nữa, cũng
từ đó không còn xuất hiện trên giang hồ lần nào. Còn mẫu tử sống ở Thính Đào Sơn
Trang được Hàn trang chủ chiếu cố nên so với trước đỡ rất nhiều. Biết đâu ngày vui
ngắn chẳng tày gang, tai hoạ từ đâu ập đến, cả nhà Hàn trang chủ mấy chục người bị
giết sạch, Thính Đào Sơn Trang thành đống tro tàn. Mẫu thân chàng nhân đêm tối đem
chàng trốn được, trải bao cực khổ mới tới được Đại Lôi Âm Tự qùy trước chùa cầu Khổ
Tâm hoà thượng nhìn ra sát nghiệt trùng trùng nên không chịu nhận. Mẫu thân chàng
vẫn nhất mực quỳ trước chùa không chịu đứng lên vì đã tới đường cùng, lấy máu trong
người mình nuôi dưỡng hài nhi cho khỏi chết, mãi đến khi Khổ Tâm hoà thượng chịu
gật đầu thì bà đã tuyệt khí từ lâu.
Lệnh Hồ Dao Cơ công phẫn nói :
- Lão hoà thượng đó…
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu :
- Cũng chẳng trách được vị hoà thượng đó vì biết rõ sát nghiệt trùng trùng…
Lệnh Hồ Dao Cơ than :
- Trên đời còn gì bằng tấm lòng phụ mẫu, nhất là mẫu thân đối với con…
Lãnh Ngưng Hương tán đồng :
- Phải ! Tần tiền bối đã dốc kiệt máu tim mình cho hài nhi, thật đáng cảm phục
vô cùng…sự hy sinh đó thật là vĩ đại ! Người ta nói đem tấc cỏ đền ba xuân…mỗi lần
nhắc đến đều phải nhỏ lệ !
Nói xong mắt đỏ hoe, cả Lệnh Hồ Dao Cơ cũng không cầm được nước mắt.
Hồi lâu nàng ngước lên hỏi :

- Thế muội muội có biết vì sao chàng lại tìm Trương Viễn Đình không ?
Lãnh Ngưng Hương đáp :
- Trương Viễn Đình năm xưa đã từng bí mật đến Thính Đào Sơn Trang định đáp
cắp một thứ bảo vật mà Hàn trang chủ cất giấu là đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương,
nhưng không ngờ trong lúc vội vàng lại lấy nhầm phải hộp Tử đàn hương của Tần tiền
bối, nhưng trong hộp có một phong thư có giá trị trọng đại, nghe nói đó là phong thư
của Tần bối viết cho phu quân Lý tiền bối, trong đó chứng minh sự thanh bạch của
mình, đó là bức huyết thư. Bởi thế nhất định Lý Tồn Hiếu phải tìm Trương Viễn Đình
để đòi lại phong thư của mẫu thân.
Lệnh Hồ Dao Cơ quan thiết hỏi :
- Chàng đã tìm được Trương Viễn Đình chưa ?
- Trương tiền bối đã hoàn lại phong thư cho chàng rồi. Năm xưa khi mới từ Thính
Đào Sơn Trang trở về, Trương tiền bối phát hiện ra mình đã lấy sai vật liền quay lại
nhằm trả phong thư nhưng khi vừa đến đã thấy hoạ kiếp vừa xong, hoả hoạn vẫn còn
chưa tắt, bấy giờ chỉ còn biết mang theo chiếc hộp Tử đàn hương âm thầm rời khỏi
Quân Sơn …
Lệnh Hồ Dao Cơ nói :
- Ta hiểu rồi, Lãnh Nguyệt và Hàn Tinh đều muốn tìm Trương Viễn Đình bởi vì họ
lầm tưởng ông ta đã lấy được Huyết Kết Ngọc Uyên Ương của Hàn trang chủ ngày xưa,
đúng không ?
Lãnh Ngưng Hương gật đầu :
- Đúng thế ! Thực ra đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương lại do một lão bộc của Lý gia
may mắn thoát hiểm đã mang theo trốn khỏi Thính Đào Sơn Trang. Ông ta nhờ có
Trương Viễn Đình giúp đỡ tìm đến một vị quản gia lâu năm trong Hoa Gia Phế Viên ở

thành Kim Hoa…
Lệnh Hồ Dao Cơ lại hỏi :
- Nghe nói đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương đó mỗi chiếc chứa một trang Tàng
Bảo Đồ, đúng không ?
- Không sai, chính hai trang Tàng Bảo Đồ đã hợp bích vừa được Lý Tồn Hiếu đưa
cho lão nhân gia.
Lệnh Hồ Dao Cơ chợt biến sắc hỏi :
- Muội muội ! Như vậy tức là chàng đã dùng Tàng Bảo Đồ để đổi lấy ta ư ?
- Không hoàn toàn như thế. Muội cho rằng còn có nguyên nhân khác mà lão
nhân gia đã biết chàng là truyền nhân của Thiên Ngoại Thần Ma và Khổ Tâm hòa
thượng mà không làm gì được, đồng thời chính chàng nguyện ý giao tặng Tàng Bảo Đồ,
kết hợp hai cái đó, lão nhân gia thừa cơ đồng ý.
Nàng nhìn sang Lý Tồn Hiếu thì thầm :
- Sao chàng hồ đồ thế ? Bức Tàng Bảo Đồ người người trên võ lâm đều ngày đêm
mộng tưởng, không tiếc đầu rơi máu chảy cố sức tranh đoạt …
Lãnh Ngưng Hương nói :
- Nhưng trong mắt chàng thì thư thư không bảo vật nào trên thế gian có thể sánh
được !
Lệnh Hồ Dao Cơ cười khổ nói :
- Mối thâm tình ấy khiến ta nợ chàng quá nhiều !
- Thư thư đừng nghĩ thế ! Vốn chữ tình đã có quá nhiều ý nghĩa.
Lệnh Hồ Dao Cơ trầm ngâm hồi lâu rồi chợt hỏi :
- Muội muội, chàng đang cố sức tìm hung thủ, đúng không ?
- Nhất định thế rồi ! Hàn trang chủ tuy là cậu thôi, nhưng đối với mẫu tử chàng
có ân cưu mang. Chàng đâu phải người mangiương ân không báo ? Ngoài ra hung thủ
còn gián tiếp gây nên cái chết của mẫu thân chàng nữa.
- Nhưng đã biết ai chưa ?
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu :
- Chưa. Năm xưa Tần tiền bối vì cấp thiết bảo vệ hài nhi nên không quan sát kĩ,

còn lão quản gia cũng đã chết trước khi chàng tìm được tới nơi, nay không còn ai biết
được hung thủ năm xưa là ai.
- Chẳng lẽ không có manh mối gì ?
- Trên Tàng Bảo Đồ lão quản gia có vẽ một người, nhưng không rõ đó có phải là
hung thủ hay không ?
- Người đó hình dạng thế nào ?
- Là một lão phụ nhân, đặc biệt bàn tay phải có sáu ngón. Ngón cái mọc dư ra
một chồi nhỏ.
Lệnh Hồ Dao Cơ nhíu mày trầm ngâm nói :
- Một lão phụ nhân, bàn tay phải mọc dư ra một ngón bên cạnh ngón tay cái, vậy
thì không đến nỗi khó tìm …
Đột nhiên nàng ngừng bặt, người run lên, cặp mắt chăm chú nhìn vào mặt Lý
Tồn Hiếu, đôi tròng mắt giãn rộng mãi ra !
Lãnh Ngưng Hương kinh ngạc hỏi :
- Gì vậy, thư thư ?
Lệnh Hồ Dao Cơ rùng mình sực tỉnh, vội nói :
- Không có gì, muội muội …
Rồi chợt nhìn ra cửa sổ :
- Tối rồi …
Quả thế ! Họ mãi trò chuyện không ai nhận ra kúc này ngoài trồi đã tối hẳn.
Tiểu Thúy kêu lên :
- Hỏng thật ! Chúng ta không mang theo đèn lửa, biết làm gì bây giờ ?
Lệnh Hồ Dao Cơ nói :
- Vào lúc này thì cần gì tiện nghi lắm ? Chỉ mong có chỗ nương thân được là tốt
rồi !
Lãnh Ngưng Hương thêm :
- Tối nay trời có trăng.
Cô ta nói không sai. Không lâu sau ánh trăng bàng bạc đã trải xuống sân miếu,
bóng tối lùi dần, ánh trăng càng lúc càng sáng.
Trên núi, ban đêm càng yên tĩnh hơn, và hình như ánh trăng càng sáng hơn ở

bình nguyên.
Nhìn y phục mong manh của Lệnh Hồ Dao Cơ, Tiểu Thúy quan thiết hỏi :
- Cô nương có lạnh không ?
Nàng đang thẫn thờ nhìn Lý Tồn Hiếu, nghe hỏi giật mình quay lại đáp :
- Ta còn chịu được !
Nàng nhìn Lãnh Ngưng Hương cười ngượng nghịu nói thêm :
- Trước đây ta không sợ lạnh, thế mà nay hư mất rồi. Quả thật ở trên cao này thấy
gai gai.
Lãnh Ngưng Hương nói :
- Muội không sợ lạnh, thư thư hãy khoác thêm vào, có lẽ đỡ hơn.
Nói xong cởi luôn chiếc trường bào cho Lệnh Hồ Dao Cơ.
- Đừng, muội muội ! Như thế không nên …
- Thư thư, muội muội không lạnh thật mà ! Xin đừng khách sáo như thế.
Nói xong tự tay khoác lên người Lệnh Hồ Dao Cơ.
Đột nhiên Tiểu Thúy ngưng thần hướng ra cửa nghe ngóng một lát rồi thấp giọng
nói :
- Cô nương, có người đến !
Lệnh Hồ Dao Cơ lẩm bẩm :
- Tối thế này mà còn ai …
Tiểu Thúy nói :
- Bất kể ai, tiểu tỳ ra đuổi hắn đi !
Vừa lúc đó trước cửa miếu có tiếng người gọi vào :
- Tiểu Thúy dẫn ta vào với !
Tiểu Thúy sững người ngơ ngác :
- Phi Khanh thư thư !
Lệnh Hồ Dao Cơ tiếp lời :
- Đúng là chị ấy. Nhưng sao chị ấy tìm đến đây được ?
Tiểu Thúy chạy bổ ra sân như cơn gió, chỉ lát sau đã trở vào, tay ôm một túi vải
xem ra khá nặng, sau lưng còn có thêm một người nữa, dưới ánh trăng có thể nhận ra
ngay là Ôn Phi Khanh.
Lệnh Hồ Dao Cơ và Lãnh Ngưng Hương cùng bước ra cửa nghênh đón.
Ôn Phi Khanh thở hắt ra một hơi nói :

- Tạ trời đất, chỉ sợ tìm sai chỗ !
Rồi đưa mắt nhìn vào miếu hỏi :
- Chàng thế nào ? Bị thương có nặng không ?
Lệnh Hồ Dao Cơ vừa dắt Oân Phi Khanh vào miếu vừa đáp :
- May vết thương không nặng, nội phủ chỉ bị chấn động nhẹ không ảnh hưởng
lắm !
Ôn Phi Khanh thấy nhẹ người nói :
- Thế thì tốt ! Vậy mà tôi lo quá ! Để tôi ngồi một lát. Đường xa thế, lại mang
theo cả bao nặng, mệt chết đi !
Nói xong ngồi xuống bên một cột nhà, không kể bụi bặm.
Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi :
- Thư thư mang gì trong bao mà nặng thế ?
Ôn Phi Khanh nhoẻn miệng cười nói :
- Đủ các thứ ăn mặc và vật dụng. Tôi biết các vị vội vàng không mua được các
thứ ở dọc đường nên có sức bao nhiêu thì mang bấy nhiêu.
Lệnh Hồ Dao Cơ cảm động nói :
- Đa tạ Phi Khanh thư thư. Xưa nay chỉ có một mình thư thư mới quan tâm chu
đáo đến tiểu muội như vậy.
Ôn Phi Khanh cười nói :
- Muội muội đừng nên thế ! Lẽ ra lúc này phải vui lên mới đúng. Sao muội muội
lúc nào chỉ động là rơi nước mắt, không nên đâu !
Lệnh Hồ Dao Cơ ngẩng lên đưa tay áo lau khô nước mắt hỏi :
- Thư thư, tình cảnh nội gia bây giờ thế nào ?
Ôn Phi Khanh đáp :
- Không sao đâu, Liễu Ngọc Lân bị đuổi khỏi Lãnh Nguyệt Môn rồi. Nếu ta không
vội tìm đến đây thì không thể để hắn đi dễ dàng như thế. Tuy nhiên sau này ta không
khó gì tìm hắn.
Lệnh Hồ Dao Cơ lại hỏi :
- Bà nội thế nào ?
Ôn Phi Khanh ngập ngừng một lúc mới trả lời :
- Không sao đâu ! Lão nhân gia vì quá giận nên mới thương tâm như thế…Muội
muội cũng biết rõ từ nhỏ lão nhân gia đã cưng chiều ái muội thế

nào…
Lệnh Hồ Dao Cơ gật đầu :
- Tôi biết !
Trong sơn thần miếu im lặng hồi lâu.
Cuối cùng Lãnh Ngưng Hương phá tan cảnh yên tĩnh :
- Làm sao thư thư tìm đến đây được ?
Ôn Phi Khanh cười nói :
- Chắc Dao Cơ muội muội biết vì sao …
Lệnh Hồ Dao Cơ ngạc nhiên ngẩng đầu lên.
Ôn Phi Khanh hỏi :
- Ta có lần đến Lãnh Nguyệt Môn làm khách, muội muội đưa ta đến đây chơi,
quên mất rồi sao ?
- À…Không sai ! Thư thư không nhắc thì muội quên mất. Nhưng sao thư thư khéo
đoán thế ?
- Ta nghĩ hoài xem các ngươi có thể đi đâu được ? Gần thì nhất định không tiện
đi rồi, đi xa thì không đủ sức. Vậy chỉ có chỗ này là thuận tiện, không xa không gần lại
bí mật nữa…
Lãnh Ngưng Hương hỏi :
- Thư thư, thiếu chủ…
Ôn Phi Khanh gạt đi :
- Đừng nhắc đến y nữa ! Kiếp làm thân chịu, như vậy mới đáng đời !
- Nhưng muội rất áy náy. Lúc đó vì bất đắc dĩ…
- Ta biết ! Muội muội không thấy ta đứng bên nhưng có phản ứng gì đâu ? Còn
cha mẹ ta thì lại khác, cuống lên vì lo y chết…
Lệnh Hồ Dao Cơ nói :
- Vì bá phụ và bá mẫu chỉ có một mình Thiếu Khanh ca ca là nhi tử nên làm thế
cũng phải…
Ôn Phi Khanh hừ một tiếng :
- Phải rồi, việc nối dõi tông đường dựa cả vào y mà ! Nay còn chưa hủy mất Hàn
Tinh Môn là may phúc rồi !
Lãnh Ngưng Hương giúi tay vào Ôn Phi Khanh vật gì rồi nói :
- Thư thư cầm lấy !
Ôn Phi Khanh mở to mắt hỏi :

- Muội muội…
Lãnh Ngưng Hương ngắt lời :
- Cho dù thế nào thì y cũng là ca ca của thư thư khác hẳn với Liễu Ngọc Lân. Nếu
lỡ xảy ra chuyện gì, muội sẽ ân hận suốt đời.
- Vậy thì xin cảm tạ muội. Nếu y biết thì chắc y hổ thẹn lắm.
- Thư thư đừng nói là được.
Ôn Phi Khanh do dự một lát rồi nói :
- Muội muội, ta cần phải nói cho muội chuyện này. Cho dù muội đã đưa giải dược
cho ta nhưng vẫn không sao làm mất đi sự thù địch của Hàn Tinh Môn đối với muội
được. Vì thế mỗi khi hành khứ trên giang hồ nên cẩn thận. Đạn ngay dễ tránh, tên lén
khó phòng. Cha mẹ ta cưng chiều y, xưa nay không để thua thiệt trước bất cứ ai, thế mà
nay lại bị thương bởi tay muội thì sao không phát khùng lên được ? Vì thế quyết không
bỏ qua cho muội đâu.
Lãnh Ngưng Hương cảm động nói :
- Đa tạ thư thư, muội sẽ cẩn thận.
Ôn Phi Khanh nhìn sang Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi :
- Chàng là truyền nhân của Khổ Tâm hoà thượng ở Đại Lôi Aâm Tự và Thiên
Ngoại Thần Ma Độc Cô Trường Minh ở Trường Thanh Cốc, muội có biết không ?
Lệnh Hồ Dao Cơ gật đầu :
- Việc đó Ngưng Hương mới cho muội biết.
Ôn Phi Khanh nhìn Lý Tồn Hiếu nói :
- Chàng hết sức không nên đưa Tàng Bảo Đồ cho bà nội mới phải. Nghe cha mẹ
ta nói trong kho báu mà Tàng Bảo Đồ chỉ đến có một pho bí kíp võ học mà Đại Lôi Aâm
Tự và Thiên Ngoại Thần Ma cũng không thắng nổi…
Lệnh Hồ Dao Cơ mở tròn mắt hỏi :
- Có chuyện đó sao ?
- Đó là cha mẹ ta nói. Nhưng chắc không sai đâu. Nếu không thì Lãnh Nguyệt và
Hàn Tinh đâu cần phải bằng mọi giá quyết đoạt cho được Tàng Bảo Đồ ?

Lãnh Ngưng Hương cười :
- Nhưng trước khi họ đoạt được phi bí kíp võ học đó thì chưa đế nỗi trầm trọng…
Ôn Phi Khanh phản đối :
- Cao thủ của hai môn Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt như mây, nay có bức Tàng Bảo
Đồ thì không khó tìm đến kho báu. Hơn nữa nay hai môn đã liên thủ với nhau để đối
phó với chàng, trước sau cũng tìm ra chàng. Tuy có võ học cái thế nhưng cha mẹ và bà
nội liên thủ thì uy lực quyết không kém chàng đâu. Lại nói, mãnh hổ nan địch quần hồ,
chàng đi đâu cũng bị nguy cơ rình rập, nay lại bị thương nữa, trong một khoảng thời
gian khó mà cùng người động thủ. Ta cho rằng không nên ở đây lâu, phải đưa chàng đi
lên phía bắc càng nhanh càng tốt.
Lãnh Ngưng Hương nhìn Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi :
- Thư thư thấy nên thế nào ?
Lệnh Hồ Dao Cơ trầm ngâm một lúc mới trả lời :
- Việc đến thế này thì chỉ đành theo lời Phi Khanh thư thư, thôi sáng mai chúng ta
sẽ đi.
- Muội lại thấy chúng ta không cần phải đi lên phía bắc, núi này là một chi mạch
của Tiên Hà Lĩnh, chúng ta có thể bí mật theo Tiên Hà Lĩnh mà tới Mân Châu rồi sau
đó tới Phi Thúy Cốc ở lại một thới gian, không biết thư thư có đồng ý không ?
Ôn Phi Khanh nói :
- Chỉ cần mau rời khỏi đây, còn đi đâu cũng được, hai muội xem thế nào tiện là
được.
Lệnh Hồ Dao Cơ ngập ngừng :
- Làm thế chỉ e phiền đến muội …
Lãnh Ngưng Hương vội nói :
- Có gì mà phiến chứ ? Thư thư lại khách khí rồi ! Phi Thúy Cốc cũng như nhà của
thư thư, chỉ sợ thư thư chê bỏ mà thôi !
- Đâu có thế ! Phi Thúy Cốc là tiên cảnh ở nhân gian, ta ngưỡng mộ

đã lâu …
Ôn Phi Khanh nói :
- Thế là quyết định rồi. Ta không thể đi theo hai muội được, sau này chưa biết
đến bao giờ mới gặp lại nhau, xin chúc ba người…sống bên nhau gắn bó hạnh phúc…
Những lời cuối cùng nhẹ như hơi thở khiến ai nghe thấy cũng không cầm được
nước mắt. Mặc dù vẻ mặt vẫn thản nhiên, thậm chí miệng vẫn cười, nhưng hiển nhiên
nỗi lòng đang đứt đoạn.
Lệnh Hồ Dao Cơ mắt đỏ hoe, đôi môi run rẩy hồi lâu mới nói được :
- Chuyện của thư thư…mới rồi Ngưng Hương mới kể cho muội biết.
Ôn Phi Khanh ngơ ngác nhưng chỉ lát sau đã trấn tĩnh lại ngay, chỉ à một tiếng.
Lãnh Ngưng Hương hỏi :
- Thư thư không trách muội chứ ?
- Không trách đâu. Chúng ta đều là thư muội cả mà…
Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi :
- Thư thư định thế nào ?
Ôn Phi Khanh cười chua chát :
- Ta còn biết dự định nào nữa chứ ?
- Thư thư, chúng ta đều không phải không tục nhân…
Ôn Phi Khanh ngắt lời :
- Ý muội ta hiểu, nhưng không thể làm thế được…ta sẽ bất an suốt đời.
Giọng Lệnh Hồ Dao Cơ khẩn thiết :
- Muội xin thay chàng cầu thư thư…
Ôn Phi Khanh nghiêm giọng :
- Muội hãy để ta ở đây thêm một lúc, nếu còn nói như thế ta sẽ đi ngay lập tức !
Lệnh Hồ Dao Cơ van vỉ :
- Sao thư thư phải khổ thế chứ ?
- Muội muội, ta không muốn nói nhiều. Đổi vào trường hợp muội ở địa vị ta cũng
thế thôi, có thể muội còn kiên quyết hơn nữa kia.
- Vậy thư thư dự định thế nào ?
- Ta cũng không biết nữa. Hầu Ngọc Côn đã chết rồi, còn tên Sở Ngọc Hiên nữa,
khi nào ta tìm được hắn rồi sẽ nói.

- Thư thư chúng ta bao giờ gặp lại nhau ?
Ôn Phi Khanh cầm tay Lệnh Hồ Dao Cơ dịu dàng nói :
- Đừng quan tâm đến việc đó, hãy cùng Hương muội chăm sóc chàng cho tốt,
đến lúc có điều kiện chúng ta sẽ gặp nhau thôi.
Lệnh Hồ Dao Cơ cúi thấp đầu xuống hồi lâu, đến khi ngẩng lên thấy mặt đầm đìa
nước mắt.
Nàng đăm đăm nhìn Lý Tồn Hiếu một lúc rồi nói :
- Muội thấy trong lòng bối rối quá, muốn đưa Tiểu Thúy ra ngoài một lát. Thư thư
hãy ở đây nói chuyện với Hương muội…
Nói xong đưa mắt nhìn Lý Tồn Hiếu lần nữa rồi cùng Tiểu Thúy bước ra sân.
Ôn Phi Khanh nhìn theo nói :
- Dao Cơ thường đi đây đó nhưng lần này lại khác hẳn. Chắc trong lòng đang rối
bời, cứ để ra ngoài cho khuây khoả một chút.
Lãnh Ngưng Hương gật đầu :
- Thư thư nói đúng…
Ôn Phi Khanh nhìn Lý Tồn Hiếu một lúc mới nói :
- Ta nghĩ mãi mà không ra. Võ học Đại Lôi Âm Tự và Thiên Ngoại Thần Ma là
khắc tinh của võ học Lãnh Nguyệt Môn và Hàn Tinh Môn, vậy sao chàng dễ dàng bị
thương dưới chưởng Cơ bà bà như thế ?
Lãnh Ngưng Hương nói :
- Muội thấy lúc đó chàng đã xuất chưởng chống trả, nhưng chính vào lúc lẽ ra
đáng phát chưởng thì chợt sững ra, không hiểu vì sao ?
Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi :
- Thế nào ? Chàng sắp chưởng thì sững lại ư ? Muội thấy không sai chứ ?
- Tiểu Thúy cũng thấy như vậy.
- Nhưng tại sao lại thế chứ ? Đối địch quá chiêu tối kỵ việc phân tâm thất thần,
đặc biệt đối phó với hạng cao thủ như Cơ bà bà, chẳng lẽ chàng không hiểu điều đó ?
- Muội cũng không biết. Chắc rằng có nguyên nhân rất đặc biệt.
- Muội đã hỏi chàng chưa ?

- Dao Cơ thư thư nói rằng thương thế chàng không nặng cứ để cho nghỉ một lúc,
vì thế chưa giải khai huyệt đạo.
- Vậy bây giờ muội giúp ta cùng trị thương cho chàng.
Lãnh Ngưng Hương gật đầu, cởi áo Lý Tồn Hiếu ra rồi giữ lấy cổ tay phải chàng.
Ôn Phi Khanh cũng cần lấy cổ tay kia, hai người bắt đầu nhắm mắt vận công trị
thương.
Chừng qua thời gian một tuần trà, hai thiếu nữ đứng cùng mở mắt đứng lên.
Lãnh Ngưng Hương vẫn bình thường, cô ta thấy trên mặt Ôn Phi Khanh đẫm mồ
hôi liền nói :
- Thư thư nghỉ một lúc đi.
- Không sao đâu, muội giải khai huyệt cho chàng đi !
Lãnh Ngưng Hương gật đầu điểm mấy chỉ vào trước ngực Lý Tồn Hiếu.
Chàng mở mắt, sửng sốt khi nhận ra có cả Ôn Phi Khanh trong miếu.
Ôn Phi Khanh dịu dàng hỏi :
- Chàng thấy thế nào ?
- Đa tạ cô nương, không sao. Vết thương chỉ nhẹ thôi.
Chàng chống tay ngồi dậy nhưng đau quá kêu lên một tiếng.
Lãnh Ngưng Hương đỡ chàng lên hỏi :
- Chàng còn đau lắm ư ?
- Chỉ hơi đau chút thôi, không hề gì.
Rồi quay sang Ôn Phi Khanh hỏi :
- Cô nương đến có việc gì không ?
- Thiếp không yên tâm nên đến xem thế nào …
Lý Tồn Hiếu nhìn quanh hỏi :
- Đây là đâu thế ?
- Một ngôi sơn thần miếu trong núi thuộc dãy Tiên Hà Lĩnh.
Lý Tồn Hiếu nhìn Lãnh Ngưng Hương nói :
- Làm phiền cô nương quá …
- Đâu phải một mình thiếp đưa chàng đến đây !
Ôn Phi Khanh chen lời :
- Lại không một mình ! Muội cứ khách khí thế…Chỉ cần chàng mau chóng hồi
phục thì Hương muội dù có mệt hơn cũng vui lòng !
Lãnh Ngưng Hương đỏ mặt cúi thấp đầu xuống.

Lý Tồn Hiếu lúng túng vội nhìn quanh hỏi :
- Lệnh Hồ cô nương đâu ?
Ôn Phi Khanh cười đáp :
- Cùng Tiểu Thúy ra ngoài một chút. Thế nào ? Nhớ rồi ư ?
Lý Tồn Hiếu đỏ mặt chống chế :
- Cô nương khéo cười…
Ôn Phi Khanh chợt nghiêm mặt nói :
- Bây giờ hãy bàn vào việc chính, thiếp không thể ở đây lâu. Trước khi đi xin hỏi
chàng một câu, bây giờ chàng đã có cả Dao Cơ và Ngưng Hương, sau này định thế nào
?
Lý Tồn Hiếu trầm ngâm nhìn ra sân một hồi lâu mới trầm giọng nói :
-Cô nương hỏi thế tôi không tiện trả lời. Trong hoàn cảnh hiện tại, đối với Lệnh
Hồ cô nương tôi không thể đi đến quan hệ sâu hơn. Vì nếu hãm nhập vào thì sẽ tạo ra
nỗi thống khổ còn hơn hiện tại trăm lần…
Ôn Phi Khanh không ngờ chàng lại trả lời như thế, kinh ngạc kêu lên :
- Chàng…chàng nói thế có ý nghĩa gì ? Chẳng lẽ…
Lý Tồn Hiếu thở dài, lắc đầu nói :
- Tôi không phải là người bội bạc. Đã không chút tiếc nuối đưa Tàng Bảo Đồ cho
Cơ bà bà để có được Lệnh Hồ cô nương, tôi hoàn toàn thanh thản. Thế nhưng bây giờ…
Cả hai thiếu nữ đồng thanh thốt hỏi :
- Bây giờ thế nào ? Chàng thay đổi ý định ?
- Phải !
- Vì sao chứ ?
- Vì tôi ngờ rằng chính bà nội cô ta là hung thủ sát hại toàn bộ Thính Đào Sơn
Trang.
Cả Ôn Phi Khanh lẫn Lãnh Ngưng Hương đều la lên thất thanh :
- Cái gì ? Cơ bà bà là hung thủ ?
Lý Tồn Hiếu trầm giọng :
- Tôi không dám tin chắc, nhưng ở tay phải bà ta có sáu ngón như hình vẽ trong
Tàng Bảo Đồ.
- Thật vậy sao ?

Lãnh Ngưng Hương nói :
- Chẳng trách nào khi sắp xuất thủ, chàng chợt sững người lại bởi vì phát hiện
trên bàn tay phải bà ta có sáu ngón, đúng vậy chứ gì ?
- Không sai, tuy lão quản gia đã chết, không nói rõ hình vẽ có phải là hung thủ
không, nhưng tôi tin chín phần là không sai…
Ôn Phi Khanh nói :
- Thiếp cũng tin như vậy. Thứ nhất không phải vô cớ mà trên Tàng Bảo Đồ vẽ
hình người kia chứ, thứ hai là thái độ của Cơ bà bà đối với chàng và nhất là mới rồi bà
ta hành động như thế với chàng và tôn nữ của mình…
Lãnh Ngưng Hương chột khóc nấc lên nói :
- Dao Cơ…thư thư…sao bất hạnh thế…
Trong miếu không ai nói gì, chỉ nghe có tiếng khóc của Lãnh Ngưng Hương thỉnh
thoảng nấc lên từng cơn.
Hồi lâu Ôn Phi Khanh đặt nhẹ tay lên vai Lãnh Ngưng Hương nhẹ giọng :
- Muội muội đừng khóc nữa. Sẽ không lợi gì đâu. Aøi ! Ta và Dao Cơ số phận sao
khổ thế này…Xem ra Dao Cơ còn bất hạnh hơn ta…
Lãnh Ngưng Hương ngẩng mặt lên, nói qua làn nước mắt :
- Thư thư, trước mắt còn chưa thể khẳng định, đúng không ?
- Phải, chưa thể khẳng định. Nhưng chàng nói đúng, trước mắt không thể để tình
cảm hãm nhập sâu thêm, nếu không sau này nỗi thống khổ sẽ còn gấp bội phần…
Lãnh Ngưng Hương kêu lên thống thiết :
- Ôi…thật bất công, thật vô lý quá !
Ôn Phi Khanh rầu rĩ nói :
- Chính thế, muội muội. Quả là bất công…nhưng trên đời những chyện công
bằng toàn thiện mỹ có được bao nhiêu ? Chẳng hạn như ta, ta có được công bằng
không ?
- Không ! Chuyện này nhất định phải tra rõ, nếu không…Dao Cơ thư thư bất hạnh
vô cùng !

Ôn Phi Khanh thỏ dài nói :
- Muội muội, xưa nay trên đời có ai được hạnh phúc trọn vẹn đâu ? Tạo hoá bao
giờ cũng trêu ngươi như vậy…
Lãnh Ngưng Hương kêu lên :
- Ông trời sao tàn khốc vậy chứ ?
Ôn Phi Khanh vẫn nhẹ giọng :
- Không thể đổ tất cả cho ông trời được, một phần cũng do người gây ra. Thôi
đừng khóc nữa, muội muội ! Hiện tại có khóc đến đứt ruột cũng có ích gì ? Không phải
Cơ bà bà là hung thủ thì không cần phải khóc. Nếu đúng Cơ bà bà thì dù khóc đến lưu
huyết cũng ích gì đâu ? Bạy giờ việc quan trọng nhất là đừng để Dao Cơ biết…
Lãnh Ngưng Hương nghe nói vội vàng lau nước mắt, đột nhiên mở to mắt hỏi :
- Thư thư, Dao Cơ thư thư có biết bà nội mình có sáu ngón tay phải không ?
- Muội sao hỏi chuyện ngờ nghệch vậy chứ ? Cơ bà bà nuôi nấng Dao Cơ từ nhỏ
tới lớn làm sao lại không biết ?
- Thế thì hỏng rồi ! Thư thư, muội vừa nói với chị ấy trên Tàng Bảo Đồ có vẽ một
lão phụ nhân bàn tay phải có sáu ngón, khả năng chỉ hung thủ năm xưa tàn sát Thính
Đào Sơn Trang…
Ôn Phi Khanh giật mình nói :
- Vậy thì Dao Cơ đi mất rồi !
Lãnh Ngưng Hương hối hả lao ra khỏi miếu như một mũi tên.
Ôn Phi Khanh đăm đăm nhìn ra ngoài, mặt trắng bệch ra.
Lý Tồn Hiếu thất thần nhìn ra cửa.
Đột nhiên Ôn Phi Khanh rùn mình rồi đứng vụt lên chạy vội ra ngoài.
Lý Tồn Hiếu tự nhiên hiểu ra, cũng đứng bật dậy đi khỏi miếu.
Bên ngoài ánh trăng lạnh đến ghê hồn, chỉ có một người đứng bất động giữa sân,
tóc mây lòa xoà bay trong gió, dáng vẻ thê lương, tiều tụy, chính là Ôn Phi Khanh.
Lý Tồn Hiếu đứng cuối bậc thềm không nói câu nào thần tình lộ rõ nỗi thống khổ.

Ôn Phi Khanh từ từ quay lại, hắng giọng nói :
- Lẽ ra thiếp nên sớm nghĩ ra…Ngưng Hương tự trách mình nên quyết tìm cho
được Dao Cơ đem về, nhưng chỉ sợ rằng không dễ…
Lý Tồn Hiếu không đáp.
Ôn Phi Khanh nhẹ giọng hỏi :
- Bây giờ chàng thấy thế nào ?
- Đa tạ cô nương, tốt rồi !
- Thiếp cần phải đi, chàng hãy bảo trọng !
- Đa tạ cô nương. Cô nương cũng hãy giữ mình.
Ôn Phi Khanh nói :
- Cho dù Cơ bà bà có phải là thủ phạm hay không, nhưng chàng hãy nhanh
chóng tìm cách lấy lại Tàng Bảo Đồ. Nếu không để khi bà ta tìm được pho bí kíp thì
nhất định không dung cho chàng đâu !
- Đa tạ cô nương, tôi hiểu !
Ôn Phi Khanh cố gắn lòng nói :
- Thiếp đi đây !
- Cô nương hãy bảo trọng.
Ôn Phi Khanh khẽ động hàng mi, mấp máy đôi môi như muốn nói gì nhưng lại
thôi, chầm chậm quay gót, đôi hàng lệ chợt trào ra lăn dài xuống…
Lý Tồn Hiếu ngây người nhìn theo bóng cô xa dần cho đến khi nhoà nhạt biến
vào màn đêm không thấy nữa …
Gió thổi mạnh dần.
Ánh trăng càng lúc càng nhạt.
Phương đông bắt đầu ửng hồng.
Xa xa vẳng lại mất tiếng sấm.
Có lẽ trời sắp nổi giông ?
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử

Hồi 22
Lòng dạ khó lường

Tại Kim Hoa Thành.
Lúc đó đã lên đèn.
Trên cổng lớn của Lãnh Nguyệt Môn viết hai chữ lớn Lệnh Hồ sơn son thếp
vàng, thường ngày treo hai ngọn hoa đăng rực rỡ nhưng đêm nay lại tối om, bởi
thế trước cửa chỉ thấy một màu đen sẫm.
Lý Tồn Hiếu đứng trước cửa rồi mới gõ mấy tiếng vào cánh cổng sơn son, nhưng
hồi lâu vẫn không nghe bên trong có động tĩnh gì.
Chàng không gõ nữa, mà vận công đẩy mạnh.
Rầm một tiếng, hai cánh cổng mở toang ra. Chàng liền bước qua cổng.
Đột nhiên Lý Tồn Hiếu cảm thấy có một luồng kình lực ập xuống đỉnh đầu, vội
vàng lướt thân nhảy tới trước.
Chỉ nghe một tiếng nổ như trời long đất lở, cát bụi rơi vào tối tăm mặt mũi, ngói
gạch vỡ ngổn ngang bay tứ tán, nguyên là một khối đá ngàn cân từ đầu trên cổng bất
ngờ rơi xuống, chỉ cần Lý Tồn Hiếu không dùng ngay thân pháp tuyệt luân lướt tới, tất
đã bị khối đá nghiền nát rồi !
Chàng quay lại nhìn một lát rồi nhíu mày đi thẳng vào tiền viện.
Không nơi nào thấy một đốm lửa.
Bốn phía tĩnh mịch như chết.
Trời càng lúc càng tối đen.
Chàng đi quanh quất một lát nhưng không phát hiện được người nào liền đi vào
hậu viện.
Vẫn tĩnh mịch và tối om.
Chợt sau lưng có tiếng động.
- Đừng lén lút nữa ! Nhanh ra đây trả lời ta.
Không có tiếng trả lời, nhưng nghe tiếng y phục sột soạt.
Lý Tồn Hiếu lập tức lao tới.
Có một bóng đen chay nhanh ra khỏi hậu viện, chàng liền truy theo.
Bóng đen đang từ trên không bỗng hạ xuống nhằm chàng bổ tới một chưởng.
Lý Tồn Hiếu bình tĩnh phản chiêu.
Có tiếng kêu đau đớn, bóng đen ngã ngồi xuống đất, miệng rỉ máu.

Lý Tồn Hiếu đến gần quan sát, dưới ánh sao có thể nhận ra đó là Cung Đại Cầu,
một trong Bát Đại Tuần Sát của Lãnh Nguyệt Môn.
Lý Tồn Hiếu đứng cách hắn ba bước, vừa rơi từ trên không xuống là giữ mình
trầm ổn ngay, hỏi :
- Trả lời ta đây, những người khác đâu cả rồi ?
Cung Đại Cầu đáp :
- Không biết !
- Ngươi tốt nhất là đừng để ta động thủ !
- Ngươi động thủ hay không cũng thế. Ta không biết !
- Cơ bà bà đâu ?
- Đưa người đi rồi !
- Đi đâu ?
- Ta đã trả lời không biết mà !
- Đi lúc nào ?
- Tối qua.
- Người của Hàn Tinh Môn đâu hết ?
- Về rồi ! Họ đến Lãnh Nguyệt Môn làm khách thì đương nhiên có lúc phải về
chứ !
- Ngươi ở lại làm gì ?
- Chờ ngươi !
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :
- Cơ bà bà biết là ta sẽ đến sao ?
- Thì chẳng phải ngươi đã đến rồi ư ?
- Nói vậy cạm bẫy phục ở đại môn là để đối phó với ta chứ gì ?
- Ngươi quả là lớn mạng.
Lý Tồn Hiếu cười nhạt hỏi :
- Chắc rằng không chỉ có một cạm bẫy, đúng không ?
Cung Đại Cầu đáp :
- Tiền viện tìm không thấy người thì đương nhiên là vào hậu viện. Sự thực tính
toán như vậy là rất sáng suốt.
- Ngươi phụ trách nhiệm vụ không nhỏ.
- Đương nhiên ! Không giấu gì ngươi, từ khi ta gia nhập Lãnh Nguyệt Môn đây là
lần đầu tiên được giao nhiệm vụ quan trọng như thế.
- Tiếc rằng ngươi đã không hoàn thành nhiệm vụ trọng đại đó.
- Ta đã nói là ngươi cao số quá mà…

- Chỉ e một phần là do ngươi thiếu can đảm !
Cung Đại Cầu tức tối nói :
- Ta tự hận mình… lần đầu được giao trọng nhiệm đã làm hỏng việc, chỉ sợ sau
này vĩnh viễn không còn cơ hội nữa.
Lý Tồn Hiếu lại hỏi :
- Lệnh Hồ cô nương có trở về đây không ?
- Không. Cô ấy chẳng phải đã theo ngươi đi rồi sao ? Đã đi rồi thì lý đâu còn trở
lại ? Ta biết tính khí của cô nương cho dù hoàn cảnh nào cô ấy cũng sẽ không bao giờ
quay về nữa.
Lý Tồn Hiếu thở hắt ra một hơi nói :
- Ta chỉ tìm một mình Cơ bà bà thôi, những người khác ở Lãnh Nguyệt Môn
không liên quan gì.
- Ngươi nói câu đó đã muộn rồi !
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :
- Sao ngươi lại nói thế ?
Cung Đại Cầu kêu lên một tiếng, toàn thân nhũn đi rồi từ từ ngã xuống, miệng
hộc máu, cả thất khiếu cũng trào máu đen.
Hiển nhiên hắn đã tự uống độc dược từ trước.
Lý Tồn Hiếu ngẩn người nhìn thi thể đối phương. Bấy giờ đã hiểu thêm về Lãnh
Nguyệt Môn một chút.
Cả một môn phái lớn như vậy mà chỉ trong một ngày đêm đã đi hết sạch quang,
và ngay cả đi đâu cũng không ai biết.
Có đúng như lời Cung Đại Cầu đã nói Lệnh Hồ Dao Cơ không quay về nữa ?
Lại còn Lãnh Ngưng Hương, cô ta đi đâu ?
Lý Tồn Hiếu chậm rãi rời khỏi Lãnh Nguyệt Môn, đứng bên ngoài cổng lớn hồi
lâu nhìn vào đêm tối, không biết trong lòng có những cảm nghĩ gì.
Một lúc sau chàng lầm lũi bước đi.
Không biết qua bao nhiêu thời gian, Lý Tồn Hiếu dừng chân trước một tửu lầu,
biển hiệu đề năm chữ : Kim Hoa Đệ Nhất Lâu.
Chỉ nhìn bảng hiệu lớn bằng chữ sơn son thiếp vàng, có đèn lồng

treo sáng rực
cũng biết đây là một tửu lâu quý phái sang trọng.
Từ trong tửu lầu vang tiếng nói cười, tiếng đàn ca và ánh đèn sáng rực.
Lý Tồn Hiếu ngập ngừng một lúc rồi bước vào.
Ở tầng dưới không còn một chỗ trống nào, tên tiểu nhị dẫn chàng thẳng lên tầng
trên.
Trên lầu còn khá nhiều chỗ trống, xem cách phục sức so với tầng dưới đều sang
trọng hơn, hiển nhiên thực đơn cũng phong phú hơn, giá cao hơn và cách hưởng thụ
cũng quý phái hơn.
Đối diện với cửa vào là một cánh cửa nhỏ buông rèm lưu ly, bàn ghế xếp thành
hình bán nguyệt chừa một khoảng trống khá rộng trước cửa buông rèm đó.
Ngay trên khoảng trống có một ca nhi rất xinh đẹp mỹ miều đang đứng ca một
bài từ về Giang Nam, tiếng ca ngọt ngào êm dịu cùng tiếng nhạc réo rắt nghe thật động
lòng người !
Nghe mỹ nhân ca là một thứ hưởng thụ lớn, và chỉ có những người lắm tiền nhiều
của mới có được sự hưởng thụ đó.
Lý Tồn Hiếu ăn mặc bình thường, chỉ là chàng có nhân phẩm tuyệt thế, bởi vậy
mới được tên tiểu nhị dẫn lên thượng lâu.
Hắn để chàng ngồi bên cửa sổ, có thể nhìn xe cộ người ngựa tấp nập ngoài phố.
Đó cũng là một thứ hưởng thụ.
Lý Tồn Hiếu gọi một bình rượu và mấy món đồ nhắm, tên tiểu nhị vâng dạ chạy
đi.
Chàng trước hết đưa mắt nhìn quanh phòng.
Mọi người đang ăn uống hoặc chú mục vào nàng ca nhi, vừa nghe vừa chiêm
ngưỡng vẻ diễm lệ của nàng, không chú ý đến một nam nhân, cho dù chàng còn tuấn
mỹ hơn cả ca nhi.

Tuy vậy, chàng vẫn có cảm giác có người đang nhìn mình, hình như từ phía sau
mé bên tả.
Thoạt đầu chàng vẫn bàng quan, nhưng sau đó không nén được quay sang nhìn,
bỗng chốc ngơ ngác.
Quả thật có hai người ngồi cùng bàn, một nam một nữ, vừa thấy chàng nhìn lại
vội cúi xuống rất nhanh.
Nam nhân chừng hai mươi tuổi, mình bận bạch y, vóc cao dong dỏng khiến người
ta có cảm giác như ngọc thụ lâm phong, kiếm mi, phượng mục, mũi thẳng, miệng
vuông, tuấn mỹ và uy vũ, thật là một anh hào hiếm thấy.
Thiếu nữ hơn thiếu niên một hai tuổi, bận y phục xanh lục, má đào mày liễu, môi
như nụ hồng, da ngời sắc tuyết, dáng mỹ miều yểu điệu, quả là bậc giai nhân tuyệt sắc.
Hiển nhiên cả hai đều là những nhân vật trong võ lâm, hơn nữa nhất định lai lịch
không nhỏ.
Đột nhiên có tiếng nói bên tai :
- Vị tướng công, trà rượu đã mang tới !
Lý Tồn Hiếu định thần, vội thu hồi mục quang lại.
Tên tiểu nhị đã đứng trước mặt với nụ cười nhã nhặn, trên tay là một mâm trà
rượu.
Hắn đặt các thứ xuống bàn rồi cúi chào bỏ đi.
Mới uống xong một chén vừa kịp rót lại đầy thì Lý Tồn Hiếu chợt thấy có mùi
hương nồng nàn thoảng qua, mới ngẩng lên đã thấy ca nhi lướt tới như làn gió, tay áo
phất qua sát tận bàn.
Ca nhi lướt mắt vạn ý tình nhìn chàng, môi hé nụ cười ngọt ngào rồi lướt đi cũng
nhanh như khi xuất hiện, quay trở lại khoảng trống bên cánh cửa buông rèm.
Chợt có người cao giọng ré lên :
- Tên tiểu tử kia phúc duyên to thật ! Tiểu nương tử kia chắc đã phải lòng hắn rồi

!
Một người khác tiếp lời :
- Thế thì được nước gì đâu ? Chỉ hoài công thôi ! Có ép nát người hắn cũng không
ra được một giọt dầu…
Vang lên tiếng cười tán thưởng.
Lý Tồn Hiếu làm như không nghe, đưa mắt nhìn chén rượu mới được rót đầy.
Đột nhiên chàng nâng chén rượu đứng lên đi thẳng về phía ca nhi.
Có người kêu lên :
- Xem kìa, tiểu tử định làm gì vậy ? Hắn chưa uống mà đã quá say rồi !
- Tiểu tử đó quả là lớn mật đó.
Lại những tràng cười.
Lý Tồn Hiếu vẫn bình thản như không dừng lại trước mặt ca nhi chìa chén rượu ra
cười nói :
- Được cô nương chiếu cố, thật là tam sinh hữu hạnh. Nay xin dùng chén rượu
nhạt để biểu thị tấc lòng !
Đôi mày đen nhánh của ca nhi hơi cau lại, thoáng qua nét kinh hãi nhưng tươi
tắn nói, đôi môi hồng cất lời oanh thỏ thẻ :
- Vị tướng công sao nói thế ? Ở tiểu hiệu có quy định, xưa nay không cho phép
chúng tôi uống rượu của khách bao giờ. Nếu thật tướng công có ý đó thì chờ khách giải
tán xong, tiện thiếp sẽ xin hầu ngài một chén.
Lý Tồn Hiếu cười nói :
-Tôi đã đưa chén ra trước mặt khách quan, cô nương sao nỡ để tôi lại cầm chén
về không ?
Ca nhi cười ngọt ngào nói :
- Vậy thì xin tướng công tự uống đi, tiện thiếp sẽ ngâm một khúc để ngài chuốc
chén !
Lý Tồn Hiếu lắc đầu, tuy không nói gì nhưng chén rượu vẫn giữ nguyên phía trước
không chịu thu về.
Đột nhiên ở bàn gần đó có một tráng hán đứng lên.

Người này ăn bận rất hoa lệ, dáng vẻ phong lưu, chỉ hai bước đã đến bên Lý Tồn
Hiếu, cười nói :
- Bằng hữu ! Tu mi đại trượng phu thân ngang bảy thước cần gì phải câu chấp
một nữ lưu ? Chén rượu này để ta thay nàng uống cho !
Nói xong định vươn tay ra giằng lấy.
Lý Tồn Hiếu hơi rụt tay về một chút khiến trang hán chộp không trúng.
Chàng lạnh lùng hỏi :
- Ngươi định thay cô ta uống chén rượu này ?
Tráng hán khẳng khái gật đầu :
- Không sai !
Lý Tồn Hiếu buông tay, chén rượu liền rơi xuống đất vỡ tan thành hai ba mảnh, từ
trong chén thấy có làn khói xanh bay lên !
Tráng hán thất thần nhìn xuống.
Tửu khách kinh hãi cùng đứng cả lên.
Nàng ca nhi thừa lúc mọi người nhốn nháo đã lặng lẽ lủi vào sau rèm cửa biến
mất. Hiển nhiên Lý Tồn Hiếu cũng biết nhưng chàng không có phản ứng gì, chỉ cúi
xuống cầm lên một mảnh chén vỡ vẫn còn mấy giọt rượu đưa lên cho tên tráng hán bảo
:
- Uống đi !
Hiển nhiên hắn bây giờ đâu còn khẳng khái như ttước nữa, mặt tái mét lại, bước
giật lùi về chỗ.
Lý Tồn Hiếu cười nói :
- Lần sau chớ đường đột thế ! Tốt nhất trước hết biết rõ chuyện gì đã !
Rồi thả mảnh chén xuống đất trở về bàn mình.
Tửu khách cũng ngồi xuống, nhưng chỗ này chỗ kia chụm đầu rỉ tai phần phần
bàn tán.
Chợt có một lão gầy gò đi tới bàn Lý Tồn Hiếu cúi người lúng túng nói :
- Vị khách quan, có chuyện gì thế ? Chúng mạo phạm đến ngài ư ?
Lý Tồn Hiếu hỏi :

- Lão trượng là…
Lão đầu vội đáp :
- Lão hủ là quản lý trong tiểu hiệu.
Lý Tồn Hiếu cười nói :
- Thì ra thế… Không có gì đâu, chỉ là tôi uống hơi nhiều rượu nên thiếu tự chủ.
- Nếu chúng mạo phạm đến ngài thì cứ nói ra, lão hủ sẽ lập tức bảo chúng bồi tội
trước ngài…
Lý Tồn Hiếu cười lắc đầu :
- Lão trượng, chẳng cần đâu ! Cô ta đã đi rồi !
Lão đầu ngơ ngác hỏi :
- Đi rồi ư ? Sao dám…
- Lão trượng nếu không tin thì cứ vào xem !
Lão đầu gầy gò vội nói :
- Dạ… dạ… lão hủ sẽ vào xem ! Lão hủ sẽ vào xem !
Rồi lật đật bỏ vào trong cửa.
Chỉ một lát sau, lão vén rèm bước ra, vẻ mặt hớt hãi sợ sệt đi tới bàn Lý Tồn
Hiếu.
Chàng cười hỏi :
- Thế nào ? Cô ta còn trong đó không ?
Lão đầu ỉu xìu đáp :
- Đi rồi ! Đi rồi ! Nó… nó đi thật rồi ! Nó đi thì không sao, nhưng chỉ khổ lão già
ngu ngốc này thôi !
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :
- Làm khổ lão trượng ư ? Sao vậy ?
Lão đầu cười thểu não đáp :
- Cô ta vốn là ca nhi tự giới thiệu từ nơi khác đến, đã thỏa thuận với lão hủ sẽ ở
đây ca một tháng với tiền công năm mươi lạng bạc. Lão hủ trả trước cả năm mươi lạng
rồi, thế mà mới ca được ba ngày đã bỏ chạy làng, bây giờ lão hủ biết ăn nói thế nào
với chủ hiệu đây ?
Lý Tồn Hiếu trầm ngâm một lúc rồi hỏi :
- Lão trượng, vị cô nương đó từ đâu đến ?
- Chính cô ta tự mình tìm đến đây, bảo mình vốn là ca kỹ ở Tô Châu đến Kim

Hoa tìm người thân nhưng không gặp định ở lại tiểu hiệu ca một tháng để thu nhập
thêm, đâu ngờ… Aøi, chỉ tại lão hủ hồ đồ, bây giờ dù có dốc hết tiền dành dụm suốt đời
cũng không đủ đền.
Lý Tồn Hiếu lấy trong người ra một thỏi vàng mỏng đặt lên bàn nói :
- Lão trượng, cũng vì tôi mà vị cô nương đó bỏ đi nên không thể để lão trượng
phải chịu thiệt hại. Thỏi vàng này đáng giá năm mươi lạng đấy, xin lão trượng cầm lấy
!
Lão đầu tròn xoe mắt nói :
- Cái đó… sao được ? Lão hủ đâu dám…
Lý Tồn Hiếu giúi thỏi vàng vào tay lão đầu :
- Lão trượng cứ cầm lấy, đừng từ chối nữa !
Lão đầu mắt rướm lệ, cúi mình thật thấp thiên ân vạn tạ rồi cất nén vàng, còng
lưng quày quả bước đi.
Tửu khách đều chú mục nhìn Lý Tồn Hiếu, có người ngưỡng phục nhưng cũng có
kẻ chế nhạo.
Lý Tồn Hiếu không để tâm, dùng một ít thức nhắm, uống thêm mấy chén rượu
nữa rồi để lên bàn ít bạc vụn, đứng dậy rời khỏi tửu lầu.
Nhưng trước khi ra cửa, chàng đánh mắt về phía đôi nam nữ mỹ lệ nhưng bàn
trống không, chẳng biết họ đã bỏ đi từ lúc nào.
Ra khỏi tửu lâu, chàng lững thững dọc phố, mắt lơ đãng nhìn xa mã và hành
nhân chen chúc.
Đêm đã khuya, đành trú lại ở Kim Hoa Thành thôi.
Chàng rẽ vào một khách điếm có biển hiệu ghi là Tụ Anh.
Tụ Anh khách điếm có hai lối vào hậu viện.
Lý Tồn Hiếu vào cửa góc trái thuê một gian thượng phòng ở góc phía bắc sát hậu
viện.
Chàng vừa rửa mặt xong, vừa uống trà vừa suy nghĩ miên man thì chợt nghe bên
ngoài có âm thanh lạ.
Chàng hiểu ngay chuyện gì, nhíu mày nói :

- Vị nào bên ngoài xin vào phòng nói chuyện.
Ở hậu viện có tiếng sang sảng trả lời :
- Khách không mời đến thăm vào lúc đêm khuya thế này, xin các hạ lượng thứ
cho !
Lý Tồn Hiếu liền mở cửa bước ra.
Vừa thấy khách, chàng chợt sửng sốt.
Giữa hậu viện cách cửa phòng chàng chừng bốn năm bước có hai người đứng sát
vai nhau, một nam một nữ.
Nam bận thanh y, nữ bận lục y, chính là đôi thanh niên nam nữ tuyệt mỹ mà
chàng đã thấy trong Kim Hoa Đệ Nhất Lâu.
Trong tay bạch y khách còn cắp một người, chính là nàng ca nhi.
Lý Tồn Hiếu chỉ tay vào phòng nói :
- Nếu hai vị có nhã ý thì xin mời quá bộ vào phòng !
Nói xong tránh đường cho khách.
Bạch y khách và vị mỹ cô nương không khách khí cứ sát vai nhau đi vào phòng.
Bạch y khách đặt ca nhi xuống đất, cười nói :
- Mạo muội đến làm phiền, không tiện đến tay không nên có một lễ vật nhỏ, xin
các hạ vui lòng nhận cho.
Lý Tồn Hiếu ôm quyền nói :
- Đa tạ hai vị, xin mời ngồi !
Ba người cùng ngồi xuống bàn.
Vị thiếu nữ diễm lệ cứ dán mắt nhìn Lý Tồn Hiếu khiến chàng trở nên lúng túng.
Kể cũng phải thôi, nếu so với bạch y thiếu niên tuấn mỹ kia thì chàng còn hơn tới
ba phần.
Chàng tránh ánh mắt của thiếu nữ, mở lời :
- Trước hết xin được thỉnh giáo.
Bạch y khách cười đáp :
- Không dám ! Tôi họ Triệu, còn vị cô nương này là hồng phấn tri kỷ, tên là Tư
Đồ Lan.
Lý Tồn Hiếu hơi bất ngờ sững ra một lúc mới nói :
- Nguyên là Tư Đồ cô nương ở Quỳnh Dao Cung, tại hạ thật thất kính !

Tư Đồ Lan nổi danh là một trong bốn vị tuyệt sắc mỹ nhân dương thế, chẳng
trách gì chẳng kém thiên tiên giáng hạ.
Tư Đồ Lan cười đáp :
- Không dám ! Công tử là…
- Tại hạ Lý Tồn Hiếu !
Hai vị khách ngơ ngác nhìn nhau.
Một lúc, bạch y khách quay sang cười nói :
- Thật không ngẫu hợp, tuyệt quá ! Chúng tôi đang đi tìm Lý huynh không ngờ
gặp ngay ở đây.
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :
- Thế nào ? Hại vị định tìm tại hạ ư ?
Bạch y khách tự giới thiệu :
- Lý huynh, tiểu đệ là Triệu Ngọc Thư.
Lý Tồn Hiếu sửng sốt kêu lên :
- Thì ra là Triệu công tử trong Tứ Khối Ngọc nức tiếng võ lâm.
Triệu Ngọc Thư vội xua tay :
- Nói đến võ lâm Tứ Khối Ngọc trừ Sở Ngọc Hiên, tiểu đệ có ít nhiều tâm nghĩa
ra, còn hai vị kia tiểu đệ không dám cung nhã nên danh liệt vào Tứ Khối Ngọc, tiểu đệ
chẳng thấy vẻ vang gì. Còn mỹ hiệu Triệu công tử, ba chữ Triệu Ngọc Thư so với đại
danh của Lý huynh thì quá nhỏ bé.
- Triệu công tử khách khí quá ! Nhị vị tìm tại hạ có việc gì ?
- Lý huynh trước đánh Hàn Tinh, sau đấu Lãnh Nguyệt, đại danh lừng lẫy võ lâm.
Đặc biệt nghe nói Lệnh Hồ Dao Cơ, Ôn Phi Khanh và Lãnh Ngưng Hương đều là hồng
phấn tri kỷ của Lý huynh, bởi thế hai chúng tôi mười phần khâm phục muốn đến Kim
Hoa Thành này cầu kiến một phen.
Lý Tồn Hiếu hơi đỏ mặt đáp :
- Nói đến việc đấu với Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt chỉ do may mắn mà không bại,
hơn nữa cũng vì bất đắc dĩ phải tự vệ thôi. Còn nói đến những vị hồng phấn tri kỷ thì
Lý Tồn Hiếu là kẻ phàm phu tục tử, vô gia cư, không sự nghiệp đâu dám kỳ vọng quá

nhiều ?
Triệu Ngọc Thư nói :
- Các hạ quá nghiêm ! Chúng ta mới gặp đã thành cố giao. Các hạ về nhân phẩm
và sở học đều siêu phàm, chỉ mới gặp cũng biết lời đồn không ngoa.
- Triệu công tử quá khen đó thôi !
Triệu Ngọc Thư chợt hỏi :
- Lý huynh sư thừa là…
Lý Tồn Hiếu do dự giây lát rồi trả lời :
- Tôi là môn hạ của Đại Lôi Âm Tự và Thiên Ngoại Thần Ma.
Cả Triệu Ngọc Thư và Tư Đồ Lan cùng giật mình.
Tư Đồ Lam lẩm bẩm.
- Đại Lôi Âm Tự và Thiên Ngoại Thần Ma .
Triệu Ngọc Thư nói :
- Thì ra Lý huynh là môn hạ của hai vị đại kỳ nhân dương thế, chẳng trách nào…
Lý Tồn Hiếu không muốn nói nhiều nhìn sang ca nhi đang nằm bất động giữa sàn
hỏi :
- Hai vị tìm được cô ta ở đâu ?
Triệu Ngọc Thư đáp :
- Chúng tôi tìm được cô ta ở ngay sau Kim Hoa Đệ Nhất Lâu. Trên lầu và ngoài
phố đông người không tiện phụng giao nên chờ Lý huynh vào đây mới theo đến.
- Đa tạ hai vị đã dốc đỉnh lực tương trợ.
- Lý huynh chớ khách khí. Chúng ta mới gặp đã thành tâm giao, việc của Lý
huynh cũng như việc của chúng tôi…
Lý Huynh cười không đáp.
Tư Đồ Lan chợt hỏi :
- Lý huynh với cô ta có cừu oán gì mà cô ta lại hạ độc như thế ?
- Không giấu gì hai vị, tôi với cô nương này chưa từng quen biết, mới thấy lần đầu
ở tửu lâu.
Tư Đồ Lan ngạc nhiên hỏi :
- Thế thì tại sao…
Lý Tồn Hiếu nói :
- Không biết cô ta có phải là người của Lãnh Nguyệt Môn không ?
Tư Đồ Lan ngạc nhiên hỏi :

- Người của Lãnh Nguyệt Môn…
Triệu Ngọc Thư tiếp :
- Cứ hỏi cô ta thì biết !
Nói xong xuất chỉ điểm xuống.
Ca nhi vừa được giải huyệt tỉnh lại ngay, chợt biến sắc nhưng lập tức trấn tĩnh lại,
thong thả ngồi dậy hỏi :
- Ồ ! Có chuyện gì vậy ?
Rồi không chờ ai kịp trả lời, cô ta đứng lên phủi bụi bám vào y phục nói :
- Vị này ! Không kể sạch bẩn gì cứ thả người ta lăn kềnh giữa đất !
Triệu Ngọc Thư lạnh giọng :
- Thôi đừng giả vờ giả vịt nữa, hãy trả lời chúng ta hỏi đây !
Ca nhi ngưng mục nhìn Triệu Ngọc Thư hỏi :
- Vị này là ai ?
- Ta là Triệu Ngọc Thư !
Ca nhân kêu lên :
- Ui chao ! Tôi nhớ ra rồi ! Có phải ngài vừa ngồi trên tửu lâu đúng không ?
- Không sai ! Ngươi trí nhớ cũng khá đấy !
Ca nhi nhìn sang Tư Đồ Lan hỏi tiếp :
- Còn vị này…
Triệu Ngọc Thư trả lời thay :
- Là Tư Đồ cô nương ở Quỳnh Dao Cung.
Ca nhân nhíu mày hỏi :
- Vậy vị này cùng ngồi với ngài trên tửu lâu đâu ?
- Ngươi đã nhận ra ta chẳng lẽ không nhận ra Tư Đồ cô nương ?
Ca nhi cười đáp :
- Ngài sao không biết… những người như chúng tôi chẳng bao giờ để ý các vị cô
nương đâu ! Triệu gia thật là kiều diễm !
Tư Đồ Lan đỏ bừng mặt.
Triệu Ngọc Thư hừ một tiếng nhưng không nói gì.
Lý Tồn Hiếu lên tiếng :
- Cô nương có nhận ra tôi không ?
- Ui chao ! làm sao không nhận ra được ! Ngài mới ngồi một mình trên tửu lâu
đây mà ! Tuấn tú như ngài chỉ thoáng nhìn qua một lần là suốt đời cũng không quên
được ! Tôi đã nói mà, chờ đến khuya khi tửu khách về hết sẽ hầu

ngài uống rượu, chắc
ngài còn nhớ chứ ?
Lý Tồn Hiếu lạnh lùng ngắt lời :
- Cô nương giữ địa vị thế nào trong Lãnh Nguyệt Môn ?
- Lãnh Nguyệt Môn ?
Ca nhân mở to mắt đầy kinh ngạc :
- Lãnh Nguyệt Môn là gì vậy ?
Lý Tồn Hiếu lại hỏi :
- Vì sao cô nương hạ độc trong rượu của tôi ?
Ca nhân sợ hãi kêu lên :
- Ui chao ! Ngài đổ oan cho tôi thế để làm gì ? Hạng kỹ nữ như chúng tôi đâu có
gan làm chuyện đó chứ ? Hơn nữa chúng ta không thù không oán, chắc là do tên tiểu
nhị đầu độc đó thôi !
- Nhưng tôi đã uống mấy chén trong bình rượu mà đâu có hề gì ?
- Cái đó thì làm sao tôi biết được ?
Triệu Ngọc Thư bỗng lạnh giọng :
- Ta và Lý huynh không tiện động thủ với ngươi nhưng ở đây có vị Tư Đồ cô
nương, ngươi chớ mồm năm miệng mười chối bai bải, tốt nhất đừng để Tư Đồ cô nương
động thủ !
Ca nhân hốt hoảng nói :
- Sao ngài nói thế, Triệu gia ? Hạng ca kỹ chúng tôi kiếp sống phong trần như vậy
còn chưa đáng thương sao…
Triệu Ngọc THư cười nhạt nói :
- Ngươi giả dạng ca nhi là có ý đồ, mau nói thật. Ngươi có thân phận gì trong
Lãnh Nguyệt Môn ?
- Lãnh Nguyệt Môn nào ? Sao cứ Lãnh Nguyệt Môn hoài thế ?
- Cô nương quá rõ còn cố hỏi ! Lan muội, hành động đi !
Tư Đồ Lan lập tức xuất chỉ điểm tới.
Ca nhân lách mình tránh được kêu lên :
- Triệu công tử chẳng lẽ không biết thương hoa tiếc ngọc chút nào ư ?
- Ngươi tìm sai người rồi ! Triệu mỗ xưa nay không biết thương hoa tiếc ngọc !
- Thật ư ? Sao Triệu gia nỡ làm Tư Đồ cô nương buồn lòng như vậy

? À phải rồi,
Triệu gia chỉ nói thế kẻo sợ Tư Đồ cô nương ghen thôi chứ gì ?
Triệu Ngọc Thư hầm hầm đứng lên.
Ca nhân lùi lại kêu lên :
- Ui cha ! Tôi sợ thắt tim lên rồi ! Ngài định làm gì ?
Vừa nói vừa lùi ra đến tận cửa.
Lý Tồn Hiếu nhảy hai bước đã chặn ngang trước ca nhi nói :
- Cô nương, tôi chỉ tìm một mình Cơ bà bà thôi, không quan hệ gì đến người khác
trong Lãnh Nguyệt Môn cả.
Ca nhi nhíu mày hỏi :
- Lại là Lãnh Nguyệt Môn… Rốt cuộc đó là cái gì vậy ?
- Cô nương, cớ sự đến thế này mà không còn thừa nhận thế chẳng phải là cố
chấp quá sao ?
Ca nhân ngẫm nghĩ hồi lâu rồi bỗng gật đầu nói :
- Thôi được, tôi thừa nhận là người trong Lãnh Nguyệt Môn.
Lý Tồn Hiếu hỏi :
- Cô nương nhằm tôi hạ độc, tất là lệnh của Cơ bà bà ?
- Lại còn không phải. Chẳng lẽ còn ai khác ?
- Vì sao bà ta nhất định dồn tôi vào chỗ chết ?
Ca nhi liến thoắng :
- Ai bảo Lý gia là môn hạ của Đại Lôi Âm Tự và Thiên Ngoại Thần Ma làm gì chứ
? Lão thần tiên của chúng tôi cho rằng nếu để ngài lại trên đời sẽ rất phiền cho Lãnh
Nguyệt Môn, là mối hoạ lớn. Thêm nữa cô nương của chúng tôi cũng bị Lý gia đưa đi,
chỉ cần một trong hai việc cũng đủ…
- Cơ bà bà hiện ở đâu ?
- Để làm gì chứ ? Ngài định tìm bà ấy ư ?
- Không sai !
- Tôi chỉ biết lão thần tiên đã đưa người đi, nhưng không biết đi đâu.
- Tôi vừa nói chỉ tìm một mình Cơ bà bà, còn đối với những người khác vô can.
- Cái đó thì tôi nghe rồi, nhưng không biết lão thần tiên ở đâu thì biết làm thế nào
?
- Nếu cô nương không biết thì thôi vậy. Cô nương có thể đi !
Ca nhi ngơ ngác hỏi :

- Thế nào ? Ngài chịu thả cho tôi đi sao ?
- Phải !
Ca nhi nhìn đăm đăm vào mặt chàng một lúc mới nói :
- Người như Lý gia thật hiếm thấy ! Xin đa tạ ! Rồi sẽ có ngày tôi báo đáp ngài.
Nói rồi quay người đi.
Triệu Ngọc Thư đột nhiên quát lên :
- Khoan đã ! Vị Lý huynh đối với ngươi khoan dung, nhưng ta vốn xuất danh là
người độc ác. Nếu ngươi không chịu nói ra Cơ bà bà đang ở đâu thì đừng hòng ra khỏi
đây !
Ca nhi ngưng mục nhìn đối phương hỏi :
- Thật ư ?
- Nếu không tin thì ngươi cứ thử xem !
Ca nhi cười khanh khách nói :
- Ta chính là không muốn đi để xem ngươi làm gì ?
Nói rồi trở vào ngồi ở mép giường cách Lý Tồn Hiếu không xa đưa mắt nhìn
chàng đầy tình tứ.
Tư Đồ Lan chau mày.
Triệu Ngọc Thư đứng lên xách cây đèn trên bàn bước về phía ca nhi.
- Triệu công tử, ngài định làm gì thế ?
Triệu Ngọc Thư lạnh giọng :
- Ca nhân chủ yếu nhờ vào khuôn mặt để hành nghề, để ta dùng chiếc đèn này
đốt lên mặt ngươi mấy chỗ để xem sau này ngươi làm ăn thế nào.
Ca nhi kinh hoảng la lên :
- Ngài định nung cháy mặt tôi ư ? Ngài quả là độc ác đến thế sao ?
- Ta vừa nói Triệu Ngọc Thư xuất danh là kẻ độc ác mà !
Nói xong đã đến trước giường giơ ngọn đèn lên mặt ca nhi.
Ca nhi xoay người trốn vào sau lưng Lý Tồn Hiếu kêu lên :
- Lý gia mau mau cứu tôi với ! Ngài đừng nhẫn tâm…
Lý Tồn Hiếu hơi lách người xuất thủ nhanh như chớp chộp ngay được cổ tay trắng
ngần của ca nhi vặn khẽ.
Bàn tay mềm mại của nàng ca kỹ chợt tỏa ra ánh lấp loáng, chính là một chiếc
ngân châm.
Triệu Ngọc Thư cười nhạt nói :

- Xem ra ngươi so với Triệu Ngọc Thư ta còn độc ác hơn nhiều !
Liền áp ngọn đèn sát vào mặt.
Ca nhi vội ngữa người xuống giường, đôi chân mang giày thêu hoa đá ngược lên,
mũi giày nhằm đúng vào hai trọng huyệt của Triệu Ngọc Thư là Cự khuyết và Kỳ môn.
Chính đầu mũi giày cô ta cũng lấp lánh hai mũi thép đen nhánh lẫn trong đoá hoa thêu
rất khó nhận thấy.
Triệu Ngọc Thư phản ứng rất nhanh. Khi hai tiếng cẩn thận của Lý Tồn Hiếu mới
thoát khỏi miệng thì y đã lùi về một bước, hữu thủ nhanh chóng chộp ngay được một
chân của ca nhân.
Cô ta la lên oai oái :
- Ui chao ! Triệu công tử hiếp đáp ta vậy ư ? Có Tư Đồ cô nương ở đây…
Nhưng thị chưa nói hết câu thì chợt giật lên một cái, nằm bất động.
Lý Tồn Hiếu cầm lấy mũi ngân châm rồi buông cổ tay ca nhân ra, Triệu Ngọc
Thư cũng thu tay về chìa ra trước Lý Tồn Hiếu nói :
- Lý huynh cho tôi xin mũi độc châm đó.
Lý Tồn Hiếu không đáp, đưa mũi ngân châm cho Triệu Ngọc Thư.
Vị này cầm chiếc ngân châm, xuất thủ giải huyệt đạo cho ca nhi, chờ thị ngồi
dậy mới huơ mũi ngân châm trước mặt nói :
- Đối với hạng giảo hoạt như ngươi thì không cần phải khách sáo. Mau nói đi,
đừng để ta dùng mũi ám khí có tẩm độc này chọc vài chỗ lên mặt ngươi !
Ca nhi vẫn không chịu bỏ thói xảo trá, lúng liếng cặp mắt ngậm tình nói :
- Có lẽ trong số người nhẫm tâm trong thiên hạ thì Triệu công tử đứng đầu !
Triệu Ngọc Thư lạnh giọng :
- Đừng càn rỡ nữa ! Nói mau, Cơ bà bà đi đâu ?
- Nói rồi, tôi đã nói không biết thì sao bây giờ có thể biết được ? Triệu công tử !
Ngài dù có đâm…
- Ngươi tưởng ta không dám sao ?

Dứt lời đâm mũi châm tới.
Lý Tồn Hiếu vội xuất thủ ngăn lại nói :
- Triệu công tử, thôi đi !
- Lý huynh, nó muốn lấy mạng huynh sao lại bảo thôi chứ ?
- Cho dù thế nào thì cô ta cũng là nữ lưu.
Triệu Ngọc Thư cười gượng :
- Lý huynh thật là người nhân hậu ! Thôi được, huynh đã muốn tha thì tiểu đệ đâu
dám không tuân ?
Nòi xong buông ca nhi lùi lại.
Lý Tồn Hiếu nhìn cô ta nói :
- Cô nương có thể đi !
Ca nhi duỗi chân tay rồi cười nói rất tự nhiên :
- Không hề gì ! Chân trái tê liệt rồi, nhưng tôi còn chân phải, chỉ không biết là Lý
gia muốn tha cho tôi thật sao ?
- Cô nương cứ việc đi, không ai ngăn trở nữa !
Ca nhi chống tay ngồi thẳng dậy nhìn sâu vào mắt Lý Tồn Hiếu hồi lâu mới nói :
- Đa tạ Lý gia. Nếu biết lão thần tiên ở đâu, tôi sẽ nói cho ngài.
Rồi bước xuống giường quay sang Triệu Ngọc Thư, trên môi vẫn giữ nụ cười bất
tuyệt:
- Triệu công tử, sau này chúng ta sẽ còn gặp nhau. Phần ân tình của ngài tôi cũng
sẽ đền đáp cẩn thận !
- Hừ ! Ngươi mà cũng xứng !
- Tôi không đến nỗi mãi mãi là đồ vô dụng, phải vậy không ?
Nói rồi lê chân khập khiễng ra khỏi phòng.
Lý Tồn Hiếu nhìn Triệu Ngọc Thư nói :
- Triệu công tử trượng nghĩa mà tương trợ khiến tôi vô cùng cảm kích. Nhưng
cũng vì thế mà công tử phải chuốc lấy phiền phức, tôi lại rất áy náy.
Triệu Ngọc Thư cười hô hô hỏi :
- Lý huynh cho rằng tiểu đệ sợ Lãnh Nguyệt Môn ư ? Nếu sợ thì đã không dây vào
cô ta rồi ! Lý huynh đừng oán tiểu đệ nói thẳng câu này, lòng người trên giang hồ hiểm
ác, Lý huynh đối với người khoan hậu vậy nhưng chưa chắc họ đã đáp lại huynh như

thế đâu. Rất có thể phải chịu nhiều thiệt thòi khác.
Lý Tồn Hiếu chắp tay nói :
- Đa tạ công tử đã chỉ giáo.
Triệu Ngọc Thư chợt quay sang Tư Đồ Lan cười hỏi :
- Lan muội chẳng phải định tới đây để chiêm ngưỡng thứ bảo vật gì đó của Lý
huynh mà ? Bây giờ nên đến lúc rồi !
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :
- Triệu công tử muốn chỉ …
Triệu Ngọc Thư cười gượng gạo :
- Nghe nói Lý huynh có được một đôi Huyết kết ngọc uyên ương nên Lan muội
đến đây muốn khai nhãn giới, chẳng hay …
- À… thì ra Triệu công tử muốn nói về đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương…
Tư Đồ Lan mãi đến lúc này mới lên tiếng :
- Mới chỉ gặp lần đầu, tôi biết rằng như thế là mạo muội…
Lý Tồn Hiếu cười lắc đầu :
- Triệu công tử nói rất đúng, chúng ta mới gặp lần đầu nhưng cũng coi là thâm
giao, Tư Đồ cô nương xin đừng khách khí.
Rồi lấy ra trong túi một đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương nhỏ bằng thạch ngọc
được gia công vô cùng tinh xảo.
Triệu Ngọc Thư trong đôi mắt thoáng qua một ánh dị dạng, cười nói :
- Qua đây tiểu đệ hiểu Lý huynh thêm một bậc. Lý huynh hào phóng trong đời
tiểu đệ chưa từng gặp…
- Chỉ là một đôi ngọc thạch, có gì đáng phải hẹp hòi ?
Tư Đồ Lan mân mê con chim nhỏ trên tay ngắm không chán mắt.
Triệu Ngọc Thư nói :
- Lan muội cho huynh được khai nhãn giới một chút !
Rồi giằng lấy đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương lật qua lật lại xem một lúc mới nói :
- Lý huynh, tiểu đệ nghe nói đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương này được gọi là bảo
vật hình như không phải chỉ vì giá trị của chính bản thân vật này…
Hỏi câu đó, đương nhiên Triệu Ngọc Thư biết rõ giá trị thật của Huyết Kết Ngọc
Uyên Ương là ở đâu.

Lý Tồn Hiếu không chút giấu giếm, gật đầu đáp :
- Đúng thế ! Trong mỗi con có chứa nửa bức tàng bảo đồ.
Triệu Ngọc Thư ngạc nhiên hỏi :
- Sao tiểu đệ không thấy mạnh địa đồ ở đâu cả ?
- Vì tôi đã lấy ra rồi.
Triệu Ngọc Thư à một tiếng nói :
- Chẳng trách gì…
Chẳng hay ý đầy đủ của câu đó là chẳng trách gì không thấy hay chẳng trách gì
Lý huynh hào phóng như thế, chỉ mình y biết mà thôi.
Triệu Ngọc Thư trả lại đôi uyên ương cho Tư Đồ Lan.
Cứ theo vẻ mặt của thiếu nữ thì hình như cô ta không cần gì quan tâm đến giá trị
thật của Huyết Kết Ngọc Uyên Ương là ở đâu mà chỉ bị cuốn hút bởi nghệ thuật tinh
xảo của người thợ đã tạo ra đôi chim nhỏ này, nhìn không rời mắt.
Lý Tồn Hiếu nói :
- Nếu cô nương thích nó thì tôi xin dâng tặng.
Tư Đồ Lan ngước mắt lên hỏi :
- Lý huynh nói gì ?
Lý Tồn Hiếu nhắc lại :
- Nếu cô nương thích đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương thì tôi xin dâng tặng.
Tư Đồ Lan lộ nét vui mừng nói :
- Cái đó... như thế sao được ? Làm sao Lý huynh…
- Tôi giữ nó cũng vô ích thôi. Hơn nữa nếu cô nương giữ nó thì thích hợp hơn tôi
nhiều…
Thiều nữ có phần ngại ngần, nhưng không giấu được sự thích thú :
- Nếu vậy… tôi xin đa tạ !
- Cô nương giữ nó hợp hơn, tôi phải tạ ơn cô nương mới phải…
Triệu Ngọc Thư chợt sẵng giọng :
- Lý huynh đã khảng khái thế thì Lan muội đừng khách khí nữa, chỉ là… không
được thấy vật tạo nên giá trị thật của Huyết Kết Ngọc Uyên Ương, tiểu đệ cảm thấy hối
tiếc…
Lý Tồn Hiếu cười nói :
- Việc này tôi chỉ e không thể làm Triệu công tử như nguyện vì tôi đã đem tàng

bảo đồ tặng người khác mất rồi.
Triệu Ngọc Thư và Tư Đồ Lan nghe vậy cùng sửng sốt.
Triệu Ngọc Thư hỏi :
- Lý huynh đã đem tàng bảo đồ mà người trên võ lâm ai cũng ước ao tặng cho
người khác ư ?
- Chính thế !
Triệu Ngọc Thư trố mắt nhìn đối phương than rằng :
- Tiểu đệ vừa nói câu không sai, Lý huynh hào phóng thật là người trong đời tiểu
đệ chưa từng gặp. Nhưng không biết Lý huynh đã tặng tàng bảo đồ cho ai vậy ?
- Lãnh Nguyệt môn chủ Cơ bà bà !
Triệu Ngọc Thư sửng sốt hỏi :
- Lãnh Nguyệt môn chủ Cơ bà bà ư ? Bà ta đã dùng trăm phương ngàn kế đề dồn
huynh vào chỗ chết, vậy mà Lý huynh lại đem vật chí bảo võ lâm tặng cho bà ấy sao ?
Lý Tồn Hiếu đáp :
- Nói đúng ra chỉ là chuyện trao đổi. Tôi đã đem tàng bảo đồ giao cho Cơ bà bà
để bà ta thả tôn nữ của mình ra…
Triệu Ngọc Thư à một tiếng cười đầy hàm ý :
- Tiểu đệ hiểu rồi ! Lý huynh đã dùng tàng bảo đồ để đổi lấy Lệnh Hồ cô nương !
Lý Tồn Hiếu gật đầu :
- Có thể nói như thế !
Triệu Ngọc Thư buông lời thán phục :
- Không tiếc vật chí bảo mà chỉ quý mỹ nhân… Lý huynh có thể nói là bậc tình
thánh !
Tư Đồ Lan cau mày nhìn sang, trên đôi mi đen nhánh thoáng ước ám lại nhưng
không nói gì.
Lý Tồn Hiếu nghiêm nghị nói :
- Lệnh Hồ cô nương đối với tôi thế nào thì tôi đối xử lại cũng phải như thế.
Triệu Ngọc Thư lại hỏi :
- Lý huynh đã dùng tàng bảo đồ đổi lấy Lệnh Hồ cô nương thì theo tiểu đệ lúc

nào hai người cũng bên nhau như hình với bóng mới đúng, làm sao từ Kim Hoa Đệ
Nhất Lâu tới đây chỉ thấy có một mình Lý huynh thôi !
Lý Tồn Hiếu đáp :
- Cô ấy có việc phải đi nơi khác.
Triệu Ngọc Thư nghi hoặc nói :
- Nếu vậy tôi thật không may. Hy vọng lần sau gặp lại, tiểu đệ được chứng kiến
cả đôi khiến trời đất phải ghen !
Rồi đứng lên chắp tay nói :
- Đêm đã khuya, chúng tôi nên cáo từ rồi. Được quen biết Lý huynh, chuyến đi
này thật không uổng phí, mong rằng trên giang hồ sau này còn có dịp gặp lại.
Tư Đồ Lan cũng đứng lên :
- Xin đa tạ Lý huynh. Vật hậu tặng tôi sẽ không bao giờ quên.
- Tư Đồ cô nương nặng lời !
Triệu Ngọc Thư cùng Tư Đồ Lan cùng song song rời phòng, Lý Tôn Hiếu theo tiễn
đến cuối hậu viện, nhìn theo bóng đôi tình lữ tiêu thất giữa màn đêm mà trong lòng
trào dâng nhiều ý nghĩ.
Triệu Ngọc Thư theo người giang hồ cho là chính phái, nhưng xem ra cũng độc ác
không kém gì Liễu Ngọc Lân và Hầu Ngọc Côn, chỉ nhìn thủ đoạn đối với ca nhi vừa
rồi cũng đủ biết.
Hai người bắt ca nhi mang đến đây cho chàng, hiển nhiên chẳng phải do hào
hiệp hoặc tâm nghĩa gì. Chỉ nghe giọng nói và thái độ cũng biết nguyên nhân là ở bức
tàng bảo đồ.
Lại nói một trong tứ đại mỹ nhân dương thế Tư Đồ Lan của Quỳnh Dao Cung mà
cũng tham lam như vậy… cách nhìn nhận cô ta không khỏi bớt đi mấy phần trọng thị.
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử

Hồi 23
Mắc phải gian kế

Đối diện với Tụ Anh khách điếm còn có một khách điếm khác.
Trong gian phòng thứ ba ở hậu viện vẫn còn ánh đèn, có hai người đối tọa,
chính là Triệu Ngọc Thư và Tư Đồ Lan.
Tư Đồ Lan mân mê đôi uyên ương như để hết tâm trí vào đó.
Còn Triệu Ngọc Thư cúi thấp đầu, mày nhíu chặt, chừng như đang suy tính điều
gì.
Chợt y ngẩng lên nói :
- Lan muội, nàng có tin không ?
Tư Đồ Lan vẫn không rời mắt khỏi đôi chim, lơ đãng hỏi :
- Gì thế ?
- Câu Lý Tồn Hiếu nói ấy mà !
Tư Đồ Lan à lên một tiếng, nhưng không đáp.
Triệu Ngọc Thư giằng lấy đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương.
Tư Đồ Lan kêu lên :
- Huynh làm gì thế ?
- Muội muội, chúng ta hãy bàn chính sự !
- Nhưng tôi vẫn nghe mà ! Trả Huyết Kết Ngọc Uyên Ương cho người ta !
Triệu Ngọc Thư dịu giọng :
- Lan muội…
- Có nghe không ? Trả đôi uyên ương đây !
Triệu Ngọc Thư đành đưa trả lại nói :
- Báu gì thứ không có giá trị đó mà muội bị hút mất hồn thế ?
Tư Đồ Lan dẩu môi nói :
- Huynh có sở thích của huynh, muội có sở thích của muội, có gì là không được ?
Triệu Ngọc Thư xuống giọng :
- Lan muội ! Sao lại có tính trẻ con thế ? Chẳng lẽ nàng không biết bức tàng bảo
đồ khiến cho người trên võ lâm đều ao ước, ngày trông đêm tưởng sao cho có được, vì
nó không biết bao nhiêu người không tiếc đầu rơi máu chảy, không biết bao nhiêu
người đã bỏ người đã bỏ mạng ?

- Hay thật ! Rõ ràng huynh đã có manh tâm về bức tàng bảo đồ đó, tại sao hồi
nãy lại nói tránh ra là muội muốn xem đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương làm gì ?
- Lan muội, dù nàng hay ta thì có gì khác nhau đâu ?
- Nếu vậy sao huynh không nói thẳng là mình muốn xem chứ ?
Triệu Ngọc Thư đấu dịu :
- Thôi được ! Lan muội, chúng ta đừng tranh chấp chuyện nhỏ nhặt nữa. Ta hỏi
nàng, Lý Tồn Hiếu nói thế có đáng tin không ?
- Anh ta nói không ít, huynh định hỏi câu nào ?
- Hắn nói đã đem bức tàng bảo đồ giao cho Cơ bà bà để đổi lấy Lệnh Hồ Dao Cơ
đó !
Tư Đồ Lan gật đầu :
- Muội tin.
Triệu Ngọc Thư ngạc nhiên hỏi :
- Muội tin ư ?
- Ưm…
- Lan muội, chuyện đó đâu có dễ ? Cả giang hồ chỉ có vật chí bảo quý giá nhất,
đâu dễ đem cho người chứ ? Cho dù với lý do nào đi nữa…
Tư Đồ Lan ngắt lời :
- Muội biết anh ta là người rất khảng khái, ngay cả bức tàng bảo đồ cũng thế,
không coi trọng như huynh đâu, theo muội thấy thì rất có khả năng.
- Nếu vậy thì Lệnh Hồ Dao Cơ đâu ? Xét về tình cảnh đó thì hai người phải gắn
bó nhau như bóng với hình mới phải chứ ?
- Huynh không nghe anh ta nói sao ? Lệnh Hồ Dao Cơ có việc phải đi nơi khác.
Triệu Ngọc Thư cười khẩy nói :
- Muội tin, nhưng ta không tin ! Ta dám đoán chắc rằng bức tàng bảo đồ nhất
định ở trong người hắn. Muội thử nghĩ xem, nếu hắn đã giao bức tàng bảo đồ để đổi lấy
Lệnh Hồ Dao Cơ thì cớ sao Cơ bà bà lại còn dùng trăm phương ngàn kế để giết hắn ?
Tư Đồ nghe thế cũng phần nào có lý, trầm ngâm một lúc mới nói :
- Nhưng muội thấy Lý Tồn Hiếu không phải là người xảo trá lừa bịp.

- Có thể như thế, nhưng trong trường hợp này, với một vật chí bảo như vậy có ai
lại giương ra ?
Tư Đồ Lan không đáp.
Triệu Ngọc Thư lại nói :
- Lan muội ! Nàng nên biết rằng một khi chúng ta đoạt được tấm bản đồ đó,
không những Quỳnh Dao Cung trở thành giàu có mà còn có thể xưng bá võ lâm.
- Muội biết. Thế nhưng để cưỡng đoạt vật của người khác, cho dù có thành bá
chủ võ lâm thì cũng chẳng vinh quang gì.
Triệu Ngọc Thư kêu lên :
- Ôi chao ! Muội nói gì vậy ? Cướp đoạt thì đã sao chứ ? Trên võ lâm xưa nay vẫn
thế… Biết bao người vì nó mà lưu huyết, mà bỏ mạng… Nếu muôi không đoạt lấy thì
người khác cũng cướp mất, bởi vì thứ chí bảo như vậy không thể ở trong tay một kẻ đần
! Vì sao người khác có thể cướp đoạt mà chúng ta không thể ?
Tư Đồ lan im lặng hồi lâu mới nói :
- Chưa gặp thì còn không biết hư thực ra sao. Nhưng khi gặp rồi muội mới thấy
chàng ta là người rất nhân hậu, so với huynh thì chàng nhân hậu hơn hiều !
- Nhân hậu ư ? Ta chỉ thấy hắn nhân hậu kiểu đàn bà…
- Còn huynh thì không nhân hậu kiểu đó chứ gì ?
Triệu Ngọc Thư nhíu mày cười nhạt nói :
- Cho dù thế nào thì trong trường hợp người khác tìm mọi cách giết mình mà lại
thả đối phương ra, ta không thể làm thế được !
- Chỉ vì khí độ của huynh không bằng người !
- Nhưng khí độ cao cả đến mức để cho người ta đường hoàng lấy đi mạng mình
thì đó là chuyện chưa từng nghe, chưa từng thấy !
- Thì bây giờ huynh đã thấy, đã nghe đó thôi !
- Nào, Lan muội ! Bây giờ chúng ta không bàn đến chuyện đó nữa được không ?
- Hừ, còn có chuyện gì đáng nói nữa chứ ? Người ta là truyền nhân của Đại Lôi

Âm Tư và Thiên Ngoại Thần Ma, huynh không nghe thấy sao ?
- Lan muội ! Khô Tâm hoà thượng của Đại Lôi Aâm Tự và Thiên Ngoại Thần Ma
tuy là hai đại kỳ nhân thật, nhưng chúng ta chỉ nghe truyền ngôn chứ có thấy họ đâu ?
- Vì chúng ta xuất đạo quá muộn !
- Giả sử dương thế thật có hai vị ấy thì đó là chuyện hai ba mươi năm trước. Từ
đó đến nay không ai gặp họ nữa, đúng không ?
- Ý của huynh là…
Triệu Ngọc Thư ngắt lời :
- Lan muội ! Sinh lão bệnh tử, không ai tránh được !
- Tôi hiểu ý huynh. Nhưng vạn nhất chàng ta đúng là truyền nhân của hai vị đó…
Triệu Ngọc Thư lắc đầu :
- Lan muội hiểu sai ý ta. Ta muốn rằng tiểu tử đó chỉ mới trên dưới hai mươi tuổi,
trừ phi hắn có thể nhập làm môn hạ của hai vị đó từ khi còn trong bụng mẹ, nếu không
thì làm sao lại có thể thành truyền nhân của hai vị đó được ? Ngoài ra ta nghe nói hai
kỳ nhân này tính tình rất quái dị, đặc biệt là Thiên Ngoại Thần Ma Độc Cô Trường
Minh. Vị này nhất quyết không nhận môn hạ, cho dù người ta có dập đến vỡ đầu cũng
mặc. Vậy tên tiểu tử này đâu dễ có phúc duyên lớn lao phi thường như vậy ?
Tư Đồ Lan nói :
- Muội không hiểu sai ý huynh. Nếu vạn nhất chàng ta đúng là truyền nhân của
hai vị đó thì huynh sẽ làm thế nào ? Tự lượng sức mình có thể địch được người ta mấy
chiêu ?
Triệu Ngọc Thư cười đáp :
- Giả sử như vậy thì ta cũng không có gì lo lắng. Ta với hắn sẽ đấu trí chứ không
đấu lực. Về chữ trí, muội cũng biết ta xưa nay chưa chịu thua ai.
Tư Đồ Lan nhếch môi cười nói :
- Huynh quá khiêm tốn rồi ! Theo muội thấy thì trí lực của huynh cao nhất trong

Tứ Khối Ngọc !
- Lan muội quá khen ! Đúng là cha mẹ sinh ta, nhưng chỉ muội mới thật biết ta !
- Nhưng giả dụ người ta tâm trí cũng không kém huynh thì huynh sẽ làm thế nào ?
- Lan muội sao quá đề cao địch như vậy ? Vì sao ta phải hao tâm tổn trí, bất chấp
tất cả để đạt được mục đích ? Chẳng qua vì hai chúng ta, vì Quỳnh Dao Cung mà thôi !
Lan muội thử nghĩ đến khi Quỳnh Dao Cung xưng bá võ lâm, uy danh hơn cả Hàn Tinh
và Lãnh Nguyệt, lúc đó hai ta sẽ vinh quang biết bao !
Tư Đồ Lan lạnh lùng đáp :
- Trước hết chớ nên đắc ý vội ! Tôi còn chưa quyết định lấy huynh !
Triệu Ngọc Thư trố mắt kêu lên :
- Lan muội ! Đến bây giờ sao muội còn…
- Tôi nói thật đấy !
Triệu Ngọc Thư hãnh diện ưỡn ngực nói :
- Lan muội thử tìm xem những anh hùng, những bậc tuấn mỹ trong thiên hạ, luận
về nhân phẩm lẫn võ học có ai so sánh được với Triệu Ngọc Thư không ?
Tư Đồ Lan mặt sa sầm nói :
- Huynh là kỳ nhân hiếm thế, tuấn mỹ vô song, thắp đèn mà tìm ban ngày cũng
không thấy, bởi thế tôi phải chạy theo để lấy huynh chứ gì ? Huynh đã nói thế thì tôi
không dám vươn cao nữa !
Triệu Ngọc Thư lúng túng gượng cười nói :
- Lan muội chớ hiểu lầm…
Tư Đồ Lan lạnh lùng ngắt lời :
- Đừng nói thêm gì nữa ! Tôi đã hứa sẽ khảo nghiệm huynh ba năm. Đến nay mới
một năm thôi, huynh vội chứ gì ? Bây giờ đã khuya, tôi muốn đi ngủ rồi, huynh về đi !
Nói rồi đứng lên đi tới giường.
Triệu Ngọc Thư ngập ngừng giây lát rồi cũng đứng dậy hỏi :
- Lan muội, sau đây chúng ta phải làm gì ?
Tư Đồ Lan không quay lại, trả lời :
-Lệnh phù của Quỳnh Dao Cung ở trong tay huynh, muốn làm gì

huynh cứ việc,
khỏi cần hỏi tôi.
- Nếu vậy huynh có thể tự mình làm…
- Huynh cứ tự nhiên, không ai ngăn cản huynh đâu !
Triệu Ngọc Thư gật đầu :
- Vậy thì tốt ! Lan muội nghỉ đi, ta về đây !
Nói rồi quay gót ra khỏi phòng.
Tư Đồ Lan ngồi ở mép giường không ngẩng lên, nhìn Huyết Kết Ngọc Uyên Ương
đến xuất thần.
oOo
Mặt trời lên ba con sào, Lý Tồn Hiếu mới thong thả bước ra khỏi Tụ Anh khách
điếm, mặt lộ vẻ đăm chiêu.
Mới đi được vài bước, chợt nghe sau lưng có người gọi khẽ :
- Lý gia !
Lý Tồn Hiếu quay lại thấy một trung niên hán tử thân mình ngũ đoản đang bước
lại gần.
Chàng ngưng mục nhìn sang hỏi :
- Các hạ là…
Trung niên hán tử đưa mắt nhìn quanh rồi thấp giọng nói :
- Lý gia có thể nói chuyện với tiểu nhân một lát không ?
- Ngay ở đây ?
- Xin cứ theo tiểu nhân.
Nói xong bước vào một con hẻm.
Lý Tồn Hiếu đi theo.
Vào sâu trong hẻm, trung niên hán tử cẩn thận quan sát hai đầu, sau khi đã yên
chí không có ai mới thấp giọng nói :
- Lý gia, tiểu nhân là người trong Lãnh Nguyệt Môn.
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :
- Ngươi là người của Lãnh Nguyệt Môn ư ?
- Phải, tiểu nhân phụng mệnh của lão thần tiên ở lại Kim Hoa này chớ ngài.
Lý Tồn Hiếu à một tiếng nói :
- Ta hiểu rồi !
Trung niên hán tử cười ngượng ngùng nói :
- Chỉ e Lý gia hiểu lầm. Tiểu nhân tuy phụng mệnh lão thần tiên ở lại chờ ngài

nhưng vẫn trung thành với cô nương. Tiểu nhân không dám dùng thủ đoạn thấp hèn để
đối phó với ngài, cô nương vốn có ân nghĩa với tiểu nhân…
- Vậy ta cần cảm tạ ngươi.
- Lý gia đừng nói thế. Đó là việc tiểu nhân phải làm. Chịu ân mà không báo thì
đâu còn được gọi là người ? Tiểu nhân báo cho ngài rằng người của Lãnh Nguyệt Môn
phục ở Kim Hoa thành này không ít, trong các khách điếm, tửu lâu, quán rượu ở đâu
cũng có. Lão thần tiên đã tính toán những nơi ngài có thể dừng chân hoặc nghỉ ở lại,
bởi thế chỉ cần ngài ở trong Kim Hoa thành trước sau gì cũng bị ám toán. Ngay tiểu
nhân cũng được bố trí mai phục ở Tụ Anh khách điếm vừa may gặp được ngài cũng vào
trú đêm ở đó…
Lý Tồn Hiếu hỏi :
- Ngươi có biết vì sao Cơ bà bà phải khổ công như thế để đối phó với ta không ?
Trung niên hán tử đáp :
- Lý gia đưa cô nương đi, tất nhiên lão thần tiên rất căm hận ngài. Xưa nay chưa
tùng ai dám trái lệnh của lão thần tiên, thế mà bây gờ tôn nữ của bà dám không tuân
lệnh ! Như thế làm sao lão thần tiên chịu nổi ? Đương nhiên là trút hận lên đầu Lý gia
…
- Ngươi có thể cho ta biết Cơ bà bà hiện ở đâu không ?
Trung niên hán tử lắc đầu :
- Tiểu nhân không biết. Tuy nhiên ở Kim Hoa thành này có người biết. Lý gia
định tìm lão thần tiên hay sao ?
- Đúng thế ! Ngươi có giúp ta được không ?
Trung niên hán tử liền gật đầu nói :
- Tiểu nhân đã làm thì phải đến nơi đến chốn ! Tiểu nhân có thể đưa Lý gia đến
gặp một người.
Lý Tồn Hiếu hỏi :
- Ai vậy ? Có gần đây không ?

- Người đó là tâm phúc của lão thần tiên, rất ít khi chúng tôi được gặp. Bây giờ có
người bố trí mai phục cách đây không xa, ngài hãy theo tiểu nhân.
Nói xong cắm cúi bước đi được vài bước chợt quay lại :
- Xin Lý gia đi cách xa tiểu nhân một quãng !
Lý Tồn Hiếu gật đầu :
- Ta hiểu. Ngươi đi đi !
Nhưng trung niên hán tử chưa đi ngay, còn nói :
- À… có việc này tiểu nhân quên nói với Lý gia. Tối qua vị Triệu Ngọc Thư trong
Tứ Khối Ngọc của võ lâm dương thế cùng vị Tư Đồ Lan cô nương ở Quỳnh Dao Cung đã
mang một người phục ở Kim Hoa Đệ Nhất Lâu đến gặp ngài, đúng không ?
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :
- Ngươi cũng biết ư ?
Trung niên hán tử cười đáp :
- Không dám giấu, tiểu nhân trú cùng dãy phòng với Lý gia.
- Vậy mà ta không biết.
- Lý gia cần cẩn thận mới được ! Hai người đó chẳng phải có ý định tốt lành gì
đâu. Tối qua sau khi chúng đi rồi, tiểu nhân bám theo đến nơi ở của chúng, thì ra chúng
ở khách điếm đối diện. Chúng bàn tính với nhau những gì đều bị tiểu nhân nghe được
cả…
Lý Tồn Hiếu à một tiếng hỏi :
- Chúng có ý đồ gì ?
Trung niên hán tử cười đáp :
- Ý đồ chúng quá rõ, Lý gia cần gì phải hỏi nữa !
Lý Tồn Hiếu gật đầu :
- Đa tạ ngươi, ta sẽ đề phòng cẩn thận. Bây giờ xin dẫn đường giúp.
- Lý gia đừng khách khí thế. Tiểu nhân không dám đương.
Nói xong quay người đi ra phố chính.
Chờ hắn đi được khoảng mười trượng, Lý Tồn Hiếu mới thong thả theo sau.
Trung niên hán tử thân hình ngũ đoản cứ ung dung đi trước dẫn Lý Tồn Hiếu đi
hết phố này qua phố khác, sau mấy chỗ rẽ đến một con hẻm.
Hắn chỉ tay vào hai cánh cửa sổ nhỏ cách đường không xa rồi tiếp

tục đi thẳng.
Trung niên hán tử làm thế cũng dễ hiểu. Nếu bị phát hiện, mạng hắn coi như
chấm dứt.
Chỉ lát sau, Lý Tồn Hiếu đã đến trước cửa sổ đó. Chờ cho trung niên hán tử khuất
dạng không thấy nữa, chàng mới đưa mắt quan sát căn nhà. Trên cánh cổng sơn son có
treo một ngọn đèn lồng và tấm biển chỉ viết một chữ Cổ.
Trong nhà không có động tĩnh gì.
Lý Tồn Hiếu đưa tay gõ vào cánh cửa, nhưng chỉ gõ nhẹ một cái là cửa mở ra
ngay, thì ra nó chỉ được khép hờ mà không khoá.
Chàng đẩy cửa mở rộng ra rồi đưa mắt nhìn vào. Lối vào hẹp và rất sâu, tối om
không thấy gì.
Lý Tồn Hiếu do dự một chút rồi đi thẳng vào ngõ.
Qua hết khoảng sân hẹp, chàng thấy ngôi nhà có hai phòng nhưng cửa đều đóng
chặt, không nghe thấy thanh âm nào.
Thế nhưng trước phòng phía bắc có một người đang quỳ trước trường kỷ. Đó là nữ
nhân, bận hắc y, chỉ nhìn cách trang phục cũng biết nữ nhân này còn trẻ.
Lý Tồn Hiếu đứng quan sát một lúc nhưng không nghe có động tĩnh gì, chàng
nhíu mày rồi bước tới gần, cố ý bước mạnh chân.
Nhưng thiếu nữ vẫn quỳ không động đậy, mãi đến khi Lý Tồn Hiếu đến gần cửa
cũng không có gì phản ứng gì.
Thấy không tiện vào thêm, chàng đành dừng lại ho khan một tiếng.
Nữ nhân vẫn quỳ như cũ, chỉ hỏi một câu :
- Đã về rồi ư ?
Lý Tồn Hiếu đành lên tiếng :
- Cô nương…
Nữ nhân vội vàng quay lại.
Căn cứ vào khuôn mặt thì cô ta mới chưa đầy hai mươi tuổi, đầu cài một bông hoa
màu trắng.
Vừa nhìn thấy Lý Tồn Hiếu nữ nhân đã kinh hãi kêu lên :

- Ông là ai ?
Lý Tồn Hiếu bối rối đáp :
- Cô nương, tôi tìm một người…
Hắc nữ nhân liền đứng lên, hỏi tiếp :
- Tìm ai ?
Lý Tồn Hiếu trầm tĩnh lại hỏi :
- Đây có phải là nhà họ Cổ không ?
- Phải, ông tìm ai thế ?
- Tôi tìm chủ nhân của nhà này.
Hắc y nhân nói :
- Chính tôi là chủ nhân.
- Cô nương… ở một mình thôi sao ?
Hắc y nữ nhân mặt chợt sa sầm đáp :
- Vốn trong nhà có hai người nhưng chồng tôi mới mất, nay chỉ còn một mình
thôi.
Lý Tồn Hiếu bây giờ mới hiểu vì sao cô ta lại cài hoa trắng lên đầu, và chàng
còn phát hiện ra trên trường kỷ còn một ngọn bạch lạp đang leo lét.
Xem tình thế trước mắt, Lý Tồn Hiếu bỗng ngờ rằng trung niên hán tử đã chỉ
nhầm chỗ.
Chẳng lẽ một quả phụ trẻ tuổi thế này của Cổ gia mà lại là tâm phúc của Cơ bà
bà hay sao ?
Hắc y nữ nhân nghi ngờ hỏi :
- Ông tìm có sai chỗ không ?
Lý Tồn Hiếu chợt thấy khó xử, nhưng đột nhiên trong đầu nảy ra một ý, liền hỏi :
- Đại tẩu vừa rồi hỏi đã về rồi là chỉ…
Hắc y nữ nhân à một tiếng, trả lời :
- Đó là tiểu thúc của tôi vừa đi ra, tôi tưởng rằng chú ấy đã về.
Lý Tồn Hiếu hỏi tiếp :
- Vị đó đi đâu ? Và khi nào về ?
- Chú ấy ra phố mua đồ chỉ một lúc là về thôi. Ông tìm ông ấy phải không ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu.
Hắc y nữ nhân lại hỏi :
- Ông là bằng hữu của tiểu thúc tôi ?
- Đúng thế.

- Cũng là người trong giang hồ ?
- Không sai.
- Vậy thì xin mời ông vào nhà, chú ấy sẽ về ngay…
Nói xong mở cửa ra mới khách.
Lý Tồn Hiếu chắp tay cảm ơn rồi bước vào nhà.
Toạ định xong, hắc y nữ nhân rót cho khách một chén trà hỏi :
- Xin cho biết quý tính ?
- Không dám, tôi họ Lý.
- Thì ra là Lý huynh đệ. Lý huynh đệ từ đâu đến ?
- Tôi cũng ở trong Kim Hoa Thành này, vừa ở phía tây thành đến.
Nữ nhân lại hỏi :
- Lý huynh đệ cũng là người của Lãnh Nguyệt Môn ư ?
Lý Tồn Hiếu thấy lòng rộn lên. Bây giờ thì có thể khẳng định đến không sai chỗ
rồi.
Chàng gật đầu đáp :
- Đúng thế !
Nữ nhân lại hỏi tiếp :
- Nghe nói Lãnh Nguyệt Môn không ở Kim Hoa Thành này nữa. Vì sao ở đây tốt
thế mà lại chuyển đi ?
- Việc đó tôi không được rõ.
Chàng chợt cảm thấy mùi hương xộc vào mũi rất gắt, nhưng người ta có việc như
thế thì đành chịu, cũng không tiện bỏ đi.
Chỉ nghe nữ nhân nói tiếp :
- Lý huynh đệ thật kín miệng, cũng như tiểu thúc tôi vậy. Hỏi gì cũng không chịu
nói…
Chợt bên ngoài có tiếng bước chân…
Hắc y nhân đứng lên nói :
- Chú ấy về rồi !
Quả nhiên một người đã vào tới sân, chính là trung niên hán tử thân hình ngũ
đoản.
Hắn dừng trước cửa, cất tiếng cười quái dị nói :
- Thì ra Lý gia đã vào tệ thất rồi !
Lý Tồn Hiếu chợt hiểu mình đã bị lừa liền đứng bật dậy, nào ngờ cứ ngồi yên thì
chưa việc gì, khi đứng lên thì chợt thấy toàn thân choáng voáng ngồi

phịch trở xuống.
Trung niên hán tử cười độc địa :
- Lý gia, đừng động đậy mà có hại ấy !
Lý Tồn Hiếu cảm thấy đầu óc quay cuồng, nhưng cố gượng hỏi :
- Ngươi là…
Trung niên hán tử cười hắc hắc hai tiếng, trả lời :
- Vinh hạnh được Lý gia thỉnh giáo. Tôi là người của Quỳnh Dao Cung.
Lý Tồn Hiếu chợt sửng sốt.
Chàng bỗng nhiên nghiến răng điểm ra một chỉ.
Tên hán tử kêu lên một tiếng lảo đảo lùi lại mấy bước nhưng không ngã.
Nếu vào lúc bình thường, một chỉ của chàng có thể nát đá xuyên thép, thế mà
bây giờ chỉ làm tên hán tử thân hình ngũ đoản lùi lại có mấy bước thôi.
Chàng cố đứng lên nhưng bỗng thấy mắt tối sầm. Trước lúc ngất đi còn nhận ra
trên môi hắc y nữ nhân hiện một nụ cười đắc ý.
OOo
Không biết đã bao lâu, Lý Tồn Hiếu mới tỉnh lại,
Chàng mở mắt nhìn quanh, thấy mình vẫn ngồi trên ghế trong căn phòng của hắc
y nữ nhân tự xưng là quả phụ,ï chỉ là không còn ánh sáng ban ngày mà phòng đã được
thắp đèn, chắc hẳn trời đã tối.
Không còn ngửi thấy mùi hăng hắc như lúc trưa nữa.
Thế nhưng trong phòng bây giờ còn có thêm một người. Ngoài trung niên hán tử
thân hình ngũ đoản và hắc y nữ nhân, trước mặt Lý Tồn Hiếu đứng một người mà
chàng không lạ gì, chính là một trong Tứ Khối Ngọc Triệu Ngọc Thư.
Lý Tồn Hiếu thử vận khí, thấy khí huyết thông sướng không gì trở ngại.
Chàng thử nhấc nhẹ chân tay nhưng nhận ra toàn thân không còn chút sức lực
nào, tay chân mềm nhũn.
Triệu Ngọc Thư lên tiếng :
- Ngươi tỉnh rồi ?
Lý Tồn Hiếu rất bình tĩnh, trả lời :

- Nhớ lại Triệu công tử nói với tôi một câu rằng người trong giang hồ lòng dạ
hiểm ác, bây giờ xem lại không sai chút nào !
Triệu Ngọc Thư cười độc địa hỏi :
- Ngươi còn nhớ ta còn nói một câu khác là Triệu Ngọc Thư độc ác không thua
bất cứ người nào chứ ?
- Tôi đã lãnh giáo rồi ! Trong Tứ Khối Ngọc dương thế, trừ Sở Ngọc Hiên tôi còn
chưa gặp, còn lại cả ba tên đều làm ô uế chữ Ngọc đi rồi !
- Thật ư ?
Lý Tồn Hiếu không trả lời.
Triệu Ngọc Thư chợt gằn giọng :
- Trên mình ngươi ta đã lục soát nhưng không có bức tàng bảo đồ, vậy ngươi giấu
nó ở đâu ?
- Ngươi không nhớ ta đã nói rằng bức địa đồ đó ta đã tặng cho Cơ bà bà hay sao
?
Triệu Ngọc Thư liền vung chưởng đánh thẳng vào mặt Lý Tồn Hiếu khiến chàng
hộc cả máu mồm máu mũi.
Hắn rít lên :
- Ngươi coi Triệu Ngọc Thư này là con ít hay sao ?
- Ta nói thật. Ngươi không tin cũng đành chịu.
Triệu Ngọc Thư lại đánh ra một chưởng nữa. Máu miệng Lý Tồn Hiếu tiếp tực
phun ra ướt đẫm cả bộ bạch y.
- Triệu công tử ! Ngươi dù có đánh chết ta cũng chỉ nói câu đó mà thôi !
Triệu Ngọc Thư vung chưởng tính đánh nữa. Đột nhiên sau lưng hắn, hắc y nữ
nhân kêu lên :
- Công tử, cô nương đến !
Triệu Ngọc Thư sửng sốt quay nhìn ra cửa.
Không sai ! Chính Tư Đồ Lan đang đi thẳng vào sân.
Triệu Ngọc Thư vội rũ tay xuống, ấp úng nói :
- Lan muội… tới đây làm gì ?
Tư Đồ Lan bước qua cửa, phản vấn :
- Thế nào ? Tôi không thể đến đây hay sao ?

- Lan muội, nàng sao thế ?
Tư Đồ Lan không đáp đến ngồi xuống đầu chiếc trường kỷ, hắc y nữ nhân vội đến
sau lưng.
Tư Đồ Lan nhìn Lý Tồn Hiếu rồi quay sang Triệu Ngọc Thư, mặt không chút biểu
lộ gì, nói :
- Tôi đã tin đấu lực quả nhiên không bằng đấu trí, tìm được chưa ?
Triệu Ngọc Thư trả lời, không giấu vẻ đắc ý :
- Chưa tìm được, nhưng ta tin chắc thế nào hắn cũng sẽ ngoan ngoãn đưa ra thôi !
Tư Đồ Lan hỏi :
- Nhưng hắn đem tàng bảo đồ giấu ở đâu ?
- Hắn vẫn như trước, đưa cho Cơ bà bà rồi. Muội tin không ?
- Tôi vẫn nói câu như trước.
Triệu Ngọc Thư cười nhạt :
- Muội tin nhưng ta thì không tin…
Rồi quay sang quát :
- Tên họ Lý kia !
Tư Đồ Lan chợt đứng lên nói :
- Để tôi hỏi hắn xem…
Cô ta bước tới đứng bên cạnh Triệu Ngọc Thư nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi :
- Ngươi biết mình trúng độc rồi chứ ?
Lý Tồn Hiếu cười lạnh lùng đáp :
- Tôi biết. Quỳnh Dao Cung thủ pháp rất cao minh, tuy nhiên tôi không phải lần
đầu tiên trúng độc.
Tư Đồ Lan nghe mấy tiếng Quỳnh Dao Cung thì hơi nhíu mày nhưng rất nhanh trở
lại thần thái bàng quan như cũ, hỏi tiếp :
- Ngươi có biết bị trúng phải thứ độc gì không ?
- Không biết. Cũng chẳng cần biết.
Tư Đồ Lan giải thích :
- Đó là một loại hương độc dược chế từ một loại dược liệu là Bách Nhật Túy có ở
núi Kỳ Liên Sơn, người thường chỉ cần ngửi phải một chút là mất hết sức lực, ít ra sau
ba tháng mới có thể cử động…
Lý Tồn Hiếu cười khẩy :
- Thật là lợi hại !

Tư Đồ Lan không để tâm đến hàm ý mỉa mai của đối phương, nói tiếp :
- Đúng là rất lợi hại. Trong trăm ngày đó ngươi sẽ bị người ta điều khiển bởi vì
ngay cả việc đi lại đã khó khăn chứ đừng nói đến khả năng hoàn thủ.
- Vậy thì trong một trăm ngày tới tôi sẽ chịu sự điều khiển của hai vị là được !
Triệu Ngọc Thư cười nhạt chen lời :
- Chỉ sợ ngươi không chịu y lời ta. Truyền nhân của Đại Lôi Âm Tự và Thiên
Ngoại Thần Ma là cái thá gì chứ ? Mau ngoan ngoãn chịu nghe lời ta đi ! Đừng nghĩ tới
việc chống lại.
Tư Đồ Lan nói :
- Ngọc Thư tuy hôm qua cùng ngươi huynh gọi đệ nhưng đó chỉ là hôm qua, ngày
nay đã khác rồi ! Vì bức tàng bảo đồ anh ta sẽ không từ thủ đoạn nào đối với ngươi đâu
!
Lý Tồn Hiếu cười đáp :
- Cái đó thì tôi biết !
Tư Đồ Lan tiếp :
- Vì thế ta khuyên người nên đưa phứt hoạ đồ ra cho huynh ấy để khỏi chịu khổ
hình. Ngươi cũng biết rằng thân thể người ta chỉ là máu thịt cả …
- Tôi đã nói rằng không phải chỉ một lần là đã đem…
Tư Đồ Lan ngắt lời :
- Ta cũng nghe không chỉ một lần. Ta không tin và cho rằng ngươi nhất định đem
tàng bảo đồ giấu chỗ nào đó trong thành Kim Hoa này. Ngươi hãy nói với ta cũng được,
ta sẽ bảo Ngọc Thư đến lấy. Khi đã lấy được tàng bảo đồ rồi ta sẽ cho giải dược. Ngươi
nên hiểu đó là cách duy nhất để tự cứu …
- Tôi vẫn chỉ biết trả lời bằng câu đó …
Triệu Ngọc Thư gầm lên :
- Để ta tra khảo hắn !
Tư Đồ Lan liền ngăn lại nói :
- Thấy chưa ? Nếu ngươi không chịu nói ra tàng bảo đồ giấu ở đâu thì sẽ bị hành

hạ ngay. Ngươi là người thông minh, chẳng lẽ không hiểu điều đó ?
Lý Tồn Hiếu cười nhạt đáp :
- Cứ cho là tôi không hiểu.
Triệu Ngọc Thư thét lên :
- Vậy là ngươi muốn chịu cực hình …
Hắn lại định xuất thủ nhưng một lần nữa lại bị Tư Đồ Lan ngăn lại hỏi :
- Hắn từ đâu đến ?
Tên trung niên hán tử thân hình ngủ đoản vội cung kính trả lời :
- Bẩm cô nương, hắn từ Tụ Anh khách điếm tới lúc sáng.
Tư Đồ Lan hỏi tiếp :
- Hắn có ghé vào đâu không ?
- Bẩm, hắn vừa rời khỏi khách điếm là thuộc hạ bám sát ngay.
Tư Đồ Lan nhìn Triệu Ngọc Thư hỏi :
- Huynh thấy nên đến Tụ Anh khách điếm tìm xem không ?
Tên trung niên hán tử có tên là Tào Lâm định đi thì Tư Đồ Lan gọi lại :
- Ngươi chờ một chút.
Cô ta hướng sang Triệu Ngọc Thư nói thêm :
- Tào Lâm xưa nay hành sự cẩu thả. Hơn nữa Kim Hoa là địa bàn của Lãnh
Nguyệt Môn, tuy Cơ bà bà đã đi nhưng cho không ít thủ hạ mai phục ở đây, muội thấy
huynh nên đi với hắn là hơn.
Triệu Ngọc Thư nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu :
- Thế cũng được.
Nói xong cùng Tào Lâm ra khỏi phòng.
Chờ hai người đi xa, Tư Đồ Lan nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi :
- Ngươi là người thông minh, có hiểu việc này không ?
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :
- Cô nương nói vậy là có ý gì ?
Tư Đồ lan không đáp chìa tay ra, trong lòng bàn tay trắng nõn có một viên dược
hoàn màu đỏ.
- Đây là giải dược của Bách Nhật Túy.
Lý Tồn Hiếu hỏi :
- Cô nương định dùng cái này để đổi lấy tàng bảo đồ hay sao ?
- Không. Nếu tôi cần bức tàng bảo đồ thì chẳng cần phải dùng viên dược hoàn để
trao đổi. Hãy coi đây là sự báo đáp đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương.

- Cô nương nguyện vì đôi chim đó mà bỏ tàng bảo đồ hay sao ?
- Tôi tin Lý huynh đã đưa tàng bảo đồ cho Cơ bà bà, vì thế tôi biết huynh là người
trọng tình cảm. Đó cũng là một nguyên nhân để tôi tặng viên giải dược.
- Điều đó quả là bất ngờ đối với tôi.
Tư Đồ Lan không để ý câu này, nói thêm :
- Tôi còn có một điều kiện, Lý huynh không được đả thương Triệu Ngọc Thư.
Lý Tồn Hiếu nói :
- Giống người đó để sống trên đời chỉ có hại.
Tư Đồ Lan lắc đầu :
- Việc đó tôi không kể. Hắn có thể trở thành chồng tôi, vì thế tôi không thể để
người ta làm hại hắn. Riêng việc tôi lén cho huynh giải dược đã làm tôi áy náy rồi.
Lý Tồn Hiếu trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Trước mắt tôi có thể không đả thương hắn nhưng không thể đảm bảo lời hứa đó
vĩnh viễn. Và bây giờ cũng không thể để hắn làm càn.
Tư Đồ Lan nhìn chàng một lúc rồi nói :
- Lý huynh là người thật thà, so với Triệu Ngọc Thư lại quá nhân hậu. Nếu ở địa vị
huynh, nhất định hắn phải cầm giải dược trong tay mới bàn điều kiện.
Dừng một lúc, lại tiếp :
- Nói thế là đủ. Tôi chỉ cho huynh được một viên giải dược chứ không thể có lỗi
với hắn một lần nữa. Nói vậy Lý huynh hiểu chứ ?
- Tôi hiểu.
- Vậy thì Lý huynh há miệng ra để tôi bỏ vào là xong.
Lý Tồn Hiếu cười nói :
- Nhưng tôi chưa thể khẳng định mình tiếp thụ hảo ý đó của cô nương !
Tư Đồ Lan ngơ ngác hỏi :
- Lý huynh nói vậy có ý gì ?
- Cô nương định tặng giải dược, hảo ý đó tôi xin tâm lãnh.
Tư Đồ lan mở tròn mắt hỏi :
- Vậy là Lý huynh không muốn nhận ?
- Có thể nói là như vậy !
Tư Đồ Lan biến sắc nói :

- Lý huynh nên biết rằng người của Quỳnh Dao Cung hoàn toàn không như Lý
huynh tưởng tượng…
Lý Tồn Hiếu cười nhạt nói :
- Chỉ vì một bức tàng bảo đồ chưa biết thực giả thế nào mà bày đủ trò gian trá,
bất chấp mọi thủ đoạn, cô nương còn muốn tôi tưởng tượng thế nào nữa ?
- Các hạ nên biết rằng tôi cũng có thể giết các hạ đó !
- Nếu tôi sợ chết thì tôi đã không nói thế.
Tư Đồ Lan lắc đầu :
- Tôi không muốn tranh biện nhiều, sẽ có ngày các hạ hiểu tôi.
Dừng một lát nói thêm :
- Hãy biết một điều rằng Triệu Ngọc Thư sẽ không từ một thủ đoạn nào để hành
hạ, kể cả việc giết các hạ.
- Người sinh ra ở đời, sống không đáng mừng, chết không đáng sợ. Tôi thà chết
bởi tay Triệu Nọc Thư, quyết không nhận giải dược của cô nương.
- Nhưng đến loài sâu kiến còn tham sống …
- Nhưng sống trộm như thế tôi không muốn …
- Thật sao ?
- Thật hay không là tùy phương giá nghĩ.
- Các hạ thật cố chấp đến thế ?
- Tôi vốn là người như thế xưa nay !
- Các hạ là người cố chấp đến mức không quan cả tính mạng mình. Người như
thế tôi mới gặp lần đầu.
Đột nhiên hắc y nữ nhân thấp giọng nói :
- Cô nương, Triệu công tử !
Tư Đồ Lan đưa tay chộp lấy hàm Lý Tồn Hiếu nhưng chàng đưa tay chặn lại hỏi :
- Cô nương muốn làm gì ?
Tư Đồ Lan sửng sốt dừng lại giữa chừng hỏi :
- Các hạ có thể hành động được sao ?
Lý Tồn Hiếu cười đáp :
- Chỉ là thứ Bách Nhật Túy tầm thường sao hại nổi tôi ?
Tư Đồ Lan kinh dị kêu lên :
- Ngươi… ngươi làm sao có thể… Không ! Không có khả năng ! Người có công lực

cao cường đến bao nhiêu, ít nhất cũng phải sau mười ngày mới cử động được…
Lý Tồn Hiếu thản nhiên nói :
- Có thể tôi may mắn hơn người khác !
Hắc y nữ nhân tái mặt chạy bổ đến nấp sau Tư Đồ Lan.
Lý Tồn Hiếu cười nói :
- Cô nương, nếu tôi có ý định đả thương thì bây giờ cô nương không còn đứng yên
ổn đây nữa đâu !
Tư Đồ Lan nói :
- Chẳng trách ngươi không cần giải dược.
Lý Tồn Hiếu lắc đầu :
- Cô nương sai rồi ! Cho dù tôi không thể giải được Bách nhật túy cũng không thể
nhận giải dược của cô nương. Hơn nữa mới đây thôi tôi vẫn chưa biết cách trừ loại độc
này.
- Ngươi không biết thật ư ? Vậy ngươi không vận công…
- Nếu vận công mà giải được Bách Nhật Túy thì thứ độc đó còn hại ai được chứ ?
- Nếu vậy… chẳng lẽ trước đây người đã uống qua một thứ giải dược nào đó ?
- Đúng thế. Tôi đã uống Vạn Ứng Giải Độc Đan của Phi Thúy Cốc.
Tư Đồ Lan ngẩn người than :
- Chẳng trách gì… Phi Thúy Cốc là đại gia dụng độc. Vạn Ứng Giải Độc Đan có
thể giải được mọi loại độc… Bây giờ ngươi đi đi ! Ta không cản trở ngươi đâu ! Và thực
ra ta cũng kông thể ngăn cản ngươi được.
Lý Tồn Hiếu lắc đầu :
- Cô nương chẳng cần ngăn cản, tôi chưa đi đâu !
- Thế nào ? Ngươi không muốn đi ?
- Phải. Tạm thời tôi cần ở lại.
- Ngươi nên biết rằng Triệu Ngọc Tư sắp về rồi !
- Tôi biết, vì thế tôi phải ở đây chờ hắn.
Tư Đồ Lan kêu lên :
- Thế nào ? Ngươi… ngươi đã chấp nhận với ta… trước mắt không đả thương
hắn…
- Nhưng tôi đã nói rằng không thể để mặc hắn làm càn.

Hắc y nữ nhân chợt hỏi :
- Cô nương có muốn tiểu tỳø đi đón Triệu công tử không ?
Tư Đồ Lan muốn gật đầu, nhưng chợt lắc đầu nói :
- Không cần. Ta không để hắn động thủ là được.
Vừa lúc đó có tiếng bước hân dồn dập vang lên.
Tư Đồ lan trở nên căng thẳng.
Lý Tồn Hiếu cười nói :
- Chắc rằng vị Triệu công tử đã quay lại. E rằng vị đó đã mất công vô ích chẳng
thu hoạch được gì và lòng rất tức giận, chỉ nghe tiếng bước chân cũng đủ biết.
Chốc lát đã thấy Triệu Ngọc Thư dẫn Tào Lâm đi xồng xộc vào.
Tư Đồ Lan bước ra cửa đón, hỏi :
- Thế nào ? Tìm được không ?
- Không có !
Triệu Ngọc Thư đưa đôi mắt u tối nhìn Lý Tồn Hiếu, hằn học nói :
- Ta đã lục tung cả gian phòng nhưng không thấy. Căn bản không có tàng bảo đồ
giấu trong khách điếm.
Lý Tồn Hiếu chợt cười nói :
- Thì ta đã bảo không có mà. Chỉ do các người tự cho mình thông minh, biết làm
sao được ?
Triệu Ngọc Thư gầm gừ :
- Ngươi lại còn chọc giận Triệu mỗ nữa ư ? Nói mau ! Ngươi giấu tàng bảo đồ ở
đâu ?
- Ta vẫn nói với ngươi câu đó.
Triệu Ngọc Thư hừ một tiếng, vung tay định đánh.
Tư Đồ Lan vội vàng ngăn lại nói :
- Đừng đánh hắn !
Triệu Ngọc Thư lạnh giọng :
- Loại cứng đầu này, rượu mời không chịu uống lại ưa rượu phạt ! Nếu không cho
hắn nếm khổ đau thì chưa biết Triệu Ngọc Thư này lợi hại thế nào…
Nói rồi lại muốn xuất chưởng.
Tư Đồ Lan hốt hoảng kêu lên :
- Huynh không được đánh hắn !
Triệu Ngọc Thư ngạc nhiên quay lại hỏi :
- Vì sao ?

- Đừng hỏi vì sao, chỉ là… huynh không được đánh !
- Có chuyện gì vậy ? Cô bênh hắn ư ?
- Muội không bênh hắn, chỉ vì huynh…
Triệu Ngọc Thư cười nhạt :
- Vì ta ư ? Chỉ e không phải thế !
Tư Đồ Lan biến sắc nói :
- Huynh sao lại nghĩ tùy tiện vậy chứ ?
- Ta hỏi cô đã quen biết hắn bao lâu rồi ? Cũng chẳng trách… chỉ vì hắn tuấn tú
đến thế kia…
Tư Đồ Lan tím mặt quát lên :
- Huynh… huynh nói bậy bạ gì thế ?
- Tôi nói gì cô đã quá rõ ! Hãy xem đây, ta sẽ hủy bỏ bộ mặt xinh đẹp của hắn để
xem…
Rồi một tay gạt Tư Đồ Lan sang bên, tay kia xuất ngũ trảo như năm lưỡi câu nhằm
thẳng mặt Lý Tồn Hiếu chộp tới.
Tư Đồ Lan kinh hoàng thét lên :
- Huynh không thể…
Dứt lời lao mình đến chắn trước mặt Lý Tồn Hiếu. Bấy giờ ngũ trảo của Triệu
Ngọc Thư như móc câu chộp tới với thế vô cùng uy mãnh và tàn độc do lòng căm hận
và ghen tức, quyết hủy đi bộ mặt tuấn mỹ của địch nhân, nhưng Tư Đồ Lan vừa nhảy ra
chặn trước mặt Lý Tồn Hiếu thì lập tức bộ mặt như hoa của cô ta trở thành mục tiêu cú
trảo.
Triệu Ngọc Thư không ngờ tình huống lại diễn ra như thế, có muốn thu chiêu
cũng không kịp nữa.
Khuôn mặt diễm lệ của vị kiều nữ tứ đại mỹ nhân bị huỷ là điều không sao tránh
khỏi.
Hắc y nữ nhân ôm mặt rú lên.
Thế nhưng trảo chỉ cách mục tiêu có một tấc, Tư Đồ Lan không hiểu bằng cách
nào đã lách mình sang bên tránh được.
Cú trảo của Triệu Ngọc Thư sạt qua mặt Tư Đồ lan chỉ trong gang

tấc.
Nhưng Triệu Ngọc Thư nhận ra ngay trong hành động vừa rồi có chỗ khả nghi vội
vàng thu chiêu lùi lại nhìn xoáy vào mặt Tư Đồ Lan hỏi :
- Cô vừa tránh được ư ?
Tư Đồ Lan vẫn chưa định thần, nhìn sang Lý Tồn Hiếu một lúc mới nói :
- Đó là do hắn đẩy muội tránh sang.
Triệu Ngọc Thư biến sắc lùi lại mấy bước trầm giọng hỏi :
- Hắn đã giải khỏi Bách Nhật Túy, khôi phục công lực rồi phải không ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu :
- Không sai !
Triệu Ngọc Thư run lên, mắt phát hàn quang nhìn Tư Đồ Lan nói :
- Tôi không ngờ cô… phản trắc thế !
Dứt lời lao mình ra sân mất hút.
Tư Đồ Lan sững người một lát rồi chợt kêu lên :
- Ngọc Thư ! Ngọc Thư !
Nhưng nào còn nghe tiếng Triệu Ngọc Thư trả lời ?
Tư Đồ Lan biết có đuổi theo cũng không kịp nữa đành đứng ngẩn ra trên bực cửa.
Lý Tồn Hiếu đứng dậy nói :
- Cô nương, tôi hết sức áy náy, không ngờ xảy ra việc hiểu lầm như vậy.
Tư Đồ Lan lắc đầu, chua chát nói :
- Cái đó không trách được các hạ. Chỉ trách anh ta quá đa nghi, tâm địa hẹp
hòi… Cũng vì tôi không kịp thời giải thích… Nhưng như thế cũng tốt. Tôi hiểu anh ta
thêm một chút. Sau khi chúng tôi quen biết nhau anh ta giấu kín mình, chỉ những khi
gặp hoàn cảnh thế này mới bộc lộ rõ bản chất…
Nói tới đó quay nhìn Lý Tồn Hiếu nói :
- Đa tạ các hạ đã cứu tôi. Tôi không ngờ các hạ đã ra tay giải cứu…
- Cái đó chưa hẳn là chủ định, chỉ do phản ứng tự nhiên thôi !
- Cho dù muốn nói sao thì các hạ cũng đã cứu tôi. Xin thật lòng nói với các hạ
câu này, tôi không nên vì bức tàng đồ mà nghĩ ngợi gì thêm nữa, ngay bây giờ tôi sẽ
quay về Quỳnh Dao Cung, từ đây về sau không rời khỏi nơi đó một

bước. Giang hồ
nhân tâm hiểm ác, sau này các hạ nên chú ý đề phòng hơn.
Nói xong bước ngay ra cửa.
Hắc y nữ nhân và Tào Lâm cũng vội vàng đi theo.
Lý Tồn Hiếu còn lại một mình trong phòng, sững sờ nhìn quanh phòng, hồi tưởng
sự việc vừa diễn ra và hành vi khó hiểu của Tư Đồ Lan.
Một lúc sau, chàng mới chầm chậm bước ra.
Nhưng vừa đặt chân đến tiền viện thì chợt nghe có tiếng thét lạt tai xé rách màn
đêm yên tĩnh, đồng thời có vật gì từ trên không rơi sầm xuống giữa sân ngay trước mặt
chàng.
Nhờ ánh đèn trong phòng hắt ra, Lý Tồn Hiếu nhận được ngay đó là hắc y nữ
nhân mới cùng Tào Lâm đi theo Tư Đồ Lan.
Hắc y nữ nhân cố sức chống tay bò dậy nhưng không nổi, chỉ ngẩng đầu lên.
Miệng cô ta rỉ máu, đầu tóc rũ rượi, xem tình trạng có thể biết ngay đã bị trọng
thương.
Hắc y nữ nhân nhìn Lý Tồn Hiếu, nói thều thào :
- Lý gia… người của Quỳnh Dao Cung ở đây… chỉ có cô nương và hai chúng
tôi… Tào Lâm đã bị giết… tôi xem ra cũng không sống nổi… lúc này không biết tìm
ai… chỉ biết quay lại đây cầu ngài…
Cô ta thở dốc một lúc rồi nói tiếp :
- Cô nương đã bị Triệu Ngọc Thư… bắt đi rồi… Hắn là người thế nào tôi biết rõ…
không từ thủ đoạn nào đâu. Nếu hắn hủy mất… sự thanh bạch… của cô nương… thì
đời cô nương coi là hết… Xin hãy nghĩ đến tình cô nương... đối với ngài không xấu...
hãy cứu lấy cô nương… kiếp sau tôi sẽ báo đáp ngài…
Lý Tồn Hiếu vội hỏi :
- Triệu Ngọc Thư mang cô nương ngươi đi đâu ?
- Đi về… hướng tây.
- Cô nương hãy yên tâm, trước hết để tôi xem thương thế…
Hắc y nữ nhân vội ngắt lời :

- Tôi tự biết… tâm mạch đứt hết rồi… không cứu được… ngài hãy nhanh đuổi
theo Triệu Ngọc Thư… cứu cô nương… tôi có chết cũng yên tâm… Lý gia, Quỳnh Dao
Cung… trên dưới đều cảm tạ ngài…
Nói tới đó một vòi máu từ miệng phun ra, nữ nhân ngoẹo đầu xuống, bất động.
Lý Tồn Hiếu nhíu mày rồi chợt đề mạnh thực khí nhảy vút lên không.
Chàng phát hiện có một bóng đen chạy về hướng tây liền thi triển khinh công
đuổi theo.
Phút chốc ra khỏi thành, giữa đồng không mông quạnh không có chút đèn lửa
nào, trời lại càng tối.
Lý Tồn Hiếu được hai vị đại kỳ nhân dương thế chân truyền nên thần pháp vô
cùng thần tốc.
Chỉ một lúc, cự ly giữa song phương được rút ngắn lại chỉ còn mấy chục trượng.
Đột nhiên bóng đen phía trước rẽ ngoặt sang bên rồi không thấy đâu nữa.
Lý Tồn Hiếu phóng nhanh, thấy bên tả cách chừng năm sáu chục trượng có một
ngọn đồi cây lúp xúp có thể ẩn thân, chàng không nghĩ ngợi nhiều băng mình lên đồi.
Quả nhiên mới lên tới sườn đồi thì nghe có tiếng người cười khẽ nhưng đầy ác
độc, tiếp đó là giọng nói quen thuộc, chàng đã nhận ra ngay là của Triệu Ngọc Thư :
- Bây giờ ta chiếm hữu ngươi, xem ngươi còn có thể lao vào vòng tay ai nữa !
Lý Tồn Hiếu lướt tới không một tiếng động, chớp mắt đã đứng dưới lùm cây thấp.
Triệu Ngọc Thư quỳ bên một người nằm bất động, lưng hắn quay về phía chàng,
tay chộp lên ngực áo người nằm bất động giật mạnh, chỉ nghe xoẹt một tiếng, y phục bị
xé rách.
Lý Tồn Hiếu trầm giọng :
- Triệu Ngọc Thư, ngươi còn có chút lương tâm nào không ?

Triệu Ngọc Thư giật mình, chỉ một bước đã nhảy chồm sang bên kia tới hai
trượng, run giọng hỏi :
- Là ngươi ? …
Chưa hết câu đã lao người đi mất.
Hiển nhiên hắn hiểu võ học của đối phương nên không nghĩ đến chuyện cùng
chàng động thủ.
Lý Tồn Hiếu không ngờ Triệu Ngọc Thư đê hèn như thế, thậm chí không bằng cả
Liễu Ngọc Lân và Hầu Ngọc Côn.
Nhưng cứu người là cấp thiết, chàng không định đuổi theo đối phương nữa, cúi
xuống bên Tư Đồ Lan cài lại ngực áo cho cô ta kín đáo một chút, sau đó mới xuất chỉ
điểm mấy chỗ vào trước ngược cô ta rồi vội vã quay người bỏ đi.
Thế nhưng chàng mới rời khỏi hiện trường thì chợt nghe có tiếng rên rỉ, chớp
mắt một người lao bổ về phía chàng.
Lý Tồn Hiếu kinh hãi quay lại, chợt nhận ra người lao tới không ai khác, chính là
Tư Đồ Lan, tóc tai rối bời, ngực áo lại lộ ra, mặt mũi đỏ bừng…
Lý Tồn Hiếu kinh hoảng tránh sang bên nói :
- Cô nương !
Nhưng thiếu nữ chừng như không nhận ra chàng, vừa lao trượt liền quay lại, thở
hồng hộc, mắt long lanh, lao tới phía chàng lần nữa.
Lý Tồn Hiếu chợt hiểu ra nguyên nhân.
Hiển nhiên Tư Đồ Lan đã bị Triệu Ngọc Thư cho uống thuốc kích dục, sau khi
huyệt đạo được giải, dược tính lập tức phát tác và chỉ khi dục vọng được thỏa mản,
dược tính mới được giải trừ.
Chàng kinh hoàng tránh đi lần nữa rồi xuất chỉ điểm vào huyệt đạo ở thắt lưng Tư
Đồ Lan cho khỏi ngã, thế nhưng hai cánh tay của cô ta vẫn ôm ghì lấy cổ chàng.
Lý Tồn Hiếu gỡ nhẹ hai tay thiếu nữ ra, nhìn vào bộ mặt đỏ bừng đang dần dần
tái lại, chưa biết trong trường hợp này phải xử trí thế nào.

Nếu giải khai huyệt đạo cho cô ta, cho dù có chờ thêm vài canh giờ thì diễn biến
vẫn hoàn như trước.
Để cô ta ở lại đây mà huyệt đạo lại bị khống chế thì sẽ rất nguy hiểm, vì Triệu
Ngọc Thư có thể quay lại bất cứ lúc nào.
Thủ hạ mà Tư Đồ Lan mang theo tới đây chỉ có hai người, và bất hạnh thay cả hai
đều đã chết.
Chỉ còn một biện pháp duy nất là đưa cô ta về Quỳnh Dao Cung.
Thế nhưng chàng ôm một thiếu nữ huyệt đạo bị khống chế huyệt đạo đi xa như
thế cũng không tiện.
Hơn nữa chàng còn nhiều việc cấp thiết phải làm…
Nhưng vốn là người giàu lòng nhân hậu, suy đi tính lại, chàng thấy rõ ngoài biện
pháp đưa Tư Đồ Lan về Quỳnh Dao Cung, không còn cách nào khác.
Về đạo nghĩa, chàng không thể bỏ mặc Tư Đồ Lan.
Chung quy cũng chỉ tại chàng nhúng tay vào quá nhiều chuyện !
Lý Tồn Hiếu thở dài rồi ôm Tư Đồ Lan đi xuống đồi…
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 24
Hiệp cốt nhu trường

Đã có thơ vịnh Vu Sơn :
Vu Sơn sương chiều phủ
Đỉnh núi chọc trời xanh.
Gió đưa mây quấn quýt
Ru giấc ngủ yên lành
Lại có thi nhân tức cảnh về Thần Nữ Phong :
Thần nữ nguy nga giữa cõi trần
Nghìn đời nhưng vẫn thanh tân
Trước cảnh thiên nhiên ta chấp bút
Như thể làm thơ tặng mỹ nhân.
Một thi nhân đời Đường khi đến thăm Thần Nữ Phong lại có thơ rằng

:
Vượn kêu lảnh lót đầu non,
Mây bay cuối đỉnh đầu nguồn thác reo
Cây soi bóng nước trong veo
Thướt tha dáng liễu như gieo nỗi sầu
Bấy giờ dưới Thần Nữ Phong một cỗ xe kiệu lướt nhanh, tiếng vó vang tới tận núi
xa.
Xe kiệu đến chân núi, người đánh xe nhìn Thần Nữ Phong thấp thoáng trong vân
vụ, khẽ nhíu mày.
Có lẽ chàng bâng khuâng vì không biết Quỳnh Dao Cung ở đâu trong dãy núi
hùng vĩ tráng lệ đó.
Và cũng vì ngựa không thể kéo xe ngược lên sơn đạo trập trùng hiểm trở.
Vừa lúc ấy có tiếng vượn hót vang lên giữa sườn núi, và từ đó có một bóng đen
lao rất nhanh xuống chân núi như một vệt sao băng.
Chốc lát hắc y nhân vóc người trung đẳng, lưng đeo trường kiếm.
Chỉ căn cứ vào thân pháp đủ biết người đó võ công bất phàm.
Hắc y nhân hơi bối rối trước nhân phẩm phi phàm của người đánh xe, chốc lát
trấn định lại hỏi :
- Tôn giá từ đâu tới ?
Người đánh xe không trả lời mà hỏi lại :
- Nếu tôi không nhầm thì chắc các hạ là người của Quỳnh Dao Cung ?
- Không sai ! Quỳnh Dao Cung trước đây ở Kỳ Liên, mấy năm nay mới chuyển
đến Vu Sơn. Tôi là Tuần Sơn Sứ trong Quỳnh Dao Cung. Các hạ có gì kiến giáo ?
Người đánh xe nói :
- Nguyên các hạ là Tuần Sơn Sứ… Hạnh ngộ ! Vừa may tại hạ còn chưa biết
Quỳnh Dao Cung ở đâu ?
- Các hạ muốn đến Quỳnh Dao Cung ?
- Phải !
- Các hạ có giấy mời của Quỳnh Dao Cung không ?
- Không.

Hắc y nhân lắc đầu :
- Vậy thì xin thứ lỗi… Bổn cung có quy định như thế, nếu không có giấy mời thì
không ai được vào Thần Nữ Phong một bước !
- Có thể cho các hạ biết rằng ta không có ý đến đây, chỉ là có việc buộc phải
đến.
- Việc gì vậy ?
- Ta vì quý cung mà đưa Tư Đồ cô nương đến.
Hắc y nữ nhân sửng sốt hỏi :
- Các hạ đưa cô nương đến ? Cô nương hiện ở đâu ?
- Trong xe này.
Hắc y nhân nhảy một bước đến bên xe cúi mình nói :
- Thuộc hạ là Phạm Cường, cung nghênh cô nương !
Hiển nhiên trên xe kiệu không có phản ứng.
Người đánh xe bảo :
- Tư Đồ cô nương bị khống chế huyệt đạo, không thể nói được.
Hắc y nhân tự xưng là Phạm Cường liền biếc sắc vội vén rèm kiệu lên xem, sau
đó lập tức xuất kiếm đâm thẳng vào tiểu phúc người đáng xe, động tác vô cùng thần
tốc.
Người đáng xe tức giận nói :
- Các hạ sao lỗ mãng thế ?
Người vậy bất động, chỉ xuất một chỉ điểm ra.
Phạm Cường bị điểm trúng uyển mạch, thanh kiếm bay tít lên cao, kinh hãi lùi lại
mấy bước.
Người đánh xe đưa tay đón lấy thanh kiếm đang rơi xuống, nhìn hắc y nhân hỏi :
- Các hạ có thể nghe tôi nói mấy câu …
- Nói gì ?
- Tư Đồ cô nương bị người khác hãm hại. Ta từ nghìn dặm đưa cô ta tới đây,
chẳng lẽ như vậy có gì sai ?
Phạm Cường sửng sốt hỏi :
- Thế nào ? Không phải ngươi…
- Nếu ta hại Tư Đồ cô nương thì các hạ bây giờ đâu còn đứng đây được nữa ?
- Nếu vậy thì tôi đúng là lỗ mãng. Các hạ…

Người đánh xe trả kiếm lại cho Phạm Cường nói :
- Tôi muốn gặp quý cung chủ, xin các hạ dẫn đường.
Phạm Cường dẫn người đánh xe lên sườn núi rồi theo phía đông mà đi. Tuy từ
dưới nhìn lên thấy sơn đạo gập ghềnh nhưng xe ngựa vẫn có thể đi thoải mái .
Không bao lâu xe kiệu đến trước một sơn cốc, cốc khẩu rất rộng hai xe có thể
song song cùng vào.
Phạm Cường không dừng lại, đi thẳng vào cốc.
Người đánh xe cũng quất ngựa vào theo.
Hai bên thành cốc là vách đá cao ngất, phía trong cốc khẩu độ ba trượng có bốn
tên hắc y nhân đeo kiếm đứng im phắc.
Vì có vị Tuần Sơn Sứ dẫn đường nên chúng không dám vọng động.
Xe ngựa vẫn tiếp tục vào.
Càng vào bên trong càng rộng, đi chừng trăm trượng lại có một cốc khẩu nữa và
bốn tên hắc y nhân khác đeo kiếm đứng canh bên cốc khẩu.
Phạm Cường chờ xe ngựa đến gần mới ôm quyền nói :
- Bên trong cốc khẩu này đã là Quỳnh Dao Cung rồi. Các hạ xin hãy chờ ở đây
một lát để tại hạ vào bẩm báo.
- Dám phiền các hạ !
- Xin được thỉnh giáo…
Người đánh xe đáp :
- Không dám, tôi họ Lý.
Phạm Cường thi lễ lần nữa rồi đi thẳng vào.
Người đánh xe – bây giờ có thể xác định được chính là Lý Tồn Hiếu – vẫn ngồi
trên càng xe chờ.
Bốn tên hắc y hán tử đứng trong cốc khẩu nhìn chàng không chớp với thái độ
khẩn trương. Chàng biết nếu mình có hành động khác thường lập tức chúng lao tới
ngay.
Đột nhiên có tiếng chuông làm vang động cả vách đá, không lâu sau Phạm
Cường trở ra chắp tay nói :
- Cung chủ mời quý khách nhập cốc, xin theo hạ nhân !

Lý Tồn Hiếu đánh xe theo hắn vào.
Bên trong, cốc được chia làm nhiều nhánh, địa thế hiểm trở và hùng vĩ. Từ cốc
khẩu vào chỉ vài chục trượng là hệ thống kiến trúc rất tráng lệ gồn đủ đình, đài, lầu, tạ
dù ban ngày cũng có ánh đèn lưu ly sáng rực xoá đi sự âm ước của một chốn thâm cốc.
Giữa một bãi đất rộng dựng lên một đại sảnh đường rất lớn với nhiều thạch cấp.
Trước đại sảnh có đến mấy chục tên hắc y hán tử tinh tráng, lưng đeo kiếm, dáng uy
mãnh đứng thành hàng nghiêm chỉnh, phía trước có thêm mười mấy thiếu nữ diễm lệ
bận y phục đủ sắc màu cung kình đứng sau một trung niên phụ nhân bận cung trang,
dáng vẻ cao quý, dung mạo diễm lệ nhưng cũng rất uy nghi.
Ngay sau lưng trung niên phụ nhân có hai thiếu nữ cũng bận cung trang, một tên
đeo kiếm, tên kia cầm lệnh kỳ.
Chỉ nhìn vẻ uy vũ trang trọng như vậy, Lý Tồn Hiếu biết rằng trung niên phụ nhân
chính là mẫu thân của Tư Đồ Lan, chủ nhân Quỳnh Dao Cung.
Quả nhiên Phạm Cường đến cách trung niên phụ nhân một trượng thì quỳ xuống
sẵng giọng nói :
- Bẩm cung chủ, khách nhân đã tới.
Lý Tồn Hiếu nhảy xuống xe, chắp tay nói :
- Mạt học hậu sinh là Lý Tồn Hiếu kiến quá cung chủ !
Trung niên phụ nhân hoàn lễ hỏi :
- Không dám ! Lý thiếu hiệp từ đâu tới ?
- Mạt học từ Kim Hoa tới.
Trung niên phụ nhân mắt bỗng loé lên sáng quắc nhìn khách hỏi :
- Kim Hoa ư ? Đó là lãnh địa của Lãnh Nguyệt Môn kia mà ?
- Không sai ! Tư Đồ cô nương vừa ở Kim Hoa.
Trung niên phụ nhân ngạc nhiên hỏi :
- Nó đến Kim Hoa làm gì ?
- Cái đó thì mạt học không biết. Có thể Tư Đồ cô nương ngưỡng mộ cảnh sắc
Giang Nam nên đến chơi.
Trung niên phụ nhân lại quét mắt nhìn chàng lần nữa hỏi :

- Tiểu nữ sao thế ?
- Lệnh ái bị người hãm hại, mạt học chỉ đành đưa cô ấy về tận Quỳnh Dao Cung
mới được.
Trung niên phụ nhân biến sắc hỏi :
- Tiểu nữ bị người hãm hại ? Không biết đã chết hay bị thương ?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu :
- Lệnh ái trúng phải một thứ độc dược, huyệt đạo bị khống chế, nay chỉ ngủ say
không tỉnh mà thôi !
Trung niên phụ nhân bớt lo, gật nhẹ đầu nói :
- Nếu vậy hãy để ta đưa tiểu nữ vào trong cung rồi sau sẽ cùng Lý thiếu hiệp đàm
chuyện.
Nói xong đưa tay về phía sau vẫy một cái, lập tức hai thiếu nữ áo màu chạy tới
bên xe kiệu bế Tư Đồ Lan xuống.
Trung niên phụ nhân ra lệnh :
- Giải huyệt đạo cho cô nương !
Lý Tồn Hiếu vội nói :
- Hãy khoan… Cung chủ, không thể giải huyệt cho lệnh ái được !
Trung niên phụ nhân ngạc nhiên hỏi :
- Vì sao ?
- Nếu giải huyệt đạo tất độc dược tán phát, hậu quả rất nguy hại.
Trung niên phụ nhân chợt trông thấy ngực áo của Tư Đồ Lan bị rách nát, chừng
như đã hiểu ra, liền bảo ?
- Đưa cô nương vào cung !
Rồi nhìn Lý Tồn Hiếu nói thêm :
- Xin Lý thiếu hiệp đến phòng khách nghỉ một lát, ta sẽ đến ngay.
Nói xong bước lên bậc thềm bằng đá hoa cương.
Hai tên thiếu nữ bận áo hoa đưa Tư Đồ Lan lên theo.
Tuần Sơn Sứ Phạm Cường vái chào Lý Tồn Hiếu nói :
- Phạm Cường chuyên trách tuần sơn, đãi khách đã có người khác, xin Lý đại
hiệp thứ lỗi tôi không thể phụng bồi !
Nói xong truyền thần ra hướng cốc khẩu.
Một tên hắc y nhân vóc cao, mặt trắng không râu bước đến chắp tay nói :
- Tại hạ là Long Hành Không chuyển trách việc nghênh tân, cung

thỉnh Lý thiếu
hiệp về phòng khách tạm nghỉ.
Lý Tồn Hiếu đi theo Long Hành Không đi qua một hành lang dài đến một tịnh cư,
phía trước có giả sơn thủy tạ, chu lan tiểu kiều, cảnh vật vô cùng u nhã.
Lát sau vị cung chủ dắt theo hai thiếu nữ bận cung trang cũng vừa tới.
Long Hành Không vội thi lễ cáo lui.
Chia ngôi chủ khách ngồi xong, tên cung trang thiếu nữ rót ra hai chén trà.
Cung chủ nâng chén nói :
- Lý thiếu hiệp thứ lỗi, ở nơi thâm sơn này không có gì đãi khách, phiền thiếu
hiệp dùng chút thổ sản…
- Đâu dám ! Cung chủ nặng lời !
Xong một tuần, cung chủ liền vào chuyện :
- Lý thiếu hiệp là cao đệ của phái nào ?
- Mạt học không thuộc môn phái nào cả.
- Nói vậy dám hỏi sư thừa là…
- Gia sư chỉ là người vô danh, chỉ e có nói ra cung chủ cũng không biết.
- Thiếu hiệp khách khí quá !
Tuy không thỏa mãn lắm, nhưng vị cung chủ không truy vấn nữa, nói sang chuyện
khác :
- Mới rồi trước môn nhân đệ tử nên không tiện nhiều lời. Hiện tại xin hỏi thiếu
hiệp có phải tiểu nữ bị trúng phải một thứ dâm độc không ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu :
- Chính phải !
- Ta cũng biết vì thế thiếu hiệp mới không lộ ra… Người đánh độc tiểu nữ là ai ?
- Cung chủ có thể chờ lệnh ái tỉnh lại rồi hỏi thẳng được không ?
- Thiếu hiệp có chỗ nào không tiện nói hay sao ?
- Không phải thế, chỉ là …
- Thiếu hiệp đã có chỗ bất tiện thì ta chờ hỏi tiểu nữ sau cũng được. Còn có việc
này, hy vọng thiếu hiệp đừng giấu. Theo ta biết thì tiểu nữ chẳng phải vô duyên vô cớ

mà tới Kim Hoa. Quỳnh Dao Cung xưa nay không giao hảo gì với Lãnh Nguyệt Môn. Ta
cũng đã cảnh cáo tiểu nữ không được khinh suất tới Giang Nam. Bởi thế ta cho rằng nó
đến Kim Hoa ắt không phải để thưởng ngoạn, nhất định có nguyên nhân nào đó. Thiếu
hiệp có thể…
- Xin cung chủ lượng thứ. Việc này mạt học không biết, khi gặp lệnh ái thì đã bị
người hại, mê đi rồi !
- Nói vậy không đúng ! Người kia đã dùng dâm độc để hại tiểu nữ thì có lý đâu
lại phong bế huyệt đạo ?
- Vì mạt học đến kịp đã làm hắn kinh động, không kịp giải huyệt đạo đã bỏ chay
mất, chưa có hành động gì…
- Vậy là thiếu hiệp không hề giải huyệt cho tiểu nữ ?
- Không. Mạt học không dám tự tiện hạ thủ.
- Vì thiếu hiệp đã nhận ra tiểu nữ trúng phải dâm độc nên không thể giải huyệt
hay vì không dám chắc mình có thể giải được huyệt đạo bị phong bế ?
- Vì lý do thứ nhất !
- Thiếu hiệp ! Nhưng theo ta biết thì thứ dâm độc này không biểu lộ trong khi chế
huyệt.
Lý Tồn Hiếu hơi đỏ mặt nói :
- Mạt học chỉ suy đoán… Cung chủ nghĩ xem, người kia đã muốn…
Cung chủ cười nói :
- Thiếu hiệp đừng nói nữa, ta hiểu rồi ! Thiếu hiệp sau khi làm kinh động tặc
nhân làm hắn chạy đi, thấy tiểu nữ bị phong bế huyệt đạo hôn mê bất tỉnh. Thiếu hiệp
đã giải khai huyệt đạo cho nó. Nhưng vừa được giải huyệt, độc dược liền phát tác và
tiểu nữ đã phạm đến thiếu hiệp, cho đến lúc đó thiếu hiệp mới hiểu ra nó trúng phải
thứ độc dược gì và lại phong bế huyệt đạo cho nó. Nhưng ta không hiểu vì sao thiếu
hiệp không chịu thừa nhận, chẳng lẽ sợ Quỳnh Dao Cung chúng ta

hiểu lầm ?
- Không phải thế ! Mạt học cảm thấy mình hành động đúng, không hổ với trời,
không thẹn với người nên đâu sợ Quỳnh Dao Cung hiểu lầm ? Chỉ là…
- À… Vậy là thiếu hiệp muốn giữ thể diện cho tiểu nữ, sợ sau này nó sẽ khó xử
nếu không thừa nhận, phải không ?
Lý Tồn Hiếu mấp máy môi nhưng không đáp.
Cung chủ nói :
- Thiếu hiệp đỉnh thiên lập địa, quả là người chính nhân quân tử khiến mọi người
kính phục. Thiếu hiệp đã bảo vệ được sự thanh bạch của tiểu nữ trong lúc nguy nan, ân
đức ấy Quỳnh Dao Cung nhất định có báo phục…
- Sư thừa đã dạy, làm người phải có căn cơ. Gặp việc đó ai cũng làm thế cả.
Cung chủ…
- Thiếu hiệp đừng nên thế. Nhưng việc đến thế này, ta chỉ sợ… thiếu hiệp cũng
biết rằng giống dược vật dâm độc đó không thuốc giải được. Chẳng hay thiếu hiệp cứu
nó về đây đã có kế sách gì không ?
- Việc này… nếu mạt học có cách cứu lệnh ái thì còn đưa đến tận đây làm gì ?
- Thế nhưng cứ để nó tiếp tục bị phong bế huyệt đạo như thế thì không phải là
giải pháp. Nếu cứ để như thế trong khi dâm độc vẫn còn trong người thì tiểu nữ chỉ
sống được ba ngày !
- Cái đó mạt học không biết…
- Thiếu hiệp đã cứu tiểu nữ thì xin hãy cứu đến nơi đến chốn. Hãy nghĩ ra biện
pháp gì…
Lý Tồn Hiếu trầm ngâm một lúc mới nói :
- Mạt học không ngờ đến cung chủ cũng đành thúc thủ. Nếu vậy sao cung chủ
không cầu danh y?
- Thiếu hiệp chắc đã biết rõ danh y cũng phải bó tay. Hơn nữa việc cấp bách, chỉ

có ba ngày…
Lý Tồn Hiếu khó xử nói :
- Cái đó…
Cung chủ ngắt lời :
- Ta cũng là nữ nhân nên lẽ ra không tiện bàn tới việc này. Nhưng đây quan hệ
tới tính mạng của tiểu nữ… Có một cách duy nhất mà thiếu hiệp có thể cứu tiểu nữ…
Lý Tồn Hiếu hiểu rằng vị thân mẫu của Tư Đồ Lan định nói gì, chàng thốt lên :
- Cung chủ…
- Thiếu hiệp, đó là ta muốn cứu tiểu nữ, và không còn cách nào.
- Mạt học hiểu dụng tâm của cung chủ, nhưng cung chủ tuyệt đối không thể làm
thế…
- Thiếu hiệp hãy để ta nói thẳng một câu. Tiểu nữ tư sắc không kém. Quỳnh Dao
Cung trên võ lâm cũng có chút địa vị. Cho dù thiếu hiệp là cao đệ của môn phái nào
cũng không đến nỗi nhục thiếu hiệp.
- Cung chủ hiểu lầm rồi.
- Chẳng lẽ thiếu hiệp có chỗ nào bất đắc dĩ ?
Lý Tồn Hiếu nghiến rắng nói :
- Không giấu gì cung chủ, mạt học đã có mấy vị hồng phấn tri kỷ.
- Đó là chỗ bất đắc dĩ của thiếu hiệp hay sao ?
- Chính phải !
- Nhưng không biết mấy vị hồng phấn tri kỷ của thiếu hiệp là những nhân vật thế
nào trong võ lâm ?
Lý Tồn Hiếu trầm ngâm một lúc rồi đành nói :
- Vị Lệnh Hồ Dao Cơ ở Lãnh Nguyệt Môn, Ôn cô nương của Hàn Tinh Môn và
Lãnh cô nương ở Phi Thúy Cốc.
Vị cung chủ sửng sốt hỏi :
- Thì ra là ba vị cô nương đó ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu :
- Phải.
Vị cung chủ chú mục nhìn Lý Tồn Hiếu hồi lâu mới nói :
- Ta thật không hiểu… Phi Thúy Cốc có thiện danh trên võ lâm, còn như hai môn

Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt…
Lý Tồn Hiếu vội trả lời :
- Cung chủ, hung danh chỉ là Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt chứ không phải mọi
người trong đó.
- Ta hiểu ý thiếu hiệp !
Bà nghĩ ngợi một lúc lâu rồi mới nói thêm :
- Việc đó cũng không khó gì lắm. Ba vị cô nương đó không phải không biết đến
Quỳnh Dao Cung. Rồi ta sẽ tìm cách gặp ba vị đó nói rõ với họ. Còn tiểu nữ, thiếu hiệp
cũng biết nó cùng ba vị Lệnh Hồ, Ôn và Lãnh cô nương được xưng là võ lâm tứ đại mỹ
nhân nên không đến nỗi nhục danh ba vị cô nương đó…
Lý Tồn Hiếu vội nói :
- Cung chủ nặng lời. Chuyện này không phải là vấn đề nhục danh…
- Vậy thiếu hiệp còn thấy khó xử ở chỗ nào ?
- Mạt học và Tư Đồ cô nương mới gặp nhau lần đầu, cung chủ cũng chưa biết gì
về mạt học…
- Ta biết. Nhưng Lệnh Hồ, Ôn , Lãnh ba vị cô nương cùng là hồng phấn tri kỷ của
thiếu hiệp, như vậy đủ biết về các phương diện thiếu hiệp đều không phải tầm thương.
Lại nói thiếu hiệp không thừa cơ người bị nguy, tìm mọi cách giữ thanh bạch cho tiểu
nữ, cũng vì tiểu nữ mà cố sức giữ thể diện cho nó, chỉ cần thế cũng biết nhân phẩm và
đức độ của thiếu hiệp thế nào rồi, cần gì phải hỏi nhiều đến cái khác ?
Lý Tồn Hiếu vẫn cố thuyết phục :
- Cung chủ, việc liên quan đến suốt đời lệnh ái, thế nào cũng để cô ta…
- Ta hiểu ý thiếu hiệp. Nhưng hiện tiểu nữ huyệt đạo đã bị khống chế nên không
có cách gì hỏi ý nó được, cho dù có giải khai huyệt đạo, chỉ sợ hỏi cũng vô ích. Tuy
nhiên thiếu hiệp là bậc kỳ nam tử đỉnh thiên lập địa, một vị trượng phu tuyệt mỹ uy
phong đức độ, ý tiểu nữ thế nào không hỏi cũng được !

Lý Tồn Hiếu ngập ngừng một lúc, lại nói :
- Chỉ sợ cung chủ còn chưa biết rằng Tư Đồ cô nương chuyến này đến Kim Hoa
còn có người khác đồng hành.
- Ta biết ! Nó mang theo hai người, một tên thuộc thập vệ của Quỳnh Dao Cung
tên là Tào Lâm, một tên là tỳ nữ của nó trong cung …
Lý Tồn Hiếu lắc đầu :
- Mạt học không nói đến hai vị này.
Vị cung chủ ngạc nhiên hỏi :
- Chẳng lẽ còn có người nào khác ?
- Quả là có một người.
- Thế sao ta không biết chứ ? Khi ra khỏi đây, cùng đi với nó chỉ có Tào lâm và
tên tỳ nữ… Thiếu hiệp, ai vậy ?
- Một trong Tứ Khối Ngọc dương thế, Triệu Ngọc Thư.
- Triệu Ngọc Thư ? Nó quen biết với Triệu Ngọc Thư từ lúc nào ?
- Cái đó thì mạt học không rõ.
- Thiếu hiệp có biết chuyện thế nào không ?
- Mạt học chỉ biết Triệu Ngọc Thư luôn ở bên cạnh Tư Đồ cô nương. Theo lời Tư
Đồ cô nương thì Triệu Ngọc Thư rất có khả năng trở thành vị hôn phu của mình.
Cung chủ à một tiếng hỏi :
- Tiểu nữ nói như thế ư ?
- Vâng. Cung chủ, có lẽ cô ta đã thực tình.
Cung chủ nhíu mày. Mắt nhìn ra cửa :
- Làm sao nó không nói gì với ta cả… Nếu thế thì ta quả thật bất tiện…
Dừng một lúc chợt hỏi :
- Công tử có biết Triệu Ngọc Thư là người phẩm đức thế nào không ?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu :
- Cái đó mạt học không rõ. Ở Kim Hoa chỉ gặp Triệu công tử chỉ một lần. Cung
chủ có thể hỏi người trong võ lâm. Người nổi danh như Triệu Ngọc Thư có lẽ ai cũng
biết…
Cung chủ đột nhiên chú mục nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi :
- Thiếu hiệp vừa nói Triệu Ngọc Thư thường xuyên ở bên cạnh tiểu

nữ, đúng
không ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu :
- Không sai ! Đúng là như vậy !
- Nói thế, khi tiểu nữ bị hại, hắn ở đâu ?
Lý Tồn Hiếu bỗng trở nên lúng túng, nhất thời không biết trả lời sao. Chàng
không lường trước tình huống vị cung chủ chộp đúng ngay sơ hở của mình như vậy.
Vị cung chủ bỗng nhíu chặt đôi mày nói :
- Ta dám cả gan suy đoán rằng người bỏ dâm độc hại tiểu nữ chính là Triệu Ngọc
Thư, đúng không ?
Lý Tồn Hiếu trong lòng chấn động, đứng lưỡi không biết trả lời sao.
Cung chủ khẩn thiết nói :
- Thiếu hiệp, việc quan hệ đến cả đời tiểu nữ, thiếu hiệp sao nỡ không nói thật ?
Lý Tồn Hiếu nghiến răng, gật đầu :
- Không sai, chính là hắn.
Cung chủ mặt biến sắc, nhưng vẫn không mất đi phong độ cao quý, bà nói :
- Thiếu hiệp thế là đủ. Trên đời này không có người mẹ nào chịu gả con cho một
người như vậy. Phẩm đức của thiếu hiệp hoàn toàn tương phản với Triệu Ngọc Thư, cái
đó nhìn vào góc độ nào cũng rất dễ nhận ra.
- Nhưng chỉ sợ cung chủ còn chưa biết rằng lệnh ái dù biết rõ hành vi tàn ác của
Triệu Ngọc Thư nhưng vẫn nín nhịn.
Cung chủ à một tiếng nói :
- Có cuyện đó sao ? Ta không tin ! Một nữ nhân đang tìm tình lữ đương nhiên
phải chọn người có nhân phẩm, có lý nào biết đối phương tàn ác mà vẫn nín nhịn ?
Lý Tồn Hiếu ngập ngừng nói :
- Có thể Triệu Ngọc Thư có mặt nào đó phi thường…
Cung chủ chợt hỏi :
- Về hành vi tàn ác của Triệu Ngọc Thư, thiếu hiệp có thể nêu một ví dụ không ?
Việc đến nước này, Lý Tồn Hiếu không tiện giấu giếm nữa. Chàng

liền kể lại tất
cả những gì xảy ra từ khi mới gặp Triệu Ngọc Thư và Tư Đồ Lan ở Kim Hoa Đệ Nhất
Lâu đến khi chàng cứu Tư Đồ Lan khỏi hành vi ti tiện của Triệu Ngọc Thư cho cung chủ
nghe.
Vị cung chủ nghe xong, mặt đầy phẫn nộ, đồng thời có chút hổ thẹn nói :
- Tiểu nữ dám công nhiên cùng Triệu Ngọc Thư đi cướp vật của người khác. Nếu
chuyện này truyền ra thì Quỳnh Dao Cung còn mặt mũi nào…
Lý Tồn Hiếu nói :
- Căn cứ vào việc lệnh ái đã bảo vệ mạt học thì việc cướp đoạt tàng bảo đồ
không phải xuất phát từ ý muốn của lệnh ái đâu.
Cung chủ lắc đầu :
- Thiếu hiệp không cần phải bênh vực tiểu nữ. Nhất định sau này ta sẽ quản giáo
nó nghiêm ngặt hơn. Nước có quốc pháp, nhà có gia quy. Quỳnh Dao Cung cũng có
quy cũ của mình, việc này ta nhất định không khoan dung đâu. Còn Triệu Ngọc Thư, ta
không bao giờ cho phép tiểu nữ chọn một người như thế làm tình lữ suốt đời. Hắn
không hợp với tiểu nữ, cũng không hợp với Quỳnh Dao Cung.
Dừng một lúc, bà nói tiếp :
- Còn về hành vi tàn ác của hắn, tiểu nữ có thể nhịn nhưng ta không thể nhịn. Ta
thấy rằng tiểu nữ có thể nín nhịn những hành vi trước đó, nhưng không tha thứ cho
hành động cầm thú sau này.
Lý Tồn Hiếu lặng thinh.
Cung chủ lại nói :
- Thiếu hiệp tạm thời không bàn đến việc đó nữa. Tiểu nữ từng có hành động
cướp đoạt tàng bảo đồ, nhưng thiếu hiệp không câu chấp lại lấy ân phục oán, khi nguy
cấp đã bảo vệ được sự thanh bạch cho nó.Hành động đó khiến ta vô cùng cảm kích, vô
cùng hổ thẹn. Đối với thiếu hiệp, ngày sau ta sẽ có báo đền. Còn

trước mắt cần phải
cứu tính mạng của tiểu nữ.
Lý Tồn Hiếu vẫn không nói gì.
Cung chủ tiếp :
- Nếu thiếu hiệp chấp nhận, tuy nói là cứu tiểu nữ, nhưng cũng có thể nói tiểu nữ
đã phục ân thiếu hiệp bảo toàn sự thanh bạch của nó …
Lý Tồn Hiếu mấp máy đôi môi muốn nói gì nhưng lại thôi.
Cung chủ nhìn chăm chăm vào mặt đối phương hỏi :
- Chẳng lẽ thiếu hiệp thấy chết không cứu ?
Đến lúc này thì Lý Tồn Hiếu đành phải lên tiếng :
- Nếu mạt học là người thấy chết không cứu thì lúc đầu đã không chen tay vào,
nếu dùng những biện pháp khác thì mạt học sẽ tận tâm tận lực, chỉ có việc này …
Cung chủ ngắt lời :
- Thiếu hiệp nên biết, muốn cứu tiểu nữ thì đó là cách duy nhất.
Lý Tồn Hiếu biết rằng đó là sự thực, thế nhưng chàng sao có thể …
- Cung chủ có thể cho mạt học suy nghĩ thêm …
Cung chủ chợt nghiêm giọng :
- Thiếu hiệp không có gì phải suy nghĩ nữa. Ta không khách khí mà nói thẳng câu
này, thiếu hiệp dù không muốn cũng phải đáp ứng, vì ta không thể chứng kiến cái chết
mười mươi của tiểu nữ.
- Mạt học biết lòng cung chủ cấp thiết cứu lệnh ái, nhưng có thể còn có cách
khác …
- Nếu có cách thì ta đã không làm thế, và cũng không muốn mặt dày mày dạn
cầu thiếu hiệp !
Nói thế cũng không sai !
Lý Tồn Hiếu trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Cung chủ có nghĩ rằng nếu như lệnh ái không nguyện ý, một khi hiểu ra thì sự
đã rồi, việc đó sẽ hại đến một đời lệnh ái không ?
- Cái đó ta biết ! Ta dù phạm sai lầm cũng không thể chứng kiến nó chết dần
trước mặt. Hơn nữa, xét về nhân phẩm của thiếu hiệp, nó nhất định …

- Cung chủ cũng biết có hững việc không thể lấy nhân phẩm …
- Cái đó không sai ! Những thiếu nữ có cách lựa chọn của mình. Nhưng một
người mẹ có quyền hy vọng tìm cho nhi nữ mình một người đức độ và tuấn mỹ.
Lý Tồn Hiếu tuy ngầm đồng tình với lập luận đó nhưng vẫn muốn nói gì.
Hình như vị cung chủ hiểu lời chàng định nói, liền lên tiếng trước :
- Thiếu hiệp nhất định muốn ta quỳ xuống cầu xin mới đồng ý hay sao ?
Lý Tồn Hiếu hoảng sơ kêu lên :
- Không phải thế … cung chủ sao quá nặng lời …
- Nếu đã không phải thì việc này coi như đã quyết định. Nếu thiếu hiệp chịu cứu
tiểu nữ thì tất cả Quỳnh Dao Cung này mọi người trên dưới đều một lòng cảm kích.
Thiếu hiệp cứ nghỉ ngơi, mọi thứ ta đã sai chuẩn bị sẵn cả rồi, khi cần sẽ có người đưa
thiếu hiệp đi. Đến tối ta sẽ thân mời đến mời thiếu hiệp.
Nói xong đứng lên định đi.
Lý Tồn Hiếu cũng đứng lên nói :
- Cung chủ xin hãy chậm một bước !
Cung chủ đã sắp quay đi, ngưng mục nhìn chàng hỏi :
- Thiếu hiệp còn định nói gì thêm nữa ?
- Cung chủ có thể cho phép mạt học dùng biện pháp khác thử xem không ?
- Thiếu hiệp cũng biết rõ là không còn biện pháp nào khác. Ta vừa nói qua rồi,
nếu có, ta đã không dày mặt cầu thiếu hiệp.
- Mạt học cũng biết thế, tuy nhiên còn muốn thử xem. Cũng có thể …
- Nhưng nếu không có kết quả thì sao ?
- Việc đó … cung chủ không nên đặt tất cả hi vọng vào một mình mạt học.
Cung chủ à một tiếng, nhưng đột nhiên lạnh giọng hỏi :
- Ý thiếu hiệp là muốn tìm một người khác chứ gì ?
- Cung chủ … trên võ lâm không thiếu gì mỹ nam nhân …
- Ta biết ! Nhưng ta lại tin chắc rằng võ lâm dương thế không tìm được một người
thứ hai nào xét về mọi phương diện đều bằng thiếu hiệp. Ta đã có tính toán của mình,

một người cứu được tiểu nữ là phải xứng với nó … Hơn nữa tính mạng của tiểu nữ chỉ
còn có ba ngày. Nước xa không cứu được lửa gần. Hiện tại người thích đáng nhất, đúng
như thiếu hiệp nói, mọi hy vọng đều đặt cả ở một mình thiếu hiệp !
- Cung chủ cố làm mạt học khó xử rồi …
- Khó xử ư ? Tiểu nữ tịnh không kém gì Lệnh Hồ, Ôn, Lãnh ba vị cô nương. Chẳng
lẽ đối với nó thiếu hiệp không động tâm chút nào ?
- Lệnh ái là bậc quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyệt đại. Cung chủ ngỏ lời gả
lệnh ái thì ai ai cũng cầu mà không được. Còn mạt học vừa nói qua, việc này không thể
căn cứ vào vẻ bề ngoài, quan trọng hơn là hai chữ cảm tình. Mạt học và lệnh ái biết
nhau chưa được mấy ngày, song phương chưa có cảm tình gì đáng nói. Mạt học không
dám làm khổ lệnh ái một đời …
- Thiếu hiệp đừng nói gì nữa. Hãy hiểu tấm lòng của một người mẹ, để cứu con
nhất quyết không tiếc thứ gì. Hiện tại ta cũng không thể mạo hiểm tìm phương sách
nào khác.Tuy cách này dồn thiếu hiệp vào thế bí nhưng đó là chuyện không biết làm gì
hơn. Xin thiếu hiệp hãy cứu tiểu nữ, toàn bộ Quỳnh Dao Cung này đều cảm tạ thiếu
hiệp. Ngoài ra Quỳnh Dao Cung sẽ là của thiếu hiệp. Cho nhu nữ hôn phối, lại trao cả
cơ nghiệp, điều kiện như thế không thể nói là không hậu …
Lý Tồn Hiếu nhíu mày muốn nói, nhưng vị cung chủ đã cướp lời :
- Tiểu nữ đang ở hậu cung. Nếu thiếu hiệp có biện pháp khác thì cứ nói một tiếng
sẽ có người đưa thiếu hiệp đến. Nhược bằng không có cách nào hơn thì xin thiếu hiệp
gắng chịu khó. Nói tận đến đây. Thiếu hiệp hãy nghỉ ngơi, ta cáo từ !
Nói xong dẫn hai tên tỳ nữ đi ra cửa.
Lý Tồn Hiếu đứng nguyên trong phòng cúi thấp đầu, nhíu chặt đôi mi. Chàng không ngờ rằng để cứu người mà phải chịu phiền phức như vậy. Nằm mơ
cũng không ngờ đến.

Tự nhiên chàng nghĩ đến Lãnh Ngưng Hương.
Phi Thúy Cốc sở trường dụng độc, cũng sở trường giải độc. Giả sử lúc này có nàng
ở đây thì biết đâu có cách giải quyết vấn đề.
Mới nghĩ đến đó thì bên ngoài có người, đó là vị chuyên trách việc nghênh tân
Long Hành Không. Sau lưng y còn thêm bốn tên hắc y thiếu nữ tuyệt sắc.
Long Hành Không bước vào phòng thi lễ nói :
- Long mỗ phụng mệnh đến dẫn thiếu hiệp đi.
Lý Tồn Hiếu không biết làm gì hơn đành theo Long Hành Không và bốn tên hắc y
thiếu nữ đi qua những đình đài lầu tạ đến trước một tịnh cư kiến trúc cực kỳ tinh nhã
nằm giữa vườn cây thâm ước tĩnh mịch.
Họ xuyên qua vườn cây đi vào một tiểu thất.
Tiểu thất có ba phòng, hai sáng một tối.
Phòng giữa sáng trưng, đó là một tiểu khách sảnh được bài trí rất tranh nhã.
Long Hành Không chỉ tay vào gian phòng bên tả sáng đèn nhưng cửa vẫn buông
rèm kín nói :
- Đó là phòng của thiếu hiệp, có việc gì xin cứ sai bảo bốn tên tỳ nữ này.
Nói xong thi lễ lui ra.
Bốn hắc y thiếu nữ vẫn ở lại trong khách sảnh, giương mắt nhìn Lý Tồn Hiếu
nhưng không ai nói gì.
Lý Tồn Hiếu vẫy tay ra hiệu :
- Mới bốn vị ngồi !
Cả bốn thiếu nữ cùng cười. Cô bên tả đáp thay cả bọn :
- Đa tạ thiếu hiệp. Nhưng ở đây chúng tôi không được phép.
- Bốn vị là …
- Chúng tôi là tỳ nữ ở hậu cung, phụng mệnh đến đây cung hầu thiếu hiệp.
- Không dám. Hảo ý của cung chủ tôi xin tâm lĩnh.
Thiếu nữ bên tả nói :
- Thiếu hiệp không đuổi được chúng tôi đâu, bốn người có hai nhiệm vụ khác
nhau, vừa hầu hạ vừa giám thị ngài. Tóm lại cung chủ sợ thiếu hiệp

chạy mất !
Lý Tồn Hiếu ngẩn người, nhưng không nói gì.
Một tên thiếu nữ khác cười cất tiếng :
- Nếu thiếu hiệp ở lại chuẩn bị làm tân lang của cô nương chúng tôi thì xin
nguyện hầu hạ chu đáo. Nhược bằng thiếu hiệp muốn chạy trốn thì bốn chúng tôi buộc
lòng phải liên thủ chặn ngài. Vì không muốn phạm đến thiếu hiệp nên tốt nhất là ngài
đừng làm khó cho bốn chúng tôi.
Lý Tồn Hiếu nhìn lướt bốn người hỏi :
- Bốn vị có tự tin ngăn được tại hạ không ?
Thiếu nữ bên tả nói :
- Thiếu hiệp chớ coi thường ! Ở Quỳnh Dao Cung này, trừ cung chủ và cô nương
thì bốn chúng tôi được coi là có võ công cao nhất. Ngay cô nương cũng khó mà địch
nổi khi bốn chúng tôi liên thủ.
Tên khác thêm :
- Cũng có thể chúng tôi không ngăn cản được thiếu hiệp nhưng không sao ! Thiếu
hiệp không để ý đến khu vườn ngoài kia, nó được thiết lập ứng theo cửu cung trong bát
quái, ngài khó lòng mà qua khỏi đó.
Lý Tồn Hiếu bất giác nhìn ra ngoài, bỗng nhíu mày kinh hãi.
Không sai ! Mới rồi chàng không lưu ý, nhưng bây giờ chỉ thấy cây cối chen chúc
lộn xộn, thật khó mà tìm được lối đi.
Hiển nhiên nghệ học từ hai vị đại nhân, chàng không sợ cả trận đồ bát quái,
nhưng như vậy cũng đủ biết Quỳnh Dao Cung lợi hại thế nào.
Với những kiến thức đã biết, chàng nhận ra mộc trận được bố trí theo bát quái
trận đồ của Gia Cát Vũ Hầu.
Chàng gật đầu nói :
- Chẳng trách gì cung chủ đưa tôi an trí ở đây.
- Xin thiếu hiệp đừng để bụng. Cung chủ vì cứu gia cô nương nên buộc phải làm
như thế. Bà ấy chỉ có một nhi nữ độc nhất. Vạn nhất cô nương có mệnh hệ nào thì

chắc cung chủ cũng không sống nổi. Nếu thế, Quỳnh Dao Cung coi là hết.
Tên thứ ba tiếp lời :
- Thiếu hiệp ! Sự tồn vong của Quỳnh Dao Cung là do một mình ngài. Thiếu hiệp
sao nỡ nhẫn tâm để chúng tôi phải tán lạc khắp giang hồ, trôi nổi không nơi nương tực
?
- Cô nương vấn đề không phải là nhẫn tâm hay không …
Thiếu nữ bác lại :
- Sao không phải ? Nếu thiếu hiệp cứu gia cô nương, chúng tôi còn hầu hạ ngài.
Nếu không …
Một tên khác đột nhiên cướp lời :
- Cung chủ đối với chúng tôi ân nặng như sơn. Nếu cô nương và cung chủ có
mệnh hệ nào, rất có thể ở trong Quỳnh Dao Cung này sẽ thây chất thành núi, máu
chảy thành sông.
Lý Tồn Hiếu nhíu mày hỏi :
- Cô nương doạ tôi đấy ư ?
- Tỳ nữ không dám ! Thiếu hiệp minh dám, tỳ nữ nói thật lòng đó thôi.
Tên thứ tư góp lời :
- Ngoài ra, nếu ngài đi thì bốn chúng tôi chỉ còn đường chết. Vì thế ngài có muốn
đi thì trước hết hãy giết chúng tôi đi đã !
Lý Tồn Hiếu lắc đầu rầu rĩ nói :
- Tôi không ngờ bốn vị lại đối với tôi như vậy !
Tên bên tả nói :
- Ở Quỳnh Dao Cung này, không riêng gì chúng tôi mà mọi người trên dưới đều
thế cả. Đó chỉ là vì bất đắc dĩ. Đương nhiên nếu ngài cứu cô nương, tất cả đều cảm
kích …
Tên khác :
- Xin thiếu hiệp ngồi. Chúng tôi không dám bắt thiếu hiệp phải đứng lâu.
- Không sao, tôi lâu nay vẫn quen đứng.
- Tuy ngài đứng quen nhưng bốn chúng tôi sẽ bị mắng. Vậy tốt nhất thiếu hiệp

hãy ngồi xuống.
Lý Tồn Hiếu ngập ngừng một lúc rồi đành theo lời ngồi xuống ghế.
Hắc y thiếu nữ đứng bên trái nói :
- Tứ muội, rót trà cho thiếu hiệp !
Thiếu nữ đứng bên phải dạ một tiếng rồi lả lướt đến bên bàn rót ra một chén trà
hai tay bưng lên nói :
- Thiếu hiệp xin hãy thưởng thức đặc sản của Vu Sơn.
- Đa tạ cô nương !
Cô ta cúi chào rồi về chỗ.
Thiếu nữ đứng bên trái giới thiệu :
- Tỳ nữ là Xuân Lan. Ba tên còn lại theo thứ tự là Hạ hà, Thu Cúc và Đông Mai.
Còn thiếu hiệp ? Có thể cho tôi biết đại danh không ?
- Tôi là Lý Tồn Hiếu !
Xuân Lan hỏi :
- Nghe nói rằng Lệnh Hồ cô nương Lãnh Nguyệt Môn, Ôn cô nương ở Hàn Tinh
Môn và Lãnh cô nương ở Phi Thúy Cốc thiếu hiệp đều quen cả phải không ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu :
- Đúng thế.
Hạ Hà tiếp :
- Nghe nói cả ba vị đều là hồng phấn tri kỷ của thiếu hiệp ?
Lý Tồn Hiếu nhíu mày nhưng không đáp.
Hạ Hà cười khanh khách nói :
- Xem kìa, thiếu hiệp xấu hổ rồi !
Thu Cúc thêm :
- Chứ gì ? Mặt thiếu hiệp trông càng đẹp !
Xuân lan cũng góp lời :
- Chẳng trách nào cung chủ ưng ý ngài đến thế. Không biết trong bụng có võ học
uyên thâm thế nào nhưng chỉ xem dáng vẻ bề ngoài thì trên thế gian không tìm đâu
được một người thứ hai !
Lý Tồn Hiếu phát bực nói :
- Bốn vị cô nương có thể đừng nói nữa được không ?
Đông Mai chợt kêu lên :
- Thiếu hiệp bực chúng ta rồi đó ! Ai bảo các thư thư nhiều lời thế …
Xuân Lan vẫn chưa chịu thôi :

- Thiếu hiệp, bây giờ chúng tôi hầu hạ ngài, có thể cả sau này cũng thế, khi ngài
trở thành chủ ở đây, thế mà nay ngài lại bực bội chúng tôi thì sao được ?
- Tôi đâu dám bực bốn vị ? Chỉ là không thể trả lời bốn vị cùng một lúc được …
- Vậy thì chúng tôi nói lần lượt từng người vậy. Tỳ nữ hỏi thiếu hiệp một câu được
không ?
- Không dám ! Cô nương cứ hỏi.
- Vì sao thiếu hiệp không đồng ý cứu gia cô nương ?
Lý Tồn Hiếu do dự một lát mới trả lời :
- Cô nương nên biết, đó không phải việc của tôi.
- Tỳ nữ lại cho rằng nếu đổi người khác thì bất cứ ai cũng cầu được làm việc ấy…
Hay thiếu hiệp không thích gia cô nương ?
- Không phải thế ! Tư Đồ cô nương là bậc quốc sắc thiên hương, được tôn xưng là
một trong tứ đại mỹ nhân của võ lâm đương đại. Nếu nói không thích thì đó là lời quá
khi nhân, quá cuồng ngạo. Thế nhưng tôi và Tư Đồ cô nương mới gặp nhau một lần,
thậm chí chưa thể nói đã là quen biết …
- Thiếu hiệp muốn nói rằng giữa hai người chưa có cảm tình ?
- Có thể nói là như thế.
- Nhưng đây là chuyện cứu người …
- Tôi biết. Nhưng việc này quyết định một đời Tư Đồ cô nương, quan hệ vô cùng
trọng đại. Giả sử cô ấy nguyện làm bạn suốt đời với tôi thì không sao. Nếu trái lại cô ta
không muốn như vậy chẳng hoá ra tôi đã làm hại một đời Tư Đồ cô nương ?
Thu Cúc thốt lên :
- Ngài là bậc chính nhân quân tử hiếm thấy !
- Cô nương quá khen. Là người ai cũng nên xử sự như thế.
Hạ Hà nói :
- Theo tỳ nữ biết thì cung chủ hy vọng cả vào thiếu hiệp. Ngài không thể không
chấp nhận.
- Tôi đã nói với cung chủ, muốn thử tìm biện pháp khác.

- Có biện pháp khác ư ?
- Trước mắt còn chưa biết.
- Nếu không thành công thì sao ?
- Thì đến lúc đó sẽ tính.
Đông Mai chợt hỏi :
- Thiếu hiệp, nghe nói cô nương chỉ sống được ba ngày …
- Đúng thế.
- Bốn chúng tôi khẩn cầu ngài …
Lý Tồn Hiếu chợt nhìn thẳng vào bốn thiếu nữ hỏi :
- Bốn vị có biết Triệu công tử là ai không ?
Xuân Lan đáp :
- Biết. Đó là vị Triệu công tử, một trong Tứ Khối Ngọc đúng không ?
- Chính phải.
- Sao thiếu hiệp đột nhiên hỏi câu đó ?
Lý Tồn Hiếu trả lời :
- Lúc ở Kim Hoa, Triệu công tử luôn luôn ở bên cạnh Tư Đồ cô nương. Cô ấy còn
nói rằng sẽ có ngày Triệu Ngọc Thư trở thành vị hôn phu của mình.
Xuân Lan ngơ ngác hỏi :
- Có chuyện ấy sao ? Vì sao chúng tôi lại không biết chứ ? Thiếu hiệp nghe tận
miệng cô nương nói ra hay sao ?
- Chính phải !
Hạ Hà nhíu mày nói :
- Nếu quả thật cô nương đã có ý định phó thác đời mình cho Triệu công tử thì
việc này phiền phức thật …
- Bốn vị thử nghĩ xem, tôi đã không biết thì thôi. Đằng này được Tư Đồ cô nương
cho niết Triệu Ngọc Thư khả năng sẽ thành trượng phu mình, như vậy làm sao tôi có
thể …
Xuân Lan chợt hỏi :
- Thiếu hiệp, cung chủ biết chuyện này không ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu :
- Biết. Tôi có nói lại cung chủ.
- Nếu thế thì không có gì phiền hà đâu ! Cung chủ đã xin thiếu hiệp cứu cô nương
đủ thấy ý tứ của cung chủ không chọn Triệu công tử làm rễ rồi !
- Cô nương đây là việc của Tư Đồ cô nương. Trong chuyện này chỉ e

cả cung chủ
cũng không thể quyết định được …
Xuân lan lặng đi một lúc rồi trầm ngâm nói :
- Cung chủ chỉ có một mình cô nương, từ nhỏ hết sức chiều chuộng, bao giờ cũng
để cô nương tự do theo ý mình. Căn cứ vào đó …
Chợt bên ngoài có tiếng nói vọng vào :
- Bốn vị cô nương ! Cơm nước đã được mang đến !
Xuân Lan bảo :
- Tam muội, tứ muội ra nhận cơm đi !
Lát sau hai người mang vào hai mâm cơm, một mâm đặt lên bàn, mâm kia đặt
trên ghế nhỏ.
Xuân Lan nói :
- Xin thiếu hiệp cứ tự nhiên. Chúng tôi chỉ được phép nói chuyện, chứ cung chủ
không cho phép dùng bữa chung với khách, và điều đó cũng đúng thôi, trừ cung chủ
hoặc cô nương …
Lý Tồn Hiếu nhìn lên bàn thấy món ăn hết sức thịnh soạn, đủ thứ sơn hào hải vị,
lại thêm một bình rượu, đũa ngà chén ngọc …
Xuân Lan cười nói :
- Cung chủ cho mang đến thứ rượu đặc biệt Bách hoa quả tửu mà Quỳnh Dao
Cung rất ít người được nếm. Xin thiếu hiệp cứ tự nhiên cho !
Lý Tồn Hiếu thấy không tiện từ chối, và chàng không muốn làm bốn vị cô nương
kia phải khó xử nên cáo lỗi rồi ngồi vào bàn.
Vừa ăn, chàng vừa suy nghĩ rất lung.
Hiển nhiên chàng có thể đi khỏi đây. Đừng nói Bát trận đồ và bốn thiếu nữ kia
không ngăn cản được chàng mà cho dù có dốc hết lực của Quỳnh Dao Cung vẫn không
đủ sức giữ chàng lại.
Thế nhưng chàng có thể bỏ đi mặc cho Tư Đồ lan chịu thụ mệnh trong ba ngày
không?
Biết rằng việc sống chết của Tư Đồ Lan không quan hệ gì tới chàng, nhưng còn về

mặt đạo nghĩa … Hơn nữa Lý Tồn Hiếu bản tính là người hiệp cốt nhu trường, chàng
không thể không can thiệp, không thể bỏ mặc …
Quỳnh Dao Cung chủ hành động như vậy là không sai, vì xuất phát từ tấm lòng
của người mẹ.
Thế nhưng phải cứu bằng cách nào ?
Muốn cứu Tư Đồ Lan thì hậu quả thế nào ? Và không chấp nhận thì hậu quả thế
nào ?
Mãi đến lúc ăn xong bữa cơm mà chàng vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp nào.

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử

Hồi 25
Xả kỷ vị nhân

Chàng buông bát đũa xuống thì Xuân Lan, đến bên cười hỏi :
- Thiếu hiệp không ăn nữa đi ?
- Đa tạ cô nương tôi no rồi.
- Thiếu hiệp thấy ngon miệng không ?
- Rất ngon ! Tôi chưa bao giờ ăn một bữa ngon như thế…
Chàng nói đúng một nửa. Quả là thức ăn rất ngon, nhưng chẳng biết chàng có
ngon miệng không ?
- Thiếu hiệp quá khen ! Vừa rồi chúng tôi thấy thiếu hiệp ăn mà tâm trí để tận
đâu… Chút nữa gắp đũa vào rượu khiến chúng tôi phải nhịn cười !
- Thế ư, cô nương ? Không có chuyện gì đâu. Bây giờ tôi muốn đến xem Tư Đồ cô
nương một chút, có tiện không ?
- Tiện chứ ? Sao lại không ?Thiếu hiệp là tân lang của cô nương rồi mà, sao lại
không đi được ? Ngài nghĩ ra cách cứu cô nương rồi ư ?
- Không… tôi chỉ muốn đến xem sao.
Xuân Lan nói :
- Tỳ nữ xin dẫn đường… Tam muội, tứ muội hãy ở lại đây thu dọn, còn nhị muội

hãy theo ta hầu bồi thiếu hiệp.
Lý Tồn Hiếu đứng lên nói với Thu Cúc và Đông Mai :
- Phiền hai vị cô nương lo giúp.
Nói xong chàng theo Xuân Lan ra cửa, Hạ Hà đi sau chàng, hiển nhiên có ý đề
phòng chàng đi mất.
Lý Tồn Hiếu biết rõ như vậy nhưng chàng không có ý định đó. Nếu chàng muốn
đi thì không ai cản được chàng.
Qua khỏi Bát trận đồ thì rẽ sang phải đi trên con đường nhỏ rải đá, hai bên hoa
nở ngát hương.

Ba người qua nhiều cung điện, hành lang với nhiều lối rẽ, cuối cùng họ dừng lại
trước một khung cửa hình bán nguyệt có rèm che kín, trước cửa có bốn tên thiếu nữ bận
áo hoa, lưng đeo kiếm đứng nghiêm.
Thấy Lý Tồn Hiếu, bốn thiếu nữ vội cúi chào :
- Kiến quá thiếu hiệp.
Chàng vội đáp lễ.
Xuân Lan hỏi ngay :
- Cung chủ có đây không ?
Một thiếu nữ đáp :
- Cung chủ vừa mới ở đây về cung xong. Thiếu hiệp muốn gặp cung chủ ư ?
Xuân Lan đáp :
- Không phải. Ta chỉ nói thế thôi, thiếu hiệp đến xem cô nương.
Một tên thiếu nữ vén rèm hoa lên.
Đứng ngoài nhìn vào chỉ thấy rèm treo từng lớp mà không thấy gì.
Xuân Lan đi trước vén màn đi sâu vào.
Đột nhiên Lý Tồn Hiếu thấy sáng bừng lên. Chàng thấy mình đứng trong một
cung điện rất lộng lẫy, cột chạm rồng giát ngọc, trần nhà treo mười sáu ngọn cung đăng
lưu ly, trần thiết vô cùng sang trọng.
Tư Đồ Lan nằm trên chiếc giường bát bảo buông màn mỏng, mình đắp chăn
gấm, dáng như đang ngủ say .
Xuân Lan tới bên giường vắt màn lên rồi quay lại nói :

- Mời thiếu quá bước lại gần !
Lý Tồn Hiếu liền thấy lúng túng khó xử, nhưng cũng đến bên giường xem.
Tư Đồ Lan sắc diện vẫn hồng hào, hơi thở đều đặn như không có gì đe doạ đến
tính mạng.
Hạ Hà chợt cúi đầu lau mắt nói :
- Cô nương thật tội nghiệp… không biết rằng chỉ còn…
Nói tới đó đột nhiên ngừng bặt.
Xuân Lan quát khẽ :
- Nhị muội sao thế ? Đây là chỗ nào chứ ?
- Muội có lỗi… muội thương quá, nhịn không nổi…
- Chẳng phải thiếu hiệp đã đến thăm cô nương rồi sao ?
Chợt có tiếng chân vang lên ở cửa, màn trướng lay động, tiếp đó một thiếu nữ áo
hoa hiện ra nói :
- Cung chủ đến !
oOo
Quỳnh Dao Cung chủ dẫn theo hai tên tỳ nữ bận cung trang đi vào cung.
Xuân Lan, Hạ Hà vội bước tới hành lễ.
Lý Tồn Hiếu cũng ôm quyền thi lễ.
Quỳnh Dao Cung đến bên giường, gượng cười hỏi :
- Thiếu hiệp đã lót dạ rồi chứ ?
- Mạt học ăn rồi, đa tạ cung chủ đã hậu đãi.
- Không nên khách khí. Thiếu hiệp sẽ ở đây không chỉ một ngày…
Rồi chợt ngưng mục nhìn chàng hỏi :
- Thiếu hiệp tới đây…
Lý Tồân Hiếu đáp :
- Mạt học tính đến xem Tư Đồ cô nương.
- Thiếu hiệp đã nghĩ ra biện pháp khác ư ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu
- Mạt học định dùng thực khí thử bức độc chất ra khỏi cơ thể của cô nương.
- Có được không ?
- Mạt học chưa dám cầm chắc, chỉ định thử xem sao đã.
Quỳnh Dao Cung chủ khẽ gật đầu :
- Thôi được ! Ta đồng ý để thiếu hiệp thử ứng dụng các phương pháp, cốt sao cứu
được tiểu nữ là Quỳnh Dao Cung đều cảm kích.

Rồi quay sang bảo bọn tỳ nữ :
- Các người dìu cô nương dậy đi !
Xuân Lan, Hạ Hà dạ một tiếng rồi đến dìu Tư Đồ Lan dậy.
Quỳnh Dao Cung chủ nói :
- Ta không tiện dụng lực, thiếu hiệp lên đi !
Bà ta nói vậy cũng đúng.
Lý Tồn Hiếu ngập ngừng một lát rồi cũng cởi giày nhảy lên giường, sắc diện
không ngừng biến hóa, Quỳnh Dao Cung chủ chú mục theo dõi từng động tác cửa Lý
Tồn Hiếu.
Sau thời gian hơn một tuần trà, Lý Tồn Hiếu mới thu chưởng, mở mắt ra, trán đẫm
mồ hôi.
Quỳnh Dao Cung chủ vội đứng lên hỏi :
- Thiếu hiệp thế nào ?
Lý Tồn Hiếu gượng cười đáp :
- Tư Đồ cô nương huyệt đạo chưa được giải, vì thế tình hình thế nào hiện còn
chưa biết.
Nói xong rời khỏi giường bước xuống.
Quỳnh Dao Cung chủ dán mắt vào mặt Lý Tồn Hiếu nói :
- Nội công của thiếu hiệp thâm hậu đến mức xuất kỳ, ta bình sinh chưa từng thấy.
- Cung chủ quá khen.
- Ta nói là thật. Đương kim võ lâm, ngay cả chưởng giáo các môn phái công lực
cũng chỉ sợ không bằng thiếu hiệp.
Quỳnh Dao Cung chủ lại hỏi :
- Thiếu hiệp rốt cuộc là cao đệ của phái nào ?
- Mạt học đã nói qua không thuộc môn phái nào cả .
Quỳnh Dao Cung chủ mấp máy môi định nói gì lại thôi, mãi sau mới quay sang
Xuân Lan và Hạ Hà bảo :
- Đặt cô nương xuống đi !
Hai người y lời.
Quỳnh Dao Cung chủ xuất chỉ cách không điểm vào trước ngực Tư Đồ Lan.
Chỉ vừa xuất, Tư Đồ Lan lập tức có động tĩnh, đầu ngọ ngậy rồi ú ớ rên rỉ, sắc mặt

hồng nhuận dần lên, môi bắt đầu mấp máy.
Quỳnh Dao Cung chủ không rời mắt quan sát từng chuyển biến của nhi nữ, sau
đó xuất chỉ điểm tới một lần nữa, lắc đầu nói :
- Theo ta thấy thì thiếu hiệp uổng phí mất chân khí rồi…
Tư Đồ Lan sau khi bị điểm huyệt lại nằm im.
Lý Tồn Hiếu nhíu mày nói :
- Sợ rằng…
Quỳnh Dao Cung chủ ngắt lời :
- Mới rồi nhìn thiếu hiệp thi triển công lực, ta đã thấy nhất thân tu vi của thiếu
hiệp cao hơn một vài cao thủ đỉnh nhọn của võ lâm đương đại đồng thời cũng biết
Quỳnh Dao Cung không đủ khả năng thu giữ thiếu hiệp, không thể bức ép thiếu hiệp
được. Từ bây giờ trở đi, muốn đi hay ở hoàn toàn tùy thuộc ở ý nguyện ở thiếu hiệp mà
thôi.
Lý Tôn Hiếu đáp :
- Cung chủ, nếu mạt học có ý định đi thì đã đi khỏi đây rồi…
Quỳnh Dao Cung chủ mở to mắt hỏi :
- Nói như vậy ý thiếu hiệp là…
- Trước khi Tư Đồ cô nương chưa có chuyển biến tốt, mạt học sẽ quyết không rời
khỏi Quỳnh Dao Cung.
Quỳnh Dao Cung chủ cảm động nói :
- Thiếu hiệp ! Tất cả Quỳnh Dao Cung trên dưới đều một lòng kính ngưỡng cung
tạ…
Xuân Lan, Hạ Hà và hai tên cung y tỳ nữ vội vàng quỳ xuống nói :
- Thiếu gia ! Bọn tỳ nữ cũng cảm kích…
Lý Tồn Hiếu vội lùi lại :
- Bốn vị cô nương mau đứng dậy đi tôi không dám đương…
Quỳnh Dao Cung chủ khoác tay ra hiệu :
- Các ngươi đứng dậy đi !
Rồi nhìn Lý Tồn Hiếu nói :
- Không kể đến võ công Lý thiếu hiệp mà riêng sợ nhân nghĩa của thiếu hiệp
cũng khiến cho không ai dám gượng ép. Từ đây trở đi, thiếu hiệp cứ vận dụng mọi biện

pháp, nếu đã hết cách rồi thì tiểu nữ cũng đành…
Bà không nói hết câu, toàn thân run lên nghẹn ngào không nói thêm được nữa.
Lý Tồn Hiếu chợt hỏi:
- Cung chủ có thể để mạt học đi một chuyến không ?
Quỳnh Dao Cung chủ thở dài đáp :
- Ta đã nói, muốn ở hay đi tùy thiếu hiệp .
- Mạt học muốn đến Phỉ Thúy Cốc tìm Lãnh cô nương. Phỉ Thúy Cốc là đại gia
dụng độc, ngoài ra cũng chế được những giải dược có thể trừ vạn độc. Chỉ cần tìm
được cô ấy, nhất định sẽ cứu được Tư Đồ cô nương.
- Ta cũng biết Lãnh cô nương có thể cứu được tiểu nữ, nhưng thời gian cho nó chỉ
có ba ngày, chẳng hay có kịp không ?
- Cái đó mạt học không dám hứa.
- Thì cũng đành vậy !
Quỳnh Dao Cung chủ gật nhẹ đầu nói tiếp :
- Thiếu hiệp cứ đi tìm Lãnh cô nương. Sau khi gặp rồi, thiếu hiệp hãy tự mình
quyết định xem có nên cứu tiểu nữ không. Sau đó cầu Lãnh cô nương tới đây. Nếu
không tìm được cô ấy thì thiếu hiệp cũng chẳng cần phải quay lại nữa.
Tới đó, bà cúi thấp đầu xuống.
Lý Tồn Hiếu thấy trong lòng chấn động, vội nói :
- Cung chủ hãy yên tâm. Cho dù tìm được Lãnh cô nương hay không, trở về đây
kịp hay không kịp, mạt học nhất định sẽ quay lại Quỳnh Dao Cung. Việc không thể
chậm trễ, mạt học xin cáo từ.
Vừa dứt lời liền thi lễ đi ngay.
Nhưng vừa quay lại thì chợt thấy một thiếu nữ bận hoa phục vội vã đi thẳng đến
trước mặt Quỳnh Dao Cung chủ cúi thấp người thi lễ nói .
- Bẩm cung chủ, Ôn cô nương của Hàn Tinh Môn cầu kiến !
Lý Tồn Hiếu khựng người lại , gấp giọng hỏi :
- Ôn cô nương hiện đang ở đâu ?
Thiếu nữ đáp :
- Bẩm thiếu gia, hiện đang ở ngoài cốc.

Lý Tồn Hiếu chưa kịp nói gì thì Quỳnh Dao Cung chủ liền ra lệnh :
- Hãy mau quay lại báo, ta sẽ lập tức ra nghênh tiếp.
Thiếu nữ dạ một tiếng, quay lại đi ngay.
Quỳnh Dao Cung chủ nhìn Lý Tồn Hiếu nói :
- Thiếu hiệp cứ chờ ở đây.Ta sẽ dẫn Ôn cô nương đến ngay.
Dứt lời liền cùng hai tên tỳ nữ cung trang nhanh chóng đi ra.
Lý Tồn Hiếu đành ở lại trong phòng, mặc dù trong lòng có phần bất mãn.
Chàng băn khoăn tự hỏi xem Ôn cô nương tới Quỳnh Dao Cung với mục đích gì.
Hạ Hà mang một chiếc ghế bọc gấm đặt trước mặt chàng :
- Mời thiếu gia ngồi !
- Cảm ơn cô nương !
Xuân Lan hỏi :
- Ôn cô nương có biết thiếu gia đến Quỳnh Dao Cung không ?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu :
- Chắc là không biết.
- Nếu vậy vì sao Ôn cô nương đột nhiên lại đến Quỳnh Dao Cung chứ ? Hàn Tinh
Môn với Quỳnh Dao Cung xưa nay không giao thiệp…
Hạ Hà tiếp :
- Chỉ e Ôn cô nương đã biết thiếu gia đến đây.
Ba người vừa mới nói được mấy câu thì ngoài cửa đã có tiếng nói vang vào :
- Cung chủ và Ôn cô nương đã tới !
Ba người lập tức bước ra nghênh đón.
Nhưng chưa vào tới cửa đã thấy Quỳnh Dao Cung chủ sánh vai Ôn Phi Khanh đi
vào.
Lý Tồn Hiếu bước lên ôm quyền chào :
- Nhị cô nương !
Ôn Phi Khanh cười đáp :
- Tôi vừa nghe cung chủ nói qua, đúng là đã làm chàng khó xử.
Lý Tồn Hiếu đáp :
- Việc cấp thiếc, khó xử cũng phải chịu. Tôi đang định đi tìm Lãnh cô nương.
Ôn Phi Khanh hỏi :
- Có phải vì Phỉ Thúy Cốc là đại gia dụng độc nên có thể giải được vạn độc ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu :

- Chính thế !
Ôn Phi Khanh lắc đầu nói :
- May mà tôi đến đây. Nếu không cho dù tìm được Hương muội cũng chỉ phí
công. Hơn nữa còn kéo dài thời gian vô ích. Giải dược của Phỉ Thúy Cốc vô cùng linh
nghiệm, có thể chữa bách độc nhưng không thể giải thứ dược vật dâm độc này.
Lý Tôn Hiếu hoang mang hỏi :
- Nếu thế… cần phải làm gì ?
Ôn Phi Khánh nhìn Quỳnh Dao Cung chủ hỏi :
- Cung chủ có thể cho vãn bối nói chuyện riêng với chàng được không ?
Quỳnh Dao Cung chủ vội gật đầu :
- Đương nhiên !
Rồi dẫn bọn tỳ nữ ra khỏi phòng.
Chờ họ đi xa, Lý Tồn Hiếu mới hỏi :
- Nhị cô nương sao bỗng dưng lại đến Quỳnh Dao Cung làm gì ?
Ôn Phi Khánh đáp :
- Để tìm chàng.
Lý Tồn Hiếu ngơ ngác hỏi :
- Nhị cô nương làm sao biết tôi ở đây ?
- Ở Kim Hoa thành tôi gặp tỳ nữ của Quỳnh Dao Cung đang hấp hối, nói rằng
chàng cứu Tư Đồ cô nương nên liền chạy đi tìm chàng nhưng không gặp, đoán rằng
chàng cứu cô ta mang tới đây, quả nhiên đoán không sai.
- Nhị cô nương tìm tôi có việc gì ?
Ôn Phi Khanh liếc nhìn chàng hỏi :
- Chẳng lẽ nhất định có chuyện gì mới đến tìm chàng sao ?
Lý Tồn Hiếu vội đáp :
- Không phải thế ! Chẳng qua… tôi chỉ thuận miệng nói thế thôi.
Ôn Phi Khanh trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Thiếp đến báo tin cho chàng biết Dao Cơ đã đi tìm Cơ bà bà còn Hương muội
lại đi tìm Dao Cơ.
Lý Tồn Hiếu mấp máy đôi môi nhưng không kịp nói thì Ôn Phi Khánh đã tiếp :
- Thiếp cũng báo cho chàng rõ Cơ Bà Bà suất lãnh thủ hạ mang theo tàng bảo đồ,

chiết theo bức địa đồ để tìm kho báu.
Lý Tồn Hiếu nhíu mày hỏi :
- Tôi thật không ngờ…
- Tàng bảo đồ đã đến tay, nếu không tìm kho báu thì biết làm gì ?
- Lệnh Hồ cô nương tìm Cơ Bà Bà…
- Việc đó lúc đầu thiếp không biết. Tuy nhiên mấy ngày nữa Hương muội sẽ báo
tin về.
Cô ta ngưng mục nhìn đăm đắm vào Lý Tồn Hiếu hỏi :
- Nay chàng định giải quyết thế nào với Tư Đồ cô nương ?
Lý Tồn Hiếu thở dài :
- Tôi đang rất khó xử.
Ôn Phi Khanh nhìn Tư Đồ Lan một lúc rồi nói :
- Tư Đồ Lan là quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyệt đại. Nay gặp hoàn cảnh
này thiếp rất thương xót. Nếu để mặc cho cô ta bị hương tan ngọc tán, chàng không
tránh khỏi mắc tiếng là người nhẫn tâm…
Lý Tồn Hiếu trầm giọng :
- Mạng Tư Đồ cô nương nguy cấp sớm tối, sao nhị cô nương còn đùa giỡn ?
Ôn Phi Khanh lắc đầu, nghiêm mặt nói :
- Thiếp không đùa đâu ! Chàng cũng biết cô ấy danh liệt vào tứ đại mỹ nhân nên
thiếp không nói quá. Nay Quỳnh Dao Cung chủ cần chàng cứu ái nữ của mình, sao
chàng không chấp nhận ?
- Nhị cô nương cũng biết rằng không phải vì tôi muốn cứu, chỉ là …
- Thiếp biết ! Nhưng Tư Đồ cô nương là một trong tứ đại mỹ nhân, Quỳnh Dao
Cung lại có uy tín rất lớn trên võ lâm. Việc mà Quỳnh Dao Cung chủ cầu chàng, hầu
hết nam nhân đều ao ước…
- Nhị cô nương cũng biết tôi là người thế nào. Để cứu được Tư Đồ cô nương, bất
cứ biện pháp nào, cho dù phải vào nước sôi lửa bỏng tôi cũng không tiếc. Nhưng cách
đó tôi… không thể làm.
- Vì sao ?
- Nhị cô nương còn hỏi hỏi ? Việc như thế đâu có thể tuỳ tiện ?

Ôn Phi Khanh cao giọng hỏi :
- Sao lại gọi là tuỳ tiện chứ Quỳnh Dao Cung chủ đã vừa ý chàng có thể nói đó là
hôn nhân chính đáng vâng theo phụ mẫu. Chàng cho rằng thiếp nói vậy có đúng lý
không?
- Đúng thì đúng, nhưng …
- Nếu đã đúng thì còn nhưng gì nữa ?
- Những việc như thế phụ mẫu cũng không thể làm chủ thay nhi nữ.
- Chàng sợ Tư Đồ Lan không nguyện ý ?
- Có thể nói như vậy !
- Nếu cô ta nguyện ý !
- Cũng không được !
- Tại sao chứ ?
- Vì tôi quen biết Lệnh Hồ và Lãnh cô nương trước. Nếu tôi chấp nhận thì tôi
không phải với hai cô nương đó.
- Cái đó chắc không sao, vì sự việc bắt buộc. Sau này thiếp nói lại với Dao Cơ và
Hương muội, nhất định họ cũng đồng tình.
Lý Tồn Hiếu lắc đầu :
- Nhị cô nương hiểu lầm. Muốn nói thì tự tôi nói cũng được. Việc này không phải
bằng lời nói mà bộc lộ hết, hơn nữa tôi không nguyện ý làm thế.
- Nhưng đây là việc cứu người…
- Tôi vừa mới nói, có thể làm bất cứ biện pháp nào.
- Thế nhưng chàng nên biết rằng trừ cách đó ra , không còn biện pháp nào khác.
Ta không giết bá nhân , nhưng bá nhân lại vì ta mà chết . Như thế chẳng lẽ chàng
không ân hận suốt đời sao ?
Lý Tồn Hiếu nhíu chặt đôi mày , hồi lâu mới nói :
- Thế nào cũng phải tìm được biện pháp khác !
Ôn Phi Khanh cũng trầm ngâm nghĩ ngợi .
Trong phòng lặng đi chỉ nghe rõ hơi thở của Tư Đồ Lan .
Đột nhiên Ôn Phi Khanh gật đầu nói :
- Tồn Hiếu , thiếp mới nghĩ ra một cách …
Lý Tồn Hiếu ngẩng phắt lên hỏi :
- Cách gì ?
Ôn Phi Khanh chậm rãi nói :

- Muốn cứu được Tư Đồ Lan , nhất thiết phải dùng Aâm dương huyết !
Lý Tồn Hiếu ngơ ngác hỏi :
- Nhị cô nương , thế nào gọi là Aâm dương huyết ?
- Đó là thiếp mới đặt cho một cái tên như thế . Cái gọi là Aâm dương huyết nghĩa
là tìm một người có máu thuần dương , tuy vậy trong người anh ta còn có máu nữ nhân
nữa .
Lý Tồn Hiếu lắc đầu thiểu não :
- Cô nương cho rằng tôi hồ đồ đến thế sao ? Trên đời làm gì có người như thế ?
Ôn Phi Khanh nghiêm nghị đáp :
- Có đấy ! Không những có , mà ngay trong Quỳnh Dao Cung này hiện đang có
một người !
Lý Tồn Hiếu mở to mắt hỏi :
- Thật vậy sao ? Người đó là ai ?
- Chính là chàng !
Lý Tồn Hiếu sững sờ hỏi :
- Tôi ư ?
- Chàng vẫn còn là một người đồng nam đúng vậy không ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu , không đáp .
Ôn Phi Khanh lại hỏi :
- Có lần chàng kể rằng hồi nhỏ mẫu thân dốc hết máu mình để cho chàng bú
đúng vậy không ?
Bấy giờ Lý Tôn Hiếu mới hiểu ra .
- Nguyên là cô nương muốn nói …
- Thế không phải là Aâm dương huyết hay sao ?
Lý Tồn Hiếu không trả lời mà hồ nghi hỏi :
- Nhị cô nương máu của tôi có thể giải được dược vật dâm độc thật ư ?
Oân Phi Khanh đáp :
- Trừ cách mà chúng ta đã bàn , ngoài ra chỉ còn cách đó là còn hy vọng . Thực
tế người bao gồm cả hai loại máu âm và dương , chỉ e trên đời này chỉ có một mình
chàng có mà thôi , vì thế không ai dám khẳng định .
Tim chàng đập mạnh . Chàng hít sâu vào một hơi, khẳng khái nói :

- Nếu vậy cách cứu Tư Đồ cô nương thế nào , xin nhị cô nương cứ việc sai bảo .
- Rất đơn giản ! Chàng hãy tùy ý trích huyết bất cứ chỗ nào trên cơ thể sau đó để
cho Tư Đồ cô nương uống máu đó vào là được .
Lý Tồn Hiếu gật đầu :
- Việc đó không thành vấn đề …
Chàng vén tay áo bên trái dùng dùng ngón tay phải điểm mạnh một chỉ vào cánh
tay, lập tức máu tuôn ra .
Ôn Phi Khanh nhanh chóng đến bên giường giải huyệt đạo cho Tư Đồ Lan rồi bảo
Lý Tồn Hiếu :
- Chàng ghé cánh tay vào miệng Tư Đồ cô nương đi !
Lý Tồn Hiếu y lời làm theo .
Tư Đồ Lan hôn mê đã lâu ngày tất phải có nhu cầu dinh dưỡng . Đôi môi vừa
chạm vào nước thì lập tức hút vào .
Ôn Phi Khanh để cô ta uống mấy ngụm mới phong bế lại huyệt đạo như trước ,
sau đó đẩy cánh tay của Lý Tồn Hiếu lùi ra rồi dùng khăn lau sạch máu xung quanh
mép Tư Đồ Lan .
Lý Tồn Hiếu tự bế mạch cầm máu xong hỏi :
- Như thế đủ chưa ?
Ôn Phi Khanh dịu dàng nhìn chàng nói :
- Nếu không đủ thì sợ chàng không chịu nổi .
Rồi chợt quay qua ngoài cửa gọi :
- Cung chủ vào đi !
Lập tức những bức màn lay động , Quỳnh Dao Cung chủ đã lướt nhanh vào
phòng .
Mới tới cửa Quỳnh Dao Cung chủ hỏi ngay :
- Nhị cô nương Lý thiếu hiệp đã đáp ứng được rồi ư ?
Bà ta cho rằng Ôn Phi Khanh muốn ở lại một mình với Lý Tồn Hiếu là để thuyết
phục chàng .
Ôn Phi Khanh mỉm cười đáp :
- Chúc mừng cung chủ ! Tư Đồ cô nương không có gì đáng lo nữa !
Quỳnh Dao Cung chủ hơi bị bất ngờ chú mục nhìn Lý Tôn Hiếu nói :

- Thì ra thiếu hiệp đã …
Lý Tồn Hiếu đỏ mặt nói :
- Cung chủ hiểu lầm … mạt học chỉ làm theo biện pháp khác của Ôn cô nương
vừa nghĩ ra để trừ độc cho Tư Đồ cô nương .
Quỳnh Dao Cung chủ ngẩn người hỏi :
- Ôn cô nương mới nghĩ ra biện pháp ư ?
Ôn Phi Khanh kể lại chuyện vừa rồi .
Nghe xong Xuân Lan , Hạ Hà và hai tỳ nữ vội quỳ cả xuống .
Quỳnh Dao Cung chủ cảm động nói :
- Cho dù dùng biện pháp nào nhưng thiếu hiệp đã cứu được tiểu nữ , đoạt hồi lại
tính mạng . Quỳnh Dao Cung mọi người trên dưới đều hết lòng cảm tạ !
Rồi khoát tay ra lệnh :
- Mau đưa thuốc đến cho thiếu hiệp trị thương !
Xuân Lan liền chạy như bay ra ngoài .
Quỳnh Dao Cung chủ nhìn Ôn Phi Khanh nói :
- Nếu không có Ôn cô nương , tính mạng tiểu nữ chỉ e …
Ôn Phi Khanh đáp :
- Cung chủ đừng quá khách khí . Vãn bối và Lan muội tuy chưa gặp nhau nhưng
vãn bối đem lòng ngưỡng mộ đã lâu , đương nhiên phải tận tâm tận lực . Lan muội hôn
mê đã lâu ngày , khi tỉnh dậy tất sẽ đói và khát . Cung chủ nên sớm cho người chuẩn
bị.
Quỳnh Dao Cung chủ liền sai Hạ Hà lo đồ ăn thức uống , tuy vậy vẫn chưa thật
yên tâm , vội hỏi :
- Nhị cô nương , khi nào thì tiểu nữ mới tỉnh lại ?
Ôn Phi Khanh đáp :
- Hãy chờ lúc nữa , sau khi huyết khí vận hành khắp cơ thể đã .
Lúc đó Xuân Lan mang đến một bình dược , Hạ Hà cũng bưng vào một mâm thức
ăn và một bình trà .
Xem chừng đã đến lúc , Ôn Phi Khanh giải khai huyệt đạo cho Tư Đồ cô nương .
Cô ta không quằn quại , cũng không phát ra tiếng rên rỉ đáng sợ nữa .

Lát sau , đôi hàng mi cong vút động đậy rồi cô ta từ từ mở mắt .
Quỳnh Dao Cung chủ vô cùng mừng rỡ , kích động kêu lên :
- Lan nhi !
Tư Đồ Lan ngồi dạy mở to mắt nhìn quanh , rồi run giọng kêu lên :
- Mẹ ! Con làm sao … về đây thế này ?
Quỳnh Dao Cung chủ đặt nhẹ tay vào vai Tư Đồ Lan đẩy nhi nữ nằm xuống
giường nói:
- Lan nhi , cứ nằm xuống đây đã rồi hãy nói .
Ôn Phi Khanh cười bảo :
- Không sao đâu ! Trước hết hãy để cho Lan muội uống một bát ngân nhĩ là tốt
ngay thôi !
Tư Đồ Lan nhìn Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi :
- Vị cô nương này là …
Ôn Phi Khanh tự giới thiệu :
- Tôi họ Ôn, tiểu tự là Phi Khanh .
Tư Đồ Lan nói :
- Nguyên là Ôn nhị cô nương của Hàn Tinh Môn …
- Lan muội , nên gọi ta một tiếng là Phi Khanh thư !
Quỳnh Dao Cung chủ tiếp lời :
- Đúng quá ! Quả nhiên là rất nên ! Tính mạng con được Phi Khanh thư của con
cứu lại đó , hãy mau gọi thư thư đi !
Tư Đồ Lan mở to mắt ngạc nhiên hỏi :
- Thế nào ? Phi Khanh thư đã cứu con ư ?
Ôn Phi Khanh cười nói :
- Ta không dám lạm nhận công lao ấy mà chỉ đề xuất ý kiến mà thôi , còn cứu
muội là người khác . Bây giờ trước hết Lan muội hãy uống vào mấy ngụm ngân nhĩ đã !
Quỳnh Dao Cung chủ bưng bát ngân nhĩ từ tay Hạ Hà trìu mến ghé vào tận môi
cho nhi nữ , còn Ôn Phi Khanh vẫy tay Lý Tồn Hiếu cùng đi ra ngoài .
Ra khỏi cửa cung , Ôn Phi Khanh ngắm nhìn quanh nói :
- Ở đây thật đẹp ! Vị Quỳnh Dao Cung chủ quả là người biết hưởng thụ . Giá mà
có ngày tới ở đây hưởng cảnh tuế nguyệt mới không uổng một đời .
Lý Tồn Hiếu bụng đang nghĩ đến chuyên khác , ho khan một tiếng nói :

- Nhị cô nương !
Ôn Phi Khanh ừm một tiếng , quay lại .
Lý Tồn Hiếu hỏi :
- Tử Quỳnh sao không cùng đi với cô nương ?
Ôn Phi Khanh lắc đầu :
- Thiếp không đưa nó theo được . Ngay cả thiếp cũng phải bí mật trốn ra . Hàn
Tinh Môn đều theo Cơ Bà Bà đi cả rồi . Thiếp không muốn đi nhưng bị bắt buộc đành
phải bỏ trốn .
- Nếu vậy chắc Ôn cô nương biết Cơ Bà Bà đi đâu chứ ?
Ôn Phi Khanh đáp :
- Đương nhiên biết . Như thiếp vừa nói đó , bà ta lấy được tàng bảo đồ nên chiếu
theo bức địa đồ đó để tìm kho báu . Nếu tính phương hướng thì họ đi về phía tây nam .
- Có khả năng như thế . Nghe Lãnh cô nương nói thì trên tàng bảo đồ chỉ là Miêu
Cương Bát Động .
Ôn Phi Khanh hỏi :
- Miêu Cương Bát Động ư ?
- Lãnh cô nương nói thế .
Ôn Phi Khanh nhíu mày nói :
- Nếu đúng trên tàng bảo đồ đến Miêu Cương Bát Động thì họ chuyến này có khả
năng xảy ra một cuộc ác chiến .
- Aùc chiến thì khó tránh khỏi . Nhưng Lãnh Nguyệt và Hàn Tinh liên thủ thì e
rằng Miêu Cương Bát Động khó lòng địch nổi .
Ôn Phi Khanh không tán thành :
- Thiếp biết việc này . Miêu Cương cao thủ rất nhiều , lại có sở trường dùng độc
rất lợi hợi . Thủ đoạn đó không thể lấy võ công mà đối phó được . Thiếp cho rằng nếu
có thể chiếm được kho báu họ cũng phải trả giá rất đắt .
Lý Tồn Hiếu không nói gì .
Ôn Phi Khanh hỏi :
- Chàng định đòi lại bức tàng bảo đồ phải không ?
Lý Tồn Hiếu đáp :
- Việc được hay mất bức địa đồ đó không quan trọng lắm . Tôi chủ

yếu tìm Cơ Bà
Bà để hỏi trực diện bà ta một việc .
- Việc gì thế ?
- Tôi cần biết bà ta có tham gia vào vụ hung sát Thính Đào Sơn Trang năm xưa
không?
Ôn Phi Khanh biến sắc , trầm mặc hồi lâu mới nói :
- Có phải vì góc trái bức tàng bảo đồ có vẽ một lão phu nhân ở bàn tay phải có
sáu ngón không ?
- Chính thế ! Tôi chưa dám đoán định là bà ấy , nhưng đã có nghi vấn buộc phải
hỏi cho rõ ràng .
Ôn Phi Khanh gật đầu :
- Kể ra cũng nên hỏi …
Một lát , chợt ngẩng phắt lên nhìn thẳng mặt chàng hỏi tiếp :
- Nếu đúng là bà ấy thì chàng xử trí thế nào ?
Lý Tồn Hiếu trả lời dứt khoát :
- Thính Đào Sơn Trang chết thảm gần trăm người . Mối huyết cừu đó tôi không
thể không báo .
Nếu vậy Dao Cơ thì sao ? Chàng đã tính sẽ làm gì ?
Lý Tồn Hiếu chưa kịp trả lời thì sau lưng có tiếng bước chân , Hạ Hà từ trong
cung đi ra cúi người nói :
- Cô nương đã xuống giường được rồi , cung chủ mời hai vị vào .
Ôn Phi Khanh cảm ơn một tiếng rồi cùng Lý Tồn Hiếu theo Hạ Hà vào cung .
Tư Đồ Lan đang ngồi trên ghế bên cạnh mẫu thân , hiển nhiên cô ta đã được kể
cho nghe hết mọi chuyện .
Vừa thấy hai người vào , cô ta đỏ bừng mặt , đứng dậy bước ra đón , chắp tay thi
lễ nói:
- Đa tạ Lý thiếu hiệp . Aân cứu mạng , xin để cho sau này được đền đáp !
Lý Tồn Hiếu vội tránh sang bên .
Ôn Phi Khanh bước lên một bước , nắm lấy hai tay Tư Đồ Lan cười nói :
- Lan muội đừng khách khí với chàng nữa . Bây giờ thấy trong người

thế nào ?
Tư Đồ Lan cúi mặt , gật nhẹ đầu nhỏ giọng đáp :
- Đa tạ thư thư , muội đỡ nhiều rồi .
Ôn Phi Khanh nhìn Quỳnh Dao Cung chủ nói :
- Vãn bối tới đây để tìm người , không ngờ giúp được quí cung một việc . Nay
người đã tìm được , xin cung chủ cho phép được cáo biệt .
Quỳnh Dao Cung chủ vội nói :
- Như thế sao được ? Hai vị cứu tiểu nữ , đó là đại ân trùng sinh tái tạo , mẫu nữ
chúng tôi còn chưa báo đáp …
- Cung chủ nói thế hai chúng tôi đâu dám đương ? Hơn nữa …
Quỳnh Dao Cung chủ liền ngắt lời :
- Không được ! Cho dù hai vị nói thế nào cũng phải lưu lại ở Quỳnh Dao Cung
mấy ngày mới được !
- Hảo ý của cung chủ , bọn vãn bối xin tâm lĩnh . Nhưng quả thật chúng tôi có
cấp sự phải đến Miêu Cương :
- Đến Miêu Cương ư ? Hai vị có việc gì vậy ?
Ôn Phi Khanh đáp :
- Chỉ là có chút việc riêng .
Quỳnh Dao Cung chủ nói :
- Hai vị thực có cấp sự thì ta cũng không tiện giữ . Nhưng dù sao xin hai vị nhận
lời ở lại làm khách đêm nay đến may hãy đi , ta còn có việc nhờ cô nương .
Ôn Phi Khanh ngập ngừng một lúc rồi gật đầu :
- Thịnh tình của cung chủ đâu dám bất cung ? Hai vãn bối đành phải tòng mệnh !
Quỳnh Dao Cung chủ cả mừng nói :
- Vậy thì mời hai vị về khách sảnh nghĩ tạm , lát nữa ta sẽ thân lại mời .
Ôn Phi Khanh cùng Lý Tồn Hiếu liền cáo từ .
Quỳnh Dao Cung chủ và Tư Đồ Lan ra tận cửa cung tiễn .
Về tới nhà khách , hai người ngồi nói chuyện một lúc trong tiêu sảnh .
Ôn Phi Khanh rót trà xong , cười hỏi :
- Chàng có biết vì sao Quỳnh Dao Cung chủ muốn lưu chúng ta ở lại một đêm

không ?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu :
- Tôi không biết .
- Chàng thật không biết hay giả bộ ?
- Không biết thật mà ! Có lẽ điều quan trọng là cung chủ muốn thiếp làm mối .
Lý Tồn Hiếu sửng sốt kêu lên :
- Nhị cô nương …
- Chàng không nghe bà ta nói có việc muốn nhờ thiếp hay sao ?
Đương nhiên chỉ
có chuyện đó mà thôi ! Lúc đó chỉ cần gật đầu , chàng đã thành vị rễ quí của Quỳnh
Dao Cung rồi !
- Cô nương …
- Chàng đừng nói gì nữa . Phúc khí đến dù muốn tránh cũng không được . Muội
cho rằng bây giờ chàng nên gật đầu . Lệnh của cha mẹ , lời của bà mối , đó là điều rất
chính đáng cho một cuộc hôn nhân rồi !
- Nhị cô nương đừng đùa có được không ?
- Ai đùa chứ ? Thiếp nói hết sức thật lòng đấy !
Ngay lúc đó bên ngoài đã có tiếng gọi :
- Phi Khanh thư , tiểu muội cầu kiến !
Đương nhiên là giọng Tư Đồ Lan .
Ôn Phi Khanh liền đứng lên nói :
- Lan muội vào đi !
Cửa mở , Tư Đồ Lan uyển chuyển bước vào , thần tình lộ vẽ bất an . Tuy nhiên sau khi Ôn Phi Khanh cầm tay nàng nói mấy câu xong , Tư Đồ Lan
bình tĩnh lại nhìn thấy Lý Tôn Hiếu nói :
- Lúc ở Kim Hoa Thành , tôi đã rắp tâm và dùng thủ đoạn để cướp đoạt bức tàng
bảo đồ của thiếu hiệp . Vậy mà lúc nguy cấp , thiếu hiệp lại ta tay cứu mạng tôi , Tư
Đồ Lan cảm thấy hổ thẹn vô cùng !
Ôn Phi Khanh nói :
- Việc đã qua rồi , muội còn nhắc đến làm chi ?
- Phi Khanh thư , tiểu muội đến đây để xin nói với hai vị mấy câu và không thể
không nói .

- Đa tạ Phi Khanh thư ! Tôi biết rằng sở dĩ gia mẫu muốn lưu hai vị lại làm khách
một đêm , một mặt là do hai vị đã cứu tôi , mặt khác nhờ Phi Khanh thư ngỏ lời cầu
thân với Lý thiếu hiệp …
Ôn Phi Khanh nhìn Lý Tồn Hiếu cười đắc ý :
- Chàng xem thiếp có sai đâu ?
Tư Đồ Lan nói tiếp :
- Lý thiếu hiệp cứu tôi , lẽ ra tôi nên đem thân mà báo phục . Hơn nữa được làm
bạn với các vị thư muội , đó là vinh hạnh lớn . Thế nhưng Tư Đồ Lan có một nỗi khổ
tâm bất đắc dĩ …
Ôn Phi Khanh nghe thế chợt sửng sốt .
Tư Đồ Lan nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi :
- Lý thiếu hiệp có còn nhớ tôi đã từng nói rằng rồi sẽ có ngày Triệu Ngọc Thư sẽ
thành trượng phu của Tư Đồ Lan không ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu :
- Tôi còn nhớ .
- Nếu vậy Lý thiếu hiệp tất biết nỗi khổ tâm bất đắc dĩ của Tư Đồ Lan này rồi …
- Cái đó tôi biết , vì thế không hành động tùy tiện .
- Đa tạ thiếu hiệp !
Ôn Phi Khanh bỗng nói :
- Lan muội có thể cho ta chen vào một câu không ?
- Phi Khanh thư có điều gì xin cứ nói .
- Theo lời cung chủ nói với ta thì người định hại Lan muội chính là Triệu Ngọc
Thư .
Tư Đồ Lan gật đầu :
- Cái đó muội biết . Mặc dù có giận nhưng không để bụng . Bởi vì muội tự coi dù
sớm muội gì thì cũng là người của anh ấy . Hơn nữa anh ta làm thế chỉ vì sợ muội thay
lòng đổi ý .
Ôn Phi Khanh hết sức kinh ngạc thốt lên :
- Muội chắc thế sao ? Hôn nhân là đại sự suốt đời , Lan muội hãy suy xét cho kỹ !
Đa tạ Phi Khanh thư . Triệu Ngọc Thư là người thế nào muội biết rõ .

Và trên đời
này cũng chỉ có mình muội là hiểu rõ chàng mà thôi .
Ôn Phi Khanh hỏi :
- Lan muội đã nói tâm ý của mình cho cung chủ biết chưa ?
Tư Đồ Lan lắc đầu :
- Chưa . Muội biết gia mẫu sẽ không đời nào chấp thuận . Tuy nhiên đó là việc
riêng của muội . Và lòng muội đã quyết , không ai có thể thay đổi được .
Ôn Phi Khanh trầm mặc hồi lâu mới nói :
- Lan muội đã nói thế thì ta cũng không góp ý thêm nữa . Việc này không ai có
thể gượng ép , chỉ cần hai ý cùng hợp , hai tim cùng hào là được .
Có thể Lan muội nói
đúng .
Tư Đồ Lan nói :
- Nếu vậy , đến khi gia mẫu …
Ôn Phi Khanh ngắt lời :
- Lan muội cứ yên tâm . Chúng ta tự biết cần phải làm gì .
Tư Đồ Lan liền đứng lên nói :
- Xin đa tạ hai vị . Tôi chỉ là do bất đắc dĩ , thừa mong hai vị …
Ôn Phi Khanh cười nói :
- Lan muội không nên nghĩ thế ! Việc này không giống với bất cứ việc nào khác .
Vì là đại sự chung thân , cần nói rõ ra như vậy là tốt .
- Xin cáo từ !
Cô ta nói xong cúi mình hành một lễ rồi quay người bước ra .
Ôn Phi Khanh tiễn ra cửa song quay lại nhíu mày nghĩ ngợi .
Lý Tồn Hiếu thở phào một hơi nói :
- May mà tôi đã kiên trì ý kiến , nếu không hậu quả thật khó mà lường trước !
Ôn Phi Khanh thở dài :
- Sự việc thật không ngờ ! Khác hẳn với tiên liệu của thiếp …
- Hiển nhiên Triệu Ngọc Thư phải có chỗ phi thường .
Ôn Phi Khanh lắc đầu nói :
- Chưa hẳn là thế . Chữ tình rất khó giải thích . Mỗi người có một cách nhìn nhận
khác nhau , cũng có thể cô ta đúng , chỉ mong rằng đừng phạm phải sai lầm …
Lý Tồn Hiếu cười , đùa một câu :

- Cô nương tính trật rồi ! Vậy là việc mai mối hỏng bét !
Ôn Phi Khanh nhíu mày nói :
- Việc này thật làm phiền thiếp lắm đây ! Chính Quỳnh Dao Cung chủ đã đích
thân đề nghị với thiếp làm chuyện mai mối đó , bây giờ biết nói làm sao ?
- Cô nương cứ việc nói tôi có nỗi ẩn tình bất đắc dĩ là được !
Ôn Phi Khanh kêu lên :
- Làm sao nói thế được chứ ? Cần phải tìm lý do nào chính đáng và cách nói
uyển chuyển hơn …
- Tôi cho rằng nói thế nào cũng vậy cả .
Ôn Phi Khanh lườm chàng một cái :
- Đến là hay ! Bây giờ người chịu báng là thiếp , chàng đã thành người ngoài
cuộc rồi !
Lý Tồn Hiếu hạ giọng :
- Cô nương đã đổ oan cho tôi rồi ! Chấp nhận hay không chấp nhận là do tôi chứ
có phải là Tư Đồ cô nương và vị làm mối đâu ? Chẳng lẽ không phải thế ?
Ôn Phi Khanh trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói :
- Thiếp có cách giải quyết rồi !
Nói xong đến ngồi vào bàn , trên đó có sẵn giấy và bút nghiên .
Ôn Phi Khanh lấy giấy chấm mực viết hí hoáy một hồi rồi cất bút đi .
Lý Tồn Hiếu đứng sau lưng nên thấy rõ cả , nhíu mày hỏi :
- Cô nương làm như vậy có thỏa đáng không ?
Ôn Phi Khanh đáp :
- Cũng chỉ có cách ấy . Người ta đã nói , tam thập lục chước , tẩu vi thượng sách
mà !
Lý Tồn Hiếu tỏ ra băn khoăn :
- Chỉ sợ sinh ra hiểu lầm …
Ôn Phi Khanh đặt tờ giấy giữa bàn , lấy nghiên mực chặn lên rồi nói :
- Đó là chuyện không tránh khỏi . Nhưng sau này bà ấy sẽ rõ và không trách
chúng ta . Nào đi thôi , nếu không sẽ chậm mất .
Dứt lời đứng dậy ngay .
Lý Tồn Hiếu ngập ngừng giây lát rồi cũng theo Ôn Phi Khanh rời khỏi phòng .

Hai người là thượng khách của Qùynh Dao Cung và có thể nói là ân nhân nữa , vì
thế không hề bị ngăn cản cho đến khi ra khỏi cốc khẩu . Họ cùng thi triển khinh công
tới một hơi mười mấy dặm mới dừng lại .
Ôn Phi Khanh vừa thở dài :
- Ổn rồi . Hãy nghĩ một lát, thật mệt muốn chết !
Lý Tồn Hiếu ái ngại nói :
- Vì tôi mà cô nương phải liên lụy …
Ôn Phi Khanh đưa mắt lườm chàng một cái :
- Bây giờ mà vẫn còn nói với người ta câu đó …
Lý Tồn Hiếu mỉm cười tìm một tảng đá ngồi xuống .
Ôn Phi Khanh cũng ngồi bên cạnh cất tiếng hỏi :
- Chàng định đi đâu bây giờ ?
Lý Tồn Hiếu đáp :
- Đương nhiên là đến Miêu Cương !
- Vậy thì nghỉ một lúc xong , chúng ta sẽ chia tay .
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :
- Thế nào ? Cô nương không đến Miêu Cương sao ?
Mắt Ôn Phi Khanh nhìn chàng u oán , nàng thấp giọng nói :
- Nếu họ gặp được thì không thoát ra được nữa . Thiếp không muốn gặp họ .
Thiếp có việc của mình .
- Cô nương có việc gì thế ?
Ôn Phi Khanh gượng cười đáp :
- Chỉ chút việc riêng thôi …
- Vậy thì để tôi đi cùng cô nương làm xong việc đó rồi sau sẽ đến Miêu Cương …
- Không cần đâu . Trả huyết cừu là đại sự , đâu thể vì thiếp mà trễ nãi ? Chàng cứ
đi làm việc của mình đi . Có thể sau khi làm xong công chuyện thiếp sẽ đến Miêu
Cương tìm chàng .
Lý Tồn Hiếu vẫn còn ngần ngại :
- Cô nương chỉ có một mình …
- Thiếp một mình thì sao chứ ?
Ôn Phi Khanh cười cười rồi lại nói tiếp :
- Thiếp chẳng phải trẻ thơ gì chẳng lo bị ai ăn thịt mất đâu . Hơn nữa sợ không có
ai cả gan động đến Ôn Phi Khanh …

Nàng nói thế cũng thật tình . Ai ăn phải gan trời hay sao mà dám động đến Ôn
nhị cô nương của Hàn Tinh Môn ?
Lý Tồn Hiếu nói :
- Tôi vẫn chưa được yên tâm lắm …
Ôn Phi Khanh cảm thấy lòng xúc động dịu dàng nói :
- Chàng đừng lo cho thiếp . Trái lại thiếp không yên tâm vì chàng thì có ! Đừng
tưởng thân ngang tàng bảy thước tu mi là ghê gớm lắm ! Hành khứ giang hồ , chàng
không bằng thiếp đâu ! Sau này cần phải cẩn thận hơn mới được !
Rồi đứng lên nói :
- Chàng đi đi ! Thiếp cũng phải đi rồi !
Lý Tồn Hiếu cũng đứng dậy :
- Cô nương xin hết sức giữ gìn .
- Cảm ơn chàng ! Thiếp biết , chàng cũng hãy vì Dao Cơ và Hương muội mà bảo
trọng !
Lý Tồn Hiếu hơi đỏ mặt đáp :
- Đa tạ cô nương !
Ôn Phi Khanh nhìn chàng hết sức dịu dàng :
- Thôi đừng chần chờ nữa ! Chàng đi đi …
Lý Tồn Hiếu ôm quyền nói :
- Tôi đi … Chờ gặp lại cô nương ở Miêu Cương .
Rồi quay người cất bước , không bao lâu đã khuất hẳn vào đêm tối …

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 26
Tình như vàng đá

Ôn Phi Khanh đứng lặng người nhìn theo Lý Tồn Hiếu cho đến khi chàng khuất
hẳn với đôi mắt nhòa lệ , trên khuôn mặt kiều diễm hiện lên nỗi buồn thương và
cả sự tuyệt vọng .
Đột nhiên nàng vội vã đưa tay áo lau mắt , quát lên :
- Kẻ nào lén lút làm gì ở đây thế ?

Từ khu rừng rậm ở bên trái phía sau Ôn Phi Khanh bỗng xuất hiện một nhân ảnh ,
tiếp đó là một giọng nói sang sảng vang lên :
- Ôn nhị cô nương của Hàn Tinh Môn quả nhiên danh bất hư truyền , thính lực
thật tinh nhạy !
Ôn Phi Khanh từ từ quay mình lại , thấy cách đó chừng hai trượng một bạch y
nhân tuấn mỹ dị thường đang thong dong bước lại .
Nàng buột miệng :
- Triệu Ngọc Thư !
Bạch y nhân dừng lại , ngạc nhiên hỏi :
- Ôn Phi Khanh biết tôi sao ?
Ôn Phi Khanh đáp :
- Không biết , nhưng cũng có thể đoán chắc được tám phần trăm !
Triệu Ngọc Thư cười nói :
- Triệu Ngọc Thư rất lấy làm vinh hạnh …
Ôn Phi Khanh ngắt lời :
- Gan mật người thật không nhỏ .
- Có phải nhị cô nương trách tôi trốn trong rừng nghe lén ?
- Không ! Ta muốn nói ngươi còn dám xuất hiện ở xung quanh Quỳnh Dao Cung
này .
Triệu Ngọc Thư ngơ người ra một lúc rồi bỗng cất tiếng cười giảo hoạt nói :
- Vị tu mi tri kỷ của cô nương thật nhanh miệng , nhưng không ngờ y đem chuyện
ấy kể với một nữ nhân …
Ôn Phi Khanh lạnh lùng ngắt lời :
- Nếu muốn người không biết thì tự mình đừng làm . Đã làm mà còn sợ người
khác biết thì đó là hạng người gì ?
- Nhị cô nương đừng xem thường Triệu Ngọc Thư quá ! Nếu sợ thì tôi đã không
làm rồi …
Ôn Phi Khanh cười mỉa :
- Nghe ra thật đáng mặt anh hùng !
- Hai chữ anh hùng Triệu Ngọc Thư không dám đương . Tuy vậy những việc mình
đã làm , Triệu Ngọc Thư này còn dám thừa nhận .

Ôn Phi Khanh hỏi :
- Ngươi biết suýt nữa đã làm hại đến tính mạng của Tư Đồ Lan không :
Triệu Ngọc Thư đáp :
- Tôi biết . Vị tu mi tri kỷ của cô nương đưa Tư Đồ Lan về Quỳnh Dao Cung nhưng
tôi đuổi không kịp chỉ đành phải đến sau .
- Ngươi còn đến Quỳnh Dao Cung làm gì ?
- Đương nhiên là mang giải dược cho Tư Đồ cô nương .
Ôn Phi Khanh à một tiếng hỏi :
- Thật ư ?
- Nhị cô nương nên biết rằng vì sợ Tư Đồ Lan thay lòng mà tôi định chiếm hữu cô
ta chứ hoàn toàn không có y định hại mạng của cô ấy .Triêu Ngọc Thư này thà chết
chứ không bao giờ để cô ấy phải tổn thương …
- Nghe giọng lưỡi ngươi hình như có vẻ thành thật và cảm động lắm lắm !
Triệu Ngọc Thư hiểu ra hàm ý mai mỉa trong câu nói của Ôn Phi Khanh , liền đáp
:
- Tôi hoàn toàn thành tâm, tin hay không là tuỳ cô nương thôi .
Ôn Phi Khanh trầm ngâm một lúc rồi chợt nói :
- Ngươi có thể ngồi xuống nói chuyện với ta một lúc không ?
Triệu Ngọc Thư cảm thấy bất ngờ nhưng cũng vội vã trả lời :
- Đương nhiên Triệu Ngọc Thư rất lấy làm vinh hạnh !
Ôn Phi Khanh ngồi xuống một tảng đá , Triệu Ngọc Thư cũng tìm chỗ cách đó vài
bước ngồi xuống theo .
Toạ định xong nàng mở lời ngay :
- Ngươi đã vào Quỳnh Dao Cung chưa ?
Triệu Ngọc Thư lắc đầu :
- Chưa ! Tôi còn ngập ngừng chưa dám …
- Vì sao không dám ? Phần nào còn có biết hổ thẹn chứ gì ?
- Không phải thế ! Tôi nhận thấy hành vi đó hơi lỗ mãng một chút nhưng không
có gì đáng hổ thẹn , bởi vì xuất phát từ điểm chính là do hai chữ tình ái . Tôi chỉ băn
khoăn là nếu gặp Quỳnh Dao Cung chủ ắt sẽ hiểu lầm rồi nảy sinh xung đột làm phiền

phức đến Tư Đồ cô nương .
- Ngươi cũng còn biết nghĩ đến người … Nhưng đó là giảo biện , vì nếu thật sự
ngươi nghĩ đến cô thì phải đến sớm hơn .
Triệu Ngọc Thư lo lắng hỏi :
- Ý của nhị cô nương là …
- Bởi vì nếu chờ đến bây giờ thì cô ta đã mất mạng rồi …
Triệu Ngọc Thư cười nói :
- Không đâu ! Tôi biết rõ dược tính của loại thuốc kích thích này . Tư Đồ cô nương
trong phạm vi một tháng sẽ không ảnh hưởng gì đâu …
Đột nhiên hắn ngừng mục nhìn Ôn Phi Khanh hỏi :
- Tại sao Tư Đồ cô nương nói rằng nếu chờ đến bây giờ thì Tư Đồ cô nương đã
mất mạng ?
- Bởi vì hiện tại cô ấy đã vô sự .
Triệu Ngọc Thư ngạc nhiên hỏi :
- Sao nhị cô nương biết ?
- Ta từ Quỳnh Dao Cung ra đây sao lại không biết được ?
Triệu Ngọc Thư run giọng :
- Ai … ai đã cứu cô ta ?
Ôn Phi Khanh đáp :
- Vị tu mi tri kỷ của ta , Lý Tồn Hiếu !
Triệu Ngọc Thư biến sắc , nghiến răng nói :
- Thì ra chính là hắn ! Ta thề nếu không giết hắn sẽ không làm người !
Dứt lời bật dậy định lao đi .
Ôn Phi Khanh xuất chỉ điểm tới ngay .
Triệu Ngọc Thư trúng một chỉ ngồi bệt ngay xuống , hậm hực nói :
- Nhị cô nương không thể giữ tôi được mãi đâu !
Ôn Phi Khanh lạnh giọng đáp :
- Ta không cần giữ ngươi , chỉ muốn cho ngươi nghe hết để đừng lấy bụng tiểu
nhân đo lòng quân tử …
- Hừ … Ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử , còn hắn …
- Vị tư mi tri kỷ của ta là bậc chính nhân quân tử đỉnh thiên lập địa . Quỳnh Dao
Cung chủ đã có ý đưa nhi nữ của mình gả cho chàng , và lúc đó muốn cứu Tư Đồ cô
nương chỉ có cách ấy . Thế nhưng chàng đã kiên quyết không chấp

nhận .
- Nhị cô nương chớ coi Triệu Ngọc Thư là trẻ lên ba . Muốn cứu Tư Đồ cô nương
ngoài giải dược của tôi chỉ còn một biện pháp là âm dương kết hợp .
- Đó là vì ngươi kiến thức còn thiển cận ! Ngươi có từng nghe nói có người cơ thể
thuần dương nhưng lại có máu pha lẫn cả âm dương có khả năng giải được dược vật
dâm độc không ?
- Tất nhiên tôi biết , thế như trên đời hầu như không tìm được một người nào có
loại máu âm dương như thế .
- Vậy mà có một người …
- Thật sao ? Ai vậy ?
- Chính là vị tu mi tri kỷ của ta, Lý Tồn Hiếu !
Triệu Ngọc Thư ngơ ngác thốt lên :
- Lại là hắn ư ? Vì sao hắn có được thứ âm dương huyết hiếm như vậy ?
- Chàng có thân thế thật đáng thương . Lúc nhỏ vì gặp nguy biến nên chàng được
thân mẫu nuôi sống bằng chính máu của mình .
- Chẳng lẽ đó là thực ?
- Ta chỉ nói thế , còn tin không tuỳ ngươi . Nhưng nhất định sẽ có ngày ngươi hiểu
ra sự thật .
Triệu Ngọc Thư trầm ngâm một lúc rồi thở hắt ra nói :
- Tôi xưa nay không dễ tin người . Chờ sau khi gặp Tư Đồ cô nương xong nếu cô ta
cũng nói thế , tôi sẽ tiêu trừ địch ý đối với vị tu mi tri kỷ của nhị cô nương .
- Chỉ có thế thôi sao ?
- Đối với Triệu Ngọc Thư thì như vậy là quá nhiều .
- Ngươi nên biết rằng ta chẳng để tâm ngươi giữ địch ý với Lý Tồn Hiếu hay giải
trừ . Bởi vì ngươi chẳng phải là đối thủ của chàng .
Triệu Ngọc Thư cười thâm độc :
- Nhị cô nương nên biết rằng đã có lần vị tu mi tri kỷ của cô nương từng bị Triệu
Ngọc Thư này bắt giam .
- Ta có nghe nói , hơn nữa cũng thừa hiểu rằng ngươi là kẻ nham

hiểm xảo trá …
- Nhị cô nương , binh bất yếm trá …
Ôn Phi Khanh xua tay nói :
- Thôi , khỏi cần bàn đến việc này nữa . Ngươi đối xử với vị tu mi tri kỷ của ta thế
nào ta cũng chẳng cần để ý . Nhưng ta lại quan tâm đến việc ngươi sẽ xử sự như thế
nào với Tư Đồ cô nương . Hôn nhân là trọng sự của cả đời người . Nếu trao thân cho
người không xứng đáng thì sẽ là mối ân hận suốt đời . Tư Đồ Lan là nhi nữ , lại từng gọi
ta một tiếng là thư thư , chỉ cần hai việc đó khiến ta không thể để cô ta phạm sai lầm
để ôm hận chung thân . Ngươi hãy nói với ta một lời xem đối với Tư Đồ Lan có thật
không ?
- Nhị cô nương , nếu tôi không thật lòng thì còn mang giải dược đến đây làm gì ?
Ôn Phi Khanh phản bác :
- Việc đó không đủ chứng tỏ ngươi đã thực tâm . Để biểu thị thực tâm là cần đảm
bảo lòng mình suốt đời không thay lòng chuyển ý …
Triệu Ngọc Thư hỏi :
- Nhị cô nương muốn nghe tôi nói thật một câu không ?
- Nói đi . Ta chính đang cần như vậy .
- Việc hứa trước mình sẽ không thay lòng chuyển ý là chuyện không dễ dàng .
Tôi có thể bảo đảm trước mắt sẽ như vậy , còn tương lai vĩnh viễn có giữ được không
thì tôi chưa muốn hứa .
Ôn Phi Khanh mở to mắt hỏi :
- Vậy là thế nào ?
- Tôi nói thật lòng mình chứ không muốn lừa dối ai cả . Người nào dám bảo đảm
mình suốt đời sẽ như thế thì tôi cho rằng người đó là dối trá . Bởi vì đã là người thì
không ai có thể dự liệu được chuyện gì sẽ xảy đến .
Ôn Phi Khanh nhìn thẳng vào mặt đối phương với ánh mắt sắc như dao chém hồi
lâu không chớp .

Triệu Ngọc Thư can đảm nhìn lại vị nữ sát tinh nổi danh giang hồ với thái độ khá
bình tĩnh .
Một lúc , Ôn Phi Khanh thu hồi ánh mắt nói :
- Có lẽ ngươi còn có chút gì khác thường …
- Cô nương quá khen ! Tôi chỉ thực tâm và bảo đảm được những gì mà mình tin
chắc .
- Vậy ta có thể cho ngươi biết điều này . Tư Đồ Lan có nói riêng với ta rằng rất có
thể ngày nào đó chọn ngươi làm hôn phu . Thế nhưng Quỳnh Dao Cung chủ lại muốn
phó thác nhi nữ mình cho vị tu mi tri kỷ của ta , nghĩa là nhất quyết cự tuyệt ngươi . Ta
thật không hiểu nổi Tư Đồ Lan , vì trong võ lâm , danh tiếng của ngươi hoàn toàn không
tốt đẹp gì …
- Triệu Ngọc Thư hành sự xấu tốt tùy tâm , chỉ cần cầu sao lợi mình là được , chả
cần câu nệ đến danh tiếng thà làm chân tiểu nhân chứ không thích làm ngụy quân tử .
Ôn Phi Khanh trầm ngâm nói :
- Có lẽ đó là điều duy nhất mà ngươi làm cho Tư Đồ Lan có hảo cảm . Nay ta
không có gì cần nói thêm , chỉ chúc hai người có được hạnh phúc . Tính ta xưa nay vẫn
thế , mong sao cho những đôi tình nhân luôn được toại nguyện .
Rồi xuất chỉ giải huyệt cho hắn .
- Ngươi đi đi !
Triệu Ngọc Thư đứng lên định đi nhưng nghĩ sao lại ngập ngừng nhìn Ôn Phi
Khanh hỏi :
- Nhị cô nương có thể vì Triệu Ngọc Thư mà giúp một tay không ?
- Việc gì ?
- Xin nhị cô nương giúp đỡ để tôi được gặp Tư Đồ cô nương một lát .
Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi :
- Quỳnh Dao Cung chỉ cách đây vài dặm , sao ngươi không tự đến tìm cô ta ?
Triệu Ngọc Thư gượng cười đáp :
- Nhị cô nương cũng biết rằng cung chủ không muốn gặp tôi .

- Vậy là ngươi sợ Quỳnh Dao Cung chủ ?
- Chưa hẳn thế . Tôi chỉ sợ phiền đến Tư Đồ cô nương .
Ôn Phi Khanh lắc đầu :
- Tuy muốn , nhưng chuyện này không thể giúp ngươi được .
Triệu Ngọc Thư nài nỉ :
- Cô nương …
- Ngươi chưa biết rằng ta cùng vị tu mi tri kỷ của mình trốn khỏi Quỳnh Dao Cung
hay sao ?
Triệu Ngọc Thư ngạc nhiên hỏi :
- Hai vị đã giúp đỡ Quỳnh Dao Cung cứu mạng Tư Đồ cô nương , tại sao cần phải
trốn đi ?
Ôn Phi Khanh giải thích :
- Quỳnh Dao Cung chủ có ý để ta làm bà mối tác hợp vị Lý Tồn Hiếu với Tư Đồ
Lan nhưng cô ta đã biểu bạch lòng mình . Vì không biết phải giải quyết thế nào nên
chúng ta phải trốn đi .
Triệu Ngọc Thư thất vọng nói :
- Thì ra là thế … Nếu vậy nhị cô nương quả thật không tiện quay lại Quỳnh Dao
Cung nữa …
Rồi chắp tay tiếp :
- Triệu Ngọc Thư không tiện phiền đến cô nương nữa . Xin cáo biệt !
Dứt lời quay người bước đi .
Ôn Phi Khanh bỗng gọi giựt lại :
- Khoan đã !
Triệu Ngọc Thư dừng bước , quay lại hỏi :
- Nhị cô nương còn có gì chỉ giáo nữa ?
Ôn PhiKhanh hỏi :
- Ngươi vừa mới đến đây ?
- Không giấu gì cô nương , Triệu Ngọc Thư phải quanh quẩn ở Thần Nữ Phong
này suốt hơn một ngày một đêm rồi mà chưa có cách gì vào được .
Ôn PhiKhanh nhận xét :
- Thì ra ngươi cũng có chút tình nghĩa … Thôi được , để ta cố giúp …
Triệu Ngọc Thư mừng rỡ nói :
- Nếu vậy thì còn gì bằng ! Nhưng nhị cô nương vừa bảo …
- Tuy có phần khó xử nhưng ta vừa nói qua , bao giờ cũng muốn cho

những đôi
tình nhân được toại nguyện . Nếu chỉ cách có thước tấc nhưng không thể gặp nhau , đó
là điều rất khổ tâm . Bởi thế ta đành phải quay lại Quỳnh Dao Cung một chuyến …
Triệu Ngọc Thư tỏ ý băn khoăn :
- Nếu gặp cung chủ , nhị cô nương phải nói thế nào ?
- Đó là việc của ta , ngươi không cần lo giúp . Chỉ cần nói xem ngươi sẽ chờ Tư
Đồ Lan ở đâu ?
Triệu Ngọc Thư nói ngay :
- Tôi sẽ chờ ở đây .
- Thế là tốt . Nhưng ta chỉ có thể báo với Tư Đồ Lan rằng ngươi đã chờ ở đây ,
còn có đến hay không là việc của cô ấy .
Triệu Ngọc Thư vội gật đầu :
- Đương nhiên ! Nhị cô nương chỉ cần nói giúp một lời là tôi đã cảm kích lắm rồi
.
- Vậy ngươi cứ chờ ở đây . Ta đi đây .
Dứt lời đi nhanh về phía Quỳnh Dao Cung .
Không bao lâu nàng đã tới cốc khẩu .
Chợt trên núi có tiếng người vang xuống :
- Vị nào đêm khuya đến Quỳnh Dao Cung xin lưu bước !
Lời vừu dứt , người đã hiện ra , chính là tuần sơn sứ Phạm Cường .
Ôn Phi Khanh nói :
- Đây là Ôn Phi Khanh quay lại .
Bấy giờ Phạm Cường cũng đã thấy rõ Ôn Phi Khanh , liền ôm quyền thi lễ nói :
- Nguyên là Ôn cô nương , Phạm Cương thất lễ ! Xin nhị cô nương vào cốc !
Nhìn thái độ của vị tuần sứ có thể đoán rằng việc Ôn Phi Khanh và Lý Tồn Hiếu
bỏ đi , Quỳnh Dao Cung chủ không cho đồn rộng ra .
Ôn Phi Khanh cứ đi thẳng vào , qua khỏi cốc khẩu thứ hai vẫn không bị bọn tuần
canh ngăn trở gì .
Cuối dãy hành lang đầu tiên , tình cờ nàng trông thấy Xuân Lan . Tên đứng đầu tứ
tỳ , ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào ? Nhị cô nương vẫn chưa đi ư ?
Ôn Phi Khanh cười đáp :
- Ta đã đi , nhưng có việc phải quay lại .
Xuân Lan à một tiếng , lại hỏi :
- Nhị cô nương có việc gì ? Hay muốn gặp cung chủ ?
- Ta cần gặp Tư Đồ cô nương , nếu tránh được cung chủ càng tốt .
Xuân Lan lắc đầu nói :
- Chỉ e nhị cô nương muốn gặp gia cô nương không phải là chuyện dễ …
- Ta không cần vào cũng được , chỉ phiền ngươi nói giúp một câu .
- Nhị cô nương thứ lỗi , chỉ sợ tiểu tỳ không thể …
Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi :
- Thế nào ? Cung chủ đã dặn bảo như thế hay sao ?
- Không phải thế … Nhị cô nương còn chưa biết gia cô nương đã bị cung chủ cấm
cố ở hậu cung rồi !
Ôn Phi Khanh sửng sốt kêu lên :
- Thế nào ? Cung chủ quản thúc nhi nữ của mình trong hậu cung ư ? Vì sao thế ?
Xuân Lan đáp :
- Sau khi nhị vị bỏ đi , cung chủ rất bực mình . Sau đó gia cô nương bảo rằng
mình đã để cho hai vị đi khỏi đây . Khi đã tra hỏi rõ nguyên nhân rồi , cung chủ tức
giận gia cô nương đã không chịu nghe lời , ngoài ra còn sợ cô ấy tự tiện ra khỏi Quỳnh
Dao Cung nên đã ra lệnh cấm cố ở hậu cung .
Ôn Phi Khanh nhíu mày nói :
- Nếu vậy thì phiền phức thật .
Xuân Lan hỏi :
- Nhị cô nương muốn gặp gia cô nương có việc gì ?
Ôn Phi Khanh do dự một lát mới trả lời :
- Không giấu gì cô nương , có người nhờ ta báo cho Tư Đồ cô nương một tin tức .
- Đó là ai vậy ?
- Vị tu mi tri kỷ của Tư Đồ cô nương .
Xuân Lan kinh hãi kêu lên :
- Triệu Ngọc Thư ?
Rồi chợt lo lắng nhìn quanh , giơ tay bịt miệng nói nhỏ :
- Hắn đang ở đâu ?

Ôn Phi Khanh đáp :
- Hắn còn ở ngoài Quỳnh Dao Cung .
Xuân Lan tức giận nói :
- Hắn thật to gan còn dám dẫn xác tới đây nữa … Nếu gặp tuần sơn sứ thì đừng
hòng giữ được mạng ! Cung chủ đã ra lệnh dụ , ngày mai sẽ phái tất cả cao thủ truy tìm
hắn , bất kể sống chết cũng phải đưa về Quỳnh Dao Cung …
Ôn Phi Khanh lắc đầu nói :
- Quý cung chủ làm thế là sai rồi …
Xuân Lan ngạc nhiên hỏi :
- Tại sao ?
- Bởi vì giết Triệu Ngọc Thư thì đối với Tư Đồ cô nương không có gì tốt cả , trái lại
còn làm hại đến cô ấy .
Xuân Lan lo lắng nói :
- Vậy thì biết làm thế nào ? Nếu gia cô nương không chịu nhận lỗi và nghe lời
cung chủ thì sẽ còn bị cấm cố chưa biết đến khi nào , và gia cô nương nhất định không
nhận lỗi đâu …
Ôn Phi Khanh thở dài :
- Nhưng đây là việc riêng của Quỳnh Dao Cung , ngoại nhân đâu có thể can
thiệp ?
- Thế còn Triệu Ngọc Thư đến đây làm gì ?
- Hắn nói mang giải dược đến cho Tư Đồ cô nương .
Xuân Lan hừ một tiếng , hậm hực nói :
- Ai cần gì đến giải dược của hắn chứ ? Nếu không có Lý gia thì cô nương đã mất
mạng rồi . Hắn đã tàn hại gia cô nương như vậy còn chưa đủ hay sao ?
Ôn Phi Khanh ôn tồn bảo :
- Lan cô nương , những việc như thế người ngoài không thể hiểu được đâu . Triệu
Ngọc Thư phải có gì mới làm cho Tư Đồ cô nương nặng lòng vì hắn . Theo ta nhận thấy
thì hình như đối với Tư Đồ cô nương hắn cũng thực tâm .
Xuân Lan mở to mắt hỏi :
- Cô nương thật vậy sao ?

- Việc quan trọng như thế , nếu không cầm chắc thì ta đâu dám nói ra tuỳ tiện ?
Ngươi cũng nên tin rằng ta không muốn làm hại cô nương ngươi .
- Vậy hắn muốn báo tin gì cho gia cô nương ?
- Hắn muốn gặp Tư Đồ cô nương một lúc .
- Vì sao hắn không tự đến ?
Ôn Phi Khanh đáp :
- Hắn sợ .
Xuân Lan bĩu môi nói :
- Nam nhân mà nhát gan như thế thì sao này sao có thể chiếu cố đến gia cô
nương được ?
- Không hoàn toàn như ngươi nghĩ đâu . Một phần hắn sợ gây phiền phức cho Tư
Đồ cô nương .
Xuân Lan vẫn không tán thành :
- Thì đằng nào mà chẳng thế . Chung quy hắn chỉ sợ gặp cung chủ .
Cô ta đưa mắt nhìn Ôn Phi Khanh hỏi :
- Nhị cô nương thấy thế nào ? Có nên để hắn gặp gia cô nương không ?
Ôn Phi Khanh đáp :
- Việc này ta không tiện can thiệp vào mà chỉ muốn báo tin cho người biết là đủ .
Sau đó cô nương ngươi sẽ tự quyết định có nên gặp hắn hay không .
Xuân Lan băn khoăn hỏi :
- Thế là phải ! Nhưng … làm thế nào để báo tin được ?
- Cái đó tuỳ thuộc ở các ngươi có chịu giúp ta hay không ?
- Nhị cô nương muốn tiểu tỳ …
Ôn Phi Khanh chợt hỏi :
- Ở hậu cung tất có người canh giữ chứ ?
- Đương nhiên có điều là tỳ nữ trong cung .
- Bọn chúng đối với Tư Đồ cô nương thế nào ?
Xuân Lan đáp :
- Gia cô nương xưa nay đối với chúng tôi đều như thư muội , rất thân thiết . Chúng
tôi đối với cô nương đều tốt cả , tuy nhiên không ai dám vi phạm cấm lệnh của cung
chủ .
Ôn Phi Khanh nghĩ ngợi một lúc rồi nói :
- Ta định thế này . Bây giờ ta sẽ đến cầu kiến cung chủ thuyết phục .

Cho dù có
thành công hay không , ngươi hãy đến báo tin cho cô nương ngươi .
Xuân Lan phát hoảng nói :
- Ui chao ! Nhị cô nương, tiểu tỳ đâu dám ! Nếu cung chủ biết được việc này thì
nhất định không tha cho chúng tôi đâu !
Ôn Phi Khanh nhẹ giọng :
- Các ngươi đừng lo . Làm cha mẹ ai cũng muốn tốt cho con cái . Cung chủ cấm
cố nhi nữ cũng với một mục đích muốn để làm theo ý mình . Bởi thế các ngươi đã có
lòng yêu cô nương mình như thế , cung chủ đâu nỡ trách phạt nặng các ngươi ?
Xuân Lan nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu nói :
- Cô nương đối với chúng tôi đều có ân sâu nặng , cho dù phải vì gia cô nương mà
chết cũng phải nên làm . Tiểu tỳ xin làm theo lệnh của nhị cô nương , trước hết hãy
theo tiểu tỳ đến gặp cung chủ .
Hai người cùng đi sâu vào cốc .
Không lâu sau họ dừng lại trước một cánh cửa , bên trong ánh đèn sáng trưng ,
chỉ thấy trướng tủ màn che hoa cả mắt .
Xuân Lan thấp giọng nói :
- Xin nhị cô nương chờ ở đây để tiểu tỳ vào báo với cung chủ một tiếng .
Ôn Phi Khanh gật đầu :
- Phiền người !
Lát sau từ trong cung vang ra một giọng nói hơi lạnh lùng của Quỳnh Dao Cung
chủ :
- Quỳnh Dao Cung có bao giờ để khách phải chờ lâu . Ngươi mau mời vào đi !
Lại thấy rèm trướng lay động , Xuân Lan bước ra nhẹ giọng nói :
- Cung chủ có lời mời , nhưng có phần không vui .
Ôn Phi Khanh gật đầu :
- Ta biết . Chuyện đó cũng thường tình , ta sẽ gánh chịu bởi dù sao bà ấy cũng là
trưởng bối .
- Vậy thì nhị cô nương vào đi . Tiểu tỳ sẽ đến ngay hậu cung .

Trong cung bài trí vô cùng sang trọng không kém gì cung điện của các bặc vua
chúa .
Quỳnh Dao Cung chủ ngồi trên một chiếc ghế bọc gấm sau chiếc bàn tròn bằng
gỗ hương , sắc mặt không lộ chút biểu cảm gì .
Ôn Phi Khanh bước lên thi lễ nói :
- Vãn bối kiến quá cung chủ !
Quỳnh Dao Cung chủ gật đầu đưa tay ra hiệu nói :
- Không dám ! Mời cô nương ngồi !
Ôn Phi Khanh cảm ơn rồi ngồi xuống ghế .
Chờ khách toạ định xong , Quỳnh Dao Cung chủ liền nói phủ đầu :
- Cô nương và Lý thiếu hiệp không từ mà biệt , nay không hiểu vì sao cô nương
quay lại ?
Ôn Phi Khanh cúi người đáp :
- Vãn bối thất lễ , bởi thế quay trở lại định cung chủ để phân trần …
Quỳnh Dao Cung chủ ngắt lời :
- Cô nương cần gì phải trở lại phân trần ? Lý do thế nào tôi đã biết rõ . Tội lỗi đều
do tiểu nữ gây ra , chính tôi phải tạ tội với hai vị . Hơn nữa hai vị là ân nhân của
Quỳnh Dao Cung , có lý nào tôi lại dám trách …
- Đa tạ cung chủ khoan dung .
Quỳnh Dao Cung chủ xua tay :
- Cô nương nói thế khiến tôi rất hổ thẹn !
Ôn Phi Khanh không đáp , lúc sau mới nói :
- Mới rồi vãn bối có nghe rằng cung chủ cấm cố Lan muội …
Quỳnh Dao Cung chủ bật ra :
- Nha đầu đó thật lắm miệng !
- Dám xin cung chủ đừng trách tội …
Quỳnh Dao Cung chủ nói mát :
- Gia môn bất hạnh , ngay cả nữ nhi của mình cũng không quản giáo nổi , tôi đâu
dám trách tội ai ?
Ôn Phi Khanh nhỏ nhẹ :
- Đa tạ cung chủ . Vãn bối cho rằng những việc làm của Lan muội tất phải có lý
do …
Quỳnh Dao Cung chủ mở to mắt hỏi :

- Có lý do ư ? Triệu Ngọc Thư hành vi bất thiện , chỉ riêng việc hãm hại tiểu nữ
cũng biết là hắn là hạng người thế nào rồi . Tôi đã chừng này tuổi , chẳng lẽ xem người
xét việc lại không bằng nó ?
- Cung chủ không phải là bậc phụ mẫu thế tục . Đối với chuyện tình duyên tất
biết bên trong có điều kỳ diệu mà chỉ riêng con tim của những người trong cuộc mới cắt
nghĩa được thôi .
- Nhưng ta lại cho rằng giữa tiểu nữ và Triệu Ngọc Thư không có điều gì kỳ diệu .
Chẳng lẽ cô nương còn chưa biết Triệu Ngọc Thư là người như thế nào ?
Ôn Phi Khanh trả lời :
- Vãn bối biết . Không những thế mà mọi người trên võ lâm đều biết Triệu Ngọc
Thư là người không có đức tính tốt đẹp nào . Tuy nhiên vãn bối tin rằng trên đời chỉ có
một mình Lan muội mới hiểu được Triệu Ngọc Thư mà thôi .
Quỳnh Dao Cung chủ lắc đầu :
- Cô nương nói thế tôi không dám đồng tình .
- Vãn bối xin hỏi , nếu cung chủ chỉ căn cứ theo lời đồn thì coi vãn bối là người
thế nào ?
Quỳnh Dao Cung chủ ngớ người không ngờ đối phương hỏi câu đó hồi lâu mới
lúng túng trả lời :
- Cái đó …
Ôn Phi Khanh lại tiếp :
- Nếu theo truyền ngôn thì vãn bối là nữ nhân hung tàn và dâm đãng , đúng vậy
không ?
Quỳnh Dao Cung chủ nhíu mày nói :
- Tuy nhiên ta biết cô nương không phải là người như vậy.
- Nhưng cung chủ làm thế nào mà biết được chứ ? Chẳng qua vì cung chủ đã gặp
vãn bối nên hiểu thêm chút ít chứ gì ? Trước đó đương nhiên cung chủ cũng phải căn
cứ vào truyền ngôn nếu . Nếu vậy thì lời đồn thiếu căn cứ và nhiều

khi sai thực tế .
Người ta nói lời đồn có thể làm cháy vàng nát đá , có thể giết người … Cung chủ tất
hiểu việc này ?
Quỳnh Dao Cung chủ tuy bị thuyết phục phần nào nhưng vẫn chưa hoàn toàn tán
thành :
- Ta biết Triệu Ngọc Thư hoàn toàn không chỉ dựa vào lời đồn . Hắn ra tay cướp
đoạt tàng bảo đồ của Lý thiếu hiệp , đó là sự thật . Hắn dùng thủ đoạn ti tiện để làm
hại tiểu nữ , đó cũng là sự thật .
Ôn Phi Khanh gật đầu :
- Hai việc đó vãn bối không phủ nhận . Nhưng việc thứ nhất chỉ là một tội nhỏ ,
bởi vì nói đến lòng tham , trong mười người phải có đến tám chín rồi , nhất là người
trong giang hồ khi biết đến kỳ trân dị bảo .
- Việc này thì còn có thể tha thứ , nhưng việc thứ hai , chẳng lẽ còn tha thứ được
sao ?
Ôn Phi Khanh nói :
- Vãn bối không dám nói có thể tha thứ . Nhưng theo vãn bối được biết thì Lan
muội không quá chấp trách việc đó .
- Nó không chấp trách thì ta chấp trách ! Ta tuyệt đối không thể đem nhi nữ gả
cho một người như thế ! Nó còn chấp trách gì ? Vào lúc này nó còn sáng suốt gì để suy
xét mọi việc chứ ?
Ôn Phi Khanh kêu lên :
- Cung chủ …
Quỳnh Dao Cung chủ chú mục nhìn khách , chợt hỏi :
- Vậy cô nương có ý thế nào ?
- Vãn bối dám bạo gan xin cung chủ hãy thu hồi nghiêm lệnh thả Lan muội ra ,
thuận theo đạo lý tự nhiên …
Quỳnh Dao Cung chủ quá bất ngờ ngẩn ra hồi lâu mới nói :
- Thế mà ta cứ tưởng là cô nương chỉ khuyên ta …
Ôn Phi Khanh nói tha thiết :

- Cung chủ nghiêm khắc như thế chẳng qua chỉ muốn điều tối cho Lan muội .
Người khác có thể không biết , nhưng cung chủ nhất định biết rõ tính khí của Lan muội
nào , đã quyết định gì sẽ không bao giờ thay đổi . Rồi hậu quả thế nào , chính cung chủ
mới phải gánh chịu nhiều nhất . Chỉ cần Triệu Ngọc Thư có chỗ tốt , chinh phục được
Lan muội thì cung chủ sao phải quá nghiêm khắc ?
Quỳnh Dao Cung chủ mắt phát hàn quanh hỏi :
- Cô nương , xin hỏi thẳng một câu . Vì sao trước tiên cô nương thật lòng cứu tiểu
nữ , sao nay lại muốn hại nó ?
Ôn Phi Khanh lắc đầu nói :
- Cung chủ nói sai rồi ! Nếu như rủi Lan muội có bề nào thì người hại Lan muội
không phải là vãn bối mà chính là cung chủ ! Chính vãn bối thật tâm vì Lan muội mà
nói với cung chủ những lời đó .
Quỳnh Dao Cung chủ rời ghế đứng lên nói :
- Cô nương , đây là việc nội bộ của Quỳnh Dao Cung , ta không hy vọng đề cập
nhiều hơn nữa . Nếu cô nương muốn ở lại đây với tư cách là khách của Quỳnh Dao
Cung , ta sẽ tiếp đãi như một bậc thượng tân . Nếu không , ta xin tiễn cô nương ra khỏi
cung .
Ôn Phi Khanh không chút tự ái , mỉm cười đứng lên cúi mình thi lễ nói :
- Vị tu mi tri kỷ của vãn bối vẫn chờ ở bên ngoài , không thể để chàng chờ lâu ,
xin cáo biệt !
Nói xong quay người đi ra cửa .
Quỳnh Dao Cung chủ không tiễn chân .
Ôn Phi Khanh cứ bình thản ra khỏi Quỳnh Dao Cung mà không gặp ai ngăn cản
gì , cho đến chỗ đã hẹn với Triệu Ngọc Thư thì chợt thấy có tới hai người đang đứng ở
đó .
Bấy giờ trời đã mờ sáng , cả người Triệu Ngọc Thư ướt đẫm sương ,

cả mái tóc
mai của Tư Đồ Lan cũng dính bết lại .
Ôn Phi Khanh đến gần , cười lên tiếng :
- Không ngờ Lan muội đã đến đây rồi !
Tư Đồ Lan hơi đỏ mặt vội bước lên nói :
- Thư thư , muội rất cảm kích …
Triệu Ngọc Thư cũng đi tới chắp tay trịnh trọng nói :
- Nhị cô nương , Triệu Ngọc Thư không dám chỉ dùng một chữ tạ để biểu thị sự
biết ơn …
Ôn Phi Khanh vội ngắt lời :
- Hai người chớ đa lễ nữa . Thời gian không có nhiều đâu , để cung chủ khỏi phát
hiện , Lan muội nên sớm quay về cung đi .
Triệu Ngọc Thư môi máy định nói gì nhưng Tư Đồ Lan đã tranh trước :
- Thư thư , muội không định quay về nữa đâu !
Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi :
- Thế nào ? Muội không về cung nữa sao ?
Tư Đồ Lan buồn bã nói :
- Muội vừa quyết định và đã thương lượng với Triệu Ngọc Thư rồi , từ nay sẽ theo
chàng bước chân giang hồ , dừng bước nơi đâu thì coi đó là nhà …
Ôn Phi Khanh nhìn Triệu Ngọc Thư dò hỏi .
Y hiểu ý tiếp lời :
- Nhị cô nương yên tâm , Triệu Ngọc Thư không sợ phong trần …
Ôn Phi Khanh ngắt lời :
- Ngươi sai rồi , ta không có ý đó …
- Tôi hiểu , xin nhị cô nương đừng lo , tôi có thể chiếu cố được cho Lan muội .
Ôn Phi Khanh gật đầu :
- Có câu đó của ngươi là đủ . Bây giờ đến việc của hai người . Nay đã quyết định
thế rồi , ta không tiện nói gì thêm nữa , chỉ xin chúc hai người sống bên nhau hoà thuận
trọn đời .
Tư Đồ Lan cảm động đáp :
- Đa tạ thư thư !
- Thôi hai người hãy gấp lên , nếu cung chủ mà biết được , nhất định sẽ phái tất

cả cao thủ truy tìm .
- Muội chẳng qua chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi … Khi nào mới gặp lại thư thư ?
Ôn Phi Khanh trầm ngâm một lát rồi cắn môi nói :
- Cái đó còn tuỳ thuộc vào cơ duyên . Hai cái tên Triệu Ngọc Thư và Tư Đồ Lan
trên giang hồ không ai lạ . Theo ý ta hai người nên tạm thay đổi nó đi thì an toàn hơn .
Triệu Ngọc Thư đáp :
- Đa tạ nhị cô nương , chúng tôi cũng đã tính trước việc này .
Ôn Phi Khanh gật đầu :
- Với tâm trí của ngươi , chỉ cần lưu tâm chiếu cố đến Lan muội , ta tin rằng sẽ
không có gì đáng lo nữa . Bây giờ ta xin đi trước một lúc .
Nói xong quay mình đi ngay .
Tư Đồ Lan còn nói với theo :
- Thư thư xin hãy bảo trọng . Tiểu muội vĩnh viễn không bao giờ quên ân đức của
thư thư đâu !
- Đa tạ Lan muội . Hai người cũng xin bảo trọng !
Ôn Phi Khanh nghe tiếng thôi thúc trong câu vĩnh viễn của Tư Đồ Lan , lòng nàng
cũng trở nên xao xuyến vội vã bước nhanh .
oOo
Chỗ giáp giới vùng Châu , Quý có một thị trấn nhỏ gọi là Man Cầu . Tiểu trấn chỉ
vẻn vẹn mấy chục hộ dân cư , sinh sống chủ yếu bằng nghề nông , săn bắn chài lưới
hoặc nghề tiều phu .
Tóm lại dân trong trấn chỉ dựa vào đôi bàn tay và sức lao động để sinh sống .
Hôm ấy trời chiều , Lý Tồn Hiếu ngồi trên thềm một ngôi đình hoang vàng dần
trong ánh chiều tà .
Chợt từ trên tiểu trấn có tiếng vó ngựa vang lên dồn dập , chỉ phút chốc hai con
tuấn mã đã phóng tới gần .
Kỵ sĩ gò chặt cương , hai con tuấn mã mới dừng phắt lại , đứng trên hai chân sau ,
đôi vó trước tung lên trời , cất tiếng hí vang .

Thật là những kỵ sĩ điêu nghệ .
Hai kỵ sĩ bất giác đưa mắt nhìn đám bùn lầy ngay phía trước bậc thềm sát ngay
chân của Lý Tồn Hiếu .
Ở đó có cắm ba ngọn cỏ , giống như trẻ con đang đùa nghịch .

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 27
Cứu nhầm đối tượng

Hai kỵ sĩ hết nhìn ba cọng cỏ cắm chơi trên đống bùn trước mắt Lý Tồn Hiếu lại
quét mắt Lý Tồn Hiếu hồi lâu dò xét , cuối cùng đưa mắt nhìn nhau nhất tề nhảy
xuống ngựa .
Một tên nói :
- Hãy nghĩ lại đây một lúc , đến tối sẽ đi .
Như nói với đồng bọn , cũng là cố ý cho Lý Tồn Hiếu nghe .
Bấy giờ Lý Tồn Hiếu mới ngước lên quan sát đối phương .
Cả hai kỵ sĩ đều trạc bốn mươi , chỉ cần nhìn qua dáng vẻ cũng biết thân thủ
không phải hạng tầm thường .
Trên yên ngựa có buộc túi vải dài và hẹp , chắc bên trong đựng binh khí .
Hai kỵ sĩ không để ý đến Lý Tồn Hiếu nữa , dắt ngựa buộc ở hàng lang rồi bước
vào tiểu đình ngồi xuống .
Tên kỵ sĩ cao gầy hất hàm sang phía Lý Tồn Hiếu hỏi đồng bọn :
- Ngươi thấy có hỏng việc không ?
Tên hán tử người tầm thước hừ một tiếng đầy khinh bỉ :
- Hạng còn hôi sữa , có gì mà hỏng việc ?
Tên cao gầy băn khoăn :
- Ta thật không hiểu . Tổng gia đã bố trí ở đây , sao lại còn …
Tên tầm thước bỗng giơ tay ngăn tên đồng bọn rồi đưa mắt chăm chú nhìn về
hướng tiểu trấn .
Trên con lộ từ phía trấn có người đang tới gần , dáng cân đối mình bận hắc y ,

đội mũ rộng vành che tùm hụp lấp gần hết khuôn mặt nên không thấy rõ diện mạo .
Tên kỵ sĩ cao gầy hỏi :
- Biết hắn không ?
Tên kia đáp :
- Chưa gặp bao giờ !
- Nên gật đầu thế nào ?
- Dọn thôi !
- Nhưng xem hắn toàn thân đầy hàn ý khiến người ta nhìn mà phát ghê , chắc
không phải hạng dễ chơi đâu !
Tên kỵ sĩ nói đúng .
Lý Tồn Hiếu cũng nhận thấy hắc y đội mũ rộng đang tới gần quả là khiến người
ta nhìn vào cảm thấy ghê ghê , có gì đó lạnh lùng đáng sợ toát ra ở con người đó .
Tên kỵ sĩ cao gầy nhếch môi cười , nụ cười không kém phần lạnh lùng đáng sợ .
Hắc y nhân đội mũ rộng vành cũng dừng lại trước tiểu đình lướt mắt nhìn ba
người đến trước .
Lý Tồn Hiếu không biểu lộ gì , trái lại hai tên bạch y kỵ mã có phần lo lắng .
Song phương nhìn nhau hồi lâu , cuối cùng tên kỵ mã cao gầy không nén nổi lên
tiếng :
- Sao thế ? Ngươi sao lại dò xét chúng ta kỹ vậy ?
Tên tầm thước xua tay :
- Mặc mẹ nó , chấp làm gì ?
Chợt hắc y nhân nói , giọng lạnh như băng :
- Các người có phải người của Bạch Cốt Môn không ?
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên nghĩ thầm :
- Thì ra bọn kỵ sĩ này là người của Bạch Cốt Môn …
Tên kỵ sĩ tầm thước trả lời :
- Không sai ! Nhãn lực của bằng hữu cũng khá đấy ! Còn bằng hữu là ai ?
Hắc y nhân không đáp , phóng mình nhìn sang Lý Tồn Hiếu .
Bấy giờ chàng mới nhìn rõ dung mạo của đối phương .
Đó là một thiếu niên mới hơn hai mươi tuổi , dung mạo tuấn mỹ , da trắng , mũi

thẳng miệng vuông , mày kiếm mắt phượng , chỉ có đôi mắt đầy hàn quang lấp lánh
dưới chiếc mũ rộng vành hiện đầy sát khí .
Hắc y nhân nói :
- Ta muốn hỏi về hai người …
Tên kỵ sĩ tầm thước hỏi :
- Bằng hữu còn chưa trả lời ta .
Hắc y nhân như không nghe , hỏi tiếp :
- Ta muốn biết về hai tên trong Bạch Cốt Tam sát là Sầm Đông Dương và Miêu
Phương Hương .
Tên kỵ sĩ tầm thước chừng như không nén nổi đứng lên quát :
- Ngươi là đứa nào ? Tính danh là gì ?
Hắc y nhân lạnh giọng :
- Các ngươi không xứng đáng đáng để hỏi !
Tên kỵ sĩ cao gầy cũng đứng lên ngửa mặt cười một tràng nói :
- Bằng hữu ngươi cuồng ngạo quá đấy !
- Im miệng ! Trả lời nhanh !
Tên kỵ sĩ cao gầy gật đầu :
- Được lắm vậy thì nghe đây ! Chúng ta không biết !
Hắc y nhân liền vung tay ra như điện , xuất thủ cực nhanh .
Chỉ nghe bốp một tiếng , tên kỵ sĩ cao gầy lãnh trọn một tát vào mặt khiến miệng
mũi đỏ lòm những máu , hốt hoảng lùi lại mấy bước .
Hắc y nhân đánh xong , đanh giọng hỏi :
- Ngươi nói gì nữa ?
Tên kỵ sĩ tầm thước định lao tới lấy binh khí treo trên yên ngựa nhưng mới động
chân thì hắc y nhân đã phóng chưởng đến trước mặt , quát to :
- Lùi lại !
Tên này vội vã bước lùi .
Hắc y nhân tiện tay giất một chiếc túi treo bên yên .
Tên kỵ sĩ tầm thước ngạc nhiên hỏi :
- Bằng hữu muốn gì ?
Hắc y nhân đáp :
- Chẳng phải người định lấy binh khí hay sao ? Vậy là ta chỉ giúp người thôi …
Tên kỵ sĩ tầm thước ngập ngừng một lát rồi vươn tay chộp lấy chiếc túi trên tay
hắc y nhân , chớp mắt rút ra một thanh đoản đao , mới nhìn qua lưỡi

đao , mắt chợt
biến sắc , rít lên :
- Ngươi … dám hủy binh khí của ta …
Hắc y nhân không để ý , tiếp tục cật vấn :
- Hai người có chịu nói Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương hiện đang ở đâu
không ?
Kỵ sĩ tầm thước không trả lời , đoản đao nhằm thẳng đầu hắc y nhân bổ xuống .
Hắc y nhân nghiêng mình tránh khỏi , thuận tay phạt mạnh vào cổ tay cầm đao
của đối phương , đồng thời tả chưởng đánh vào ngực hắn .
Thanh đoản đao bị bay khỏi tay vút lên không . Hầu như cùng lúc nghe bịch một
tiếng khô khan , ngực tên kỵ sĩ tầm thước trúng chưởng , hắn mở to mắt nhưng không
nói được tiếng nào , miệng hộc máu tươi , thân thở nhũn đi rồi rủ xuống .
Hắc y nhân đưa chân đá vào tử thi khiến đó lăn đi mấy vòng rồi nằm yên bên
con tuấn mã khiến nó hoảng sợ nhảy lồng lên .
Lý Tồn Hiếu thấy hắc y nhân xuất thủ như vậy, vừa mới đứng lên thì kỵ sĩ cao gầy
đã lao ra khỏi tiểu đình co chân bỏ chạy .
Hắc y nhân liền xuất chỉ điểm theo .
Tên kỵ sĩ cao gầy thét lên một tiếng rùng rợn , thân thể ngừng lại trên không rơi
bịch xuống , miệng phun máu thành vòi , cố gượng dậy nhìn cừu nhân lần cuối rồi nằm
bất động .
Chỉ phút chốc đã giết hai mạng người , thế mà hắc y nhân không hề chớp mắt .
Lý Tồn Hiếu không nén nổi , nhíu mày nói :
- Các hạ vì sao hạ thủ không biết nương tay ?
Hắc y nhân không đáp , nhìn chàng lạnh lùng hỏi :
- Ngươi có phải là người của Bạch Cốt Môn không ?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu :
- Không !
- Vậy thì tốt nhất đừng can thiệp vào !
Hắc y nhân nói xong đi thẳng vào thềm đình ngồi xuống .

Lý Tồn Hiếu nói :
- Các hạ giết người tàn nhẫn như thế , lẽ nào ngay trước mắt mà ta không hỏi ?
Hắc y nhân phản vấn :
- Ngươi có cho rằng người của Bạch Cốt Môn đều đáng giết cả không ?
Lý Tồn Hiếu đáp :
- Đúng là phần lớn người của Bạch Cốt Môn đều bất nghĩa , tuy nhiên …
Hắc y nhân vội ngắt lời :
- Chỉ cần thế là đủ ! Ngươi đừng dính vào nữa . Ta vốn là người xưa nay ghét ác
như thù .
Lý Tồn Hiếu định mở miệng thì hắc y nhân đã tiếp :
- Nếu ngươi không còn việc gì ở đây thì hãy nhanh chóng rời khỏi tiểu đình . Chỗ
này là nơi hội kiếm của Bạch Cốt Môn , sắp tới nhất định còn có cao thủ lợi hại hơn
hai tên này sẽ đến đây , bởi thế ngươi không nên dính líu vào thì hơn . Hãy biết rằng ta
không coi ngươi thành người của Bạch Cốt Môn , đối với ngươi như vậy là quá đủ .
Lý Tồn Hiếu bỗng trở nên do dự .
Hắc y nhân hạ thủ quả thật là tàn độc . Nhưng căn cứ vào hành vi của Bạch Cốt
Môn từng làm thì như vậy cũng đáng tội .
Vậy có nên quản không ?
Chàng chưa quyết định dứt khoát thì hắc y nhân đã nói tiếp :
- Cao thủ của Bạch Cốt Môn đã đến rồi . Ngươi đi ngay bây giờ còn kịp , ta sẽ
nhanh chóng chặn chúng giúp ngươi .
Thì ra nhân vật này là người thiện ác phân minh chứ không phải là thứ hung đồ
hiếu sát .
Bấy giờ Lý Tồn Hiếu cũng đã phát hiện thấy từ phía tiểu trấn có một bóng người
màu trắng đang lao tới rất nhanh .
Lúc này trời đã nhá nhem , người kia lại bận bạch y nên nhìn rất rõ . Đó là một lão nhân thân thể cao lớn , da mặt trắng bạch , tuổi chừng năm mươi ,

mắt ti hí nhưng miệng rộng toác , mũi gồ trán hẹp , nhìn rất quái dị .Phút chốc , bạch y
lão nhân đã đến cách mười trượng .
Hắc y nhân bực tức nói :
- Lời trung khó nghe . Bây giờ có muốn đi cũng không kịp nữa . Hãy đến sau lưng
ta đây !
Lý Tồn Hiếu như không nghe thấy vẫn đứng yên tại chỗ .
Bạch y lão nhân dừng bước ngay trước tiểu đình , trên khuôn mặt trắng bạch
không lộ chút biểu cảm nào , hất hàm về phía hai tử thi hỏi :
- Ai giết hai người này ?
Hắc y nhân đáp gọn :
- Ta !
Đôi mắt ti hý của lão nhân chợt lóe lên . Lão gằn giọng :
- Ngươi biết chúng ta là ai không ?
Hắc y nhân thản nhiên đáp :
- Tọa tiền nhị sứ dưới trướng tổng hộ pháp của Bạch Cốt Môn đúng không ?
Những thớ thịt trên mặt Bạch y lão nhân hơi động đậy .
- Không sai ! Ngươi biết lão phu chứ ?
- Ta cho rằng ngươi chính là tổng hộ pháp của Bạch Cốt Môn Thần Đồ Báo lão
nhi chứ gì ?
Bạch y lão nhân gật đầu :
- Ngươi chưa biết thì không có tội , nếu đã biết như vậy tất lão phu không thể tha
. Mau phục danh tính ra .
Hắc y nhân lắc đầu :
- Thần Đồ Báo , ngươi còn chưa xứng hỏi !
Mắt lão nhân hiện đầy sát cơ , tuy vậy giọng lão ta vẫn bình tĩnh :
- Ngươi cứ xem lão phu có xứng hay không !
Rồi cứ bước đến gần .
Hắc y nhân vẫn ngồi nguyên trên bậc thềm nói :
- Thần Đồ Báo , trước khi động thủ ta muốn hỏi một câu , Sầm Đông Dương và
Miêu Phương Hương trong Bạch Cốt Môn hiện đang ở đâu ?
Cách đối phương chừng bốn thước Thần Đồ Báo dừng lại hỏi :
- Ngươi định tìm họ có việc gì ?
- Đương nhiên có lý do của ta .

- Ngươi chưa xứng hỏi lão phu !
Hắc y nhân chỉ vào hai tử thi nói :
- Hai tên đó vì không trả lời ta nên mới hoành thây ở đó , ngươi nên thức thời !
Thần Đồ Báo cười nham hiểm :
- Lão phu cũng muốn biết , chẳng lẽ ngươi còn định để lão phu hoành thây trước
tiểu đình này ?
- Ngươi cũng có tự biết đấy !
Thần Đồ Báo hừ một tiếng :
- Để xem lão phu hoành thây hay ngươi đoạn hồn !
Nói xong vung tay chộp vào diện môn đối phương .
Hắc y nhân hừ một tiếng , xuất ngay một chỉ điểm vào chưởng tâm của Thần Đồ
Báo .
Người hành gia chỉ nhìn qua cũng biết chỉ lực của hắc y nhân rất uy mãnh , uy
lực có khả năng xuyên thép vỡ thạch .
Cho dù là cao thủ thượng thặng nếu gặp phải trường hợp này tất phải thu chiêu đi
để thay đổi công thếá quyết không dám tuỳ tiện tiếp chiêu .
Thế nhưng Thần Đồ Báo lại khác hẳn .
Lão không những không thu chiêu biến thức mà cũng không chịu tránh , hữu
chưởng vẫn nhằm diện môn hắc y nhân chộp tới .
Nói thì chậm , diễn biến lại nhanh , chỉ chớp mắt chỉ chưởng đã tiếp nhau rồi !
Chỉ nghe một âm thanh trầm đục phát ra , thân thể cao lớn của Thần Đồ Báo
chao đảo mấy cái rồi bị bức lùi một bước mới giữ được trầm ổn , còn hắc nhân vẫn
ngồi nguyên chỗ cũ .
Căn cứ vào thực trạng , bất cứ ai , kể cả Lý Tồn Hiếu đều cho rằng lão tổng hộ
pháp của Bạch Cốt Môn bị lạc vào hạ phong và bại thế rất rõ .
Nào ngờ …
Hắc y nhân chợt đứng lên , hai ánh mắt loé lên từ chiếc mũ rộng vành nhìn đối
thủ , tức giận hét lên :
- Thần Đồ Báo ! Ngươi dám dùng tà môn ám toán …

Thần Đồ Báo ngửa mặt cười khùng khục mấy tiếng , trên bộ mặt trắng bạch lọ rõ
sự nham hiểm , nói giọng đắc ý :
- Tiểu tử ngươi không đến nỗi hồ đồ ! Ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà trực đấu
với thi độc thôi tâm bạch cốt chưởng ? Chưởng đó lão phu luyện thành bằng trăm tử thi
thối nhiều năm mới thành tựu nên độc hại bất kỳ , không thầy nào trị được , không
thuốc nào chữa khỏi , đành ngồi chờ chết nữa mà thôi .
Lý Tồn Hiếu bấy giờ mới hiểu ra .
Chẳng trách gì Thần Đồ Báo dám liều tiếp chỉ lực của hắc y nhân uy mãnh như
thế , thì ra trong chưởng của lão ta đã luyện được công phu tàn độc bá đạo .
Hắc y nhân vì nhất thời thiếu suy xét mà bị ám toán .
Hắc nhân vung song chưởng nhằm Thần Đồ Báo đang ngửa mặt cười vô cùng đắc
ý định đánh tới nhưng chợt toàn thân phát run , hai tay vừa nâng lên bỗng bất lực
buông thỏng xuống , cuối cùng cả người không đứng vững ngồi bệch xuống , cuối cùng
cả người cũng không đứng vững đành ngồi bệt xuống bậc thềm , hai hàm răng va vào
nhau cầm cặp nhìn rất thống khổ .
Thần Đồ Báo lại ngửa mặt cười khùng khục một trận nữa mới nói :
- Ngươi căm hận nhưng không làm gì được sao ? Lại đây , lão phu đứng ngay
trước mặt ngươi đây mà ! Sao không xuất thủ ? Xin đừng khách khí , lão phu không
hoàn thủ đâu !
Hắc y nhân tuy vẻ mặt đầy căm giận nhưng người mỗi lúc một run dữ dội hơn
khiến toàn thân quằn quại , răng cắn chặt cho khỏi kêu lên .
Lý Tồn Hiếu không nén được liền xuất chỉ điểm vào mấy chỗ trên người hắc y
nhân .
Lập tức cơn đâu đớn chấm dứt ngay .
Y ngước mắt nhìn chàng nói :
- Bằng hữu … xin đa tạ !

Lý Tồn Hiếu lắc đầu :
- Không cần phải khách khí !
Bạch y lão nhân bỗng trừng mắt hỏi :
- Tiểu tử , người định làm gì thế ?
Lý Tồn Hiếu bình thản trả lời :
- Ta không làm gì cả , chỉ không nỡ ngồi yên thấy người khác phải chịu đau đớn .
Đôi mắt ti hí của Thần Đồ Báo chợt hiện sát cơ , lão lại hỏi :
- Tiểu tử , ngươi có thể cứu được hắn sao ?
- Cái đó thì ta không dám nói . Nhưng ít ra ta đã tạm đình chỉ được nỗi thống khổ
của vị đó .
- Ngươi với hắn là bằng hữu ư ?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu :
- Không , chưa từng quen biết .
- Vậy thì sao ngươi dám nhúng mũi vào chuyện của lão phu ?
- Ta vừa nói là không nỡ ngồi yên nhìn người khác phải chịu đau đớn mà !
Thần Đồ Báo lại hỏi ;
- Ngươi biết hắn đã giết nhị sứ hạ chức của lão không ?
Lý Tồn Hiếu đáp :
- Biết . Vừa rồi ta cũng có mặt tại trường . Vị này thủ pháp tuy có tàn độc thật ,
nhưng so với những gì thường ngày Bạch Cốt Môn đã làm thì trừng phạt như thế là xứng
đáng .
Thần Đồ Báo biến sắc , vung chưởng định đánh .
Nhưng ngay lúc đó từ hướng tây ngược với tiểu trấn bỗng có tiếng vó ngựa vang
lên dồn dập .
Thần Đồ Báo vội vàng thu chưởng ngưng thần lắng nghe , trên mặt thay đổi rất
khó tả , gấp giọng nói :
- Lão phu bây giờ không rỗi hơi mà chấp ngươi . Cứ chờ đấy , lát nữa sẽ tính sổ
với cả hai đứa .
Lão nói xong thì trên đường cái đã xuất hiện một kỵ mã .
Kỵ sĩ thân thể nhỏ bé , mình bận thanh y , đầu đội chiếc mũ rất rộng , cưỡi một
con lừa trên cổ buộc một chuỗi lục lạc , cứ từng bước đi lại kêu lên

leng keng nghe thật
vui tay.
Lý Tồn Hiếu còn đang quan sát thì chợt nghe hắc y nhân nói :
- Bằng hữu , theo tại hạ được biết thì người này mang theo một bảo vật mà ai
cũng thèm muốn . Chính người của Bạch Cốt Môn mai phục ở đây để chờ người này
cướp bảo vật . Bằng hữu hãy tự lượng sức mình , nếu đủ khả năng thì xin hãy cứu người
đó , nếu không thì nhanh chạy khỏi đây . Thần Đồ Báo không có thời gian để ngăn
bằng hữu đâu !
Lý Tồn Hiếu đáp :
- Đa tạ đã cảnh báo . Nhưng tôi nếu chạy khỏi đây thì các hạ sẽ thế nào ?
- Bằng hữu không cần quan tâm đến ta . Ta chết thì không đáng tiếc , và có thể
chết bất cứ lúc nào , chỉ hận là chưa băm vằm được hai tên vô sĩ trăm lần đáng chết
Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương …
Nghe khẩu khí thì chừng như giữa hắc y nhân và hai tên còn lại của Bạch Cốt
Tam Sát có mối huyết hải thâm cừu không thể dung tha .
Lý Tồn Hiếu vừa kịp nghĩ có thế thì kỵ sĩ cỡi lừa đã tới gần .
Đột nhiên kỵ sĩ kêu lên mừng rỡ , giọng thanh thanh như thiếu nữ :
- Lý gia !
Lý Tồn Hiếu sửng sốt gương mắt nhìn .
Thanh y nhân vội nhảy khỏi lưng lừa lao bổ thẳng vào tiểu đình .
Chàng còn chưa nhận ra được người đó là ai nên không có phản ứng thì Thần Đồ
Báo đã lao ra chặn trước thanh y nhân .
Lý Tồn Hiếu nhíu mày vung tay phát ra một chiêu Ma chữ được chân truyền từ
Thiêu Ngoại Thần Ma với uy lực khủng khiếp đánh thẳng tới hậu tâm Thần Đồ Báo.
Lão tổng hộ pháp không phải kẻ tầm thường, hiển nhiên phát hiện ngay luồng kình lực
king nhân đang ập tới vội vàng chao người tráng sang bên.
Lão vừa tránh sang thì thanh y nhân chớp thời cơ lao vút tới đứng ngay trước bậc

thềm, lật mũ ra sau đầu ngẩng mặt nói:
- Lý gia, tôi đây !
Lý Tồn Hiếu ngẩng người.
Thanh y nhân không phải ai khác, chính là Tiểu Thúy vị tì nữ thân tín của Lệnh
Hồ Dao Cơ.
Lý Tồn Hiếu dở cười dở khóc, kêu lên:
- Thúy cô nương, sao lại thế này?
Tiểu Thuý đáp:
- Tiểu tì vâng mệnh cô nương đến đây tìm ngài.
Lý Tồn Hiếu vội hỏi:
- Cô nương hiện ở đâu?
- Cô nương đang ở bên cạnh lão thần tiên, cô nương đã đánh cắp được tàng bảo
đồ sai tiểu tỳ đến đây tìm ngài để trả lại…Nói xong định lục tìm trong túi. Đột nhiên có
tiếng quát:
- Nha đầu, khoan đã !
Thần Đồ Báo lao tới như cơn lốc xèo cả mười ngón tay như vuốt quỷvào ngực và
sườn Tiểu Thúy nhằm đoạt bức mật đồ trong áo.
Tiểu Thúy đỏ mặt kêu lên:
- Đồ vô sỉ…
Lý Tồn Hiếu lại xuất thủ, lần thứ hai dụng chiêu Ma chữ.
Thần Đồ Báo nào dám tiếp chiêu Ma chữ uy mãnh tuyệt luân vội tránh đi, nhưng
hai tay vẫn chộp tới người Tiểu Thúy.
Lý Tồn Hiếu bước lên hai bước, hữu thủ gõ vào uyển mạch của lão tổng hộ pháp,
còn tả thủ xuất một chưởng đánh ra.
Thần Đồ Báo ôm lấy tay phải kêu lên đau đớn, nhưng thân ảnh cũng kịp thời lao
vút lên nhờ chưởng lực của Lý Tồn Hiếu mà bắn xa tới mấy tám trượng mất hút vào
bóng đêm.
Tiểu Thúy đỏ mặt hỏi:
- Lý gia… Lão súc sinh đó… chuyện gì vậy?
Lý Tồn Hiếu chỉ tay vào hắc y nhân vẫn ngồi trên thềm tiểu đình nói:
- Vị bằng hữu đó nói rằng Thần Đồ Báo muốn cướp đoạt bảo vật trên người cô

nương, chắc là tấm tàng bảo đồ…
Tiểu Thúy tò mò nhìn hắc y nhân hỏi:
- Lý gia, vị này là…
Lý Tồn Hiếu lắc đầu:
- Chúng tôi chưa quen biết nhau. Vị đó cần tìm Sầm Đông Dương và Miêu Phương
Hương của Bạch Cốt Môn, vì thế mà nảy sinh xung đột với Thần Đồ Báo.
Tiểu Thúy chớp chớp đôi mắt đẹp nói:
- Lý gia, chẳng phải Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương đã chết rồi hay
sao?
Lý Tồn Hiếu chợt vỗ trán nói:
- Quên mất, tôi còn chưa kịp nói…
Hắc y nhân nghe thế vội hỏi:
- Cô nương nói gì? Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương đã chết rồi ư?
Lý Tồn Hiếu gật đầu:
- Mới rồi tôi không kịp báo với các hạ, Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương
đã chết hơn một tháng trước ở trong phế viện của Hoa gia ở Kim Hoa…
- Bằng hữu biết đích xác hay không?
- Chính lúc đó tôi cũng có mặt tại hiện trường.
Hắc y nhân chợt run lên nói:
- Nếu vậy thì thật rồi.
Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Các hạ với hai tên ma đầu đó rốt cuộc là có thâm thù đại hận gì vậy?
Hắc y nhân nghiến răng nói:
- Hai tên ti tiện vô sĩ đó làm hại tôi không dám ngẩng mặt nhìn người, hãm tôi
vào mối oan khiên vạn khiếp…
Rồi chợt ngước lên hỏi:
- Chúng vì sao mà chết? Ai giết hai tên ti tiện đó?
Lý Tồn Hiếu trả lời:
- Cả hai tên ma đầu đó chết bởi tay Ôn nhị cô nương ở Hàn Tinh Môn.
Hắc y nhân như gặp phải rắn rết, toàn thân run bắn, cố hết sức lao nhanh ra khỏi

tiểu đình, hét to một tiếng rồi vội vã phóng người chạy biến.
Lý Tồn Hiếu sửng sốt nhìn theo hỏi:
- Chuyện gì vậy chứ? Làm sao vừa nghe đến tên của Ôn nhị cô nương của Hàn
Tinh Môn…
Tiểu Thúy kinh dị kêu lên:
- Chẳng lẽ lại là hắn ư? Làm sao lại chính là hắn được?
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên quay lại hỏi:
- Thuý cô nương biết hắn sao?
Tiểu Thuý đáp:
- Lý gia, hắn chính là Sở Ngọc Hiên trong Tứ Khối Ngọc !
Lý Tồn Hiếu chợt thấy lòng chấn động, trong giây lát các giác quan như bị liệt với
trăm ý nghĩ chồng chéo vào nhau thẫn thờ nhìn theo hướng hắc y nhân mất hút, hồi lâu
mới nói:
- Ôn nhị cô nương cố công tìm hắn mà không được, thế mà ta lại thả hắn đi…
Tiểu Thúy góp lời:
- Chỉ hận tiểu tỳ không nhận ra hắn ngay, nếu không… hừ ! Chính hắn hại cô
nương không dám ngẩng mặt nhìn người, hãm vào mối oan khiên vạn kiếp lại còn đổ
vấy cho người khác !
Lý Tồn Hiếu nghĩ ngợi một lúc rồi chợt hỏi:
- Cô nương, Ôn nhị cô nương giết Sầm, Miêu vì hai tên ma đầu đó đã hại cô ta,
đúng không?
Tiểu Thúy gật đầu:
- Chính thế. Nếu hai tên quái vật đáng chết đó không bỏ dược vật thì làm sao Ôn
cô nương bị hại được?
Lý Tồn Hiếu trầm ngâm nói:
- Bây giờ Sở Ngọc Hiền cũng tìm giết Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương
và hắn cũng bảo rằng hai tên ma đầu đó hại mình đến không dám ngẩng mặt nhìn
người và hãm vào nỗi oan khiên, đúng không?
Tiểu Thuý gật đầu:
- Đúng thế…

Cô ta bỗng mở to mắt hỏi:
- Chẳng lẽ Lý gia cho rằng…
- Tôi chưa dám khẳng định. Tuy nhiên xét theo tình lý thì rất có thể Sở Ngọc
Hiên cũng bị trúng phải thứ dược làm mê thất thần trí nên đã làm hại Ôn cô nương.
- Lý gia nghĩ vậy ư ?
- Cô nương, trước đây tôi chưa từng gặp Sở Ngọc Hiên. Nhưng cô nương biết hắn
là người thế nào?
Tiểu Thúy ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời:
- Hắn là người tính tình có phần kiêu ngạo và tùy tiện, nhưng công bằng mà nói,
trong Tứ Khối Ngọc hắn được coi là người tốt.
Lý Tồn Hiếu gật đầu:
- Nếu vậy thì gần với sự suy đoán của tôi. Hắn vừa bảo rằng mình chết cũng
không đáng tiếc, và có thể chết bất cứ lúc nào, chứng tỏ lòng hắn cũng thống khổ và
việc Ôn nhị cô nương bị hại không phải do ý muốn của hắn.
Chàng dừng một lúc lại nói thêm:
- Việc này tôi phải truy xét rõ mới được. Rất có thể mọi tội nghiệt đều do ở Sầm
Đông Dương và Miêu Phương Hương… Nếu hắn bị hàm oan, phải tìm cách thanh minh
với Ôn nhị cô nương.
Tiểu Thúy nói:
- Lòng nhân hậu và khí khái của Lý gia khó ai có thể sánh được, chỉ sợ muộn
rồi…
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi:
- Cô nương định nói gì…
Tiểu Thúy đáp:
- Lý gia thử nghĩ xem… Hắn đã nói rằng mình có chết cũng không đáng tiếc và
sẵn sàng chết bất cứ lúc nào, như vậy là hắn đã muốn lấy cái chết để trả giá. Tuy
nhiên hắn cố sống đến nay chỉ vì muốn trả thù Song Đầu Phong và Miêu Phương
Hương. Nay biết hai tên đó đã chết, chắc hắn cũng chẳng muốn

sống thêm.
Lý Tồn Hiếu thấy lòng chấn động, nhưng không nói gì.
Hai người lặng đi một hồi lâu, cuối cùng Tiểu Thúy lấy ra một cái túi bằng da nhỏ
được thiêu rất tinh xảo với vẻ mặt tươi cười.
Nhưng khi sắc mặt cô ta lập tức tái mét, toàn thân phát run như bị rắn rết cắn
phải, đưa mắt thất thần nhìn hồi lâu vào trong túi mà không biết nói gì.
Lý Tồn Hiếu vẫn chìm đắm trong suy tư về Sở Ngọc Hiên nên không nhìn thấy
diễn biến đó.
Đột nhiên Tiểu Thuý nấc lên một tiếng, nước mắt chảy giàn giụa vung chưởng
nhằm thiên linh cái mình đánh xuống !
Trong phút ngàn cân treo sợi tóc ấy, đột nhiên Lý Tồn Hiếu trấn tỉnh lại quay mặt
nhìn sang.
Chợt thấy Tiểu Thúy tự kết liễu tính mạng mình, chàng hoảng hốt chợt xuất thủ
chộp lấy uyển mạch Tiểu Thúy, thất thanh hỏi:
- Cô nương làm gì thế?
Tiểu Thúy khóc như mưa, thảm thiết nói:
- Lý gia, hãy để cho tiểu tỳ được chết ! Tiểu tỳ không muốn sống nữa !
Lý Tồn Hiếu gấp giọng hỏi:
- Có chuyện gì thế? Cô nương?
Tiểu Thúy mấp máy đôi môi mấy lần mới run run nói:
- Lý gia, tiểu tỳ đã… đánh mất bức tàng bảo đồ rồi !
- Cái gì? Cô nương đã đánh mất bức tàng bảo đồ rồi sao?
Tiểu Thúy khóc thút thít, trả lời:
- Dạ… Rõ ràng tiểu tỳ đã cất thật kỹ, thế mà mới đây không có trong túi… Lý gia
nghĩ xem, tiểu tỳ còn mặt mũi nào mà gặp cô nương nữa? Cô nương đã bất chấp mạo
hiểm phải khó khăn lắm mới đánh cắp được từ lão thần tiên giao cho tiểu tỳ… Vậy
mà… hu hu hu… tiểu tỳ lại để mất nó… thế thì còn sống làm gì?
Lý Tồn Hiếu cười nói:
- Tôi tưởng cô nương gặp phải chuyện gì ghê gớm lắm, hoá ra chỉ là

bức tàng bảo
đồ ! Tính mạng mình là vô giá, bức tàng bảo đồ có đáng bao nhiêu. Mất đi thì thôi vậy
!
Tiểu Thúy trố mắt hỏi:
- Thôi ư?
- Chứ gì? Người ta nói rằng kỳ trân dị bảo chỉ người có đức mới giữ được. Có lẽ vì
tôi không đủ đức hạnh nên không đáng giữ nó thôi !
Tiểu Thúy vội lắc đầu:
- Không đâu Lý gia ! Ngài nói thế càng làm cho tiểu tỳ bất an. Chẳng qua vì tiểu
tỳ thiếu cẩn thận..
- Dù sao cũng là chuyện đã rồi, tự trách chỉ vô ích
- Không …Lý gia còn chưa biết cô nương phải khó khăn thế nào mới lấy được nó.
Trước khi đi cô nương còn dặn dò tiểu tỳ hết sức ẩn thận, bảo phải đưa tàng bảo đồ trao
tận tay Lý gia, thế mà bây giờ.
Nói tới đó, cô lại òa khóc.
Lý Tồn Hiếu an ủi:
- Cô nương đừng sầu não nữa. Đã mất rồi thì không có cách nào tìm lại được nữa,
vả lại đâu phải vì cô nương cố ý?
- Tiểu tỳ biết Lý gia không quá coi trọng bức tàng bảo đó …Thế nhưng …nếu nó
rơi vào tay bọn ma đạo thì từ đó sẽ sinh ra những cuộc gió tanh mưa máu, lúc đó thì tội
nghiệt của tiểu tỳ để đâu cho hết ?
Lý Tồn Hiếu nhíu mày trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi:
- Cô nương còn nhớ mất vào lúc nào và ở đâu không ?
Tiểu Thúy cố nhớ lại một lúc rồi lắc đầu:
- Tiểu tỳ không nhớ được.
- Dọc đường cô nương có lấy vật đó ra không ?
- Không. Tiểu tỳ cũng biết bức tàng bảo đồ có quan hệ rất trọng đại cho nên sau
khi từ biệt cô nương liền đi không quản ngày đêm, chưa hề dừng chân lại lần nào.
Lý Tồn Hiếu nhíu mày nói:
- Nếu vậy thì sao có thể mất được chứ?

- Tiểu tỳ cũng không biết nữa …
Đột nhiên cô ta mở to mắt, gấp giọng nói:
- Phải rồi ! Dọc đường tiểu tỳ có nghỉ lại một đêm, chẳng lẽ bức họa đồ mất ở đó
?
Lý Tồn Hiếu vội hỏi:
- Cô nương nghỉ lại ở nơi nào?
Tiểu Thúy đáp:
- Cách đây chừng trăm dặm. Tiểu tỳ chỉ biết đó là một tiểu trấn mà không biết ở
địa phương nào.
- Trong lúc nghỉ lại cô nương có lấy tàng bảo đồ ra xem lần nào không ?
- Không
- Nếu vậy thì chỉ có khả năng là bị người khác lấy trộm …
Tiểu Thúy cười khổ nói:
- Lý gia bức tàng bảo đồ tiểu tỳ luôn cất trong người không rời ra lúc nào. Nếu có
người lấy trộm sao tiểu tỳ không biết?
Lý Tồn Hiếu nghĩ thầm:
- Tiểu Thúy là tỳ nữ thân tín của Lệnh Hồ Dao Cơ, võ công tuy chưa phải hạng
nhất lưu nhưng cũng khó có người nào tiếp cận mà không bị phát hiện. Bởi thế khó tin
rằng bức tàng bảo đồ được cô ta cất trong người mà bị lấy cắp vẫn không hay biết
Nếu thế thì làm sao mất được?
Thật là một điều khó giải thích
Nghĩ ngợi một lúc, chàng lại hỏi:
- Từ sau khi cáo biệt với Lệnh Hồ cô nương xong,cô không kiểm tra lại lần nào ư ?
Tiểu Thúy trả lời cương quyết:
- Không ! Vì đã giấu kỹ trong người nên tiểu tỳ thậm chí không sờ đến lần nào vì
sợ để lộ.
Lý Tồn Hiếu bỗng lắc đầu:
- Cô nương nói thế hình như không đúng.
- Sao lại không đúng ?
- Theo lời cô nương thì chỉ có hai người được biết tàng bảo đồ giấu ở đâu. Vậy thì

sao người của Bạch Cốt Môn biết được mà chặn đường cô nương ở đây với mục đích
cướp pho mật đồ đó ?
Tiểu Thúy ngơ ngác trả lời:
- Cái đó thật tiểu tỳ không biết
- Nếu tôi đoán không sai thì nhất định cô nương không mang theo bức mật đồ nào
cả, chính Lệnh Hồ cô nương cũng chỉ trao cho cô nương cái túi rỗng mà thôi.
Tiểu Thúy la lên:
- Sao có chuyện đó được ? cô nương không bao giờ …
Lý Tồn Hiếu cười ngắt lời:
- Đương nhiên tôi không nói rằng Lệnh Hồ cô nương lại có thể giao túi không bắt
cô nương vượt đường xa muôn dặm về Trung Nguyên tìm tôi. Nhưng cô làm sao biết
được Lệnh Hồ cô nương lấy cắp chỉ là chiếc túi không ?
- Chẳng lẽ Lý gia cho rằng vì lão thần tiên biết trước túi sẽ bị đánh cắp nên đã
lấy bức tàng bảo đồ giấu đi chỗ khác?
Lý Tồn Hiếu gật đầu:
- Tôi đoán thế và có lẽ cũng chỉ có khả năng ấy, còn Lệnh Hồ cô nương chắc đã
nhìn thấy chiếc túi có chứa bức tàng bảo đồ từ trước nên yên chí không kiểm tra lại, có
thể còn do vội vàng …
- Quả thật khi cô nương giao túi cho tiểu tỳ thì rất vội, chỉ kịp giúi vào tay tiểu tỳ
là giục đi ngay …
- Cô nương từ biệt Lệnh Hồ cô nương đã bao lâu rồi ?
- Tính đến hôm nay vừa đúng năm ngày
- Cơ bà bà có thể xuất lãnh chúng nhân đến Miêu Cương là nhờ vào tàng bảo đồ.
Chỉ cần vài khắc không thấy tất bà ta phát hiện được ngay và tất sẽ tra cứu. Người đầu
tiên bị nghi ngờ sẽ là tôn nữ yêu quý của bà ta Lệnh Hồ cô nương dám làm dám chịu,
chắc sẽ thừa nhận lúc đó Cơ bà bà sẽ phái cao thủ đuổi theo cô nương, ít nhất là bây
giờ cũng đã tới đây. Nhưng thực tế lại hoàn toàn không có động tĩnh

gì …
Tiểu Thúy hiểu ngay, gật đầu nói:
- Như thế chứng tỏ không ai đuổi theo tiểu tỳ …
Lý Tồn Hiếu lại nói:
- Nhưng nếu Cơ bà bà phát hiện được bức tàng bảo đồ bị mất thì nhất định phái
người đuổi theo…
Tiểu Thúy tán thành:
- Như vậy theo lập luận của Lý gia thì tấm tàng bảo đồ không mất,đúng vậy chứ ?
Lý Tồn Hiếu gật đầu:
- Thế mới đúng, cô nương.
Nhưng Tiểu Thúy vẫn thắc mắc:
- Nhưng còn có một việc tiểu tỳ không hiểu là vì sao bọn Thần Đồ Báo biết được
tiểu tỳ đã mang theo tàng bảo đồ mà mai phục ở đây để cướp đoạt?
Lý Tồn Hiếu nhìn Tiểu thúy không trả lời.
Chợt tiểu tỳ nữ giật mình hoảng hốt nói:
- Tiểu tỳ hiểu rồi ! Nếu tất cả những điều Lý gia suy đoán không sai thì chính lão
thần tiên đã cố tình phao tin cho Bạch Cốt Môn biết tiểu tỳ mang theo tàng bảo đồ
quay về Trung Nguyên để chúng giết tiểu tỳ, sau đó lão thần tiên sẽ đổ hết trách nhiệm
lên đầu bọn Bạch Cốt Môn là thượng sách.
Lý Tồn Hiếu gật đầu:
- Cô nương thật thông minh, chỉ sợ bây giờ chính Lệnh Hồ cô nương cũng đã gặp
nguy hiểm.
Tiểu Thúy biến sắc run giọng:
- Tiểu tỳ có chết cũng không đáng tiếc nhưng cô nương ……
- Hiện Lệnh Hồ cô nương đang ở đâu ?
- Lúc đó cô nương bên lão thần tiên trú bên bờ Ô Giang ngay ở chân Miêu Lĩnh,
chỉ cách Miêu Cương Bát Động có mười mấy dặm. Còn bây giờ đã qua năm ngày, tiểu
tỳ không biết.
Lý Tồn Hiếu nói nhanh:
- Nếu vậy chúng ta trước tiên phải đến đó xem sao đã. Việc không thể chậm trễ,

cô nương hãy nhanh chóng lên ngựa, chúng ta lập tức lên đường.
Tiểu Thúy vội nói:
- Lý gia, cô nương đã dặn trước đừng để ngài tới đó …
Lý Tồn Hiếu cười nói:
- Cô nương có biết tại sao Lệnh Hồ cô nương dặn thế không ?
Tiểu Thúy lắc đầu:
- Cô nương không nói, tiểu tỳ cũng không hỏi, chắc cô nương sợ Lý gia gặp lão
thần tiên rồi đôi bên sẽ phát sinh xung đột làm cô nương khó xử.
Lý Tồn Hiếu gượng cười nói:
- Hiện Lệnh Hồ cô nương đang gặp nguy hiểm nên không tiện suy đoán nhiều.
Chúng ta nên lên đường ngay càng nhanh càng tốt. Đi thôi, nếu không sợ cô nương gặp
chuyện gì bất trắc thì tôi đã đi trước rồi.
Tiểu Thúy ngập ngừng một lúc rồi nhảy lên lưng lừa.

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 28
Lấy độc trị độc

Miêu Lĩnh có hàng trăm ngọn núi, cao phong vút tận mây xanh
Đông Bắc dãy Miêu Lĩnh có mạch núi Phan Tịnh Sơn, còn Tây Bắc có mạch
núi Đại An Sơn nối liền nhau liên miên tới mấy trăm dặm khiến người ta có
cảm giác như nhìn vào cõi vô biên.
Cách Phạn Tịnh Sơn không xa, thuộc ngay Miêu Lĩnh có một con sông gọi là Ô
Giang.
Tuy nhiên đây không phải Ô Giang mà ngày xưa Sở Bá Vương đã tự tận mặc dù
dòng sông mà vị bá vương thời chiến quốc chấm dứt bá nghiệp của mình cũng có tên
là Ô Giang nhưng sông đó ở tận Hoà Huyên của tỉnh An Huy vùng Đông Bắc.
Còn Ô Giang này lại ở Quy Châu.
“Thiên vô tam nhật lạnh, địa võ tam lý bình”

Quả thật câu đó ở Quý Châu lại càng đúng, vì nơi đây toàn núi non lại thường có
mây mù bao phủ, khí trời âm u khó có được ba ngày tháng nắng ráo sáng sủa, lại càng
khó tìm được khu bình nguyên nào bằng phẳng lại rộng tới ba dặm.
Đối với hai bên bờ Ô Giang lại càng hiếm nơi bằng phẳng hơn.
Vào Miêu Lĩnh phải ngược lên một lúc mới có bãi hẹp tương đối bằng phẳng, còn
lại cách bờ chỉ vài trượng đã là vách đá cao thẳm chỉ cần nhìn lên cũng đủ rợn người.
Lý Tồn Hiếu ngước nhìn núi hiểm trở lắc đầu nói:
- Cô nương có lẽ nên bỏ lừa lại thôi.
Tiểu Thúy cười đáp:
- Lý gia còn chưa biết, con lừa này vốn có biệt tài đi đường núi đó.
- Tôi cũng biết lừa vốn giỏi leo núi nhưng chỉ là đường núi thông thường. Còn ở
đây cô nương thử nhìn kỹ mà xem chỉ là vách đá dựng đứng có đường xá gì đâu?
Thật vậy, trước mắt họ chỉ là vách đá nhãn nhụi cao vút với những tảng quái
thạch chồng chất lên nhau, chỉ sợ ngay cả vượn khỉ cũng phải chau mày.
Tiểu Thúy cười ngất rồi nhảy xuống khỏi lưng lừa.
Lý Tồn Hiếu dặn:
- Ở Miêu Lĩnh này nổi danh nguy hiểm và độc hại, bởi thế mỗi chúng ta phải hết
sức cẩn thận. Đường nhiên độc trùng rắn rết sẽ rất nhiều nhưng đáng sợ nhất vẫn là
chướng khí độc.
Tiểu thúy nói:
- Lý gia cứ yên tâm. Tiểu tỳ đã mang theo thuốc giải độc …
Rồi vừa tháo yên cương và những thứ mang trên lưng lừa, ngoài lương khô và vật
dụng còn có mấy bình nhỏ.
Cô ta đưa cho Lý Tồn Hiếu một bình nói:
- Có thứ này tất không sợ chướng khí hay độc trùng nữa.
Lý Tồn Hiếu xua tay:
- Cô nương cứ cất đi mà dùng, tôi đã có rồi.
Chàng đưa mắt nhìn bãi hẹp bằng phẳng phía bên phải chừng ba trượng hỏi:

- Có phải đây là chỗ Cơ bà bà cho thuộc hạ trú lại không ?
- Dạ ! Tám ngày trước tiểu tỳ từ biệt cô nương chính ở đó, bây giờ còn có lều vải,
Lý gia xem vẫn còn những lỗ để chôn cột kìa.
Không sai, trên bãi còn có vô số những lỗ nhỏ mà khi nhổ cột lều người ta không
lấp đi.
Lý Tồn Hiếu lại ngước nhìn lên đỉnh núi hỏi:
- Không biết họ bắt đầu lên núi từ đâu?
Tiểu Thúy lắc đầu:
- Tiểu Tỳ không biết. Chưa kịp lên núi bước nào thì đã được cô nương phái về.
Lý Tồn Hiếu chợt nghĩ thầm:
- Giá như có Lãnh Ngưng Hương ở đây thì tốt biết bao ! Cô ta rất quen thuộc địa
hình Miêu Lĩnh, khi mới nhìn qua tàng bảo đồ cô ta đã nói rằng địa thế rất giống Miêu
Cương Bát Động, quả nhiên bây giờ thực tế đã chứng minh cô ta nói không sai.
Tiểu Thúy chợt hỏi:
- Lý gia nghĩ gì vậy?
Lý Tồn Hiếu vội trấn tĩnh đáp:
- Ồ !… không có gì ! Cô nương có biết Miêu Cương Bát Động ở khu vực nào
không ?
Tiểu Thúy lắc đầu.
- Nếu vậy chúng ta chỉ đành nhờ vào sự may rủi vậy …cô nương chuẩn bị xong
cả chưa?
Tiểu Thúy bùi ngùi nói:
- Xong rồi. Con lừa này cùng đi với tiểu tỳ đã tám chín ngày, bây giờ bỏ đi cũng
tiếc thật.
- Cô nương là người tình cảm, tuy nhiên nó là loài vật có xuất xứ từ trong rừng,
nay trả nó về với rừng thì càng tốt chứ sao? Bây giờ cô nương hãy giấu tất cả các thứ lại
chỉ mang theo vài thứ cần thiết nhất thôi, và nhớ theo sát tôi, chú ý dưới chân mình.
Tiểu Thúy nghe lời chỉ chọn mang theo một túi nhỏ.

Hai người lập tức tìm đường lên núi.
Lý Tồn Hiếu nhún mình phóng lên một tảng quái thạch, Tiểu Thúy cũng làm
theo.
Nhưng khi chân chàng chưa đứng vững, đột nhiên từ phía trước hơi chếch sang
trái có một âm thanh lạ rất khẽ phát ra.
Lý Tồn Hiếu cả thính lực lẫn nhãn lực hết sức tinh nhạy liền phát hiện ra ngay,
liền ngưng mục nhìn sang, chỉ thấy sau phiến đá một chấm đen bay thẳng tới yết hầu
mình.
Chấm đen bay rất nhanh, chỉ nhỏ bằng hạt đậu. Nếu đổi người khác thì không
sao phát hiện được.
Chàng kêu lên một tiếng để cảnh báo cho Tiểu Thúy ở phía sau rồi xuất chưởng
đánh trả lại chấm đen đang bay tới.
Kình khí vừa phát ra, chấm đen lập tức bị bật ngược trở lại, tốc độ còn nhanh hơn
trước, bay vút vào sau tảng đá rồi bỗng nhiên từ đó phát ra tiếng rú rùng rợn.
Lý Tồn Hiếu vội vàng đề khí lao theo, mới đặt chân xuống tảng đá, cảnh tượng
trước mắt khiến chàng phải rùng mình.
Tiểu Thúy cũng bám theo chàng như hình với bóng nên thấy rõ.
Sau tảng đá, giữa đám cỏ rậm cao quá thắt lưng có một người nằm bất động.
Người đó ở trần chỉ bận chiếc khố bằng da báo, đôi chân và toàn thân đỏ hỏn.
Đó là một hán tử rất mạnh khỏe râu quai nón đen sì, bắp thịt gồ lên cuồn cuộn,
trên mặt vẽ hoa văn từng đám xanh đỏ, mũi đeo một chiếc vòng nhỏ cả hai tai cũng
đeo vòng, nhìn diện mạo rất dễ sợ.
Đôi mắt hán tử trợn ngược, môi tím đen, tay cầm một ống sắt nhỏ, giữa ngực cắm
một mũi tên nhỏ xíu không cắm lông chim.
Tiểu Thúy buộc miệng hỏi:
- Người Miêu ?

- Không sai !
Chỉ cần nhìn cách ăn vận và những nét xăm trên mặt cũng biết hán tử là người
Miêu. Rõ ràng hắn nấp sau tảng đá sử dụng một loại ám khí rất thông dụng của người
Miêu là Xuyên Tiễn, hiển nhiên mũi tên không có đuôi từ ống thổi ra được tẩm chất
kịch độc, nhưng bị Lý Tồn Hiếu đánh bật trở lại cắm vào ngực hắn nên chết ngay.
Lý Tồn Hiếu nhíu mày hỏi:
- Cô nương có nghe nói Miêu Cương Bát Động cách đây bao xa không ?
Tiểu Thúy đáp:
- Tiểu tỳ có nghe Ba tổng quản nói ở đây cách Miêu Cương Bát Động mười mấy
dặm nữa.
- Vậy thì sao chúng đến tận đây tập kích chúng ta ?
- Lý gia cho rằng tên này là người của Miêu Cương Bát Động hay sao?
Lý Tồn Hiếu giảng giải:
- Ở Miêu Lĩnh cố nhiên có không ít người Miêu sinh sống. Nhưng hầu như chỉ
Miêu Cương Bát Động mới có tổ chức. Hơn nữa bọn này dung nạp không ít những tên
bại hoại từ Trung Nguyên đến, thường tản ra xung quanh giết người cướp của, còn
những người Miêu khác không giết người tùy tiện. Chiếu theo cách tập kích tàn độc của
Miêu nhân này, có nhiều khả năng hắn là người của Miêu Cương Bát Động.
Tiểu Thúy nói:
- Tiếc rằng hắn đã chết, nếu không chúng ta có thể hỏi xem hắn có phải người
của Miêu Cương Bát Động không và hy vọng khái thác thêm tin tức về lão thần tiên …
Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Cô nương biết Miêu ngữ không ?
Tiểu Thúy chợt ngẩng người đỏ mặt đáp:
- Tiểu tỳ thật hồ đồ, cứ làm như hắn là người Hán …
- Miêu Cương Bát động cho người bố trí xa thế này đủ biết Lãnh

Nguyệt và Hàn
Tinh hai môn đã làm kinh động chúng. Từ đây sẽ gặp không biết bao nhiêu trạm cảnh
giới thế này nữa, hiểm họa tất không ít, cô nương phải cẩn thận hơn nữa mới được,
đừng bỏ xa tôi quá để gặp bất trắc còn dễ ứng cứu.
Tiểu Thúy ngước nhìn thế núi hiểm trở nét mặt lộ vẻ lo lắng, gật đầu nói:
- Đa tạ Lý gia, tiểu tỳ sẽ vâng lời …
- Nghe nói người Miêu có một cách truyền tin rất đặc biệt không bao giờ tiết lộ
cho ngoại nhân biết. Cách đó vừa nhanh chóng vừa bí mật, có thể nhờ phương pháp
truyền tin đó mà Miêu Cương Bát Động đã nhận được tin chúng ta giết mất người này
…
Tới đó chợt ngưng thần chú mục quan sát chung quanh.
Tiểu Thúy hỏi:
- Có gì khác lạ không Lý gia?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu:
- Ít ra trong phạm vi nửa dặm còn chưa động tĩnh gì.
Tiểu Thúy lại đưa mắt nhìn thi thể người Miêu lần nữa rồi bỗng kêu lên:
- Lý gia không đúng rồi !
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi:
- Có gì không đúng?
- Tên người Miêu này nếu được Miêu Cương Bát Động bố trí mai phục ở đây là để
đối phó với lão thần tiên, như vậy khi gặp người của Lãnh Nguyệt hoặc Hàn Tinh hắn
nhất định tập kích. Nếu vậy đã bị họ phát hiện tiêu diệt rồi, có lý nào lại còn ở đây
mai phục chúng ta nữa?
- Cô nương nói vậy cũng đúng. Tuy nhiên có thể Cơ bà bà không đi theo con
đường này, và có thể tên đó thấy người đông thế mạnh không dám hạ thủ mà tránh đi
cũng nên …
Đột nhiên lúc ấy vang lên một chuỗi âm thanh rùng rợn như qủy khóc thần sầu

văng vẳng đâu phía trước mặt.
Tiểu Thúy thất kinh vội bước sát vào Lý Tồn Hiếu, run giọng hỏi:
- Lý gia gì thế ?
- Ở vùng Miêu cương này có rất nhiều thứ dị cầm quái thú. Có lẽ đó là tiếng gầm
rống của chúng.
Tiểu Thúy vẫn chưa hoàn hồn:
- Thật dễ sợ quá … chẳng khác gì qủy rống !
Ngay Lý Tồn Hiếu cũng nhận ra thứ âm thanh quái gở đó thật đáng sợ nhưng
chàng không thể biểu lộ ra.
Tiểu Thúy là một cô nương, lúc này rất cần sự can đảm của chàng để trấn an, chỉ
cần chàng nói ra một tiếng sợ là đủ làm cho cô ta mất hết tinh thần.
Chàng chỉ nói:
- Chúng ta vừa đến, chỉ nghe một lúc cho quen tai là được thôi.
Rồi chàng vẫy Tiểu Thúy thận trọng tiến lên.
Tiểu Thúy bám sát sau lưng chàng không dám bỏ rơi một bước.
Đó cũng là lẽ tự nhiên. Tuy cô ta có võ công bất tục, nhưng là nữ nhi có mấy ai
can đảm?
Người đi đến đâu chim bay thú chạy rào rào đến đó. Trước mặt xung quanh trên
tán lá hay giữa cỏ hoang cao ngập đầu vang lên đủ thứ âm thanh hỗn tạp, tiếng cánh
vỗ, tiếng bước chân rầm rập, tiếng xé lá, tiếng kêu hoảng loạn … thật là một quang
cảnh ghê hồn Tiểu Thúy chưa bao giờ hình dung đến.
Sau chừng nửa canh giờ hai người đã đi sâu vào dãy Miêu Lĩnh.
Đang đi, đột nhiên Lý Tồn Hiếu cúi nhặt lên một vật.
Đó là nửa ống tre, ở đầu mút có đục lỗ, mấy chiếc lông chim màu sắc sặc sỡ cắm
vào những lỗ đó như thứ đồ chơi của trẻ con.
Tiểu Thúy tò mò hỏi:
- Lý gia gì thế ?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu:
- Không biết. Chỉ xác định một điều rằng nếu không phải đã có người canh giữ ở
đây thì cũng đã đi qua nơi này.
Nói xong vứt nửa ống tre vào đám cỏ bên đường, lập tức phát ra

tiếng âm thanh
rùng rợn như quỷ khóc thần sầu mà họ đã nghe lúc trước, nhưng khi nửa ống tre chạm
đất thì âm thanh bỗng ngừng bặt.
Tiểu Thúy kinh sợ đến kêu thét lên rồi chộp cứng lấy tay Lý Tồn Hiếu.
Lý Tồn Hiếu thoạt tiên cũng giật mình nhưng trấn tĩnh lại ngay cười nói:
- Thì ra âm thanh quái quỉ mà chúng ta vừa nghe chỉ là do vật đó phát ra. Ở Miêu
Cương cũng có đủ thứ quái sự
Nhưng chợt nhíu mày nói thêm:
- Tuy không biết đó là vật gì nhưng nhất định nó phải có tác dụng gì đó, rất có
thể …
Chưa hết câu, chàng đã cảnh giác nhìn quanh rồi bỗng thấp giọng nói:
- Cô nương cẩn thận từ trong rừng bên trái có người đến.
Tiểu Thúy nhanh ý ngồi thụp xuống cỏ.
Lý Tồn Hiếu nói khẽ:
- Cô nương cứ ngồi yên đó một lúc đừng động đậy để tôi tới đó xem.
Vừa dứt lời đã lao mình vòng qua đám cỏ.
Tiểu Thúy rất sợ hãi, đã không dám động đậy cũng không dám kêu, chỉ cầm chắc
một ngọn chủy đao đề phòng bất trắc.
Lý Tồn Hiếu vòng ra sau đám rừng ngưng thần lắng nghe, một lúc mới phát hiện
có thanh âm rất nhẹ phát ra từ đám cỏ trước mặt.
Chàng liền vận công đề khí bảo hộ các đại huyệt, đồng thời đề tựu công lực vào
hữu chưởng rồi bước tới phía phát ra tiếng động.
Tiếp cận mục tiêu, Lý Tồn Hiếu đột nhiên sửng sốt.
Chỉ cách có hai bước, một bạch y thiếu nữ đứng quay lưng về phía chàng, ngưng
thần quan sát phía trước, thậm chí Lý Tồn Hiếu đến sát cách có hai bước vẫn không
phát hiện ra.
Thiếu nữ dáng thanh mảnh, búi tóc bới cao, trâm cài thanh nhã gọn gàng, làn
da trắng muốt, bàn tay nõn nà nắm chắc trường kiếm, chân đeo giầy

thêu hoa, hoàn
toàn giống với một nữ nhi của võ lâm Trung Nguyên
Lý Tồn Hiếu ngập ngừng giây lát rồi bỗng ho khan một tiếng.
Bạch y thiếu nữ giật mình theo bản năng vội quay ngoắt lại xuất kiếm ra một
chiêu thần tốc đâm thẳng vào ngực Lý Tồn Hiếu.
Nhưng bạch y thiếu nữ vừa quay lại thì Lý Tồn Hiếu đã sửng sốt kêu lên:
- Lãnh cô nương !
Đúng thiếu nữ trước mặt chàng là Lãnh Ngưng Hương.
Sau lúc ngơ ngác, bạch y thiếu nữ cũng vội thu kiếm, mừng rỡ kêu lên:
- Tồn Hiếu ! Chàng đấy ư ?
Rồi chộp lấy tay chàng.
Lý Tồn Hiếu vội nói:
- Thúy cô nương cũng ở đây …
Lãnh Ngưng Hương vội rút phắt tay về mắt nhìn chàng đầy tình ý, lúc sau mới
hỏi:
-Tiểu Thúy đâu ?
Giọng mừng rỡ của Tiểu Thúy phát ra từ đám cỏ:
- Lãnh cô nương tỳ nữ ở đây.
Lãnh Ngưng Hương nắm tay cô ta cười nói:
- Đừng đa lễ nữa ! Làm sao ngươi không cùng đi với Dao Cơ thư thư ?
Tiểu Thúy kể lại chuyện được Lệnh Hồ Dao Cơ phái mang tàng bảo đồ quay lại
Trung Nguyên giao cho Lý Tồn Hiếu nhưng rốt cuộc chỉ có chiếc túi rỗng.
Nghe xong, Lãnh Ngưng Hương nhíu mày nói:
- Cô nương ngươi thật khổ. Ta không ngờ chị ấy trở về với Cơ bà bà với mục đích
ấy.
- Tiểu tỳ lúc đầu cũng không ngờ. Sau khi cùng cô nương bỏ đi khỏi sơn thần
miếu, đến Kim Hoa mới hay tin lão thần tiên đã dẫn thủ hạ đi tới Miêu Cương. Chỉ sau
khi lấy được chiếc túi, tiểu tỳ mới hiểu hết ý định của cô nương.
Lãnh Ngưng Hương nhìn Lý Tồn Hiếu nói:
- Mới rồi thiếp nghe có tiếng Cô Lạp tưởng người của Miêu Cương

Bát Động, hóa
ra lại là chàng và Tiểu Thúy.
Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Cô lạp có phải là ống tre có gắn lông chim màu sặc sỡ phát ra tiếng rú quái dị
không ?
Lãnh Ngưng Hương gật đầu:
- Chính thế. Đó là thứ vật đặc biệt của người Miêu, có thể truyền tin tức vừa có
tác dụng làm đồng bọn chú ý, vừa làm địch nhân hoảng sợ …
Tiểu Thuý cười nói:
- Mới rồi Lý gia nhặt được một chiếc như thế, còn chưa biết đó là Cô lạp đến khi
vứt đi mới phát ra tiếng hú làm tiểu tỳ mất cả hồn vía.
Lãnh Ngưng Hương cũng cười:
- Cần phải cảm ơn chiếc Cô lạp đó, nếu không ta chẳng thể gặp được ngươi và Lý
gia.
Tới đó chợt lướt ánh mắt trìu mến nhìn Lý Tồn Hiếu .
Chợt tiểu Thúy gõ mạnh vào trán mình nói:
- Tiểu tỳ thật đểnh đoảng, nay gặp Lãnh cô nương mới nhớ ra … Vết thương Lý
gia chữa lành chưa ?
- Đa tạ cô nương khỏi hẳn lâu rồi.
Tiểu Thúy nhìn Lãnh Ngưng Hương hỏi:
- Lãnh cô nương tới Miêu Cương từ bao giờ thế ? có gặp lão thần tiên hoặc gia cô
nương không ?
- Ta đến hai ngày rồi tuy không gặp ai trong Lãnh Nguyệt và Hàn Tinh Môn
nhưng biết được một số tin tức về họ.
Tiểu Thúy lo lắng hỏi:
- Không biết gia cô nương thế nào …
- Ta đoán rằng Dao Cơ thư thư tìm Cơ bà bà bởi thế mới đến Miêu Lĩnh này. Có
lã Lý gia đoán không sai, chắc chị ấy đang gặp nguy hiểm.
Thiếu nữ mắt đỏ hoe, nói như chực khóc:
- Làm thế nào bây giờ? Lão thần tiên chắc sẽ không tha thứ cho gia cô nương …
Lãnh Ngưng Hương vuốt ve bàn tay cô ta nhỏ giọng:

- Đừng lo, Tiểu Thúy ! Lo nhiều cũng chẳng giúp được gì. Chỉ cần chúng ta sớm
gặp Cơ bà bà tất mọi chuyện không đáng lo nữa.
- Nhưng Lý gia và tiểu tỳ đều không biết Miêu Cương Bát Động ở đâu, chỉ toàn
thấy vách cao rừng rậm, tìm sao cho gặp họ ?
Lãnh Ngưng Hương cười nói:
- Ngươi đừng lo. Ta không thuộc địa hình Miêu Lĩnh lại còn biết đường ngang lối
tắt đến Miêu Cương Bát Động nữa, sẽ nhanh chóng tìm được Cơ bà bà thôi.
Tiểu Thúy mừng rơn vội nói:
- Nếu vậy chúng ta đi nhanh thôi !
- Ngươi chớ nóng nảy thế ! người của Miêu Cương Bát Động không những sở
trường dụng độc mà còn sử dụng Xuyên Tiễn có tẩm độc rất lợi hại …
Lý Tồn Hiếu góp lời:
- Chúng tôi vừa được lĩnh giáo Xuyên Tiễn. Chắc rằng Cơ bà bà đã làm kinh động
Miêu Cương Bát Động, nếu không chúng chẳng cho người bố trí mai phục xa như thế.
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu:
- Chẳng phải Cơ bà bà làm kinh động chúng đạu, trái lại Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh
đã liên kết với Miêu Cương Bát Động, sau khi tìm được kho báu sẽ chia nhau …
Lý Tồn Hiếu nhíu mày.
Tiểu Thúy nói:
- Chẳng trách gì tên Miêu nhân bố trí lại không tập kích người của lão thần tiên,
thì ra họ đã kết minh … Nhưng Lãnh cô nương làm sao biết được chuyện này ?
- Ta vừa bắt được một tên trong Miêu Cương Bát Động, chính hắn đã khai ra điều
đó.
- Nhưng sao lão thần tiên lại chịu hạ mình liên kết với bọn hạ nhân này chứ?
Lãnh Ngưng Hương cười hỏi:
- Ngươi thông minh lanh lợi sao ngay điều đó cũng không hiểu?

- Cô nương có phải cho rằng … lão thần tiên có dụng tâm khác?
Lãnh Ngưng Hương giải thích:
- Cái đó không có gì khó hiểu. Lãnh Nguyệt Môn uy phong thế nào? Cơ bà bà tự
thị ra sao? Ngay cả bát đại môn phát ở Trung Nguyên bà ta còn chưa thèm để mắt đến
tại sao có thể kết minh thề ước với hạng dã nhân vô sĩ như Miêu Cương Bát Động?
Nhất định phải có dụng tâm khác, Miêu Cương Bát Động không những có Xuyên Tiễn
lợi hại mà ngay sử dụng các thứ rắn rết trùng độc cũng không ai bì kịp, cho dù người có
võ công cao cường bao nhiêu cũng khó mà giữ được an toàn trong khu vựa hiểm trở và
lạ hoắc này. Bởi thế Cơ bà bà đành tính chuyện liên kết để trừ đi trở lực, sau đó sẽ
định tiếp …
Tiểu Thúy gật đầu:
- Đối với bọn tham lam như Miêu Cương Bát Động thì kế ấy cũng dễ thành công
…
Lãnh Ngưng Hương cười nói:
- Tiểu Thúy ngươi sai rồi ! Tuy người của Miêu Cương Bát Động là dã nhân nhưng
chúng không ngu đâu !Hơn nữa chúng còn thu nhập khá nhiều người trong võ lâm
Trung Nguyên, toàn thứ gian ác, thâm độc và xảo quyệt. Nếu ta đoán không sai nhất
định chúng cũng có tính toán của riêng mình.
Tiểu Thúy hiểu ra gật đầu nói:
- Tiểu tỳ hiểu rồi. Đến lúc đó kết quả thế nào, ai ăn thịt được ai còn tùy thuộc vào
nước cờ của người đó …
- Chính là như thế ! Xét về thực lực thì Miêu Cương Bát Động không sánh nổi với
hai môn Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt, nhưng chúng có lợi thế về địa hình và sở trường
dụng độc. Tương lai ai ăn thịt được ai còn chưa biết trước , tuy nhiên điều dễ thấy là
trường đấu này sẽ vô cùng khốc liệt.

Tiểu Thúy biến sắc hỏi:
- Lãnh cô nương, chúng ta hãy đi ngay đến Miêu Cương Bát Động được không ?
- Tiểu thúy chúng ta còn sốt ruột hơn ngươi nữa. Bây giờ ngươi cứ đi giữa để Lý
gia đoạn hậu.
Nói xong quay người đi trước.
Tiểu Thúy lo cho chủ nhân nên lòng dạ như sôi lên, liền bám sát theo Lãnh
Ngưng Hương.
Còn Lý Tồn Hiếu đi sau cùng, lòng trĩu nặng bao nỗi suy tư.
Trước hết chàng mâu thuẫn giữa hai thái cực, vừa nóng lòng muốn nhanh chóng
tìm được Lệnh Hồ Dao Cơ, lại vừa sợ gặp nàng.
Bởi vì gặp Lệnh Hồ Dao Cơ tức cũng gặp cả Cơ bà bà và chàng phải hỏi rõ có
phải chính bà ta là hung thủ trong cuộc thảm sát Thính Đào Sơn Trang năm xưa không ?
Nếu Cơ bà bà không phải là hung thủ thì sự việc thật đơn giản, chỉ cần yêu cầu
đòi lại Lệnh Hồ Dao Cơ là xong.
Nhưng nếu sự việc khác đi ?
Lúc đó phải xử sự thế nào ?
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 29
Thần công giải nguy

Chàng đang nghĩ ngợi thì thấy Lãnh Ngưng Hương đến chân một vách đá, ra hiệu
cho chàng dừng lại.
Lý Tồn Hiếu định thần, ngưng mục nhìn về phía trước
Cách đó chừng ba mươi trượng có một đầm nước khá rộng, hai bên bờ toàn cỏ
thụ rậm rạp, mặt sau đầm tiếp liền núi đá cao, phủ đầy mây song, một thác nước từ
trên vách đá đổ ầm ầm xuống đầm

Nhìn cảnh, chợt liên tưởng đến hai câu thơ của Lý Bạch:
Phi lưu trực há tam thiên xích,
Nghi thị ngân hà lạc cửu thiên
Đương nhiên ba nghìn thước chỉ là ngoa ngữ. Thi nhân ai không ngoa ngữ ?
Tiểu Thúy bước lên một bước thấp giọng hỏi:
- Lãnh cô nương, có người ư ?
- Cuối thác nước kia bắt đầu con đường tắt tới Miêu Cương Bát Động. Vì cần phải
qua chiếc đầm này mới tới được đường tắt đó, ta cho rằng nhất định ở đây chúng có bố
trí trạm canh.
Lý Tồn Hiếu vận hết thính lực và nhãn lực quan sát một lúc rồi lắc đầu:
- Không có người, tôi không phát hiện ra có động tĩnh nào.
Lãnh Ngưng Hương ngờ vực nói:
- Đây là nơi trọng yếu lẽ nào chúng không bố trí phòng thủ…
Chợt nghe Tiểu Thúy kêu lên:
- Ôi… Chim nhỏ quá ! Sao lại có loại chim tí xíu như thế ?
Lãnh Ngưng Hương theo ánh mắt Tiểu Thúy nhìn lên, chỉ thấy gần bờ đầm nơi
hai cây cổ thụ giao nhau tạo thành lối đi hẹp có một bầy chim cực nhỏ không biết bay
đến từ lúc nào đang quần tụ phi vũ, từ xa nhìn lại càng giống như một đám mây đen
xoáy tròn, chỉ có màu sắc hơi khác là không phải đen mà là màu xanh lục.
Nàng thốt lên kinh hãi:
- Không phải chim đâu ! Chính là ong đấy.
Tiểu Thúy càng kinh hãi:
- Ong ư ? Trên đời có thứ ong to đến thế sao ?
Quả nhiên nhìn kỹ lại thì đúng là ong thật, con nào con nấy to hơn ngón tay cái.
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Giống ong này cực độc, chỉ ở Miêu Cương mới có. Bất luận người hay thú, chỉ
cần bị nó đốt một mũi thì đừng mong sống sót. Nguy hiểm nhất là hễ thấy có sinh vật
sống là chúng tấn công ngay và truy đuổi tới cùng, chỉ đến khi sinh vật đó chết hẳn mới

thôi. Bởi thế người hay thú khi thấy loại ong này đều kinh hồn bạt vía tránh thật xa…
Tiểu Thúy lè lưỡi nói:
- Có thứ vật lợi hại đến thế sao? Nhìn kìa, chúng giữ triệt lấy yếu lộ như thế, làm
sao chúng ta đi qua được ?
- Đó là chúng ta mới thấy một đàn, có thể vẫn còn nơi khác nữa…
Tiểu Thúy vội hỏi:
- Trong rừng ư ?
- Có khả năng như thế. Nếu chỉ một đàn thì còn dễ ứng phó. Giả sử còn một đàn
khác trong rừng thì phiền phức lắm…
- Có phải đó là bố trí của Miêu Cương Bát Động hay chỉ tình cờ ?
- Chắc là chúng được bố trí. Nhưng để đến gần chút nữa xem có đúng là thứ vật
nuôi không ?
Nói xong thận trọng bước lên.
Lý Tồn Hiếu vội ngăn lại:
- Khoan đã ! Cô nương định thử bằng cách nào ?
Lãnh Ngưng Hương quay lại nhìn chàng cười đáp:
- Chàng yên tâm đi ! Thiếp biết thứ vật này lợi hại lắm, chẳng dại gì lấy thân
mình mà thử đâu, mà sẽ dùng độc công độc để xem nó độc hơn hay độc vật của Phỉ
Thúy Cốc độc hơn.
Chốc lát nàng đã tới gần thêm mười trượng, cúi mình thấp xuống ra hiệu cho hai
người đi sau mình dừng lại nói:
- Không thể đến gần thêm nữa. Loại này cả thính giác lẫn khứu giác đều tinh
nhạy lắm, chỉ cần chúng phát hiện được chúng ta thì không ai sống sót thoát khỏi đây
đâu.
Nói xong nàng đưa cao tay trái lên.

Lập tức bầy ong có mục tiêu nhằm bàn tay trái của Lãnh Ngưng Hương rào rào
bay đến chẳng khác gì một trận cuồng phong.
Nhưng khi cách chừng hai ba trượng, toàn bộ bầy ong thay nhau rơi xuống cỏ, hết

lớp này đến lớp khác, sau một lúc không còn con nào bay lên nữa, tiếng vo ve cũng
lặng ngắt.
Nét mặt Lãnh Ngưng Hương giãn ra, nàng thích thú mỉm cười:
- Rốt cuộc thì chúng vẫn không độc bằng độc chất của Phỉ Thúy Cốc.
Chợt Tiểu Thúy kéo Lãnh Ngưng Hương nói khẽ:
- Cô nương có người !
Lãnh Ngưng Hương ngừng bặt nhìn tới trước. Bờ tả đầm nước có một người từ
rừng cây bước ra, tướng mạo rất hung ác.
Đó là một lão nhân chừng năm sáu mươi tuổi, người gầy nhom, râu tóc đỏ, mặt
tái xanh, mắt lồi mũi hếch, miệng rộng hoác như kéo dài tới tận mang tai, lại thêm hai
cái răng nanh lòi ra khỏi môi chĩa xuống như nanh lợn rừng.
Lão nhân khoác một chiếc áo ngắn, cứng queo không phải bằng vải mà là một
thứ da đặc chế.
Lãnh Ngưng Hương chợt thấp giọng nói:
- Chính hắn là người nuôi ong đó.
Chỉ thấy đôi mắt của lão quái nhân nhìn láo liên bốn phía với ánh mắt hung dữ
nhìn thật đáng sợ.
Tiểu Thúy hỏi:
- Cô nương, hắn tìm gì thế ?
- Chắc hắn tìm người đã giết vật nuôi của hắn.
Lúc này đôi mắt lồi của lão quái nhân lấy trong túi ra một ống nhỏ ghé vào miệng
thổi lên mấy tiếng quái dị.
Lãnh Ngưng Hương nhíu mày nói:
- Hắn gọi rắn đến tập kích chúng ta.
Nữ nhân rất hiếm người không sợ rắn.
Tiểu Thúy vừa nghe nói đã hốt hoảng áp sát vào Lãnh Ngưng Hương.
Lãnh Ngưng Hương vuốt nhẹ vai cô ta nói:
- Đừng sợ ! Loại rắn xoàng ở đây ta còn đối phó được.
Rồi quay sang bảo Lý Tồn Hiếu:

- Chàng hãy cẩn thận. Loại rắn ở Miêu Cương này cực độc, tốt nhất đừng để

chúng tới gần.
Lý Tồn Hiếu gật đầu:
- Tôi sẽ theo lời cô nương .
Lãng Ngưng Hương phất tay lên vẫy nhẹ một lát, rắc một thứ bột trắng quanh chỗ
ba người thành vòng tròn đường kính hơn trượng cười nói:
- Để xem độc xà có lợi hại hơn ong độc không ?
Đúng lúc đó chợt nghe tiếng phun phì phì rất đáng sợ khắp bốn phía từ xa tới
gần.
Tiểu Thúy lo lắng nói:
- Đến rồi !
Lãnh Ngưng Hương gật đầu:
- Quả thật không ít ! Lão quái này chắc nhặt nhạnh hết độc xà của toàn Miêu
Cương cũng nên…
Đã có thể trông thấy hàng trăm con rắn đủ màu đủ cỡ với hình thù khác nhau vô
cùng gớm ghiếc từ xa lao tới ba người.
Tiểu Thúy quá sợ hãi nhắm nghiền mắt lại, người run lẩy bẩy.
Nhưng đàn rắn đến cách ba người chừng một trượng thì dừng lại không tiến lên
nữa.
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Thứ bột trắng có công hiệu rồi ! Chúng không dám bò qua vòng phấn độc đó,
chỉ không biết giữa hai thứ độc khắc chế nhau được bao lâu.
Lúc này chợt lão quái nhân thổi chiếc ống càng nhanh, âm thanh nghe càng rộn
rã.
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Hắn giục bầy rắn đó ! Có lẽ hắn còn chưa phát hiện được ba chúng ta nấp ở
đây.
Lý Tồn Hiếu chợt hỏi:
- Lãnh cô nương, nếu khống chế được lão quái kia thì có thể làm giải tán được
bầy rắn không ?
Lãnh Ngưng Hương gật đầu:

- Đương nhiên là được rồi ! Rắn không có đầu thì phải chạy thôi, còn người kia
cũng là đầu rắn vậy, chỉ cần khống chế hắn là bầy rắn phải tan tác. Tuy nhiên khoảng
cách từ đây tới chỗ hắn khá xa, chàng có cầm chắc khống chế được không ?
- Cứ phải thử xem đã.
Chàng nói xong đề một hơi thực khí rồi vận hết công lực vào ngón trỏ tay phải
hết sức phóng ra.
Chỉ lực thật vô cùng uy mãnh xé không khí cuồn cuộn lao tới.
Lão quái nhân biến sắc, hốt hoảng dùng ống tiêu vung vẩy quanh người nhằm
bảo vệ các chỗ huyệt đạo.
Lãnh Ngưng Hương nhịn cười nói:
- Lão quái thật ngốc, cứ tưởng là ám khí.
Chỉ nghe bộp một tiếng, ống trúc trúng phải chỉ lực vỡ tan.
Lão quái nhân tái xám mặt mày, vội lùi lại mấy bước…
Lãnh Ngưng Hương cười nói:
- Tốt rồi ! Tuy không đả thương được hắn nhưng cũng hủy được ống trúc vậy là
hắn không còn công cụ điều khiển rắn nữa.
Chợt nghe lão quái nhân gọi to:
- Cao nhân từ đâu tới Miêu Cương, sao không hiện thân diện kiến một lúc ?
Tuy lão nói bằng giọng khàn khàn rất khó nghe nhưng vẫn phát âm bằng Hán
ngữ rất rõ.
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Thế cũng coi được, lão ta chưa phải người hồ đồ. Đã thế chúng ta cứ đứng lên
nói chuyện, đừng để lão coi thường người Trung Nguyên lượng hẹp hòi.
Bấy giờ Tiểu Thúy đã bình tĩnh lại từ lâu, cả ba cùng đứng dậy.
Lão quái nhân ngạc nhiên nói:
- Thì ra có tới những ba vị. Vị nào vừa hủy ống trúc của lão phu ?
Lý Tồn Hiếu đáp:
- Tôi !
- Thì ra chỉ là một vị hậu sinh… Chiếc ống trúc đó của lão phu là thứ đặc sản

của Miêu Cương tinh chế, xưa nay không có binh khí gì có thể làm tổn hại nó. Ngươi đã
dùng thứ ám khí gì lợi hại thế ?
Lãnh Ngưng Hương cười to nói:
- Có lẽ ngươi cũng không tin. Vị đó dùng chỉ lực mà thôi.

- Chỉ lực ư ?
Lão quái nhân sửng sốt hỏi rồi chợt lắc đầu nói:
- Ngươi đoán không sai, lão phu đâu dễ tin ? Tiểu hậu sinh kia mới bao nhiêu tuổi,
thụ nghệ mấy năm mà có bản lĩnh đó chứ ? Lão phu sống gần trọn đời người mà chưa
từng nghe ai nói có người dùng chỉ lực công xuất ra tới cự ly mười trượng với uy lực kinh
nhân đến thế !
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Tin hay không tùy ngươi vậy ! Cũng có thể đây là lần đầu tiên ngươi được tai
nghe mắt thấy.
Lão quái nhân hấp háy đôi mắt lồi,hỏi tiếp:
-Tiểu hậu sinh, bầy ong quý của lão phu nuôi cũng do ngươi giết phải không ?
Lãnh Ngưng Hương đáp:
- Không phải. Đó là do ta. Ta chỉ lấy độc công độc thử xem thôi, không ngờ bầy
ong chưa kịp thi độc đã…
Lão quái nhân mở to mắt hỏi:
- Nha đầu, ngươi biết dùng độc ?
- Không sai !
- Cũng là người chuyên dụng độc?
- Đúng thế !
- Nhưng theo lão phu biết thì hiện khắp võ lâm không có ai chỉ chuyên dụng
độc…
Lãnh Ngưng Hương cười đáp:
- Nhưng ở Phỉ Thúy Cốc thì ai cũng chuyên dụng độc.
Lão quái nhân biến sắc hỏi:
- Nha đầu, ngươi họ gì ?
- Họ Lãnh !
Hai chiếc răng nanh thòi ra ngoài của lão quái nhân chợt nghiến lại,

hỏi:
- Lãnh Vô Cấu là người thế nào của ngươi ?
- Lãnh cốc chủ là thân mẫu của ta.
Lão quái nhân nghe nói mặt tái mét, quay phắt lại co chân chạy biến vào rừng.
Lý Tồn Hiếu thấy vậy ngẩn người ra vì kinh ngạc.
Tiểu Thúy hỏi:

- Có chuyện gì thế ? Vì sao lão quái nhân nghe cô nương nói đến Lãnh cốc chủ
của Phỉ Thúy Cốc đã khiếp vía bỏ chạy như ma đuổi thế kia ?
Lãnh Ngưng Hương cũng mở to mắt nhìn theo bóng lão quái nhân một lúc rồi nói:
- Ta biết hắn là ai rồi !
Tiểu Thúy vội hỏi:
- Cô nương, hắn là ai thế ?
- Hai mươi năm trước, lúc đó gia mẫu đang ở Ngũ Chỉ Sơn ngoài Nam Hải, đã
độc đấu với Nam Hải Nhị Hung giết được một tên còn tên kia chạy mất, tìm nhiều năm
nhưng không thấy. Rất có thể lão quái nhân này chính là một trong hai tên Nam Hải
Nhị Hung thoát chết. Theo lời gia mẫu thì năm xưa Nam Hải Nhị Hung cũng nuôi
dưỡng không ít độc vật ở Ngũ Chỉ Sơn. Nếu đúng là hắn thì chỉ e chúng ta gặp không ít
phiền phức.
Tiểu Thúy hỏi:
- Hắn đã sợ đến bỏ chạy bán sống bán chết như vậy cô nương còn sợ gì phiền
phức gì nữa ?
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu:
- Nam Hải Nhị Hung vốn tính cực kỳ tàn bạo. Nhất định hắn ghi khắc mối thù
năm xưa, nhất là việc gia mẫu đã phá sào huyệt của hắn với biết bao công phu nuôi
dựng vô số độc vật, hắn không dám đến Phỉ Thúy Cốc tìm cừu, nhưng nếu thấy một
mình ta đến đây, nhất định hắn sẽ tìm trăm phương nghìn kế để đối phó.

Tới đó nàng quan sát xung quanh khi đã yên trí không có một con rắn nào lởn
vởn nữa mới nói:
- Đàn rắn không còn hiệu lệnh đã tản mác cả rồi. Chúng ta đi thôi.
Rồi thận trọng dẫn hai người tiến về phía thác nước.
Tiểu Thúy vẫn còn sợ, quan sát xung quanh thật kỹ mới đi sát vào người Lãnh
Ngưng Hương.
Họ tới tận thác nước vẫn không gặp sự cố gì xảy ra, lúc đó mới thật yên tâm.
Tiểu thúy nhìn thác nước một lúc chợt hỏi:
- Cô nương bảo rằng đường tắt bắt đầu từ phía sau thác nước này ư ?
- Đúng thế. Sau thác nước có một động khẩu, đó là đầu mút của con đường tắt bí
mật.
Thác nước dội xuống ầm ầm nghe thật dữ dội tạo thành những cột nước bắn xa
tới bốn năm trượng.

Cả ba người gần như điếc đặc chỉ dùng tay làm ám hiệu men theo bờ đầm vòng
ra sau ngọn thác, quả nhiên thấy hiện ra một động khẩu xung quanh mọc đầy rêu, nếu
lỡ trượt chân rơi xuống nước thì lập tức sẽ bị ngọn thác nhấn chìm.
Lý Tồn Hiếu quát to để cố át tiếng thác chảy:
- Để tôi lên trước, rủi có rơi xuống còn xoay sở được, nếu yên ổn thì sẽ kéo hai
người vào động.
Lãnh Ngưng Hương gật đầu:
- Cũng chỉ có cách ấy. Nhưng chàng phải cẩn thận, biết đâu trong động còn có
cạm bẫy hoặc độc vật nào đó.
Lý Tồn Hiếu gật đầu rồi từ mỏm đá nhô ra nhảy băng qua thạch động bám vào
một tảng đá.
Tảng đá có được nước mài nhẵn, không có rêu nên mới bám vào là giữ được trầm
ổn ngay.
Nhưng với khoảng cách chừng ba trượng, phải chọn vị trí đặt chân

thật chính
xác.
Việc đó đối với người có võ công tuyệt đỉnh như Lý Tồn Hiếu thì không khó lắm,
nhưng đối với Tiểu Thúy lại là chuyện rất khó khăn và nguy hiểm.
Trước hết chàng đưa mắt quan sát trong động.
Từ động khẩu trở vào rất sạch sẽ khô ráo, trong phạm vi mười trượng không thấy
có gì khả nghi, còn xa hơn nữa thì tối đen không thấy gì.
Lý Tồn Hiếu chọn chỗ đứng vững chắc gần phiến đá rồi quay ra ngoài vẫy tay.
Người nhảy vào tiếp theo là Tiểu Thúy.
Cô ta hơi do dự một chút rồi lao người bay vút qua khoảng cách ba trượng đặt
được chân vào tảng đá, nhưng còn chưa đứng vững thì Lý Tồn Hiếu đã chộp lấy cánh
tay đẩy vào trong động.
Nhờ lực đẩy đó, Tiểu Thúy đáp xuống động khẩu an toàn.
Lãnh Ngưng Hương cũng bằng cách đó vào được động khẩu.
Ở đây thanh âm của thác nước càng lớn, Lý Tồn Hiếu phải dùng truyền âm nói
vào tai hai người :
- Tiếng thác to quá, các giác quan đều bị ngăn cản, nếu có gì bất trắc cũng khó
mà phát hiện vì thế chúng ta cần phải đặc biệt cẩn thận mới được.
Nói xong đi trước vào động.
Lãnh Ngưng Hương cầm tay Tiểu Thúy bước vào theo.

Vào sâu chừng mười trượng, trước mặt bỗng tối om, Lý Tồn Hiếu phải vận hết
mục lực mới nhận ra sự vật.
Bên trong động vẫn khô ráo sạch sẽ.
Động càng vào càng rộng, nhưng quanh co.
Ba người thận trọng bước đi vừa quan sát thật kỹ nhưng không thấy loại cạm bẫy
nào nguy hiểm, trong lòng đều thầm ngạc nhiên không hiểu vì chỗ này quá bí mật nên
đối phương yên chí địch nhân không thể lọt vào hay vì một lý do gì khác ?
Tuy vậy, cả ba đều không dám sơ suất, vận công bảo vệ các huyệt

đạo, thận trọng
tiến lên.
Tiếng thác nước càng lúc càng nhỏ, chứng tỏ họ đã vào thật sâu trong động.
Chừng sau thời gian một bữa cơm, chợt phía sau sáng dần.
Tiểu Thúy mừng rỡ nói:
- Hết động rồi !
Lãnh Ngưng Hương gật đầu:
- Có lẽ thế !
Tiểu Thúy ngạc nhiên hỏi:
- Cô nương chưa đi qua thạch động này sao ?
Lãnh Ngưng Hương cười đáp:
- Cô ngốc này… Ta chỉ căn cứ vào lời khai của một tên người miêu mới bắt được
hôm qua mà biết có thạch động này chứ đã vào đây bao giờ đâu.
Nói xong câu thì ba người đã thấy động khẩu ngay trước mặt cách chừng mười
trượng.
Từ đáy động rất đẹp, chỉ cao nửa người, rộng vừa đủ một người lom khom đi lọt
Lý Tồn Hiếu đi trước, vừa lò dò tiến từng bước, vừa vận công vào song chưởng đề
phòng bất trắc.
Tiểu Thúy hỏi:
- Cô nương bên ngoài thạch động đã là Miêu Cương Bát Động rồi ư ?
- Có lẽ thế ! Tên người Miêu chỉ nói rằng đi hết con đường tắt này là tới Miêu
Cương Bát Động chứ không nói bao xa. Ta cũng không hỏi cặn kẽ.
Lý Tồn Hiếu ra đến động khẩu, chợt ngơ ngác kêu lớn:
- Ngoài động không phải là Miêu Cương Bát Động.

Bấy giờ Lãnh Ngưng Hương và Tiểu Thúy cũng vừa tới động khẩu nhìn ra, chỉ
thấy động khẩu mà họ đang đứng nằm chênh vênh giữa vách đá và bên dưới là khe sâu
thăm thẳm không thấy đáy.
Phía đối diện cách chừng bốn mươi trượng cũng có một động khẩu khác nằm giữa
vách đá dựng đứng giống hệt như bên này, từ chỗ nọ đang đứng có

một chiếc cầu chỉ
bằng sợi mây song lớn nối sang cửa động đối diện. Chiếc cầu mây nhìn thật mong
manh, đưa lắc lư theo gió
Tiểu Thúy ngần ngại hỏi:
- Cô nương có dám qua không ?
- Đương nhiên là dám, vì không còn biện pháp nào. Chỉ sợ rằng ra đến giữa cầu
mà xảy ra chuyện gì bất trắc thì thật hỏng.
Tiểu Thúy lo lắng thốt lên:
- Có thể không ?
- Cái đó thì chưa biết được. Từ thác nước tới đây chúng ta chưa gặp trở ngại gì,
nhưng phải luôn luôn đề phòng có mai phục.
Lý Tồn Hiếu quan sát ngoài cửa động một lúc rồi quay lại nói:
- Khe núi sâu lắm, không nhìn thấy đáy.
Tiểu Thúy lại càng kinh hoảng.
Lãnh Ngưng Hương nhìn cô ta nói:
- Khi nào đi ngươi đừng nhìn xuống chân là sẽ không sợ đâu.
- Dạ ! Đi với cô nương, tiểu tỳ sẽ không sợ.
Lý Tồn Hiếu nêu ý kiến:
- Để đề phòng bất trắc, chúng ta không nên qua đồng thời một lúc. Tôi sẽ qua
trước. Chờ khi tôi tới được động khẩu bên kia rồi thì hai vị hãy qua cầu.
Dứt lời bước ra cửa động.
Lãnh Ngưng Hương nói với theo:
- Chàng hãy cẩn thận !
Lý Tồn Hiếu không trả lời. Chàng đến cửa động, vững chãi đạp lên sợi mây song
dài ba bốn chục trượng rồi lập tức thi triển khinh công bước đi như hành vân lưu thủy
sang vách đá bên kia.
Tiểu Thúy thán phục nói:
- Lý gia thật không hổ danh là đệ tử chân truyền của hai vị kỳ nhân dương thế !
Chỉ cần xem qua thân pháp khi qua cầu cũng đủ biết không ai sánh kịp.

Bấy giờ Lý Tồn Hiếu từ động khẩu bên kia vẫy tay gọi sang:

- Hai cô nương qua cầu đi !
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Tiểu Thúy đi trước, ta sẽ đi sau bảo vệ cho.
Tiểu Thúy dạ một tiếng rồi đạp lên sợi mây, tay cầm chắc thanh vịn, phải một lúc
chân mới hết run, bắt đầu bước từng bước tiến sang.
Lãnh Ngưng Hương thì bước chân vững chãi hơn, mắt vừa nhìn sợi mây vừa để ý
trông chừng Tiểu Thúy đi trước.
Sau hết thời gian tuần trà, cả hai mới bước chân tới thạch động.
Tiểu Thúy mặt tái mét, thở phào nói:
- Tiểu tỳ sợ muốn chết.
Lãnh Ngưng Hương cười nói:
- Dù sao cũng đã qua được cầu an toàn rồi. Chúng ta nghỉ ngơi một lúc rồi đi tiếp.
Tiểu Thúy nhìn xuống khe núi sâu thẳm, lắc đầu:
- Vừa rồi tiểu tỳ không dám nói, nếu có người mai phục ở đây, chờ chúng ta đến
giữa cầu rồi cắt đứt sợi mây tất không tránh khỏi phân thân nát cốt.
Ba người nghỉ một lát rồi tiếp tục lên đường.
Vẫn do Lý Tồn Hiếu đi trước dẫn đường, Lãnh Ngưng Hương cầm tay Tiểu Thúy
bước theo.
Đi sâu vào động chừng ba mươi trượng, Lý Tồn Hiếu đột nhiên dừng lại.
Lãnh Ngưng Hương hỏi:
- Phía trước có gì hay sao ?
Lý Tồn Hiếu nhỏ giọng đáp:
- Tôi nghe hình như ở vách tường bên trái có âm thanh giống sắt thép chạm nhau.
Lãnh Ngưng Hương lắng tai nghe một hồi mới nghe thấy.
Đúng thế, thanh âm phát ra rất nhỏ và đứt quãng, nhưng giống như loại binh khí
bằng thép chạm nhau.
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Aâm thanh khá gần, nhưng cách tường nên nghe không rõ lắm. Chẳng lẽ có mật
thất ?
Tiểu Thúy cầm thanh chủy đao gõ vào tường hai tiếng.
Lập tức nghe tiếng người nói:

- Đồ vật đáng chết kia ! Đến cả các ngươi cũng dám khi phụ ta. Sẽ có ngày ta
thoát được nơi giam cầm này, ta sẽ tẩy huyết Miêu Cương, giết sạch không còn một
mống.
Tiểu Thúy thì thầm hỏi:
- Ai thế ?
Lãnh Ngưng Hương cũng không khỏi ngạc nhiên, lắc đầu đáp:
- Không ngờ sau vách đá này còn có người. Chắc ông ta bị người của Miêu Cương
Bát Động bắt giam vào mật thất.
Lý Tồn Hiếu ngẫm nghĩ một lát rồi đề một hơi thực khí dùng thuật truyền âm nói:
- Chúng tôi không phải người Miêu đâu, các hạ là ai ?
Tiếng trả lời như thực như hư, nửa xa nửa gần, nhưng vẫn nghe ra âm thanh Hán
ngữ rõ ràng:
- Ở Miêu Cương này Hán nhân so với người Miêu còn tàn bạo thâm độc hơn. Nếu
ngươi chưa biết ta là ai thì cứ hỏi động chủ các ngươi khắc biết.
Lý Tồn Hiếu nói tiếp :
- Các hạ hiểu lầm rồi. Chúng tôi từ ngoài mới vào đây.
Giọng nói lại vang lên:
- Đã là Hán nhân ở Miêu Cương này thì ai lại không từ ngoài vào.
- Nhưng chúng ta không phải là người của Miêu Cương Bát Động.
Đó là tiếng của Lãnh Ngưng Hương.
Người kia ngạc nhiên hỏi:
- Thế nào ? Lại còn cả nữ nhân nữa ư ? Cho dù không phải là người của Miêu
Cương Bát Động tất cũng là bằng hữu của chúng.
Lãnh Ngưng Hương lại trả lời:
- Cứ theo tình hình trước mắt thì chúng ta với Miêu Cương Bát Động là địch chứ
không phải là bạn.
- Cái gì mà cứ theo tình hình trước mắt ? Địch là địch, bạn là bạn chứ sao lại
phải theo tình hình? Các ngươi là thứ cỏ lác, gió chiều nào theo chiều ấy hay sao ?
Lãnh Ngưng Hương đáp:

- Chúng ta đến đây để tìm một vật vốn không có liên quan gì đến Miêu Cương
Bát Động, nhưng chúng lại ngăn trở chúng ta…
- Vậy thì ta hiểu rồi. Nếu chúng không ngăn trở các ngươi thì các ngươi không đối
địch với chúng chứ gì?

- Đúng thế. Miêu Cương là dị vực. Thân ở nơi đất người thì không ai chuốc thêm
phiền hà vào người.
- Ngươi thật thà đấy ! Theo ta biết thì Miêu Cương Bát Động không tha cho bất cứ
ngoại nhân nào đặt chân vào Miêu Cương đâu. Các ngươi đã không phải là người của
chúng, tất phải đối địch.
- Nếu tình thế bắt buộc thì chúng ta cũng phải chấp nhận đối địch thôi.
Người kia chợt cười nói:
- Theo phương hướng mà phán đoán thì các ngươi đang ở sơn động, đó là con
đường tắt duy nhất từ ngoài thôngvào Miêu Cương Bát Động. Các ngươi đã tới được
đây, há còn đối đầu với chúng?
Lãnh Ngưng Hương đáp:
- Chỉ vì chúng tôi bắt được một người Miêu. Hắn đã khai ra con đường tắt này.
- Biết thì có thể biết, nhưng vào được tới đây lại là chuyện không dễ ! Ta biết
rằng trước động khẩu ở Hắc Long Đàm bố trí rất nhiều độc vật.
- Những thứ đó chúng tôi đều đã lãnh giáo. Có thể các hạ không tin, nhưng người
nuôi những thứ độc vật đó đã hoảng sợ bỏ chạy.
- Các ngươi có thể đối phó với độc vật ư ?
Lãnh Ngưng Hương hỏi:
- Trên thực tế, chẳng phải chúng tôi đã bình an vào được tới đây sao ?
Người kia nói:
- Cái đó thì không sai ! Chỉ là ai biết được chúng đã để cho các ngươi vào…
- Các hạ đa nghi quá ! Chúng tôi với các hạ chưa quen biết, cả bây

giờ còn chưa
thấy mặt mũi ra sao, việc gì chúng tôi phải lừa dối chứ ?
Hình như câu nói đó đã tác động đến người kia, hồi lâu mới nói:
- Không kể các ngươi đến đây tìm vật gì, cho dù là cành cây ngọn cỏ, nhưng
Miêu Cương Bát Động quyết không để cho các ngươi thoát ra khỏi đây. Miêu Cương
không phải là chỗ tốt lành đâu, Miêu Cương Bát Động lại đầy rẫy quân tà ác, đâu cũng
có hiểm họa rình rập. Các ngươi không đối địch với chúng nổi đâu. Ta khuyên các
ngươi hãy quay lại, bây giờ còn kịp…
Tiểu Thúy gấp giọng:
- Xem ra vị này không phải kẻ ác.
Không ngờ người kia nói:

- Đương nhiên ta không phải là kẻ ác. Nếu ta quả là kẻ xấu thì đã hòa nhập với
chúng rồi, sao phải bị giam khốn ở đây đến nỗi cầu sống không được, muốn chết chẳng
xong ?
Lãnh Ngưng Hương đưa mắt nhìn Lý Tồn Hiếu.
Chàng lại dùng thuật truyền âm nói:
- Các hạ bị Miêu Cương Bát Động giam ở đây?
- Không sai !
- Xin hãy nói cần phải làm thế nào để thấy được các hạ ?
- Chỉ một chữ thôi ! Rất khó !
- Cho dù khó cũng nên tìm cách giải quyết chứ ?
- Xem ra ngươi có khí phách đấy !
- Các hạ quá khen !
- Ngươi muốn gặp ta?
- Trong tình cảnh này, phần lớn đều có ý đó.
- Nghĩa là do hiếu kỳ?
- Tôi không phủ nhận, tuy nhiên không phải hoàn toàn chỉ là hiếu kỳ. Chủ yếu là
tôi muốn nghĩ xem có cách gì để cứu các hạ thoát khỏi cảnh giam cầm này hay không.
Người kia cất tràng cười quái dị mới nói:
- Ngươi muốn giúp ta thoát khốn ư ? Nhưng vì sao mới được? Chúng ta chưa hề

quen biết…
Lý Tồn Hiếu đáp:
- Thì chính các hạ đã nói Miêu Cương Bát Động đầy rẫy quân tà ác, ở đâu cũng
có hiểm họa rình ập là gì ? Các hạ cũng nhận mình không a dua theo bọn xấu nên mới
bị giam cầm. Chỉ có lý do đó cũng đủ giúp các hạ rồi.
- Thế nhưng ta đã gặp không ít kẻ miệng nhân từ mà bụng hiểm sâu.
- Các hạ đã cầu sống không được, muốn chết chẳng xong thì còn sợ gì bị mắc
phải thủ đoạn hiểm ác nữa?
- Đó chỉ là nói ngoài miệng thôi, dù sống thế nào vẫn hơn là phải chết. Cho dù
sâu kiến cũng còn ham sống, huống chi là người ? Cho dù còn một chút hy vọng, người
ta vẫn không muốn chết.
- Nếu đã vậy, chúng tôi cũng không dám ép.
Người kia trầm ngâm một lúc rồi chợt hỏi:
- Ngươi bao nhiêu tuổi?

- Các hạ hỏi làm gì?
- Ta chỉ muốn biết một chút thôi. Thế nào? Ngươi không muốn nói?
Lý Tồn Hiếu đáp:
- Thư hữu vị hồi kinh ngã độc, sự vô bất khả đối nhân ngôn. Tuổi tác thì có gì mà
không muốn nói? Tôi hai mươi tuổi.
- À… thì ra là một tiểu oa nhi…Thôi được anh bạn trẻ !Đa tạ ngươi. Ngươi hãy
tiết kiệm tâm lực. Đừng nói ngươi không thể thấy được ta, cho dù thấy được cũng không
thể nào giúp ta thoát khốn.
Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Chẳng lẽ cái đó quan hệ đến tuổi tác hay sao?
- Đương nhiên là có quan hệ. Ít ra ta thấy thế. Vì công lực võ học của mỗi người
liên quan đến tuổi tác. Ngươi mới hai mươi tuổi, cho dù luyện võ từ khi nhỏ cũng mới
mười mấy năm thôi…
- Vậy các hạ niên kỷ bao nhiêu?
- Ta bị giam trong hang núi này ngày cũng như đêm, ngửa bàn tay

không thấy vì
thế chẳng biết đã ở đây bao lâu rồi. Nhưng áng chừng thì ta độ sáu mươi tuổi.
- Vậy thì xin gọi các hạ một tiếng lão nhân gia vậy. Người nào đã bắt lão nhân
gia giam ở đây? Hắn bao nhiêu tuổi ?
- Hắn mới hơn bốn mươi. Nhưng ngươi hỏi làm gì ?
Lý Tồn Hiếu hỏi lại:
- Lão nhân gia đã sáu mươi tuổi tất công lực võ học rất thâm hậu, làm sao còn bị
người mới bốn mươi tuổi bắt giam ở đây mà không thoát ra nổi ?
Câu phản vấn thật đích đáng khiến cả Lãnh Ngưng Hương và Tiểu Thúy đều phì
cười.
Người kia đáp, giọng có phần tức giận:
- Anh bạn trẻ ! Ngươi cũng giỏi mồm mép lắm đấy ! Ta có thể cho ngươi biết tên
súc sinh kia vừa dùng thủ đoạn gian trá, vừa dụng độc ám toán chứ nếu không thì làm
sao giam nổi ta ? Hừ, cho dù suốt đời hắn cũng đừng hòng.
- Cứ theo lời lão nhân gia thì nhất định ngài là một vị cao nhân trong võ lâm. Nếu
vậy lão nhân gia tất biết rằng công lực võ học không liên quan nhiều đến tuổi tác.
- Anh bạn trẻ. Bây giờ không phải là lúc để chúng ta tranh biện. Và cũng không
phải chỗ để tranh luận.

- Đúng thế. Nhưng tôi có lòng muốn giúp đỡ, tại sao lão nhân gia không để tôi
thử xem ?
Lặng đi một lúc, người kia mới nói:
- Thôi được ! Anh bạn trẻ, chẳng phải ta muốn làm khó cho ngươi đâu. Vì chính
ngươi đã tự nguyện. Nếu gặp phải chuyện phiền phức thì nhớ đừng trách ta…
Dừng một lúc lại tiếp:
- Căn cứ vào âm thanh thì có thể xác định ngươi đang đứng đối diện với ta. Vách
đá ngay trước mặt ngươi có thể di động, ngươi thử đẩy nó xem.

Nếu phiến đá có thể di động được tất phải có kẻ hở. Nhưng vì trong động quá tối
nên không thể tìm được kẻ hở nào.
Lý Tồn Hiếu đến sát tường sờ một lát rồi nói:
- Lão nhân gia, phiến đá này chỉ e nặng không dưới nghìn cân.
- Phải đó. Ngươi nói không sai. Khối đá đó vừa chẵn một nghìn cân. Ngày trước
lúc chúng giam ta phải dùng tới hai ba mươi tên người Miêu vạm vỡ mới đặt được
phiến đá vào đó.
- Lão nhân gia hãy để tôi suy nghĩ một chút nó đẩy ngang hay đẩy ra vào…
- Ngươi suy nghĩ hợp lý đấy ! Hai đầu trên và dưới phiến đá đều có trụ để xoay
được…
- Nếu vậy thì việc không đến nổi quá khó.
Nói xong chàng vận hết mười hai thành công lực vào hai cánh tay xong lùi một
bước mới tiến lên dùng hết sức đẩy mạnh.
Lập tức khối đá nghìn cân chuyển động, một nửa bị đẩy vào trong, nửa đối diện
lại mở ra ngoài
Giọng nói bên trong đầy hoảng hốt:
- Thanh niên nhân ! Ngươi là thần hay người ?
Lý Tồn Hiếu vẫn tiếp tục vận công đẩy, không trả lời.
Lãnh Ngưng Hương đáp thay:
- Lão nhân gia, chàng là người, duy có khác là thụ nghệ từ danh môn.
Người kia hỏi:
- Tiểu cô nương, vị bằng hữu đó xuất thân từ môn phái nào?
Lãnh Ngưng Hương không đáp.
Người kia chợt sung sướng kêu lên:
- Mở được rồi !

Bấy giờ phiến đá được đẩy ra hai bên tạo thành hai nửa, một nửa mở vào trong
thạch thất, còn nửa kia mở ra ngoài thạch động.
Thế nhưng bên trong vẫn tối om không trông thấy gì.
Lãnh Ngưng Hương hỏi:
- Lão nhân gia đang ở đâu?

- Ta đang ở trước mặt cô nương đây, bị giam ở đây suốt mấy chục năm, ta đã
quen nhìn trong bóng tối, bởi thế tuy các ngươi không thấy ta nhưng ta lại thấy các
ngươi. Tiểu cô nương, ngươi thật là một bậc kỳ nữ phong hoa tuyệt đại, đẹp nhất trong
số các nữ nhân mà ta được gặp trong đời.
Lãnh Ngưng Hương đỏ mặt đáp:
- Lão nhân gia quá khen.
Người kia lại tiếp:
- Vị tiểu bằng hữu kia nhân phẩm cũng thật xuất chúng, tuấn mỹ hiếm có. Vị đó
là người thế nào của cô nương ?
Lãnh Ngưng Hương hơi ngượng đáp:
- Chàng… là vị hôn phu…
- À… tốt lắm ! Kim đồng ngọc nữ, tiên lộ minh châu, thật là một đôi trời se !
Ngay đến thiên tiên cũng phải khen ! Ta xin chúc hai vị nhất tu song hảo, sống hạnh
phúc đến bạc đầu !
Lãnh Ngưng Hương vừa sung sướng vừa xấu hổ lí nhí nói:
- Đa tạ lão nhân gia …
Lão nhân trong phòng tối lại hỏi:
- Còn vị cô nương kia …
Tiểu Thúy liền trả lời:
- Lão nhân gia, tôi là tỳ nữ của cô nương tôi.
- Chủ đã đẹp tỳ cũng đẹp. Cô nương cũng là bậc sắc nước hương trời…
- Không dám…
Lão nhân lại nói:
- Tiểu bằng hữu ! Công lực của ngươi thật kinh nhân mà ta mới thấy lần đầu. Mới
rồi vị hôn thê của ngươi nói rằng ngươi xuất thân từ danh môn. Vậy có thể cho ta biết từ
môn phái nào không?
Lý Tồn Hiếu đáp:

- Lão nhân gia, điều đó không quan trọng. Điều khẩn thiết hơn là để tôi xem lão
nhân gia bị giam khốn thế nào khác nữa.

Lão nhân gia lại hỏi:
- Ngươi đã không muốn nói thì ta không gặng hỏi thêm nữa. Nhưng có thể nói
danh tánh của mình không ?
Lý Tồn Hiếu do dự một lát rồi trả lời:
- Lão nhân gia tôi là Lý Tồn Hiếu.
- À… Lý Tồn Hiếu… tên cũng hay thật đấy… Ngươi có nhìn thấy ta không ?
- Chỉ thấy mờ mờ thôi.
- Trong hắc lao này mà còn thấy được đồ vật, ngoài ta ra có lẽ trên đời chỉ còn
một mình ngươi thôi. Thanh niên nhân, ngươi bước vào đây.
Lý Tồn Hiếu chầm chậm tiến vào hắc lao. Mới được hai ba trượng đã nghe lão
nhân nói:
- Thôi được rồi. Bây giờ ngươi nghe xem đây là âm thanh gì ?
Chợt nghe có tiếng loảng xoảng.
Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Lão nhân gia chỉ bị cùm chân thôi ư ?
- Phải. Còn may là chỉ bị cùm chân. Nếu cùm cả tay nữa thì ta chết đói lâu rồi !
Đôi cùm này làm bằng thép tinh chế đặc biệt của người Miêu, không có thứ thần binh
lợi khí nào làm tổn hại được nó. Vậy ngươi có cách gì phá được ?
Lý Tồn Hiếu chợt nghĩ đến ống thổi của lão quái nhân nuôi rắn trong Nam Hải
Nhị Hung liền hỏi:
- Có phải đó là thứ hàn thiết không ?
- Chính phải, ngươi biết ư ?
- Để tôi cố thử xem …
- Để ta giẫm chân phát ra tiếng kêu, ngươi cứ nhằm âm thanh leng keng mà hạ
thủ.
Quả nhiên tiếng xủng xoảng vang lên không dứt.
Trước hết Lý Tồn Hiếu cúi xuống sờ vào cùm.
Thì ra đó là một chuỗi xích với những mắt xích lớn bằng cổ tay, đừng nói đó là
thép tinh chế, ngay cả loại sắt bình thường lớn như thế cũng khó có thứ dao kềm nào
chặt đứt nổi.

Lão nhân lại nói:

- Ta bị hai thứ sắt và đá giam khốn ở đây mấy chục năm. Aøi ! Thanh niên nhân,
ngươi nếu có thể thì làm đứt chỗ nào cách chân ta một quãng cũng được, việc còn lại
để ta tự liệu.
Lý Tồn Hiếu liền vận hết nội công tập trung cả hai thứ thần công Phật, Ma vào
hữu chưởng rồi nhằm thẳng sợi xích giáng xuống.
Chỉ thấy một đốm lửa bùng lên, sợi dây xích sắt to bằng cổ tay lập tức đứt gọn.
Lão nhân kinh hãi kêu lên:
- Thanh niên nhân ! Chỉ với một chưởng này của ngươi đã xứng đáng là thiên hạ
đệ nhất nhân rồi.
Lý Tồn Hiếu không nói gì, tiếp tục ngưng tụ thần công chưởng đứt sợi xích thứ
hai.
Hai sợi xích vừa đứt, liền nghe lão nhân lêu lên vui sướng:
- Ta lại có thể thấy được trời xanh rồi ! Thanh niên nhân, niềm vui sướng đó
chính ngươi tặng cho ta đấy. Đại ân này đâu thể nói bằng chữ tạ ? Lão thân xin ghi
khắc, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Miêu Cương Bát Động.
Lý Tồn Hiếu chợt cảm thấy nột làn gió lướt qua trước mặt cùng bóng đen đi về
phía trước rất nhanh.
Lãnh Ngưng Hương kêu lên:
- Lý lang, lão ta đi rồi !
Lý Tồn Hiếu gật đầu:
- Tôi cũng thấy rồi !
Tiểu Thúy chen lời:
- Lão làm tỳ nữ sợ quá ! Người đâu mà chẳng hiểu nghĩa lý gì cả, làm sao ta mới
giúp lão thoát hiểm đã bỏ chạy ngay vậy chứ? Thậm chí không nói được một lời cảm
ơn nữa…
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Bà ấy nói được Lý gia tặng tự do được thấy lại trời xanh, đại ân

không thể nói
bằng chữ tạ đó thôi…
Tiểu Thúy ngạc nhiên hỏi:
- Cô nương nói rằng bà ấy ư ?chẳng lẽ đó là nữ nhân ?
- Thì bà ấy chẳng xưng mình mà lão thân đó thôi.
Tiểu Thúy hiểu ra nói:
- Đúng là người đó xưng là lão thân thật. Hóa ra là bà lão…

Lý Tồn Hiếu nói:
- Vị lão nhân gia đó công lực rất cao cường, hiển nhiên hết sức căm hận Miêu
Cương Bát Động, đặc biệt là Hán nhân đầu nhập vào đó. Nếu để bà ta đến trước vào
Miêu Cương Bát Động, hậu quả sẽ khó lường trước được.
Lãnh Ngưng Hương lo lắng tiếp lời:
- Không sai ! chúng ta đi nhanh thôi !
Rồi không chờ Lý Tồn Hiếu đồng ý, cứ cầm tay Tiểu Thúy đi nhanh tới.
Tuy ba người rất sốt ruột muốn đi nhanh nhưng trong thạch động tối om nên
không thể thi triển thân pháp. Phải sau thời gian tuần trà họ mới tới được động khẩu.
Cửa động này cũng nằm giữa vách đá cách mặt đất tới mười mấy trượng, có một
sợi mây buộc vào tảng đá ngay cửa động thỏng xuống. Ngoài động là một cốc đạo hẹp
mọc các loại cây cỏ lúp xúp, không thấy bóng người hay bất cứ loại chim muông nào.
Vẫn chưa phải là Miêu Cương Bát Động.
Tiểu Thúy hỏi:
- Sao vẫn chưa tới Miêu Cương Bát Động ?
Bỗng nhiên hàng loạt tiếng rú thảm từ cốc đạo truyền tới.
Lý Tồn Hiếu kêu lên:
- Vị lão nhân gia đó đã khai sát giới rồi.
Lập tức từ động khẩu nhảy ào xuống.
Hai thiếu nữ cũng nhảy theo.
Đi hết cốc đạo, trước mặt ba người mở ra một cảnh tượng rất hùng vĩ.
Bên dưới là một thung lũng bằng phẳng khá rộng, có suối nước và cây cỏ tốt tươi,

xung quanh thung lũng là quần sơn san sát với những vách đá dựng đứng cao vút, trên
các vách đá phẳng lỳ như gương có rất nhiều động khẩu, từ mỗi động khẩu cheo leo
giữa vách đá đều buộc những thang mây dài ngắn khác nhau thõng xuống đất
Giữa thung lũng nằm rải rác tới gần hai chục tử thi đều là người Miêu, đầu bị vỡ
nát, ngực bụng đều phanh hết ra, gan ruột lầy nhầy, thảm không chịu được.
Lý Tồn Hiếu nhíu mày nói:
- Vị lão nhân gia đó thủ pháp tàn độc quá.
Lãnh Ngưng Hương tiếp lời:
- Cũng chẳng trách được… Ai bảo chúng giam hãm bà ấy mấy chục năm trong
ngục tối…
Lý Tồn Hiếu phản đối:

- Cho dù thế nào cũng chỉ nên tìm chủ hung mà trừng trị, còn những người Miêu
kia có tội gì?
- Nhưng nếu lão nhân gia không giết chúng, chúng cũng giết bà ta thôi. Ngoài ra
bọn thủ hạ của Miêu Cương Bát Động này tên nào cũng tàn ác, giết không biết bao
nhiêu người rồi và thủ đoạn cũng tàn độc chẳng kém gì lão nhân gia đó đâu.
Lý Tồn Hiếu lướt mắt nhìn quanh hỏi:
- Đây có phải là Miêu Cương Bát Động không ?
Lãnh Ngưng Hương đáp:
- Không biết. Nếu chưa phải thì Miêu Cương Bát Động chắc cũng không xa…
Lại nghe mấy tiếng la thảm từ phía trước vọng lại.
Lý Tồn Hiếu nhận ra tiếng kêu từ một động khẩu dưới chân vách đá cách đó vài
chục trượng liền nói:
- Trong đó còn có người, chúng ta nhanh đến xem !
Cả ba người cùng lao về phía động khẩu.
Lại một cảnh tượng thê thảm bày ra trước mặt họ, mười mấy tử thi bị vỡ đầu lòi

ruột nằm chất đống dưới chân vách đá, trên vách không chỉ một mà có tới năm sáu
động khẩu đều có thang mây trèo xuống.
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Đây đã là Miêu Cương Bát Động rồi.
Tiểu Thuý đếm các động khẩu xung quanh thung lũng rồi gật đầu nói:
- Đúng thế ! Kể cả động phía bên kia, cả thảy vừa đúng tám động ! Nhưng làm
sao không thấy lão thần tiên và người của hia môn Lãnh Nguyệt và Hàn Tinh đâu cả?
Lãnh Ngưng Hương nhìn Lý Tồn Hiếu nói:
- Phải rồi… đã đến Miêu Cương Bát Động sao vẫn chưa thấy Cơ bà bà và những
người cùng đi ? Ngoài ra Miêu Cương Bát động thu nhận không ít người Trung Nguyên,
thế mà gần bốn chục tử thi đều là người Miêu cả…
Lý Tồn Hiếu trầm ngâm nói:
- Cô nương và Tiểu Thúy cứ ở đây, để tôi vào các hang xem .
Dứt lời nhún mình nhảy vào một động khẩu gần nhất.
Lãnh Ngưng Hương lo lắng nhìn theo.
Không lâu sau, chàng hiện ra ở một động khẩu khác nhảy xuống trước mặt hai
thiếu nữ.
Lãnh Ngưng Hương hỏi:

- Thế nào? Trong động không có người sao?
Lý Tồn Hiếu đáp:
- Các động này đều thông với nhau, là nơi cư ngụ của chúng. Trong đó còn có
giường nệm, bàn ghế và các đồ dùng thì có thể đoán rằng trong động ít ra phải tới trăm
người ở…
Tiểu Thúy hỏi:
- Nhưng họ đi đâu cả mới được chứ ?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu.
Lãnh Ngưng Hương chợt mở to mắt nói:
- Đúng rồi ! Rất có thể bọn chúng đã dốc toàn lực đi tìm kho báu chỉ để lại mấy
chục tên giữ sào huyệt…
Tiểu Thúy tán thành ngay:

- Đúng quá !
Lý Tồn Hiếu tiếp lời:
- Có khả năng. Vậy là vị lão nhân gia cũng đã đi tìm những người khác rồi.
Chúng ta đi thôi !
Lại nhìn Lãnh Ngưng Hương chàng nói:
- Cô nương có xem tàng bảo đồ, vậy có thể nhận ra thế núi và địa hình của kho
báu không ?
- Thiếp nhận được, chỉ không biết nó ở gần đây hay xa thôi. Chàng muốn tìm họ
ư ?
- Cô nương cũng biết tôi đến đây cốt tìm gặp Cơ bà bà.
Lãnh Ngưng Hương gật đầu :
- Thiếp biết. Nhưng chúng ta hiện ở đây và Miêu Cương này địa hình rất phức
tạp, dễ lạc đường lắm. Thiếp không thể biết nơi đó nằm ở hướng nào…
Tiểu Thúy đề xuất ý kiến:
- Hay chúng ta cứ ở đây chờ chúng trở về?
Lý Tồn Hiếu trầm ngâm nói:
- Đành phải thế thôi …
Nhưng chàng chưa dứt câu thì ngưng thần dỏng tai như đang nghe ngóng gì.
Lãnh Ngưng Hương vội hỏi:
- Có người đến hay sao?

Lý Tồn Hiếu gật đầu:
- Đúng thế. Chỉ có một người nhưng người này đi lại rất nhanh.
Vừa lúc đó vang lên tiếng rú từ mé bên trái.
Lý Tồn Hiếu kinh hãi nói:
- Nhất định lại là lão nhân gia rồi.
Ba người cùng phóng nhanh về hướng đó.
Vượt qua một khu rừng nhỏ lại tới một động khẩu khác, ngay dưới chân vách đá
bên dưới động có một người chết nhưng không phải là người Miêu mà là một hán tử
bận hoàng y, tử trạng cũng giống hệt bốn chục tử thi trước đó, đầu bị vỡ nát ngực bụng
phanh ra.

Tiểu Thuý nói:
- Tiếc thật ! nếu chúng ta đến sớm hơn có lẽ đã hỏi được tin tức nào đó…
Lý Tồn Hiếu chợt hướng lên một động khẩu gọi to:
- Lão nhân gia, có Lý Tồn Hiếu ở đây.
Tiếng lão phụ nhân từ động khẩu vọng xuống:
- Thanh niên nhân, ta thấy rồi.
- Lão nhân gia có thể hiện thân nói chuyện không ?
- Không được đâu ! Ta bị giam trong hắc lao mấy chục năm, y phục rách nát cả,
nay trên người không một mảnh vải sao có thể gặp người khác ?
Lý Tồn Hiếu không ngờ tới điểm này, nghe vậy thì ngẩn cả người.
Tiểu Thúy nhanh miệng:
- Sao lão nhân gia không tìm một bộ y phục trong động của chúng?
Lão phụ nhân hừ một tiếng:
- Tiểu cô nương, nếu chúng ta không phải là chỗ quen biết thì câu đó của ngươi
đủ làm ta tức giận ! Nước bẩn sao uống được ? Lão thân há thèm bận y phục của bọn
súc sanh đó?
Tiểu Thúy nhíu mày nhưng không đáp.
Lão phụ thân lại tiếp:
- Thanh niên nhân, ngươi có điều gì thì cứ nói đi.
Lý Tồn Hiếu cất tiếng:
- Xin lão nhân gia mở lượng …
Lão phụ nhân ngắt lời:

- Thanh niên nhân, ngươi không cần phải khuyên ta. Ta sẽ nhớ đại ân của ngươi.
Nhưng lúc ta ở hắc lao ta đã trọng thệ rằng nếu có ngày nào thoát khốn sẽ diệt tận
giống súc sinh này. Bây giờ đã đến lúc…
- Tôi không ngờ giúp lão nhân gia thoát hiểm lại tạo nên sát nghiệp thảm khốc
thế…
- Thế nào? Ngươi hối hận ư ?
- Không hẳn thế, chỉ là …
- Nếu ngươi hối hận thì cứ để ta trả xong mối hận mấy chục năm sống như cầm
thú, ta sẽ tự nguyện trở lại đó để ngươi khuân đá lấp lại như cũ,

nguyện ý chết trong đó,
như vậy coi như trả ân cho ngươi …
- Lão nhân gia sao phải khổ như thế chứ ?
- Thanh niên nhân ! Ngươi không biết ta phải chịu thống khổ thế nào …Nỗi đau
xác thịt còn chịu được, còn nỗi đau tâm linh thì khó mà chịu thấu ! Tội ác của bọn súc
sinh này muốn chết cũng chưa đủ ..
Lãnh Ngưng Hương chợt chen lời:
- Dường như lão nhân gia rất quen thuộc địa hình ở Miêu Cương Bát Động
Lão phụ nhân thở dài nói:
- Đâu chỉ quen? Tiểu cô nương ! Miêu Cương Bát Động chính do tay ta tạo dựng,
giống như nhà ta vậy.
Cả ba người nghe nói đều sửng sốt.
Tiểu Thúy hỏi:
- Miêu Cương Bát Động là do lão nhân gia tạo dựng ư ?
- Tiểu cô nương ngươi không tin sao?
Tiểu Thúy đáp:
- Không phải thế ! Chỉ là không ngờ.
Lão phụ nhân chỉ thở dài:
- Nói ra thì dài… Hai mươi năm trước lão thân đến Miêu Cương. Lúc đó bọn
người Miêu ở đây còn man rợ lắm, gần như ăn lông ở lỗ, lão thân dạy chúng lấy lửa
nấu thức ăn, dạy mọi thứ… Aøi ! Tóm lại lão thân dạy chúng tất cả những gì mình
biết…
Tiểu Thúy nói:
- Nếu vậy lão nhân gia là ân nhân của chúng rồi …

- Nói thế cũng không sai. Lúc đầu chúng coi ta như thần minh nói tất nghe, bảo
tất làm. Cho tới sau này có một số bọn võ lâm Trung Nguyên bại hoại đến đây thì
chúng biến đổi hẳn, trở nên bướng bỉnh và tàn ác, không từ thủ đoạn nào, tàn sát sinh
linh không thương tiếc. Lão thân khuyên bảo thế nào chúng cũng không nghe nữa. Lão

thân bắt đầu hối hận vì mình đã phí tâm lực để cải hóa lũ người man rợ đó …
Tiểu Thúy hỏi:
- Về sau chúng đưa giam lão nhân gia vào hắc lao như thế nào?
- Chúng dùng thủ đoạn mà bọn bại hoại võ lâm Trung Nguyên dạy cho, trước hết
dùng mê dược đầu độc, sau đó luân phiên làm nhục ta cuối cùng mới bắt nhốt vào hắc
lao… Các ngươi thử nghĩ xem, lấy oán báo ân một cách bất lương, tàn độc đến mức đó
thì con người sao có thể chịu đựng được? Ta trộm sống mấy chục năm chỉ cầu được có
ngày hôm nay. Đã thoát khỏi chốn địa ngục đó, làm sao ta có thể tha thứ cho bất cứ
tên nào?
Câu chuyện của lão phụ nhân khiến cả ba người đều xúc động.
Không ai ngờ bà ta đã phải chịu cảnh bi thảm đến thế.
Bị một lũ man rợ ám toán, luân phiên làm nhục mà vẫn âm thầm chịu đựng trong
hắc lao thiếu thốn, tối tăm và bẩn thỉu, đủ biết bà ta có nghị lực kiên cường bao nhiêu.
Mối thù ấy quả nhiên không thể không báo.
Trầm mặc hồi lâu, Lý Tồn Hiếu mới lên tiếng:
- Tôi không ngờ rằng lão nhân gia phải nếm trải tấn kịch thảm khốc đến thế. Bọn
Miêu Cương Bát Động này quả là không bằng cầm thú, tôi không dám khuyên ngăn lão
nhân gia nữa.
- Thế mới phải chứ ! Thanh niên nhân, ở đây không phải việc của ngươi. Hãy
nhanh rời khỏi nơi này, đi tìm vật của các ngươi đi !
Lý Tồn Hiếu ngập ngừng một lúc mới nói:
- Việc đã thế này, tôi cũng không giấu lão nhân gia nữa. Chúng tôi vượt nghìn
dặm tới đây là để cứu một vị bằng hữu…
Lão phụ nhân liền hỏi:
- Vậy ư ? Vị bằng hữu của các ngươi rơi vào tay Miêu Cương Bát Động hay sao?
- Không phải thế. Vị đó theo một người từ Trung Nguyên tới đây để tìm một kho

báu. Theo chúng tôi biết thì vị đó đang gặp nguy hiểm.
Lão phụ nhân à một tiếng nói:
- Ta hiểu rồi. Ngươi sợ vị bằng hữu đó cùng những người tìm kho báu xảy ra xung
đột…

- Không phải thế. Lão nhân gia, vị bằng hữu đó không phải tới Miêu Cương này
để tìm kho báu. Không dám giấu lão nhân gia, bức tàng bảo đồ vẽ địa hình kho báu
vốn là của tôi, sau lại rơi vào tay các nhân vật của võ lâm Trung Nguyên. Vị bằng hữu
đó đã đoạt lại tàng bảo đồ trả cho tôi…
- À …Nhưng ta thấy có gì đó không đúng. Ta biết rất rõ bọn người của Miêu
Cương Bát Động, chúng không bao giờ tha những kẻ dám xâm phạm vào địa phận của
chúng. Thế nhưng tình thế ở đây cho thấy hầu như chưa có xung đột nào xảy ra.
Lý Tồn Hiếu nói:
- Lão nhân gia còn chưa biết bọn người tìm kho báu đã liên kết với Miêu Cương
Bát Động với thỏa ước sau khi kiếm được kho báu thì chia đều.
- Thì ra thế …chẳng trách nào …
Rồi cười hắc hắc nói thêm:
- Miêu Cương Bát Động là bọn mọi rợ, lại hung tàn như cầm thú, tính tình lại xảo
quyệt hiểm trá, dễ gì liên kết với ai? Theo lão thân thì nhất định chúng có dụng tâm
khác.
- Lão nhân gia nói đúng. Nhưng bọn người Trung Nguyên kia cũng có ý đồ của
mình.
- Hô hô ! Đúng là kẻ cắp gặp bà già ! Có lẽ Miêu Cương Bát Động chỉ để mấy
tên quái vật này giữ động, còn bao nhiêu đi tìm kho báu cả rồi… nhưng ngươi biết rõ
kho báu ở Miêu Cương này chứ ?
Lãnh Ngưng Hương thay lời đáp:
- Lão nhân gia, trước đây tôi đã tới Miêu Cương. Thấy địa thế vẽ trên

tàng bảo đồ
thì nhận ra nơi đó thuộc Miêu Cương.
- Tiểu cô nương, vậy ngươi nói xem bức hoạ đồ vẽ chỗ nào ? Địa hình ở Miêu
Cương lão thân thông thuộc như lòng bàn tay mình vậy.
Lãnh Ngưng Hương lắc đầu:
- Nhìn vào bản đồ, tôi chỉ biết địa thế nhưng không biết đó là nơi nào, cũng
không biết phương hướng tới đo.
- Nếu vậy thì ngươi cứ nói địa thế cũng được. Chỉ cần ngươi mô tả dáng núi thế
nào lão thân sẽ biết ngay.
Lãnh Ngưng Hương nhìn Lý Tồn Hiếu ra ý dò hỏi.
Chàng hiểu ngay, gật đầu nói:
- Tôi không quan tâm đến kho báu đâu, chỉ muốn nhanh chóng gặp bọn họ cô
nương cứ nói đi.
Lãnh Ngưng Hương nhìn lên động khẩu nói:
- Trên tàng bảo đồ vẽ ba ngọn núi thành thế chân vạc, ở giữa có một đầm nước…
Lão phụ nhân buộc miệng:
- Nhược Thủy Hồ ! Từ đây đi về phía đông năm dặm là tới. Để lão thân đi trước
cho.
Trong động không có âm thanh phát ra nữa.
Lãnh Ngưng Hương gọi thêm hai tiếng vẫn không thấy hồi âm.
Tiểu Thúy nói:
- Không thấy bà ta ra khỏi động.
- Chắc bà ta đã ra bằng lối khác. Chúng ta cũng đi thôi.
Ba người lập tức nhảy vào động khẩu mà vừa rồi lão phụ nhân ẩn nấp rồi đi sâu
vào.
Quả nhiên bên trong có nhiều động thông nhau rất rộng và sáng sủa.
Tiểu Thúy cũng chỉ tay vào chỗ sáng trước mặt nói:
- Lối ra ở đây rồi !
Đúng là lối ra thật.
Chỉ lát sau ba người đã ra khỏi Miêu Cương Bát Động, trước mặt là một khe núi.
Có ai vẽ lên cát hình mũi tên chỉ hơi chếch sang phải.
Lãnh Ngưng Hương nói:

- Chắc là lão nhân gia chỉ đường cho chúng ta.
Họ theo hướng mũi tên đi chừng ba mươi trượng lại thấy hình mũi tên thứ hai.
Đi được ba dặm thì đến một khu rừng rậm, ngay ở bìa rừng có mười mấy tử thi
đều là người Miêu, đầu vỡ nát, ruột gan lòi cả ra ngoài, chỉ cần nhìn hiện trạng cũng đủ
biết là kiệt tác của lão phụ nhân.
Ba người không dừng lại, xuyên rừng đi tiếp.
Lên tới đỉnh núi, thấy phía chân núi bên kia là một đầm nước rộng tới mấy mẫu.
Ngay bên này bờ đầm lại có mười mấy tử thi nữa, nhưng ở đây có cả người Miêu
lẫn người Hán ăn vận theo kiểu võ lâm Trung Nguyên.
Trừ mười mấy tử thi ra, xung quanh khu vực hồ lặng ngắt không thấy nhân ảnh
nào khác.
Tiểu Thúy ngạc nhiên hỏi:
- Người đi đâu cả ?
Đột nhiên vang lên âm thanh lạnh lùng đáp:
- Người ở đây ! Các ngươi muốn tìm ai ?
oOo

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi 30
Nợ máu trả máu

Tiếng nói vừa dứt, từ khu rừng rậm bên trái có một lão nhân bận hoàng y, dáng
cao gầy, mày thô mắt sáng bước ra.
Chính là vị tổng quản Ba Sỹ Kiệt của Lãnh Nguyệt Môn.
Tiểu Thúy buộc miệng kêu lên:
- Ba tổng quản.
Ba Sỹ Kiệt dừng lại cách ba người khá xa, không thèm nhìn Lý Tồn Hiếu và Lãnh
Ngưng Hương chỉ liếc xéo Tiểu Thúy hỏi:
- Hừ ! Trong mắt ngươi còn có Ba tổng quản này nữa sao?
Tiểu Thúy không thèm lý đến câu khích bác đó, hỏi:

- Lão thần tiên đâu ?
Ba Sỹ Kiệt đáp:
- Ngươi cần tìm lão thần tiên ư ? Thế thì tốt quá ! Lão thần tiên chính đang muốn
tìm ngươi. Hãy theo ta.
Dứt lời quay người trở vào rừng.
Tiểu Thúy không vội theo mà nhìn Lý Tồn Hiếu và Lãnh Ngưng Hương chờ đợi.
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Ngươi cứ việc đi theo hắn, chúng ta sẽ đến ngay.
Tiểu Thúy dạ một tiếng rồi đi ngay.
Ba Sỹ Kiệt ngoái lại nói:
- Đây là nội bộ của Lãnh Nguyệt Môn. Ngoại nhân tốt nhất là đừng can thiệp
vào.
Lãnh Ngưng Hương nhỏen miệng cười bảo:
- Ba tổng quản từ bao giờ đã có những câu khó nghe như thế?
Ba Sỹ Kiệt cười nhạt đáp:
- Không phải Ba Sỹ Kiệt muốn thế, đó là quy cũ của Lãnh Nguyệt môn, cũng là
lệnh dụ của lão thần tiên
- Nhưng ngươi nên biết rằng nếu xét cho cùng thì hai chúng ta đâu phải là ngoại
nhân ? Lý gia là rễ của Lãnh Nguyệt Môn, ta lại là vị hôn thê của chàng, như vậy đều
là người nhà cả.
Ba Sỹ Kiệt lạnh giọng:
- Lãnh cô nương mà cũng tự tìm chủ thế sao?
Lý Tồn Hiếu nghe câu đó bỗng nổi giận, nhưng chàng chưa kịp phản ứng thì Lãnh
Ngưng Hương đã đưa tay lên quát:
- Để ta xem ai dạy ngươi câu đó.
Ba Sỹ Kiệt thấy Lãnh Ngưng Hương giơ tay lên thì khác gì giẫm phải rắn rết. Vốn
đã biết tiếng vị nữ kiệt này dụng độc lợi hại thế nào, hắn kinh hoàng thoái lui, nhưng
chân cứng lại bất động, mặt biến sắc, đau đớn rên lên một tiếng, cúi gập lưng xuống.
Lãnh Ngưng Hương cười nói:
- Ba tổng quản làm sao trước cứng sau mềm thế ?

Ba Sỹ Kiệt gượng ngẩng đầu lên trán đẫm mồ hôi, răng đánh vào nhau cầm cập
nói:
- Lãnh cô nương… Ba Sỹ Kiệt… biết tội rồi…
Lãnh Ngưng Hương đanh giọng nói:
- Thế nào ? Lý gia và ta có phải là ngoại nhân không ?
- Không… không phải ! Ba… Sỹ Kiệt… lỡ lời.
- Nếu vậy phiền tổng quản báo giùm một tiếng là Lý Tồn Hiếu và Lãnh Ngưng
Hương muốn gặp Cơ bà bà.
Dứt lời vung tay. Nỗi đau đớn của Ba Sỹ Kiệt chấm dứt ngay. Hắn quay lại đi
nhanh vào rừng.
Chốc lát, một đoàn người rầm rộ từ trong rừng bước ra. Đầu tiên là Tả hộ pháp
Quy Bắc Hải và Hữu hộ pháp Vạn Hầu Cao, tiếp đến Cung Thiên Cầu suất lãnh tám
tên đại tuần sát, tất cả đều là người của Lãnh Nguyệt Môn.
Lãnh Ngưng Hương nhíu mày nói:
- Thế nào ? Ba Sỹ Kiệt không đảm đương nổi nên đổi các ngươi đến chứ gì?
Quy Bắc Hải lạnh lùng nói:
- Không ngờ Lãnh cô nương tỏ ra uy phong dụng độc ngay cả ở Miêu Cương này…
Lãnh Ngưng Hương cười hỏi:
- Người chuyên dụng độc thì ở đâu cũng thi triển độc được, còn người đã sợ độc
thì ở đâu cũng sợ, đúng vậy không ?

- Hừ ! Lãnh Nguyệt Môn đã tìm được ở Miêu Cương nhiều thứ giải dược, từ nay
không còn sợ bất cứ loại độc nào !
- Thật ư ? Vậy sao không cho Ba Sỹ Kiệt phục giải dược ?
- Hắn không uống. Còn bọn chúng ta đều đã phục qua.
- Thế thì tốt quá, để ta thử xem độc chất của ta còn hiệu nghiệm không hay giải
dược của quý môn cầu được ở Miêu Cương cao minh hơn.
Nói rồi định vung tay lên.
Quy Bắc Hải và Vạn Hầu Cao vội hốt hoảng lùi lại.
Lãnh Ngưng Hương nói:

- Theo ta biết thì độc chất của Phỉ Thúy Cốc chỉ giải dược của bổn cốc mới có thể
giải được thôi. Muốn ngăn cản chúng ta thì hãy tìm ai không sợ độc chất mới được.
Dứt lời cầm tay Tiểu Thúy tiến thẳng.
Bọn người của Lãnh Nguyệt Môn đều sợ hãi giạt cả lại.
Vạn Hầu Cao gượng cười nói:
- Lãnh cô nương đã rắp tâm đối địch với Lãnh Nguyệt Môn mà chỉ cậy vào bản
lĩnh dụng độc thì đâu phải là anh hùng ? Sao không dùng võ công ngay thẳng quyết
định một trận thư hùng?
Lãnh Ngưng Hương gia cười không đáp.
Lý Tồn Hiếu bỗng gọi:
- Cô nương !
Lãnh Ngưng Hương quay lại, nhoẻn miệng cười hỏi:
- Gì thế, Tồn Hiếu ?
- Đừng để bọn họ cho rằng chúng ta chỉ biết dụng độc. Xin hai vị đi sau tôi, Lý
Tồn Hiếu sẽ có cách nói chuyện với họ.
Lãnh Ngưng Hương nghĩ ngợi giây lát rồi gật đầu:
- Thiếp nghe lời chàng.
Rồi kéo Tiểu Thúy tới sau lưng Lý Tồn Hiếu.
Quy Bắc Hải và Vạn Hầu Cao nghe vậy mừng thầm, cùng thở phào một hơi.
Lý Tồn Hiếu lên tiếng:
- Trước khi gặp Cơ bà bà, ta không muốn gây xung đột với Lãnh Nguyệt Môn. Chư
vị tốt nhất đừng nên ngăn cản chúng ta.
Nói xong từ từ tiến lên.

Quy Bắc Hải ngờ vực nói:
- Lãnh cô nương thật không dụng độc chứ ?
Lãnh Ngưng Hương đáp:
- Ngươi cứ yên tâm ta theo Lý gia. Chàng đã không muốn dụng độc thì bất cứ tình
huống nào ta cũng không dùng đâu.
Quy Bắc Hải nói:
- Xưa nay Lãnh cô nương vẫn được tiếng là biết giữ lời…
Nói xong vẫy tay cùng Vạn Hầu Cao bước ra chặn đường Lý Tồn

Hiếu.
Chàng đanh giọng hỏi:
- Chư vị định ngăn cản ta sao ?
Quy Bắc Hải cười nhạt đáp:
- Ngăn ngươi thì đã sao chứ? Không có độc của Phỉ Thúy Cốc ngươi đừng hòng
qua được cửa ải của hai lão phu.
Lý Tồn Hiếu nhíu mày nói:
- Cứ thử xem vậy.
Chưa dứt câu, Vạn Hầu Cao đã xuất một chưởng đánh tới trước ngực như điện
chớp.
Lý Tồn Hiếu lạnh giọng:
- Bại tướng há có thể cản được ta? Đi !
Dứt lời xuất chưởng nghênh địch.
Vạn Hầu Cao đã từng chịu thiệt thòi nên đâu dám tiếp chiêu ? Lão vội vàng tránh
sang, tả chưởng lại công tới bên hữu Lý Tồn Hiếu.
Quy Bắc Hải cũng kịp thời xuất thủ, song chưởng cùng công vào chính diện.
Lý Tồn Hiếu bình tĩnh bước lên, song chưởng cùng xuất sang hai hướng.
Chỉ nghe vang lên hai tiếng nổ khô khan, cả Quy Bắc Hải lẫn Vạn Hầu Cao bị
chưởng bức lùi bốn năm bước, huyết khí đảo lộn, phải một lúc mới giữ được trầm ổn.
Đại Bát Tuần Sát lập tức xông ra chặn trước mặt chàng.
Lý Tồn Hiếu cười nhạt nói:
- Đó là các ngươi bức ta.
Dứt lời vận công vào hữu chưởng thi triển thần công Ma chữ đã từng làm Lãnh
Nguyệt Môn khiếp vía chuẩn bị công xuất ra.
Vừa lúc ấy từ trong rừng truyền ra tiếng rao sang sảng:

- Lão thần tiên giá lâm ! Hai vị hộ pháp và bát đại tuần sát hãy lui !
Đại Bát Tuần Sát lập tức lùi về hai bên, cùng Quy Bắc Hải và Vạn Hầu Cao cúi
mình nghênh giá.
Lý Tồn Hiếu dừng lại nhìn lên.
Từ trong rừng đi ra một đoàn người.

Trước tiên là bốn tên hoàng y đồng tử truyền lệnh của Lãnh Nguyệt Môn, tiếp sau
là bốn tên trung niên tỳ nữ khiêng chiếc giường mềm phủ gấm, trên đó Cơ bà bà ngồi
chiễm chệ, Ba Sỹ Kiệt tùy hành ngay sau giường.
Tiếp nữa là người của Hàn Tinh Môn do phu thê Hàn Tinh chủ nhân dẫn đầu rồi
đến Ôn Thiếu Khanh và sau hết là Tứ Sứ, Bát Vệ.
Đội ngũ này luận về thanh thế đủ chấn động thiên hạ, xét về thực lực cũng dư
sức làm điên đảo võ lâm.
Thế nhưng Lý Tồn Hiếu thấy cũng như không, đứng trác lập bất động giống như
một trái núi.
Đoàn người dừng lại cách chàng khoảng hai mươi trượng.
Tiểu Thúy vội bước lên trước Lý Tồn Hiếu quỳ xuống nói:
- Tiểu tỳ kiến quá lão thần tiên.
Cơ bà bà dựng đứng mái tóc bạc, hừ một tiếng rít lên:
- Trong mắt ngươi còn có ta nữa sao?
Tiểu Thúy cúi thấp đầu sợ hãi nói:
- Tiểu tỳ không dám !
Cơ bà bà quát:
- Ngươi còn nhớ quy cũ của Lãnh Nguyệt Môn nữa không ?
- Tiểu tỳ vẫn nhớ kỹ từng chữ.
- Vậy thì hãy tự động thủ đi, còn chờ gì nữa?
- Tiểu tỳ đâu dám không tuân, nhưng xin lão thần tiên cho phép tiểu tỳ được gặp
cô nương…
Cơ bà bà gầm lên:
- To gan !
Tiểu Thúy run bắn lên, đầu càng cúi thấp.
Cơ bà bà tóc tai dựng đứng trông vô cùng uy mãnh, gằn giọng:
- Ngươi sao còn chưa tự động thủ đi?

Tiểu Thúy chợt ngẩng lên nói:
- Tiểu tỳ chỉ cầu xin được gặp cô nương một lần…
Cơ bà bà chỉ tay ra lệnh:
- Bắt lấy nó cho ta !
Hai tên hoàng y đồng tử bước sấn lên.
Lý Tồn Hiếu bước tới hai bước chắn trước Tiểu Thúy, trầm giọng:

- Các ngươi chớ vọng động !
Hai tên đồng tử hoang mang dừng lại.
Cơ bà bà đanh giọng hỏi:
- Ta trừng trị nha đầu đó là người của Lãnh nguyệt Môn, ngươi làm thế có ý gì?
Lý Tồn Hiếu thản nhiên đáp:
- Cơ bà bà quên rồi ! Tiểu Thúy đâu còn là người của Lãnh Nguyệt Môn nữa ?
Cơ bà bà quát lên:
- Nói bậy !
Lý Tồn Hiếu vẫn bình tĩnh:
- Tôi đã đem tàng bảo đồ đổi lấy Lệnh Hồ cô nương. Tiểu Thúy là do chính bà bà
tận miệng cho phép đi theo Lệnh Hồ cô nương, như vậy từ ngày đó không còn là người
của Lãnh Nguyệt Môn nữa.
Cơ bà bà lúng túng nói:
- Cái đó… cái đó…
Hàn Tinh phu nhân chợt chen lời:
- Bà bà thân phận thế nào ? Muốn xử lý người của mình thế nào là tùy ý, không
ai can thiệp được !
Lời khích của bà ta làm Cơ bà bà bốc hỏa, mắt hiện hàn quang phất tay ra lệnh:
- Bắt, bắt nó cho ta !
Hai tên đồng tử ngập ngừng bước lên.
Lý Tồn Hiếu hoành ngược đôi mi nói:
- Cơ bà bà muốn làm gì Tiểu Thúy cũng có thể được, nhưng chỉ cần đem tàng bảo
đồ trả lại cho tôi, nếu không, chỉ cần đụng đến một sợi tóc của cô ta, ta sẽ lập tức lưu
huyết ngũ bộ, xuất thủ thương nhân !
Cơ bà bà giận đến phát run, gào lên:

- Tiểu hậu sinh ! Ngươi thật ngông cuồng, ngươi đã đưa tàng bảo đồ, ta giao tôn
nữ của ta, đó là do ta không muốn tranh chấp với ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn buộc ta
phải hạ sát thủ ?
Lý Tồn Hiếu ôn tồn đáp:

- Cơ bà bà, Lãnh Nguyệt Môn danh chấn võ lâm. Bà bà là người có thân phận rất
cao, vậy nên biết chuyện gì cũng nên có lý của nó.
- Ta không hiểu lý chỗ nào ?
- Tiểu Thuý là người của tôi, Lãnh Nguyệt môn không có quyền làm gì cô ta.
Cơ bà bà tức tối nói:
- Ta phải trừng trị nó.
- Cũng được. Nhưng như tôi vừa nói, với điều kiện hãy trả lại bức tàng bảo đồ.
Cơ bà bà nghiến răng nói:
- Tiểu hậu sinh ! Ta chỉ không muốn kết oán với Đại Lôi Aâm và Thiên Ngoại Thần
Ma chứ không phải sợ ngươi đâu !
Hàn Tinh phu nhân lại chọc vào:
- Bà bà cần gì phải giận dữ ? Bằng vào hai môn Lãnh Nguyệt và Hàn Tinh chẳng
lẽ còn sợ không làm gì được tên độc tử cô nhi này.
Lãnh Ngưng Hương chợt lên tiếng:
- Tôi từ lâu nghe đại danh Hàn Tinh Môn, không ngờ thực tế chỉ thấy người của
Hàn Tinh Môn chỉ biết đứng sau lưng người khác để xúi bẫy.
Hàn Tinh phu nhân biến sắc, mắt lộ hung quang, gào lên:
- Tiểu bối to gan ! Cho dù có Lãnh Vô Cấu ở đây cũng không dám thế, sao ngươi
dám buông lời vô lễ với ta như vậy ?
Lãnh Ngưng Hương cười đáp:
- Cái đó chưa chắc ! Gia mẫu xưa nay vốn rất ghét cũng kẻ xui nguyên giục bị.
Hàn Tinh phu nhân mặt tái xám muốn lao tới nhưng thấy Lý Tồn Hiếu đứng trác
lập trước hai thiếu nữ, khí thế uy mãnh vô cùng nên bỗng thấy chờn, như thế nói:
- Ngươi cứ việc múa mép đi. Nhưng Liễu công tử trúng độc mà chết, để xem Cơ
bà bà có tha cho ngươi không .
Lãnh Ngưng Hương cười nhạt:
- Cơ bà bà có tha hay không, đó là việc của bà ấy với ta, chẳng cần bà phải
khích bác.

Hàn Tinh phu nhân giận đến nổi nghiến răng canh cách muốn bổ tới nuốt sống
Lãnh Ngưng Hương nhưng vẫn nể sợ thần công của Lý Tồn Hiếu nên không dám tiến
lên bước nào.
Cơ bà bà cười nhạt nói:
- Lãnh Vô Cấu có gia giáo lắm !
Lãnh Ngưng Hương lên trước một bước cúi mình thi lễ nói:
- Cơ bà bà ! Lão nhân gia chẳng phải là người không hiểu lý, làm sao còn bị
người ta khích tướng ?
Cơ bà bà tức giận nói:
- Ta bị ai khích tướng? Tại Kim Hoa một tay giao tàng bảo đồ một tay giao người,
việc tưởng rằng như thế đã xong, ai ngờ tên tiểu hậu sinh họ Lý này nuốt lời hủy ước,
không những xúi giục tôn nữ của ta lấy cắp tàng bảo đồ mà tự hắn cũng theo tới Miêu
Cương…
Lãnh Ngưng Hương đáp:
- Bà bà hiểu lầm rồi ! Lệnh Hồ cô nương trở lại bên bà bà lấy cắp tàng bảo đồ,
việc đó không quan hệ gì đến chàng cả. Không phải chàng xúi giục đâu. Còn việc
chúng tôi đến Miêu Cương thì lại vì nguyên nhân khác.
- Ngươi cho là ta tin lời ngươi sao ?
- Vãn bối nói thực tình. Nếu bà bà không tin thì cứ hỏi Lệnh Hồ cô nương, cũng
nên hỏi thẳng Tiểu Thuý trước mặt mọi người ở đây…
Hàn Tinh phu nhân lại chen lời:
- Hai kẻ đó vốn đã rắp tâm theo ngoại nhân, bội phản sư môn đương nhiên nói
theo chủ ý của ngoại nhân rồi !
Lãnh Ngưng Hương không thèm để ý nói tiếp:
- Thực ra vãn bối cho rằng Cơ bà bà tin hay không cũng chưa quan trọng lắm…
- Vì sao ?
- Vãn bối vừa nói Lý Tồn Hiếu tìm đến Miêu Cương là vì một nguyên nhân khác,

chính việc đó mới quan trọng.
- Việc gì ?
- Sao Cơ bà bà không hỏi chàng đó ?
Cơ bà bà quay sang Lý Tồn Hiếu:
- Tiểu hậu sinh, ngươi nói đi !
Lý Tồn Hiếu thở phào một hơi mới nói:

- Chính bà bà cũng đã biết, trên tàng bảo đồ không những vẽ địa thế núi mà còn
vẽ một hình người.
- Ta có thấy, đó là hình một lão phụ nhân, nhưng sao ?
- Cơ bà bà có lưu ý rằng hình lão phụ nhân đó trên bàn tai phải có tới sáu ngón
không ?
Cơ bà bà ngẩn người hỏi:
- Cái đó thì ta không để ý. Nhưng chi tiết này có ý nghĩa gì ?
- Tôi sẽ nói với Cơ bà bà…
Chàng hít sâu vào một hơi, đôi mắt lấp lánh hàn quang nhìn thẳng vào Cơ bà bà,
chậm rãi nói:
- Bức tàng bảo đồ vốn được giấu trong đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương vốn là vật
của cố trang chủ Hàn Thế Kiệt của Thính Đào Sơn Trang ở Quân Sơn giữa Động Đình
Hồ. Hai mươi năm trước vào một đêm Thính Đào Sơn Trang gặp nạn, gần trăm người
già trẻ đều bị giết một cách thảm khốc, chỉ có một người bị trọng thương may mắn
thoát chết. Người này giấu được đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương mang đi, sau đó vẽ
hình lão phụ nhân lên bức tàng bảo đồ. Tôi cho rằng vị đó đã nhận ra hung thủ sát hại
trăm người của Thính Đào Sơn Trang đã vẽ lại với mục đích lưu cho bằng hữu hoặc hậu
thế của Hàn trang chủ biết cừu nhân. Lúc đó ở Kim Hoa khi tôi giao tàng bảo đồ bị bà
bà xuất thủ đột kích tôi mới nhận ra bàn tay phải của bà bà có tới sáu ngón…
Cơ bà bà biến sắc hỏi:
- Lúc đó ngươi phân thần mà thụ thương là vì thế ư ?

- Không sai !
- Ngươi cho rằng lão phụ thân được vẽ trên tàng bảo đồ chính là ta?
Lý Tồn Hiếu trầm tĩnh nói:
- Việc này rất trọng đại, tôi không dám khẳng định khi chưa đủ chứng cớ. Bởi thế
sau khi trị thương xong tôi quyết tìm bà bà cho tới tận Miêu Cương này để hỏi trực diện
bà bà.
Hàn Tinh phu nhân chợt cười gằn nói:
- Đó mới là sự hoang đường ! Trên đời này đâu phải chỉ một người ở bàn tay phải
có sáu ngón ? Chỉ dựa vào hình người trên tàng bảo đồ mà chỉ đích danh người ta… Cơ
bà bà thân phận thế nào ? há để hắn tùy tiện ngậm máu phun người ?
Lãnh Ngưng Hương ngắt lời:

- Ôn phu nhân nói năng cho thận trọng ! Bà không nghe thấy sao? Chàng đã nói
việc này rất hệ trọng, không dám khẳng định nếu chưa đủ chứng cớ. Chàng chỉ hỏi trực
diện chứ đâu chỉ đích danh ?
Hàn Tinh phu nhân phản bác:
- Thế sao không chờ tìm đủ chứng cớ rồi hãy hỏi ? Cơ bà bà thân phận thế nào
lại chịu để người khác làm hoen ố uy danh của mình bằng một sự hoài nghi vô cớ?
Đừng nói hình người trên tàng bảo đồ không phải Cơ bà bà mà cho dù đúng thì ngươi
có thể làm gì được chứ ?
- Việc rất hệ trọng, Ôn phu nhân nói năng hãy cẩn thận !
- Ta nói thế đó ! Lãnh Nguyệt và Hàn Tinh là một nhà. Ta nói cũng như Cơ bà bà
nói.
Lãnh Ngưng Hương nhìn sang Cơ bà bà chờ xem phản ứng.
Lời nói khích của Hàn Tinh phu nhân rất trúng đích khiến Cơ bà bà càng nổi
giận, nhìn Lãnh Ngưng Hương và Lý Tồn Hiếu thách thức:
- Không sai ! Ôn phu nhân nói cũng như ta nói, thế là rõ tất cả rồi !
Lý Tồn Hiếu nhíu chặt đôi mày nói:

- Vậy là Cơ bà bà thừa nhận ?
Hàn Tinh phu nhân cướp lời:
- Thế thì sao?
Lãnh Ngưng Hương cười nhạt nói:
- Ôn phu nhân ! Đây là bà rắp tâm ly gián hay chính bà cố ý xui nguyên giục bị,
đánh lận trắng đen với dã tâm quá rõ ? Lãnh Nguyệt Môn với chúng ta xảy ra tranh
chấp đối với Hàn Tinh Môn của các ngươi sẽ có lợi lắm mà ! Khi đó Hàn Tinh Môn sẽ
độc chiếm kho báu hay Cơ bà bà sẽ thay đổi chủ ý đem tôn nữ gả cho quý tử của bà ?
Hàn Tinh phu nhân giận đến tím mặt, run giọng nói:
- Bà bà nghe rồi đấy ! Chẳng lẽ bà bà có thể dung thứ cho hai kẻ tiểu bối chưa
ráo máu đầu đó cuồng ngạo coi chúng ta chẳng ra gì?
Cơ bà bà tóc tai dựng đứng, ánh mắt phát xạ xanh lè rất đáng sợ nghiến răng nói:
- Ta thân phận thế nào, há có thể dung tha cho chúng dám vô lễ làm càn trước
mặt ta ? Lý Tồn Hiếu quyến rũ tôn nữ ta, Lãnh Ngưng Hương dụng độc giết hại cháu rễ
ta. Hai món nợ đó bây giờ cùng tính ! Người đâu ! Giết chúng cho ta !
Bốn tên trung niên tỳ nữ được lệnh nhảy phắt ra, kiếm lăm lăm trong tay.
Xem ra cuộc huyết chiến đã châm ngòi.

Vào thời điểm quyết tử đó, đột nhiên vang tới một tràng cười quái dị.
Trong chớp mắt, một nhân ảnh màu vàng như tia chớp vụt đến đáp xuống ngay
giữa Lý Tồn Hiếu và Lãnh Nguyệt Tứ Tỳ.
Đó là một lão phụ nhân mình khoát một tấm da báo, người gầy đét chỉ còn da
bọc xương, mái tóc bạc rối tung xổ xuống tận thắt lưng, hai hố mắt hõm sâu, lưỡng
quyền nhô cao lên nhọn hoắt, cả bộ mặt chẳng khác gì một chiếc đầu lâu !
Những móng tay của lão phụ nhân dài tới mấy tấc, bàn chân không mang giày
dép gì. Tấm da báo khoát trên người máu tươi còn nhỏ giọt, hẳn bà

ta mới giết được và
vừa lột da xong, thậm chí máu nhuộm khắp người đỏ lòm từ vai trở xuống.
Nhìn lão phụ nhân đáng sợ đến nổi ngay cả Lãnh Nguyệt Tứ Tỳ kiến đa thức
quãng, xông pha rong ruỗi khắp giang hồ cũng phải phát hoảng lùi lại.
Tiểu Thúy hét lên một tiếng, vội vàng nấp sau lưng Lãnh Ngưng Hương.
Lão phụ nhân từ đôi môi khô héo biểu lộ giống như nụ cười, nhìn Tiểu Thúy nói:
- Tiểu cô nương, chính ta không muốn gặp ngươi, ngươi lại đòi được gặp ta. Nay
ta đã tới đây, tại sao ngươi lại hoảng sợ đến thế ?
Tiểu Thúy nghe vậy thì ngơ ngác thốt lên:
- Lão nhân gia… đấy ư ?
Lão phụ thân đáp:
- Phải ! Thế ngươi cho là ai chứ ? Trên đời này còn có ai đáng sợ hơn ta nữa chứ ?
Thật ra ngươi không nên sợ ta mới đúng. Chính bọn này mới đáng sợ !
Nói xong bà đưa những ngón tay chỉ vào Hàn Tinh phu nhân nói tiếp:
- Đừng thấy vẻ ngoài nó kiều diễm như thế, phong lưu đài các như thế, sắc nước
hương trời như thế mà lầm. Thực tế lòng dạ nó còn độc địa hơn, dễ sợ hơn ta nhiều lần.
Lãnh Ngưng Hương gật đầu:
- Lão nhân gia nói rất đúng.
Hàn Tinh phu nhân quát lên:
- Mụ điên kia ! Ngươi là ai mà dám …
Lão phụ nhân ngắt lời:
- Dám gì chứ ? Ôn phu nhân ! Người khác thì sợ ngươi nhưng ta thì không sợ đâu !
Ngươi khác không biết ngươi nhưng ta lại quá rõ ! Ngươi quên ta rồi sao ? Hãy nhớ xem,
Bạch Phát Đồng Nhan Âm Ngọc Kiều…
Lãnh Ngưng Hương sửng sốt.
Hàn Tinh phu nhân kếu lên thất thanh:

- Thế nào ? Ngươi… người… ngươi là… Aâm đại thư ?

Lão phụ nhân cười khùng khục nói:
- Ngươi không ngờ ta vẫn còn sống chứ gì? Aâm Ngọc Kiều hiệu xưng là Bạch Phát
Đồng Nhan nay bạch phát vẫn như xưa, chỉ không mềm mại bằng lúc trước, còn đồng
nhan, hừ có thể nói dung mạo hiện giờ của ta là được phu thê ngươi ban tặng đấy !
Chỉ thấy Hàn Tinh phu nhân khẽ nói mấy tiếng, lập tức Hàn Tinh Tứ Sứ đồng
thời xuất thủ nhằm lão phụ nhân đánh ra đồng thời tám chưởng, uy lực thật kinh nhân.
Lãnh Ngưng Hương vội nói:
- Lão nhân gia cẩn thận ! Có người tập kích !
Lão phụ nhân cười đáp:
- Đa tạ cô nương ! Lão thân vẫn chưa mù chưa điếc. Bọn nhãi nhép đó chưa thể
thương được ta đâu ! Cút !
Dứt lời hai tay đưa chếch ra.
Tám chưởng của Hàn Tinh Tứ Sứ hợp lực chợt tiêu biến đâu mất, tiếp đó không
thấy có luồng kình lực nào phản lại, thế mà cả bốn tên Hàn Tinh Tứ Sứ bị bốc ngược
lên cao tới bốn năm tượng, cùng rú lên thê thảm rồi rơi bình bịch xuống đất tới tận bìa
rừng, máu miệng máu mũi trào ra nằm bất động.
Công lực lão phụ nhân thật ghê gớm, chỉ một chiêu đủ trấn động toàn trường.
Bà ta lại cười khùng khục nói:
- Ôn phu nhân ! Ngươi định ra lệnh giết ta diệt khẩu đó ư ? hừ ! đâu phải chuyện
dễ dàng !
Cơ bà bà chợt đứng dậy trên giường.
Lão phụ nhân nói:
- Cơ lão muội ! Ta thành danh trước ngươi, tuổi tác cũng lớn hơn ngươi một chút
nên cũng đáng gọi ngươi một tiếng lão muội. Ngươi là người biết người xét việc, cớ sao
lại nghe giống tiểu nhân kia xúc xiểm ? Việc này quan hệ tới huyết hải thâm cừu, cũng
quan hệ đến sự tồn vong của cả môn phái Lãnh Nguyệt, làm sao lão

muội khinh suất bị
người lợi dụng thừa nhận một cách tùy tiện như thế ?
Bấy giờ phu phụ Hàn Tinh phu nhân cùng nhi tử và Hàn Tinh Bát Vệ im hơi lặng
tiếng len lén lùi vào rừng, không đếm xỉa cả đến bốn thi thể của Hàn Tinh Tứ Sứ.
Lãnh Ngưng Hương nhận ra liền nói:
- Chúng lủi mất rồi…
Lão phụ nhân xua tay:

- Cô nương cứ kệ chúng đi dù sao chúng cũng không thể ra khỏi Miêu Cương này
được đâu ! Hãy nghe ta nói hết đã !
Lãnh Ngưng Hương đành nín lặng.
Lão phụ nhân nhìn Lý Tồn Hiếu nói:
- Thanh niên nhân, ngươi là người thông minh mà sao vẫn hồ đồ như thế ? Nếu
không phải ta nấp trong rừng nghe hết câu chuyện thì ngươi đã đổ oan cho người tốt rồi
! Ngươi sẽ xung đột với Lãnh Nguyệt Môn một cách vô nghĩa lý…
Lý Tồn Hiếu vội hỏi:
- Lão nhân gia nói thế tất chỉ bằng người được vẽ hình lên tàng bảo đồ không
phải Cơ bà bà, đúng vậy không ?
Lão phụ nhân gật đầu:
- Vốn dĩ không phải Cơ lão muội mà.
- Có vẻ như lão nhân gia biết người đó là ai…
- Đâu chỉ biết? Ta với người đó theo nhau như bóng với hình, biết đến tận chân tơ
kẽ tóc !
Lý Tồn Hiếu thấy tim mình đập rộn lên hỏi dồn:
- Xin lão nhân gia hãy nói, người đó là ai vậy ?
- Nếu ta không nói thì đã không hiện thân ! Thanh niên nhân, người được vẽ lên
tàng bảo đồ chính là lão thân đây !
Tất cả những người có mặt tại hiện trường đều sửng sốt.
Lý Tồn Hiếu hết sức bất ngờ, hỏi lại:
- Người được vẽ trên tàng bảo đồ chính là lão nhân gia?
Lão phụ nhân gật đầu:
- Không sai ! Chính là ta đây ! Các ngươi chắc vẫn nhờ ta đã kể rằng

ta vốn là
người Trung Nguyên. Năm xưa do nông nổi mà phạm phải sai lầm mới chạy đến Miêu
Cương. Việc sai lầm ấy là do bị người khác lợi dụng xui giục, hay đúng hơn là mua
chuộc, tham gia hành hung ở Thính Đào Sơn Trang hai mươi năm trước…
Toàn trường lặng phắt.
Hồi lâu Lý Tồn Hiếu trấn tĩnh hỏi:
- Lão nhân gia, người được vẽ trên tàng bảo đồ trên bàn tay phải có sáu ngón mà
!
Lão phụ thân chìa bàn tay phải với những chiếc móng dài ngoằng ra hỏi:
- Thanh niên nhân, ngươi xem bàn tay ta có mấy ngón?

Quả nhiên trên bàn tay phải của lão phụ nhân, ngoài năm ngón bình thường,
cạnh bên ngón cái còn mọc thừa ra một ngón nhỏ.
Lý Tồn Hiếu đứng như chôn chân xuống đất, chưa biết nên hành động thế nào.
Lãnh Ngưng Hương chợt lên tiếng:
- Lão nhân gia, nói không đúng !
- Sao lại không đúng, tiểu cô nương ?
- Lão nhân gia đã từng nói mình chừng sáu mươi tuổi, đúng không ?
Lão phụ nhân gật đầu:
- Đúng thế !
Lãnh Ngưng Hương cười nói:
- Đó là điều không đúng. Lão nhân gia mới sáu mươi, vậy hai mươi năm trước
chẳng qua mới chỉ trên dưới bốn mươi tuổi, chỉ là vào bậc trung niên thôi. Nhưng hình
vẽ trên tàng bảo đồ lại là một lão phụ nhân tóc bạc, ít nhất đã sáu mươi tuổi…
Lão phụ nhân cười đáp:
- Cô nương là người thông minh lập luận như vậy cũng đúng. Nếu vậy càng không
phải Cơ bà bà, đúng chứ ? Vì Cơ lão muội còn ít tuổi hơn ta.
- Lão nhân gia nói không sai. Hình vẽ trên tàng bảo đồ không phải Cơ bà bà cũng

không phải lão nhân gia.
Lão phụ nhân lắc đầu:
- Không, cô nương. Chính là ta đấy.
- Nhưng sự thật chứng minh …
- Cô nương, hãy nghe ta hỏi đây. Ngươi nhớ danh hiệu của ta chứ ?
Lãnh Ngưng Hương đáp:
- Là Bạch Phát Đồng Nhan Aâm lão nhân gia.
- Ngươi biết vì sao ta có danh hiệu đó không ?
- Vãn bối nghe truyền ngôn rằng trước đây lão nhân gia có mái tóc bạc nhưng
khuôn mặt xinh đẹp mãi mãi trẻ trung.
- Chính thế ! Bởi vì mái tóc bạc của ta mà người sống sót duy nhất ở Thính Đào
Sơn Trang vì trong đêm tối tưởng ta là một bà già đã vẽ ta thành lão phụ thân.
Lãnh Ngưng Hương ngơ ngác im bặt.
Lý Tồn Hiếu trấn tĩnh lại nói:
- Vậy là người vẽ trên tàng bảo đồ quả thật là lão nhân gia rồi…

- Thanh niên nhân, năm xưa ở Thính Đào Sơn Trang ngoài gia nhân Hàn trang
chủ còn có sư thư của ông ta Lý phu nhân và vị Lý thiếu gia bây giờ chưa đầy tuổi.
Ngươi chắc là vị Lý thiếu gia đó, ta nói vậy có đúng không ?
Lý Tồn Hiếu mặt trắng bệch lại, run giọng:
- Như vậy hung thủ đêm ấy đột kích Thính Đào Sơn Trang giết gần trăm mạng
người, sau đó còn phóng hỏa thiêu trụi nó thành đống tro tàn quả nhiên đúng là bà
rồi…
- Thì ta đã thừa nhận từ đầu mà …
Lãnh Ngưng Hương nói:
- Lão nhân gia, hai mươi năm trước giết người phóng hỏa, hai mươi năm sau lại tự
nguyện nhận tội lỗi về mình, đó là điều xưa nay chưa từng có.
Lão phụ nhân cười nói:
- Cô nương, việc này vị hôn phu của ngươi nên cảm tạ Miêu Cương Bát Động và
tự cảm ơn mình nữa.
Lãnh Ngưng Hương ngạc nhiên hỏi:

- Câu đó nên hiểu thế nào?
Lão phụ nhân giải thích:
- Nếu không có bọn súc sinh Miêu Cương Bát Động hãm hại ta, giam cầm ta trong
hắc lao mấy chục năm sống trong u tối ngồi tự vấn lương tâm, hối hận vì hành vi lỗi
lầm của mình, lại không được vị hôn phu của ngươi với lòng nhân từ và thần công cái
thế giúp ta thoát khốn khiến ta thấy mình mang nợ quá nhiều thì bây giờ cho dù có tìm
được ta thì ta đâu dễ thừa nhận tội trạng, sẵn sàng đền tội ?
Lý Tồn Hiếu đanh giọng hỏi:
- Thính Đào Sơn Trang đối với bà có cừu hận gì ?
- Nếu có cừu hận thì ta đã không bị lương tâm dày vò suốt mấy chục năm. Ta đã
từng nói là mình bị người khác mê hoặc, bị mua chuộc và hồ đồ mà mắc phải lỗi lầm.
Lãnh Ngưng Hương lại hỏi:
- Ai mê hoặc, ai đã mua chuộc lão nhân gia ?
Lão phụ thân đáp:
- Thì chính kẻ vừa rồi đã định giết ta để diệt khẩu đó !Thấy tình hình bất lợi đã
lén trốn đi…
- Phu thê Hàn Tinh chủ nhân ?

- Phải ! Tuy kẻ ra mặt mua chuộc cám dỗ ta là phu thê họ Ôn, nhưng theo ta biết
thì đằng sau đôi phu thê quái vật đó còn có một kẻ chủ mưu khác. Muốn biết hắn là ai
thì chỉ hỏi phu thê chúng mới biết được.
Lãnh Ngưng Hương nhìn Lý Tồn Hiếu.
Lý Tồn Hiếu hoành ngược đôi mày kiếm, bước tới gần lão phụ nhân.
Bà ta bình tĩnh nói:
- Thanh niên nhân, ta đã nguyện hiện thân tức chấp nhận đền tội cho lỗi lầm hai
mươi năm trước của ta. Người của Miêu Cương Bát Động đã bị ta giết sạch rồi, lòng nay
hoàn toàn thanh thản không còn vướng bận gì nữa. Thế gian này đối với ta không còn
gì lưu luyến. Tuy nhiên món nợ kia ta sẽ giúp ngươi đòi thêm một lần

nữa, cũng là món
nợ mà phu thê chúng phải trả cho ta chịu cảnh bi thảm suốt hai chục năm…
Dứt lời liền phóng mình lao vút đi như cơn gió, chớp mắt đã không thấy đâu.
Lý Tồn Hiếu định truy theo nhưng Lãnh Ngưng Hương đã ngăn lại:
- Bà ta sẽ quay lại, chàng đừng tìm vô ích. Bạch Phát Đồng Nhan Âm Ngọc Kiều
danh đầu không nhỏ, tất biết giữ lời.
Lý Tồn Hiếu nhìn theo hướng Aâm Ngọc Kiều vừa đi khuất, đứng trầm mặc một lúc
rồi thong thả bước tới trước giường kiệu Cơ bà bà, chắp tay cúi đầu nói:
- Cơ lão nhân gia, Lý Tồn Hiếu lỗ mãng với lão nhân gia, xin chịu tội !
Cơ bà bà sửng sốt hỏi:
- Ngươi có tội gì đối với ta?
Lý Tồn Hiếu đáp:
- Phàm chuyện gì đều phải hiểu rõ tình lý, vãn bối chưa biết giữ lễ nghĩa đúng
mực với lão nhân gia.
Cơ bà bà lắc đầu, cảm động nói:
- Ta không ngờ ngươi cương trực và biết lễ phép đến như vậy, lại phải mang một
nỗi cừu hận bi thảm dường ấy. Ta lại càng không ngờ Ôn gia của Hàn Tinh hiểm độc
và hèn hạ đến thế…
Lãnh Ngưng Hương cũng đến thi lễ nói:
- Cơ bà bà vãn bối cũng xin chịu tội.
Cơ bà bà xua tay nói:
- Thôi thôi ! Ta biết các ngươi không có tội gì, mà nếu có làm ta giận dữ một chút
thì ta phải tự trách mình trước…
Dừng một lúc lại trầm ngâm nói tiếp:

- Đáng trách nữa là Dao Cơ không cho ta biết rõ Lý Tồn Hiếu là người thế nào…
bây giờ ta đưa Dao Cơ ra chắc vẫn chưa muộn chứ ?
Lãnh Ngưng Hương dù nằm mơ cũng không ngờ một lão ma đầu uy chấn võ lâm
nay trở thành một người hiền dịu khả ái đến như vậy, liền mừng rỡ

nói:
- Vãn bối hết lòng cảm tạ !
Nói rồi quỳ xuống bái một lễ.
Cơ bà bà phóng mắt nhìn Tiểu Thúy gọi:
- Tiểu Thúy !
Tiểu Thúy vội bước lên thi lễ:
- Có tiểu tỳ !
Cơ bà bà nghiêm giọng:
- Tội chết có thể tha, nhưng tội sống phải chịu phạt. Ngươi mau vào dẫn cô nương
ra đây.
Tiểu Thúy phát ngơ, chợt hiểu ra quỳ xuống mừng rỡ nói:
- Đa tạ lão thần tiên khai ân.
Rồi đứng vụt lên lao như bay vào rừng.
Chốc lát đã dẫn theo Lệnh Hồ Dao Cơ chậm bước đi ra.
Lệnh Hồ Dao Cơ trông có vẻ tiều tụy, sắc mặt rầu rầu, hiển nhiên đó là hậu quả
của một mối tình vô vọng.
Lãnh Ngưng Hương lao tới đón, nói nhỏ vào tai Lệnh Hồ Dao Cơ mấy câu. Nàng
gật đầu cũng nói nhỏ câu gì với Lãnh Ngưng Hương.
Đến trước giường, Lệnh Hồ Dao Cơ cùng Tiểu Thúy song song quỳ xuống.
Cơ bà bà khoát tay cười nói:
- Dao Cơ mấy ngày nay nội làm khổ cháu quá nhiều… Đứng lên đi ! Bây giờ nội
giao cháu lại cho Lý Tồn Hiếu đó ! Hãy đến với nó đi !
Lệnh Hồ Dao Cơ đứng lên đưa mắt nhìn Lý Tồn Hiếu.
Bốn mắt giao nhau trong khoảnh khắc, đột nhiên từ đôi mắt đẹp của Lệnh Hồ
Dao Cơ đôi dòng lệ châu tuôn dài xuống…
Lý Tồn Hiếu thấy lòng nhói lên, nhưng lúng túng không biết phải làm gì.
Lãnh Ngưng Hương cùng Tiểu Thúy dìu Lệnh Hồ Dao Cơ bước tới trước Lý Tồn
Hiếu, chợt nghe Cơ bà bà nói:
- Khoan đã ! Những vị cô nương của Lệnh Hồ gia ở Lãnh Nguyệt khi xuất giá đâu
thể không có lễ vật ?

Rồi trang trọng lấy trong túi một vật đưa ra:
- Nội cho cháu làm đồ sính lễ !
Vật đó không ai lạ, chính là bức tàng bảo đồ.
Lệnh Hồ Dao Cơ vô cùng khích động, nước mắt chứa chan, đôi môi hồng run run
một lúc mới gọi được một tiếng:
- Nội !
Cơ bà bà cười nói:
- Cháu ngốc của ta ! Cô nương đã lớn rồi có lý đâu không xuất giá? Đó là hỷ sự
phải mừng mới đúng chứ sao lại khóc thút thít thế kia? Ngày xưa khi bà nội lấy ông nội
cháu, chỉ nhảy phóc một bước là ngồi chễm trệ trên kiệu hoa rồi.
Lãnh Ngưng Hương không nhịn được cười lên khúc khích.
Đến Tiểu Thúy và Lệnh Hồ Dao Cơ cũng bật cười tuy mặt vẫn còn đẫm lệ.
Cơ bà bà vẫy Tiểu Thúy bảo:
- Ngươi cầm lấy !
Tiểu Thúy quỳ xuống hai tay cung kính đỡ bức tàng bảo đồ .
Lý Tồn Hiếu chợt cất tiếng:
- Lão nhân gia bức tàng bảo đồ đó vãn bối không thể nhận.
- Vật đó ta cho tôn nữ làm đồ sính lễ chứ có cho ngươi đâu chứ ?
- Ồ !
Người của Lãnh Nguyệt Môn nhất loạt cười to khiến Lý Tồn Hiếu ngượng đỏ mặt.
Tiểu Thuý thừa cơ nhận lấy bức tàng bảo đồ.
Tiếng cười vang to, mỗi lúc một thoải mái lan khắp Nhược Thủy Hồ nơi chỉ cách
đây chốc lát song phương còn ở thế kiếm phát cung giương chuẩn bị cho một cuộc
chiến sinh tử. Thế mà giờ đây gió yên sóng lặng, hoà thuận như người một nhà.
Tiếng cười hơi lặng đi, Lý Tồn Hiếu chắp tay nói:
- Lão nhân gia, vãn bối xin có một thỉnh cầu …
- Nói đi !
- Trước hết xin lão nhân gia tạm đưa Lệnh Hồ cô nương về Kim Hoa, vãn bối làm
xong việc ở đây sẽ quay về đó ngay.
- Hay lắm ! Ngươi không vội thì ta vội ! Vừa chấp nhận thỉnh cầu của ngươi, vừa

được gần gũi tôn nữ ta thêm hai ngày !
- Đa tạ lão nhân gia !

- Từ nay ngươi đã là rể của Lãnh Nguyệt Môn rồi, không cần khách sáo thế nữa.
Tuy nhiên ta báo trước với ngươi, võ học của Hàn Tinh rất lợi hại, nguy hiểm khó lường
ngươi nên cẩn thận.
- Đa tạ lão nhân gia đã chỉ dạy, vãn bối xin ghi nhớ. Đến đây xin bái biệt !
Dứt lời định thi lễ đi.
Lãnh Ngương Hương chợt hỏi:
- Chàng không muốn thiếp đi theo sao?
Lý Tồn Hiếu lắc đầu:
- Đa tạ cô nương, không cần. Xin hãy theo Lệnh Hồ cô nương làm bầu bạn.
Lệnh Hồ Dao Cơ bấy giờ mới nói:
- Mọi việc Tiểu Thúy cho thiếp hay cả rồi. Như nội vừa nói, Ôn gia không dễ đối
phó đâu. Chàng hãy cẩn thận đừng để thiếp và Hương muội phải lo lắng, hãy sớm quay
về Kim Hoa.
Lý Tồn Hiếu cảm động đáp:
- Đa tạ cô nương, tôi sẽ nhớ !
Nói xong ôm quyền nhìn khắp lượt mọi người từ biệt rồi nhảy vút lên như cánh
chim xuyên qua đám lá.
Cơ bà bà than:
- Hài tử này đã lĩnh hội toàn bộ võ học của Đại Lôi âm Tự và Thiên Ngoại Thần
Ma rồi… Sau này thiên hạ võ lâm không còn ai sánh được với nó nữa…
Lệnh Hồ Dao Cơ và Lãnh Ngưng Hương cũng nhìn theo bóng Lý Tồn Hiếu vừa
khuất, trong hai đôi mắt đẹp có sự tự hào xen lẫn nỗi lo âu.

Thiên Đăng

Đánh máy: Vong tình Tiên Tử
Hồi Kết
Ân đền oán trả

Bạch Phát Đồng âm Nhan Ngọc Kiều khẳng định rằng phu thê Hàn Tinh môn
chủ không thể thoát khỏi Miêu Cương, thế nhưng Lý Tồn Hiếu truy đến tận Miêu
Cương vẫn không thấy bóng dáng người nào của Hàn Tinh Môn cả.
Mặt trời sắp xuống thấp dưới đỉnh Tuyết Phong Sơn.
Cách Tuyết Phong Sơn không xa có một tiểu trấn gọi là Đào Hoa Bình, chỉ độ
mấy chục hộ dân cư, một nửa làm nghề săn bắn.
Lý Tồn Hiếu đến trấn thì đã hoàng hôn.
Chàng nhìn những tốp nông phu hoặc các nhóm thợ săn lục tục kéo về, tuy cuộc
sống thanh đạm, vất vả nhưng vô tư. Chàng liền liên tưởng đến những hiểm ác của
người trong võ lâm mà thầm ao ước có được cuộc sống thanh bình kia.
Tuy nhiên đã mấy người trong võ lâm lại chịu buông kiếm vứt đao mà cầm lấy bộ
cung tên hoặc cái cuốc cày mà sống vui cùng năm tháng ?
Chàng vừa đi vừa nghĩ ngợi thì chợt thấy một người từ trấn thành đối diện đi
thẳng đến trước mặt chàng với dáng vẻ vội vã.
Vừa ngang mặt Lý Tồn Hiếu chợt giật mình buộc miệng kêu lên:
- Trương tiền bối.
Đúng là Thiết Phiến Xảo Khách Trương Viễn Đình.
Trương Viễn Đình vừa bước qua được mấy bước, liền quay phắt lại, kinh ngạc
hỏi:
- Thiếu gia sao lại ở đây ?
Lý Tồn Hiếu kể lại các tình tiết từ sau khi hai người chia tay.
Trương Viễn Đình mừng rỡ nói:
- Tạ trời tạ đất ! Tạ trời tạ đất ! Không ngờ mối cừu hận của Hàn trang chủ nay đã
rõ manh mối cả rồi. Việc phục cừu nay chỉ là chuyện đơn giản, chưa chừng mấy kẻ rắn
rết đó đang cắn xé nhau… Bạch Phát Đồng Nhan Âm Ngọc Kiều

năm xưa thế nào thì
tôi biết rõ ! Mụ là một đại ma đầu, tàn bạo không sao kể xiết, khắp giang hồ ai cũng
khiếp vía, vậy mà còn bị phu thê Ôn gia thao túng, chứng tỏ đôi phu phụ này gian hiểm
chừng nào. Aâm Ngọc Kiều nay bị lương tâm cắn rứt, hai mươi năm sống trong ngục tối,
thân thể không bằng quỷ đói thế là chịu tội sống rồi. Mụ quyết không tha cho phu thê
Oân gia vì cái giá mà mình phải trả đâu. Bây giờ có thể cung hỷ thiếu gia. Xin cung hỷ
thiếu gia.
Lý Tồn Hiếu hơi ngượng, hỏi lãng đi :
- Tiền bối sao lại ở đây và định đi đâu thế ?
Trương Viễn Đình thở dài một hơi nói:
- Chẳng giấu gì thiếu gia, tôi từ lâu đã chán ghét cảnh chui nhũi khắp nơi rồi…
Ngày xưa chỉ do một chút lòng tham mà phải trốn chạy hoài, nay mới coi như là được
thoát thân. Thiếu gia xem ở đây thật đẹp, lân bang cũng tốt, sống thanh đạm nhưng
nghĩa tình. Tôi đã tính sống ở đây đến trọn đời…
- Tiền bối quyết định thoát ly khỏi võ lâm sống thanh bạch ở đây là hay quá…Tôi
cũng vừa nghĩ tới…
Trương Viễn Đình ngắt lời:
- Thiếu gia thì không được ! Phò chính trừ nguy nay đều nhờ vào một mình thiếu
gia cả ! Nếu không thì Hàn Tinh Môn còn tai hại võ lâm tới bao giờ ? Còn như tôi thì lại
khác ! Khi đã đạp chân vào võ lâm rồi muốn thoát ra tưởng lên trời còn dễ hơn ! Thiếu
gia, đừng đứng đây nữa, hãy đến hàn gia nói chuyện một bữa !
Lý Tồn Hiếu trầm ngâm nghĩ ngợi lát rồi gật đầu:
- Đã tới đây cũng xin làm phiền tiền bối một lần nữa ! Tiện thể hỏi thăm lệnh
ái…
- Hay lắm ! Nào đi ! Thiếu gia có lòng nhớ đến tiểu nữ thật hân hạnh quá !
- Lệnh ái từ ngày đó tới nay có được mạnh khoẻ không ?

Trương Viễn Đình liếc mắt nhìn Lý Tồn Hiếu nói:
- Sau khi từ giã ở Kim Hoa chưa đến hai ngày, nó ngã bệnh đến nay…
Lý Tồn Hiếu lo lắng hỏi:
- Bệnh thế nào? Có nặng không ?
- Cảm ơn thiếu gia đã quan tâm, không đến nỗi nặng lắm…
Bấy giờ đã đến một con hẻm, Trương Viễn Đình dừng lại trước một cánh cổng gỗ
đơn sơ nói:
- Đến nơi rồi, xin mời thiếu gia vào.
Lý Tồn Hiếu lướt mắt nhìn, thấy gian nhà tranh nhỏ ba gian khá thanh nhã, phía
trước có một sân nhỏ, tiếp đến là hàng giậu trúc.

Trong nhà chỉ có một gian sáng đèn hắt ánh sáng ra sân, cảnh vật thật u tịch.
Lý Tồn Hiếu gật đầu khen:
- Tiền bối thật biết hưởng thụ cảnh cô tĩnh thanh nhã !
Trương Viễn Đình cười đắc ý:
- Tôi biết mà ! Đây là bước đầu tiên tiến vào cõi tiên đấy.
Chợt trong nhà có giọng thiếu nữ vang ra:
- Lý huynh đấy ư ? xin vào đi !
Trương Viễn Đình nói nhỏ:
- Tiêu Lan đấy ! Nó thật thính tai !
Rồi cao giọng nói vào nhà:
- Nha đầu ! Con nhận ra giọng nói nhanh đấy ! Đúng là thiếu gia, con cứ nằm đi
để cha tiếp thiếu gia cho.
Nhưng Trương Tiêu Lan đã hiện ra trước cửa. Thân hình nàng tiều tụy, da xanh
mét, Lý Tồn Hiếu trông thấy lòng rất thương xót.
Tuy vậy khuôn mặt gầy guộc của nàng nở một nụ cười sung sướng.
Lý Tồn Hiếu vội bước nhanh vào nói:
- Trương cô nương…
Trương Viễn Đình dìu nhi nữ mắng yêu:
- Nha đầu thật không nghe lời cha ! Thiếu gia đã tới đây, con sợ gì không gặp ?
Bấy giờ Lý Tồn Hiếu mới nhận ra sau lưng Trương Tiêu Lan có một trung niên
thiếu phụ liền ôm lấy quyền chào. Thiếu phụ cũng mỉm cười hoàn lễ.

Trương Tiêu Lan hỏi, giọng run run :
- Thiếu gia sao lại tới đây ?
- Tôi vừa có việc qua đây tình cờ gặp được Trương tiền bối…
Trương Viễn Đình nói:
- Hài tử, con cứ nằm một lát cho khỏe đã, sau này sẽ nói chuyện.
- Cha, con không sao đâu !
- Nghe cha đi mà ! Dù sao thì ít ra con cũng nên thay y phục đi chớ !
Trương Tiêu Lan đành nhìn chàng cố mỉm một nụ cười thật tươi nói:
- Xin chàng ngồi đây để thiếp vào thay y phục rồi sẽ trở lại.
Nói xong được trung niên thiếu phụ dìu về phòng.

Lý Tồn Hiếu thấy cách đối xử của cha con Trương Viễn Đình đối với mình, lòng
rất hồ nghi.
Chẳng lẽ Trương Tiêu Lan cũng có tình ý với mình ?
Thật ra lúc đầu gặp Trương Tiêu Lan ở Khai Phong, cứu họ thoát khỏi Hàn Tinh Tứ
Sứ, chàng đã thấy xao xuyến.
Sau đó gặp lại ở Kim Hoa, chàng tưởng chừng như đã quên đi, nhưng thật ra
không sao quên được.
So với Lệnh Hồ Dao Cơ, Lãnh Ngưng Hương và Ôn Phi Khanh, nàng không đẹp
bằng nhưng lại có nét quyến rũ rất khó tả, như một đóa hoa đồng nội, dịu dàng, bình dị
so với đoá hồng rực rỡ.
Thời gian vừa rồi, chàng bận lo nghĩ nhiều việc, lại có Lãnh Ngưng Hương và
Lệnh Hồ Dao Cơ bên cạnh, chàng có quên Trương Tiêu Lan, ít ra hình bóng nàng cũng
lùi sâu hơn vào tâm khảm.
Mặc dù giữa song phương còn chưa có gì nhưng bây giờ thấy nàng tiều tụy và đầy
nhiệt tâm với mình như vậy, trong lòng chàng trào dâng một niềm thương vô vàn và cả
nỗi xao xuyến nữa.
Nhưng có thật nàng có tình ý với chàng không ?
Trương Viễn Đình cắt đứt dòng suy nghĩ của chàng:
- Mời thiếu gia ngồi dùng trà.
Hai người ngồi xuống bộ ghế ngay chính gian giữa.

Chốt lát, trung niên phu nhân đã mang trà tới.
Trương Viễn Đình giới thiệu:
- Vị này là dân cư. Những khi tôi đi hái thuốc, cô ấy thường sang giúp đỡ Tiêu
Lan, thân thiết và nhiệt tâm lắm !
Hai người chào nhau lần nữa.
Trương Viễn Đình vào phòng nhi nữ xong quay lại ngồi xuống chỗ cũ nhấp xong
ngụm trà nói:
- Tôi đã điểm thùy huyệt cho Tiêu Lan rồi. Thiếu gia biết đó, nó bây giờ rất yếu
không thể ra được, xin đừng để tâm.
- Tiền bối sao còn khách khí thế…
Trương Viễn Đình có phần lúng túng nói:
- Tôi biết thiếu gia không để tâm, chỉ là… chỉ là… Aøi ! Tôi không biết nên nói
thế nào đây…

Lý Tồn Hiếu do dự một lát rồi nói:
- Tiền bối có điều gì xin cứ nói, đừng ngại gì cả.
Trương Viễn Đình hắng giọng mở lời :
- Thiếu gia đã nói thế… mặt khác tôi cũng vì tiểu nữ nên cũng đành mặt dày mày
dạn bộc bạch thẳng ra.
Lý Tồn Hiếu thấy tim mình đập rộ lên.
Trương Viễn Đình lại tiếp:
- Không giấu gì thiếu gia, bệnh của Tiêu Lan phát sinh là do thiếu gia. Lúc đầu từ
Kim Hoa trở về, tôi cho rằng chỉ ít lâu là khỏi, nào ngờ càng ngày mối tương tư càng
nặng đến nỗi nằm liệt giường mấy tháng nay. Thiếu gia cũng thấy đấy, vừa biết thiếu
gia đến nó mừng thế nào… đó là lần đầu tiên trong hơn tháng nó tự rời khỏi giường.
Lý Tồn Hiếu rất xúc động, đồng thời phần nào cảm thấy khó xử.
Trương Viễn Đình lại tiếp:
- Tôi biết thiếu gia có điều khó xử, cũng biết Tiêu Lan không xứng với thiếu gia…
Chàng vội ngắt lời:
- Tiền bối sao lại nói thế ?

Trương Viễn Đình lắc đầu :
- Thiếu gia, tôi nói là thực tình. Tôi biết tình cảnh thế nào chứ. Nhưng vì thiếu nữ,
tôi không thể không nói. Luận về gia thế dung mạo và võ học, nó không sao sánh được
với hai vị Lệnh Hồ và Lãnh cô nương. Thế nhưng tôi biết rõ tâm tính nhi nữ mình. Nó
thiện lương dịu hiền cũng là một cô nương tốt. Nó nấu nướng giặt giũ, thêu thùa đều
khéo léo và siêng năng, ít ra cũng hầu hạ được thiếu gia mà không phải phàn nàn điều
gì. Bây giờ xin hỏi thẳng một câu, thiếu gia có nguyện ý lấy nó không ?
Lý Tồn Hiếu thốt lên:
- Tiền bối…
Trương Viễn Đình đưa tay ngăn chàng lại:
- Xin thiếu gia nghe hết đã. Hãy đừng tự gượng ép mình. Việc này không thể ép
buộc. Nếu thiếu gia thật sự nguyện ý thì không nói làm gì. Nếu không thì cũng là số
mạng của nó hẩm hiu như thế, tôi sẽ có cách ứng phó…
Tới đó, ông cúi thấp đầu, nhưng chợt ngẩng phắt lên:
- Việc rất trọng đại thiếu gia chưa cần trả lời ngay. Xin hãy nghỉ tại đây một đêm
rồi suy nghĩ lại thật kỹ...
Lý Tồn Hiếu nghiêm nghị nói:

- Tiền bối, lẽ ra việc này tôi phải đề cập trước với tiền bối. Nói thật tình từ lần
đầu gặp được Trương cô nương, tôi đã có cảm tình. Nhưng hoàn cảnh khiến tôi không
thể theo ý mình, chắc rằng tôi không nói nhiều tiền bối cũng đã biết… Nếu tiền bối
không chê, tôi đã cầu thân với Lệnh Hồ cô nương và Lãnh cô nương, tôi xin tiền bối
cho được cầu thân với lệnh ái… chúng ta không phải người thế tục, không cần mai
mối…
Trương Viễn Đình rất xúc động. Ông đứng lên, đôi môi run run muốn nói gì nhưng

không nói được lời nào.
Hồi lâu, ông lại ngồi xuống thở vào một hơi thật sâu mới nói:
- Đa tạ thiếu gia ! Câu đó của thiếu gia đã cứu hai mạng cha con chúng tôi. Bây
giờ tôi có thể nói thật ra, và chắc rằng thiếu gia cũng hiểu điều đó, Tiêu Lan nghe thiếu
gia đến, căn bệnh đã thuyên giảm ba phần. Nếu thiếu gia cự tuyệt, nó chỉ còn đường
chết mà thôi. Và nó đã chết, tôi cũng không sao sống nổi…
Tới đó đột nhiên hai hàng nước mắt lã chã tuôn rơi.
Trương Viễn Đình vừa lau nước mắt vừa cười nói:
- Thiếu gia chớ cười, chẳng qua tôi mừng qua đó thôi ! Không sao tự chủ được…
- Tiền bối, tôi chỉ xin nói một câu rằng vãn bối vô cùng vinh hạnh. Xin đa tạ…
Trương Viễn Đình vội ngắt lời:
- Thiếu gia chớ khách khí ! Lẽ ra tôi phải nói câu đó… Bây giờ hãy để Tiêu Lan
được hạnh phúc…
Nói xong đứng dậy định đi.
Lý Tồn Hiếu vội nói:
- Tiền bối !
Trương Viễn Đình dừng lại hỏi:
- Thiếu gia còn việc gì nữa ?
- Xin tiền bối cho phép, và cũng xin tiền bối báo với Tiêu Lan một tiếng, ngay
sáng sớm mai vãn bối xin rời khỏi đây, sau khi xong việc sẽ trở lại.
Trương Viễn Đình gật đầu:
- Tôi hiểu. Việc đó là đương nhiên. Chỉ cần thiếu gia chấp nhận cha con chúng
tôi đã mãn nguyện rồi.
Nói xong đi vào phòng.

Nhìn theo Trương Viễn Đình, Lý Tồn Hiếu càng thấm thía mối thâm tình của
những người dân dã, và nếu như thiếu nó, chàng đánh mất một phần của cuộc đời
mình, cũng vốn quen với dân dã…
Chàng thấy mừng vì mình đã quyết định đúng, vì mình đã không tự dối lòng, và

thật sự chỉ cần một mình Tiêu Lan, chàng cũng đã đủ mãn nguyện rồi.
Chỉ thấy Trương Viễn Đình quay lại nói:
- Hài tử ngốc nghếch đó thật là… Vừa rồi ta nói mấy cũng không chịu đi, trái lại
bây giờ nói bao nhiêu cũng không chịu ra… lòng nữ nhân thật không sao hiểu được…
Chợt nghe giọng thánh thót của Trương Tiêu Lan vẳng ra:
- Cha sao thế ? Ai nói con không chịu ra nào ?
Cả Trương Viễn Đình và Lý Tồn Hiếu cùng sửng sốt.
Quả thật Trương Tiêu Lan đã đứng ở cửa phòng.
Nàng đã thay y phục, chải đầu vấn tóc thật kỹ, còn đánh thêm một lớp phấn
nhẹ.
Bộ thanh y rất hợp với khổ người và màu da, đôi hài mới tinh thêu rất tinh xảo.
Tuy nàng vẫn còn tiều tụy nhưng với niềm vui phơi phới cũng biến thành giai
nhân tuyệt thế, đến nỗi Lý Tồn Hiếu cũng phải sững sờ.
Quả thật chưa bao giờ thấy nàng đẹp đến thế.
Chàng đứng lên đăm đăm nhìn nàng, hồi lâu mới khẽ gọi:
- Cô nương !
Trương Tiêu Lan hơi đỏ mặt, cúi thấp đầu đáp:
- Thiếu gia !
Trương Viễn Đình mở to đôi mắt, giọng nói không giấu được sự kinh ngạc:
- Nha đầu ! Bao nhiêu năm nay ta chưa thấy con như thế bao giờ.
Trương Tiêu Lan không đáp, ngẩng lên nhìn tình lang với ánh mắt chứa chan
hạnh phúc.
Chàng cũng đáp lại với cái nhìn đó.
oOo
Đêm ấy Lý Tồn Hiếu trú lại nhà Trương Viễn Đình, thật ra họ không ngủ nhiều ba
người trò chuyện gần hết đêm. Nếu không vì Trương Tiêu Lan còn yếu nên buộc phải đi
ngủ, có lẽ họ đã thức trắng đêm.

Hôm sau vừa mờ sáng, Lý Tồn Hiếu đã lên đường.
Tiêu Lan dậy sớm, cố ra đến cửa đưa mắt đầy yêu thương tiễn theo

chàng nhưng
không khóc.
Riêng Trương Viễn Đình tiễn chàng tới tận ngoài thành.
Ra khỏi Tuyết Phong Sơn, Lý Tồn Hiếu thi triển thân pháp đi nhanh về hướng
bắc.
Nhưng mới đi chừng hai dặm, một tiếng quát từ lưng chừng núi khiến chàng dừng
ngay lại.
Thế nhưng trong khu rừng rậm, nơi vừa có tiếng quát phát ra, chàng chú mục
nhìn hồi lâu nhưng không phát hiện thấy gì khác thường.
Lý Tồn Hiếu đang tần ngần lại một chuỗi cười lạnh lẽo vang lên.
Chàng không nghĩ ngợi gì thêm, lập tức phi thân lên núi.
Trong đám rừng rậm, lại nghe tiếng nói vang lên, tuy không lớn nhưng lạnh lùng
đầy đe doạ:
- Ngươi bây giờ còn bản lĩnh gì nữa? Còn phép thần thông gì thì cứ thi thố hết đi?
Uy phong đâu? Sát khí đâu?
Giọng nói nghe quen quen.
Lý Tồn Hiếu nhẹ bước tiến lại gần.
Dưới chân vách đá cuối khu rừng rậm có một thạch động. Một người người ngồi
trước động khẩu, mình bậc hắc y, mặt trắng bệch, chiếc mũ rộng vành để bên cạnh, rõ
ràng đó là một trong Tứ Khối Ngọc, Sở Ngọc Hiền.
Cách sở Ngọc Hiền chừng bốn năm trăm thước một lão nhân cao lớn bận bạch y
đứng nhìn đối thủ không còn sức kháng cự như mèo vờn chuột.
Không cần thấy mặt, chỉ cần nhìn phía sau cũng nhận ngay ra bạch y lão nhân là
vị tổng hộ pháp của Bạch Cốt Môn Thần Đồ Báo đã hoảng hốt chạy khỏi tiểu đỉnh gần
Man Câu.
Lúc này Sở Ngọc Hiền vẻ mặt u ám, mắt nhắm nghiền nhìn điệu bộ thật thiểu
não.
Thần Đồ Báo vung chưởng lên, sẵn sàng giáng xuống kết liễu mạng sống kẻ bất

hạnh kia.
Lý Tồn Hiếu chợt quát to:
- Thần Đồ Báo ! Ngươi còn dám ?
Chưa dứt lời, chỉ lực đã xuất, nhằm thẳng hậu tâm tên tổng hộ pháp.

Hắn vội vàng nhảy phắt sang bên hai bước quay ngoắt lại nhìn, sau giây lát sững
sờ hoảng hốt kêu lên:
- Lại là ngươi?
Lý Tồn Hiếu lạnh lùng nói:
- Tính ra chúng ta có duyên.
Thần Đồ Báo nghiến răng nói:
- Ngươi đúng là thứ âm hồn đeo đẳng hại ta !
Dứt lời phóng tới một chưởng.
Sở Ngọc Hiền mở mắt ra nói:
- Cẩn thận ! Đó chính là Thi độc thôi tâm bạch cốt chưởng vô cùng tàn độc !
- Yên tâm đi, ta đã từng lĩnh giáo.
Chưởng kình đã ập tới trước mặt.
Lý Tồn Hiếu không phản thủ, chỉ hơi lách mình sang là tránh được.
Bấy giờ chàng mới xuất chỉ điểm ra.
Thần Đồ Báo rú lên một tiếng, đồng thời người lao vút lên biến vào rừng.
Sở Ngọc Hiên thở dài nói:
- Các hạ thân thủ siêu phàm. Thi độc thôi tâm bạch cốt chưởng của Thần Đồ
Báo tàn hại không biết bao nhiêu người trên võ lâm, tới nay coi như là đã kết thúc rồi !
Lý Tồn Hiếu nói:
- Đối với quân tàn ác nên tước đi nanh vuốt của chúng. Chắc các hạ cũng đồng
tình khi ta phế bỏ hữu chưởng của hắn, đúng không?
- Lần đầu các hạ đã cứu mạng ta ở tiểu đình gần Man Câu. Nay lại thi ân lần
nữa, ta rất cảm kích.
- Lần đầu tiên các hạ ở Man Câu vì ta chưa biết các hạ là ai. Còn lần này chỉ là
tình cờ không thể khoanh tay nhìn, vì thế không nên coi là ân nghĩa.
Sở Ngọc Hiên ngạc nhiên hỏi:
- Nghe khẩu khí thì hình như bây giờ các hạ biết ta…

- Đúng hơn, nếu lần đầu biết các hạ thì ta đã không cứu. Trái lại ta còn muốn giết
các hạ nữa. Nhưng bây giờ ta lại thấy nên cứu.
Sở Ngọc Hiên nói:
- Các hạ làm ta chẳng hiểu gì cả.

- Chỉ đơn giản một câu là ngươi hiểu. Ôn Phi Khanh ở Hàn Tinh là hồng phấn tri
kỷ của ta.
Sở Ngọc Hiên biến sắc, mắt mở ta thốt lên:
- Thì ra người là…
Nhưng chỉ chốc lát, y lấy lại bình tĩnh trầm giọng hỏi:
- Nguyên ngươi là tu mi tri kỷ của Ôn Phi Khanh… Bạch Cốt Tam Sát đã chết,
đến lúc ta cũng nên đền tội rồi ! Dù sao ta chẳng còn sống được lâu nữa. Các hạ cứ hạ
thủ đi !
Rồi nhắm mắt không nói gì nữa.
- Các hạ không nghe hay sao ? Ta vừa nói rằng bây giờ thì ta nên cứu các hạ.
Sở Ngọc Hiên lại mở mắt ra:
- Với lý do gì chứ? À phải… hẳn là các hạ muốn tự tay giết ta…
- Không phải thế !
- Vậy thì ta không hiểu.
- Không những ta không định giết các hạ mà còn muốn khuyên Oân nhị cô nương
cũng không nên làm thế.
Sở Ngọc Hiên ngạc nhiên hỏi:
- Vì sao chứ? Chính ta đã hủy sự thanh bạch của Oân nhị cô nương, cướp đi vị
hồng phấn tri kỷ của các hạ, thế mà các hạ lại… Vì lý do gì?
Lý Tồn Hiếu bình tĩnh nói:
- Rất đơn giản. Bởi vì ta biết việc đó không xuất phát từ ý muốn của ngươi. Ngươi
cũng bị tác động của dược vật làm hại. Xét cho cùng thì ngươi cũng là nạn nhân.
Sở Ngọc Hiền lắc đầu:
- Người sai rồi ! Ta hoàn toàn không bị tác động của dược vật. Ta không uống
chút nào thứ thuốc kích thích đó. Ta thấy Sầm Đông Dương muốn

làm nhục Oân cô
nương liền xuất hiện đổi hắn đi. Lúc đó không xem xét kỹ nên ta đã giải khai huyệt đạo
cho Oân cô nương khiến dược vật phát tác, cô ấy bị kích thích đến điên cuồng làm cô ta
không thoát được sự đòi hỏi mãnh liệt đã làm cô ấy có sức mạnh ghê gớm, và bi kịch
đã xảy ra.
Lý Tồn Hiếu trầm ngâm một lúc rồi nói;
- Cho dù thế, ngươi cũng không đáng trách.
Sở Ngọc Hiên ngưng mục nhìn đối phương, trên bộ mặt trắng bệch luôn luôn thay
đổi, cuối cùng hồ nghi hỏi:

- Các hạ thật không trách ta ư ?
- Làm người phải phân biệt được thiện ác, nhận rõ trái phải, đúng không ?
Sở Ngọc Hiên run lên một trận mới nói:
- Các hạ thật khiến ta ngưỡng phục. Ta cũng biết trong việc này mình không có
lỗi. Thế nhưng có câu rằng “ta không giết bá nhân, bá nhân vì ta mà chết”. Vì thế ta
thấy mình có trách nhiệm trong việc hủy hoại sự thanh bạch của Oân cô nương, bởi thế
dù đền tội cũng đáng. Nay các hạ không trách ta mà lưu cho ta được toàn thây, vậy xin
các hạ cứ tùy tiện…
Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Ngươi cho rằng nhất định phải lấy cái chết mới trả được lỗi lầm sao ?
Sở Ngọc Hiên đáp:
- Sự thật như thế. Ta còn biết làm gì khác ?
- Ngươi chết đi, còn Oân cô nương thì sao ? Có thể trả lại sự thanh bạch cho cô ấy
không ?
Sở Ngọc Hiên ngơ ngác hỏi:
- Nhưng biết làm gì hơn nữa? Ta chỉ làm được thế thôi …
- Chưa hẳn ….
- Vậy các hạ thấy ta nên làm gì ? có con đường nào khác chứ ?
- Ngươi chết đi sẽ không ai trả lại sự thanh bạch cho Oân nhị cô

nương, dù ta
không chết cũng sẽ đau khổ suốt đời. Đó là bi kịch vì sao không biến bi kịch thành hỷ
kịch ?
Sở Ngọc Hiên mở to mắt hỏi:
- Ta không hiểu ý các hạ ?
Lý Tồn Hiếu nhìn thẳng mặt Sở Ngọc Hiên nghiêm giọng:
- Ta thấy rằng cách tốt nhất để chuộc lại lỗi lầm là ngươi hãy tìm Oân cô nương,
trước hết nhận tội, sau hãy ngỏ lời cầu hôn.
- Thế nào? Các hạ đùa với ta đấy ư ?
- Ta hoàn toàn không đùa.
- Không ! Thật vô lý và hoàn toàn không xác đáng.
- Ngươi nên biết rằng đó là phương pháp duy nhất hoàn lại sự thanh bạch cho cô
ấy và tránh được bi kịch …
- Không được, các hạ ! Ta đâu thể chiếm tiện nghi quá lớn như vậy được chứ ?
- Sao lại bảo là chiếm tiện nghi? Trong việc ấy không thể hoàn toàn trách ngươi…

- Nhưng rốt cuộc chính ta…
Lý Tồn Hiếu ngắt lời:
- Ngươi nên biết rằng nếu không nghe lời ta, Oân cô nương chỉ còn một con đường
chết. Khi đó tội lỗi ngươi càng nặng thêm …
- Nhưng ta muốn chết trước cô nương. Ta cầu được giải thoát.
- Giải thoát ư ? Chết không phải là cách giải thoát, chỉ là sự trốn chạy.
Sở Ngọc Hiên nín lặng.
Lý Tồn Hiếu nghiêm giọng:
- Là đại trượng phu tu mi bảy thước làm gì nên đối mặt với hiện thực. Nếu chạy
trốn trách nhiệm bằng cách tìm đến cái chết thì ngươi còn xứng là đại trượng phu nữa
không ? Còn xứng đáng với danh hiệu một trong Tứ Khối Ngọc nữa không ?
Sở Ngọc Hiên cười khổ nói:
- Các hạ tâng bốc ta… Có thể ta sẽ hết sức hổ thẹn mà nghe lời các hạ, nhưng

còn Oân cô nương….
- Ta sẽ có cách khuyên giải cô ấy.
- Các hạ thật là người mà ta chưa từng gặp. Nếu đổi bất cứ người khác sẽ không
ai chịu tha ta…
- Đó cũng là vì ta nghĩ đến Oân cô nương thôi… Bây giờ hãy trả lời xem ngươi có
chịu nghe lời ta không ?
Sở Ngọc Hiên quả quyết gật đầu:
- Ta nguyện ý theo lời các hạ ! Ta sẽ quỳ xuống cầu xin cô ấy chấp nhận, tiếc
rằng…
Tới đó im bặt không nói nữa
Lý Tồn Hiếu hỏi:
- Tiếc rằng thế nào ?
- Ta đã nói mình không sống được bao lâu nữa. Tuy có lòng muốn biến bi kịch
thành hỷ kịch nhưng đành bất lực
- Ngươi nói đến thương thế do Thi độc thôi tâm bạch cốt chưởng ư ?
- Không sai. Ngày trước ở tiểu đình các hạ chế trụ huyệt đạo cho ta nhờ thế mà
ngăn thi độc phát tác. Nhưng khi ta rời khỏi Man Câu do chạy nhanh mà thương thế
lại trở nên trầm trọng, nay Thi độc đã xâm nhập vào tận phủ tạng chỉ e rằng không
sống qua mười ngày…
- Hãy để ta xem !

Nói xong bước lại gần.
Đột nhiên có giọng nói lạnh lùng vang lên:
- Chàng không cứu được hắn đâu !
Lý Tồn Hiếu giật mình thốt lên:
- Nhị cô nương….
Đúng là thanh âm thánh thót của nàng:
- Thiếp đây ! Rốt cuộc chỉ có chàng mới nhận ra giọng thiếp.
Sở Ngọc Hiên nhìn về hướng giọng nói, thấy trong khu rừng rậm có một bóng hắc
y hết sức yêu kiều nhẹ bước đi ra, chính là Oân Phi Khanh.
Sở Ngọc Hiên rùng mình, vội cúi thấp đầu xuống.
Lý Tồn Hiếu vẫn đứng nguyên, không quay lại.

Chốc lát, Oân Phi Khanh đã tới gần.
Lý Tồn Hiếu bấy giờ mới quay lại:
- Nhị cô nương !
Oân Phi Khanh cười chua chát:
- Thì ra chàng thay người khác làm mai cho một cuộc nhân duyên…
- Nhị cô nương, tôi thấy nên làm như thế. Sở Ngọc Hiên vô tội.
- Thế nào? Chàng không sai, hắn không sai, chỉ một mình thiếp sai thôi …
- Nhị cô nương đừng nói thế !
- Vậy thiếp nên nói thế nào ? Cảm tạ chàng ư ? Chấp nhận lấy hắn ngay bây giờ?
- Nhị cô nương, Sở Ngọc Hiên là bậc tuấn kiệt đương thế. Trong việc đó hắn cũng
là nạn nhân.
- Lúc này nói như vậy mà chàng không đau khổ chút nào ư ?
Lý Tồn Hiếu run giọng:
- Nhị cô nương …
- Thiếp muốn lấy chàng vì sao chàng không muốn? Vì chê thiếp không còn thanh
bạch nữa ư ?
- Nhị cô nương coi Lý Tồn Hiếu là hạng người nào ?
Oân Phi Khanh vẫn kiên quyết:
- Vậy thì sao chàng không cầu hôn thiếp? Làm sao biết thiếp sẽ không lấy chàng ?
- Tôi đã sớm có ý định cầu hôn, chỉ hỏi cô nương có chấp nhận không…
- Chàng tin tưởng rằng thiếp sẽ không lấy chàng, đúng vậy không ?

- Nhị cô nương sao phải khổ vậy chứ ?
Oân Phi Khanh run giọng :
- Ai biết tôi đã khổ thế nào ?
Đôi mắt nàng đỏ hoe, không ngăn nổi đôi dòng lệ.
Sở Ngọc Hiên quay sang, định quỳ gối xuống.
Oân Phi Khanh nói:
- Khoan đã ! Ngươi không cần quỳ xuống cầu ta. Ta không chấp nhận đâu. Cố
nhiên đáp ứng lấy ngươi là phương sách tốt nhất, nhưng đối với ngươi ta không có tình
yêu và vĩnh viễn không bao giờ …
Lý Tồn Hiếu kêu lên:

- Nhị cô nương.
Oân Phi Khanh ngắt lời:
- Cả hai người không cần quan tâm đến ta nữa ! Ta có cách của mình. Ta tuy là
một nữ nhân yếu đuối nhưng chưa định chết đâu…
Chợt cúi nhìn Sở Ngọc Hiên nói:
- Còn ngươi… ngươi cũng không cần phải chết. Ta đã biết ngươi không phải có
lỗi hoàn toàn, chủ yếu không do ý ngươi. Ngươi còn có việc để làm cho võ lâm. Đây là
giải dược ta lấy trên người Thần Đồ Báo, cầm lấy !
Nàng phất nhẹ tay ném một bình nhỏ vào túi Sở Ngọc Hiên. Hắn vẫn bất động,
như đã hóa đá.
Nàng quay lại nhìn Lý Tồn Hiếu:
- Còn chàng, mối thù giữa chàng với Oân gia, thiếp đã biết. Ai nợ thì người đó trả
đó là sự phục ứng, không nên vì thiếp đã cứu chàng một lần mà do dự. Từ nay thiếp sẽ
chọn nơi thanh đăng cửa phật, không còn là người Oân gia nữa. Họ bây giờ đang trên
đường đến Nam Nhạc, cả Aâm Ngọc Kiều cũng đuổi theo đến đó. Thiếp chỉ có một cầu
xin, nếu có thể thì chàng hãy giữ lại kẻ nối dõi cho Oân gia, vả chăng anh ta còn chưa
gây tội lỗi quá nghiêm trong. Chỉ có thế. Nếu còn duyên chúng ta sẽ gặp nhau.
Dứt lời quay lại chậm bước đi vào rừng.
Lý Tồn Hiếu gọi:
- Nhị cô nương …
Oân Phi Khanh dừng lại:
- Chàng còn muốn nói gì ?
Lý Tồn Hiếu mấp máy môi hồi lâu mới nói được :

- Nhị cô nương … chẳng lẽ đi như thế sao?
- Thiếp còn chờ gì chứ ? Nếu không đi như thế thì chàng bảo thiếp đi thế nào ?
- Nhị cô nương thân đã ở võ lâm …
- Chàng sai rồi. Trong võ lâm thiếp không còn chỗ yên thân.
- Có. Chỉ là nhị cô nương có nguyện ý hay không …

Oân Phi Khanh lắc đầu:
- Thiếp không dễ gì hạ được quyết tâm đó. Nay lòng thiếp đã bình lặng, chàng
đừng quấy động nó lên nữa. Nhớ gởi lời thiếp đến Dao Cơ và Hương muội.
Nói xong lại bỏ đi.
Lý Tồn Hiếu gọi với theo:
- Nhị cô nương, Dao Cơ và Ngưng Hương cũng không thể bỏ được cô nương…
Ôn Phi Khanh không dừng lại, sợ tình lang thấy mình đang khóc, ẩn nhanh vào
rừng.
Lý Tồn Hiếu lặng lẽ nhìn theo, tim chàng đập rộn lên, nhói đau cả lồng ngực.
Hồi lâu, chàng buông tiếng thở dài não ruột, từ từ quay lại.
Sở Ngọc Hiên rầu rĩ nói:
- Tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa ? Và còn mặt mũi nào để sống tiếp đây? Thế
nhưng… nên theo lệnh Nhị cô nương, cô ấy cho tôi thêm dũng khí, đó cũng là cách
đền tội… các hạ bảo trọng, nếu còn duyên chúng ta sẽ gặp nhau. Xin cáo biệt.
Nói xong chắp tay chào rồi lầm lũi bước đi.
Lý Tồn Hiếu nhìn theo dáng người dong dỏng của y xa dần, lòng không khỏi xót
thương.
Oân Phi Khanh đi, lòng chàng đau nhói. Nay Sở Ngọc Hiên cũng ra đi một cách
thê lương như thế, chàng lại bùi ngùi.
Đột nhiên chàng ngẩng mặt lên trời hú một tiếng rồi lao người xuống núi.

Hành Sơn hay Nam Nhạc là một dãy núi thuộc Ngũ Nhạc gồm Hoành Sơn, Hoa
Sơn, Thái Sơn, Tung Sơn và Hằng Sơn.
Gần đó có núi Nga Mi.
Hành Sơn xuất phát từ Quảng Tây giới hạn bởi hai con sông, gồm năm ngọn núi

lớn là Chúc Cung, Tử Cái, Thiên Trụ, Vân Mật và Thạch Lẫm.
Hành Sơn ngoảnh mặt sang hai phía đông tay, sơn thủy hữu tình, núi non hùng vĩ,
có tới 72 đỉnh núi lớn nhỏ, rất nhiều khe suối, hang động, đầm hồ.
Hôm ấy vừa quá ngọ, có một người vượt qua sơn khẩu Bán Sơn Đình theo sơn lộ
đi sâu vào Hành Sơn.
Đó là một thiếu niên vô cùng tuấn tú, phong dật, dáng đi như hành vân lưu thủy,
thân thủ xem ra bất phàm.
Chính là Lý Tồn Hiếu.
Đi sâu vào mạch núi năm sáu dặm, chàng chợt dừng phắt lại lắng nghe.
Có tiếng người, có cả mùi huyết tanh.
Lý Tồn Hiếu không cần suy tính, vượt qua một khúc ngoặc nhìn lên.
Cảnh tượng trước mắt khiến chàng bất giác đứng sững lại.
Trên một bãi đất trống chừng bảy tám trượng vuông bên đường có ba người đang
đứng đối địch. Nằm rải rác xung quanh họ có tới chín người, trong đó tám nam nhân
đã chết, đầu vỡ nát, ruột gan lòi ra bầy nhầy.
Ngoài ra còn một nữ nhân ngoắc ngoải chưa chết.
Ba người hằm hằm nhìn nhau như thú dữ không phải ai xa lạ, Lý Tồn Hiếu chỉ
thoáng nhìn cũng biết ngay.
Trong ba người sống, một lão phụ nhân khoát tấm da báo máu đã khô lại, rõ ràng
là Bạch Phát Đồng Nhan Aâm Ngọc Kiều.
Hiển nhiên tám tử thi Hàn Tinh bát vệ là kiệt tác của bà nữ quái này.
Nữ nhân ngoắc ngoải trong vũng máu hẳn là Hàn Tinh phu nhân.
Hai nam nhân đang chằm chằm nhìn Aâm Ngọc Kiều như muốn ăn tươi nuốt sống
chính là Hàn Tinh chủ nhân và Oân Thiếu Khanh.
Hai trong ba người đã thụ thương.
Bạch Phát Đồng Nhan Aâm Ngọc Kiều vai trái bị trúng chảo nên tấm da báo bị
rách một mảng lớn, máu thịt lầy nhầy, cánh tay trái gần như không cử động được.
Trên mặt bên trái của Oân Thiếu Khanh cũng dính trảo in hình năm móng tay như

vuốt hổ cào, máu chảy ròng ròng.

Hàn Tinh chủ nhân lạnh giọng nói:
- Âm Ngọc Kiều ! Chính ngươi đã phá tan cơ nghiệp của Hàn Tinh Môn của Oân
gia chúng ta. Hai mươi năm qua chúng ta không tìm được ngươi, đáng tiếc vì thế mà
sinh mầm họa !
Aâm Ngọc Kiều cất giọng khùng khục đáp:
- Mối thù phu thê ngươi hãm ta vào tuyệt lộ hai mươi năm nay coi như đến bây
giờ đã trả xong, chỉ còn một mình ngươi, nếu ta chết bây giờ tất chưa thỏa nguyện …
- Câm miệng ! Nếu ta nghe lời Ngọc Bách đêm đó tàn sát xong Thính Đào Sơn
Trang giết luôn ngươi thì đâu có xảy ra họa này… Thực tình lúc đó ta còn chút thương
hoa tiếc ngọc, còn bây giờ thì nhận mệnh đi !
- Thực tình dù giết được ngươi hay không ta cũng không sống hết ngày hôm nay
nữa. Tuy vậy không phải chết bởi tay ngươi đâu.
- Hừ ! Tiếp chiêu !
Hàn Tinh chủ nhân quát lên, đồng thời vung tay chộp tới vai phải Aâm Ngọc Kiều
Lý Tồn Hiếu đã từng lĩnh giáo Sưu hồn trảo của Oân Thiếu Khanh nhưng chiêu
này của Hàn Tinh chủ nhân uy lực thực kinh nhân, mười phần Oân Thiếu Khanh chỉ
được năm sáu.
Oân Thiếu Khanh cũng xuất Tu La Chỉ điểm tới.
Bấy giờ Aâm Ngọc Kiều quay ngoắt sang bên, khi Oân Thiếu Khanh vừa xuất chỉ bà
đã xòa năm ngón tay phải như vuốt hổ chụp xuống thiên linh cái tên thiếu chủ.
Lý Tồn Hiếu chưa từng thấy ai xuất thủ kinh hồn và tàn độc đến như vậy, có lẽ
không tìm được mấy người trong võ lâm có thể thoát cú trảo thần tốc và uy mãnh đến
thế.
Chàng chợt nhớ lời ủy thác của Oân Phi Khanh liền vội vàng lao ra,

tuy không còn
hy vọng gì cứu Oân Thiếu Khanh thoát chết.
Hàn Tinh chủ nhân cũng thét lên một tiếng đầy kinh hoàng lao tới cứu nhi tử.
Đột nhiên…
Hai tiếng rú vang lên một lúc.
Lý Tồn Hiếu vừa trông thấy biến chuyển xảy ra hoàn toàn không như mình dự
đoán, chốc lát sững cả người.
Thì ra Bạch Phát Đồng Nhan Aâm Ngọc Kiều chộp vào thiên linh cái của Oân
Thiếu Khanh chỉ để nhữ Hàn Tinh chủ nhân. Chờ lão ta bổ đến sau lưng, Aâm Ngọc
Kiều lập tức biến chiêu bổ trảo chộp thẳng vao ngực Hàn Tinh chủ nhân kéo dài xuống
bụng.

Hàn Tinh chủ nhân nóng lòng cứu nhi tử, hơn nữa trảo thức quá thần tốc lão
không sao tránh được đã bị trúng một trảo phanh hết gan ruột ra ngoài, rú lên một tiếng
ngã gục xuống.
Tuy nhiên Bạch Phát Đồng Nhan Aâm Ngọc Kiều cũng bị Sưu hồn trảo chộp
trúng yết hầu, máu xối ra như bị chọc tiết.
Lý Tồn Hiếu chậm bước tới trước mặt họ.
Bạch Phát Đồng Nhan Aâm Ngọc Kiều cố ngẩng lên nhìn chàng, miệng không còn
nói được nữa, tuy hình như còn biểu lộ một nụ cười, ánh mắt bình thản.
Lý Tồn Hiếu trầm ngâm một lát rồi xuất chỉ điểm vào tử huyệt bà ta.
Aâm Ngọc Kiều cười nhìn chàng bằng cái nhìn biết ơn, cơ thể giật lên một lần
cuối cùng rồi bất động.
Oân Thiếu Khanh nhìn thấy Lý Tồn Hiếu khác nào dê thấy hổ, không còn hồn vía
nào nữa, quay người bỏ chạy.
Với tuyệt đỉnh khinh công, chỉ một cú phi thân, Lý Tồn Hiếu đã chặn trước mặt
hắn cười nói:

- Các hạ ! Xưa nay chưa bao giờ ta có ý kết thù oán với ngươi. Oan có đầu, nợ có
chủ. Các hạ không liên quan gì đến vụ huyết án năm xưa ở Thính Đào Sơn Trang nên
cứ đường hoàng mà đi. Xem ra phụ mẫu ngươi không cần ta xuất thủ nữa. Nhưng sau
này có ý định tìm cừu thì có thể gặp ta bất cứ lúc nào.
Tới đó, chàng không để ý đến Oân Thiếu Khanh nữa, thong thả bước tới bên Hàn
Tinh chủ nhân.
Hàn Tinh chủ nhân vẫn còn thoi thóp thở:
- Các hạ có thể trả lời tại hạ một câu chứ ?
Hàn Tinh chủ nhân gật đầu, nói giọng đứt quãng:
- Cứ hỏi… coi như ta tạ ơn… ngươi tha… nhi tử…
- Cái đó thì không cần… Chủ mưu năm xưa trong vụ huyết án ở Thính Đào Sơn
Trang là ai?
- Cha ngươi…Thần Thủ Thánh Tâm Lý Minh Viễn …
Lý Tồn Hiếu chấn động toàn thân, quát lên:
- Hồ ngôn !
- Ta không dối ngươi đâu… Cha ngươi ngờ… Hàn Thế Kiệt tư thông với mẹ
ngươi… do ghen tỵ mà… mua chuộc chúng ta… và Aâm Ngọc Kiều… thiêu hủy và tàn
sát Thính Đào… Sơn Trang…

Lão dừng lại một lúc, thở dốc ra nói thêm:
- Nếu không tin… hãy đi hỏi cha ngươi… Hiện ở Chúc Dung Phong trong Nam
Nhạc…
Nói tới đó, Hàn Tinh chủ nhân ngoẹo đầu xuống, thở hắt ra hơi cuối cùng.
Có lẽ lão ta không nói dối.
Lý Tồn Hiếu chợt thấy như người ta giáng vào đầu một chưởng, thân thể chợt lảo
đảo chực ngã.
Cuối cùng chàng nhằm ngọn núi Chúc Dung Phong nặng nề bước đi, lê chân từng
bước thật chậm.
Mãi đến chiều, chàng mới tới một ngôi chùa trên đỉnh Chúc Dung

Phong là
Thượng Phong Tự.
Trước chùa có một quãng trường, lập tức tăng nhân đến gần, chắp tay hợp thập
hỏi:
- Vị thí chủ là …
Lý Tồn Hiếu vốn học võ nghệ từ phật môn nên tâm vốn tôn sư kính phật, vội
vàng hoàn lễ đáp:
- Đại hoà thượng, tôi đi tìm người.
Tăng nhân hỏi:
- Chẳng hay thí chủ tìm ai ở Chúc Dung Phong này ?
- Người đó họ Lý tên là Minh Viễn.
Tăng nhân đưa mắt quan sát chàng một lúc mới hỏi:
- Thí chủ tìm Thần Thủ Thánh Tâm Lý đại hiệp ư ?
Tăng nhân biết như thế chứng tỏ Lý Minh Viễn quả thật ở Chúc Dung Phong rồi.
Vậy là Hàn Tinh chủ nhân nói không sai.
Tim chàng nhói lên lại hỏi:
- Chính phải ! Phiền đại hoà thượng dẫn kiến giúp.
- Thí chủ với Lý đạo hiệp có quan hệ thế nào?
- Đó là gia phụ.
Tăng nhân à một tiếng nói:
- Chẳng trách vừa gặp thí chủ bần tăng đã thấy quen quen, thì ra thí chủ chính là
Lý thiếu hiệp.
Dừng một lúc chợt hỏi:

- Xin thứ lỗi bần tăng dám hỏi thẳng một câu, có phải thiếu hiệp và lênh tôn đã
nhiều năm không gặp nhau ?
- Đúng thế. Đã hai mươi năm không gặp. Sao đại hòa thượng biết thế ?
- Vì hai mươi năm Lý đại hiệp tới Chúc Dung Phong này, mãi đến hôm nay thiếp
hiệp mới lại tìm.
- Đại hoà thượng nói phải, nay gia phụ đang ở quý tự chăng ?
- Không. Lệnh tôn ở bên ngôi chùa cao nhất Chúc Dung Phong tên là Xích Đế Từ.
- Nếu vậy xin phép đại hòa thượng…

Tăng nhân lắc đầu:
- Thiếu hiệp với Lý đại hiệp là cốt nhục, bần tăng không thể không nói rõ: thiếu
hiệp đến trễ rồi !
Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi:
- Đại hòa thượng nói thế …
- Lý đại hiệp hai mươi năm trước đã tự rời cõi thế quy về cõi Phật rồi…
Lý Tồn Hiếu nhũn người, cố gượng cho khỏi ngã, sau một lúc mới trấn định hỏi:
- Sao vừa rồi đại hòa thượng nói gia phụ bên Xích Đế Từ ?
- Đó là y mộ của Lý đại hiệp
- Y mộ ư ? đại hòa thượng muốn nói…
Tăng nhân đáp:
- Hai mươi năm trước lệnh tôn Lý đại hiệp tới Xả Thân Nhai gần Xích Đế Tự lao
mình nhảy xuống Chúc Dung quy thiên. Phương trượng của tệ tự ra lệnh cho bọn bần
tăng xuống vực tìm kiếm, nhưng vựa sâu trăm trượng, phải mười ngày sau mới tìm được
bộ y phục mà sinh thời Lý đại hiệp vẫn mặc. Phương trượng tệ tự cho tìm kiếm mãi vẫn
không tìm được gì thêm nên sai lập mộ chôn bộ y phục gần Xích Đế Từ.
Lý Tồn Hiếu đau đớn hỏi:
- Đại hòa thượng, còn hài cốt …
Tăng nhân thở dài:
- Hai mươi năm trước khi Lý đại hiệp mới đến thì ở trong hang đá tới nay mới gọi
là Xả Thân Nhai, cứ dăm bữa nửa tháng mới đến tệ tự một lần để uống trà hoặc đánh
cờ với phượng trượng giải sầu. Có lần thấy Lý đại hiệp lâu không đến, phương trượng
cho bọn bần tăng đi tìm mới biết đại hiệp đã nhảy xuống vực tự vẫn. Khi tìm được bộ y
phục của đại hiệp, thấy có nhiều vết thú cào, chắc xương thịt đã bị ác thú hủy hết…
Lý Tồn Hiếu vô cùng đau khổ, hồi lâu mới nói:

- Đại hòa thượng có thể dẫn tôi đến đó xem…

- Sau khi Lý đại hiệp nhảy xuống vực tự vẫn, tệ tự liệt khu vực Xích Đế Tự thành
nơi cấm địa, suốt hai mươi năm không cho ngoại nhân lai vãng. Thiếu hiệp muốn đến
đương nhiên là ngoại lệ xin hãy theo bần tăng.
Nói xong dẫn chàng lên đỉnh.
Từ Thượng Phong Tự lên đỉnh cao nhất của Chúc Dung Phong tất hiểm trở khó đi.
Thế nhưng tăng nhân vẫn lướt dốc đá cheo leo gập ghềnh mà như đi giữa đường
bằng, đủ biết thân thủ không nhược.
Khi họ lên tới tuyệt đỉnh, trời đã hoàng hôn. Gió núi thổi mạnh làm y phục tung
bay phần phật.
Xích Đế Từ không lớn, chỉ gồm một điện hai chái.
Bên tả Xích Đế Tứ không xa quả nhiên có một ngôi mộ, phía trước mộ dựng một
tấm bia đá viết chín chữ.
Thần Thủ Thánh Tâm Lý đại hiệp chi mộ
Ngôi mộ đứng sừng sững trên tuyệt đỉnh Chúc Dung Phong đã mấy nghìn ngày,
bao nhiêu phong vũ đã trãi qua, vậy mà nhi tử đến hôm nay mới biết. Cho dù lòng thân phụ hẹp hòi, chỉ vì ghen tuông mà mua chuộc Oân gia và Bạch
Phát Đồng Nhan Aâm Ngọc Kiều hạ thủ tàn độc, đang đêm tập kích Thính Đào Sơn
Trang, sát hại hoàn toàn gần trăm người của Hàn trang chủ khiến mẫu thân phải bỏ
chạy, cũng vì thế mà vong thân. Nhưng dù sao đối với chàng vẫn là cha đẻ. Lại nghĩ
đến thân phụ đã đâm đầu xuống tuyệt phong tự tận, xương cốt không còn lòng chàng
lại thấy nhói đau.
Chàng quỳ xuống cung kính lạy ba lạy, lúc đứng lên nhìn thần tăng nói:
- Đại hoà thượng, đối với tất cả chư vị trong quý tự, tôi chỉ biết nói hai tiếng đa tạ
mà thôi…
Tăng nhân đáp:
- Thiếu hiệp không cần khách khí. Đó chẳng qua là đạo nghĩa mà

thôi, chẳng
đáng phải nói lời cảm tạ.
- Sao lại thế? Quý tự đâu có trách nhiệm coi giữ tiên phụ…
Dứt lời, chàng nhìn một mỏm đá nhô ra rất chênh vênh bên miệng vực đi tới
Tăng nhân hỏi:
- Thiếu hiệp định đi đâu ?
- Tôi muốn đến Xả Thân Nhai xem…

- Trời tối rồi, và đường núi rất nguy hiểm, thiếu hiệp hãy cẩn thận.
- Xin đa tạ hòa thượng, tôi sẽ cẩn thận.
Tăng nhân thấy không tiện ngăn trở Lý Tồn Hiếu nhưng bám sát theo sau đề
phòng bất trắc.
Đứng ở Xả Thân Nhai nhìn xuống thấy bên dưới đen ngòm, thậm chí nhiều người
không đủ dũng khí nhìn xuống lấy một lần.
Chàng lẩm bẩm:
- Từ đây rơi xuống, đừng nói là người, đến cả mình đồng da sắt cũng phân thây
nát cốt…
Nhìn xuống vực, chàng buồn bã nghĩ thầm:
- Không biết phụ thân hối hận vì đã âm mưu tàn sát Thính Đào Sơn Trang mà tự
vận hay còn nguyên nhân nào khác nữa ?
Chỉ nghe tăng nhân nói:
- Trời tối rồi thiếu hiệp xin cùng bần tăng hạ phong.
Lý Tồn Hiếu gật đầu.
Về đến Thượng Phong Tự đã thấy ba vị tăng nhân đứng giữa sân.
Đứng chính giữa phía trước là một lão tăng khí độ siêu phàm, mi dày bạc rủ
xuống.
Tăng nhân đi cùng Lý Tồn Hiếu nói:
- Đó là phương trượng của tệ tự.
Lý Tồn Hiếu vội bước lên thi lễ nói:
- Vãn bối là Lý Tồn Hiếu kiến quá phương trượng.
Lão tăng hợp thập đáp lễ rồi nhìn chàng nói:
- Không dám ! Thiếu hiệp quang lâm nhưng lão nạp không kịp nghênh đón, mong
thiếu hiệp lượng thứ !

- Đâu dám ! Vãn bối lỗ mãng tới đây mới hay tin dữ nên vội đăng phong mà chưa
kịp yết kiến phương trượng thật là thất lễ, mong phương trượng mở lượng hải hà.
- Thiếu hiệp quá khiêm ! Đó là chuyện thường tình…
Tới đó lão tăng thở dài nói tiếp:
- Hai mươi năm trước lệnh tôn tới Chúa Dung Phong, lão nạp coi là thượng khách
không ngờ xảy ra bất hạnh khiến lão nạp canh cánh trong lòng, nay thấy thiếu hiệp
không khỏi hổ thẹn.

- Phương trượng đừng nói thế chứ. Quý tự đâu có trách nhiệm bảo vệ ai ? Hơn
nữa một người đã có lòng tự tận thì không ai ngăn được. Nay quý tự đã chăm lo phần
mộ của tiên phụ chu đáo như vậy, vãn bối cảm tạ đại ân rồi…
- Thiếu hiệp không nên khách khí ! Nay đã tối, tự viện gió to xin thiếu hiệp quá
bước vào tệ tự …
- Đa tạ phương trượng, vãn bối có việc cần làm không dám phiền …
- Trời tối rồi sao thiếu hiệp không lưu lại một đêm ?
- Hảo ý của phương trượng vãn bối xin tâm lĩnh. Nhưng thực vãn bối có việc
không thể kéo dài, xin phương trượng khoan thứ.
- Nếu đã thế lão nạp không dám lưu. Hãy để lão nạp tiễn thiếu hiệp hạ sơn.
- Không dám ! Còn y mộ tiên phụ ở đây, phương trượng hãy cho phép lần khác
vãn bối lại đến.
Nói xong thi lễ đi ngay.
Dù Lý Tồn Hiếu từ chối nhưng lão tăng cùng hai tăng nhân khác cũng theo chàng
xuống núi.
Với nỗi lòng năng trĩu, chàng một mạch quay về Đại Lôi Aâm Tự.
Ngay ở tu viện, Lý Tồn Hiếu thấy một lão nhân bận bạch y, diện mạo cổ quái,
vội vàng quỳ xuống nói:
- Sư phụ đồ nhi đã về !
Bạch y lão nhân này chính là một trong hai đại kỳ nhân đương thế

Thiên Ngoại
Thần Ma Độc Cô Trường Minh.
Độc Cô Trường Minh ngửa mặt cười to một tràng mới nói:
- Lâu ngày không thấy, để sư phụ nhìn ngươi nào ! Aøi … quả là càng ngày càng
tuấn tú ra, không dẫn theo hàng đại cô nương, tiểu cô nương đấy chứ ?
Lý Tồn Hiếu đỏ mặt đáp:
- Làm sao lão nhân gia mới gặp đã trêu Hiếu nhi rồi…
Độc Cô Trường Minh đã ngữa mặt cười to một tràng nữa rồi chợt trừng mắt nhìn
vào cửa chùa quát:
- Hòa thượng ! Ngươi điếc hay sao? Ta đã tới đây sao ngươi không chịu ra chứ ?
Không có động tịnh gì, trong Đại Lôi Aâm Tự vắng ngắt.
Độc Cô Trường Minh nhíu mày nói:
- Đi nào tiểu tử !
Nói rồi kéo tay chàng vào thẳng đại môn.

Ngay trước Đại Hùng Bảo Điện tôn nghiêm một trung niên tăng nhân rất tuấn mỹ
ngồi bàn toạ, mắt nhắm nghiền.
Độc Cô Trường Minh nói:
- Hòa thượng ! Đừng giả vờ nhập định nữa ! Lão nhi tới đây !
Hòa thượng vẫn bất động, thậm chí mi mắt cũng không nháy.
Độc Cô Trường Minh quát lên:
- Hay thật ! Mới đây còn nói cười với ta, bây giờ đã ngủ. Để ta gõ cái đầu trọc
xem ngươi có chịu dậy không ?
Rồi bước vào Đại Hùng Bảo Điện, bỗng sững người nói:
- Tiểu tử hỏng rồi ! Hòa thượng viên tịch rồi !
Lý Tồn Hiếu rùng mình, hồn vía bay đâu mất cả, đâm bổ tới điện phủ phục xuống
trước vị trung niên hòa thượng.
Quả nhiên hòa thượng không còn hô hấp nữa, thân thể giá lạnh đã viên tịch rồi.
Lý Tồn Hiếu giập đầu xuống đất khóc nấc lên.
Độc Cô Trường Minh lẩm bẩm nói:
- Có chuyện gì vậy chứ ? Sao lại thế được ? Chỉ mới đây thôi mà… chưa đầy một

khắc…
Lão chợt lục tìm trong tăng y của trung niên hòa thượng một hồi rồi cầm lên
phong thư xem thoáng qua nói:
- Tiểu tử phong thư này gởi cho ngươi.
Lý Tồn Hiếu mở thư đọc, sắc mặt biến hẳn đi, cuối cùng bổ xuống trước mặt hòa
thương thống thiết gọi to:
- Cha !
Độc Cô Trường Minh nghe thế liền giằng lấy bức thư đọc nhanh một lượt rồi cũng
biến sắc, lẩm bẩm:
- Thì ra thế… thì ra thế… Chẳng trách gì năm xưa hắn gọi tiếng Ngọc Nương…
Chẳng trách nào… Vừa chẵn hai mươi năm… bức màn bí ẩn mới lộ ra…
Rồi lão chợt mở ta đôi mắt, quát lên:
- Hòa thượng ! Ngươi nên xuống chín tầng địa ngục !
Dứt lời quay ra sân phóng một chưởng.
Tiếng nổ vang lên như sét làm một cây cổ tùng gãy gục làm sạt một góc điện.
Cũng chính ngay lúc đó, từ thinh không phía xa xa không biết ai đặt một ngọn
thiên đăng từ bao giờ, từ từ thăng lên cao, mỗi lúc một nhỏ, mỗi lúc một cao…

Hết

Nguồn: Nhạn Môn quan - Tàng kinh các
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA